

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KUŞLARIN VE YILANLARIN ŞARKISI

DE
X

11.
BASKI

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLIER

KUŞLARIN VE YILANLARIN ŞARKISI

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

Çeviren: Taylan Taftaf

Norton ve Jeanne Juster için

“Açıkça görülür ki, insanlar herkesi korku içinde tutacak genel bir Güç olmadan yaşadıklarında, Savaş denilen durumdadırlar ve bu, herkesin herkese karşı savaşıdır.”

Thomas Hobbes, *Leviathan*, 1651

“Doğa durumunun herkes için bağlayıcı olan doğal bir yasası bulunmaktadır: Bu yasa olan akıl, tüm insanlığa, herkesin eşit ve bağımsız olmasından dolayı, kimsenin bir diğerrinin hayatına, sağlığına, özgürlüğüne veya sahip olduğu şeylere zarar veremeyeceğini söyler.”

John Locke, *Yönetim Üzerine İkinci İnceleme*, 1689

“İnsan özgür doğar ve her yerde zincire vurulmuştur.”

Jean-Jacques Rousseau, *Toplum Sözleşmesi*, 1762

“Ne hoştur Doğa’nın sunduğu irfan
Bizim müdahaleci zekâmız
Bozar tüm güzel şeylerin şekillerini
Katlederiz parçalara ayırarak.”

William Wordsworth, *Lirik Balatlar*, 1798

“Mevcudiyetinin başlangıcında vadettiği erdemliliği ve koruyucularının ona nefret ve küçümsemeyle yaklaşmasıyla, yok olup giden iyi niyetli tüm hislerini düşündüm.”

Mary Shelley, *Frankenstein*, 1818

BİRİNCİ KISIM

"AKIL HOCASI"

Coriolanus kaynayan suya bir avuç lahana atarken, bir gün ağzına bir daha asla lahana koymayacağına yemin etti. Ama bugün o gün değildi. Hasat töreni sırasında karnının guruldamaması için bu tatsız tuzsuz şeyden koca bir kâse dolusu yiyip suyunu da son damlasına kadar içmek zorundaydı. Başkent'teki en varlıklı apartmanın teras katında yaşamalarına rağmen, ailesinin mıntıkalarındaki pislikler kadar yoksul olduğu gerçeğini gizlemek için aldığı, uzun bir liste oluşturan önlemlerden biriydi bu. Eski zamanların görkemli Snow hanedanının on sekiz yaşındaki varisinin, hayatta kalmak için zekâsından başka hiçbir şeye sahip olmadığını gizlemesi gerekiyordu.

Hasat töreninde giyeceği gömlek onu endişelendiriyordu. Geçen yıl karaborsadan aldığı koyu renkli pantolon idare ederdi ama insanlar asıl gömleğe bakardı. Neyse ki, her gün giydikleri üniformaları Akademi temin ediyordu. Ama bugünkü törende öğrencilere, modaya uygun olmakla birlikte, günün gerektirdiği ciddiyeti yansıtacak şekilde giyinmeleri tembih edilmişti. Tigris kendisine güvenmesini söylemiş, o

da güvenmişti. Zaten şu ana kadar zor durumlarda onu kurtaran, kuzeninin iğne iplik kullanmaktaki maharetiydi. Gene de mucize beklememesi gerektiğinin farkındaydı.

Babasının, gardırobun arkasından çıkardıkları, ailenin iyi zamanlarından kalmış olan gömleği lekeliydi, yıllar içinde sararıp solmuştu, düğmelerinin yarısı eksikti ve manşetlerinden birinde sigara yanığı vardı. En sıkıntılı zamanlarda bile satılamayacak kadar kötü durumdaki bu gömleği hasat töreninde mi giyecekti? Sabah, hava aydınlanırken Tigris'in odasına gittiğinde, kuzeninin de gömleğin de orada olmadığını görmüştü. Bu hayra alamet değildi. Tigris eski gömleği toparlamaya çalışmaktan vazgeçip Coriolanus'a giyecek doğru düzgün bir şey bulmak için son dakikada karaborsaya gitmiş olabilir miydi? Öyleyse hile, alacağına karşılık verecek neyi vardı ki? Tigris'in bedeninden başka verecek bir şeyi yoktu ve Snow hanedanı hâlâ o kadar düşmemişti. Ya da Coriolanus lahanasına tuz attığı sırada yere çakılmış olabilir miydi?

İnsanların Tigris'e fiyat biçtiklerini hayal etti. Sivri uçlu uzun burnu ve cılız vücuduyla, kuzeninin bir afet olduğu söylenemezdi ama suistimale açık bir tatlılığı, kırılganlığı vardı. Aklına koyarsa, onu satın alacak birileri bulabilirdi. Bu düşünce Coriolanus'u rahatsız ve çaresiz hissettirip kendinden tiksindirdi.

Dairenin derinlerinde Başkent marşı "Panem'in Göz Bebeği"nin kaydının başladığını duydu. Büyükannesinin marşa eşlik etmesiyle, gergin soprano sesi duvarlarda yankılandı.

Panem'in göz bebeği
Görkemli Başkentim
Çağlar boyu parıldyorsun her daim

Her zaman olduğu gibi, büyükannesi acı verici ölçüde detone ve temponun biraz gerisindeydi. Savaşın ilk yılında, büyükanneleri vatanseverlik hislerini güçlendirmek için milli bayramlarda beş yaşındaki Coriolanus'la sekiz yaşındaki 'Tigris'e marşın kaydını çalardı. Ayaklanan mıntıkaların Başkent'in etrafını sararak erzak ve mühimmat girişini kestikleri, savaşın son iki yılı boyunca sürecekt kuşatmanın başladığı o kara günden itibaren ise büyükannelerinin günlük resitalleri başlamıştı. "Unutmayın, çocuklarım," derdi, "Kuşatma altında olabiliriz ama teslim olmadık!" Sonra da tepelerine bombalar yağarken, pencerelerden birinin önünde marşı okumaya başlardı. Bu da büyükannelerinin direnişiydi.

Diz çöküyoruz alçak gönüllülükle
Diz çöküyoruz senin idealine

Marş, büyükannesinin asla tam tutturamadığı notalarla devam ederdi...

Ve sevgimizi sunuyoruz her nefeste!

Yüzünü buruşturdu. Son on yıldır isyancıların sesi kesilmiş olmasına rağmen büyükanneleri susmamıştı. Okuyacağı daha iki kıta vardı.

Panem'in göz bebeği
Adaletin kalbi
Bilgeliktir taçlandıran mermerden çehreni

Daha çok mobilyaları olsaydı, büyükannesinin sesinin

belki biraz emilebileceğini aklından geçirse de bu sadece teorikti. Başkent'in mikrokozmosu olarak görülebilecek teras katı daireleri on yıl önceki dur durak bilmeyen isyancı saldırılarının izlerini taşıyordu. Altı metre yüksekliğindeki duvarlar çatlaklarla kaplıydı, tavanlar düşen alçı parçaları yüzünden delik deşikti ve kente tepeden bakan kemerli pencere-
relerin kırılan camları çirkin izolasyon bantlarıyla tutturulmuştu. Savaş dönemi ve sonraki on yıl boyunca, Snow ailesi varlıklarının büyük kısmını satmak ya da takas etmek zorunda kaldıklarından, bütünüyle boşalan odaların bazıları kapatılmış, diğer odalardaysa çok az mobilya kalmıştı. Daha da kötüsü, kuşatmanın son kışının en soğuk günlerinde donarak ölmek için, zarif, oyma mobilyalardan bazılarıyla kütüphanelerindeki sayısız kitabı şöminede yakmak zorunda kalmışlardı. Annesiyle birlikte baktıkları resimli kitapların rengârenk sayfalarının küle dönüşmesini izlemek her seferinde Coriolanus'u gözyaşlarına boğmuştu. Ama insan ölü olmaktansa üzgün olmayı yeğlerdi.

Arkadaşlarının dairelerine girip çıktığından, çoğu ailenin evlerini tamir etmeye başladıklarının farkındaydı ama tadilat bir kenara, Snow ailesi yeni bir gömlek diktirmek için birkaç metre kumaş satın alabilecek durumda bile değildi. O anda muhtemelen gardıroplarını karıştırıp kıyafet seçeneklerini değerlendiren ya da yeni dikilmiş takımlarını giyen sınıf arkadaşlarını düşündüğünde, görünüşü kurtarmaya çalıştığı bu dönemi daha ne kadar sürdürebileceğini merak etti.

Işık veriyorsun bize
Birleştiriyorsun bizi kendinde
Ant içtik senin üzerine

Tigris'in elden geçirdiği gömleğin giyilebilecek gibi olmadığını görürse ne yapacaktı? Hasta olduğunu söyleyip törene katılmayacak mıydı? *Omurgasızlık*. Asker gibi günlük üniformasının gömleğini mi giyecekti? *Saygısızlık*. İki yıl önce küçük gelmeye başlayan eski kırmızı gömleğinin içine girmeye mi çalışacaktı? *Yoksulluk*. Kabul edilebilir bir seçenek var mıydı? *Yukarıdakilerin hiçbiri*.

Belki de Tigris, adı kadar kendi de saçma sapan bir insan olan ama modayı taklit etmedeki yeteneği inkâr edilemez patronu Fabricia Whatnot'tan yardım istemeye gitmişti. Tüy, deri, plastik ya da pelüş... moda dünyasında trend ne olursa olsun, Fabricia bunu makul bir maliyetle kendi tasarımlarına aktarmanın yolunu bulurdu. Öğrencilikle çok alakası olmayan Tigris, Akademi'den mezun olduktan sonra tasarımcı olma hayalinin peşine düşmek için üniversiteye gitmemişti. Tigris aslında stajyer olsa da Fabricia onu daha çok köle olarak kullanıyor; ayak masajı yapmasını ya da banyo giderini tıkayan fuşya rengi uzun saçlarını temizlemesini isteyebiliyordu. Ama moda dünyasında bir yeri olduğu için mutlu ve minnettar olan Tigris asla şikâyet etmediği gibi, patronuna yönelik eleştirilere de kulaklarını tıkıyordu.

Panem'in göz bebeği

Gücün merkezi

Barışta kuvvet, savaşta kalkansın bize

Lahana çorbasının bozduğu moralini düzeltebilecek bir şey bulma umuduyla buzdolabını açtı. Buzdolabında olan tek şey, uzun saplı, küçük, metal bir tencereydi. Kapağını açtığında, donmuş patates lapasıyla karşılaştı. Yoksa bü-

yükannesesi en sonunda tehdidinin arkasında durup yemek yapmayı mı öğrenmişti? Bu şey yenebilir miydi? Bu konuda daha çok bilgi edinene kadar tencerenin kapağını geri kapatmaya karar verdi. Hiç düşünmeden tencereyi çöpe atmak ne kadar lüks olurdu. Hatta bir çöp kovalarının olması bile ne kadar lüks olurdu. Çok küçükken, Avox'lar tarafından kullanılan (en iyi işçiler dilsizlerin arasından çıkıyordu ya da en azından büyükannesesi öyle düşünüyordu) çöp kamyonlarının sokaklarda dolandığını, yemek artıkları ve eski ev araç gereçleriyle dolu büyük çöp poşetlerini topladıklarını hatırlıyordu (ya da hatırladığını sanıyordu). Sonra hiçbir şeyin elden çıkarılmadığı, her bir kalorinin elzem kabul edildiği; takas yapılamayacak, ısınmak için yakılamayacak ya da izolasyon için duvara tıkilamayacak hiçbir şeyin olmadığı günler geldi. Herkes israftan tiksинmeyi öğrendi. Ama israf yavaş yavaş modaya tekrar sızmayı başardı. Şık bir gömlek gibi refah belirtileri görülebiliyordu.

Topraklarımızı koruyorsun
Zırhlı elinle

Gömlek. Gömlek. Coriolanus'un zihni bir soruna (aslında herhangi bir şeye) böyle takılıp kalırdı. Sanki dünyanın tek bir parçasını kontrol edebilmesi, yıkılmasını engelleyebilecekmiş gibi. Bu kötü bir alışkanlıktı; etrafındaki ona zarar verebilecek diğer şeyleri görememesine neden oluyordu. Saplantıya yönelik eğilimi beynine işlenmişti ve üstesinden gelmeyi öğrenemezse muhtemelen felaketi de bundan olacaktı.

Büyükannesinin sesi son kreşendoya çıktı.

Başkentimiz, hayatımız!

İhtiyar kadın hâlâ savaştan önceki günlerde yaşıyordu. Elbette onu seviyordu ama büyükannesi gerçeklikle hağlantısını yıllar önce yitirmişti. Öğünleri sulandırılmış fasulye çorbası ve bayat krakerlerden ibaret olsa bile, sofraya her oturduklarında Snow ailesinin efsanevi ihtişamı hakkında bir şeyler geveleyip dururdu. Büyükannesini dinleyen biri, Coriolanus'un da görkemli bir geleceğe yazgılı olduğunu düşünürdü. "Coriolanus başkan olduğunda..." diye söze girerdi büyükannesi çoğu zaman. "Coriolanus başkan olduğunda," Başkent'in köhne hava gücünden domuz pirzolanın fahiş fiyatına kadar her şey büyümlü bir şekilde düzelecekti. Neyse ki binanın asansörünün bozuk olması ve artritli dizleri büyükannesinin çok fazla dışarı çıkmasını engelliyordu; seyrek olarak ziyaretine gelenler de zaten onun kadar fosilleşmişlerdi.

Kaynamaya başlayan lahana, mutfakı yoksulluğun kokusuyla doldurmuştu. Tahta bir kaşıkla tenceredeki lapayı dürttü. Tigris hâlâ ortalıkta yoktu. Biraz daha zaman geçerse, birilerini arayıp törene katılmamasını sağlayacak bir mazeret uydurmak için çok geç olacaktı. Akademi'nin Heavensbee Salonu'nda toplanılacaktı ve törene katılmazsa, herkesin gözünün olduğu Açlık Oyunları'ndaki yirmi dört akıl hocalığı koltuğundan birini Coriolanus'un alması için kulis yapan iletişim profesörü Satyria Click'in ofkesi kadar hayal kırıklığını da göğüslemesi gerekirdi. Coriolanus, Profesör Satyria'nın gözdesi olmasının yanı sıra asistanıydı ve kadının bugün ona bir şeyler için ihtiyaç duyacağına şüphe yoktu. Satyria, özellikle de içtiği zamanlarda ne yapacağı kestirilemez biriydi ve hasat günü içece-

ği gün gibi ortadaydı. Bir an önce kadını arayıp uyarmalı, midesinin bozulduğu ve bir türlü kusmasını durduramadığı gibi bir mazeret uydurup toparlanmak için elinden geleni yaptığını söylemeliydi. Kendini hazırlayıp çok hasta olduğunu söylemek için telefonu eline aldığı sırada aklına başka bir şey geldi. Törene katılmazsa, Satyria, akıl hocalığının Coriolanus'un elinden alınmasına izin verir miydi? Dahası, akıl hocalığını kaybederse, bu durum mezuniyette verilen Akademi ödüllerinden birini alma şansını zayıflatır mıydı? Böyle bir ödül olmadan Coriolanus'un üniversite parasını denkleştirmesi imkânsızdı; bu da bir kariyerinin ve geleceğinin olmayacağı anlamına gelirdi. Bu durumda ailesinin başına neler geleceğini kim bile...

Ön kapı, şikâyet eder gibi bir sesle gıcırdayarak açıldı.

Tigris "Coryo!" diye bağırdığında telefonu kapadı. Daha yeni doğmuş bir bebekken Tigris'in ona taktığı bu ad üzerine yapışıp kalmıştı. Mutfaktan öylesine hızlı çıktı ki az kalsın Tigris'e çarpıp kızı yere devirecekti ama kuzeni bu yüzden ona sitem edemeyecek kadar heyecanlıydı. "Başardım! Başardım! Eh, bir şeyler yaptım diyelim." Kız olduğu yerde koşuyormuş gibi ayaklarını hızla kaldırıp indirirken, askı ucundan tuttuğu eski kıyafet kılıfını havaya kaldırdı. "Bak, bak, bak!"

Coriolanus fermuarını açtığı kılıfı gömleğin üzerinden çıkardı.

Harikuladeydi. Hayır, daha da iyiydi. Çok klastı. Gömlek ne asıl rengi olan beyaz ne de zamanla kazandığı sarı tonlardaydı; kalın keten kumaş artık çok şık bir krem rengindeydi. Eski manşetlerle yakası siyah kadifeyle değiştirilmişti. Düğmeler altın ve abanoz küplerindendi. Tessera taşları. Her düğmenin üzerine ipliğin geçmesi için iki minik delik açılmıştı.

“Harikasın,” dedi Coriolanus, ciddiyetle. “Sen kuzenlerin en iyisisin!” Gömleğe bir şey olmaması için dikkat ederek, boştaki koluyla kıza sarıldı. “Kar tepeye düşer!”*

“Kar tepeye düşer!” diye bağırdı Tigris, sevinçle. Ölüp toprağa karışmamak için her gün canlarını dişlerine taktıkları savaş günlerinden çıkmalarını sağlayan laftı bu.

“Bana her şeyi anlat.” Tigris’in her şeyi etraflıca anlatmak isteyeceğini biliyordu. Kuzeni kıyafetler hakkında konuşmaya bayılırdı.

Tigris ellerini havaya kaldırıp kahkahayı koyverdi. “Nereden başlasam?”

Çamaşır suyundan başladı. Tigris, Fabricia’yı yatak odasındaki beyaz perdelerin kirlenip solduğuna ikna etmiş ve perdelerle birlikte gömleği de çamaşır suyuna atmıştı. Gömlek eski rengini büyük oranda kazanmıştı ama çamaşır suyuna batırmak lekeleri bütünüyle geçiremediğinden, o da Fabricia’nın komşusunun kapısının önündeki sepette bulduğu ölü kadife çiçekleriyle birlikte gömleği kaynatmıştı. Çiçekler keten kumaşa, lekeleri gizlemeye yetecek kadar krem rengi kazandırmıştı. Manşetler için kadifeyi, içinde büyükbabalarına ait olan ve artık bir anlam ifade etmeyen eski bir plaketin durduğu, büzme ipli büyük bir keseyi keserek elde etmişti. Düğme olarak kullanılan tesera taşları, hizmetçi banyosundaki dolabın iç kısmından gelmişti. Düğmelerin üzerindeki delikleri de karşılığında tulumunu onarma sözü verdiği, binanın bakımından sorumlu adam açmıştı.

“Bütün bunlar bu sabah mı oldu?”

“Hayır. Dün. Pazar günü. Bu sabah ben... hey, yoksa pa-

* “Kar” anlamına gelen “Snow” ile kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

tateslerimi mi buldun?” Coriolanus, buzdolabından saplı tencereyi çıkaran Tigris’in peşinden mutfığa girdi. “Bütün gece patateslerin nişastasını çıkarıp kola yapmak için ayaktaydım. Sonra da doğru düzgün bir ütü kullanmak için Dolittles’a koşturdum. Patateslerden geriye kalanı da çorba yapmak için sakladım!” Tigris tenceredeki bulamacı kaynayan lahananın içine boşaltıp karıştırmaya başladı.

Coriolanus, kuzeninin kızıl kahverengi gözlerinin altındaki mor halkaları fark ettiğinde suçluluk hissetmesine engel olamadı. “Sen en son ne zaman uyudun?”

“Ah, ben iyiyim. Aç da değilim. Patateslerin kabuklarını yedim. Bütün vitamini kabuklarındaymış. Hem bugün de hasat günü, yani tatil sayılır!” dedi neşeyle.

“Fabricia’nın yanında çalışıyorsan tatil sayılmaz,” dedi Coriolanus. Aslında hiçbir yerde tatil sayılmazdı. Hasat günü mıntıkalar için berbat bir gündü ama Başkent için de festival olduğu söylenemezdi. Tıpkı Coriolanus gibi, insanların çoğu savaşı hatırlamaktan hoşlanmıyordu. Tigris ise bütün gününü, kuşatma sırasında yaşadıkları mahrumiyete dair kasvetli hikâyeler anlatıp hissizleşene kadar içecek olan patronunun ve birbirleriyle alakasız insanlardan oluşan konuklarının yanında el pençe divan geçirecekti. Bir de bunların akşamdan kalmalığıyla uğraşacağı ertesi gün vardı.

“Endişelenmekten vazgeç. Al şunu. Bir an önce yesen iyi olur!” Tigris bir kâseye çorba doldurup masanın üzerine koydu.

Coriolanus gözleri saatte, ağzını yakmasını umursamadan çorbayı hızla içtikten sonra gömlekle odasına koştu. Çoktan duş alıp tıraş olmuştu ve neyse ki bugün açık renkli teninde lekeler yoktu. Okulun dağıttığı iç çamaşı-

rı ve çoraplar iyi durumdaydı. Kabul edilebilir olmaktan daha iyi durumdaki pantolonunu bacaklarına geçirdikten sonra bağcıklı deri botlarını giydi. Botlar ayaklarına küçük gelse de buna dayanabilirdi. Ardından, ihtiyatlı bir şekilde üzerine geçirdiği gömleğini pantolonunun içine soktu ve aynaya döndü. Olması gerektiği kadar uzun boylu değildi. Kuşağındaki gençlerin çoğu gibi, yetersiz beslenme Coriolanus'un da büyüme sürecini olumsuz etkilemişti. Ama atletik bir vücudu, mükemmel bir duruşu vardı ve gömlek de vücudunun güzel hatlarını öne çıkarıyordu. Büyükannesinin onu mor renkli kadife bir takımın içinde sokaklarda gezdirdiği çocukluk yıllarından beri bu kadar şık görünmemişti. Sarı buklelerini düzeltirken alaycı bir ifadeyle aynadaki yansımasına fısıldadı: "Panem'in gelecek-teki başkanı Coriolanus Snow, seni selamlıyorum!"

Tigris'in hatırı için, salona ihtişamlı bir giriş yaparak kollarını iki yana açtı ve gömleğini göstermek için kendi etrafında döndü.

Tigris neşeyle haykırp alkışlamaya başladı. "Harika görünüyorsun! Çok yakışıklı ve şık! Büyükhanım, gel de Coryo'ya bak!" "Büyükhanım" da kraliyet havası taşıyan büyükanneleri için "Büyükanne" ve elbette "Nine"yi yetersiz bulan Tigris tarafından uydurulmuştu.

Salona giren büyükannelerinin titreyen ellerinde dalından yeni koparılmış kırmızı bir gül vardı. Savaştan önce çok popüler olan ama şu anda gülünç denecek ölçüde modası geçmiş, etekleri dalgalanan, siyah renkli uzun bir tunik ve eskiden bir kostümün parçası olan, burunları kıvrımlı, üzeri nakışlı terlikler giymişti. Rengi solmuş kadife türbanının altında ince telli beyaz saçları görünüyordu. Büyükanneleri, bir zamanlar aşırı ölçüde zengin olan bir

gardıroptan geriye kalan bu son düzgün kıyafetleri misafir kabul ettiği günler ve şehre yaptığı nadir baskınlar için saklıyordu.

“Gel buraya, oğlum. Bunu yakana tak. Teras bahçemizden az önce kopardım.”

Güle uzandığında, büyükannesinin elleri titrediği için dikenlerden biri Coriolanus’un avcunu çizdi. Çiziğin üzerinde toplanan kanı gördüğünde, değerli gömleğine kan bulaşmaması için elini yana açtı. Büyükannesi kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Ben yalnızca senin zarif görünmeni istemiştin,” dedi yaşlı kadın.

“Elbette öyle istedin, Büyükhanım,” dedi Tigris. “O da istediğin gibi zarif görünecek.”

Tigris onu mutfağa götürürken, Coriolanus kendini kontrol edebilmenin ne denli önemli bir meziyet olduğunu ve bu meziyet üzerinde çalışabilmesi için büyükannesinin her gün yeni fırsatlar sunmasına minnettar olması gerektiğini düşünüyordu.

“Çizik kanamaları çok sürmez,” dedi Tigris, Coriolanus’un elini hızla temizleyip sargı bezini sararken. Ardından dikenlerini ayıkladığı gülü, birkaç küçük yaprağı üzerinde tutarak bir iğneyle gömleğe iliştiirdi. “Çok zarif görünüyor. Güllerinin Büyükhanım için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Ona teşekkür etmelisin.”

Coriolanus hem büyükannesine hem de kuzenine teşekkür ettikten sonra koşar adım kapıdan çıktı, on iki kat merdiveni indi, lobiden geçti ve Başkent’e adımını attı.

Apartmanları, Başkent’in halk için görkemli askeri geçit törenleri düzenlediği eski günlerde iki tekerli at arabalarından sekiz tanesinin rahatlıkla yan yana sığabileceği

kadar geniş bir bulvar olan Corso üzerindeydi. Küçük bir çocukken, evlerinde verilen partilerde geçit törenini en ön koltuklardan takip ettiklerini söyleyip böbürlenerek konukların arasında, töreni izlemek için camlardan nasıl sarktığını hatırlıyordu. Sonra bombardımanlar başlamış ve bulvar uzun bir süre boyunca enkazla kaplanmıştı. Caddelerle sokakların en sonunda temizlenip açıldığı bugünlerde bile, kaldırımlarda moloz yığınlarına rastlanabiliyordu ve binalar da bombalara hedef oldukları günlerdeki kadar yıkık durumdaydılar. Savaşı kazanmalarının üzerinden on yıl geçmesine rağmen, hâlâ Akademi'ye yürürken mermer ve granit yığınlarının arasında zikzaklar çizmesi gerekiyordu. Bazen, insanlara neler yaşadıklarını hatırlatmak için moloz yığınlarının bilinçli olarak bırakıldığını düşünüyordu. İnsan belleği zayıftı. Savaşı unutmamak için her gün moloz yığınlarının arasından dolanmaları, yiyecek kartesi kuponlarını kazımaları ve Açlık Oyunları'na tanıklık etmeleri gerekiyordu. Unutmak rehavete neden olabilirdi. O zaman, en başa geri dönmek zorunda kalabilirlerdi.

Alimler Yolu'na girdiğinde adımlarını kontrol etmeye çalıştı. Tam zamanında orada olmalıydı ama bunu terre batmış bir halde değil, sakin ve soğukkanlı bir şekilde yapmak istiyordu. Çoğunlukla olduğu gibi, belli ki bu hasat günü de hava çok sıcak olacaktı. Ama 4 Temmuz gibi bir tarihte başka ne olacaktı ki? Sıcak havada gömleğinden patateslerin ve ölü kadife çiçeklerinin belli belirsiz kokusu yükseldiğinden, büyükannesinin verdiği gülün yaydığı hoş kokuya minnettardı.

Başkent'in en iyi orta dereceli okulu olan Akademi, toplumun önde gelen, varlıklı, nüfuz sahibi insanların çocuklarını yetiştiriyordu. Her dönemde dört yüzün üzerinde

öğrenci alındığından, ailelerinin okuldaki uzun mazisi sayesinde Tigris'le Coriolanus'un kabul edilmeleri çok zor olmamıştı. Üniversitenin aksine Akademi ücretsizdi ve üniformaların yanı sıra öğle yemeğiyle okul araç gereçlerini de sağlıyordu. Toplumda bir noktaya gelen herkes Akademi mezunuydu ve Coriolanus'un da geleceğini inşa etmek için bu bağlantılara ihtiyacı olacaktı.

Akademi'ye çıkan büyük merdiven okuldaki öğrencilerin tamamını alabilecek kadar geniş olduğundan, hasat günü kutlamalarına giden yetkililer, profesörler ve öğrencilerden oluşan kalabalık, sıkışıklık yaşamadan basamakları tırmanabiliyordu. Coriolanus basamakları ağır ağır çıkarken, biriyle göz göze geldiğinde kayıtsız bir ağırbaşlılık havası takınmaya çalışıyordu. İnsanlar onu (ya da en azından ebeveynlerini ve büyükannesiyile büyükbabasını) tanıyorlardı ve her zaman bir Snow'dan beklenen belli bir standart vardı. Bu yıl, bugünden itibaren, Coriolanus da kişisel olarak itibar kazanmayı umuyordu. Yaz ortasında Akademi'den mezun olmadan önce son projesi Açlık Oyunları'nda akıl hocalığı yapmaktı. Akıl hocası olarak etkileyici bir performans sergileyebilirse, derslerde gösterdiği üstün başarıyla birlikte, üniversite ücretini karşılamaya yetecek kadar para ödülüne layık görülebilirdi.

Savaşta mağlup olan on iki mıntıkanın her birinden kuryayla bir oğlanla bir kız seçiliyor (bu çocuklara haraç deniyordu) ve toplam yirmi dört haraç, her yıl Açlık Oyunları'nda ölümüne bir dövüşe girmek için arenaya atılıyordu. Mıntıkaların ayaklanmasıyla başlayan Karanlık Günler'i sona erdiren İhanet Anlaşması'nın bir parçası olan Açlık Oyunları, isyancılara verilen birçok cezadan biriydi. Geçmişte olduğu gibi bu yıl da birbirlerini öldürmeleri için silah dağıtılan ha-

raçlar, savaştan önce spor ve eğlence etkinliklerinde kullanılan, bugünse yarı yıkık durumda bir amfiteyatro olan Başkent Arenası'na atılacaklardı. Başkent'te Oyunlar'ın izlenmesi teşvik edilse de insanların çoğu bundan kaçınıyordu. Yani asıl sorun, Oyunlar'ın nasıl daha ilgi çekici bir hale getirilebileceğiydi.

Bu yüzden, Açlık Oyunları'nda ilk kez haraçlara akıl hocaları atanacaktı. Akademi'nin en başarılı, en zeki son sınıf öğrencilerinden yirmi dördü bu görev için seçilmişti. Akıl hocalığı görevinin ayrıntıları üzerinde hâlâ çalışılıyordu. Haraçların kişisel röportajlarına akıl hocalarıyla birlikte hazırlanacakları, belki kameralar için haraçlara biraz çekidüzen verileceği de konuşuluyordu. Herkesin hemfikir olduğu nokta, Açlık Oyunları devam edecekse daha anlamlı bir deneyime dönüşmesi gerektiğiydi ve Başkent gençlerinin mıntıka haraçlarıyla ekip olmaları insanların merakını uyandırmıştı.

Coriolanus Akademi'nin siyah flamalarla kaplı girişinden geçip kemerli koridordan yürüyerek devasa Heavensbee Salonu'na girdi. Hasat töreninin yayınını burada izleyeceklerdi. Geç kalmamıştı ama şimdiden salona, içeriyi doldurmuş olan öğretim görevlileriyle öğrencilerin uğultusu hâkimdi. Açılış günü yayınında bulunmaları zorunlu olmayan birkaç Açlık Oyunları yetkilisi de salondaydı.

Avox'lar, bal ve otlarla çeşnilendirilmiş sulu bir şarap olan posca kadehlerinin olduğu tepsilerle kalabalığın içinde geziyorlardı. Posca, sözde hastalıklara karşı dayanıklılık sağlayarak savaş boyunca Başkent'i ayakta tutan ekşi sıvının sarhoş edici bir türeviydi. Kadehlerden birini alan Coriolanus, lahana kokusunu bastıracağını umarak dudaklarını ıslattı. Ama bir yudumdan daha fazlasını içme-

yecekti. Posca çoğu insanın sandığından daha sert bir içkiydi ve geçmiş yıllarda üst sınıftan kişilerin çok fazla posca içip kendilerini nasıl rezil ettiklerini görmüştü.

Dünya onun zengin biri olduğunu düşünmeye devam etse de Coriolanus'un tek gerçek zenginliği, kalabalığın içinde ilerlerken etrafına yaydığı cazibeydi. Öğrencilerle öğretim görevlilerini dostça selamlarken, ailelerini sorup iltifatlar ederken insanların yüzleri ışıldıyordu.

"Mıntika misillemeleri üzerine verdiğiniz ders aklımdan bir türlü çıkmadı."

"Kâküllerine bayıldım!"

"Annenin sırt ameliyatı nasıl geçti? Geçmiş olsun! Annen benim kahramanım!"

Etkinlik için salona yerleştirilen yüzlerce minderli sandalyeyi geçip, Satyria'nın, anlattığı çılgın hikâyeyle Akademî profesörleri ve Oyun yetkililerinin oluşturduğu karma grubu eğlendirdiğı kürsüye çıktı. Hikâyenin yalnızca son cümlesini duymasına rağmen ("Ben de ona dedim ki, peruğun için üzgünüm ama yanında bir maymun getirmek için ısrar eden de sendin!"), görev aşkıyla kahkahalara o da katıldı.

"Ah, Coriolanus!" dedi Satyria el sallayarak. "İşte benim yıldız öğrencim!" Coriolanus Satyria'nın beklediğı öpücüğü yanağına kondururken hocasının kendisinden birkaç kadeh posca ileride olduğunu anladı. Bu kadının içki tüketimini kontrol altına alması gerekiyordu. Gerçi bu durum Coriolanus'un tanıdığı yetişkinlerin yarısı için geçerliydi. Kendini uyuşturmak tüm şehre yayılmış bir salgın gibiydi. Gene de Satyria çok gergin ve sinirli biri değildi, hatta eğleneliydi. Öğrencilerin kendisine ilk adıyla hitap etmesine izin veren az sayıdaki profesördendi. Satyria biraz ge-

riye çekilip Coriolanus'u inceledi. "Güzel gömlek. Böyle bir gömleği nereden bulmuş olabilirsin?"

Coriolanus kendi de o an fark etmiş gibi gömleğine baktıktan sonra sınırsız seçeneğe sahip genç bir adamın havasıyla omzunu silkti. "Snow ailesinin dolapları geniştir," dedi uçarı bir ifadeyle. "Saygılı ama kutlamaya da uygun bir şey olsun istedim."

"Öyle de olmuş canım. Peki ya bu harika düğmeler?" diye sordu Satyria, gömleğin manşetindeki küplerden birine dokunarak. "Tessera?"

"Öyle mi? Demek düğmeler bu yüzden aklıma hizmetçi banyosunu getirmişti." Yanıtı, Satyria'nın arkadaşlarının gülüşmelerine neden oldu. Coriolanus bu izlenimi verebilmek için büyük çaba gösteriyordu. Çevresindekilere, banyonun tessera ile kaplı olmasının ötesinde, evinde bir hizmetçi banyosu bulunan nadir insanlardan biri olduğunu hatırlatıyordu. Dahası gömleği hakkında, ne kadar mütevazı olduğunu gösteren bir şaka yapabilecek biriydi.

Satyria'ya bakarak başını salladı. "Çok güzel bir elbise. Yeni, değil mi?" Siyah tüylerle yenilenmiş olsa da kadının her hasat töreninde aynı elbiseyi giydiğinin farkındaydı. Ama Satyria gömleğini beğendiği için bunun karşılığını vermesi gerekiyordu.

"Bugün için özel olarak diktirdim," dedi Satyria, Coriolanus'un bu soruyu sormasına sevinmiş gibi. "Oyunlar'ın onuncu yıl dönümü şerefine."

"Çok zarif," dedi Coriolanus. Aslında hiç de kötü bir ekip değillerdi.

Kaslı omuzlarını kullanarak kalabalıkta kendine yol açan spor salonunun amiri Profesör Agrippina Sickle'ı gördüğünde Coriolanus'un keyfi kaçtı. Sickle'ın her yıl çekilen

toplulu fotoğrafta elinde tutmakta ısrar ettiğı dekoratif kalkanı taşıyan asistanı Sejanus Plinth de arkasından geliyordu. Bu kalkan Sickle'a savaş bittikten sonra, bombardımanlar sırasında Akademi'nin güvenlik tatbikatlarını başarıyla yönettiğı için ödöl olarak verilmişti.

Coriolanus'un dikkatini çeken şey kalkan değıl, Sejanus'un kıyafeti idi. Hatları belirgin, uzun vücuduna bir akış kazandıracak şekilde dikilen, kömür grisinin yumuşak bir tonundaki takımın altına insanı kör edecek beyazlıkta bir gömlek giymiş ve şal desenli bir kravat takmıştı. Şık, yepyeni, para kokan bir kostümdü. Daha doğrusu, savaş zenginliğı kokuyordu. Sejanus'un babası, savaşta Başkent'ten yana çıkan 2. Mıntıka'da bir üreticiydi. Savaş sırasında mühimmat üretiminden elde ettiğı servetle ailesini Başkent'e taşımayı başarmıştı. Plinth ailesi, Başkent'in en eski, en güçlü ailelerinin ancak nesiller içinde elde edebildiğı imtiyazların keyfini sürüyordu. Sejanus gibi mıntıka doğumlu bir çocuğun Akademi'ye girmesi daha önce görölmüş şey değıldi ama savaştan sonra okulun yeniden inşa edilebilmesi büyük ölçüde Sejanus'un babasının cömert bağışları sayesinde olmuştu. Başkent doğumlu bir zengin böyle bir bağışın ardından Akademi binalarından birine ailelerinin adının verilmesini beklerdi. Sejanus'un babası ise yalnızca oğlunun okula kabul edilmesini istemişti.

Plinth ailesi ve benzerleri, Coriolanus'un kutsal saydığı her şeye yönelik ciddi bir tehditti. Başkent'in bu yeni zenginleri sırf varoluşlarıyla eski düzeni yavaş yavaş ortadan kaldırıyorlardı. Bu durum Coriolanus için özellikle sinir bozucuydu çünkü Snow ailesi de servetlerinin büyük kısmını mühimmat üretimine yatırmıştı... ama 13.

Mıntıkâ'da. Sayısız fabrika blokundan ve araştırma tesisinden oluşan geniş üretim kompleksleri bombalarla yerle bir olmuştu ve bugün bile, nükleer bombalarla yeryüzünden silinen 13. Mıntıkâ topraklarının tamamında, yaşamayı imkânsız kılacak radyasyon düzeyleri geçerliydi. Başkent'in askeri üretiminin merkezi 2. Mıntıkâ'ya kayarak Plinth ailesinin eline geçmişti. 13. Mıntıkâ'nın yok edildiği haberi Başkent'e ulaştığında, Coriolanus'un büyükannesi herkese bunun önemsiz olduğunu, neyse ki başka yerlerde de yatırımlarının olduğunu söylemişti. Ama bu doğru değildi.

On yıl önce okulun oyun alanına adım atan Sejanus, gergin yüzüne çok büyük gelen duygulu kahverengi gözlerle, temkinli temkinli diğer çocukları inceleyen, utangaç, hassas bir çocuktü. Sejanus'un mıntıkadan geldiği öğrenildiğinde, Coriolanus'un ilk dürtüsü, bu yeni çocuğa hayatı zindan etmeye girişen sınıf arkadaşlarına katılmaktı. Ama bunun üzerine biraz daha düşündükten sonra Sejanus'u yalnızca görmezden gelmeye karar vermişti. Bu tavrı diğer Başkent çocukları tarafından, Coriolanus'un mıntıkadan gelen bir piçle uğraşmaya tenezzül bile etmeyecek biri olduğu şeklinde yorumlanırken, Sejanus bunu ahlaklı bir duruş olarak görmüştü. Her iki görüş de tam anlamıyla doğru olmasa da bu farklı bakış açıları Coriolanus'un imajını güçlendirmişti.

Korkutucu bir endama sahip bir kadın olan Profesör Sickie, kıdem olarak altındakilerin kenara çekilmelerini sağlayarak Satyria'nın yanına geldi. "Günaydın, Profesör Click."

"Ah, Agrippina. Ne hoş. Kalkanını da unutmamışsın," dedi Satyria, Sickie'in güçlü tokalaşmasının hakkını vere-

rek. “Gençlerin bugünün asıl anlamını unutacak olmalarından endişeleniyorum. Ve Sejanus... sen de ne kadar hoş görünüyorsun.”

Sejanus Satyria’yı selamlamak için başını öne eğdiğinde söz dinlemez bir saç tutamı gözlerinin önüne düşerken, göğsüne yasladığı kalkan çocuğun daha fazla eğilmesini engelledi.

“Biraz fazla hoş,” dedi Profesör Sickle. “Ona, bir tavus kuşu isteseydim evcil hayvan dükkânını arayacağımı söyledim. Bence bugün de üniformalarını giymeliydiler.” Coriolanus’a bir bakış attı. “Hiç fena değil. Babanın savaş günlerinden kalma eski gömleklerinden biri mi?”

Öyle olabilir miydi? Coriolanus’un bu konuda hiçbir fikri yoktu. Madalyalarla kaplı gösterişli bir takım elbisenin içindeki babasının görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Oyunu sürdürmeye karar verdi. “Fark ettiğiniz için teşekkür ederim, Profesör Sickle. Savaşta bulunmuşum gibi bir hava vermemek için gömlek üzerinde bazı değişiklikler yaptırdım. Ama bugün babamın da burada benimle olmasını istedim.”

“Münasip olmuş,” dedi Sickle. Sonra da dikkatini, ulusun askerleri olan Barış Muhafızları’nın, kömür madencilerinin son zamanlarda üretim kotalarını yakalayamadığı 12. Mıntıka’ya gönderilmesi üzerine düşüncelerini paylaşan Satyria’ya verdi.

Öğretim görevlileri kendi aralarında konuşmaya başladığında, Coriolanus başını kalkana doğru salladı. “Bu sabah iyi egzersiz olmuştur senin için.”

Sejanus’un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Hizmet etmekten her zaman onur duyarım.”

“Güzel cilalama,” dedi Coriolanus. Sejanus, yağcının te-

ki olduğunun ima edildiğinden kuşkulanarak gerildi. Coriolanus ona yalaka olduğunu mu söylüyordu? Coriolanus gerginliğin biraz daha yükselmesine izin verdi. “Bildiğimden söylüyorum. Satyria’nın şarap kadehlerini ben parlatıyorum.”

Sejanus bunu duyduğunda rahatladı. “Gerçekten mi?”

“Hayır, gerçekten değil. Ama sanırım bunu yapmamamın tek nedeni Satyria’nın aklına gelmemiş olması,” dedi Coriolanus, küçümsemeyle samimiyet arasında gidip gelen bir havada.

“Profesör Sickler her şeyi düşünür. Gündüz ya da gece beni aramaktan çekinmez.” Sejanus konuşmaya devam edecekmiş gibi görünse de susup içini çekti. “Elbette, tam mezun olmak üzereyken okula daha yakın bir yere taşınıyoruz. Her zamanki gibi mükemmel zamanlama.”

Coriolanus birdenbire temkinli bir havaya büründü. “Nereye?”

“Corso Bulvarı üzerinde bir yere. O görkemli evlerin çoğu yakında satışa çıkacakmış. Daire sahiplerinin vergilere gücü yetmeyecekmiş ya da öyle bir şey işte. Babam söyledi.” Kalkanın yere değdiğini fark eden Sejanus hemen yukarı kaldırdı.

“Başkent’te emlak vergisi alınmaz. Bu vergi yalnızca mıntikalarda uygulanır.”

“Ama yeni kanun böyleymiş. Şehri yeniden inşa etmek için daha çok paraya ihtiyaç varmış.”

Coriolanus paniğini dizginlemeye çalıştı. Dairelerine vergi kesilmesine neden olacak yeni bir kanun. Bu vergi ne kadar olacaktı? Şu anda bile Tigris’in üç kuruşluk stajyer aylığı, kocasının Panem’e hizmetleri için büyükannesinin aldığı cüzi askeri emekli maaşı ve savaş kahramanı bir ba-

banın çocuğu olduğu için ona verilen, Akademi'den mezun olduğunda kesilecek sosyal yardımlarla yaşamlarını güç bela sürdürebiliyorlardı. Bu vergiyi ödeyemezlerse evlerini mi kaybedeceklerdi? Sahip oldukları tek şey bu apartman dairesiydi. Büyükannesinin, evlerini teminat gösterek aldığı borçları bildiğinden, daireyi satmanın da faydası olmazdı. Sattıkları takdirde ellerinde neredeyse hiç para kalmazdı. Meçhul bir mahalleye taşınıp, herhangi bir konumları, nüfuzları ve haysiyetleri olmadan, sıradan insanların pis saflarına katılmak zorunda kalırlardı. Bu utanç büyükannesini öldürürdü. Böyle bir şey yapmaktansa, onu camdan aşağı atmak daha nazik bir davranış olurdu. En azından bu hızlı bir ölüm olurdu.

“Sen iyi misin?” Sejanus kafası karışmış bir halde Coriolanus'a bakıyordu. “Yüzün bembeyaz oldu.”

Coriolanus kendini toparladı. “Posca yüzünden... mide-mi kaldırdı.”

“Evet. Savaş sırasında anacığım da bana zorla içirirdi.”

Anacığım mı? Ne yani, Snow'ların evine konacak kişi annesine “anacığım” diyen biri mi olacaktı? Midesindeki lahanayla posca Coriolanus'u tehdit ediyordu. Derin bir nefes alıp kusmamak için kendini tutmaya çalıştı. Budala bir aksana sahip olan bu besili mıntıka çocuğu elinde bir paket şekerlemeyle ilk kez yanına geldiği günden beri Sejanus'tan bu kadar tiksini memiştii.

Coriolanus, çalan zille birlikte öğrencilerin kürsünün önünde toplanmaya başladıklarını gördü.

“Sanırım bize haraçları atayacakları zaman geldi,” dedi Sejanus, somurtarak.

Sejanus'un peşinden, akıl hocaları için ayrılmış olan, dörderli altı sıra oluşturan sandalyelere doğru yürüdü. Da-

ireleriyle ilgili krizi aklından çıkarıp dikkatini önündeki işe vermeliydi. Açlık Oyunları'nda ortaya muazzam bir başarı koyması artık daha da önemliydi ve başarmak için de dışlı bir haraca atanması gerekiyordu.

Açlık Oyunları'nı yaratan adam olarak tanınan Dekan Casca Highbottom akıl hocalığı programıyla bizzat ilgileniyordu. Highbottom her zamanki gibi morfling yüklenmiş olarak, dalgın bakışları ve bir uyurgezerin canlılığıyla öğrencilerin karşısına çıktı. Bir zamanlar düzgün olan vücudu küçüldüğünden, derileri sarkmıştı. Kısa süre önce kısacık kestirdiği saçları ve yeni takım elbisesi durumunun ne kadar kötüye gittiğini açıkça ortaya koyuyordu. Açlık Oyunları'nın yaratıcısı olarak, sahip olduğu dekanlık pozisyonuna şu ana kadar güçsüz bir şekilde tutunabilmişti ama Akademi Yönetim Kurulu'nun sabrının tükenmek üzere olduğuna dair söylentiler vardı.

"Selam," dedi Highbottom, buruşuk bir kâğıdı başının üzerine kaldırarak. "Şimdi listeyi okuyacağım." Salondaki uğultu nedeniyle, çocuklar dekanı duyabilmek için dikkat kesildiler. "Önce haracın adını, sonra da bu haracı kimin aldığını söyleyeceğim. Tamam mı? Pekâlâ. 1. Mıntika'nın erkek haracının atandığı akıl hocası..." Highbottom gözlerini kısarak elindeki kâğıda odaklanmaya çalıştı. "Gözlüğüm," diye mırıldandı. "Gözlüğümü unutmuşum." Herkes burnunun üzerinde duran gözlüğe bakıp, dekanın parmaklarının gözlüğü bulmasını bekledi. "Ah, işte burada. Livia Cardew."

Sivri yüzünde bir sırıtma beliren Livia, tiz sesiyle "Evet!" diye bağırarak havaya bir zafer yumruğu savurdu. Her zaman böbürlenmeye meyilli bir kız olmuştu. Kendisine iyi bir haracın atanması Başkent'teki en büyük banka-

yı yöneten annesiyle ilgili değil de kendi başarısıydı sanki.

Dekan Highbottom listedeki adları okuyup mıntıkaların kız ve erkek haraçlarını akıl hocalarına atarken Coriolanus içinde yükselen çaresizliği hissedebiliyordu. Açlık Oyunları'nın düzenlendiği on yıl içinde belli bir örüntü ortaya çıkmıştı. Başkent yanlısı 1 ve 2. Mıntıkaların iyi beslenmiş çocuklarının arasından daha çok galip çıkıyordu. Balıkçılık ve çiftçilikle uğraşan 4 ve 11. Mıntikalardan gelen çocuklar da galibiyet için rekabete girebiliyorlardı. Coriolanus 1 ya da 2. Mıntika'dan gelen haraçlardan birinin kendisine atanacağını umuyordu ama bu olmamıştı. 2. Mıntika'nın erkek haracının Sejanus'a atanması Coriolanus için bu durumu daha da küçük düşürücü kalmıştı. 4. Mıntika Coriolanus'un adı okunmadan geçtikten sonra, Oyunlar'da galip gelmek için gerçek bir şansa sahip olan son haraç da (11. Mıntika'nın erkek haracı), Enerji Bakanı'nın kızı Clemensia Dovecote'a atandı. Livia'nın aksine, Clemensia bu haberi zarif bir havada karşılayarak, kuzguni siyah saçlarını omzunun üzerinden arkaya atıp kucağındaki klasöre haracının adını titizlikle yazmakla yetindi.

Bir Snow görmezden gelindiğinde ortada bir terslik var demekti. Özellikle de bu Snow Akademî'nin onur listesindeki öğrencilerden biriye. Coriolanus onu unuttuklarını düşünmeye başlamıştı ki (belki de ona Oyunlar'da daha özel bir görev vereceklerdi), Dekan Highbottom'ın mırıldandığını duydu. "Son olarak 12. Mıntika'nın kızı... o da Coriolanus Snow'a atandı."

12. *Mıntıkâ'nın kızı mı?* Bundan daha kötüsü olabilir miydi? 12. Mıntıkâ... her zaman Oyunlar'ın ilk beş dakikası içinde ölen, doğru düzgün büyümemiş, eklemeleri şişmiş çocuklarıyla en küçük mıntıkâ. Alay konusu mıntıkâ. Bu kadarı yetmiyormuş gibi, bir de kız haraç? Açlık Oyunları'nı bir kızın kazanması imkânsız değildi ama Coriolanus'un zihninde Açlık Oyunları esasen kaba kuvvetle ilgiliydi ve kızlar doğal olarak oğlanlardan daha ufak tefek oldukları için dezavantajlıydılar. Coriolanus hiçbir zaman, arkadaşlarıyla konuşurken "uçurtma dekan" diye dalga geçtiği Dekan Highbottom'ın gözdelerinden biri olmamıştı ama herkesin önünde bu şekilde aşağılanmayı da beklemiyordu. Coriolanus'un ona taktığı ad dekanın kulağına çalınmış olabilir miydi? Yoksa bu yalnızca, yeni dünya düzeninde Snow ailesinin önemini yitirmekte olduğunun göstergesi miydi?

Kendini kontrol altında tutmaya çalışırken yanaklarının yandığını hissediyordu. Diğer öğrenciler ayağa kalkıp konuşmaya başlamışlardı. Coriolanus da onlara katılmak,

bu durum kendisi için hiç önemli değilmış gibi davranmak zorundaydı ama sandalyesine yapışıp kalmıştı, hareket edemiyordu. Elinden gelen ancak başını sağa, Sejanus'a çevirmek oldu. O da yerinden kalkmamıştı. Sejanus'u kutlamak için ağzını açsa da çocuğun gizlemeye gerek duymadığı kederli ifadesini fark ettiğinde duraksadı.

“Ne oldu?” diye sordu. “Sevinmedin mi? 2. Mıntıka, erkek haraç... sepetteki en iyi yumurtalardan birini seçtin.”

“Benim de o sepetteki yumurtalardan biri olduğumu unutuyorsun,” dedi Sejanus, boğuk bir sesle.

Bunu duymak Coriolanus'un duraksamasına neden oldu. Demek ki Başkent'te geçen on yıl ve yaşadığı ayrıcalıklı hayat Sejanus için boşa gitmişti. Hâlâ kendini mintıka vatandaşlarından biri olarak görüyordu. Duygusal bir saçmalıklı bu.

Şaşkınlık içindeki Sejanus'un alnı kıvrılmıştı. “Eminim bunu babam istemiştir. Her zaman nereye ait olduğumu anlayayım diye uğraşır.”

Şüphesiz, diye düşündü Coriolanus. Soyuna değilse bile, Strabo Plinth'in sahip olduğu paraya ve nüfuza saygı duyuluyordu. Akıl hocalığı sözde akıl hocası adaylarının kişisel özelliklerine göre belirleniyor olsa da burada bir torpİL döndüğü ortadaydı.

Herkes sandalyelerine geri otururken, kürsünün arkasında perdeler açılarak zeminden tavana kadar yükselen ekranı ortaya çıkardı. Doğudan batıya doğru her mintıkadaki hasat günü görüntüleri tüm ülkede canlı olarak yayınlanıyordu. Yayının başlangıcı 12. Mıntıka ile yapılacaktı. Ekranda Panem mührünün belirmesiyle birlikte Başkent marşı başladığında herkes ayağa kalktı.

Panem'in göz bebeği
Görkemli Başkentim
Çağlar boyu parıldıyorsun her daim

Öğrencilerden bazıları kelimeleri gevelese de yıllar boyunca her gün büyükannesinin marşı nasıl katlettiğini dinleyen Coriolanus üç kıtayı da güçlü bir sesle, kelimelerin üzerine basarak okudu ve çevresindeki birkaç kişinin ona bakıp takdirle başlarını sallamalarına neden oldu. Acınasıydı ama ne şekilde olursa olsun, şu anda takdir edilmeye ihtiyacı vardı.

Marş sona erdiğinde ekrandaki Panem mührünün yerini, ağaran saçlarıyla Başkan Ravinstill'in görüntüsü aldı. Adamın üzerinde, mıntıkaların ayaklanmasıyla başlayan Karanlık Günler'in çok öncesinden beri mıntıkaların kontrolünün kendisinde olduğunu hatırlatan, savaş öncesi dönemden kalma eski askeri üniforması vardı. Ravinstill, İhanet Anlaşması'ndan, Açlık Oyunları'nı bir savaş tazminatı olarak açıklayan kısa bir paragraf okudu. Savaşta kaybedilen Başkent gençlerine karşılık mıntıkalar her yıl Başkent'e kendi gençlerini göndereceklerdi. İsyancıların ihanetinin bedeliydi bu.

Başkan Ravinstill'in konuşmasının ardından Oyun Kurucular, 12. Mıntıka'nın kasvetli meydanına bağlandılar. Mıntıkada Adalet Binası'nın önüne, etrafı Barış Muhafızlarıyla sarılmış olan geçici bir sahne kurulmuştu. Yüzü çillerle kaplı bodur bir adam olan Vali Lipp, acınası ölçüde demode takım elbisesiyle, çuval bezinden iki torbanın arasında dikilmişti. Elini solundaki torbanın derinlerine sokup içindeki kâğıtlardan birini çekti ve kâğıda hızlı bir bakış attıktan sonra seçilen haracı açıkladı.

"12. Mıntıkânın kız haracı Lucy Gray Baird," dedi vali, mikrofona eğilerek. Kamera seçilen haracı bulmak için biçimsiz, gri kıyafetlerin içindeki insanların gri, aç yüzlerinin üzerinde dolanmaya başladı ve birkaç saniye sonra, seçilen talihsizden uzaklaşmaya çalışan kızların yarattığı karmaşaya odaklandı.

Kızın ekranda belirmesiyle izleyiciler şaşkınlık içinde mırıldandılar.

Lucy Gray Baird, bir zamanlar çok şirin olduğu belli olsa da artık paçavraya dönüşmüş rengârenk fırfırlı elbisesiyle dimdik duruyordu. Tepesinde topladığı siyah kıvrıkcık saçları kır çiçekleriyle örülmüştü. Güvelerin içinde perişan bir kelebek gibi, renkli görünümü dikkat çekiyordu. Lucy Gray dosdoğru sahneye gitmek yerine sağındaki diğer kızların arasından dolanmaya başladı.

Bundan sonrasında her şey çok hızlı oldu. Lucy Gray'in elini kalçasındaki fırfırların içine atışı; cebinden çıkardığı parlak yeşil şeyi, sırttan kızıl saçlı bir kızın bluzunun yakasından içeri sokuşu; Lucy Gray hızla hareket ederken eteğinin savruluşu... Kamera artık kurbanın üzerindeydi, kızıl saçlı kızın sırtışının yerini bir dehşet ifadesi almıştı. Çığlıklar atarak yere yıkılan kız debelenip elbisesini çekiştirirken, sahnedeki vali de haykırmaya başlamıştı. Geri planda ise, saldırgan bir kez olsun dönüp arkasına bakmadan sahneye doğru yürümeye devam ediyordu.

Herkesin hayretle yanındaki kişiyi dürttüğü Heavensbee Salonu da canlanmıştı.

"Gördün mü?"

"Elbisesinin içinden ne çıkardı?"

"Kertenkele miydi o?"

"Ben yılan gördüm!"

“Onu öldürdü mü?”

Coriolanus gözleriyle salondaki kalabalığı tararken içinde bir umut kıvılcımı hissetti. Kazanma şansı çok düşük olan bu haraç, kendisi için utanç kaynağı olan bu sokak çocuğu, Başkent’in dikkatini çekmişti. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Belki onun yardımıyla Oyunlar’da bir süre ayakta kalmayı başarır ve Coriolanus da utancını saygıdeğer bir gösteriye dönüştürebilirdi. Öyle ya da böyle, bu kızla Coriolanus’un kaderleri geri dönüşsüz bir şekilde bağlanmıştı.

Ekranada, sahnenin basamaklarından koşarak inen Vali Lipp, yere yıkılan kurbana ulaşmak için kızların arasında kendine yol açmaya çalışıyordu. “Mayfair? Mayfair?” diye haykırıyordu. “Kızımın yardıma ihtiyacı var!” İnsanların geriye çekilmesiyle kızın etrafında bir çember açılmıştı ama kız deliler gibi debelenmeye devam ettiğinden, gönülsüzce ona yardım etmeye çalışan birkaç kişinin de elinden bir şey gelmiyordu. Vali kızın etrafında açılan boşluğa ulaştığı sırada, kızın elbisesinin kat yerlerinin içinden çıkan parlak yeşil renkteki küçük bir yılan kalabalığın arasına süzülerek insanların çığlıklar atarak kaçmalarına neden oldu. Yılandan kurtulması Mayfair’i sakinleştirse de korkusunun yerini utanç almıştı. Bütün Panem’in kendisini izlediğini fark ettiğinde gözlerini kameraya dikti. Bir eliyle başındaki kaymış fiyongu düzeltmeye çalışırken, diğer eliyle de 12. Mıntıka’da her şeyin üzerine kaplayan kömür tozuyla kirlenen ve debelenirken parçaladığı elbisesini düzeltmeye girişti. Babasının yardımıyla ayağa kalkarken, altına işediği anlaşılıyordu. Vali ceketini çıkarıp Mayfair’in üzerine örttüktan sonra, onu meydandan çıkarması için kızını Baş Muhafızları’ndan birine teslim etti. Sahneye geri döndüğünde 12. Mıntıka’nın yeni haracına ölümcül bir bakış attı.

Coriolanus, Lucy Gray Baird'in sahneye çıkışını izlerken rahatsız olmuştu. Bu kız zihinsel olarak dengesiz olabilir miydi? Bu kızda, Coriolanus'a belli belirsiz bir şekilde tanıdık gelen ama rahatsız edici bir şey vardı. Ahudu-pembesi, kraliyet mavisi ve nergis sarısı fırırlarıyla...

"Sirkte çalışıyormuş gibi görünüyor," dedi salondaki kızlardan biri. Diğer akıl hocaları da buna katıldıklarını gösteren sesler çıkardılar.

Evet, buydu işte. Coriolanus belleğinin derinlerindeki, küçük bir çocukken gittiği sirkleri hatırlamıştı. Keten helvası yemekten beyni karıncalanmaya başlamışken, jonglörleri, akrobatları, palyaçoları ve kabarık elbiseleriyle dans eden kızları izlerdi. Haracının, yılın en karanlık olayı için böylesine renkli bir kıyafet seçmesi, muhakeme hatasının ötesinde bir tuhaflık içeriyordu.

12. Mıntıka'nın hasat törenine ayrılan zamanın dolduğuna şüphe yoktu ama hâlâ erkek haraç seçilmemişti. Buna rağmen, Vali Lipp sahneye geri çıktığında adların yazılı olduğu kâğıtlarla dolu torbaları görmezden gelerek, dosdoğru kız haraca gitti ve yüzüne öyle sert bir tokat attı ki kız dizlerinin üzerine indi. Vali kıza bir kez daha vurmak için elini kaldırdığı anda araya giren iki Barış Muhafızı adamı kollarından tutup, yapması gereken işi tamamlaması için onu torbaların başına yönlendirmeye çalıştılar. Ama vali buna karşı koyduğunda, muhafızlar adamı Adalet Binası'na soktular. Hasat çekilişi yarıda kalmıştı.

Dikkatler sahnede tek başına kalan Lucy Gray'e kaydı. Kamera kıza yaklaşırken, Coriolanus, bu kızın akıl sağlığının yerinde olduğundan emin değildi. Başkent'te bile son zamanlarda kullanılmaya başlanan makyaj malzemelerini kızın nereden bulduğunu bilmiyordu ama Lucy Gray gözlerine

mavi far sürüp siyah kalem çekmiş, yanaklarına allık sürmüş, dudaklarını da kırmızıya boyamıştı. Böyle bir makyaj Başkent'te bile cüretkârlıktı. 12. Mıntıka'da ise akıl almaz bir şeydi. Kız çöküp kaldığı yerde takıntılı bir şekilde elbisesinin firfırlarını düzeltirken insan gözlerini ondan alamıyordu. Ancak firfırlarının hepsini düzelttiğinden emin olduktan sonra yanağındaki tokat izine dokunmak için elini kaldırdı. Alt dudağı belli belirsiz titrerken, her an boşalabilecek göz yaşlarıyla dolan gözleri parlıyordu.

“Sakin ağlama,” diye fısıldadı Coriolanus. Bunu dediği anda birilerinin onu duymuş olabileceğinden endişelenecek gergin gergin etrafına baktı ama diğer öğrenciler gözlerini ekrana dikmişlerdi. Yüzlerinde endişe vardı. Tuhaflığına rağmen, kız onların sempatisini kazanmıştı. Onun kim olduğuna ya da Mayfair'e neden saldırdığına dair hiçbir fikirleri olmamasına rağmen, o pis pis sırttan kızıl saçlı kızın cadalozun teki ve babasının da az önce ölüme mahkûm ettiği bir kızı dövmeye kalkışacak kadar zalim bir adam olduğunu göremeyen var mıydı?

“Bu kura hileli,” dedi Sejanus alçak sesle. “Bence çekilen kâğıtta o kızın adı yazmıyordu.”

Kız gözyaşlarına karşı sürdürdüğü çetin mücadeleyi kaybetmek üzereyken tuhaf bir şey oldu. Kalabalığın içinde biri şarkı söylemeye başladı. Bir kıza mı yoksa oğlana mı ait olduğu anlaşılamayacak kadar genç bir sestir bu ama öylesine güçlüydü ki sessiz meydanın tamamına yayıldı.

Geçmişimi alamazsın

Tarihimizi alamazsın

Sahnenin üzerinden esen rüzgârla birlikte kız yavaşça ba-

şını kaldırdı. Kalabalığın içinde bir başka ses yükseldi. Bu defa bir erkeğe ait olduğu belli olan, daha derin bir sestti bu.

Babamı alabilirsin

Ama adını öğrenemezsin

Lucy Gray Baird'in dudaklarından bir gülümsemenin gölgesi geçti. Birdenbire ayağa kalkarak sahnenin ortasına yürüdü ve mikrofonu alıp şarkıya devam etti.

Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi

Bir eliyle mikrofonu tutarken, diğeriyle eteğinin firfir-larını sallamaya başladığında her şey (kostümü, makyajı, saçları) anlam kazanmıştı. Bu kız her kimse, en başından beri bu performans için giyinmişti. Yüksek perdede canlı ve berrak, alçak perdede güçlü ve tok bir sesi vardı. Hareketleri de kendine güvendiğini belli ediyordu.

Cazibemi alamazsın

Mizahımı alamazsın

Zenginliğimi alamazsın

Çünkü bu yalnızca bir söylenti

Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi

Şarkı kızı bambaşka birine dönüştürmüştü ve Coriolanus onu artık kaygı verici bulmuyordu. Bu kızda heyecan uyandıran, hatta çekici bir şey vardı. Kamera ona sabitlenmişken, sahnenin önüne yaklaşarak meydanda toplanan kalabalığa doğru eğildi. Çok tatlı ve cüretkârdı.

Çok iyi olduğunu sanıyorsun
Benim olanı alabileceğini sanıyorsun
Kontrolün sende olduğunu sanıyorsun
Beni değiştireceğini, yeniden yaratacağını sanıyorsun
Amacın buysa bir daha düşün
Çünkü...

Ve Lucy Gray sahnenin etrafında süzölmeye başlayıp, aralarından bazılarının gülümsemelerini bastıramadığı Barış Muhafızları'nın önünden geçti. Hiçbir muhafız onu durdurmaya çalışmadı.

Şımarıklığımı alamazsın
Konuşmamı alamazsın
Kıçımı öpebilirsin
Ve basıp yoluna gidersin
Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi

O anda Adalet Binası'nın kapıları sert bir şekilde açıldı ve valiyi içeri götüren muhafızlar sahneye tekrar çıktılar. Kızın yüzü meydana dönük olsa da muhafızların gelişini fark ettiği anlaşılıyordu. Büyük finali için sahnenin diğer ucuna yöneldi.

Hayır efendim
Benden alabileceğin hiçbir şeyin değeri yok ki
Alabilirsin çünkü sana karşılıksız vereceğim
Benden alabileceğin hiçbir şey elde tutmaya değer değildi!

Muhafızlar üzerine atlamadan önce kız, izleyicilere bir öpücük üflemeı başardı. "Arkadaşlarım bana Lucy Gray

derler. Umarımı siz de öyle dersiniz!" diye seslendi. Muhafızlardan biri mikrofonu elinden alırken, diğeri de kızı havaya kaldırıp sahnenin ortasına taşıdı. Bu sırada Lucy Gray, meydana ölümcül bir sessizlik çökmemiş de insanlar coşkuyla onu alkışlıyorlarmış gibi el sallıyordu.

Bir an için Heavensbee Salonu'na da sessizlik çöktü. Coriolanus, kendisi gibi, diğerlerinin de kızın şarkı söylemeye devam etmesini isteyip istemediklerini merak ediyordu. Birkaç saniye sonra herkes konuşmaya başlayarak, önce Lucy Gray, ardından ona atanacak kadar şanslı olan akıl hocası hakkında düşüncelerini paylaşmaya koyuldular. Öğrenciler başlarını uzatıp Coriolanus'u görmeye çalışıyorlardı. Bazıları ona başparmaklarını kaldırıyor, bazıları kindar bakışlar atıyordu. Coriolanus ise şaşırmış gibi başını iki yana sallasa da içten içe coşkuyla dolmuştu. Kar tepeye düşerdi.

Barış Muhafızları valiyi sahneye geri çıkardıktan sonra başka bir terslik olmaması için adamın iki yanına dikildiler. Valinin sahneye dönüşünü görmezden gelen Lucy Gray, performansının ardından soğukkanlılığını yeniden kazanmış gibi görünüyordu. Öfkeli gözlerini kameraya diken vali elini ikinci torbaya atıp birkaç kâğıt parçası birden çekti. Diğer kâğıtlar uçuşarak sahneye süzülürken elinde kalan tek kâğıtta yazan adı okudu. "12. Mıntika'nın erkek haracı Jessup Diggs."

Meydanı dolduran çocuklar kenara çekilerek, siyah saçlarının bir perçemi çıkık alına yapışmış oğlana yol açtılar. 12. Mıntika'nın çıkardığı haraçlara kıyasla sağlam bir çocuktü; ortalamanın üzerinde bir cüssesi vardı ve güçlü görünüyordu. Kirliliği, şimdiden madenlerde çalışmaya başladığını gösteriyordu. Tören için muhtemelen gönülsüzce

yıkandığından, yüzünün ortasında nispeten temizlenmiş, oval bir alan açılmıştı ama bu alanın etrafı kapkaraydı ve tırnaklarının arası da kömür tozu doluydu. Sahnedeki yerini almak için hantal hareketlerle basamakları tırmandı. Çocuk valiye yönelirken Lucy Gray öne çıkıp elini uzattı. Çocuk bir an tereddütte kaldıktan sonra kızın elini sıktı. Lucy Gray çocuğun yanına geçip büyük bir reverans yaptı ve elini tuttuğu çocuğu kendisiyle birlikte aşağı çekip onun da eğilerek izleyicileri selamlamasını sağladı. Meydanda toplanan 12. Mıntıka'nın insanları arasından birkaç kişi bu sahneyi alkışlarken tek bir kişi de coşkuyla haykırdı ve Barış Muhafızları sahnedeki çocuklara yöneldiği sırada yayın kesilerek 8. Mıntıka'nın hasat törenine geçildi.

8, 6 ve 11. Mıntıkaların haraçlarının belirlendiği sırada Coriolanus yayını ilgiyle takip ediyormuş gibi görünse de zihni Lucy Gray Baird'in akıl hocası olarak atanmasıyla meşguldü. Bu kız bir talih kuşuydu. Coriolanus bunun farkındaydı ve kıza buna göre davranmak zorundaydı. Peki ama kızın bu muazzam sahne girişinden en iyi şekilde nasıl faydalanabilirdi? Bir kostümden, yılandan ya da şarkıdan nasıl başarılı bir sonuç elde edebilirlerdi? Oyunlar başlamadan önce haraçlara izleyicilerin önünde çok değerli olan kısa bir zaman dilimi veriliyordu. Coriolanus tek bir röportajda izleyicilerin kıza ve dolayısıyla kendisine destek vermelerini nasıl sağlayabilirdi? Yayın sürerken dalgın dalgın, çoğu acınası yaratıklar olan diğer haraçlara bakıyor ve güçlü görünenleri aklına yazıyordu. Sejanus, 2. Mıntıka'dan dev gibi bir çocuğa atanmıştı. Livia'ya atanan 1. Mıntıka'nın erkek haracı da ciddi bir rakip gibi görünüyordu. Coriolanus'un kızı makul ölçüde sağlıklı görünse de ince yapılı vücudu göğüs göğüse çarpışmadan çok dans

etmeye uygundu. Ama kızın yeterince hızlı koşabileceğini düşünüyordu ve bu önemliydi.

Hasat törenlerinin sonuna yaklaşılırken, büfeden yükselen yiyecek kokuları salonu dolduran öğrencilere kadar ulaştı. Fırından yeni çıkmış ekmek. Soğan. Et. Coriolanus karnının guruldamasına engel olamadığını fark ettiğinde riske girerek, guruldamayla kesmek için birkaç yudum posca içti. Gergindi, çakırkeyif olmuştu ve kurt gibi açtı. Yayı'nın sona ermesiyle birlikte ekran karardığında, büfeye koşmamak için kendini zapt etmesi gerekti.

Coriolanus'un hayatını, açlıkla bitmeyen dansı belirliyordu. Hayatının ilk yıllarında, savaştan önce böyle bir sıkıntı yaşamamıştı ama savaşın başlamasıyla her gün yeni bir mücadele, yeni bir pazarlık, yeni bir oyun olmuştu. Açlığı dindirmenin en iyi yolu neydi? Her şeyi tek öğünde yemek mi? Az miktardaki yiyeceğini tüm güne yaymak mı? Önündeki her şeyi hemen mideye indirmek mi, yoksa her lokmayı ağır ağır çiğneyip suyunu çıkarmak mı? Yaptığı her şey, hiçbir zaman yeterli yiyeceği olmadığı gerçeğini aklından uzaklaştırmak için oynadığı akıl oyunlarıydı aslında. Kimse asla yeterince yiyeceği olmasına izin vermiyordu.

Savaş sırasında yiyecek üretimi yapan mıntıkalar isyancıların eline geçmişti. Başkent'in mıntıkları denetim altında tutmak için uyguladığı taktiklerden birini kullanan isyancılar, yiyeceği (daha doğrusu yiyecek yokluğunu) silah olarak kullanarak Başkent'i açlıkla dize getirmeye çalışmışlardı. Ama şimdi durum bir kez daha tersine dönmüştü. Yiyecek kontrolü yeniden Başkent'in elindeydi ve Başkent işi bir adım ileri götürerek, mıntıkların kalbine soktuğu bıçağı Açlık Oyunları ile biraz daha çevirme-

yi tercih etmişti. Oyunlar'ın vahşetiyle, Panem'deki herkesin yaşadığı sessiz ıstırap iç içeydi. Bir sonraki gün doğumunu görebilmek için yeterince yiyecek bulma zorunluluğunun çaresizliği idi bu.

Savaş yıllarındaki bu çaresizlik Başkent'in seçkin vatandaşlarını canavarlara dönüştürmüştü. Sokaklarda açlıktan yere yığılıp son nefesini veren insanlar tüyler ürperici besin zincirinin bir parçası oluyorlardı. Bir kış gecesi Coriolanus'la Tigris, gün içinde bir ara sokakta gördükleri tahta kasaları almak için gizlice evden çıktılar. Ara sokağa doğru yürürken yolda üç cesetle karşılaştılar. Cesetlerden biri, Crane'lerin öğleden sonra davetlerinde çay servisini çok nazik bir şekilde yapan genç hizmetçiye aitti. Ağır, sulu bir kar yağışı başlamıştı ve sokaklarda hiç kimsenin olmadığını düşünüyorlardı. Ama eve dönerken, sırtında bohçası olan birini görüp sık çalılardan oluşan bir çitin arkasına saklandılar. Adamı tanımışlardı. Savaştan önce demiryolu endüstrisinin devlerinden Nero Price'ın dehşet verici bir bıçakla hizmetçi kızın bacağına kesişini izlediler. En sonunda gövdeden kopardığı bacağı kızın belinden çektiği eteğe sardı ve evinin arka kapısına çıkan ara sokakta gözden kayboldu. Kuzenler bundan hiç kimseye bahsetmediler, hatta kendi aralarında bile asla konuşmadılar ama bu olay Coriolanus'un belleğine kazınmıştı. Price'ın yüzünün çarpılmasına neden olan vahşeti, koparılan bacadaki beyaz soket çorapla eski püskü ayakkabıyı ve artık kendisinin de yiyecek olarak görülebileceğini fark etmenin neden olduğu saf dehşeti asla unutamamıştı.

Coriolanus hem somut anlamda hem de ahlaki olarak hayatta kalışını, Büyükhanım'ın savaşın ilk günlerindeki öngörülerine bağlıyordu. Coriolanus'un annesiyle ba-

bası ölmüştü, Tigris de öksüzdü ve iki çocuk büyükanne-leriyle yaşıyorlardı. Başkent halkının büyük kısmı kibir-leri yüzünden bu gerçeği kabullenmeye yanaşmasa da is-yancılar ağır ama sağlam adımlarla Başkent'e yaklaşıyorlardı. Yiyecek kıtlığı kentteki en zengin insanların bi-le bazı şeyleri karaborsada aramalarına neden oluyordu. Ekim ayının sonlarında bir öğleden sonra, bir eliyle kırmızı renkli küçük bir yük arabasının tutamacını, diğer eliyle Büyükhanım'ın eldivenli elini tutarken, Coriolanus'u es-kiden çok popüler olan bir gece kulübünün arka kapısına getiren de buydu. Soğuk hava kaygı verici bir şekilde kışın yaklaştığını hissettiriyordu; gökyüzü kasvetli, gri bulut-larla kaplıydı. Limon rengi gözlüğü ve beline kadar uzanan beyaz pudralı peruğuyla, yaşlanmanın eşiğinde bir adam olan Pluribus Bell'i görmeye gelmişlerdi. Savaşla birlikte kepenklerini indirmiş olan bu gece kulübü Bell'le müzis-yen ortağı Cyrus'a aitti ve artık kulübün arka sokağında yaptıkları karaborsa satışlarıyla hayatta kalmaya çalışı-yorlardı. Snow'lar bir kasa konserve süt almak için gelmiş-lerdi (kentte haftalardır taze süt bulunamıyordu) ama Plu-ribus ellerindeki her şeyin satıldığını söyledi. Yalnızca, ar-kasındaki aynalı sahneye üst üste konmuş olan kurutul-muş lima fasulyeleriyle dolu sandıklar vardı.

"Bu fasulyeler yıllarca bozulmaz," diyerek Büyükhanım'ı temin etti Pluribus. "Kendim için de yirmi kasa falan ayır-mayı düşünüyorum."

Coriolanus'un büyükannesi kahkaha attı. "Ne fena."

"Hayır, tatlım. Asıl korkunç olan, elinde bu fasulyeler bile yokken ne olacağı," dedi Pluribus; başka bir şey de söy-lemedi ama Büyükhanım'ın yüzündeki gülümseme silin-miştii. Coriolanus'a bakıp torununun elini sıktı. Bir spazm

gibi, istemsizce yapmıştı sanki. Kafasında hesap yapıyor-
muş gibi kasalara baktı. “Bize kaç kasa ayırabilirsin?” di-
ye sordu gece kulübünün sahibine. Coriolanus kasalardan
birini yanlarında getirdikleri yük arabasıyla evlerine taşı-
dı. Stokçuluk teknik olarak yasa dışı olduğundan, geriye
kalan yirmi dokuz kasa ise gecenin geç bir saatinde evle-
rine getirildi. Cyrus’la bir arkadaşı kasaları merdivenler-
den çıkarıp pahalı mobilyalarla döşenmiş salonun ortasına
yıgıdılar. Sonra da kasaların en üstüne Pluribus’un ikramı
olan tek bir süt konservesi koydular ve iyi geceler dileyip
gittiler. Coriolanus’la Tigris fasulye kasalarını mutfak do-
laplarına, gardıroplara, hatta eski saatin içine saklarken
Büyükhanım’a yardım ettiler.

“Bütün bunları kim yiyecek?” diye sordu Coriolanus. O
günlerde hayatında hâlâ domuz pastırması, tavuk, hatta
arada sırada rosto bile vardı. Süt bazen bulunabiliyordu
ama peynir boldu. Dahası, reçelli ekmek de olsa, akşam ye-
meklerinin ardından bir tür tatlı yeniyordu.

“Bir kısmını biz yiyeceğiz. Belki bazılarını da takas ede-
riz,” dedi Büyükhanım. “Bu kasalar bizim sırrımız olacak.”

“Lima fasulyesi sevmiyorum,” dedi Coriolanus somurta-
rak. “Yani, en azından sevdiğimi sanmıyorum.”

“O halde biz de aşçıdan bu fasulyeleri kullanabileceği
iyi bir tarif bulmasını isteriz,” dedi Büyükhanım.

Ama aşçıları savaşa katılmak için orduya alındıktan
sonra cephede gribe yakalanıp öldüğünde, Büyükhanım’ın
herhangi bir tarifi yemeğe dönüştürmek bir kenara, fırını
çalıştırmayı bile bilmediği ortaya çıktı. Böylece savaş bo-
yunca aç kalmamak için fasulyelerden yahni, çorba ve su-
landırılmış türölüler yapma işi sekiz yaşındaki Tigris’e düş-
tü. Lima fasulyeleri. Lahana. Karneyle dağıtılan ekmek.

Yıllar boyunca yalnızca bunlar geçti boğazlarından. Yetersiz beslenme Coriolanus'un büyümesini olumsuz etkilemişti. Daha fazla yiyeceği olsaydı kesinlikle boyu daha uzun, omuzları daha geniş olurdu. Ama beyni doğru düzgün gelişmişti; en azından Coriolanus öyle olduğunu umuyordu. Fasulye, lahana ve ekmekten nefret edecek hale gelse de bunlar, haysiyetlerini kaybetmeden ve sokaklardaki cesetlerin üzerine çöküp yamyamlık yapmak zorunda kalmadan, hayatta kalmalarını sağladı.

Coriolanus, Akademi mührünün kabartmasını taşıyan, kenarları yaldızlı tabaklardan en üsttekine uzanırken ağzından damlamak üzere olan salyasını geri yuttu. Başkent en sıkıntılı günlerde bile zarif sofrata takımlarından vazgeçmemiş ve Coriolanus da evde lahanasını her zaman porselen tabaklarda yemişti. Keten bir peçete, bir çatal, bir de bıçak aldı. Som gümüş benmarilerden ilkinin kapağını açtığı anda yükselen buhar dudaklarını ıslattı. Kremalı soğanlar. Ölçülü bir şekilde doldurduğu bir kaşık kremalı soğanı tabağına alırken salyasının benmarinin içine akmaması için çabaladı. Haşlanmış patates. Sakız kabağı. Fırında jambon. Sıcacık sandviç ekmekleri ve bir top tereyağı. Hayır, iki top tereyağı. Tabağını doldurmuş ama bunu açgözlülükle yapmamıştı. Yani büyüme çağındaki bir oğlana göre.

Tabağını masada Clemensia'nın yanına koyduktan sonra tatlısını almak için büfeye geri döndü. Geçen yıl yemeğini bitirene kadar beklediği için tapioca pudingini kaçırmıştı. Üzerlerine Panem mührünü taşıyan minik kâğıt bayrakların dikildiği elmalı turta dilimlerini gördüğünde kalbi tekledi. Turta! En son ne zaman turta yemişti? Orta büyüklükteki dilimlerden birine uzanırken, biri kocaman bir

dilimin olduğu bir tabağı yüzüne soktu. “Neden büyük bir dilim almıyorsun? Büyüme çağındasın.”

Dekan Highbottom’ın nemli gözlerindeki dalgın bakış kaybolmuştu. Aksine, Coriolanus’a beklenmedik bir keskinlikle bakıyordu.

Coriolanus tabağı, iyi niyetli bir gence yakışacağını umduğu bir sırtışla dekanın elinden aldı. “Teşekkür ederim, efendim. Midemde turtaya her zaman yer bulabilirim.”

“Evet, haz veren şeylere yer bulmak asla zor değildir. Bunu kimse benden daha iyi bilemez.”

“Eminim öyledir, efendim.” Coriolanus’un cevabı kulağına yanlış geldi. Haz veren şeyler konusunda dekanla hemfikir olduğunu belirtmeye çalışırken, onun karakteri hakkında iğneleyici bir laf etmiş gibi hissetmişti.

“Demek öyle.” Dekan Highbottom gözlerini kıstı. “Söyle bakalım, Coriolanus. Oyunlar’ın ardından planların ne?”

“Üniversite’ye gitmeyi umuyorum.” Ne tuhaf soruydu. Akademi’deki yüksek not ortalaması Üniversite’ye gitmek istediğini açıkça ortaya koyuyor olmalıydı.

“Evet, ödül için yarışacak öğrencilerin arasında adını gördüm. Ama ödül kazanamazsan?”

Coriolanus kekeledi. “Ben... yani biz... biz o zaman harcını ödeyeceğiz.”

“Öyle mi?” Dekan Highbottom kahkaha attı. “Şu haline bak. Elden geçirilmiş eski gömleğinle, ayaklarına çok küçük geldikleri belli olan ayakkabılarınla, her şeyi bir arada tutmak için nasıl da debeleniyorsun. Snow’ların işlemek için bir kabı olduğundan bile şüpheliyim ama gene de Başkent’te yaşamaya devam ediyorsun. Akademi’nin para ödülllerinden birini alsan bile Üniversite’ye gitmen hiç kolay olmayacak, değil mi? Kaldı ki henüz ödül kazanmış de-

ğilsin. Merak ediyorum, para ödülü alamazsan ne olacak? O zaman ne olacak?”

Coriolanus, bu korkunç lafları duyan başka birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafına baktı ama insanlar yemek yerken kendi aralarında sohbete dalmışlardı.

“Endişelenme. Bunu hiç kimse bilmiyor. Yani neredeyse hiç kimse. Turtanın tadını çıkar, çocuk.” Dekan Highbottom kendine turta almaya tenezzül etmeden yürüyüp gitti.

Coriolanus elindeki turta tabağını yere fırlatıp salonun çıkışına koşmaktan başka bir şey istememesine rağmen, aşırı büyük bir dilimin olduğu tabağı dikkatle tekerlekli servis arabasının üzerine geri koydu. Dekanın bu tavrının tek nedeni. Coriolanus’un ona taktığı lakabı duyması olabiliyordu. Bu kendi hatasıydı. Şu anda bile, dekan insanların arasında dalga geçilemeyecek kadar güçlü biriydi. Ama bu o kadar da korkunç bir şey miydi? Her öğretmene en azından bir lakap takılırdı. Hatta bunların çoğu, onun dekana taktığı lakaptan çok daha kötü olurdu. Ayrıca Uçurtma Dekan da bağımlılığını gizlemek için hiçbir zaman çok fazla çaba göstermemişti. Adeta insanları onunla dalga geçmeleri için davet eden kendisiydi. Coriolanus tan bu kadar nefret etmesinin başka bir nedeni olabilir miydi?

Neden her ne olursa olsun, bu durumu düzeltmesi gerekiyordu. Böyle bir şey uğruna para ödülünü tehlikeye atamazdı. Üniversite’nin ardından kazançlı bir meslek edinmeyi planlıyordu. Eğitim almadan hangi kapı ona açılırdı ki? Kentte düşük seviyeli bir konumda olduğunu hayal etmeye çalıştı... ama ne yapacaktı? Mıntıkalara kömür dağıtımını mı yönetecekti? Muttasyon laboratuvarlarında genetik hilkat garibelerinin kafeslerini mi temizleyecekti? Kendisi elli blok ötedeki bir sıçan deliğinde yaşarken, Se-

janus Plinth'in Corso Bulvarı üzerindeki saray gibi daire-sinin vergisini kesmeye giden bir memur mu olacaktı? Tabii o da şanslıysa! Başkent'te iş bulmak hiç kolay değildi ve beş parasız bir Akademi mezunundan başka bir şey de olmayabilirdi. Yaşamını nasıl sürdürecekti? Borç mu dylenecekti? Geçmişe bakıldığında, Başkent'te borç batağına saplanmak Barış Muhafızı olmak için biletinizin kesilmesi anlamına gelirdi. Bu durumda yirmi yılını bir mıntıkada geçirmek zorunda kalacaktı. Muhtemelen onu insanların hayvanlardan çok farklı olmadığı, geri kalmış bir mıntıkaya gönderirlerdi.

Çok fazla umut vadeden gün Coriolanus'un başına yıkılmıştı. Önce evlerini kaybedebileceklerini öğrenmişti. Ardından, en kötü mıntıkanın haracı ona kalmıştı. Kaldı ki, bu haracın delinin teki olduğu da ortadaydı. Şimdi de Dekan Highbottom'ın ondan, ödül şansını yok edip onu mıntikalarda geçecek bir hayata mahkûm edecek kadar nefret ettiğini anlamıştı.

Mıntikalara gittiğinizde ne olduğunu herkes bilirdi. Silinirdiniz. Unutulurdunuz. Başkent'in gözünde ölmüş sayılırdınız.

Coriolanus tren istasyonunun boş peronunda haracının gelmesini bekliyordu. Elinde, başparmağıyla işaretparmağının arasında dikkatle dengelediği uzun saplı beyaz bir gül vardı. Haracına hediye götürmek Tigris'in fikriydi. Tigris hasat günü eve gecenin geç bir saatinde gelmişti ama Coriolanus aşağılandığı anlarla korkularından bahsetmek ve ona danışmak için kuzenini beklemişti. Tigris konuşmalarının çaresizliğe kaymasını reddetmişti. Coriolanus ödülü alacaktı; almak zorundaydı! Sonrasında da harikulade bir Üniversite kariyeri olacaktı. Dairelerine gelince, öncelikle bu vergi kanunuyla ilgili ayrıntıları öğrenmeleri gerekiyordu. Belki vergi onları etkilemiyordu ya da etkiliyorsa bile hemen ödemeleri gerekmiyordu. Belki de gereken parayı bir şekilde toparlayabilirlerdi. Ama Coriolanus bunları kafasına takmamalıydı. Yalnızca Açlık Oyunları'nı ve nasıl başarılı olacağını düşünmeliydi.

Tigris'in dediğine göre, Fabricia'nın hasat partisinde herkes Lucy Gray Baird'e bayılmıştı. Patronunun sarhoş arkadaşları posca'larını içerken Coriolanus'un haracının "yıl-

dız kumaşına" sahip olduğunu ilan etmişlerdi. Kuzenler, kızı birlikte çalışmaya heveslendirmek için Coriolanus'un Lucy Gray üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakması gerektiğinde hemfikirlerdi. Ona hüküm giymiş bir tutsak değil, misafir gibi davranmalıydı. Coriolanus da kızı istasyonda karşılamaya karar vermişti. Böylelikle bir an önce görevine başlayabilirdi. Ayrıca kızın güvenini kazanmak için de fırsat edinmiş olacaktı.

"Onun nasıl korktuğunu düşün, Coryo," demişti Tigris. "Ne kadar yalnız hissettiğini düşün. Onun yerinde olsaydım, benim için yaptığın, beni düşündüğünü hissettiren her şeyin üzerimde çok fazla etkisi olurdu. Hayır, daha fazlası olurdu. Değerli olduğumu hissederdim. İstasyona giderken ona değer verdiğini gösterecek bir şey götürmelisin."

Coriolanus, büyükannesinin Başkent'te hâlâ çok değer verilen güllerini düşündü. İhtiyar kadın dairelerinin bir parçası olan ve hem dış alan hem de küçük bir sera içeren teras bahçesindeki güllerinin üzerine titrerdi. Bu yüzden büyükannesi için elmadan farksız olan güllerden bir tane almak için bile dil dökmek, onu ikna etmek gerekiyordu. "Kızla ilişki kurmalıyım," demişti Coriolanus büyükannesine. "Senin de her zaman dediğin gibi, güllerinin açamaya-acağı kapı yoktur." Büyükannesinin güllerinden birini vermeyi kabul etmesi, düştükleri durumun kadını nasıl endişelendirdiğinin bir işaretiydi.

Hasadın üzerinden iki gün geçmişti. Hava son günlerde aşırı sıcaktı ve sabahın erken saatleri olmasına rağmen tren istasyonu kavrulmaya başlamıştı. Coriolanus tek bir insan evladının olmadığı geniş peronda çok dikkat çektiğinin farkındaydı ama treni kaçırma riskine giremezdi. Eği-

tim sürecindeki bir Oyun Kurucu olan alt komşuları Remus Dolittle'dan alabildiği tek bilgi, trenin çarşamba günü gelmesi gerektiği idi. Ailesi, kısa süre önce Üniversite'den mezun olan Remus'un, yeterli miktarda bir maaşı olan ve gelecek için basamak sayılabilecek Oyun Kurucu pozisyonunu elde edebilmesi için tüm bağlantılarını kullanmışlardı. Coriolanus Akademi'de de bu konuyu sorup soruşturabilirdi ama haraç trenini karşılama fikrinin nasıl yorumlanacağından emin değildi. Bu açıdan kuralların belli olduğu söylenemezdi ama akıl hocası olan sınıf arkadaşlarının çoğunun, atandıkları haraçlarla tanışmak için ertesi gün Akademi tarafından düzenlenecek resmi oturumu bekleyeceklerini sanıyordu.

Bir saat geçti. İki saat geçti. İstasyondan tek bir tren bile geçmedi. Güneş istasyon tavanının cam panellerini aşır her yeri kavuruyordu. Coriolanus'un sırtından ter damlaları süzülürken, sabah şahane bir görüntüsü olan gül depes ederek başını bükmeye başlamıştı. Bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünüyordu; onu istasyonda karşılaması haracın üzerinde hiçbir etki yaratmayabilirdi. Başka bir kız, sıradan bir kız etkilenebilirdi belki ama Lucy Gray Baird'le ilgili hiçbir şey sıradan değildi. Aslına bakılacak olursa, vali kendisine saldırdıktan sonra böylesine cüretkâr bir performans sergileyebilecek bir kızın korkutucu bir tarafı olduğunu söylemek daha doğrudu. Kaldı ki bu performansı, bir başka kızın elbisesinin içine zehirli bir yılan attıktan birkaç dakika sonra gerçekleştirmişti. Elbette yılanın zehirli olup olmadığını bilmiyordu ama böyle bir durumda insan zehirli olduğunu düşünürdü, değil mi? Evet, bu kız gerçekten korkutucuydu. Coriolanus ise Akademi üniformasının içinde, sıırıslıklam âşık bir lise-

li gibi elinde gülle bu kızı bekliyordu. Kızdan ne bekliyordu? Kendisini sevmesini mi? Güvenmesini mi? Onu görür görmez öldürmemesini mi?

Lucy Gray Coriolanus'la işbirliği yapmak zorundaydı. Bir gün önce Satyria'nın başkanlığında gerçekleştirilen akıl hocaları toplantısında ilk görevlerinin ayrıntıları açıklanmıştı. Geçmişte haraçlar Başkent'e geldikleri günün ertesi sabahı dosdoğru arenaya gidiyorlardı ama artık Akademi öğrencileri de işin içinde olduğundan zaman çizelgesi genişletilmişti. Her akıl hocası kendi haracıyla röportaj yapacak ve canlı bir televizyon programında haraçlarını Panem'e sunmak için beş dakikaları olacaktı. İnsanların destekledikleri haraçlar olduğunda, Açlık Oyunları'nı izlemek de ilgilerini çekebilirdi. Her şey yolunda gittiği takdirde, Oyunlar televizyonun en çok izlendiği saatlerde gösterilecekti. Hatta akıl hocaları Oyunlar sırasında haraçları hakkında yorum yapmak için televizyon programına davet edilebilirlerdi. Coriolanus kendisine tanınacak beş dakikanın gecenin en çarpıcı anı olacağına yemin etmişti.

Aradan bir saat daha geçti. Coriolanus pes edip istasyonu terk etmek üzereyken, tünelin derinlerinden gelen tren düdüğünü duydu. Savaşın ilk aylarında bu düdük babasının cepheden döndüğünün işaretiydi. Büyük bir mühimmat üreticisi olan babası, askerlik hizmetinin aile işlerinde meşruiyetini sağlamlaştıracığını düşünmüştü. Strateji açısından mükemmel kafa yapısı, çelikten sınırları ve komutaya uygun saygın duruşuyla, rütbesi hızla yükselmişti. Başkent'in davasına aile olarak baş koyduklarını cümle âleme göstermek için, Snow ailesi hep birlikte istasyona girdi. Kadife takımı içindeki küçük Coriolanus bu peronda babasının dönüşünü beklerdi. Ta ki, bir gün tren o korkunç

haberle gelene kadar. İsyancı kurşunlarından biri hedefi-
ni bulmuştu. Başkent'te insana savaş yıllarından korkunc
şeyler hatırlatmayan bir yer bulmak kolay değildi ama tren
istasyonu bu açıdan Coriolanus için çok daha kötüydü. Me-
safeli, sert bir adam olan babasına çok fazla sevgi beslediği-
ni söyleyemezdi ama onun tarafından korunduğunu hisse-
derdi. Babasının ölümü, Coriolanus'un asla kurtulamadığı
korku ve savunmasızlık hisleriyle iç içe geçmişti.

Tren düdüğünü öttürerek hızla istasyona girdi ve me-
talik fren çığlıklarıyla durdu. Yalnızca lokomotif ve iki va-
gondan oluşan kısa bir trendi. Coriolanus camların birinde
haracını görmek için başını kaldırdığında vagonların pen-
ceresiz olduğunu fark etti. Bunlar yolcu değil, yük taşımak
için tasarlanmış vagonlardı. Kapılar ağır metal zincirlerin
ucundaki eski stil asma kilitlerle kilitlenmişti.

Bu tren değil herhalde, diye düşündü. *Artık eve gitsem
iyi olacak.* Ama o anda kargo vagonlarının birinden gelen
ve bir insana ait olduğu belli olan haykırışı duyduğunda ol-
duğu yerde kaldı.

Bu haykırışın ardından Barış Muhafızları'nın perona
üşüşmelerini bekledi ama birkaç muhafızın perona çık-
masından önce trenle yirmi dakika boyunca kimse ilgilen-
medi. Muhafızlardan biri, Coriolanus'un göremediği maki-
nistle kısa bir konuşma yaptıktan sonra lokomotifin pence-
resinden dışarı bir anahtarlık atıldı. Muhafız ağır adımlar-
la ilk vagona doğru yürüdü, anahtarlıktaki anahtarları in-
celeyip birini seçti ve bu anahtarı asma kilide sokup çevir-
di. Açılan kilitle birlikte zincir gevşedi ve muhafız ağır ka-
pıyı çekti. Vagon boş görünüyordu. Muhafız copunu çıkarıp
kapıya vurdu. "Pekâlâ, kıpırdayın bakalım!"

Kapı eşiğinde koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir

oglan belirdi. Üzerinde çuval bezinden, yamalı bir kıyafet vardı. Coriolanus çocuğu tanıdı; Clemensia'nın 11. Mıntıka'dan gelen, sırk gibi ama kash haracıydı bu. Ardından, ten rengi oğlaninkine yakın olan ve bir deri bir kemik kalmış, öksürüp duran bir kız göründü. Her ikisinin de ayakları çıplaktı ve elleri önlerinde kelepçelenmişti. Vagon perondan bir buçuk metre yüksekte kaldığından, yere çöküp vagonun ucuna oturduktan sonra kendilerini hantal bir şekilde aşağıya bıraktılar. İkisinin ardından, üzerinde çizgili bir elbiseyle kırmızı bir şal olan, solgun yüzlü, küçük bir kız emekleyerek vagonun kapısına yaklaştı ama aşağıya nasıl ineceğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. Barış muhafızının hoyratça aşağı çekmesiyle sert bir şekilde perona inen kız, elleri kelepçeli olduğu için dengesini güç bela sağlayabildi. Muhafız ise vagonun içine uzanıp on yaşında gösteren ama en azından on iki olması gereken bir oğlanı da dışarı çekti.

Bu sırada vagonun içindeki gübre ve küf kokusu Coriolanus'a kadar ulaşmıştı. Haraçları Başkent'e hayvan taşıyan vagonlarla getirmişlerdi; öncesinde vagonların temizlenmediği de belliydi. Yolda haraçların karınları doyurulmuş muydu? Hava almaları için arada sırada dışarı çıkmalarına izin verilmiş miydi? Yoksa onları haraç törenleri sona erer ermez vagonlara mı kilitlemişlerdi? Haraçları yalnızca televizyon ekranında görmeye alışkın olduğundan, bu karşılaşma için kendini hazırlamamış olan Coriolanus'un içinden bir acıma ve tiksinti dalgası geçti. Onlar gerçekten de başka bir dünyanın yaratıklarıydı. Umutsuz, vahşi bir dünyanın.

Barış muhafızı sonraki vagona geçip kilidi açtı. Kapı kayarak açıldığında aydınlık istasyona gözlerini kısarak

bakan 12. Mıntıka'nın erkek haracı Jessup göründü. İrki-
len Coriolanus beklentiyle sırtını dikleştirdi. Lucy Gray de
Jessup'in yanında olmalıydı. Jessup sertçe perona atlayıp
yüzünü trene döndü.

Kapıya çıkan Lucy Gray Baird, aydınlığa alışmaya çalış-
san gözlerini kelepçeli elleriyle örtmeye çalıştı. Jessup kol-
larını kaldırıp kelepçesinin zincirinin izin verdiği ölçüde
bileklerini iki yana açtı ve kız kendini ona doğru bırak-
tı. Jessup belinden yakaladığı kızı şaşırtıcı ölçüde zarif bir
hareketle zemine indirdi. Lucy Gray teşekkür etmek için
hafifçe oğlanın koluna vurduktan sonra, istasyonu doldu-
ran gün ışığını içine çekmek istermiş gibi başını geriye at-
tı. Bu sırada parmaklarını kıvrıcık saçlarının içinden geçi-
riyor, düğümleri açıyor, saman çöplerini çıkarıyordu.

Coriolanus bir an için dikkatini, vagonun içine bağıra-
rak tehditler yağdıran Barış Muhafızları'na verdi. Yeniden
haraçlara baktığında, Lucy Gray'in gözlerini üzerine dikti-
ğini fark etti. Önce biraz irkilse de Barış Muhafızları dışın-
da perondaki tek kişinin kendisi olduğunu hatırladı. Küf-
retmeye başlayan askerler, dışarı çıkmak istemeyen haraç-
ları perona indirmek için aralarından birini vagona bindi-
riyorlardı.

Ya şimdi ya da hiç.

Lucy Gray'e doğru yürüdü, gülü uzattı ve hafifçe başı-
nı eğerek kızı selamladı. "Başkent'e hoş geldin." Saatlerdir
konuşmadığı için sesi biraz pürüzlü çıkmıştı ama bunun
kendisine hoş bir olgunluk kattığını düşündü.

Lucy Gray alıcı gözle onu incelerken, Coriolanus bir an
kızın yürüyüp gideceğini ya da daha kötüsü, ona kahkaha-
larla güleceğini düşündü. Ama kız uzanıp elindeki gülün
yapraklarından birini zarif bir hareketle kopardı.

"Küçükken beni yayıkaltı sütü ve gül yapraklarıyla yıkarlardı," dedi Lucy Gray, iddiasının doğru olma ihtimali düşük olsa da oldukça inandırıcı bir tavırla. Başparmağını parlak, beyaz yüzeyinin üzerinden geçirdikten sonra yaprağı ağzına attı ve tadını çıkarmak için gözlerini kapadı. "Tadı, uyku zamanı gibi."

Coriolanus kızı inceledi. Hasat gününe göre farklı bir hali vardı. Yüzünün bazı yerlerinde kalmış lekeler dışında makyajı silinmişti ve makyajsız daha genç görünüyordu. Dudakları çatlamıştı, saçları açıktı, gökkuşağı elbisesi buruşmuş, tozla kaplanmıştı. Valinin tokat attığı yanağında koyu bir morluk göze çarpıyordu. Ama bir şey daha vardı. Coriolanus bir kez daha bir performansa tanıklık ettiğini hissediyordu. Bu defa kendisine özel bir performansa.

Lucy Gray gözlerini açtığında tüm dikkatini Coriolanus'a verdi. "Aslında burada olmamalıymışsın gibi görünüyorsun."

"Sanırım öyle. Ama senin akıl hocanım. Seninle Oyun Kurucular'ın belirleyeceği şartlarda değil, buraya gelip kendim tanışmak istedim."

"Ah, demek bir isyancısın."

Bu kelime Başkent halkının dudaklarında küfürden farksız olsa da Lucy Gray bunu bir iltifat gibi, tasvip eder bir tonda kullanmıştı. Belki de onunla dalga geçiyordu. Coriolanus karşısında duran kızın cebinde yılan taşıdığını ve sıradan kuralların onun için geçerli olmadığını hatırladı.

"Peki bana gül vermek dışında, akıl hocam benim için ne yapar?"

"Seninle ilgilenmek için elimden geleni yapacağım."

Lucy Gray omzunun üzerinden, açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünen iki çocuğu perona fırlatan Barış Muhafızları'na baktı. Kız perona düştüğünde ön dişlerin-

den biri kırılırken, oğlan ise muhafızlar tarafından birkaç kere tekmelendi.

Lucy Gray gülümsedi. "Öyleyse bol şans, yakışıklı," dedikten sonra, Coriolanus'u elinde gülle bırakıp Jessup'a doğru yürüdü.

Barış muhafızları haraçları istasyonun çıkışına doğru yönlendirirken, Coriolanus şansın elinden kaçtığını hissediyordu. Kızın güvenini kazanamamıştı. Aslında kısa bir an için onu eğlendirmek dışında hiçbir şey yapamamıştı. Lucy Gray'in, onun işe yaramaz biri olduğunu düşündüğü belliydi. Belki de haklıydı. Ama kaybedebileceklerini düşündüğünde, Coriolanus elinden gelen her şeyi denemek zorunda olduğuna karar verdi. Peronda koşmaya başlayıp istasyon çıkışında haraçlara yetişti.

"Affedersiniz," dedi Barış Muhafızları'nın liderine. "Benim adım Coriolanus Snow. Akademi'denim." Başını Lucy Gray'e doğru eğdi. "Bu haraç Açlık Oyunları'nda bana atandı. Kalacağı yere giderken ona eşlik edebilir miyim?"

"Sen bu yüzden mi sabahtan beri burada bekliyorsun? Seni şova götürecek bir araç bulmak için mi?" diye sordu Barış Muhafızı. Nefesi içki kokuyordu, gözleri kızarmıştı. "Elbette Bay Snow. Kafiye katılabilirsin."

Coriolanus haraçları bekleyen kamyonu gördü. Aslına bakılacak olursa, kamyonun çok tekerlekli bir kafesi bu. Kamyonun kasası metal parmaklıklarla kapatılmış, üzerine de çelik bir tavan konmuştu. Aklına bir kez daha sirkeler geldi. Sirkteki vahşi hayvanlar da (büyük kedilerle ayılar) bu şekilde taşınıyordu. Emirlerle uyan haraçlar kelepçelerinin çıkarılması için ellerini uzattıktan sonra sırayla kafese giriyorlardı.

Coriolanus tereddütle duraksamıştı ama Lucy Gray'in

kendisini izlediğini fark ettiğinde bunun bir karar anı olduğunu anladı. Şu anda geri adım atması her şeyin sonu olabilirdi. Kız korkağın teki olduğunu düşünebilir, onu bütünyle görmezden gelebilirdi. Derin bir nefes alıp kafese tırmandı.

Kapı arkasından kapandı. Kamyon hareket ettiğinde dengesini kaybedip refleksle sağındaki parmaklıklara tutundu ve haraçlardan ikisinin ona çarpmasıyla alnı parmaklıkların arasına yapıştı. Üzerine yüklenen bedenleri bütün gücüyle geri ittikten sonra diğer yolculara döndü. Herkes en azından parmaklıklardan birine tutunmuştu. Yalnızca az önce ön dişi kırılan kız, kendi mıntıkasından olan oğlanın bacağına sarılmıştı. Kamyon geniş bir bulvara girdiğinde haraçlar yere çöktü.

Coriolanus hata yaptığının farkındaydı. Açık havada olmalarına rağmen koku dayanılır gibi değildi. Haraçların üzerine sinen hayvan vagonlarının kokusuna günlerdir yıkanmamışlığın berbat kokusu da eklendiğinden, midesi bulanmıştı. Artık birbirlerine çok yakın durduklarından, ne kadar kirli olduklarını, gözlerinin nasıl kanlanmış olduğunu, eklemlerindeki yaraları görebiliyordu. Ön tarafta bir köşeye çöken Lucy Gray, elbisesinin firfırlarıyla altında yeni açılan çizige hafifçe dokunuyordu. Coriolanus'a karşı kayıtsız bir hali vardı ama diğer haraçlar şımartılmış bir fino köpeğiyle karşılaşmış bir vahşi hayvan sürüsü gibi gözlerini ona dikmişlerdi.

En azından onlardan daha iyi durumdayım, diye düşündü Coriolanus, gülün sapını tutan elini yumruk yaparak. Saldırırlarsa kendimi koruma şansım var. Ama bunu başarabilir miydi? Bu kadar kalabalık bir gruba karşı gerçekten şans var mıydı?

Kamyon, insanlarla dolu renkli tramvaylardan birine yol vermek için yavaşladı. Kafesin arkalarında olmasına rağmen, Coriolanus kimsenin onu fark etmemesi için kamyonun burununu çıkarıp başını öne eğdi. Tramvay geçip kamyon yeniden hareket ettiğinde doğrulmaya cesaret etti. Haraçlar ona guluyorlardı. Yani en azından Coriolanus'un rahatsızlığını fark eden bazıları sırtlıyorlardı.

"Sorun ne, güzel çocuk? Yoksa yanlış kafeste misin?" diye sordu 11. Mıntık'a'nın erkek haracı. Gülmüyordu.

Çocuğun gizleme gereği duymadığı nefreti Coriolanus'un asabını bozsa da bundan hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı. "Hayır, sabahtan beri beklediğim kafesteyim."

Çocuk çok hızlı davrandı. Yara izlerinin olduğu uzun parmaklarını Coriolanus'un boğazına dolayıp onu geriye itti ve parmaklıklara dayadı. Çocuğun baskın çıktığı Coriolanus okul bahçesindeki boğuşmalarda her zaman işe yaramış olan bir hamleyi yaparak dizini sert bir şekilde rakibinin kasıklarına geçirdi. Soluksuz kalan mıntık'a çocuğu iki büküm olup onu serbest bırakmak zorunda kaldı.

"Seni öldürebilir," dedi 11. Mıntık'a'nın kız haracı, Coriolanus'a bakarak. "Mıntıkada bir Barış Muhafızı'nı öldürmüştü. Kimin yaptığını hiçbir zaman bulamadılar."

"Kapa çeneni, Dill," dedi çocuk öfkeyle.

"Artık kimin umurunda ki?" dedi Dill.

"Bence onu şimdi öldürelim," dedi ufak tefek bir oğlan haraç, saldırgan bir ifadeyle. "Zaten bize bundan daha kötü bir şey yapamazlar."

Diğer haraçlardan birkaçı bu fikre katıldıklarını gösterir şekilde mırıldanarak öne çıktılar.

Coriolanus korkuyla kaskatı kesildi. Onu öldürecekler miydi? Gerçekten onu Başkent'in ortasında, güpegündüz

döve döve öldürmekten mi bahsediyorlardı? Onlara bakarken ciddi olduklarını anladı. Sonuçta kaybedecek neleri vardı ki? Kalbi küt küt atıyordu. Aniden üzerine atlayabileceklerini düşünerek hafifçe eğilip yumruklarını sıktı.

Gerginliği kıran, köşedeki Lucy Gray'in melodik sesi oldu. "Belki bize daha kötüsünü yapamazlar ama ya ailelerimiz? Mıntıklarda cezalandırabilecekleri birileri yok mu sizce?"

Lucy Gray'in bu düşüncesi diğerlerini sakinleştirdi. Kız haraçların arasından geçerek Coriolanus'un yanına geldi ve onunla diğerlerinin arasına girdi.

"Ayrıca," dedi, "bu çocuk benim akıl hocam. Sözde bana yardımcı olması gerekiyormuş. Ona ihtiyacım olabilir."

"Nakış hocan mı? Ne alaka ya?" dedi Dill.

"Nakış değil, akıl hocası. Her birinize bir akıl hocası atandı," diye açıkladı Coriolanus, durum kontrolünün altındaymış gibi görünmeye çalışarak.

"Öyleyse nerede bu akıl hocalarımız?" diye üsteledi Dill. "Bizimkiler neden gelmedi?"

"Herhalde onlar o kadar hevesli değil," dedi Lucy Gray, Coriolanus'a göz kırparak.

Kamyon dar bir yan yola dönüp bir süre ilerledikten sonra bir çıkmaz sokağa girdi. Coriolanus nereye geldiklerini anlayamamıştı. Geçmiş yıllarda haraçların nerede tutulduğunu hatırlamaya çalıştı. Barış Muhafızları'nın atlarının durduğu ahırlarda tutulmuyorlar mıydı? Evet, bu konuda bir şeyler duymuştu. Gidecekleri yere vardıkları anda bir Barış Muhafızı bulup durumu açıklayacaktı. Haraçların düşmanca tutumu yüzünden, muhafızlardan kendisini koruyup kollamalarını da isteyebilirdi. Lucy Gray'in göz kırışının ardından, ne olursa olsun haraçlarla kalma-ya degeceğine karar vermişti.

Kamyon yetersiz bir şekilde aydınlatılmış bir binanın içine doğru geri geri girmeye başladı. Burası depo gibi bir yer olabilirdi. Coriolanus çürümüş balık ve eski saman karışımı bir koku aldı. Kafası karışmış halde etrafına daha dikkatli bakmaya çalıştığında açılan iki metal kapıyı gördü. O anda bir Barış Muhafızı kamyonun arka kapısını açtı ve kimse aşağı inmek için hareket edemeden kafesin arka ucu havaya kalkarak haraçlarla birlikte Coriolanus'u soğuk, ıslak, beton bir zemine döktü. Hayır, düştükleri yer düz bir zemin değil, aşağıya doğru uzanan oluk gibi bir boşluktu. Oluk öylesine dik bir açığa sahipti ki, Coriolanus diğerleriyle birlikte hızla kaymaya başladı. Elleri ve ayaklarıyla tutunabileceği bir yer ararken gülünü düşürdü ama tutunabilecek hiçbir yer bulamadı. Altı metre kadar kaydıldıktan sonra alt alta üst üste bir halde kumluk bir zemine düştüler. Kendini diğerlerinden kurtarmaya çalışırken üzerine güneş ışığı vurdu. Sendeleyerek birkaç metre açıldıktan sonra doğruldu ve dehşetle donakaldı. Ahırlarda değillerdi. Yıllardır ziyaret etmemiş olsa da burayı çok iyi hatırlıyordu. Kumluk alanı. Gökyüzüne yükselen yapay kayaya şekillerini. Ziyaretçileri korumak için kurulmuş geniş kemerin, sarmaşık gibi görünecek şekilde tasarlanmış metal parmaklıklarını. Parmaklıkların ardındaki Başkent çocukları aval aval ona bakıyorlardı.

Coriolanus hayvanat bahçesindeki maymun kafesindeydi.

Corso Bulvarı'nın ortasında çırılçıplak dikilmiş olsaydı bile kendini bu kadar savunmasız hissetmezdi. En azından Corso'da kaçma şansı olurdu. Buradaysa kapana kısılmıştı ve dahası, insanlara sergileniyordu. Hayvanat bahçesindeki hayvanların kaçıp saklanma şanslarının ellerinden alınmasının ne demek olduğunu şimdi anlıyordu. Çocukların kendi aralarında heyecanla konuşmaya başlayıp okul üniformalı Coriolanus'u işaret etmeleri yetişkinlerin de dikkatini çekmişti. Metal parmaklıkların önündeki son boş yerler de kısa sürede doldu. Ama asıl korku kaynağı, kafesin önündeki ziyaretçi kalabalığının her iki ucuna kurulmuş olan iki kameraydı.

Her an her yerde olmalarıyla ve küstah sloganlarıyla ("Bizde izlemediyseniz, olmamıştır") tanınan Başkent Haberleri'nin kameralarıydı bunlar.

Ah, gerçekten oluyordu. Coriolanus'a oluyordu. Şimdi oluyordu.

Görüntüsünün canlı olarak Başkent'e yayıldığını hissedebiliyordu. Neyse ki yaşadığı şok yüzünden olduğu yere çakılıp kalmıştı. Mıntıkalarından gelen ayaktakımıyla birlikte bir

hayvanat bahçesi kafesinde dikilmesinden daha kötüsü ancak, kaçmaya çalışan bir budala gibi etrafta koşturması olurdu. Buradan çıkış yoktu. Bu geniş kafes vahşi hayvanlar için kurulmuştu. Gizlenmeye çalışmak daha da acınası olurdu. Bunu denemesi, Başkent Haberleri'ne paha biçilmez bir görüntü vermekten başka bir işe yaramazdı. Bu videoyu tekrar tekrar, insanlar bıkmıncaya kadar yayınlarıydı. Saçma bir müzik ve altyazı eklerlerdi. *Snow'un zihinsel çöküşü!* Onu hava durumunun bir parçasına bile dönüştürebilirlerdi. *Hava, Snow için çok sıcak!* Coriolanus yaşadığı sürece bu görüntü yayınlanırdı. Tam anlamıyla yerin dibine geçerdi.

Geriye başka nasıl bir seçenek kalıyordu? Birileri onu buradan kurtarıncaya kadar olduğu yerde durup gözlerini kameralara dikebilirdi.

Sırtını dikleştirdi, omuzlarını hafifçe arkaya attı ve sıkılmış gibi görünmeye çalıştı. İnsanlar ona seslenmeye başlamışlardı. Önce tiz çocuk sesleri; ardından, ona ne yaptığını, neden kafeste olduğunu, yardıma ihtiyacı olup olmadığını soran yetişkinler. Ziyaretçilerden birinin onu tanımasıyla Coriolanus'un adı kalabalığın içinde yayılmaya başladı.

"Snow'ların oğlu!"

"Kimdi ki onlar?"

"Hatırlarsın, teraslarında gülleri olan aile!"

Hafta içinde hayvanat bahçesinde zaman geçiren bu insanlar kimdi? İşleri güçleri yok muydu? Çocukların okulda olması gerekmiyor muydu? Ülkenin bu halde olmasına şaşdırmamak gerekiyordu.

Haraçlar da onunla dalga geçerek etrafını sarmaya başlamışlardı. Coriolanus'u öldürme fikrini ortaya atan saldırgan oğlanla 11. Mintika'nın haraçlarının yanı sıra, birkaç haraç daha laf atıyorlardı. Kamyondaki nefreti hatırladığında, onu

linç etmeye kalkıştırlarsa ne olacağını merak etti. Herhalde izleyiciler onlara coşkuyla tezahürat yapmaya başladılar.

Paniğe kapılmamaya çalışsa da vücudundan ter boşalıyordu. Bütün yüzler (yakınındaki haraçların ve parmaklıkların ardındaki insanların yüzleri) bulanıklaşmaya başlamış; yüz hatları belirginliklerini kaybederken, geriye yalnızca açılıp kapanan ağızlarının pembeliğiyle, açık ve koyu renk lekeler kalmıştı. Uzuvarının uyuşmaya başladığını hissediyordu; ciğerlerine yeterince hava girmiyordu. Onları kafese düşüren oluğa koşup yukarı tırmanma fikrini düşünmeye başladığı sırada arkasından gelen yumuşak sesi duydu. "Kendine hâkim ol."

Bunu söyleyenin kendi kızı olduğunu anlaması için dönüp arkasına bakmasına gerek yoktu. Yapayalnız olmadığını fark etmek muazzam bir rahatlama sağladı. Lucy Gray'in, hasat günü valinin kendisine saldırmasının ardından izleyicilerle ne kadar akıllıca oynadığını, şarkısıyla herkesi nasıl kazandığını hatırladı. Lucy Gray elbette haklıydı. Coriolanus bu kafeste bilinçli olarak bulunduğunu herkese göstermeliydi. Yoksa her şey sona ererdi.

Derin bir nefes alıp Lucy Gray'in oturduğu yere doğru döndü. Kız Coriolanus'un düşürdüğü beyaz gülü kulağının arkasına ilâştiriyordu. Her zaman daha iyi görünmek için bir şeyler yapıyordu sanki. 12. Mıntıka'da firfırlarını düzeltiyordu. İstasyonda saçlarıyla ilgileniyordu. Şimdi de Coriolanus'un gülünü kulağının arkasına takıyordu. Başkentteki en yüksek konumlu hanımefendiymiş gibi, Coriolanus elini kıza doğru uzattı.

Lucy Gray'in dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. Coriolanus'un elini tuttuğunda çocuk koluna hafif bir elektrik şoku verilmiş gibi hissetti. Sanki kızın sahnede-

ki karizmasının birazı ona aktarılmıştı. Lucy Gray abartılı bir zarafetle ayağa kalkarken Coriolanus hafifçe başını eğerek onu selamladı.

O sahnede. Sen de sahnedesin. Gösteri başladı. Başını kaldırıp sordu. "Komşularımdan birkaçıyla tanışmak ister misin?"

"Memnuniyetle," dedi Lucy Gray, sanki bir çay davetindeymiş gibi. "Sol yanım daha iyidir," diye mırıldandı, hafifçe yanağını okşayarak. Coriolanus bu bilgiyle ne yapmanın gerektiğini bilemediğinden, kızı sol tarafa yönlendirdi. Lucy Gray, burada olmaktan çok memnunmuş gibi, izleyicilere kocaman bir gülümsemeyle baksa da Coriolanus onu parmaklıklara yaklaştıırken elini mengene gibi sıkıldığını hissetti.

Yapay kayalarla maymun kafesinin parmaklıkları arasındaki sıkı hendek bir zamanlar hayvanlarla ziyaretçiler arasında bir su bariyeri oluşturuyordu ama hendek artık kupkuruydu. Üç basamak inip hendeği geçtiler ve kafesin etrafını çeviren dar platforma çıkarak izleyicilerle göz göze geldiler. Coriolanus kameraların birinden birkaç metre ileride (kamera onu bulacaktı), gürültücü birkaç çocuğun durduğu bir yer seçti. Parmaklıkların arası on santimdi; insan vücudunun geçebileceği kadar bir aralık yoktu ama elinizi uzatmak için yeterince genişti. Coriolanus'la Lucy Gray kendilerine yaklaşıırken sessizleşen çocuklar geri çekilerek ebeveynlerinin bacaklarına yaslandılar.

Coriolanus çay daveti imajının uygun olduğunu düşünerek duruma aynı hafiflikle yaklaşmaya devam etti. "Nasılsınız bakalım?" diye sordu, çocuklara doğru eğilerek. "Bugün yanımda bir arkadaşımı getirdim. Onunla tanışmak ister misiniz?"

Çocuklar heyecanla kıpırdanırlarken birkaçı kıkırda-

maya başladı. Oğlanlardan biri bağırdı. "Evet!" Birkaç ke-
re parmaklıklara vurduktan sonra kararsız kalmış gibi el-
lerini ceplerine soktu. "Onu televizyonda gorduk."

Coriolanus, Lucy Gray'i parmaklıklara yaklaştırdı. "Si-
ze Bayan Lucy Gray Baird'i takdim edebilir miyim?"

Ziyaretçiler sessizleştiler. Lucy Gray çocuklara bu ka-
dar yakın olduğu için gerginlerdi ama bu tuhaf haracın ne
söyleyeceğini de merak ediyorlardı. Lucy Gray parmaklık-
lara otuz santim mesafede tek dizinin üzerine çöktü. "Mer-
haba. Benim adım Lucy Gray. Senin adın ne?"

"Pontius," dedi oğlan, güvence almak ister gibi başını
kaldırıp annesine bakarak. Kadın temkinli bir ifadeyle ba-
kıyordu ama Lucy Gray onu görmezden geldi.

"Nasılsın, Pontius?" diye sordu.

Her iyi yetiştirilmiş Başkent çocuğu gibi, Pontius toka-
laşmak için elini uzattı. Lucy Gray de çocuğa doğru elini
kaldırdı ama tehditkâr bir görüntü vermemek için elini par-
maklıkların arasına sokmadı. Bu yüzden kafesin içine elini
uzatan çocuk oldu. Lucy çocuğun elini sıcak bir şekilde sıktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bu da kız kardeşin
mi?" diye sordu Lucy Gray, başını Pontius'un yanında du-
ran küçük kıza doğru sallayarak. Gözlerini kocaman açmış
olan kız parmağını emiyordu.

"Evet, adı Venüs," dedi Pontius. "Daha dört yaşında."

"Bence dört çok akıllı bir yaş," dedi Lucy Gray. "Tanıştı-
ğımıza memnun oldum, Venüs."

"Şarkını sevdim," diye fısıldadı Venüs.

"Öyle mi?" dedi Lucy Gray. "Ne güzel. O halde izlemeye
devam et tatlım. Senin için bir şarkı daha söylemeye çalı-
şacağım. Tamam mı?"

Venüs'ün buna başını salladıktan sonra yüzünü annesi-

nin eteğine gömmesi insanların keyifle gülüşmelerine neden oldu.

Lucy Gray parmaklıkların önünde yürümeye devam edip diğer çocuklarla iletişim kurmaya başladı. Coriolanus ise ona rahatça hareket edebileceği bir alan bırakmak için birkaç adım geriden geliyordu.

“Yılanını yanında getirdin mi?” diye sordu bir kız heyecanla. Elinde damlamaya başlamış olan çilekli bir dondurma tutuyordu.

“Gerçekten getirmek isterdim. O yılan çok yakın bir arkadaşım,” dedi Lucy Gray. “Senin bir ev hayvanın var mı?”

“Balığım var,” dedi kız, parmaklıklara yaslanarak. “Adı Bub.” Dondurmasını diğer eline alıp Lucy Gray’e uzandı. “Elbisene dokunabilir miyim?” Kızın elinden dirseğine doğru akan dondurma sularına rağmen, Lucy Gray kahkaha atarak eteğini tutup kıza doğru uzattı. Kız çekingen bir şekilde parmağını fırırların üzerinden geçirdi. “Çok güzelmiş.”

“Biliyor musun, ben de senin elbiseni çok beğendim.” Kızın üzerinde iltifat edilemeyecek, rengi solmuş, baskılı, sıradan bir elbise vardı. Ama Lucy Gray, “Benekli kumaşlar beni her zaman mutlu eder,” dediğinde kızın yüzü ışıldadı.

Coriolanus insanların haracına ısındıklarını hissedebiliyordu. Artık parmaklıklarla aralarında belli bir mesafe koymaya çalışmıyorlardı. Çocuklar söz konusu olduğunda insanları yönetmek kolaydı. Çocukların memnun olduğunu görmek insanları da memnun ediyordu.

İlgüdüsel olarak bunu biliyormuş gibi görünen Lucy Gray parmaklıkların önünde yürürken yetişkinleri görmezden geliyordu. Diğer uçtaki kameraya ve önündeki muhabire ulaşmak üzereydi. Bunu daha önceden fark etmiş olmalıydı ama başını kaldırıp kameranın yüzüne dö-

nük olduğunu gördüğünde irkildi, sonra da kahkaha attı. “Ah, merhaba. Yayında mıyız?”

İyi bir haber yakalamak isteyen genç Başkent muhabiri açlıkla parmaklıklara doğru eğildi. “Kesinlikle öyleyiz.”

“Peki siz kimsiniz?” diye sordu Lucy Gray.

“Adım Lepidus Malmsey. Başkent Haberleri için çalışıyorum,” dedi genç adam sırtarak. “Lucy, sen de 12. Mıntıka’nın haracısın, değil mi?”

“Adım Lucy Gray ve aslında 12. Mıntıka’dan değilim. Covey’im. Hayatımızı kazanmak için müzik yapan insanlarız. Bir gün yanlış bir yola saptık ve gittiğimiz yerde kalmak zorunda bırakıldık.”

“Öyle mi? O halde aslında hangi mıntıkadansın?”

“Hiçbir mıntikadan değilim. Canımızın istediği yere gideriz.” Lucy Gray duraksadı. “Yani, eskiden bunu yapardık. Barış Muhafızları’nın bizi bir araya topladıkları birkaç yıl öncesine kadar.”

“Ama artık 12. Mıntıka vatandaşlarısınız, değil mi?” diye üsteledi muhabir.

“Öyle olsun bari.” Sıkılmak üzere olmanın tedirginliğini hissetmiş gibi, Lucy Gray’in gözleri ziyaretçilere kaydı.

Muhabir kızı elinden kaçırmak üzere olduğunu anlamıştı. “Elbisen Başkent’te çok beğenildi!”

“Öyle mi? Covey’ler renkli şeyleri severler. Bense çoğu Covey’den daha çok severim. Ama bu elbise anneme ait olduğundan benim için daha da özel.”

“O da 12. Mıntıka’da mı?” diye sordu Lepidus.

“Sırf kemikleri, tatlım. Sırf inci beyazı kemikleri.” Lucy Gray gözlerini, bir sonraki sorusunu oluşturmakta zorlanıyormuş gibi görünen muhabire dikti. Bir süre genç adamın içsel mücadelesini izledikten sonra Coriolanus’u işaret

etti. "Akıl hocamı tanıyor musun? Adının Coriolanus Snow olduğunu söylüyor. Başkent bebesi. Başka hiçbir akıl hocası haracını karşılamaya gelmediğinden, görünüşe göre kremalı pastayı ben kapmışım."

"Evet, kendisi hepimizi şaşırttı. Sana buraya gelmeni öğretmenlerin mi söyledi, Coriolanus?" diye sordu Lepidus.

Coriolanus kameraya doğru yaklaşıp biraz hınzırlık içeren sevimli bir görüntü vermeye çalıştı. "Bana gelmememi söyleyen olmadı." Kalabalıktan gülüşmeler geldi. "Ama Lucy Gray'i Başkent'e takdim edecek kişinin ben olduğumu söylediklerini kesinlikle hatırlıyorum ve açıkçası ben de bu işi çok ciddiye alıyorum."

"Yani bunu ikinci kez düşünmeden haraçların kafesine girdin, öyle mi?"

"Bunu çok kısa bir süre sonra ikinci, üçüncü, hatta dördüncü ve beşinci kez de düşüneceğimi sanıyorum. Ama Lucy Gray burada olacak kadar cesursa, benim de burada olmam gerekmez mi?"

"Ah, bilesin diye söylüyorum, burada olup olmamak konusunda bana seçim şansı verilmedi," dedi Lucy Gray.

"Bilesin diye söylüyorum, benim de seçim şansım yoktu," dedi Coriolanus. "Şarkını dinledikten sonra senden uzak duramazdım. Hayranlarından biri olduğumu itiraf etmeliyim." Lucy Gray'in bu iltifata fırfırlı eteğini sallayarak yanıt vermesiyle kalabalıktan alkışlar yükseldi.

"Kendi iyiliğin için, Akademi umarım seninle aynı fikirdedir, Coriolanus," dedi Lepidus. "Sanırım bunu da öğrenmek üzeresin."

Coriolanus arkasına döndü ve kafesin arka tarafındaki, pencereleri ızgaralarla güçlendirilmiş metal kapıların açıldığını gördü. İçeri giren dört Barış Muhafızı ona doğru yürü-

meye başladılar. Sahneden iyi bir çıkış yapmaya kararlı olan Coriolanus kameraya baktı. “Burada bize katıldığınız için teşekkür ederim. Unutmayın, Lucy Gray Baird 12. Mıntıka’yı temsil ediyor. Zamanınız varsa merhaba demek için hayvanat bahçesine uğrayın. Buna değeceğini emin olabilirsiniz.”

Lucy Gray, bileğini zarif bir şekilde bükerek elini Coriolanus’a uzattı. Dudakları kızın tenine değdiğinde Coriolanus tatlı bir ürperti hissetti. Son kez insanlara el salladıktan sonra sakince Barış Muhafızları’na döndü. Muhafızlardan biri hafifçe başını salladı ve Coriolanus tek kelime etmeden, alkışlar eşliğinde, muhafızların peşine takılıp kafesi terk etti.

Kafesin kapıları arkasından kapandığında bir an için nefes almakta zorlanan Coriolanus ne kadar korkmuş olduğunu anladı. Ama baskı altında efendiliğini korumayı başardığı için de kendini tebrik etti. Muhafızların çatık kaşlı ifadeleri onunla aynı fikirde olmadıklarını gösteriyordu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Barış Muhafızları’ndan biri. “Burada olma iznin yok.”

“Açıkkçası ben de öyle sanıyordum. Çalışma arkadaşlarınız beni teklifsizce oluktan aşağı atana kadar.” Coriolanus, *çalışma arkadaşı* ve *teklifsizce* kelimelerinin doğru bir üstünlük tonu taşıdığını düşünüyordu. “Beni diğerleriyle birlikte kafese atacaklarını değil, yalnızca hayvanat bahçesine getireceklerini düşünüyordum. Yaşanan her şeyi komutanınıza açıklamaktan ve bu durumdan sorumlu olan Barış Muhafızları’nı tespit etmekten memnuniyet duyarım. Size de teşekkür ederim.”

“Hı-hı,” dedi kadın muhafız düz bir sesle. “Akademi’ye kadar size eşlik etmemiz emredildi.”

“Bu daha da iyi,” dedi Coriolanus, hissettiğinden daha gü-

venli çıkmasına çalıştığı ses tonuyla. Ama okulunun olaya bu kadar hızlı bir tepki vermiş olması onu rahatsız etmişti.

Bariş Muhafızları'nın minibüsünün arka koltuğundaki televizyon bozuktu ama yol boyunca Başkent'in dört bir yanında bulunan büyük ekranlarda hayvanat bahçesi haberinin donmeye başladığını gördü. Önce Lucy Gray'i, ardından kendini kentin her yerinde görmek gergin bir enerjiyle dolmasına neden oldu. Bu kadar cüretkâr bir şeyi asla planlayamazdı ama madem olmuştu, bunun keyfini çıkarabilirdi. Ayrıca gerçekten de ortaya iyi bir performans koyduğunu düşünüyordu. Soğukkanlılığını yitirmemişti. Geri adım atmamıştı. Akıl hocası olduğu kızı kameralara sunmuştu ve kız doğal bir yetenektir. Lucy Gray bu durumla ağırbaşlılıkla ve biraz da ironik bir mizahla başa çıkmayı bilmişti.

Akademi'ye geldiklerinde toparlanıp sakinleşmiş olan Coriolanus, okula çıkan basamakları kendine güvendiğini belli eden bir havada tırmandı. Herkesin dönüp ona bakması güvenini artırıyordu ve yanında Barış Muhafızları olmasaydı okul arkadaşlarının etrafını saracağına emindi. Yönetim katına gideceklerini sanıyordu ama okulun içinde ona eşlik eden muhafız Coriolanus'u, bilim alanında en yetenekli son sınıf öğrencilerinden başka kimse'nin giremediği yüksek biyoloji laboratuvarının kapısının önündeki banka oturttu. Favori derslerinden biri olmamasına rağmen (formaldehit kokusu öğürme refleksi'ni tetikliyor ve bir ortakla çalışmaktan nefret ediyordu), genetik manipülasyonda bu sınıfta bir yer kapmasına yetecek kadar iyi bir not almıştı. Elbette, bir gözü mikroskopla dayalı olarak doğmuş bir dahi olan Io Jasper gibi bir öğrenci değildi. Ama Io'ya her zaman nazik davrandığı için kız ona tapıyordu. Popüler olmayan insanlara ya-

pılan bu kadar önemsiz bir yatırım bile çok fazla dönüş sağlayabiliyordu.

Ama kendisi kimdi ki herhangi birinden üstün olduğunu sanıyordu? Gözleri, bankın karşısındaki ilan panosunda yayınlanan bildiriye takıldı:

10. AÇLIK OYUNLARI / AKIL HOCASI ATAMALARI

1. MINTIKA

Erkek Livia Cardew

Kız Palmyra Monty

2. MINTIKA

Erkek Sejanus Plinth

Kız Florus Friend

3. MINTIKA

Erkek Io Jasper

Kız Urban Canville

4. MINTIKA

Erkek Persephone Price

Kız Festus Creed

5. MINTIKA

Erkek Dennis Fling

Kız Iphigenia Moss

6. MINTIKA

Erkek Apollo Ring

Kız Diana Ring

7. MINTIKA

Erkek Vipsania Sickle

Kız Pliny Harrington

8. MINTIKA

Erkek Juno Phipps

Kız Hilarius Heavensbee

9. MINTIKA

Erkek Gaius Breen

Kız Androcles Anderson

10. MINTIKA

Erkek Domitia Whimsiwick

Kız Arachne Crane

11. MINTIKA

Erkek Clemensia Dovecote

Kız Felix Ravinstill

12. MINTIKA

Erkek Lysistrata Vickers

Kız Coriolanus Snow

Riskli konumuna dair, son anda akla gelen bir admış gilye listenin en dibinde yer almaktan daha utanç verici bir hatırlatma olabilir miydi?

Neden laboratuvara getirilmiş olabileceğini düşünerek geçirdiği birkaç dakikanın ardından, muhafız Coriolanus'a içeri zırzımleneceğini söyledi. Kapıyı çekingen bir şekilde tıklatığında, Dekan Highbottom'a ait olduğunu anladığı bir ses içeri girmesini söyledi. Highbottom'la birlikte Satyria'yı da zırmayı bekliyordu ama dekan dışında laboratuvardaki tek kişi, elindeki metal çubukla bir kafesteki tavşanı dürtüp duran, kıvrıkcık gri saçlı, ufak tefek, kambur bir ihtiyar kadındı. Metal çubuğu kafesin parmaklıkları arasından sokup hayvanı taciz ettiği bir sürenin ardından, bir *put bull*'un çene gücüne sahip olacak şekilde genetik değişikliğe uğratılmış tavşan, çubuğu kadının elinden kaptı ve ağızyla ikiye kırdı. Kadın elinden geldiğince doğrulduktan sonra dikkatini Coriolanus'a verdi ve "Haydi, hoppi!" dedi.

Baş Oyun Kurucu ve Başkent'in deneysel silah departmanının ardındaki beyin olan Dr. Volumnia Gaul, çocukluk yıllarından beri Coriolanus'un sinirini bozardı. Dokuz yaşındayken sınıf arkadaşlarıyla birlikte çıktıkları bir okul gezisinde bu kadının lazerle bir laboratuvar sıçanını eritmesini izlemek zorunda kalmıştı. Kadın işini bitirdikten sonra çocuklara, ev hayvanından sıkılan var mı, diye sormuştu. Coriolanus'un ev hayvanı yoktu; bir hayvanı beslemeye güçleri yetmezdi. Ama Pluribus Bell'in Boa Bell adında, sahibinin kucağına yatıp pudralı peruğunun uçlarıyla oynayan, kabarık tüylü, beyaz bir kedisi vardı. Coriolanus'u seven Boa Bell, çocuk başını okşadığında kulak tırmalayıcı, mekanik bir sesle mırlardı. Bir kutu lima fasulyesiyle lahana takas etmek için, eriyen karların ça-

muruyla kaplanmış sokakları katetmek zorunda kaldığı kasvetli günlerde onu teselli eden tek şey bu kadının yumuşacık sıcaklığı olurdu. Boa Bell'in bu laboratuvara düşebileceğini düşünmek canını sıkardı.

Coriolanus, Dr. Gaul'ün Üniversite'de ders verdiğini biliyordu ama onu arada sırada Akademi'de de görmüştü. Diğer taraftan. Baş Oyun Kurucu olarak Açlık Oyunları'yla ilgili her şey bu kadının uzmanlık alanına giriyordu. Burada olmasının nedeni hayvanat bahçesine yaptığı ziyaret olabilir miydi? Akıl hocalığını kaybetmek üzere olabilir miydi?

"Haydi, hoppi." Dr. Gaul sırttı. "Nasıldı hayvanat bahçesi?" Kahkaha attı. "Çocukların tekerlemelerine benzedi. Haydi, hoppi, nasıldı hayvanat bahçesi? Demek bir kafese düştün ve haracın da seninle birlikteydi, öyle mi?"

Coriolanus'un dudaklarında zayıf bir gülümseme belirirken, nasıl tepki vermesi gerektiğine dair bir ipucu yakalayabilmek için gözucuyla Highbottom'a baktı. Ama laboratuvar masalarından birine yığılmış olan dekan, felaket bir baş ağrısı çekiyormuş gibi şakaklarını ovmakla meşguldü. Ondan yardım geleceği yoktu.

"Evet, düştüm," dedi Coriolanus. "Biz bir kafese düştük."

Dr. Gaul daha fazlasını duymayı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Ve... biz... sahneye çıktık?" diye ekledi.

"Hah! Aynen! Aynen öyle yaptınız!" Dr. Gaul onaylayıcı bir ifadeyle bakıyordu. "Oyunlarda iyisin. Belki bir gün Oyun Kurucu olursun."

Bu düşünce Coriolanus'un aklından hiç geçmemişti. Remus'a saygısızlık etmek istemezdi ama Oyun Kuruculuk ona tam olarak bir meslek gibi görünmüyordu. Çocuklarla silahları bir arenaya atıp onları dövüşmeye zorlamak dışın-

da bir şey içermeyen bu işin herhangi bir özel beceri gerektirdiğini de düşünmüyordu. Herhalde hasat törenlerini düzenleyen ve televizyon yayınları için Oyunlar'ı çekenler de Oyun Kurucular'dı ama gene de Coriolanus kendisi için daha zorlu ve iddialı bir kariyer istiyordu. "Bunu düşünmeden önce bile öğrenmem gereken çok şey var," dedi alçak gönüllülükle.

"İçgüdüye sahipsin. Önemli olan da bu," dedi Dr. Gaul. "Şimdi, söyle bana, kafese girmene neden olan şey neydi?"

Aslında bu kazayla olmuştu. Ama tam bunu söyleyeceken Lucy Gray'in kulağına fısıldadığı kelimeleri hatırladı. *Kendine hâkim ol.*

"Durum şu ki, benim haracım dezavantajlılardan biri. Oyunların ilk beş dakikası içinde ölenlerden. Ama hırpani bir şekilde de olsa belli bir çekiciliği var ve şarkı söyleyebiliyor." Planını gözden geçiriyormuş gibi bir an duraksadı. "Açıkçası kazanma şansının olduğunu düşünmüyorum ama zaten asıl konu da bu değil, öyle değil mi? Bana izleyicilerin ilgisini çekmeye çalıştığımız söylendi. Benim görevim de bu. İnsanların Açlık Oyunları'nı izlemesini sağlamak. Ben de kendime, izleyicilere nasıl ulaşabileceğimi sordum. Bunun için kameraların olduğu bir yere gitmem gerektiğine karar verdim."

Dr. Gaul başını salladı. "Evet, izleyiciler olmadan Açlık Oyunları da olmaz." Dekana döndü. "Görüyorsun, Casca. Bu çocuk inisiyatif almış. Oyunlar'ı canlı tutmanın ne denli önemli olduğunu anlıyor."

Dekan Highbottom gözlerini kısarak Coriolanus'a şüphe dolu bir bakış attı. "Anlıyor mu dersin? Yoksa daha iyi bir not almak için yalnızca gösteriş mi yapıyor? Sence Açlık Oyunları'nın amacı ne, Coriolanus?"

"İsyan için mıntıkaları cezalandırmak," dedi Coriolanus tereddüt etmeden.

“Cezalandırma çok farklı yollarla gerçekleştirilebilir,” dedi dekan. “Tamam ama neden Açlık Oyunları?”

Coriolanus cevap vermek için ağzını açsa da kararsızlığa düştü. Neden Açlık Oyunları? Neden yalnızca mıntıkaları bombalamıyor, yiyecek sevkiyatını engellemiyor ya da mıntikalardaki Adalet Binalarının merdivenlerinde insanları infaz etmiyorlardı?

Lucy Gray’in kafesin parmaklıklarına eğilip çocuklarla iletişim kurmasını ve yetişkinlerin soğuk tavırlarının nasıl değiştiğini düşündü. Coriolanus’un tam anlamıyla açıklayamadığı bir şekilde, aralarında bir iletişim kurulmuştu. “Çünkü... bunun nedeni çocuklar. Daha doğrusu, çocukların insanlar için nasıl önemli olduğu.”

“Çocuklar nasıl önemliymiş?” diye üsteledi Dekan Highbottom.

“İnsanlar çocukları sever.” Ama bu kelimeler ağzından çıktığı anda söylediğini sorguladı. Savaş sırasında üzerine bombalar yağmış, aç kalmış, birçok farklı şekilde suistimale uğramıştı ve bunu yapan yalnızca isyancılar değildi. Elindeki lahana zorla alınmıştı. Başkanın malikanesine yanlışlıkla çok yaklaştığı için bir Barış Muhafızı çenesine sert bir darbe indirmişti. Domuz gribine yakalandığı sıralarda sokağın ortasında yere yıkılıp kaldığı ve kimsenin ona yardımcı olmadığı gününü hatırladı. Titreme nöbetleri geçiriyor, yüksek ateşle yanıyor, bütün vücudu ağrıyordu. Kendisi de hasta olmasına rağmen, o gece onu bulup bir şekilde eve getiren Tigris olmuştu.

Coriolanus bocaladı. “Yani... bazen severler,” diye ekledi ama hiç ikna edici değildi. Bunun üzerine biraz daha düşündüğünde, insanların çocuklara olan sevgisi ona çok değişken bir şeymiş gibi göründü. “Bunun nedenini bilmiyorum,” diyerek en sonunda pes etti.

Highbottom, Dr. Gaul'e bir bakış attı. "Gördün mü? Bu başarısız bir deney."

"Oyunları kimse izlemezse başarısız bir deney demektir!" dedi Dr. Gaul sert bir sesle. Ardından Coriolanus'a hoşgörüyü gülümsedi. "Kendisi henüz bir çocuk. Ona zaman ver. Bu çocukla ilgili iyi bir hissim var. Ben şimdi mut-taların ziyaret etmeye gidiyorum." Dr. Gaul kapıya doğru yürürken hafifçe Coriolanus'un koluna vurdu.

"Aman kimsecikler duymasın. Sürüngenlerle yaptığımız deneylerde harika bir gelişme var."

Coriolanus, Dr. Gaul'ün peşinden çıkmaya yeltendiği anda Dekan Highbottom'ın sesi onu durdurdu. "Demek bütün performansın planlıydı. Bu tuhaf. Çünkü o kafesin içinde dikilirken, yalnızca oradan kaçmayı düşündüğünü sanmıştım."

"Çünkü tahmin ettiğimden daha fiziksel bir performans olduğunu anladım. Kafamı toparlamam biraz zaman aldı. Bir kez daha belirtmem gerekirse, öğrenmem gereken çok şey var."

"Öğrenmen gereken şeyler arasında sınırlar da var. Bir öğrencinin yaralanmasına, bu öğrenci sen oluyorsun, neden olabilecek umursamaz davranışın nedeniyle ihtar alacaksın. Bu ihtar siciline işlenecek."

Ihtar mı? Bu ne anlama geliyordu? Cezaya itiraz etmek için Akademi'nin öğrenci kılavuzunu incelemesi gerekecekti. Cebinden küçük bir şişe çıkarıp kapağını açan ve içindeki berrak sıvıdan üç damlayı diline bırakan dekan Coriolanus'un dikkatini dağıttı.

O şişede her ne varsa (büyük ihtimalle morfling vardı) çok hızlı bir şekilde etki gösterdi. Dekan Highbottom'ın bütün vücudu gevşerken gözlerine hülyalı bir bakış oturdu. Soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Üç ihtar alırsan okuldan atılırsın."

Coriolanus hayatında hiç resmi ihtar almamış, kusursuz sicilini lekeleyecek hiçbir şey yapmamıştı. Buna itiraz edecekti. “Ama...”

“İtaatsizliğin yüzünden ikinci bir ihtar almadan önce çıksan iyi olur,” dedi Highbottom. Dekan geri adım atacak ya da en azından bu konu hakkında konuşmak isteyecekmiş gibi görünmüyordu. Coriolanus söyleneni yaptı.

Dekan Highbottom gerçekten *atılma* kelimesini mi kullanmıştı?

Coriolanus Akademi'den sinirle çıksa da, ilgi odağı olması bir kez daha rahatsızlığını dindirdi. Koridorlarda karşılaştığı öğrencilerden, birlikte sahanda yumurta ve lahana çorbasından oluşan hızlı bir yemek yedikleri Tigris'le Büyükhanım'a ve Açlık Oyunları'ndaki konumunu korumaya kararlı bir halde hayvanat bahçesine geri dönerken yolda gördüğü yabancılara kadar herkesin gözü onun üzerindeydi.

Günbatımının yumuşak turuncu ışıltısı tüm kenti kaplarken, serin bir esinti günün boğucu sıcaklığını bir an olsun dindirmişti. Yetkililer, halkın haraçları görebilmesi için

hayvanat bahçesinin kapanış saatini akşam dokuza çekmişlerdi ama Coriolanus'un ilk ziyaretinden sonra canlı yayın sona ermişti. Coriolanus, Lucy Gray'in nasıl olduğuna bakmak ve bir şarkı daha söylemesini önermek için hayvanat bahçesine yeniden gitmeye karar vermişti. Ziyaretçiler buna bayılırdı ve kızın şarkı söylemesi kameraların geri dönmelerini de sağlayabilirdi.

Hayvanat bahçesinin patikalarında yürürken, çocukken burada geçirdiği keyifli günlerin nostaljisini yaşamasına rağmen kafeslerin boş olması da onu üzüyordu. Bir zamanlar bu kafesler Başkent'in genetik havuzundaki büyüleyici yaratıklarla doluydu. Şimdiyse kafeslerin yalnızca birinde, çamurun içinde hırlayan bir kaplumbağa vardı. Bir de kafeslerin arasında gönlünce uçan ve yüksek dallara konup vıyaklayan kirli bir tukan. Hayvanların neredeyse hepsinin açlıktan öldüğü ya da insanlar tarafından yendiği savaş yıllarından çok az hayvan canlı çıkabilmişti. Muhtemelen hayvanat bahçesinin bitişiğindeki parktan buraya girmiş olan iki sıska rakun yere devrilmiş bir çöp tenekesinin içine dalmışlardı. Burada işleri yolunda giden tek hayvan türü, çeşmelerin etrafında birbirlerini kovalayan ve patikalarda dolanan sıçanlardı.

Coriolanus maymun kafesine yaklaşırken patikalardaki yoğunluk arttı ve kafese ulaştığında, parmaklıkların bir ucundan diğerine yüz kadar insanın toplandığını gördü. O anda bir adam koluna sürtünerek hızla yanından geçti. Adamı tanıdı, Lepidus Malmsey'di bu. Genç muhabir, parmaklıklara yaklaşmak için yanında kameramanıyla ziyaretçilerin arasına girdi. Ön tarafta süren bir hareketlilik olduğunu fark ettiğinde, Coriolanus da ne olduğunu görmek için bir kayanın üzerine tırmandı.

Sırtında büyük bir çantayla Sejanus'un kafesin ucunda durduğunu görmek Coriolanus'un canını sıktı. Elindeki sandviçe benzeyen bir şeyi parmaklıkların arasından haraçlara uzatmıştı. Bir an için bütün haraçlar oldukları yerde kaldılar. Coriolanus ne dediğini duyamıyordu ama Sejanus 11. Mıntika'nın kız haracı Dill'i sandviçi alması için ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Sejanus neyin peşindeydi? Coriolanus'un sahnedeki yerini çalıp spot ışıklarının ona dönmesini mi istiyordu? Hayvanat bahçesi fikrinin üzerine konup Coriolanus'un asla rekabet edemeyeceğini, çünkü gücünün yetmeyeceğini mi göstermek istiyordu? O sırt çantası sandviçlerle dolu olabilir miydi? Sandviç vermeye çalıştığı kız onun haracı bile değildi.

Coriolanus'u fark ettiğinde yüzü aydınlanan Sejanus, el sallayarak yanına gelmesini işaret etti. Coriolanus kayıtsızca kalabalığın arasından geçerken insanların ilgisini adeta içine çekti. "Sorun mu var?" diye sordu, Sejanus'un sırt çantasını incelerken. Ağzına kadar dolu olan çantada sandviçlerin yanı sıra taze erikler de vardı.

"Hiçbiri bana güvenmiyor. Neden güvensinler ki?" dedi Sejanus.

Kendini beğenmişin teki gibi görünen küçük bir kız yanlarına gelip kafesin ucundaki sütuna asılmış olan tabelayı gösterdi. "Görmüyor musunuz, 'Lütfen hayvanları beslemeyin' yazıyor."

"Ama onlar hayvan değil," dedi Sejanus. "Onlar tıpkı senin ve benim gibi çocuk."

"Benim gibi degiller!" diye itiraz etti kız. "Onlar mintika çocuğu. Zaten bu yüzden kafesteler!"

"Düzelteyorum o halde. Onlar benim gibi çocuklar," dedi Sejanus kuru bir sesle. "Coriolanus, haracının buraya gel-

mesini sağlayabilir misin? O gelirse diğerleri de gelebilir. Açlıktan oluyor olmalılar.”

Coriolanus'un zihni hızla çalışmaya başlamıştı. Bugün zaten bir ihtar almıştı ve Dekan Highbottom'a karşı şansını zorlamak istemiyordu. Diğer taraftan, ihtar almasının nedeni (bu öğrenci kendisi olsa bile) bir öğrenciyi tehlikeye atmak ve parmaklıkların bu tarafında tam anlamıyla guvendeydi. Dahası, bu tartışmaya açık bir konu olsa bile. Highbottom'dan daha fazla nüfuz sahibi biri olduğunu düşündüğü Dr. Gaul, Coriolanus'un inisiyatif göstermesini takdir etmişti. Ayrıca, sahneyi Sejanus'a bırakmaya da hiç niyeti yoktu. Hayvanat bahçesi onun gösterisiydi ve bu gösterinin yıldızları da kendisiyle Lucy Gray'di. Şu anda bile Lepidus'un, yanındaki kameramana kendi adını fısıldadığını duyuyor, Başkent halkının televizyonlardan kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

Lucy Gray'in kafesin arka tarafında, duvardaki diz hizasında bir musluktan akan suyla elini yüzünü yıkadığını gördü. Kız fırırlı eteğiyle kurulandıktan sonra saçlarını ve kulağının arkasındaki gülü düzeltti.

“Ona, hayvanat bahçesinde hayvanları besleme zamanı gelmiş gibi davranmam,” dedi Coriolanus, Sejanus'a. Parmaklıkların arasından Lucy Gray'e yiyecek uzatmak, ona bir hanımefendi gibi davranma düşüncesiyle uyuşmuyordu. “Ama ona birlikte akşam yemeği yemeyi teklif edebilirim.”

Sejanus hemen başını salladı. “İstediyini alabilirsin. Annem fazla fazla koydu. Lütfen.”

Coriolanus, Sejanus'un sırt çantasından iki sandviçle iki erik aldı ve önünde, üzerine oturulabilecek yassı bir kayanın olduğu kafesin en ucuna gitti. Hayatında hiçbir za-

man, en zorlu yıllarda bile, cebinde temiz bir mendil olmadan evden çıkmamıştı. Büyükhanım, belli inceliklerin kaosu engellediğine inanırdı. Nesiller boyunca evlerinde, düz olanlardan dantellilere ve nakışla çiçeklerin işlenmiş olduğu süslülere kadar uzanan farklı çeşitlerde, çekmeceler dolusu mendil olmuştu. Yıpranmış ve biraz da buruşmuş olan beyaz keten mendilini kayanın üstüne serip yiyecekleri üzerine yerleştirdi. Coriolanus yerine otururken Lucy Gray çağrılmadan parmaklıklara doğru yaklaştı.

“Bu sandviçler herkes için mi?” diye sordu kız.

“Yalnızca senin için.”

Lucy Gray yere çöküp bacaklarını altına aldı ve sandviçlerden birini kabul etti. İçinde ne olduğuna baktıktan sonra ucundan bir ısırık aldı. “Sen yemiyor musun?”

Coriolanus emin değildi. Kafesin aydınlatması bir kez daha Lucy’nin diğerlerinin arasından sıyrılmasını ve onun değerli biri gibi görünmesini sağlıyordu. Ama onunla yemek yemek? Bu, çizgiyi aşmak olabilirdi.

“Senin yemeni tercih ederim. Gücünü korumalısın.”

“Neden ki? Arenada Jessup’ın boynunu kırmak için mi gücümü koruyacağım? İkimiz de güçlü yanımın bu olmadığını biliyoruz.”

Sandviğin kokusunu alan Coriolanus’un karnı guruldadı. Beyaz ekmeğin arasında kalın bir köfte dilimi. Akademi’de öğle yemegini kaçırmıştı ve evdeki kahvaltıyla akşam yemeği de yetersizdi. Bardağı taşıran damla, Lucy Gray’in sandviçinin kenarından sızan ketçap oldu. Coriolanus ikinci sandviçi alıp dişlerini ekmeğe geçirdi. Hazzın neden olduğu küçük bir şok dalgası vücuduna yayılırken, sandviçi birkaç ısırıkta yiyip bitirmemek için kendini zapt etmesi gerekti.

“Bak, şimdi piknik gibi oldu.” Lucy Gray, parmaklıkla-

ra biraz daha yaklaşmış olsalar da kararsız görünen diğer haraçlara baktı. "Hepiniz bir sandviç almalısınız. Gerçekten çok lezzetli!" diye seslendi. "Haydi, Jessup!"

Lucy'nin teşvikiyle, dev gibi bir çocuk olan mıntıka arkadaşları yavaş adımlarla Sejanus'a yaklaşp sandviçi elinden aldı. Sejanus'un bir de erik uzatmasını bekledikten sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Birdenbire diğer haraçlar da Sejanus'a doğru koşup ellerini parmaklıkların arasına soktular. Sejanus sandviçleri elinden geldiğince hızlı bir şekilde dağıttı; bir dakika içinde sırt çantası neredeyse boşalmıştı. Kafesin farklı noktalarına dağılan haraçlar koruyucu bir şekilde yiyeceklerinin üzerine kapanıp aç kurtlar gibi sandviçlerini yemeye başladılar.

Parmaklıklara gelmeyen tek haraç, Sejanus'un kendi haracı, yani 2. Mıntıka'nın erkek haracıydı. Kafesin arka tarafında duran iri yarı çocuk kollarını kavuşturmuş, gözlerini akıl hocasına dikmişti.

Sejanus son sandviçi çıkarıp parmaklıkların arasından ona doğru uzattı. "Bu da senin için, Marcus. Gelip al, lütfen." Ama Marcus ifadesiz bir suratla, kıpırdamadan durmaya devam etti. "Lütfen, Marcus," dedi Sejanus bir kez daha, yalvarırcasına. "Açlıktan ölüyor olmalısın." Marcus Sejanus'u tepeden tırnağa inceledikten sonra reddettiğini göstermek için sırtını ona döndü.

Lucy Gray ilgiyle izliyordu. "Orada ne oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlamadım ama kişisel bir şeymiş gibi."

O anda, kamyonunda Coriolanus'u öldürmelerini öneren oğlan koşarak parmaklıklara gelip boştaki son sandviçi kap-tı. Sejanus onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Haber ekibi Sejanus'la konuşmaya çalıştı ama Sejanus yakasını

onlardan kurtarıp sırtında boş çantasıyla kalabalığın içinde kayboldu. Ekip de bir süre daha haraçları çektikten sonra Lucy Gray'le Coriolanus'a doğru yöneldi. Coriolanus bunu fark ettiğinde sırtını dikleştirdi ve köfte kırıntılarını temizlemek için dilini dişlerinin üzerinden geçirdi.

"Hayvanat bahçesinde Coriolanus Snow ve haracı Lucy Gray Baird'le birlikteyiz. Az önce bir başka öğrenci haraçlara sandviç dağıttı. O da bir akıl hocası mı?" Lepidus mikrofonu onlara uzattı.

Coriolanus sahneyi paylaşmaktan hoşlanmıyordu ama Sejanus'un da burada olması onu koruyabilirdi. Dekan Highbottom, Akademi'yi yeniden inşa eden adamın oğluna da ihtar verebilir miydi? Coriolanus daha birkaç gün öncesine kadar Snow adının Plinth'ten daha güçlü olduğunu düşünüyordu ama hasat atamaları yanıldığını kanıtlamıştı. Burada olduğu için bir kez daha Highbottom'ın huzuruna çıkacaksa, Sejanus'un da yanında olmasını tercih ederdi.

"Sınıf arkadaşım. Adı Sejanus Plinth," dedi Coriolanus, Lepidus'a.

"Peki haraçlara lezzetli sandviçler getirmekle neyi amaçlıyor? Şüphe yok ki, Başkent haraçları besliyor."

"Bilesin diye söylüyorum, en son hasattan önce yemek yemiştim," dedi Lucy Gray. "Yani üç gün olmuş."

"Pekâlâ. Tamam. O halde afiyet olsun!" dedi Lepidus, kameramana diğer haraçlara dönmesini işaret ederek.

Bunu fark eden Lucy Gray ayağa fırlayıp parmaklıklara dayanarak kameranın yeniden kendisine dönmesini sağladı. "Biliyor musun, Muhabir Bey, ne güzel olurdu, fazladan yiyeceği olanlar hayvanat bahçesine getirebilirler. Dövüşecek kadar zayıf düşersek Oyunlar'ı izlemenin de zevki kalmaz, öyle değil mi?"

"Bunda doğruluk payı var," dedi muhabir, kararsız bir halde.

"Mesela ben tath şeyleri severim ama seçici de değilimdir." Lucy Gray gülümseyerek eriğini ısırdı.

"Tamam. Pekâlâ," dedikten sonra muhabir yanlarından ayrıldı.

Coriolanus muhabirin kaygan bir zeminde olduğunu görebiliyordu. Başkent halkının haraçlara yiyecek getirmesi için bu kıza yardımcı olmalı mıydı? Bunu yapması, haraçları aç bırakan Başkent yönetiminin kınanması anlamına gelir miydi?

Haberciler diğer haraçlara doğru giderken, Lucy Gray de Coriolanus'un karşısındaki yerine geri oturdu. "Çok mu ileri gittim?"

"Bence gitmedin. Bu arada sana yiyecek getirmeyi düşünemediğim için üzgünüm."

"Kimse bana bakmıyorken bu gülün yapraklarını kemi-riyordum." Lucy Gray omzunu silkti. "Bilemezdin ki."

Muhabirin diğer haraçları konuşturmaya çalışıp başarısız olmasını izlerken sessizce yemeklerini bitirdiler. Güneş batmıştı ve artık ortalık gökyüzünde yükselen ayla aydınlanıyordu. Hayvanat bahçesi kısa süre içinde kapanacaktı.

"Gene şarkı söylemenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordum."

Lucy Gray eriğin çekirdeğini emdikten sonra, "Hı-hı, olabilir," dedi. Fırfırlarından biriyle ağzını silip eteğini düzeltti. Her zamanki neşeli sesi ciddileşti. "Şimdi söyle bakalım, akıl hocam olarak senin bu işten çıkarın ne? Okuldasın, değil mi? Sen ne alacaksın? Ben ne kadar parıldarsam sana verecekleri not da o kadar yüksek mi olacak?"

"Olabilir." Coriolanus utanmıştı. Karşılıklı oturdukları

bu yerin göreceli mahremiyetinde, ilk defa kızın birkaç gün içinde ölebileceğini fark etti. Yani, elbette bunu en başından beri biliyordu. Ama onu daha çok kendi oyuncusu olarak görmüştü. Yarıştaki kısırağı, dövüşteki köpeği gibi. Ama ona özel biriymiş gibi davrandıkça kız da gözüne daha çok insan gibi görünmeye başlamıştı. Sejanus'un yanlarına gelen küçük kıza söylediği gibi, Başkentli olmasa bile Lucy Gray bir hayvan değildi. Peki kendisi burada ne yapıyordu? Dekan Highbottom'ın dediği gibi, gösteriş mi?

"Ne kazanacağımı ben de bilmiyorum. Daha önce haraçların akıl hocaları olmadı. Her neyse. Zaten yapmak zorunda değilsin. Yani, şarkı söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Lucy Gray.

Coriolanus gene de şarkı söylemesini istiyordu. "Ama insanlar senden hoşlanırlarsa, sana daha çok yiyecek getirebilirler. Benim evimde çok fazla yiyecek yok."

Yanaklarının kızardığını hissetti. Neden bunu itiraf etmişti ki?

"Yok mu? Başkent'te herkesin bol yiyeceği olduğunu sanıyordum."

Aptal, dedi kendine Coriolanus. Ama kızın gözlerine baktı ve ilk defa olarak, Lucy Gray'in gerçekten onunla ilgilendiğini fark etti. "Sandığın gibi değil. Özellikle de savaş sırasında durum çok farklıydı. Bir keresinde sırf karnı ağırmı geçirmek için yarım kavanoz macun yemiştım."

"Öyle mi? Tadı nasıldı?"

Bu soru Coriolanus'u afallatmıştı. Güldüğünü fark ettiğinde buna kendi de şaşırdı. "Yapış yapış bir şeydi."

Lucy Gray sırttı. "Eminim öyledir. Gene de benim yapmak zorunda kaldığım bazı şeylere göre seninkisi kulağa daha iyi geliyor. Ama bunu bir yarışmaya dönüştürmeyelim."

"Elbette." Coriolanus da sırttı. "Üzgünüm. Sana yiyecek bulacağım. Bunun için şarkı söylemek zorunda değilsin."

"Eh, ilk defa karnımı doyurmak için şarkı söylemiş olmayacağım. Aksine, bunu defalarca yaptım. Hem şarkı söylemeyi de çok seviyorum."

Hayvanat bahçesinin on beş dakika içinde kapanacağı anons edildi.

"Artık gitmem gerekiyor ama yarın görüşürüz, değil mi?"

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi Lucy Gray.

Coriolanus kalkıp pantolonundaki tozları silkeledi. Ardından, kayanın üzerine serdiği mendili sallayarak üzerindeki kırıntıları attıktan sonra katlayıp parmaklıkların arasından uzattı. "Temizdir," dedi kıza. En azından yüzünü kurulamak için bir şeyi olurdu.

"Teşekkürler, benimkini evde bırakmıştım," dedi Lucy Gray.

Lucy Gray'in dudaklarından çıkan *ev* kelimesi bir an aralarında asılı kaldı. Kızın bir daha asla açamayacağı bir kapıyı, bir daha asla göremeyeceği sevdiklerini anımsatan bir kelimeydi bu. Coriolanus evinden koparılıp alınmanın düşüncesine bile dayanamıyordu. Evi sorgusuz sualsiz ait olduğu tek yerdi. Onun sığınağı, ailesinin kalesiydi. Kıza ne diyeceğini bilemediğinden, yalnızca başını sallayarak iyi geceler diledi.

Coriolanus daha yirmi metre uzaklaşmamıştı ki, haracının sesiyle donakaldı. Lucy Gray gecenin içinde tatlı, berak sesiyle şarkı söylemeye başlamıştı.

Vadinin içinde, vadinin en derinlerinde

Trenin düdüğünü duyuyorum gecenin kör saatinde

Trenin, aşkım, trenin düdüğünü duyuyorum

Trenin düdüğünü duyuyorum gecenin kör saatinde

Coriolanus gibi hayvanat bahçesini terk etmek için çıkışa doğru yürümeye başlayan diğer insanlar da Lucy Gray'i dinlemek için durup kafese doğru döndüler.

Bana bir malikâne dik çok yükseklerde
Görebilirim gerçek aşkımın geçişini böylece
Görebilirim onun geçişini her istediğimde
Görebilirim gerçek aşkımın geçişini her gece

Herkes (ziyaretçiler, haraçlar) susmuştu. Yalnızca Lucy Gray'in sesi ve ona yaklaşan kameranın vınlaması duyuluyordu. Kız hâlâ köşesinde oturuyordu, başını parmaklıklara dayamıştı.

Bana bir mektup yaz, gönder postayla
Yapıştır pulunu, gönder Başkent mapusuna
Başkent mapusu, aşkım, Başkent mapusuna
Yapıştır pulunu, gönder Başkent mapusuna
Sesi öylesine üzgün, öylesine kayıptı ki...

Güller kırmızı, menekşeler mavi
Cennetteki kuşlar biliyor seni sevdiğimi
Biliyorlar seni nasıl sevdiğimi
Cennetteki kuşlar biliyor seni sevdiğimi

Coriolanus müzikle ve müziğe eşlik eden hatıralarla donakalmıştı. Annesi uyumadan önce ona bir şarkı söylemişti. Tam olarak Lucy Gray'in söylediği şarkı değildi ama "Güller kırmızı, menekşeler mavi" sözleri annesinin şarkısında da geçiyordu. Şarkıda annesi onu sevdiğini söylüyordu. Yatağının başucundaki komodinin üzerinde duran

gümüş çerçeveli fotoğrafı düşündü. Fotoğrafta iki yaşındaki Coriolanus annesinin kucağındaydı. Birbirlerine bakıyor, gülüyorlardı. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın fotoğrafın ne zaman çekildiğini asla hatırlayamamıştı ama bu şarkı annesini hafızasının derinliklerinden çıkarmıştı. Annesinin varlığını hissedebiliyor, kullandığı gül tozunun hoş kokusunu duyuyor, sıcacık bir battaniye gibi her gece onu sarmalayan güvenlik hissini anımsıyordu. Bütün bunlar annesinin ölümünden önceydi. Savaşın başlangıcından birkaç ay sonra, isyancıların ilk ciddi hava saldırısının Başkent'te hayatı felce uğrattığı o korkunç günlerin öncesinde. Annesi doğurmak üzereydi, onu hastaneye götürememişlerdi ve bir şeyler yanlış gitmişti. Ağır kan kaybı mıydı? Çarşaf annesinin kanıyla kaplanmıştı ve aşçıyla Büyükhanım kanamayı durdurmaya çabalarken Tigris Coriolanus'u sürükleyerek zorla odadan çıkarmıştı. Annesi orada ölmüştü. Kız kardeşi olacak bebek de. Babası ise annesinden kısa bir süre sonra hayatını kaybetmişti ama Coriolanus bundan annesinin ölümü kadar etkilenmemişti. Annesinin pudralığını hâlâ komodininin çekmecesinde tutuyordu. Uyumakta zorlandığı sıkıntılı zamanlarda pudralığı açıp ipeksi bir yumuşaklığa sahip tozun gül kokusunu içine çekiyordu. Annesinin sevgisini anımsatan bu kokunun onu sakinleştiremediği bir zaman hiç olmamıştı.

Bombalar ve kan. İsyancılar annesini böyle öldürmüşlerdi. Lucy Gray'in annesini de öldürüp öldürmediklerini merak etti. "Sırf inci gibi beyaz kemikleri." Bu kız 12. Mıntıka'yı hiç sevmiyormuş gibi görünüyordu. Her zaman şey olduğunu söyleyip kendini mıntıkadan ayırıyordu. Kendisi için ne diyordu? Covey mi?

"Öne atıldığın için teşekkür ederim." Sejanus'un sesi

Coriolanus'u irkiltti. Çocuk kayalardan birinin arkasına oturmuş, Lucy Gray'in şarkısını dinliyordu.

Coriolanus boğazını temizledi. "Önemli bir şey değildi."

"Sınıf arkadaşlarımızdan bir başkasının bana yardım edeceğinden şüpheliyim," dedi Sejanus.

"Sınıf arkadaşlarımızdan hiçbiri buraya gelmedi bile. Bu bile bizi onlardan ayırıyor. Peki haraçların karnını doyurmak senin aklına nasıl geldi?"

Sejanus ayaklarının dibinde duran boş sırt çantasına baktı. "Hasat gününden beri onlardan biri olduğumu hayal ediyorum."

Coriolanus az kalsın buna kahkaha atacakken Sejanus'un ciddi olduğunu fark etti. "Hayalini kurmak için tuhaf bir şey seçmişsin."

"Buna engel olamıyorum." Sejanus sesini öylesine alçaltmıştı ki, Coriolanus'un çocuğa doğru eğilmesi gerekti. "Adımı okuyorlar. Sahneye yürüyorum. Sonra trendeyim, karanlıkta, açlıktan ölmek üzereyim, arenada öldürmem gereken çocuklar dışında yapayalnızım. Sonra beni, parmaklıkların ardından bana bakmaları için çocuklarını getiren bütün bu yabancı insanların önünde sergiliyorlar..."

Dönmeye başlayan paslı çarkların sesini duyduklarında maymun kafesine baktılar. Oluktan kafese düşen bir düzine kadar saman balyası yuvarlanarak etrafa dağıldı.

"Bak, bu balyalardan biri benim yatağım olmalı," dedi Sejanus.

"Bu senin başına gelmeyecek, Sejanus."

"Ama gelebilirdi. Bu çok kolay olurdu. Bu kadar zengin olmasaydık, ben de 2. Mıntıka'da olacaktım. Belki okulda, belki madenlerde. Ama hasat kurasında kesinlikle benim de adım olacaktı. Haracımı gördün mü?"

"Onu gözden kaçırmak kolay değil. Kazanma şansının çok yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Biliyor musun, o çocuk benim sınıf arkadaşımdı. Anladın işte, buraya gelmeden önce. Evdeyken. Adı Marcus," diye devam etti Sejanus. "Aslında tam olarak arkadaşım sayılmaz. Ama kesinlikle düşmanım da değildi. Bir gün parmağımı kapıya sıkıştırmıştım, feci canım yanıyordu, Marcus da şişliği indirmek için pencere pervazından kar getirmişti. Bunu yapıp yapamayacağını öğretmene sormadı bile, yalnızca yaptı."

"Seni hatırladığına emin misin? Yani, çok küçüktün ve o günlerden sonra çok şey oldu."

"Ah, beni hatırlıyor. Plinth'ler bizim mıntıkada çok kötü bir şöhrete sahiptir." Sejanus'un yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Kötü bir şöhret ve nefret edilen bir aile."

"Şimdi de onun akıl hocasısın."

"Şimdi de onun akıl hocasıyım."

Maymun kafesindeki ışıklar kısıldı. Haraçlardan birkaçı gece uyumak için saman balyalarından yatak yapmaya giriştiler. Coriolanus Marcus'un duvardaki musluktan su içtiğini, sonra da avuçlarına doldurduğu suyu kafasına boca ettiğini gördü. Doğrulup saman balyalarının önünden geçtiğinde, diğerleri yanında cüce gibi kaldı.

Sejanus sırt çantasını hafifçe tekmeledi. "Benim elimden sandviç almaz o. Benden yiyecek almaktansa Oyunlar'a aç gitmeyi tercih eder."

"Bu senin suçun değil."

"Biliyorum, biliyorum. Suçsuzluktan boğulmak üzereyim."

Coriolanus Sejanus'un sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kafeste bir kavga başladı. İki oğlan aynı saman balyasını almaya çalıştıkları için yumruk yumruğa girişmek

üzereleirdi. Araya giren Marcus yakalarından tuttuğu çocukları bez bebeklermiş gibi iki yana fırlattı. Havalanan çocuklar birkaç metre uçtuktan sonra çuval gibi yere yığıldılar. Çocuklar gölgelerin içinde kaybolurken, Marcus da bu itiş kakıştan hiç etkilenmemiş bir halde, kavga nedeni olan saman balyasını alıp bir köşeye çekildi.

“Gene de o kazanacak,” dedi Coriolanus. Bu konuda şüphesi olsaydı bile, Marcus’un az önceki güç gösterisi bu şüpheyi ortadan kaldırırdı. Bir kez daha, en iyi haracın Plinth’e verilmesinin sıkıntısını hissetti. Dahası, babası Açlık Oyunları’nın galibini satın aldı diye Sejanus’un sızlanıp durmasından da usanmıştı. “Her akıl hocası ona atandığı için çok memnun olurdu.”

Sejanus’un yüzü biraz olsun aydınlandı. “Gerçekten mi? O halde sen al onu. Senindir.”

“Ciddi olamazsın,” dedi Coriolanus.

“Çok ciddiylim.” Sejanus ayağa fırladı. “Onu almanı istiyorum! Ben de Lucy Gray’i alırım. Bu benim için gene korunç olacak ama en azından o kızı tanımıyorum. İnsanların ondan hoşlandığının farkındayım ama bunun ona are-nada ne faydası olacak? Lucy Gray’in Marcus’u alt etmesinin imkânı yok. Haracını benimkiyle değiştir. Oyunlar’ı kazan. Zafer senin olsun. Lütfen, Coriolanus. Bu iyiliğini asla unutmam.”

Coriolanus bir an zaferin sarhoşluğunu, kalabalığın tezahüratlarını hissetti. Lucy Gray’i bile insanların sevdiği biri yapabildiyse, Marcus gibi bir dinamoyla neler yapabilirlerdi! Gerçekten de Lucy Gray’in Oyunlar’da şansı neydi? Göz-müş olan Lucy Gray’e kaydı. Loş ışıktaki onu rengârenk ve özel biri yapan havası sönmüş, diğerleri gibi donuk, yaralı

bir yaratığa dönüşmüştü. Erkek haraçlar bir kenara, kız haraçlarla bile başa çıkabilecek gibi görünmüyordu. Bu kızın Marcus'u mağlup edebileceği düşüncesi gülünçtü. Bir boz ayının karşısına kuş sürmek gibiydi.

Coriolanus Sejanus'a tam "Anlaştık," diyecekken durdu.

Oyunlar'ı Marcus'la kazanmak, kazanmak sayılmazdı. Bunun için ne zekaya ne beceriye ne de şansa ihtiyaç vardı. Ne kadar düşük bir ihtimal olursa olsun, Lucy Gray ile kazanmak ise tarihi bir zafer olurdu. Ayrıca asıl olay kazanmak mıydı? Yoksa izleyicilerin ilgisini çekmek miydi? Coriolanus'un sayesinde, Lucy Gray şu anda Oyunlar'ın yıldızıydı. Oyunlar'ı kim kazanırsa kazansın en çok akılda kalacak haraçtı o. Hayvanat bahçesinde el ele tutuşup dünyayı ele geçirdiklerini düşündü. Lucy Gray'le bir ekip olmuşlardı. Coriolanus ona güveniyordu. Marcus için onu bıraktığını söylediğini hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü, bunu izleyicilere söylemeyi.

Ayrıca Marcus'un kendisine, Sejanus'a verdiğiinden daha olumlu bir tepki vereceğinin garantisi var mıydı? Akıl hocası kim olursa olsun ona zorluk çıkaracak birine benziyordu. Haraçlarını değiştirdikleri takdirde, Lucy Gray Sejanus'un etrafında parmak uçlarında dönerek dans ederken, kendisi Marcus'un biraz olsun ilgi göstermesi için yalvarmak zorunda kalacak ve budalanın teki gibi görünecekti.

Ortada dikkate değer bir nokta daha olduğu gözünden kaçmadı. Elinde, Sejanus Plinth'in çok istediği bir şey vardı. Sejanus, Coriolanus'un konumunu, mirasını, kıyafetlerini, şekerlerini, sandviçlerini ve bir Snow olmanın imtiyazlarını elinden almıştı. Şimdi de evine, Üniversite biletine, geleceğine göz koymuştu ve bütün bunlar yetmiyor-

muş gibi, bir de iyi talihine gücenme yüzsüzlüğünü gösteriyordu. İyi talihini reddetme, hatta bunu ceza olarak görme yüzsüzlüğünü. Haracının Marcus olması Sejanus'un acı içinde kıvrınmasına neden oluyorsa, Coriolanus'un buna itirazı yoktu. Kıvranabilirdi. Lucy Gray, Coriolanus'un sahip olduğu ve Sejanus'un asla, asla ele geçiremeyeceği tek şeydi.

“Üzgünüm, arkadaşım,” dedi nezaketle. “Lucy Gray ben-
de kalacak.”

Coriolanus, Sejanus'un yaşadığı hayal kırıklığının bir an için keyfini çıkarsa da uzatmadı çünkü bu aşağılık bir davranış olurdu. “Bak Sejanus, öyle düşünmüyor olabilirsin ama şu anda birimiz diğerine iyilik yapıyorsa, o kişi *benim*. Düşünsene, sana atanması için o kadar kulis yaptığı haracı takas ettiğini duyduğunda baban ne derdi?”

“Umrumda değil.” Böyle söylese de Sejanus'un ses tonu ikna edici olmaktan uzaktı.

“Pekâlâ, unut babanı. Akademi? Haraç takasına izin verildiğini hiç sanmıyorum. Sırf Lucy Gray'le daha erken tanıştım diye bir ihtar aldım zaten. Bir de onu takas etmeye kalkışırsam neler olur acaba? Hem o zavallı kız şimdiden bana bağlandı. Onu terk etmek bir kedi yavrusunu tekmelemek gibi olur. Böyle bir şeyi yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Sana böyle bir şey sormamalıydım. Senin için işleri zorlaştırmak gibi bir niyetim yoktu. Çok üzgünüm ama...” Kelimeler Sejanus'un dudaklarından dökülmeye devam etti. “Ama bütün bu Açlık Oyunları olayı beni deli ediyor! De-

mek istediğim... biz ne yapıyoruz? Birbirlerini öldürmeleri için çocukları bir arenaya atıyoruz! Bu bana birçok açıdan yanlış geliyor. Hayvanlar yavrularını korur, değil mi? Biz de yavrularımızı koruruz. Çocukları korumaya çalışırız! Bu, insan olarak içimize işlemiştir. Böyle bir şeyi kim yapmak ister? Bu anormal!”

“Bu hoş değil,” diyerek kabul etti Coriolanus, etrafına bakarken.

“Bu şeytanca! Bu, dünyada doğru olduğunu düşündüğüm her şeye aykırı. Bunun bir parçası olamam. Özellikle de Marcus’la. Bir şekilde bundan kurtulmam lazım.” Sejanus’un gözleri dolmuştu.

Sejanus’un gerginliği Coriolanus’u da rahatsız etmişti. Özellikle de kendisi, akıl hocası olarak Oyunlar’ın bir parçası olma şansını elde etmesine müteşekkir olduğu için. “Başka bir akıl hocasına da sorabilirsin. Haracını alacak birini bulmakta zorlanacağını sanmıyorum.”

“Hayır, Marcus’u senden başka hiç kimseye vermem. Bu açıdan güvenilebileceğim tek kişi sensin.” Sejanus, haraçların uyumak için bir yerlere kıvrıldığı kafese döndü. “Ah, ne fark eder ki? Marcus olmasaydı başka biri olacaktı. Belki başka biriyle daha kolay olurdu ama gene de hiç doğru olmazdı.” Yerden çantasını aldı. “Eve gitsem iyi olacak. Beni hoş bir karşılamamanın beklediğine eminim.”

“Herhangi bir kuralı çiğnediğini sanmıyorum,” dedi Coriolanus.

“Herkesin önünde kendimi mantıkalarla aynı düzeye indirdim. Yani babamın gözünde önemi olan yegâne kuralı çiğnedim.” Sejanus yarım bir gülümsemeyle Coriolanus’a baktı. “Gene de bana yardımcı olduğun için bir kez daha teşekkürler.”

"Ben de sana sandviçler için teşekkür ederim. Çok lezzetliydi."

"Anneme söylerim. Gecesi şenlenir."

Sejanus'u evde babası bekliyorsa, Coriolanus'u da Lucy Gray'le piknik yapmasını hiç tasvip etmeyen Büyükhanım bekliyordu.

"Onun karnını doyurmanı anlayabilirim," dedi Büyükhanım. "Ama onunla yemek yemen, bu kızı dengin olarak gördüğünü gösterir. Ama o senin dengin değil. Mıntıkaların her zaman barbarca bir yanı vardır. Baban bile oradaki insanların su içmelerinin tek nedeninin gökten kan yağmaması olduğunu söylerdi. Bu gerçeği görmezden geleceksen, başına geleceklerin sorumlusu da sen olacaksın, Coriolanus."

"O yalnızca küçük bir kız, Büyükhanım," diye araya girdi Tigris.

"O bir mıntika kızı. Dahası, onun uzun zamandır *kız* olmadığına da emimin, bu konuda bana güvenebilirsiniz," oldu Büyükhanım'ın yanıtı.

Coriolanus rahatsız bir halde, kamyonda onu öldürüp öldürmemeyi konuşan haraçları düşündü. Kana susamlılıklarını orada gösterdiklerine şüphe yoktu. Buna sırf Lucy Gray itiraz etmişti.

"Lucy Gray farklı biri," diye itiraz etti. "Kamyonda diğerleri bana saldırmak isterken o kız benim yanımda yer aldı. Maymun kafesinde de sırtımı kolladı."

Büyükhanım geri adım atmadı. "Sence onun akıl hocalığı olmasaydın sırtını kollarmıydı? Elbette kollamazdı. O, tanıştığınız andan itibaren seni yönetmeye başlamış olan küçük bir şeytan. Dikkatli ol, oğlum. Tek söylediğim bu."

Büyükhanım mıntıkalarla ilgili her şeye olumsuz yak-

laştığından, Coriolanus tartışmayı uzatmadı. Dosdoğru odasına gitti. Bitkinlikten yatağına yığılsa da zihnini durduramıyordu. Komodin çekmecesindeki annesinin pudralığını aldı ve parmaklarını ağır gümüş kutunun üzerine işlenmiş gülün üzerinden geçirdi.

Güller kırmızı, menekşeler mavi
Cennetteki kuşlar biliyor seni sevdiğimi

Pudralığın kapak kilidini açtığında gül kokusu yüzüne vurdu. Corso Bulvarı'nın loş ışığının yansıdığı dairelerinde, karşısındaki hafif eğik, yuvarlak aynada uçuk mavi renkteki gözlerine bakıyordu. "Tıpkı babanın gözleri," derdi Büyükhannım sık sık. Coriolanus aslında annesinin gözlerine sahip olmayı isterdi ama bunu asla söylememişti. Babasına benzemesi daha iyiydi belki. Annesi bu dünya için asla yeterince sert olamamıştı. Annesini düşünerek en sonunda uykuya daldığında, rüyasında rengârenk elbisesiyle dönerrek dans eden ve şarkı söyleyen Lucy Gray'i gördü.

Sabah hoş bir kokuya uyandı. Mutfağa gittiğinde Tigris'in güneşin doğmadığı saatlerden beri bir şeyler pişirdiğini anladı.

Kuzeninin omzunu sıktı. "Tigris, yeterince uyumuyorsun."

"Hayvanat bahçesinde ne olduğunu düşünmekten uyuyamadım. Bu yıl çocuklardan bazıları çok küçük görünüyor. Bilmem, belki de ben yaşılanıyorumdur."

"Kafese kapatıldıklarını görmek rahatsız edici."

"Seni orada görmek de rahatsız ediciydi!" dedi kuzeni, bir eldivenle fırından ekmek kadayıfını çıkarırken. "Fabri-
cia hasat partisinden sonra bayat ekmekleri atmamı söyle-
mişti ama neden ziyan olsunlar ki diye düşündüm."

Fırından çıkardıktan sonra Tigris'in üzerine mısır şurubu döktüğü ekmek kadayıfı Coriolanus'un en sevdiği tatlıydı. "Harika görünüyor," dedi Tigris'e.

"Çok yaptım, Lucy Gray'e de bir parça götürebilirsin. Tatlıdan hoşlandığını söylemişti ve gelecekte çok fazla tatlı yeme fırsatına sahip olacağını sanmıyorum!" Tigris elindeki tavayı pat diye fırının üzerine koydu. "Üzgünüm. Bunu yapmak istememiştim. Bana ne olduğunu bilemiyorum. Çok gerginim."

Coriolanus Tigris'in koluna dokundu. "Bu, Açlık Oyunları. Akıl hocalığı yapmak zorunda olduğumu biliyorsun. Ödülü almak istiyorsam bunu yapmak zorundayım. Hepimiz için kazanmak zorundayım."

"Elbette, Coryo. Elbette. Seninle ve başarılarınla gurur duyuyoruz." Ekmek kadayıfından kocaman bir dilim kesip bir tabağa koydu. "Şimdi ye şunu. Geç kalmak istemezsin."

Akademi'de, bir gün önceki pervasızlığına verilen tepkilerin keyfini çıkarırken Coriolanus'un endişeleri yok oldu. Coriolanus'un hile yaptığını ve derhal akıl hocalığından atılması gerektiğini açıkça söyleyen Livia Cardew dışında, sınıf arkadaşları onu tebrik ettiler. Profesörleri de desteklerini açıktan açığa göstermemiş olsalar da Coriolanus'a gülümseyenler ve sırtına hafifçe vuranlar oldu.

Satyria ilk dersin ardından Coriolanus'u kenara çekti. "Aferin. Dr. Gaul'ü memnun ettin ve bu da sana fakülte için puan kazandırdı. Dr. Gaul, Başkan Ravinstill'e olumlu bir rapor verecektir; hepimiz adına iyi olacak bu. Ama çok dikkatli olmalısın. Şu ana kadar olayların gelişimi açısından şanslıydın. O piç kuruları sana kafeste saldırsalardı ne olacaktı? Barış Muhafızları seni kurtarmak zorunda olurlardı ve her iki taraf da kayıp verirdi. Bu gökkuşağı

kızı sana atanmamış olsaydı her şey çok farklı olabilirdi.”

“Zaten bu yüzden haraçlarımızı takas etmemizi isteyen Sejanus’un teklifini reddettim.”

Satyria’nın ağzı açık kalmıştı. “Hayır! Bu ortaya çıkmış olsaydı Strabo Plinth’in ne diyeceğini düşünebiliyor musun?”

“Bu ortaya çıkmadığı için onun bana ne kadar borçlu olduğunu düşünebiliyor musun?” Strabo Plinth’e şantaj yapmanın kesinlikle çekici bir tarafı vardı.

Satyria buna kahkahayla güldü. “Tam bir Snow gibi konuştun. Şimdi dersine git. İhtar almaya devam edeceksen notlarının mükemmel olması gerekiyor.”

Yirmi dört akıl hocası sabah saatlerini, kolaylıkla heyecanlanan yaşlı tarih hocaları Profesör Crispus Demigloss’un yönettiği seminerde geçirdiler. Seminerde, programa akıl hocalarının eklenmesinin dışında, insanların Açlık Oyunları’nı izlemesi için neler yapılabileceği üzerine beyin fırtınası yaptılar. “Bana dört yılını sizinle boş yere harcamadığımı gösterin,” dedi Profesör Demigloss, kıs kıs gülererek. “Tarih size bir şey öğretecekse, bu, buna razı olmayanlara nasıl boyun eğdirileceğidir.” Sejanus bunu duyduğu anda elini kaldırdı. “Ah, Sejanus?”

“Açlık Oyunları’nı nasıl izlettirebileceğimiz üzerine konuşmadan önce, doğru olanın Oyunlar’ı izlemek mi yoksa izlememek mi olduğu sorusuyla başlamamız gerekmez mi?”

“Lütfen konudan sapmayalım.” Profesör Demigloss daha verimli bir cevap alabilmek için gözleriyle odayı taradı. “İnsanlara Açlık Oyunları’nı nasıl izlettirebiliriz.

Festus Creed elini kaldırdı. Yaşıtlarının çoğuna göre iri yarı bir çocuk olan Festus, doğdukları günden beri Coriolanus’un yakın çevresinden biri olmuştu. Ailesi, Başkent’in köklü ve varlıklı ailelerindendi. Büyük oranda 7.

Mıntıkâ'nın kereste ticaretine dayanan servetleri savaş sırasında darbe yese de yeniden inşa döneminde toparlanmışlardı. Festus'a 4. Mıntıkâ'nın kız haracının atanması, çocuğun konumunu çok doğru bir şekilde yansıtıyordu. Yüksek ama en tepelerde olmayan bir konumdu bu.

"Aydınlat bizi, Festus," dedi Profesör Demigloss.

"Çok basit. Direkt cezalandırmaya geçelim," dedi Festus. "İnsanlara Açlık Oyunları'nı izlemelerini önermek yerine bunu yasal bir zorunluluğa dönüştürelim."

"Peki bu yasağa uymayıp Oyunlar'ı izlemezsen ne olur?" diye sordu Clemensia, söz almak için elini kaldırmaya ya da başını notlarından kaldırıp diğerlerine bakmaya tenezzül etmeden. Hem öğrenciler hem de öğretim görevlileri arasında popüler bir kızdı ve sevimliliği yaptığı çok şeyi mazur gösteriyordu.

"Mıntıkalarda izlemeyenleri direkt infaz ederiz. Başkent'te yasağa uymayanları da mintıkalara yollarız ve bir sonraki yıl gene aynı hatayı yapanları infaz ederiz," dedi Festus, neşeyle.

Sınıf buna kahkahalarla güldükten sonra, Festus'un önerisini ciddi ciddi düşünmeye başladılar. Açlık Oyunları insanların nasıl zorla izlettirilebilirdi? Barış Muhafızları'nın kapı kapı dolaşması imkânsızdı. Belki rasgele seçilen evlerde insanlara, izlediklerini kanıtlamaları için sorular sorulabilirdi. Peki ama Oyunlar'ı izlemediğiniz ortaya çıkarsa uygun ceza ne olabilirdi? İdam ya da sürgün olmazdı; bunlar çok ağır cezalardı. Başkent'te bazı imtiyazların kaybedilmesi ve mintıkalarda da herkesin önünde kırbaçlanma gibi bir ceza olabilir miydi? Böylelikle ceza herkes için kişisel kılınabilirdi.

"Asıl sorun, Oyunlar'ı izlemenin mide bulandırıcı olma-

sı,” dedi Clemensia. “İnsanlar bu yüzden izlemekten kaçınıyorlar.”

Sejanus heyecanla araya girdi. “Elbette kaçınıyorlar! Kim bir grup çocuğun birbirini öldürmesini izlemek ister? Ancak sapkın biri! İnsanlar mükemmel olmayabilirler ama bundan daha iyiyiz.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Livia, kibirle. “Mıntıkalar-
dan gelen birinin, Başkent'teki bizlerin ne izlemek istedi-
ğine dair nasıl fikri olabilir? Savaş sırasında burada değil-
din bile.”

Bu gerçeği inkâr edemeyen Sejanus sustu.

“Çünkü çoğumuz özümüzde iyi insanlarız,” dedi Lysist-
rata Vickers, ellerini muntazam bir şekilde defterinin üze-
rinde kavuşturarak. Titizlikle örülmüş saçlarından eşit şe-
kilde törpülenmiş tırnaklarına, üniformasının ütülü, bem-
beyaz manşetlerinden pürüzsüz, kahverengi tenine kadar,
her şeyi muntazamdı. “Çoğumuz diğer insanların acı çek-
mesini izlemek istemiyoruz.”

“Savaş sırasında çok daha kötü şeyler izledik. Sonrasın-
da da...” dedi Coriolanus. Karanlık Günler'de televizyon-
da kanlı yayınlar olmuş; İhanet Anlaşması imzalandıktan
sonra da birçok vahşi infaz canlı yayınlanmıştı.

“Ama bu bizi gerçekten ilgilendiriyordu, Coryo!” de-
di Arachne Crane, Coriolanus'un sağındaki sandalyesin-
den uzanıp çocuğun koluna vurarak. Her zaman gürültücü
bir kızdı. Her zaman insanlara vururdu. Crane'lerin bina-
sı Snow'ların binasıyla karşı karşıyaydı ve Coriolanus ba-
zen, arada Corso Bulvarı olmasına rağmen, geceleri bağıra
çağırarak konuşan kızın sesini duyabilirdi. “O yayınlarda düş-
manlarımızın ölmesini izliyorduk! Yani isyancı pisliklerin
falan. Ama bu çocuklar kimin umurunda ki?”

"Muhtemelen ailelerinin umurunda," dedi Sejanus.

"Mıntıkadaki birkaç ne idüğü belirsiz insandan bahsediyorsun. Ne olmuş yani?" dedi Arachne, bağırarak. "Geriye kalan bizler Oyunlar'ı kimin kazandığını neden umursayalım?"

Livia, Sejanus'a baktı. "Ben umursamadığımı biliyorum."

"Ben köpek dövüşlerinde daha çok heyecanlanıyorum," dedi Festus. "Özellikle de köpeklerden birine bahis oynadıysam."

"Yani haraçlar için bahis oranları belirlememizden hoşlanabilirsin," dedi Coriolanus, Festus'a takılarak. "O zaman Oyunlar'ı izler miydin?"

"Eh, bu kesinlikle her şeyi daha heyecanlı hale getirdi!"

Çocuklardan birkaçı önce gülse de bu fikri düşünmeye başladıklarında sınıfa sessizlik çöktü.

"Bu dehşet verici," dedi Clemensia, düşünceli bir halde saçını parmağına dolayarak. "Siz ciddi misiniz? Kimin kazanacağı üzerine bahis mi yapmalıyız?"

"Ashında ciddi değildik," dedi Coriolanus. Başını eğerek, "Diğer taraftan," diyerek devam etti, "bu fikrin ilgi çekeceği anlaşılırsa, neden olmasın, Clemmie. Tarihe, Oyunlar'a kumarı sokan insan olarak geçmek istiyorum!"

Clemensia öfkeyle başını iki yana salladı. Ama öğle yemeğine giderken, Coriolanus bu fikrin ciddiye alınabilecek bir tarafı olduğunu düşünmeden edemedi.

Yemek salonunun aşçıları hâlâ hasat günü büfesinden geriye kalanları kullanıyorlardı ve kızarmış ekmek üzerine kremalı jambon tüm yıl boyunca okulda çıkan öğle yemeklerinin zirvesiydi. Dekan Highbottom'ın tehditkâr tutumu yüzünden fazlasıyla sinirlendiğinden hiçbir şeyin ta-

dına bakamadığı hasat gününün aksine, Coriolanus her lokmanın tadını çıkardı.

Haraçlarıyla ilk resmi buluşmalarının öncesinde, akıl hocalarına öğle yemeğinden sonra Heavensbee Salonu'nun balkonunda toplanmaları söylendi. Kısmen kendi aralarında iletişim kurmaları, kısmen de haraçlar hakkındaki bilgilerin kayıtlara geçmesi için, her akıl hocasına haraçlarıyla birlikte doldurmaları gereken kısa bir anket verildi. Geçmişte haraçlar hakkında çok az bilgi toplanıp arşivlenmişti ve anketlerle bu eksikliğin giderilmesi amaçlanıyordu. Heavensbee Salonu'nun balkonuna giderlerken yüksek sesle konuşup şakalaşan sınıf arkadaşlarının çoğunun gerginliklerini gizlemekte zorlandığı belli oluyordu ama şimdiden Lucy Gray'le iki kere görüşmüş olan Coriolanus avantajlı bir durumdaydı. Kendini çok rahat hissediyor, hatta kızı bir daha görmeye can atıyordu. Söylediği şarkıdan dolayı teşekkür etmek için. Ona Tigris'in ekmek kadayıfından vermek için. Röportajları üzerine bir strateji belirlemek için.

Akıl hocaları balkonun kanatlı kapılarından geçip onları aşağıda bekleyen ortamı gördüklerinde sessizleştiler. Hasat kutlamalarına dair hiçbir izin kalmadığı geniş salonun soğuk ve gorkemli bir görüntüsü vardı. Salona düzenli sıralar halinde yerleştirilen yirmi dört küçük masanın her birinin yanlarına açılır kapanır sandalyeler konmuştu. Her masanın üzerinde, muntika numarası ve ardından K ya da E yazan levhalar; levhaların yanında ise, üzerinde metal bir halkanın olduğu beton bloklar vardı.

Oğrenciler bu yerleşim hakkında konuşmaya fırsat bulamadan, salonun girişinde iki Barış Muhafızı belirdi ve haraçlar tek sıra halinde içeri alındılar. Muhafızların sayısı haraçların iki katıydı ama el ve ayak bileklerine takılmış ağır pran-

galar yüzünden zaten haraçlardan herhangi birinin kaçmaya çalışması pek olası görünmüyordu. Mıntıkalarına ve cinsiyetlerine göre masalarına yönlendirilip yerlerine oturtulan haraçlar zincirlerle masalardaki beton bloklara bağlandılar.

Haraçların çoğu çeneleri göğüslerine eğip boyunlarını bükerken, daha asi olan birkaçı başlarını geriye atıp salonu incelemeye koyuldu. Başkent'teki en etkileyici salonlardan birindeydiler. Mermer sütunların, kemerli pencerelerin, kubbeli tavanın görkemi karşısında birkaç haracın ağzı açık kaldı. Coriolanus, mintıkların çoğunda mimari tarzı oluşturan düz, çirkin yapılara kıyasla, buranın haraçlara büyüleyici görünmüş olması gerektiğini düşündü. Haraçların salonda gezinen gözleri en sonunda akıl hocalarının onları izlediği balkona döndü ve uzun bir an boyunca iki taraf gözlerini birbirlerinin üzerine dikti.

Profesör Sickle balkonun kapılarını sert bir şekilde açtığı anda, akıl hocaları irkildi. "Haraçlarınızı kesmeyi bırakın da aşağı inin," dedi Sickle. "Yalnızca on beş dakikanız var, o yüzden zamanınızı akıllıca kullanmanızı öneririm. Kayıtlarımız için size dağıtılan anketleri elinizden geldiğince doldurmayı unutmayın."

Salona uzanan merdivenden ilk inen Coriolanus oldu. Gözleri Lucy Gray'in gözlerine kenetlendiğinde, kızın da onu aradığını anladı. Kızı zincirlenmiş halde görmek onu huzursuz etse de güven verici bir şekilde gülümsedi. Böylelikle kızın yüzündeki endişeli ifadenin birazı silindi.

Haracının karşısındaki sandalyeye oturup bir an çatık kaşlarla kızın prangalı ellerine baktıktan sonra, en yakınlarındaki Bariş Muhafızı'na döndü. "Affedersiniz, bu pranganın çıkarılması mümkün mü?"

Muhafız kapıda bekleyen komutanlarına bunu sorma

nezaketini gösterse de geri geldiğinde yalnızca başını sert bir şekilde iki yana salladı.

“Denediğin için teşekkür ederim ama fark etmez,” dedi Lucy Gray. Saçlarını hoş bir şekilde örüp arkasına atmıştı ama yüzünde mutsuz, yorgun bir ifade vardı. Yanağındaki iz hâlâ geçmemişti. Coriolanus’un yara izine baktığını fark edince yanağına dokundu. “Çok mu çirkin?”

“İyileşiyor.”

“Aynamız olmadığından ancak kafamda canlandırabilirim.” Lucy Gray kameralar karşısındaki cıvılcı kişiliğini takınmıyordu ve Coriolanus bir açıdan buna memnundu. Belki de kız ona güvenmeye başlıyordu.

“Nasılsın?”

“Uykusuzum. Korkuyorum. Açım. Bu sabah hayvanat bahçesine bizi beslemek için yalnızca birkaç kişi geldi. Ben bir elma aldım. Diğerlerinin çoğuna göre şanslıydım ama doyurucu olduğunu söyleyemem.”

“Bu konuda yardımcı olabilirim.” Coriolanus çantasından Tigris’in verdiği paketi çıkardı

Yüzü birazcık aydınlanan Lucy Gray parafinli kâğıdı itinayla açtı. Kare şeklindeki büyük ekmek kadayıfını gördüğünde gözleri yaşardı.

“Ah, hayır. Yoksa sevmez misin? Senin için yiyecek başka bir şey bulmayı deneyebilirim. İstersen gidip...”

Lucy Gray başını iki yana salladı. “En sevdiğim tatlıdır.” Zorlukla yutkunduktan sonra tatlıdan bir parça koparıp ağzına attı.

“Benim de en sevdiğim tatlıdır. Kuzenim Tigris bu sabah yaptı. Yani hâlâ taze olmalı.”

“Mükemmel. Tadı annemin yaptığı ekmek kadayıfı gibi. Lütfen Tigris’e teşekkür ettiğimi söyle.” Tatlıdan bir ısırık

daha alsa da hâlâ gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

Coriolanus içinde bir sancı hissetti. Uzanıp kızın yüzüne dokunmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama elbette hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Lucy Gray için böyle bir şey olmayacaktı. Arka cebinden çıkardığı mendilini kıza uzattı.

“Dün akşam verdiğin mendil yanımda,” dedi Lucy Gray, cebine uzanarak.

“Evde çekmeceler dolusu mendilimiz var. Al şunu.”

Lucy Gray mendili alıp gözleriyle burnunu sildi. Sonra derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. “Peki bugünkü planımız ne?”

“Senin geçmişinle ilgili bu anketi doldurmam gerekiyor. Sorun olur mu?” Coriolanus anketin olduğu tek sayfayı masaya çıkardı.

“Hiç olmaz. Kendim hakkında konuşmayı severim.”

Anket temel sorularla başlıyordu. Ad, mıntıka adresi, doğum tarihi, saç ve göz rengi, boy ve kilo, varsa sakatlık ya da engellilik durumu. Aileyle ilgili sorulara geldiklerinde işleri zorlaşmaya başladı. Lucy Gray’in annesi, babası ve iki büyük kardeşi ölmüştü.

“Bütün ailen öldü mü?”

“İki kuzenim var. Ve Covey’lerin geri kalanı.” Kâğıda bakmak için masanın üzerine eğildi. “Onları sığdırabileceğin kadar yer var mı?”

Yer yoktu. Ama ailelerin savaş sırasında nasıl parçalandığı çok iyi bilindiğinden, Coriolanus bunun için yer olması gerektiğini düşündü. Sizi seven, umursayan herkes için yer olmalıydı. Ashına bakılacak olursa, belki de anketin ilk sorusu bu olmalıydı: *Sizi kimler seviyor? Ya da daha iyisi: Kime güvenebilirsiniz?*

“Evli misin?” Coriolanus buna önce gülse de bazı mıntıkalarda çok genç yaşta evlenildiğini hatırladı. Nereden bilecekti ki? Belki Lucy Gray’in 12. Mıntıka’da bir kocası vardı.

“Neden? Yoksa bu bir teklif mi?” diye sordu Lucy Gray ciddiyetle. Coriolanus şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı. “Çünkü bunu yürütebiliriz.”

Kızın kendisine takıldığını anladığında kızardığını hissetti. “Benden daha iyisini bulabileceğine eminim.”

“Bilmem, henüz bulamadım.” Bir an için kızın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ama bunu gülümseyerek gizledi. “Eminim senin de peşinde bir sürü kız vardır.”

Lucy Gray flört edince Coriolanus ne diyeceğini bilemedi, dili tutulmuştu. Nerede kalmışlardı? Kâğıda baktı. Ah, evet. Aile. “Seni kim yetiştirdi? Yani aileni kaybettikten sonra.”

“İhtiyar bir adam belli bir ücret karşılığında bizi yanına aldı. Yani ailelerini kaybetmiş altı Covey çocuğunu. Biz yetiştirdiğini söyleyemem ama bize çok bulaşmadı da. Çünkü bulaşsaydı her şey daha kötü olurdu. Ashında müteşekkirim. Altı Covey çocuğunu almak isteyecek çok fazla insan yoktu. Adam geçen yıl akciğer hastalığından öldü ama artık birkaçımız kendi başımıza hayatta kalacak kadar büyüdük.”

Mesleğe geçtiler. On altı yaşındaki kız madenlerde çalışacak kadar büyük değildi ama okula da gitmiyordu. “Hayatımı insanları eğlendirerek kazanıyorum.”

“İnsanlar sana... şarkı söyleyip dans etmen için para mı ödüyor? Mıntıka insanların böyle şeylere parası olduğunu düşünmezdim.”

“Çoğunun parası yok zaten. Bazen ceplerindeki üç beş ku-

ruşu birleştiriyorlar. Mesela iki-üç çift aynı gün evleniyor ve bizi kiralyorlar. Yani beni ve Covey'leri. Bizden geriye kim kaldıysa. Barış Muhafızları bizi toplayıp mıntıkaya tıktıklarında en azından enstrümanlarımızı elimizden almadılar. Zaten en iyi müşterilerimizin bazıları bu muhafızlar.”

Coriolanus hasat gününde Barış Muhafızları'nın gülümsememek için kendilerini zor tuttuklarını hatırladı; hiçbir Lucy Gray'in sahnede şarkı söyleyip dans etmesine müdahale etmemiştii. Kızın mesleğine dair bir şeyler yazıp formu tamamlasa da Coriolanus'un sormak istediği bir sürü soru vardı. “Bana Covey'lerden bahset. Savaşta hangi taraftaydınız?”

“Hiçbir tarafta. Halkım taraf tutmadı. Biz yalnızca kendimizdik.” Coriolanus'un arkasındaki bir şey kızın dikkatini çekti. “Arkadaşının adı neydi? Bize sandviç dağıtan çocuğun? Sanırım başı belada.”

“Kim? Sejanus mu?” Coriolanus omzunun üzerinden, Sejanus'un Marcus'la oturduğu masaya baktı. Masada doku-nulmamış biftekli sandviçlerle bir pasta duruyordu. Sejanus yalvarır gibi bir şeyler söylüyordu ama kollarını kavuşturmuş olan Marcus gözlerini çocuğun üzerine dikmiş, tek kelime etmiyordu. Sejanus'a karşı tüm benliğiyle tepkisizdi.

Salondaki diğer haraçlar akıl hocalarıyla farklı hallerdeydiler. Birkaç haraç elleriyle yüzünü kapamıştı ve iletişim kurmayı reddediyordu. Birkaçı ağlıyordu. Temkinli bir şekilde soruları cevaplayan birkaç haraç bile düşmanca bir ifade takınmıştı.

“Beş dakikanız kaldı,” dedi Profesör Sickie.

Bu anons Coriolanus'a, üzerinde konuşmaları gereken beş dakikalık bir başka süreci hatırlattı. “Oyunlar'ın başlangıcından önceki gece, televizyonda bize beş dakikalık bir

röportaj süresi verecekler. Bu sürede ne istersek yapabiliriz. Orada bir şarkı daha söyleyebileceğini düşündüm.”

Lucy Gray bu fikri bir süre değerlendirdi. “Bunun bir anlamının olacağına emin değilim. Demek istediğim, mınıktadaki hasatta söylediğim şarkının burasıyla ve sizinle hiçbir ilgisi yoktu. Bunu planlamamıştım bile. Bu benden başka kimsenin umurunda olmayan uzun, acıklı bir öykünün parçasıydı.”

“Orada o şarkıyı söylemen bazı insanların canını sıktı.”

“Vadiyle ilgili şarkı ise, senin bana söylediğin gibi, insanların yiyecek getirmesi içindi.”

“Çok güzel bir şarkıydı. Bana annemin... şey... annem ben beş yaşındayken öldü. Şarkın, annemin bana söylediği bir şarkıyı hatırlattı.”

“Peki baban?”

“Onu da kaybettim. Aynı yıl.”

Lucy Gray anlayışla başını salladı. “Sen de benim gibi öksüzsün.”

Coriolanus kendisine öksüz denmesinden hoşlanmazdı. Küçükken ailesi olmadığı için Livia onunla dalga geçer, aslında hiç öyle olmadığı halde kendini yapayalnız, istenmeyen bir çocuk gibi hissetmesine neden olurdu. Gene de çocukların çoğunun anlayamadığı bir boşluk vardı Coriolanus’un içinde. Ama kendi de öksüz olan Lucy Gray bunu anlıyordu. “Daha kötü olabilirdi. Büyükhanım var. Yani büyükannem. Ve Tigris.”

“Annenle babanı özlüyor musun?”

“Babamla o kadar yakın değildim. Ama annemi... onu kesinlikle özlüyorum.” Coriolanus için annesi hakkında konuşmak hâlâ zordu. “Ya sen?”

“Çok. İkisini de. Şu anda kendimi tek parça tutabilme-

mi sağlayan şey, üzerimde annemin elbisesinin olması.” Parmaklarını fırırların üzerinden geçirdi. “Sanki kollarıyla beni sarmalamış gibi hissediyorum.”

Annesi onu kollarına aldığında nasıl hissettiğini, onun gül kokusunu hatırladı. “Annem her zaman gül gibi kokardı,” dediğı anda buna şaşırdı. Evde bile annesinden nadiren konuşurdu. Konuşmaları nasıl buraya gelmişti? “Her neyse, bence şarkın çok fazla insanı etkiledi.”

“Böyle söylemen ne hoş. Teşekkür ederim. Ama bu, röportajda da şarkı söylemem için bir neden sayılmaz. Bu röportaj Oyunlar’dan önceki gece olacaksa, insanlardan yiyecek gelmesi ihtimalini unutabiliriz. Bence o noktada bütün insanları kazanmaya çalışmam için hiçbir nedenim yok.”

Coriolanus bir neden bulmak için kendini zorladı ama Lucy Gray haklıydı; röportajda şarkı söylemesi kızın değil, yalnızca kendi yararına olurdu. “Ne yazık. Sesin o kadar güzel ki...”

“Ben sana sahne arkasında biraz söylerim,” diye söz verdi kız.

Lucy Gray’i ikna etmek için çabalaması gerekecekti ama şimdilik bunun peşini bıraktı. Birkaç dakika daha kızın sorular sormasına izin verip ailesi ve savaşı nasıl atlattıkları hakkında konuştu. Lucy Gray’le konuşmayı bir şekilde kolay buluyordu. Bunun nedeni, ona anlattığı her şeyin birkaç gün sonra arenada yok olup gideceğini biliyor olması mıydı?

Lucy Gray toparlanmış gibi görünüyordu; artık gözleri dolu değildi. Birbirlerine hikâyelerini anlatırlarken aralarında bir yakınlık oluşmaya başlamıştı. Oturumun sona erdiğini bildiren düdük çaldığında, Lucy Gray Coriolanus’tan aldığı mendili düzgün bir şekilde çocuğun çantasına geri koyduktan sonra teşekkür eder gibi kolunu sıktı.

Akıl hocaları, Profesör Sickle'ın emrine uyarak salonun çıkışına yöneldiler. "Rapor vermek için biyoloji laboratuvarına gideceksiniz."

Salondayken bunu sorgulamasalar da koridora çıktıklarında neden laboratuvara gittiklerini konuşmaya başladılar. Coriolanus Dr. Gaul'ün de orada olacağını umuyordu. Düzgün bir şekilde doldurduğu anket formunun, sınıf arkadaşlarının ancak yarım yamalak doldurabildikleri formlarının arasında dikkat çekeceğini düşünüyordu. Bu da diğerlerinin arasından sıyrılmasını sağlayacak bir başka an olabilirdi.

"Benimki konuşmadı, tek kelime bile etmedi!" dedi Clemensia. "Söylediği tek şey, zaten hasattan sonra öğrendiğim adı oldu. Reaper Ash. Çocuğunuza Reaper adını koyduğunuzu ve bu çocuğun sonunun hasat olduğunu düşünebiliyor musunuz?"

"O çocuk doğduğunda hasat günü diye bir şey yoktu," dedi Lysistrata. "Reaper çiftçilerin çocuklarına verdikleri, ekin biçmekle ilgili sıradan bir ad."

"Sanırım bu doğru," dedi Clemensia.

"Benimki konuştu ama keşke ağzını hiç açmasaydı!" dedi Arachne, her zamanki gibi neredeyse bağırarak.

"Neden? Ne dedi ki?" diye sordu Clemensia.

"Görünüşe göre 10. Mıntıka'da zamanının çoğunu domuz keserek geçiriyormuş." Arachne öğürüyormuş gibi yaptı. "İğrenç! Şimdi benim bununla ne yapmam gerekiyor? Keşke daha iyi bir şey uydurabilseydim." Arachne birdenbire durduğu için arkasındaki Coriolanus'la Festus ona çarptılar. "Bir dakika! İşte bu!"

"Dikkat etsene!" dedi Festus, Arachne'yi iterek.

Festus'u duymazdan gelen Arachne herkesin dikkatini

kendisine vermesini istedi. "Harika bir şey uydurabilirim! 10. Mıntıka'yı defalarca ziyaret ettim. Orası pratik anlamda benim ikinci evim!" Savaştan önce ailesi tatil yörelerinde lüks oteller inşa ettiği için Arachne Panem'in her yerine seyahat etmişti. Savaştan beri herkes gibi Başkent'ten dışarı adımını atmamış olsa da hâlâ bu yüzden böbürlenip dururdu. "Her neyse. Mezbahanın artılarından ve eksilerinden daha iyi bir fikir bulabilirim!"

"Şanslısın," dedi Pliny Harrington. Deniz Kuvvetleri'nde komutan olan ve 4. Mıntıka'nın etrafındaki kara sularında devriye gezen babasıyla karıştırmamak için herkes ona Pup derdi. Oğlunun da kendi gibi bir erkek olmasını isteyen babası çocuğun her zaman asker tıraşı olması ve ayakkabılarını parlatması için direktse de Pup doğuştan pasaklının tekiydi. Başparmağının tırnağıyla diş tellerine takılmış bir parça jambonu çıkarıp yere atan Pup, "En azından senin haracın kandan korkmuyor," dedi.

"Neden? Seninki korkuyor mu?" diye sordu Arachne.

"Hiçbir fikrim yok. On beş dakikanın tamamını ağlayarak geçirdi." Pup yüzünü buruşturdu. "7. Mıntıka'nın, değil Açlık Oyunları'na, şeytan tırnağına bile hazırlıklı olduğunu sanmıyorum."

"Laboratuvara girmeden ceketini iliklesen iyi olur," dedi Lysistrata.

"Ah, doğru." Pup içini çekti. Ceketinin üst düğmesini iliklemeye çalışırken düğme elinde kaldı. "Aptal üniforma."

Laboratuvara girdiklerinde, Coriolanus'un Dr. Gaul'ü gördüğünde hissettiği memnuniyet, profesörün masasında anketleri bir araya getiren Highbottom'ın varlığıyla yerini hüsrana bıraktı. Dekan, Coriolanus'u görmezden geldi ama diğer öğrencilere karşı da sıcak bir tavır göster-

medi. Konuşmayı Baş Oyun Kurucu'ya bıraktı.

Dr. Gaul, öğrenciler yerlerini alana kadar metal çubuyla muttasyon tavşanını dürttü. "Haydi, hoppi! Nasıl geçti bakalım? Sizi arkadaşmışsınız gibi mi karşıladılar, yoksa yalnızca gözlerini üzerinize mi diktiler?" Dr. Gaul anketleri alırken, kafası karışmış öğrenciler birbirlerine bakıyorlardı. "Bilmeyenler için, benim adım Dr. Gaul. Baş Oyun Kurucu'yum. Akıl hocaları olan sizlerin akıl hocası da benim. Evet, bakalım üzerinde çalışabileceğim nasıl bilgiler topladınız. Başlayalım mı?" Kadın bir süre çatık kaşlarla formları karıştırdıktan sonra kâğıtlardan birini çekip öğrencilere doğru tuttu. "İşte, sizden istediğimiz buydu. Teşekkürler, Bay Snow. Peki geri kalanlarınıza ne oldu?"

Coriolanus'un içinden bir coşku dalgası geçse de kayıtsız ifadesini korudu. Şu anda yapabileceği en iyi hamle sınıf arkadaşlarını desteklemek olurdu. Uzun bir duraksamanın ardından, "Haracım açısından şanslıyım," dedi. "Konuşkan biri. Ama diğer çocukların çoğu iletişim kurmuyor. Benim kızım bile röportajda bir şeyler için çabalamanın anlamsız olduğunu düşünüyor."

Sejanus Coriolanus'a döndü. "Neden çabalasınlar ki? Bu onlara ne kazandıracak? Ne yaparlarsa yapsınlar arenaya atılacak ve ölmek için kendilerini savunmak zorunda kalacaklar."

Odada Sejanus'un dediklerini onaylayan mırıldanmalar duyuldu.

Dr. Gaul gözlerini Sejanus'a dikti. "Sandviçli çocuksun sen. Bunu neden yaptın?"

Gerilen Sejanus gözlerini kadından kaçırdı. "Açlıktan ölüyorlardı. Zaten onları arenada öldüreceğiz. Bir de öncesinde işkence etmemiz gerekiyor mu?"

"Hah. Bir isyancı sempatizanı," dedi Dr. Gaul.

Gözlerini defterine diken Sejanus geri adım atmadı. "Onlar isyancı değil. Savaş sona erdiğinde bu çocukların bazıları iki, en büyükleri sekiz yaşındaydı. Savaş sona erdiğine göre, onlar da artık yalnızca Panem vatandaşı değil mi? Bizim gibi? Marşta Başkent için böyle söylemiyor muyuz? 'Işık veriyorsun bize, birleştiriyorsun bizi kendinde,' demiyor muyuz? Başkent hükümetinin tüm ülkenin hükümeti olması gerekmiyor mu?"

"Genel olarak fikir bu. Devam et," dedi Dr. Gaul, Sejanus'u teşvik ederek.

"Oyleyse, bu hükümetin herkesi koruması gerekiyor. Hükümetin ilk görevi bu! Mıntıkaları ölümüne bir dövüşe sokmakla bunun nasıl başarılabileceğini anlayamıyorum."

"Belli ki Açlık Oyunları'nı onaylamıyorsun," dedi Dr. Gaul. "Bir akıl hocası olarak bu senin için çok zor olmalı. Oyunları onaylamaman görevini yerine getirmeni zorlaştırıyordur."

Sejanus bir an için duraksadı. Ardından sırtını dikleştirdi, kendini söylemek üzere olduğu şeye hazırladı ve Dr. Gaul'ün gözlerinin içine baktı. "Belki de beni azletmeli ve görevi buna layık olacak birine vermelisiniz."

Laboratuvardaki herkes nefesini tuttu.

"Hayatta olmaz, çocuk," dedi Dr. Gaul, gülümseyerek. "Oyunlar'da merhamet çok önemlidir. Yoksun olduğumuz şey empati. Öyle değil mi, Casca?" Kadın, Dekan Highbottom'a baktı ama adam elindeki kalemle oynamaktan başka bir tepki vermedi.

Sejanus'un yüzü asılsa da itiraz etmedi. Coriolanus onun bu çarpışmayı terk ettiğini ama savaşta pes etmediğini düşünüyordu. Sejanus Plinth görüldüğünden da-

ha sert bir çocuktü. Dr. Gaul'e akıl hocalığını istemediğini söylemek cesaret isterdi!

Ama Sejanus'la konuşması Dr. Gaul'ü yalnızca canlandırmış gibi görünüyordu. "Şimdi, buradaki herkesin haraçlar hakkında bu genç adam kadar tutkulu hislere sahip olması harika olmaz mıydı? Amacımız bu olmalı."

"Hayır," dedi Dekan Highbottom.

"Evet! Bu gençlerin Oyunlar'a gerçekten dahil olabilmesi için gereken bu!" dedi Dr. Gaul. Alın kırısan kadın bir süre düşündükten sonra, "Bana harika bir fikir verdiniz," diye devam etti, "insanların Oyunlar'ın sonuçlarını kişisel olarak etkilemelerini sağlayacak bir yol. Diyelim ki izleyiciler arenadaki haraçlara yiyecek gönderebiliyorlar? Arkadaşınızın hayvanat bahçesinde yaptığı gibi, onları besleyebildiklerini düşünelim. Bu durumda izleyiciler de Oyunlar'a daha çok dahil olduklarını hissederler mi?"

Bunu duymak Festus'u canlandırdı. "Beslediğim haracın üzerine bahis de oynayabilseydim gerçekten Oyunlar'ın bir parçası olduğumu hissedebilirdim! Daha bu sabah Coriolanus belki de haraçlar için bahis oranları belirlememiz gerektiğini söylemişti."

Dr. Gaul memnun bir ifadeyle Coriolanus'a baktı. "Elbette söylemiştir. Pekâlâ, bu fikrin geliştirilmesi için herkesin kafa kafaya vermesini istiyorum. Bunun nasıl hayata geçirilebileceğine dair bir teklif raporu yazacaksınız. Ekibim bu raporu değerlendirmeye alacak."

"Değerlendirmeye mi alacak?" dedi Livia. "Yani fikirlerimizi gerçekten kullanabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Fikirlerin oluru varsa, neden olmasın?" Dr. Gaul anket formlarını masanın üzerine attı. "Genç beyinler deneyim açısından eksikliklerini bazen idealizmleriyle kapatabilir.

Gençlere hiçbir şey imkânsız görünmez. Üniversite'de öğrencilerimden biriyken Açlık Oyunları konseptini bulan kişi buradaki ihtiyar Casca'mızdan başka biri değil. Kendisi o sıralarda sizden en fazla birkaç yaş büyüktü."

Tüm gözler Dekan Highbottom'a dönerken, adam başını kaldırıp Dr. Gaul'e baktı. "Yalnızca teorik bir fikirdi."

"Bu fikir de şimdilik teorik. Elbette işimize yarayabilecek bir fikir olduğu kanıtlanana dek," dedi Dr. Gaul. "Rapor yarın sabah masamda olsun."

Coriolanus sessizce içini çekti. Bir başka grup projesi. İşbirliği adı altında kendi fikirlerini feda etmesi için bir fırsat daha. Bu toplu projelerde fikirleri ya direkt reddedilir ya da daha kötüsü, fikrin aslından geriye hiçbir şey kalmayana kadar değiştirilirdi. Akıl hocaları raporu hazırlayacak üç kişilik komite için oylama yaptılar. Elbette Coriolanus da komiteye seçildi; bunu reddetmesi düşünülemezdi. Başka bir toplantıya katılmak için ayrılması gereken Dr. Gaul, sınıfa teklifi kendi aralarında tartışmalarını söyledi. Coriolanus, Clemensia ve Arachne o akşam raporu hazırlamak için bir araya geleceklerdi ama üçü de öncelikle haraçlarını ziyaret etmek istediklerinden, saat sekizde hayvanat bahçesinde buluşmak üzere sözleştiler. Ardından raporu yazmak için kütüphaneye gideceklerdi.

Sağlam bir öğle yemeği yediği için, Coriolanus bir gün öncesinden kalma lahana çorbası ve bir tabak azuki fasulyesinden oluşan akşam yemeğinin zayıflığını kafasına takmadı. En azından lima fasulyesi değildi. Tigris azuki fasulyesinden geriye kalanı zarif, porselen bir kâseye koyup üzerine teras bahçesinden gelen taze otlar serptiğinde, Lucy Gray'e ikram edilebilecek bir yemek ortaya çıktı. Açlıktan ölüyor olsa da bu kız için sunum da önemliydi.

Hayvanat bahçesine yürürken iyimser bir havadaydı. Sabah çok az insan olsa da, günün bu saatinde ziyaretçiler akın akın hayvanat bahçesine geliyorlardı. İçerisi o kadar kalabalıktı ki, maymun kafesinin önünde kendine yer bulabileceğinden emin değildi. Ama yeni edindiği konumu işe yaradı. Onu tanıyan insanlar geçmesi için yol açtılar, hatta diğerlerine seslenip çekilmelerini söylediler. Coriolanus sıradan bir vatandaş değil, bir akıl hocasıydı!

Dosdoğru kendi köşesine gitse de, ikizler Pollo ve Didi Ring'in yassı kayanın üzerinde kamp kurduklarını gördü. İkizliklerini sonuna kadar yaşayan Pollo'yla Didi her zaman tıpatıp aynı kıyafetler giyer, saçlarını aynı tarzda kestirirlerdi. Neşeli kişilikleri de aynıydı. Coriolanus'un bunu söylemesi gerekmeden kayadan kalktılar.

"Sen geçebilirsin Coryo," dedi Didi, erkek kardeşini kayanın üzerinden kaldırırken.

"Elbette, biz haraçlarımızı besledik zaten," diye ekledi Pollo. "Hey, teklif raporu sana kaldığı için üzgünüm."

"Evet, bizim oyumuz Pup'tan yanaydı ama kimse bize destek çıkmadı!" Buna kahkahalarla gülerек kalabalığın içinde kayboldular.

Lucy Gray, onu görür görmez yanına geldi. Coriolanus onunla yememesine rağmen, kız ne kadar güzel göründüklerini söyledikten sonra azuki fasulyelerini silip süpürdü.

"Ziyaretçilerden yiyecek veren oldu mu?"

"Bir kadından eski peynir kabuğu aldım. Diğer çocuklar da bir adamın kafese fırlattığı ekmek için kavga ettiler. Aslında yiyecek gelen başka insanlar da gördüm ama başımızda Barış Muhafızları bekleyince kafese yaklaştırmaya korkuyorlar sanırım." Kafesin arka duvarında nöbet bekleyen dört muhafızı gösterdi. "Belki sen geldiğin için insanlar da

kendilerini daha çok güvende hissederler.”

Coriolanus kalabalığın içinde, elinde haşlanmış bir patates tutan on yaşlarında bir oğlanı fark etti. Çocuğa göz kırpıp elini salladı. Çocuk başını kaldırıp babasına baktığında adam onaylar şekilde başını salladı. Çocuk Coriolanus’un yanına gelse de aralarında belli bir mesafe bıraktı. “O patatesi Lucy Gray’e mi getirdin?”

“Evet, akşam yemeğinden ayırmıştım. Ben yiyecektim ama onu beslemeyi daha çok istedim.”

“Haydi, o zaman,” dedi Coriolanus, çocuğu cesaretlendirerek. “Seni ısırmaz. Ama terbiyeni takınmalısın.”

Çocuk Lucy Gray’e doğru utangaç bir adım attı. “Merhaba,” dedi Lucy Gray. “Adın ne?”

“Horace. Patatesimi senin için sakladım.”

“Ne kadar tatlısın. Şimdi mi yememi istersin, yoksa sonraya mı saklayayım?”

“Şimdi.” Çocuk temkinli bir şekilde patatesi uzattı.

Lucy Gray patatesi bir elmasmış gibi aldı. “Aman tanrım! Bu hayatımda gördüğüm en güzel patates.” Bununla gurur duyan çocuğun yüzü kızardı. “Tamam, başlıyorum.” Lucy Gray patatesten bir ısırık aldıktan sonra gözlerini kapadı. Yüzünde, kendinden geçmek üzereymiş gibi bir ifade belirdi. “Tadı da çok güzelmiş. Teşekkür ederim, Horace.”

Lucy Gray küçük bir kızdı pörsümüş bir havuç ve kızın büyükannesinden haşlanmış kemikli et alırken kamera onlara yaklaştı. O anda biri Coriolanus’un omzuna dokundu. Arkasına dönüp baktığında, elinde küçük bir süt kutusuyla duran Pluribus Bell’le karşılaştı. “Eski günlerin hatırına,” dedi adam gülümseyerek. Kutunun kapağında iki delik açıp sütü Lucy Gray’e uzattı. “Hasattaki gösterinden çok keyif aldım. O şarkıyı sen mi yazdın?”

Diğerlerine göre daha yumuşak başlı veya daha aç olan birkaç haraç parmaklıklara yaklaşıyorlardı. Yere oturdular, ellerini uzattılar, başlarını öne eğdiler ve beklemeye koyuldular. Arada sırada biri (genellikle bir çocuk) parmaklıklara doğru koşup haraçlardan birinin ellerine yiyecek bir şey bırakıyor ve hemen geriye çekiliyordu. Haraçların dikkat çekmek için rekabet etmeye başlamaları kameraların da kafesin içine dönmesine neden oldu. 9. Mıntıka'nın haraçlarından biri olan esnek kız bir ziyaretçiden küçük, yuvarlak bir ekmek aldıktan sonra geriye doğru bir perende attı. Bu sırada 7. Mıntıka'nın erkek haracı da üç cevizle jonglörlük yapıyordu. Ziyaretçiler, gösteri yapan haraçları daha çok yiyecek ve alkışla ödüllendirdiler.

Lucy Gray'le Coriolanus yerlerine oturup gösteriyi izlediler. "Tam bir sirk gibiyiz," dedi kız, elindeki kemikte kalan son etleri sıyıırken.

"Hiçbiri seninle aşık atamaz," dedi Coriolanus.

Muhtemelen yiyecek vereceklerini düşünerek, haraçlar o ana kadar görmezden geldikleri akıl hocalarına yaklaşımaya başlamışlardı. Sejanus lop yumurtalar ve ekmekle dolu çantalarla geldiğinde (Sejanus'u tam anlamıyla yok sayan Marcus dışında) diğer tüm haraçlar parmaklıklara koşular.

Coriolanus onlara doğru bakarak başını salladı. "Sejanus'la Marcus konusunda haklıymışsın. Eskiden 2. Mıntıka'da aynı sınıftalarmış."

"Durumları karmaşıkmiş. En azından bizim böyle bir şeyle uğraşmamız gerekmiyor."

"Evet, zaten şu anda yeterince karmaşık." Coriolanus bunu şaka yollu söylemiş olmasına rağmen ikisi de gülmedi. Gerçekten de her şey yeterince karmaşıktı ve her an daha karmaşık oluyordu.

Lucy Gray özlem dolu bir gülümsemeyle başını kaldırıp Coriolanus'a baktı. "Başka şartlarda tanışsak çok daha iyi olurdu."

"Mesela nasıl şartlarda?" Coriolanus bu soruyla tehlikeli sulara girdiğinin farkındaydı ama kendine engel olmamıştı.

"Mesela şovlarımdan birine gelip beni şarkı söylerken dinlemiş olabilirdin. Şovun ardından konuşmak için yanıma gelirdin ve belki birlikte bir kadeh içki içip dans ederdik."

Coriolanus, Lucy Gray'in Pluribus'un kulübünde şarkı söylediğini, kız sahnedeysken gözlerinin kenetlendiğini, tanışmamalarına rağmen aralarında bir bağın kurulduğunu hayal etti. "Sonraki gece gene gelirdim."

"Dünyanın bütün zamanına sahipmişiz gibi," dedi kız.

Hayalleri yüksek sesli bir "Yihu!" ile kesintiye uğradı. 6. Mıntıka'nın haraçları komik bir dansa başlamışlar; Ring ikizleri de ziyaretçilerin dansla aynı tempoda alkış tutturmalarını sağlamışlardı. Bu dansın ardından ortam iyice rahatladı. Ziyaretçiler parmaklıklara daha çok yaklaşmış, hatta birkaç kişi tutsaklarla konuşmaya başlamıştı.

Genel olarak, Coriolanus bunun olumlu bir gelişme olduğunu düşünüyordu. Çünkü röportajların televizyonun en çok izlendiği saatlerde gösterilmesini sağlamak, Lucy Gray'in kişisel çabalarından daha fazlasını gerektiriyordu. Coriolanus diğer haraçların da kendilerini göstermeleri için zaman tanımaya ve Lucy Gray'den hayvanat bahçesinin kapanışına yakın bir zamanda şarkı söylemesini istemeye karar verdi. Bu sırada kıza, laboratuvarı akıllı hocalarıyla Dr. Gaul arasında geçen konuşmaları aktararak, izleyicilerin haraçlara bağış gönderme olasılığı doğdu-

ğu için kızın popülerliğinin arenada işe yarayabileceğinden bahsetti.

Ama Coriolanus bir kez daha kendi imkânsızlıkları yüzünden içten içe endişelenmeye başlamıştı. Buna gücü yetmeyeceğinden, haracı için bir şeyler satın alabilecek daha çok varlıklı izleyiciye ihtiyacı vardı. Snow'un haracına arenada hiçbir şey gönderilmemesi kötü bir manzara olurdu. Belki de hazırlayacakları raporda, akıl hocalarının kendi haraçlarına hiçbir şey gönderemeyecekleri yönünde bir kural konması için girişimde bulunmalıydı. Aksi takdirde, diğer akıl hocalarıyla nasıl rekabet edebilirdi? Sejanus'la rekabet edemeyeceği ortadaydı. İşte, Arachne de parmaklıkların önünde haracı için küçük bir piknik sofrası kurmuştu. Taze bir somun ekmek, bir kalıp peynir ve... üzüm müydü onlar? Üzüme nasıl parası yetmişti? Belki de turizm sektörü yeniden yükselmeye başlamıştı.

Coriolanus, Arachne'nin sapı sedef kaplamalı bir bıçakla peyniri kesmesini izledi. 10. Mıntıka'dan gelen konuşkan bir kız olan haracı Arachne'nin önünde bağdaş kurup hevesle parmaklıklara doğru eğilmişti. Ama Arachne hazırladığı peynirli sandviçi hemen haracına vermedi. Kıza bir şeyler anlatıyor, onu bir konuda eğitiyordu sanki. Arachne'nin konuşması uzun sürdü. Kız kendine hâkim olamayıp parmaklıkların arasından uzandığında Arachne'nin sandviçi geri çekmesi ziyaretçilerin gülüşmelerine neden oldu. Arachne arkasına dönüp insanlara sırtıktan sonra haracına doğru parmağını salladı ve sandviçi bir daha uzattı. Ama kız uzandığında sandviçi ikinci kez geri çekti ve kalabalık kahkahalara boğuldu.

"Bu kız ateşle oynuyor," dedi Lucy Gray.

Arachne kalabalığa el salladıktan sonra sandviçten

kendisi bir ısırik aldı.

Coriolanus, Arachne'nin haracının yüzüne tedirgin edici bir ifadenin oturduğunu, kızın boynundaki kasların gerildiğini görebiliyordu. Gözüne takılan bir şey daha vardı. Kızın parmakları parmaklıkların üzerinde milim milim ilerleyerek aşağıya kayıyor ve Arachne'nin piknik örtüsünün üzerine bıraktığı bıçağın sapına yaklaşıyordu. Ayaga fırlayan Coriolanus Arachne'yi uyarmak için ağzını açtı ama artık çok geçti.

Haraç hızlı bir hareketle bıçağı kaptı, parmaklıkların arasından uzanıp yakaladığı Arachne'yi kendine doğru çekti ve boğazını kesti.

Saldırının en yakınındaki insanlardan çığlıklar yükseldi. Yüzü bembeyaz kesilen Arachne sandviçi yere düşürdü ve elleri boğazına gitti. Parmaklarının arasından kan akar-ken 10. Mıntıka'nın kızı onu bırakıp hafifçe ileri itti. Arachne kana bulanmış ellerinden birini uzatarak, yardım istiyormuş gibi kalabalığa baktı. Ama insanlar bir şey yapamayacak kadar afallamış, korkuya kapılmışlardı. Arachne dizlerinin üzerine çökerken etrafındaki insanların çoğu geriye çekildi.

Coriolanus'un da ilk tepkisi diğerleri gibi gerilemek, destek almak için maymun kafesinin parmaklıklarını kavramak oldu ama o anda Lucy Gray'in sesini duydu. "Ona yardım et!" Coriolanus kameraların canlı yayında olduğunu, Başkent halkının bu olayı anbean izlediğini hatırladı. Arachne için ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama korkuyla sinmiş gibi görünmek de istemiyordu. Yaşadığı dehşet ona aitti, özeldi. İnsanların bunu görmesi gerekmiyordu.

Hareket etmek için kendini zorlayan Coriolanus Arach-

ne'ye ulaşan ilk kişi oldu. Son nefesini vermek üzere olan kızı gömleğinden yakaladı. "Doktor!" diye haykırdı, kızı yavaşça yere yatırırken. "Doktor yok mu? Biri yardım et-sin!" Kanı durdurmak için elini kesiğin üzerine koydu ama Arachne'den boğulur gibi sesler çıktığı için hemen geri çekti. "Yardım edin!" diye bağırdı kalabalığa. İki Barış Muhafızı kalabalığın içinde kendilerine yol açmaya çalışsalar da çok, çok yavaşlardı.

Coriolanus başını kafese doğru çevirdiği anda, 10. Mıntıka'nın kızının peynirli sandviçten hırsıyla bir ısırık aldığı-nı ve lokmasını yutmaya fırsat bulamadan vücuduna sap-lanan kurşunların onu parmaklıklara yapıştırdığını gördü. Kız yere yığılırken kanı Arachne'nin kanına karıştı. Tam çiğneyemediği lokması ağzından çıkıp kan gölünün ortası-na düşmüştü.

Paniğe kapılan insanlar kaçmaya çalıştıkları için par-maklıkların önündeki kalabalık geriye dalgalandı. Akşam-üstünün loşluğu çaresizlik hissini artırıyordu. Coriolanus küçük bir oğlanın yere yıkıldığını ve bacağıının ezildiğini gördü. Bir kadın onu son anda yakalayıp ayağa kaldırdı. Diğerleri bu çocuk kadar şanslı değillerdi.

Arachne'nin dudaklarından Coriolanus'un anlayamadı-ğı sesler çıkıyordu. Nefes alış-birdenbire kesildiğinde, onu hayata döndürmeye çalışmanın anlamsız olduğunu fark etti. Ağzını ağzına dayayıp kızın ciğerlerine hava üflemeye çalışsa bile, bu hava boynundaki derin kesikten çıkmaya-cak mıydı? O sırada Festus Coriolanus'un yanına gelmişti. İki arkadaş çaresizce birbirlerine baktılar.

Arachne'yi bırakıp geriye çekilen Coriolanus, ellerini kaplayan kanı fark ettiğinde irkildi. Arkasına dönüp ka-fese baktığında, Lucy Gray'in parmaklıkların önünde yere

çöktüğünü gördü. Yüzünü fırfırlı eteğinin içine gömmüştü. bütün vücudu titriyordu. Lucy Gray'e bakarken kendisinin de titrediğini anladı. Üzerinin kanla kaplanması, kurşun sesleri, kalabalığın çığlıkları, aklına çocukluğunun en korkunç anlarını getirmişti. Sokakları sarsan isyancıların ayak sesleri, silahlar patlarken Büyükhanım'la birlikte yere çöküp beklemeleri, ölmek üzere olan insanların kıpırdayan bedenleri... kana bulanmış yatağında annesi... yiyecek kıtlığı yüzünden çıkan ayaklanmalardaki izdiham anları, ezilen yüzler, inleyen insanlar...

Yaşadığı dehşeti gizlemek için bir an önce bir şey yapması gerektiğini düşündü. Ellerini yumruk yapıp iki yanına indirdi. Yavaş, derin nefesler almaya çalıştı. Lucy Gray kusmaya başlamıştı. Kendi de kusmaya başlayabileceğinden, sırtını kıza döndü.

Kafesin önüne koşan ilk yardım ekibi Arachne'yi bir sedyeye yatırdı. Serseri kurşunlarla yaralanan ya da izdihamda ezilen insanlarla ilgilenen başka görevliler de vardı. Coriolanus'un karşısına dikilen bir kadın ona yaralanıp yaralanmadığını sordu. Üzerindeki kan ona mı aitti? Kanın ona ait olmadığını anladıklarında temizlenmesi için bir havlu verip diğer insanlara yöneldiler.

Coriolanus üzerindeki kanı temizlemeye çalışırken, Sejanus'un öldürülen haracın önünde diz çöktüğünü gördü. Parmaklıkların arasından uzanan çocuk, kızın cansız vücudunun üzerine beyaz bir şey serperken mırıldanarak bir şeyler söylüyordu. Coriolanus'un bu manzaraya bakakaldığı birkaç saniyenin ardından bir muhafız gelip Sejanus'u ayağa kaldırdı. Artık her yer asker kaynıyordu. Bir yandan hâlâ olay yerinin yakınındaki son ziyaretçileri uzaklaştırırken, bir yandan da ellerini başlarının üzerine

kaldırmış haraçları kafesin arkasına diziyorlardı. Biraz olsun sakinleşen Coriolanus Lucy Gray'in dikkatini çekmeye çalıştı ama kızın gözleri yere kilitlenmişti.

Bir Barış Muhafızı omuzlarından tuttuğu Coriolanus'u saygılı ama sert bir şekilde çıkışa doğru itti. Coriolanus ne olup bittiğini anlayamadan kendini patikada Festus'u takip ederken buldu. Bir fiskiyenin önünde durup üzerlerindeki kanı biraz daha temizlemeye çalıştılar. İkisi de ne diyeceğini bilemiyordu. Arachne Coriolanus'un en sevdiği arkadaşı değildi belki ama her zaman hayatının bir parçası olmuştu. Bebekken birlikte oynamışlar, doğum günü partilerine katılmışlar, karneyle yiyecek almak için kuyruklarda beklemişler, aynı derslere girmişlerdi. Coriolanus'un annesinin cenazesinde Arachne tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, Coriolanus da daha geçen yıl Arachne'nin kardeşinin mezuniyetinde coşkuyla haykırmıştı. Başkent'in varlıklı eski düzeninin bir parçası olarak, Arachne Coriolanus'un ailesinden sayılırdı. Ailenizi sevmeniz gerekmezdi. Ne olursa olsun aranızdaki bağ geçerliliğini korurdu.

"Onu kurtaramadım. Kanamasını durduramadım."

"Onu kimse kurtaramazdı," dedi Festus, Coriolanus'u teselli etmeye çalışarak. "En azından denedin. Önemli olan da bu."

Yanlarına gelen Clemensia da tir tir titriyordu. Birlikte hayvanat bahçesinden çıktılar.

"Bana gelin," dedi Festus. Ama Festus'un apartmanına geldiklerinde çocuk birdenbire gözyaşlarına boğuldu. Onu asansöre bindirip iyi geceler dilediler.

Coriolanus Clemensia'yı evine bırakırken, Dr. Gaul'ün verdiği görevi hatırladılar. Arenada haraçlara yiyecek gönderilmesi ve haraçların üzerine bahis oynama seçene-

ği üzerine bir rapor yazmaları gerekiyordu. “Hâlâ raporu hazırlamamızı beklemiyordur herhalde,” dedi Clemensia. “Bu gece yapamam. Bunun üzerine düşünebileceğimi bile sanmıyorum. Anladın işte, Arachne olmadan...”

Coriolanus da aynı fikirdeydi ama Clemensia’yı evine bıraktıktan sonra yolda Dr. Gaul’ü düşündü. Bu kadın, şartlar ne olursa olsun, raporu zamanında hazırlamadıkları için onları cezalandıracak birine benziyordu. Belki de işi sağlama almak için bir şeyler yazmalıydı.

Dairelerine çıkan on iki katı tırmandığında, Büyükhanım’ı bir yandan mıntikalara sövüp sayarken, bir yandan da Arachne’nin cenazesi için en güzel siyah elbisesini havalandırırken buldu. Yaşlı kadın torununu gördüğü anda ona koşup yaralanmadığından emin olmak için çocuğu yokladı. Tigris sessizce ağlıyordu. “Arachne’nin öldüğüne inanamıyorum. Onu daha bu öğleden sonra, pazardan o üzümeleri alırken görmüştüm.”

Coriolanus büyükannesiyile kuzenini teselli edip, güvende olduğu konusunda onları elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı. “Bir daha böyle bir şey olmaz. Bu akıl almaz bir kazaydı. Artık daha sıkı güvenlik önlemleri alınacaktır.”

Ortalık sakinleştiğinde odasına giderek kana bulanmış üniformasını çıkarıp banyoya girdi. Neredeyse kaynar sıcaklıktaki suyun altında Arachne’nin kanı üzerinden akar-ken, belki bir dakika kadar kontrolsüzce hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Bunun kızın ölümüne duyduğu üzüntüden mi, yoksa kendi yaşadığı güçlükler yüzünden hissettiği mutsuzluktan mı olduğunu bilemiyordu. Belki her ikisi de geçerliydi. Duştan çıktığında bir zamanlar babasına ait olan yıpranmış ipek bornozu üzerine geçirdi ve bir süre rapor üze-

rında çalışmaya karar verdi. Arachne'nin kesik boğazından çıkan hırıltılı sesler hâlâ kulaklarında çınladığından, zaten uyuyabileceğini sanmıyordu. Ne kadar gül kokulu toz kullanırsa kullansın bu sestten kurtulup uykuya dalamazdı. Ama dikkatini rapora vermek sakinleşmesine yardımcı oldu. Ayrıca sınıf arkadaşlarının düşüncelerini diplomatik bir şekilde bertaraf etmekle uğraşmak zorunda kalmadan, tek başına çalışmayı da tercih ediyordu. Ona karışacak kimse olmadığı için, basit ama sağlam bir teklif raporu yazdı.

Laboratuvarda Dr. Gaul'le yaptıkları konuşmayı ve hayvanat bahçesinde aç biilaç bekleyen haraçları besleyen ziyaretçilerin heyecanını düşünerek, raporda yiyecek üzerine odaklandı. Oluşturduğu teklife göre, Açlık Oyunları'nın tarihinde ilk kez, sponsorlar dron'larla arenadaki bir haraca gönderilecek yiyecekler (bir parça ekme ya da bir kalıp peynir) satın alabileceklerdi. Arena'ya gönderilecek her şeyin içeriğini ve değerini inceleyecek bir heyet oluşturulacaktı. Sponsorun, Oyunlar'la doğrudan bağlantısı olmayan, itibar sahibi bir Başkent vatan-daşı olması gerekiyordu. Böylelikle, Oyun Kurucular, akıl hocaları, haraçların başında beklemek için görevlendirilen Barış Muhafızları ve bu kişilerin birinci dereceden akrabaları sponsor olma hakkını kaybediyordu. Bahis fikrine geldiğindeyse, Başkent halkının Açlık Oyunları'nın galibi olacağını düşündükleri haraç üzerine bahis oynayabilecekleri bir mekân oluşturmak, bahis oranlarını belirlemek ve bahislerde kazananlara yapılacak ödemeleri denetlemek için bir başka heyetin oluşturulmasını önerdi. Her iki programdan elde edilecek gelirler Oyunlar'ın maliyetini karşılamak için aktarılacak ve böylelikle Açlık

Oyunları Panem hükümetinin para harcadığı bir şey olmaktan çıkacaktı.

Cuma sabahı güneş doğana kadar ara vermeden çalıştı. Günün ilk ışıkları penceresinden içeri girerken üzerine temiz bir üniforma geçirdi, teklif raporunu kolunun altına sıkıştırdı ve sessizce evden çıktı.

Dr. Gaul bilimsel çalışmalarının yanı sıra üstlendiği askeri ve akademik görevler nedeniyle birçok yerde çalıştığından, Coriolanus'un kadının ofisinin nerede olduğunu tahmin etmesi gerekiyordu. Teslim edeceği rapor Açlık Oyunları'yla ilgili olduğu için, içinde Milli Savunma Bakanlığı'nın da yer aldığı, Hisar olarak bilinen görkemli yapıya gitti. Kapıda bekleyen muhafızların onu bu yüksek güvenlik bölgesine sokmayacakları belliydi ama raporun Dr. Gaul'ün masasına ulaşacağı konusunda çocuğu temin ettiler. Coriolanus'un elinden gelenin en iyisi buydu.

Corso Bulvarı'na geri yürürken, normalde sabahın erken saatlerinde yalnızca Panem mührünün yer aldığı kent ekranlarında bir önceki gecenin olaylarının gösterildiğini fark etti. Haracın Arachne'nin boğazını kesişi, Coriolanus'un Arachne'ye yardım etmek için gelişi ve katilin muhafızlar tarafından vurulması tekrar tekrar gösteriliyordu. Duştayken kendini kaybedip hıçkırığa hıçkırığa ağladığı sırada duygusal rezervinin tümünü tüketmiş gibi, bu olaya karşı tuhaf bir kopukluk hissediyordu. Arachne'nin öldürülmesine verdiği ilk tepki donakalmak olduğundan, kameraların yalnızca kızı kurtarmaya çalıştığı cesur ve sorumluluk sahibi görüldüğü anları kaydettiğini görmek için rahatlatıldı. O an Coriolanus'un titrediğini fark etmek için görüntülere çok yakından ve dikkatle bakmak gerekirdi.

Silah sesleriyle birlikte Livia Cardew'in kalabalığı yapıp kaçmaya çalışırken kameralara yakalandığı kısa anı görmek Coriolanus'u özellikle memnun etti. Bir keresinde retorik dersinde, Livia bir şiirin derindeki asıl anlamını çözememesini Coriolanus'un çok bencil biri olmasına bağlamıştı. Aslında bu çok ironikti; onca insan içinde Livia ona bencil olduğunu söylüyordu. Ama lafla peynir gemisi yürümüyordu. Bütün kente sunulan görüntülerde, Coriolanus yardım etmek için Arachne'ye koşarken, Livia çıkışa doğru koşuyordu.

Eve geldiğinde, Arachne'nin ölümünün yarattığı şoktan biraz olsun kurtulmuş olan Tigris'le Büyükhanım Coriolanus'u ulusal kahraman ilan ettiler. Coriolanus öyle bir şey yokmuş gibi davransa da, bunu duymak içten içe ona keyif vermişti. Aslında çok bitkin olması gerekirdi ama gergin bir enerji hissediyordu; Akademi'de derslere ara verilmeyeceğini duymak daha da canlanmasını sağladı. Evde kahraman olmanın sınırları vardı; Coriolanus'a daha geniş bir kitle gerekiyordu.

Kızarmış patatesle soğuk yayıkaltı sütünden oluşan hızlı bir kahvaltının ardından, durumun gerektirdiği ağırbaşlılığı takınıp Akademi'nin yolunu tuttu. Arachne'nin arkadaşı olarak bilindiğinden ve onu kurtarmaya çalışarak bunu kanıtladığından, okulda kızın yasını tutan asıl kişi gibi görünüyordu. Koridorlarda bir yandan taziyeleri, bir yandan da Arachne'yi kurtarmaya çalıştığı için övgüleri kabul etti. Öğrencilerden biri Coriolanus'un her zaman Arachne'ye bir kız kardeş gibi kol kanat gerdiğini söylediğinde asla böyle bir şey yapmamış olmasına rağmen bunu da kabul etti. Ölülere saygısızlık etmenin alemi yoktu.

Akademi'nin dekanı olarak okuldaki tüm öğrencilerin

bir araya geldiği toplantıya başkanlık etmesi gereken kişi Highbottom'dı ama adam ortalıkta değildi. Dekanın yerine kürsüye çıkan Satyria, Arachne'yi yere göğe sığdıramadığı bir konuşma yaptı; kızın cesaretinden, açık sözlülüğünden, mizah yeteneğinden bahsetti. Coriolanus dolan gözlerini silerken, bunların aslında Arachne'yi sinir bozucu birine dönüştüren ve en sonunda ölümüne neden olan özellikler olduğunu düşünüyordu. Satyria'nın ardından mikrofona geçen Profesör Sickie, talihsiz yoldaşlarına yardımcı olmaya çalıştıkları için Coriolanus'u ve Coriolanus kadar olmasa da belli bir ölçüde Festus'u takdir etti. Okulun rehber öğretmeni Hippocrata Lunt ise, Arachne'nin ölümü nedeniyle psikolojik sıkıntılar yaşayan, özellikle de kendilerine veya başkalarına karşı şiddet içeren içgüdüler hissederek öğrencilerin ofisine gelebileceklerini söyledi. Tekrar kürsüye çıkan Satyria, Arachne'nin cenazesinin ertesi gün olacağını ve tüm öğrencilerin törene katılacaklarını duyurdu. Cenaze Panem'in tamamına canlı yayınlanacağı için, Başkent'in gençlerine yakışır şekilde görünüp davranmaları gerekiyordu. Son duyurunun ardından, kaybettikleri arkadaşları hakkında konuşmaları ve birbirlerini teselli etmeleri için öğrencilerin bir araya gelmelerine izin verildi. Dersler öğle yemeğinden sonra devam edecekti.

Kızarmış ekmek üzerinde balık salatası yedikleri öğle yemeğinin ardından, kimsenin içinden bunu yapmak gelmese de akıl hocalarının yine Profesör Demigloss'la buluşmaları gerekiyordu. Demigloss'un ilk iş olarak, haraçların adlarıyla güncellenmiş listeyi dağıtması da çocukların daha iyi hissetmelerini sağlamadı. "Bu liste Oyunlar'daki ilerleyişinizi takip etmenizi kolaylaştıracak," dedi Demigloss.

10. AÇLIK OYUNLARI / AKIL HOCASI ATAMALARI

1. MINTIKA

Erkek (Facet) Livia Cardew
Kız (Velvereen) Palmyra Monty

2. MINTIKA

Erkek (Marcus) Sejanus Plinth
Kız (Sabyn) Florus Friend

3. MINTIKA

Erkek (Circ) Io Jasper
Kız (Teslee) Urban Canville

4. MINTIKA

Erkek (Mizzen) Persephone Price
Kız (Coral) Festus Creed

5. MINTIKA

Erkek (Hy) Dennis Fling
Kız (Sol) Iphigenia Moss

6. MINTIKA

Erkek (Otto) Apollo Ring
Kız (Ginnee) Diana Ring

7. MINTIKA

Erkek (Treech) Vipsania Sickle
Kız (Lamina) Pliny Harrington

8. MINTIKA

Erkek (Bobbin) Juno Phipps
Kız (Wovey) Hilarius Heavensbee

9. MINTIKA

Erkek (Panlo)	Gaius Breen
Kız (Sheaf)	Androcles Anderson

10. MINTIKA

Erkek (Tanner)	Domitia Whimsiwick
Kız (Brandy)	Arachne Crane

11. MINTIKA

Erkek (Reaper)	Clemensia Dovecote
Kız (Dill)	Felix Ravinstill

12. MINTIKA

Erkek (Jessup)	Lysistrata Vickers
Kız (Lucy Gray)	Coriolanus Snow

Coriolanus ve çevresindeki birkaç akıl hocası listeyi alır almaz 10. Mıntika'nın kız haracının adının üzerini karadılar. Ama şimdi ne olacaktı? Mantıklı olan Arachne'nin adını da karalamalarıydı ama bu, bir mıntika haracının adını karalamakla aynı şey değildi. Coriolanus'un kalemi Arachne'nin adının üzerinde asılı kaldı. Kızın adını karalamak çok soğuk bir davranış gibi görünüyordu.

Dersin onuncu dakikasında yönetim ofisinden gelen bir notla, Coriolanus'la Clemensia'nın derhal sınıftan ayrılp Hisar'a gitmeleri bildirildi. Bunun nedeni ancak gece yazdığı teklif raporu olabileceğinden, Coriolanus hem heyecanlandı hem de gerildiğini hissetti. Dr. Gaul rapordan memnun kalmış mıydı? Yoksa nefret mi etmişti? Yazdığı rapor ne anlama geliyordu?

Coriolanus daha önce Clemensia'ya rapordan bahsetmediği için, kız sinirlenmişti. "Arachne'nin daha cesedi soğumamışken bir teklif raporu yazdığına inanamıyorum! Ben bütün gece ağladım." Şişmiş gözleri bu iddiasını destekliyordu.

"Ben de uyuyamadım," diye itiraz etti Coriolanus. "Arachne kollarımın arasında öldükten sonra... Çalışmak balatalarını sıyırmamı engelledi."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Clemensia. "Herkes kederle farklı bir şekilde başa çıkıyor. Öyle demek istememiştım." İçini çekti. "Peki sözde benim de hazırlanmasına dahil olduğum bu teklif raporunda ne yazıyor?"

Coriolanus raporu genel hatlarıyla hızlıca açıkladı ama kız hâlâ sinirli görünüyordu. "Üzgünüm, sana söyleyecektim. Raporda yazanlar oldukça basit şeyler ve bir kısmı da zaten grup olarak tartıştığımız konular. Bak, zaten bu hafta bir ihtar aldım. Notlarımın düşmesine izin veremem."

"En azından rapora benim adımı da koydun mu? Üzerime düşeni yapamayacak kadar güçsüz biri gibi görünmek istemiyorum."

"Rapora kimsenin adını koymadım. Bu bir sınıf projesi." Coriolanus bıkkın bir halde ellerini iki yana açtı. "Clemmie, açıkçası sana iyilik yaptığımı düşünüyordum!"

"Tamam, tamam," dedi Clemensia, yumuşayarak. "Sanırım sana borçluyum. Ama en azından raporu okumaya fırsatım olsun isterdim. Kadın bizi sorguya çekmeye kalkarsa beni idare et bari."

"Bunu yapacağımı biliyorsun. Zaten büyük ihtimalle rapordan nefret etmiştir. Aslında oldukça sağlam bir teklif ama o kadın çok farklı kurallara göre oynuyor."

"Bu doğru," dedi Clemensia. "Sence Açlık Oyunları gene de yapılacak mı?"

Coriolanus bunu düşünmemiştir. "Bilmiyorum. Arachne'ye olanın ardından... sonra da cenaze... belki ertelenir. Sen zaten Oyunlar'dan hoşlanmıyorsun."

"Sen hoşlanıyor musun? Gerçekten hoşlanan biri var mı?"

"Belki de haraçları evlerine geri gönderirler." Coriolanus Lucy Gray'i düşündüğünde bu fikir ona çok kötü görünmedi. Arachne'nin öldürülmesinin kızı nasıl etkilediğini merak ediyordu. Tüm haraçlar cezalandırılıyor olabilir miydi? Onu görmesine izin verirler miydi?

"Belki de onları Avox falan yaparlar," dedi Clemensia.

"Avox olmak korkunç bir şey ama arenaya düşmek kadar kötü değil. Demek istediğim, ölü olmaktansa dilsiz ve hayatta olmayı tercih ederim. Sen etmez miydin?"

"Ben ederdim ama haracımın aynı düşüncede olacağından emin değilim. Dilsiz şarkı söyleyebilir misin?"

"Bilmem. Belki." Hisar'ın kapısına gelmişlerdi. "Küçükken burası beni korkuturdu."

Coriolanus "Beni hâlâ korkutuyor," deyince, Clemensia güldü.

Barış Muhafızları'nın beklediği kapıda retinaları taramadan geçirildikten sonra Başkent dosyalarıyla karşılaştı. Çantaları alındı ve bir muhafızın eşliğinde uzun, gri bir koridordan geçip en azından yirmi beş kat aşağı indikleri bir asansöre bindiler. Hayatı boyunca yerin bu kadar altına inmemiş olan Coriolanus şaşırtıcı bir şekilde bundan hoşlandı. Teras katı dairelerini ne kadar severse sevsin, savaş sırasında tepelerine bombalar yağarken kendini çok savunmasız hissetmişti. Burada ise hiçbir şey ona dokunamazdı sanki.

Asansör kapıları açıldığında devasa bir laboratuvara adım attılar. Onlerinde sıra sıra araştırma masaları, tanı-

madıkları makineler ve cam vitrinler uzanıyordu. Coriolanus muhafıza dondu ama kadın onlara başka bir direktif vermeden asansorun kapılarını kapadı. "Gidelim mi?" dedi Coriolanus, Clemensia'ya.

Temkinli adımlarla laboratuvarı ilerlemeye başladılar. "İçimde bir şey kıracağıma dair korkunç bir his var," diye fısıldadı kız.

Beş metre yüksekliğindeki vitrinlerde, bazıları tanıdık, bazılarıysa belli bir türe kolayca sokulamayacak kadar genetik değişime uğramış yaratıklardan oluşan geniş bir koleksiyon vardı. Cam kafeslerinin içinde dolanan, hızlı hızlı nefes alan, uçuşan yaratıklar mutsuz görünüyorlardı. Coriolanus'la Clemensia önlerinden geçerken yaratıkların olması gerekenden daha büyük görünen kanatları, pençeleri, yüzgeçleri cama sürtünüyordu.

Önlerine çıkan laboratuvar önlüklü genç bir adam çocukları sürüngeçenlerin olduğu kısıma yönlendirdi. Dr. Gaul'ü, yüzlerce yılanla dolu büyük bir teraryuma bakarken buldular. Yapay bir şekilde parlaklıkları artırılmış olan yılanların derileri pembe, sarı ve mavi rengin neon tonlarında ışıltıyordu. Bir cetvelden daha uzun ve bir kalemten daha kalın olmayan bu yılanların iç içe kıvrılıp durdukları cam tankın zemini *psikedelik* bir halıyla kaplıymış gibiydi.

"Ah, geldiniz demek," dedi Dr. Gaul, sırtarak. "Yeni bebeklerime merhaba deyin."

"Selam," dedi Coriolanus, minik yılanların oluşturduğu karmaşaya yakından bakmak için yüzünü cama yaklaştırmak. Bu yılanlar ona bir şeyi hatırlatıyordu ama bunun ne olduğunu çıkaramadı.

"Renklerinin bir anlamı var mı?" diye sordu Clemensia.

"Dünya görüşünüze göre değişecek şekilde, her şeyin

anlamı vardır ya da hiçbir şeyin anlamı yoktur,” dedi Dr. Gaul. “Gelelim teklifinize. Beğendim. Kim yazdı? Sırf ikiniz mi? Yoksa boğazı kesilmeden önce küstah arkadaşınız da fikirlerini rapora ekleyecek zamanı bulabildi mi?”

Clemensia mutsuzlukla dudaklarını birbirine bastırıp da Coriolanus arkadaşının yüzünün nasıl gerildiğini fark etmişti. Clemensia’nın Dr. Gaul tarafından sindirilmeye göz yummayacağı belliydi. “Sınıf olarak tartışıp hazırladık.”

“Arachne de dün gece raporu yazmamıza yardımcı olacaktı ama... sonra dediğiniz şey oldu,” diye ekledi Coriolanus.

“Ama siz projeye devam ettiniz, öyle mi?” diye sordu Dr. Gaul.

“Doğru,” dedi Clemensia. “Raporu kütüphanede yazdık, ben de dün gece evde çıktısını aldım ve sabah masanıza bırakması için Coriolanus’a verdim. Gerektiği şekilde.”

Dr. Gaul, Coriolanus’a baktı. “Böyle mi oldu?”

Coriolanus köşeye sıkıştığını hissetti. “Evet, raporu sabah bıraktım. Yani, beni içeri almadıkları için, nöbet bekleyen Barış Muhafızları’na verdim,” dedi kaçamak bir şekilde. Bu sorgulamanın tuhaf bir tarafı vardı. “Yanlış bir şey mi yaptık?”

“Yalnızca ikinizin de bunda payı olduğundan emin olmak istedim.”

“Grubun toplu olarak tartıştığı bölümleri ve bu fikirleri teklife nasıl dönüştürdüğümüzü gösterebilirim,” dedi Coriolanus.

“Evet, lütfen. Kendiniz için bir kopya getirdiniz mi?”

Clemensia beklentiyle Coriolanus’a baktı. “Hayır, ben getirmediğim,” dedi Coriolanus. Raporda hiç katkısı olmayan Clemensia’nın bu sorumluluğu da üzerine atmasından hoşlanmamıştı. Özellikle de Akademi ödülllerinde en ciddi

rakiplerinden biri bu kız olduğu için. “Sen getirdin mi?” diye sordu o da, Clemensia’ya.

“İçeri girerken çantalarımızı aldılar.” Clemensia, Dr. Gaul’e döndü. “Size verdiğimiz kopyayı kullanabilir miyiz?”

“Kullanabilirdik ama ben öğle yemeğindeyken asistanım önünde durduğunuz bu teraryumun zeminini o raporun sayfalarıyla kaplamış,” dedi kadın kahkaha atarak.

Coriolanus, dillerini çıkaran, kıvrılıp duran yılanların oluşturduğu karmaşaya baktı. Gerçekten de yılanların arasında teklif raporundan bazı cümle parçalarını görebiliyordu.

“Raporu oradan alamaz mısınız?” diye sordu Dr. Gaul.

Bu bir testti sanki. Tuhaf bir Dr. Gaul testiydi belki ama öyle ya da böyle testti. Kadın bunu bir şekilde planlamış olmalıydı ama Coriolanus bu testin amacını anlayamıyordu. Clemensia’ya bakıp yılanlardan korkup korkmadığını hatırlamaya çalıştı ama kendisinin korkup korkmadığından bile emin değildi. Okuldaki laboratuvarlarında yılan yoktu.

Clemensia dişlerini sıkıp Dr. Gaul’e gülümsedi. “Elbette. Tankın üzerindeki kapağın içinden uzanmamız mı gerekiyor?”

Dr. Gaul kapağı kaldırıp çekti. “Ah, hayır. Size biraz alan verelim. Bay Snow? Neden önce siz denemiyorsunuz?”

Coriolanus elini yavaşça teraryumun içine uzattı. Isıtılmış havanın sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Böyle işte. Nazikçe hareket et. Onları rahatsız etme,” dedi Dr. Gaul.

Coriolanus parmaklarını raporun sayfalarından birinin altına soktu ve kâğıdı yavaşça yılanların altından çekti. Yılanlar kayıp düşseler de buna çok aldırılmış gibi bir halleri yoktu. “Beni fark ettiklerini bile sanmıyorum,” dedi

Clemensia'ya. Kızın yüzü hafiften yeşile çalıyordu.

“O halde benim sıram.” Kız tankın içine uzandı.

“Çok iyi göremiyorlar. İşitmeleri ise daha da kötü,” dedi Dr. Gaul. “Ama varlığınızın farkındalar. Yılanlar dillerini kullanarak kokunuzu alabilirler ve buradaki muttalar bu açıdan daha da iyiler.”

Clemensia tırnağıyla kâğıtlardan birini yakalayıp havaya kaldırdı. Yılanlar kıpırdandılar.

“Onlar için tanıdıksanız, kokunuzu hoş bir şeyle, örneğin sıcak bir teraryumun hissiyle bağlantılandırıyorsa sizi görmezden gelirler. Ama yeni bir koku, yabancı bir koku tehdit olabilir,” dedi Dr. Gaul. “Orada yalnızsın, küçük kız.”

Coriolanus, kadının söylediklerini düşünüp ikiyle ikiyi toplamak üzereyken Clemensia'nın yüzündeki paniği gördü. Kız elini hızla dışarı çekti ama daha öncesinde yarım düzine neon yılan dişlerini etine geçirmişti bile.

Clemensia insanın kanını donduran çığlıklar atarak, yılanlardan kurtulmak için panikle elini sallamaya başladı. Yılanların dişlerinin bıraktığı minik kesiklerden derilerinin neon renklerinde sıvılar çıkıyor; parlak pembe, sarı ve mavi renkte irinler kızın parmaklarına doğru akıyordu.

Birdenbire ortaya çıkan beyaz önlüklü laboratuvar asistanlarından ikisi Clemensia'yı yere yatırıp zapt ederken, üçüncü asistan korkutucu bir görünümü olan, siyah bir sıvıyla dolu enjektörü kıza sapladı. Clemensia bayılmadan önce dudakları önce morardı, ardından kanın çekilmesiyle bembeyaz oldu. Asistanlar kıızı bir sedyeye yatırıp götürdüler.

Coriolanus da onların peşine takılmak üzereyken Dr. Gaul'un sesiyle durdu. "Hayır, Bay Snow. Sen burada kaçıyorsun."

"Ama ben... o..." diye kekeledi Coriolanus. "O ölecek mi?"

"Kim bilir," dedi Dr. Gaul. Elini tankın içine soktu ve boğumlu parmaklarını hafifçe hayvanlarının üzerinden geçirdi. "Belli ki kâğıtlarda onun kokusu yoktu. Yani teklifi

tek başına yazdın, öyle mi?"

"Evet, ben yazdım." Yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu. Yalan söylemesi muhtemelen Clemensia'nın hayatına mal olmuştu. Çok dikkatli davranması gereken bir de-
liyle karşı karşıya olduğu apaçık ortadaydı.

"Güzel. Nihayet gerçekler! Yalancılarla işim olmaz. Yalan, bir zayıflığı gizlemeye çalışmaktan başka nedir ki? Senin o yanını bir daha görürsem ilişğini keserim. Dekan bu yüzden seni cezalandırmaya kalkarsa da engel olmam. Anlaşıldı mı?" Pembe yılanlardan birini bilezik gibi bileğine dolayan kadın hayranlıkla yaratığa baktı.

"Anlaşıldı."

"Teklifin gayet iyi. İyi düşünülmüş ve uygulaması kolay. Ekibime teklifini inceleyip bir ilk aşama sürümünü geliştirmelerini önereceğim."

"Peki." Etrafı bu kadının istediği her şeyi yapabilecek gibi görünen çok tehlikeli yaratıklarla çevriliyken, en düz cevaplardan daha fazlasını söylemeye korkuyordu.

Dr. Gaul kahkaha attı. "Evine git. Ya da ondan geriye görülebilecek bir şey kaldıysa, gidip arkadaşını gör. Benim için kraker ve süt zamanı."

Coriolanus aceleyle oradan uzaklaşırken bir kertenkele tankına çarpıp hayvanların paniğe kapılmasına neden oldu. Yanlış yöne döndü. Sonra bir daha yanlış yöne döndü ve kendini laboratuvarın tüyler ürpertici bir kısmında buldu. Burası, bedenlerine hayvan organlarının nakledildiği insanların olduğu cam vitrinlerle doluydu. Boyunlarını kaplayan hayvan tüyleri; parmaklarının yerinde pençeler, hatta dokunaçlar; göğüslerinden çıkmış solungaca benzeyen şeyler vardı. Coriolanus'un görüntüsü bu insanları irkiltmişti; birkaçı yalvaracakmış gibi ağızlarını açtıkla-

rında bunların Avox olduğunu fark etti. Avox'ların inlemeleri yankılanırken, vitrinlerin tepelerine tünemiş küçük siyah kuşları fark etti. *Zevzek kuşları*. Genetik dersinde kısa bir bölüm olarak bu kuşları işlediklerini hatırlıyordu. İnsanların konuşmalarını tekrar edebilen zevzek kuşları aslında başarısız bir deneydi. İsyançılar bu kuşun yeteneğini anlayıp Başkent'e yanlış bilgiler göndermeye başlayana kadar, zevzek kuşları casusluk aracı olarak kullanılmıştı. Buradaysa, artık işe yaramaz olan bu kuşlar Avox'ların acınası inlemelerine karışan sesleriyle bir yankı odası yaratmışlardı.

Sonunda Coriolanus'un karşısına laboratuvar önlüklü bir kadın çıktı. Yüzüne aşırı büyük gelen çift odaklı bir gözlük takmış olan kadın, kuşları rahatsız ettiği için Coriolanus'u azarlayıp onu asansöre götürdü. Coriolanus asansörün gelmesini beklerken, bir güvenlik kamerasının ona döndüğünü fark ettiğinde elindeki buruşuk rapor sayfasını içgüdüsel bir tepkiyle açıp düzeltmeye çalıştı. Yukarıda Coriolanus'u karşılayan Barış Muhafızları ona hem kendi hem de Clemensia'nın çantalarını teslim ettikten sonra Hisar'dan dışarı çıkardılar.

Sokağın sonuna kadar yürüyüp köşeyi döndükten sonra bacaklarının vücudunu daha fazla taşıyamayacağını hissedip kaldırıma çöktü. Güneş gözlerini acıtıyor, zorlukla nefes alıyordu. Gece uyumadığı için bitkin bir halde olsa da adrenalin yüzünden sinirleri ayakta idi. Az önce ne olmuştu? Clemensia ölmüş müydü? Daha Arachne'nin vahşice katledilmesini bile tam olarak kavrayıp kabullenememişken şimdi bir de bu olmuştu. Bütün bunlar Açlık Oyunları gibiydi. Tek fark onların muntika çocukları olmamasıydı. Başkent'in onları koruması gerekiyordu. Sejanus'un Dr.

Gaul'e devletin görevinin herkesi, mıntikalardaki insanla-
rı bile korumak olduğunu söylediği anı düşündü ama bu-
nu. Başkent'le mıntıkların çok yakın bir geçmişe kadar
düşman oldukları gerçeğiyle nasıl bağdaştırabileceğinden
hâlâ emin değildi. Oysa Snow ailesinin oğlu Başkent için
en önceliklilerden olmalıydı. Raporu Clemensia yazmış ol-
saydı, şu anda kendisi ölmüş olabilirdi. Kafası karışmış, öf-
kelenmiş ve en çok da korkmuş halde başını ellerinin ara-
sına aldı. Dr. Gaul'den korkuyordu. Başkent'ten korkuyor-
du. Her şeyden korkuyordu. Sözde seni koruması gereken
insanlar oyunu bu kadar hızlı ve hayatını hiçe sayarak oy-
nuyorken... nasıl hayatta kalabilirdin? Onlara kesinlikle
güvenmemek gerekiyordu, bu kadarına emindi. Peki ama
onlara güvenemeyeceksen kime güvenecektin? Hiçbir şey
belli değildi.

Coriolanus ete saplanan yılan dişlerini düşündü. Zaval-
lı Clemmie, gerçekten ölmüş olabilir miydi? Hem de böy-
lesine korkunç bir şekilde? Öldüyse, bu onun suçu muy-
du? İşler ciddiye bindiğinde kızın yalan söylediğini yüzü-
ne vurup durumu açık etmediği için suçlu olabilir miydi?
O ana kadar Clemensia'yı koruduğu için Dr. Gaul onu suç-
lar mıydı? Clemensia öldüyse Coriolanus'un başı ciddi be-
lada demekti.

Acil bir durumda yaralının Başkent Hastanesi'ne götü-
rüleceğini tahmin ettiğinden oraya koşmaya başladı. Has-
tanenin serin holüne girdiğinde acil servisini gösteren ta-
belaları takip etti. Servisin otomatik kapıları açıldığı an-
da kızın çığlıklarını duydu. Yılanlar onu soktuğunda attığı
çığlıklardan farksızdı. En azından hâlâ hayattaydı. Danış-
ma masasındaki hemşireye bir şeyler gevelemeye başladı-
ğında, kadın Coriolanus'un bayılmak üzere olduğunu anla-

yp onu öncelikle bir sandalyeye oturttu. Çok kötü görünüyordu olmalıydı çünkü hemşire ona iki paket krakerle şekerli ve limon aromalı gazlı bir içecek getirdi. Coriolanus içekten zorlukla birkaç yudum aldıktan sonra şişeyi kafasına dikip bitirdi. Bir şişe daha istiyordu. Şeker biraz daha iyi hissetmesini sağlasa da bir şey yiyebilecek kadar toparlanamadığı için kraker paketlerini cebine attı. Nöbetçi doktor arkadaki acil müdahale kısmından çıktığında Coriolanus kendini az çok kontrol altına almıştı. Doktor onu rahatlatı. Daha önce de laboratuvarı gerçekteşen kazalarda yaralananlarla ilgilenmişlerdi. Panzehir derhal verildiğinden kızın hayatta kalacağına inanmak için her türlü nedene sahiptilerdi. Gerçi nörolojik bir hasar almış olabilirdi. Durumu stabil bir hale gelene kadar hastanede kalacaktı. Coriolanus birkaç gün sonra geldiğinde arkadaşı ziyaretçi kabul edebilecek kadar toparlanmış olabilirdi.

Coriolanus teşekkür edip Clemensia'nın çantasını adama bıraktı ve doktor yapabileceği en iyi şeyin evine dönmek olduğunu söylediğinde bunu kabul etti. Hastanenin çıkışına yürürken Clemensia'nın ailesinin acile doğru koştuklarını görünce bir kapı eşiğine girip saklandı. Dovecote'lara kızlarıyla ilgili ne söylendiğini bilmiyordu ama onlarla konuşmak gibi bir niyeti yoktu. Özellikle de laboratuvarı ne olduğuna dair kendi hikâyesini oluşturmada önce.

Tercihen onu Clemensia'nın başına gelenler konusunda suç ortağı olmaktan kurtaracak akla yatkın bir hikâyesi yokken okula, hatta eve bile dönemezdi. Tigris akşam yemeğine dek eve dönmüş olmazdı ve Büyükhanım da onu bu halde gördüğünde dehşete düşerdi. Tuhaf bir şekilde, konuşmak istediği tek kişinin Lucy Gray olduğunu fark etti. Hem akıllıydı hem de söylediklerini kimseye yetiştirmezdi.

Karşılaşabileceği güçlükleri tam anlamıyla düşünüp değerlendirmeden, ayakları onu hayvanat bahçesine götürdü. Hayvanat bahçesinin kapısında şaşırtıcı şekilde silahlanmış iki Barış Muhafızı bekliyordu. İkisinin arkasında dolanan birkaç muhafız daha vardı. Coriolanus'a gitmesini söylediler: ziyaretçi girişi yasaklanmıştı. Ama Coriolanus akıl hocası kartını oynadı; muhafızlardan birkaçı onu, Arachne'yi kurtarmaya çalışan çocuk olarak tanımışlardı. Coriolanus, istisnai bir durumdan dolayı izin istenmesi için muhafızların sorumlu kişiyi aramalarını sağlayacak kadar ünlüydü artık. Barış Muhafızı doğrudan Dr. Gaul'le konuşurken, Coriolanus telefonda birkaç metre uzakta olmasına rağmen kadının kıkırdamasını duyabilmişti. Kısa bir süre için, yanında bir Barış Muhafızı'yla içeri girmesine izin verildi.

Maymun kafesine uzanan patika Arachne öldürüldüğünde kaçan insanlardan kalan çer çöple kaplıydı. Çürümüş yemek kalıntılarından panik sırasında kaybedilen ayakkabılara kadar her şey vardı ve etrafta sıçanlar cirit atıyordu. Güneş tepede olmasına rağmen etrafı eşelemeye çıkmış birkaç rakun da en lezzetli yiyecekleri seçip akıllı minik ellerinde topluyorlardı. Ölü bir sıçanın tadına bakan bir rakundan, diğerlerini bu leşten uzak durmaları için ikaz ediyormuş gibi sesler çıkıyordu.

"Çocukluğumun hayvanat bahçesi böyle bir yer değildi," dedi Barış Muhafızı. "Artık burada yalnızca kafeslere atılmış çocuklar ve gemi aızıya almış pis yaratıklar var."

Coriolanus patika boyunca kayaların altına ve duvarların önüne bırakılmış, beyaz bir tozla dolu küçük kapları gördüğünde, yiyeceğin az, sıçanların bol olduğu kuşatma günlerinde Başkent'in kullandığı zehri hatırladı. İnsanlar,

özellikle de olu insanlar sıçanların günlük öğününe dönüş-
muştu. Ama elbette en kötü günlerde insanlar da insanları
yemişti. Kendilerini sıçanlardan üstün görmeleri için hiç-
bir dayanakları yoktu.

"Bu tozlar fare zehri mi?" diye sordu Barış Muhafızı'na.

"Evet, bugün denedikleri yeni bir zehir. Ama sıçanlar çok
akıllı olduklarından kaplara yaklaşıyorlar." Muhafız omzu-
nu silkti. "İşte, burada bunlarla uğraşmak zorundayız."

Kafese ulaştıklarında Coriolanus prangalanmış haraç-
ların sırtlarını arka duvara verdiklerini ya da kayaların
arkasında gizlendiklerini gördü. Mümkün olduğunca göze
çarpmamaya çalışıyorlardı sanki.

"Parmaklıklardan uzak dur," dedi Barış Muhafızı. "Se-
nin kızın tehdit ifade etmiyor olabilir ama ne olacağını bi-
lemezsin. Diğerlerinden biri sana saldırabilir. Sana doku-
namayacakları bir mesafede durmalısın."

Coriolanus adamı başıyla onaylayıp her zamanki yassı
kayasına doğru yürüdü ama bu defa üzerine oturmak yeri-
ne kayanın arkasında durdu. Haraçları tehdit olarak gör-
düğü yoktu (sorunları arasında haraçlar en son sırada ge-
liyordu) ama Dekan Highbottom'a onu cezalandırması için
başka bir fırsat vermek de istemiyordu.

Önce Lucy Gray'i göremedi. Etrafa bakınırken, sırtını
arka duvara verip yere oturmuş olan Jessup'la göz göze
geldiler. Çocuk, Snow'ların mendilini boynuna bastırmış-
tı. Jessup yanındaki şeyi sarstığında Lucy Gray irkilerek
doğruldu.

Kız kısa bir an için kafası karışmışçasına boş boş bak-
tı. Coriolanus'u gördüğünde uyku mahmuru gözlerini ova-
ladı ve karışmış saçlarını düzelterip geriye attı. Ayaga kalkar-
ken dengesini kaybettiğinden Jessup'ın koluna tutunmak

zorunda kaldı. Sendelese de zincirini sürükleyerek parmaklıklara doğru yaklaştı. Bu hali sıcaktan mıydı? Cinayetin travması mıydı? Açlık mıydı? Başkent haraçları beslemediği için. Arachne'nin öldürülmesinden sonra hiçbir şey yememiş olmalıydı. Zaten öncesinde ziyaretçilerden aldığı yiyeceklerle birlikte Tigris'in ekmek kadayıfını da kustumuştu. Bu durumda neredeyse beş gündür Sejanus'un getirdiği köfteli sandviç ve erikten başka hiçbir şey yememişti. Lahana çorbası olsa bile, kıza yiyecek bir şeyler getirmek için bir yol bulması gerekiyordu.

Kız kurumuş hendeği aştığında Coriolanus onu uyarmak için elini kaldırdı. "Üzgünüm, daha fazla yaklaşamayız."

Lucy Gray parmaklıkların birkaç adım gerisinde durdu. "Seni içeri almalarına bile şaşırdım." Boğazı, teni, saçları... yakıcı öğlen güneşinin altında tüm vücudu kurumuştur sanki. Kolunda, bir gece önce olmayan koyu bir morluk vardı. Kim vurmuştu ona? Haraçlardan biri mi, yoksa bir muhafız mı?

"Seni uyandırmak istememiştım."

Kız omuz silkti. "Sorun değil. Jessup'la sırayla uyuyoruz. Başkent sıçanları insan etinden hoşlanıyormuş."

"Ne yani, sıçanlar sizi yemeye mi çalışıyor?" Bunu düşünmek bile Coriolanus'u tiksindirmişti.

"Buradaki ilk gecemizde bir şey Jessup'ın boynunu ısırıldı. Karanlıkta ne olduğunu göremedik ama Jessup kürklü bir hayvan olduğunu söyledi. Dün gece de bacağıma bir şeyin tırmandığını hissettim." Parmaklıkların önündeki beyaz tozla dolu kaplardan birini gösterdi. "Bu şey hiçbir işe yaramıyor."

Coriolanus'un gözlerinin önünden, sıçanların Lucy Gray'in cansız vücudunu sardığı korkunç bir görüntü geçti. Bu gö-

runtu direncinin son duvarlarını da yıktı ve derin bir çaresizlik hissettirdi. Lucy Gray için. Kendi için. Her ikisi için. “Ah, Lucy Gray, ben... ben çok üzgünüm. Bütün bunlar için çok üzgünüm.”

“Senin suçun değil.”

“Benden nefret ediyor olmalısın. Nefret etmelisin. Ben olsam nefret ederdim.”

“Senden nefret etmiyorum. Açlık Oyunları senin fikrin değildi.”

“Ama ben de bunun bir parçasıyım. Oyunlar’ın gerçekleşmesine yardımcı oluyorum!” Utançla başını eğdi. “Sejanus gibi davranmalı, en azından akıl hocalığını bırakmaya çalışmalıyım.”

“Hayır, sakın böyle bir şey yapma!” dedi Lucy Gray. “Lütfen! Bunu yalnız başıma yapmak zorunda bırakma!” Coriolanus’a doğru bir adım attı; bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Elleri parmaklıkları kavradı ve yavaşça yere kayd.

Coriolanus muhafızın uyarısını yok sayarak, içgüdüsel bir şekilde ileri atılıp kayanın üzerine çıktı ve Lucy Gray’in tam karşısına oturdu. “Sen iyi misin?” Kız başını sallasa da iyi görünmüyordu. Ona yılanlarla yaşadıkları korkunç olayı ve Clemensia’nın ölümün eşiğinden döndüğünü anlatmak istiyordu. Ondaki tavsiye almayı umuyordu ama kızın durumu karşısında kendi yaşadıkları önemini yitirmişti. Hastanede hemşirenin verdiği krakerleri hatırlayıp buruşmuş paketleri cebinden çıkardı. “Sana bunları getirdim. Çok fazla değil ama besleyiciler.”

Aptalca bir şey söylemişti. Lucy Gray için krakerlerin ne kadar besleyici olduğunun ne önemi vardı ki? Çocukların okula gitmesini teşvik etmek için hükümetin ücretsiz

atıştırmalıklar dağıttığı savaş günlerinde öğretmenlerinin söylediklerini tekrar ettiğini fark etti. Ancak suyla boğazlarından geçen o tatsız tuzsuz şeyler bazı çocukların gün boyunca midelerine giren tek yiyecek olurdu. Pençeyi andıran minik ellerin kraker paketlerini nasıl yırttığını ve çaresizlik içeren katır kutur sesleri hatırladı.

Lucy Gray paketi alır almaz yırttı, iki krakerden birini ağzına attı, bir süre çiğnedikten sonra da zorlukla yuttu. Ardından elini karnına bastırıp içini çekti ve ikinci krakeri daha yavaş yedi. Boğazından bir şeyler geçmesi biraz olsun toparlanmasını sağlamış gibi görünüyordu. Sesi artık daha sakindi.

“Teşekkürler. Bu iyi geldi.”

“Onu da yesene,” dedi Coriolanus, başıyla diğer paketi göstererek.

Kız başını iki yana salladı. “Hayır. Diğerini Jessup’a saklayacağım. O artık benim müttefikim.”

“Müttefikin mi?” Coriolanus afallamıştı. Oyunlar’da bir haracın nasıl müttefiki olurdu?

“Hı-hı. 12. Mıntıka’nın haraçları arenaya birlikte girecek,” dedi Lucy Gray. “Jessup Oyunlar’ın en parlak yıldızı olmayabilir ama öküz gibi güçlüdür.”

Bir paket kraker, Jessup tarafından korunmak için çok düşük bir ücretti. “Sana en kısa sürede yiyecek bir şeyler getirmeye çalışacağım. Bu arada Oyunlar’da da insanların arenaya yiyecek göndermesine izin verilecek. Bu durum artık resmiyet kazandı.”

“Bu iyi olur. Daha çok yiyecek gerçekten iyi olur.” Başını one eğip parmaklıklara dayadı. “O zaman, senin de dediğin gibi, şarkı söylemenin bir anlamı olabilir. Belki insanların bana yardım etmek istemelerini sağlayabilirim.”

"Röportaj gecesinde tekrar vadi şarkısını söylemelisin."

"Olabilir." Bir an için düşüncelere dalan Lucy Gray kaşlarını çattı. "Bu röportajı bütün Panem'de mi gösteriyorlar, yoksa yalnızca Başkent'te mi?"

"Sanırım bütün Panem'de. Ama mantıklardan hiçbir şey alamazsın."

"Böyle bir şey beklemiyorum zaten. Konu bu değil. Ama belki şarkı söyleyebilirim. Gitarla falan daha iyi olabilir."

"Sana gitar bulmaya çalışırım." Elbette Snow'ların evinde herhangi bir müzik enstrümanı yoktu. Büyükhanım'ın her gün okuduğu marş ve annesinin uykudan önce söylediği şarkılar dışında, Lucy Gray'le tanışana kadar hayatında müzik fazla yer kaplamamıştı. Ona hepsi birbirinin aynıymış gibi gelen marşlarla propaganda şarkıları çalan Başkent radyosunu da nadiren dinlerdi.

"Hey!" Barış Muhafızı Coriolanus'a el salladı. "Çok yakınsınız! Zaten zamanın da doldu."

Coriolanus ayağa kalktı. "Beni gene içeri almaları için şimdi gitsem iyi olacak."

"Tamam. Teşekkür ederim. Krakerler ve her şey için," dedi Lucy Gray, parmaklıklara tutunup ayağa kalkmaya çalışırken.

Coriolanus ona yardımcı olmak için parmaklıkların arasından uzandı. "Bir şey değil."

"Belki senin için bir şey değildir ama bir önemim varmış gibi, birinin buraya gelmesi benim için dünyalara bedel."

"Tabii ki önemlisin."

"Eh, aksi yönde çok kanıt var." Zincirlerini çekiştirdi. Sonra da bir şey hatırlamış gibi başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Benim için önemlisin." Başkent bu kıza değer vermiyor

olabilirdi ama Coriolanus için değerliydi. Kalbini ona açmamış mıydı?

“Gitme zamanı, Bay Snow!” diye seslendi Barış Muhafızı.

“Benim için önemlisin, Lucy Gray,” dedi bir kez daha. Bunu söylemesi kızın gözlerini ona çevirmesini sağladı ama hâlâ kafası başka bir yerlerdeymiş gibi görünüyordu.

“Bana bak çocuk, seni şikâyet etmek zorunda bırakma beni,” dedi Barış Muhafızı.

“Gitmem gerekiyor.” Coriolanus arkasına döndü.

“Hey!” dedi Lucy Gray, telaşlı bir sesle. Coriolanus ona döndü. “Notlarını yükseltmek ya da şan şöhret kazanmak için burada olduğuna inanmıyorum. Bunu bilmeni istedim. Sen benzersiz birisin, Coriolanus.”

“Sen de öyle.”

Lucy Gray bunu kabul ettiğini göstermek için başını eğdi ve kirli samanlarla sıçan boklarının arasında zinciriyle bir iz bırakarak Jessup’a doğru ilerledi. Ortağının yanında kendini yere bıraktı ve Coriolanus’la kısa görüşmeleri onu bitkin düşürmüş gibi tortop oldu.

Hayvanat bahçesinden çıkarken patikada iki kere sendeleyeyen Coriolanus, herhangi bir soruna herhangi bir çözüm getiremeyecek kadar yorgun olduğunu fark etti. Artık dönüşünün şüpheli görünmeyeceği kadar geç bir saat olduğundan dosdoğru eve gitti. Dönüş yolunda, zamanında ölü hizmetçinin bacağına kestiğini gördükleri kötü şöhretli Nero Price’ın kızı olan sınıf arkadaşı Persephone’yle karşılaşma talihsizliğini yaşadı. Komşu olduklarından birlikte yürümeye başladılar. Persephone 4. Mıntıka’dan on üç yaşında, güçlü kuvvetli bir oğlan olan Mizzen’e akıl hocası olarak atanmış için, Coriolanus’la Clemensia Hisar’a çağrıldıklarında o da sınıftaydı. Kızın teklif raporuyla ilgili soru sorma-

sından çekinse de, Persephone hálá Arachne'nin ölümünden başka bir konuda konuşamayacak kadar akıllı başından gitmiş haldeydi. Kızın savaş günlerinde yedikleri yahninin içinde ne olduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendini alıkoyamadığı için, Coriolanus genellikle Persephone'yle ilişki kurmazdı. Bu kızıdan korktuğu bir dönem de olmuştu ama masum olduğunu bilmesine rağmen, artık onda yalnızca tiksinti uyandırıyordu. Aslında Persephone gamzeleri ve elaya çalan yeşil gözleriyle Coriolanus'un dönemindeki bütün kızlardan daha güzeldi. Belki bu açıdan tek istisna Clemensia olabilirdi... yani yılanlar ısırmadan önceki Clemensia. Ama gene de Persephone'yi öpme fikri midesini bulandırıyordu. Vedalaşırlarken kız ağlayarak kendisine sarıldığında bile o hizmetçinin kesilen bacağından başka bir şey düşünememişti.

Coriolanus güç bela merdivenleri tırmanırken, sokakta açlıktan ölen zavallı hizmetçinin hatırlattıkları hakkında hiç olmadığı kadar karanlık düşüncelere daldı. Lucy Gray'in ne kadar dayanmasını bekleyebilirdi? Kızın durumu hızla kötüye gidiyordu. Zayıftı. Yaralıydı. Sinmişti. Doğru düzgün düşünemiyordu. Ama en önemlisi, açlık yüzünden yavaş yavaş ölüme yaklaşıyordu. Bir sonraki gün ayakta duramayacak halde olabilirdi. Lucy Gray'in karnını doyurmanın bir yolunu bulamazsa, daha Açlık Oyunları başlamadan kız ölecekti.

Eve girdiğinde Büyükhanım torununun ne halde olduğunu görüp ona yemekten önce biraz kestirmesini önerdi. Coriolanus yatağına devrildiğinde o kadar gergindi ki bir daha asla uyuyabileceğini sanmıyordu. İçinin geçtiği kısa bir snın ardından Tigris'in hafifçe omzunu sarstığını fark etti ve komodininin üzerindeki tepsiden gelen erişteli çorbanın rahatlatıcı kokusunu aldı. Bazen kasap Tigris'e bedavaya tavuk leşleri verir, kuzeni de bu leşleri kaynatıp lezzetli yemeklere dönüştürürdü.

“Coryo,” dedi Tigris. “Satyria üç kere aradı. Artık ona ne bahane uydurabileceğimi bilmiyorum. Hadi, kalkıp yemeğini ye, sonra da onu ara.”

“Clemensia'yı sordu mu? Herkes öğrenmiş mi?”

“Clemensia Dovecote mu? Hayır. Neden onu sorsun ki?”

“Çok korkunç bir şey oldu.” Kuzenine her şeyi tüm tüyler ürpertici detaylarıyla anlattı. Coriolanus'u dinlerken kızın yüzü bembeyaz olmuştu. “Dr. Gaul yılanların onu sokmasına göz mü yumdu? Böylesine önemsiz, beyaz bir yalan yüzünden?”

“Evet. Clemmie'nin hayatta kalıp kalmayacağını da umur-

samadı. Tek yaptığı, ikindi atıştırmalıklarını yemek için beni kışkırtmak oldu.”

“Bu sadistlik. Ya da tam anlamıyla delilik,” dedi Tigris. “Onu şikâyet edemez misin?”

“Kime şikâyet edeceğim ki? O kadın Baş Oyun Kurucu. Doğrudan başkanla çalışıyor. Yalan söylediğimiz için bunun bizim suçumuz olduğunu söyleyecektir.”

Tigris bunu bir süre düşündü. “Pekâlâ. Öyleyse onu şikâyet etme ya da onunla yüzleşmeye kalkışma. Yalnızca ondan mümkün olduğunca uzak durmaya çalış.”

“Akıl hocası olduğumdan bu kolay değil. Kadın mutta tavşanıyla oynamak için sürekli Akademi’ye geliyor ve delice sorular soruyor. Ödülü kazanmam ya da kaybetmem onun ağzından çıkacak tek bir kelimeye bağlı.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Arachne öldü. Clemensia’nın vücudu zehirle dolu ve Lucy Gray... bu da bir diğer korkunç hikâye. O kızın Açlık Oyunları’na çıkacak kadar dayanabileceğinden bile emin değilim. Belki de böylesi onun için en iyisi olur.”

Tigris çorba kaşığını Coriolanus’un eline tutuşturdu. “Çorbanı iç. Daha kötü günlerden geçtik. Kar tepeye düşer?”

“Kar tepeye düşer.” Coriolanus bunu inandırıcı olmaktan öylesine uzak bir ses tonuyla söyledi ki ikisi de gülmeğe başladı. Kuzeniyle gülüşmeleri daha normal hissetmesini sağlamıştı. Tigris’in hatırı için kâseye birkaç kere kaşığını salladıktan sonra ne kadar aç olduğunu fark edip kısa sürede çorbayı bitirdi.

Satyria bir daha aradığında Coriolanus her şeyi itiraf edip günah çıkartmaya hazırlanırken, kadının onu sabah Arachne’nin cenazesinde Başkent marşını okumasını istemek için aradığını anladı. “Hayvanat bahçesindeki kahramanlığın, marşın sözlerinin tamamını bilen tek kişi olman

gerçeğiyle birleştğinde, öğretim görevlilerinin ilk tercihi sen oldun.”

“Onur duyarım,” dedi Coriolanus.

“Güzel.” Saytria ağzını şapırdatarak içkisini içip bardaktaki buzları tıngırdattı. “Haracınla işler nasıl gidiyor?”

Coriolanus tereddüt etti. Bu konuda yakınmak çocukça görünebilir, sorunlarıyla başa çıkamıyormuş gibi olumsuz bir izlenim verebilirdi. Satyria’dan neredeyse hiçbir zaman yardım istemezdi. Ama zincirlerinin altında ezilmiş olan Lucy Gray’i düşündüğünde temkinli davranmanın sırası olmadığına karar verdi. “Hiç iyi değil. Bugün onu birkaç dakika gördüm. Çok zayıf durumda. Başkent yiyecek kuru ekmek bile vermiyor.”

“Nasıl yani, kız 12. Mıntıka’dan ayrıldığından beri mi? Aradan kaç gün geçti? Dört gün mü?” diye sordu Satyria, şaşkınlıkla.

“Beş. Lucy Gray’in Açlık Oyunları’na çıkacak kadar dayanacağını sanmıyorum. Akıl hocalığı yapacağım bir haracım bile olmayacak. Bu durum sırf benim için değil, birçok akıl hocası için geçerli olabilir.”

“Bu adil değil. Bu, sizden bozuk ekipmanlarla bir deney yapmanızı istemeye benziyor,” dedi Satyria. “Şimdi Oyunlar da en azından bir-iki gün ertelendi.” Bir an duraksadıktan sonra ekledi. “Ne yapabileceğime bakacağım.”

Telefonu kapatıp Tigris’e döndü. “Cenaze töreninde marşı okumamı istiyorlar. Clemensia’dan bahsetmedi. Bu olayı gizli tutuyorlar herhalde.”

“O halde sen de öyle yapacaksın,” dedi Tigris. “Belki böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranacaklardır.”

“Belki bundan Dekan Highbottom’a bile bahsetmeyecekler,” dedi Coriolanus, birdenbire yüzü aydınlanarak.

Ardından aklına başka bir düşünce takıldı. "Tigris? Şimdi düşündüm de ben marş okumayı bilmem ki!" Bir şekilde, bu ikisinin de duyduğu en komik şeydi.

Ama bunun gülünecek bir yanı olmadığını düşünen Büyükhanım, torununu çalıştırmak için ertesi sabah tan vaktinde uyandırdı. Kadın her dizenin sonunda elindeki cetvelle onu kaburgalarından dürtüp, "Nefes al!" diye bağıırıyordu. Coriolanus en sonunda dizeleri tamamladığında nefes almaktan başka bir şey düşünemeyecek bir hale geldi. Büyükhanım o hafta içinde üçüncü kez nadide çiçeklerinden birini torununun geleceği için feda ederek, açık mavı bir gül goncasını Coriolanus'un titizlikle ütülenmiş üniforma ceketine takıp, "İşte, gözlerinle uyumlu oldu," dedi. Çok şık görünen Coriolanus, yulaf ezmesiyle dolu bir mide ve ona nefes almasını hatırlatan cetvel izleriyle kaplı bir göğüs kafesiyle, Akademi'ye doğru yola çıktı.

Cumartesi olmasına rağmen, bütün öğrenciler önce duyuruların yapıldığı salonda, ardından da sınıflarına göre düzenli bir şekilde ayrılmış bir halde Akademi'nin giriş merdivenlerinde toplandılar. Üstlendiği görev nedeniyle, Coriolanus kendini öğretim görevlileri ve aralarında Başkan Ravinstill'in de bulunduğu önemli konuklarla birlikte en ön sırada buldu. Satyria ona cenaze programını genel hatlarıyla açıklasa da, aklında kalan tek şey törenin kendi okuyacağı marşla açılacak olduğuydu. Topluluğa konuşmak konusunda bir sıkıntısı yoktu ama hiçbir zaman insanların içinde şarkı söylememiştii. Panem'de böyle bir şeyi gerekli kılacak çok az durum yaşanırdı. Zaten Lucy Gray'in şarkısının insanların dikkatini çekmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kürsüye çıktığında köpek gibi ulusa bile onu kıyaslayabilecekleri çok fazla kişi olma-

dığını düşünerek sınırlarını yatıştırmaya çalıştı.

Bulvarın karşı tarafında cenaze alayı için kurulan geçici tribünler kısa sürede siyahlara bürünmüş insanlarla doldu. Savaşta insanlar o kadar çok yakınıni kaybetmişti ki, herkesin siyah bir kıyafeti olduğuna güvenilebilirdi. Coriolanus'un gözleri kalabalığın içinde Crane'leri aradı ama onları göremedi. Akademi ve etrafındaki binalar cenaze flamalarıyla kaplanmış, pencerelere Başkent bayrakları asılmıştı. Cenazeyi kaydetmek için birçok kamera kurulmuştu ve Başkent TV'nin birkaç muhabiri de canlı yayındaydılar. Coriolanus bunun Arachne için aşırıya kaçan bir tören olduğunu düşündü. Kızın hayatıyla da ölümüyle de orantısızdı. Kaldı ki Arachne her zaman caka satan biri olmasaydı böyle ölmeyebilirdi. Savaşta kahramanca can vermiş ve fedakârlıkları neredeyse hiç takdir edilmiş çok fazla insan varken, Arachne için böyle şaşıaah bir cenaze töreninin düzenlenmesi onu sinirlendiriyordu. En azından Arachne'nin yeteneklerinden bahsedeceği bir anma konuşması yapmak yerine sırf marş okuyacaktı. Yanlış hatırlamıyorsa, bu kızın yetenekleri mikrofonsuz bir şekilde okul oditoryumunu dolduracak kadar yüksek sesle konuşan biri olması ve burnunun üzerinde bir kaşığı dengede tutabilmesiyle sınırlıydı. Ama Dekan Highbottom onu değil, Coriolanus'u gösterişçilikle suçlamıştı! Bunları düşünmesine rağmen, gene de Arachne'nin aileden biri olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Akademi'nin saati dokuzu vurduğunda kalabalık sessizleşirken, Coriolanus sırasının geldiğini anlayıp ayağa kalktı ve kürsüye doğru yürüdü. Satyria ona bir orkestra kaydının eşlik edeceğine söz vermişti ama sessizlik o kadar uzadı ki, ses sisteminde marşın kulak tırmalayıcı kay-

dı başlamadan önce birkaç kere derin nefes almak zorunda kaldı. Orkestra on altı ölçülük giriş kısmını çaldıktan sonra marşı okunmaya başladı.

Panem'in göz bebeği
Görkemli Başkentim
Çağlar boyu parıldıyorsun her daim

Marşı okuyuşu melodik bir yetenek gösterisinden çok konuşmayı andırsa da, okunması zor bir marş değildi. Büyükhanım'ın her seferinde kaçırdığı yüksek notaya çıkması tercihe bağlıydı; insanların çoğu bu kısmı bir oktav aşağıdan okurdu. Büyükhanım'ın onu dürtüp durduğu cetvelin hatırasıyla, hiçbir notayı kaçırmadan ve soluksuz kalmadan marşı başından sonuna düzgün bir şekilde okudu. Alkışlar eşliğinde yerine otururken, kürsüye çıkan Başkan Ravinstill de onaylar bir ifadeyle Coriolanus'a başını salladı.

"İki gün önce Arachne Crane'in genç, değerli yaşamı sona erdi ve bugün, burada, etrafımızı sarmış olan suç şebekesinin bir başka kurbanının yasını tutuyoruz," diye başladı konuşmasına Başkan Ravinstill. "Arachne Crane'in ölmü cephedekiler kadar kahramancaydı ve barışı yaşadığımızı iddia ettiğimiz bugünlerde onun kaybı daha da büyük bir önem taşıyor. Ama bu hastalık ülkemizde iyi ve soylu olan her şeyi kemirirken barış süremez. Bugün Arachne'nin fedakârlığını onurlandırırken, yeryüzünde kötülüğün var olduğunu inkâr edemesek de kötülüğün asla galip geleceğini unutmamalıyız. Bir kez daha görkemli Başkentimizin Panem'e adaleti getirmesine tanıklık edeceğiz."

Derinden gelen bir ritimle, yavaşça çalmaya başlayan

davullarla birlikte, cenaze alayı köşeyi dönerek bulvara giriş yaptı. Alimler Yolu, Corso Bulvarı kadar olmasa da, davulların ritmiyle kusursuz bir uyum içinde yürüyerek omuz omuza bulvara giren, her biri yirmişer kişiden oluşan kırk sıralık Barış Muhafızı taburunu alacak kadar genişti.

Önceki günlerde bir haracın bir Başkent kızını öldürdüğü haberinin mıntıkalara ulaştırılmasının ardında nasıl bir strateji olduğunu düşünmüş olan Coriolanus, şimdi nedenini anlıyordu. Muhafız taburunun peşinden, açık olan arka kasasının üzerine vinç konmuş uzun bir kamyon geliyor ve vincin kancasının ucunda vücudu kurşunlarla delik deşik olmuş 10. Mıntika'nın haracı Brandy sallanıyordu. Kamyonun kasasında, vinçten geriye kalan alandaysa, yirmi üç haraç yer alıyordu. Zincirlenmişlerdi, pislik içindeydiler ve tam anlamıyla bozguna uğramışlardı. Zincirleri ayakta durmalarına izin verecek kadar uzun olmadığından, yere eğilmişler ya da çıplak, metal zemine çökmüşlerdi. Bu cenaze töreni Başkent için, mıntikalara alt konumda olduklarını ve direnişlerinin asla cezasız kalmayacağını hatırlatmak için bir başka fırsattı.

Coriolanus, elinden geldiğince haysiyetini korumaya çalışan Lucy Gray'ın, zincirlerin izin verdiği ölçüde dik durduğunu ve tepesinde sallanan cesedi görmezden gelmeye çalışarak dümdüz önüne baktığını gördü. Ama ne kadar çabaladığının önemi yoktu. Pislik içinde olmaları, zincirlenmeleri, bu halde insanların karşısına çıkarılmaları... bütün bunlar çok fazlaydı. Coriolanus bu şartlar altında kendisinin ne yapacağını düşünmeye başladı ama o anda muhtemelen Sejanus'un da aynı şeyi düşündüğünü fark ederek toparlandı.

Haraçların olduğu kamyonun ardından bir başka Barış

Muhafızı taburu ve bu taburun arkasından, üzeri çiçeklerle kaplanmış bembeyaz bir tabutun olduğu arabayı çeken, boyunlarına çelenkler geçirilmiş dört at geliyordu. Tabutun olduğu arabanın peşine Crane ailesinin yer aldığı bir başka at arabası takılmıştı. En azından Arachne'nin ailesi rahatsız bir görüntü sunacak kadar edeplilerdi. Tabutu taşıyan at arabası kürsünün önüne geldiğinde cenaze alayı durdu.

Başkan Ravinstill'in yanında oturan Dr. Gaul kürsüye çıkarak mikrofona yaklaştı. Coriolanus böyle bir anda bu kadının konuşmasına izin vermenin ciddi bir hata olduğunu düşünüyordu ama çatlak kadın imajıyla pembe yılan bileziklerini evde bırakmış gibi görünen Dr. Gaul kararlı bir ses ve akıllıca bir netlikle konuşmaya başladı. "Arachne Crane, Panem halkı olarak ant içiyoruz ki boş yere ölmüş olmayacaksınız. Bizden birine saldırıldığında, iki katı güçle karşılık veririz. Açlık Oyunları hiç olmadığı kadar büyük bir enerjiyle ve kararlılıkla devam ederken, senin adın da hakkaniyet timsali, adil ülkemizi savunurken hayatını kaybeden masum vatandaşlarımızın yer aldığı uzun listeye eklenecek. Arkadaşların, ailen ve vatandaşların seni selamlıyor! Onuncu Açlık Oyunları'nı sana ithaf ediyoruz!"

Bu şaşırtıcı cenaze töreni yetmiyormuş gibi, boşboğaz Arachne bir de hakkaniyet timsali, adil ülkenin koruyucusu olmuştu. *Evet, elindeki sandviçle bir haraçla dalga geçerken can verdi,* diye düşündü Coriolanus. *Belki de mezar taşına "Ucuz Şakaların Şehidi" diye yazarlar.*

Yan yana dizilen kırmızı kuşaklı Barış Muhafızları silahlarını havaya kaldırıp birkaç el ateş ettikten sonra cenaze alayı birkaç blok ilerleyip bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

İnsanlar dağılırken, birkaç kişi yüzündeki kederli ifadeyi Arachne'nin ölümüne bağlasa da, ironik bir şekilde, Coriolanus o anda Arachne'yi eline geçirebilse bir kez daha öldürebilirmiş gibi hissediyordu. Gene de durumu iyi idare ettiğini düşünüyordu. Ta ki, arkasına dönüp Dekan Highbottom'ın gözlerini üzerine diktiğini fark edene kadar.

“Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm,” dedi dekan.

“Siz de öğrencinizi kaybettiğiniz için üzgünüm. Hepimiz için zor bir gün. Ama cenaze alayı çok dokunaklıydı.”

“Öyle mi dersin? Ben aşırıya kaçılmış, yakışıksız bir tören olduğunu düşünüyorum,” dedi Highbottom. Dekanın yorumuna şaşırان Coriolanus kesik bir kahkaha attıktan sonra ciddileşti ve şok içindeymiş gibi görünmeye çalıştı. Dekanın gözleri ceketindeki mavi gül goncasına kaydı. “Çok az şeyin değişmesi ne tuhaf. Tüm ölümlerden sonra. Ödediğimiz bedeli asla unutmayacağımıza dair acı dolu tüm sözlerden sonra. Her şey bir yana, goncayla çiçeği ayırt edemiyorum.” Dekan işaretparmağıyla güle dokunarak açısını düzelttikten sonra gülümsedi. “Öğle yemeğine geç kalma. Bugün turta çıkacağını duydum.”

Dekanla karşılaşmasının tek iyi yanı, okulun yemek salonunda kurulan özel büfede gerçekten şeftalili turta olmasıydı. Hasat gününün aksine, tabağını kızarmış tavukla doldurup bulabildiği en büyük turta dilimini aldı. Bisküvilerinin üzerine bolca tereyağı sürdü ve üzüm şerbetinden de üç bardak içti. Son seferde bardağını o kadar doldurdu ki şerbet taşarak keten peçetesini lekeledi. İnsanlar istedikleri kadar konuşabilirlerdi. Yasta olan Coriolanus'un beslenmeye ihtiyacı vardı. Ama daha yemeğini bitirmeden, bu taşkınlığının kendini kontrol edebilme yetisinin zayıfladığına dair belirgin bir işaret olduğunu fark etti. Bunun suçunu De-

kan Highbottom'a ve durmak bilmeyen tacizine yükledi. Neden bahsediyordu? Goncalar? Çiçekler? Bu adamın bir yerlere kapatılması gerekiyordu. Hatta Başkent halkının huzura kavuşması için uzaklardaki bir sınır karakoluna gönderilmeliydi. Dekanı düşünmek, kalkıp bir dilim daha turta almasına neden oldu.

Sejanus ise tek lokma yemeden, çatahyla tavuğunu ve bisküvilerini dürtüp duruyordu. Coriolanus cenaze töreninden hoşlanmadıysa, bu tören Sejanus için tam anlamıyla işkenceye dönüşmüş olmalıydı.

"Tabağındakileri yemeyip çöpe atarsan seni şikâyet ederler," dedi Coriolanus. Çocuğa bayılmıyordu ama cezalandırılmasını da istemiyordu.

"Doğru," dedi Sejanus. Ama şerbetinden bir yudum almaktan daha fazlasını yapabilecekmiş gibi de görünmüyordu.

Yemek sona ererken, Satyria aktif durumda olan yirmi iki akıl hocasını bir araya toplayıp Açlık Oyunları'nın hâlâ gerçekleştirilecek olmasının ötesinde, bunun en çok izlenen Oyunlar olmasının beklendiğini söyledi. Bu yüzden akıl hocalarının öğleden sonra düzenlenecek arena turunda haraçlarına eşlik etmeleri gerekiyordu. Dr. Gaul'un cenazedeki konuşmasında söyledikleri doğrultusunda, bu arena turu tüm ülkeye canlı yayınlanacaktı. Baş Oyun Kurucu, sanki onlardan korkuyorlarmış gibi, Başkent çocuklarını mıntıka çocuklarından ayrı tutmanın bir zayıflık işareti olduğunu düşünüyordu. Haraçların elleri kelepçeli olacaktı ama tepeden tırnağa zincirlenmeyeceklerdi. Arenaya onlarla gelecek Barış Muhafızları'nın arasında en iyi keskin nişancılar yer alacak olsa da akıl hocalarının haraçlarıyla yan yana görünmeleri gerekiyordu.

Coriolanus sınıf arkadaşlarının isteksiz olduklarını hissetse de (Arachne'nin ölümünün ardından birkaçının ailesi güvenliğin bu kadar kötü olması nedeniyle şikâyetinde bulunmuştu), kimseden ses çıkmadı. Hiçbiri korkağın tekiymiş gibi görünmek istemiyordu. Aslına bakılacak olursa, onlardan istenen şey Coriolanus'a da etraflıca düşünülmemiş, tehlikeli bir fikir gibi görünüyordu (diğer haraçların akıl hocalarına saldırmaları nasıl engellenebilirdi?) ama o da hiçbir şey söylemedi. İçinden bir ses, Dr. Gaul'ün bir başka haracı cezalandırabilmek için yeni bir şiddet olayının yaşanmasını umduğunu söylüyordu. Belki bu olay kameraların önünde, canlı yaşanabilirdi.

Dr. Gaul'ün vurdumduymazlığını bir kez daha ortaya koyan bu yeni gelişme Coriolanus'u isyan edecek kadar sinirlendirmişti. Sejanus'un dolu tabağına baktı. "Yemeğin bitti mi?"

"Bugün hiçbir şey yiyemem. Ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Yemek salonunun bulundukları kısmı boşalmıştı. Coriolanus masanın altında, lekeli keten peçetesini kucağına açtı. Gözü peçetenin üzerindeki Başkent mührüne takıldığında kendini daha da suçlu hissetti. "Buraya koy," dedi Sejanus'a, etrafa kaçamak bir bakış atarak.

Sejanus da etrafına baktıktan sonra tabağındaki tavukla bisküvileri peçetenin üzerine aktardı. Coriolanus peçeteyi bohça gibi toparlayıp ağzını bağladıktan sonra çantasına attı. Yemek salonundan dışarı yiyecek çıkarmaları yasaktı, kaldı ki bunu bir mıntıka haracı için yapmaları düşünülemezdi bile. Ama Coriolanus arena turundan önce nereden yiyecek bulabilirdi ki? Elbette Lucy Gray tavukla bisküvileri kameraların önünde yiyemezdi ama elbise-

sinin derin cepleri vardı. Coriolanus, artık Lucy Gray'e vereceği her şeyin yarısının Jessup'a gidecek olmasından hiç hoşnut değildi ama belki de Oyunlar başladıktan sonra bu yatırımın karşılığını alabilirlerdi.

"Teşekkür ederim. Sen tam bir isyancısın," dedi Sejanus, tepsilerini mutfığa giden taşıma bandına götürürlerken.

"Ben tam bir baş belasıyım," dedi Coriolanus.

Akıl hocaları Akademi minibüslerine doluşup, kalabalık izleyici kitlelerinin kent merkezini kilitlememesi için nehrin karşı tarafına kurulmuş olan Başkent Arenası'na doğru yola koyuldular. Zamanında modern bir yapı olan devasa amfityatro birçok heyecan verici spor müsabakasına, eğlence etkinliğine ve askeri törene ev sahipliği yapmıştı. Savaş sırasında düşmanın üst düzeydeki isimlerinin infazları burada gerçekleştiği için, arena isyancıların bombardıman uçaklarının hedefi haline gelmişti. Orijinal yapı hâlâ ayakta olsa da güvenilemeyecek kadar yıpranmış durumda olduğundan, arena artık sırf Açlık Oyunları için kullanılıyordu. Eskiden titizlikle bakılan çimenler bakımsızlıktan kuruyup ölmüştü. Bombaların açtığı kraterlerle kaplı geniş alanda yabani otlardan başka yeşillik kalmamıştı. Her yerde patlamalardan geriye kalan metal ve taşlardan oluşan moloz yığınları vardı. Alanın etrafını kuşatan beş metre yüksekliğindeki duvarda şarapnel-ler yüzünden çatlaklar açılmıştı. Her yıl haraçlar ellerinde bıçaklar, kılıçlar, gürzler ve benzeri silahlarla bu alana kapatılıyor; insanlar da katliamı evlerinden izliyorlardı. Oyunlar'ın sonunda hayatta kalmayı başaran haraç mıntı-kasına geri gönderiliyor, cesetler ortalıktan kaldırılıyor, silahlar toplanıyor ve bir sonraki yıla kadar kapılar kilitleniyordu. Herhangi bir bakım çalışması ya da temizlik yapıl-

mıyordu. Rüzgârla yağmur arenayı kaplamış kanı temizleyebilirdi ama Başkent'in ellerindeki kanı temizleyecek hiçbir şey yoktu.

Turda akıl hocalarına refakat eden Profesör Sickle, arenaya ulaştıklarında çocuklara eşyalarını minibüslerde bırakmalarını söyledi. Coriolanus yiyeceklerle dolu peçeteyi pantolonunun ön ceplerinden birine sokup üzerini ceketıyla kapattı. Klimalı araçlardan yakıcı güneşe çıktıklarında, elleri kelepçeli haraçların tek sıra halinde arka arkaya dizildiklerini ve başlarında da Barış Muhafızları'nın beklediğini gördü. Akıl hocalarına, muntika numaralarına göre dizilmiş olan haraçlarının yanlarına geçmeleri söylendiği için, Coriolanus Lucy Gray ile sıranın neredeyse en sonuna düştü. Arkalarında yalnızca Jessup ve kırk beş kilo bile gelmeyen akıl hocası Lysistrata vardı. Önlerindeyse, Clemensia'nın haracı Reaper öfkeyle yere bakıyordu. Tren istasyonundan hayvanat bahçesine giderlerken kamyonunda onu boğmaya çalışan haraçtı bu. Kamyondaki olay akıl hocası-haraç kavgasıyla sonuca bağlanacak olsaydı şansın Coriolanus'tan yana olmayacağı belliydi.

Narin görünümüne rağmen, Lysistrata cesaretliydi. Başkan Ravinstill'in doktorlarının kızı olan Lysistrata, akıl hocalığını kaptığı için şanslıydı ve görünüşe göre Jessup'la ilişki kurabilmek için çabalıyordu. Coriolanus kızın, "Boynun için sana merhem getirdim," diye fısıldadığını duydu. "Ama saklamak zorundasın." Jessup anladığını göstermek için homurdandı. "Fırsatını bulduğumda merhem cebine atacağım."

Barış Muhafızları girişi kapatan ağır engelleri kaldırdılar. Camları tahtalarla kapatılmış gişeler ve savaştan önceki etkinliklerin sinek pisliğiyle kaplı posterlerinin oldu-

ğu geniş lobiye açılan devasa kapılar aralandı. Çocuklar sırayı bozmadan askerlerin peşine takılıp lobinin derinlerine doğru yürümeye başladılar. Lobinin sonundaki, her biri kavisli üç metal kola sahip, insan boyundaki turnikeler kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Eskiden bu turnikelerden geçmek için, hâlâ tramvaylarda kullanılan bir Başkent jetonu atılması gerekiyordu.

Bu giriş yoksul insanlar içindi, diye düşündü Coriolanus. Belki de *yoksul* doğru kelime değildi; aklına *avam* kelimesi geldi. Snow ailesi arenaya kadife iplerle sınırları çizilmiş başka bir kapıdan girerdi. Kendi localarına tramvay jetonuyla girilemeyeceğine emindi. Arenanın büyük kısmının aksine, localarının üzeri kapalıydı, açılabilir camları vardı ve en sıcak günlerde bile rahat etmelerini sağlayacak şekilde klimalıydı. Onlarla ilgilenmek için görevlendirilmiş olan bir Avox, yiyecek ve içeceğin yanı sıra, Coriolanus'la Tigris için oyuncaklar da getirirdi. Coriolanus canı sıkıldığında minderli koltuklarda kestirirdi.

Turnikelerden ikisinin başında bekleyen iki muhafız her haraçla akıl hocasının aynı anda geçebilmesi için sırayla jeton atıyorlar ve her geçişle birlikte neşeli bir ses duyuluyordu: "İyi eğlenceler!"

"Turnikeleri devre dışı bırakamıyor musunuz?" diye sordu Profesör Sickle.

"Anahtarımız olsaydı yapabilirdik ama kimse anahtarın nerede olduğunu bilmiyor," dedi bir Barış Muhafızı.

"İyi eğlenceler!" dedi turnike, Coriolanus geçerken. İçeri girdikten sonra bel hizasına denk gelen orta kolu geriye doğru itmeye çalıştı. Kolun kıpırdamadığını gördüğünde turnikeden geri çıkışın mümkün olmadığını anladı. Gözleri, turnikelerin üzerinden kemerli tavana kadar uzanan demir

parmaklıklara kaydı. Ucuz koltukların müşterileri başka çıkış koridorlarından geçerek arenayı terk ediyor olmalıydılar. Bu, kalabalığın dağılması için daha pratik bir yol olabilirdi ama kuşkulu bir okul gezisine çıkmış gergin bir akıl hocasını sakinleştirmek adına hiçbir yararı yoktu.

Turnikelerin ilerisinde bir muhafız mangası yalnızca zemindeki kırmızı acil durum lambalarıyla aydınlanan koridorlardan birine girdi. Her iki yanda, tribünlerdeki farklı koltuk sıralarını gösteren levhaların olduğu daha küçük koridorlar yer alıyordu. Haraçlarla akıl hocaları, yanlarında Barış Muhafızları'yla, ikili sıralar halinde ilerlemeye başladılar. Yarı karanlıkta yürürlerken, Coriolanus Lysistrata'nın fikrini uygulayarak bu fırsatı değerlendirdi ve cebindeki yiyeceklerle dolu peçeteyi çıkarıp Lucy Gray'in kelepçeli ellerine tutuşturdu. Peçete anında kızın fırfırlı ceplerinden birinin içinde kayboldu. Olmuştu işte! Coriolanus varken, Lucy Gray açlıktan ölmeyecekti. Karanlıkta kızın eli Coriolanus'un elini buldu. Parmakları kenetlendiğinde, birbirlerine bu kadar yakın olmaları Coriolanus'un içini titretti. Karanlıkta yaşanan anlık bir yakınlaşma. Coriolanus kızın elini son kez sıktı ve koridorun sonundaki aydınlığa çıkarlarken elleri ayrıldı. Arenada bu hallerini açıklamaları imkânsız olurdu.

Coriolanus küçük bir çocukken çoğunlukla sirki görmek, birkaç kere de babasının komutası altındaki askeri törenleri izlemek için arenaya gelmişti. Son dokuz yıldır da televizyonda Açlık Oyunları'nın en azından bir kısmını izlemişti. Ama hiçbir şey onu, devasa skor tabelasının altından dışarı çıkıp alana adımını attığı ana hazırlayamamıştı. Akıl hocalarıyla haraçlar arenanın inanılmaz boyutları ve yıkılacak haldeyken bile hissedilen görkemli

havası karşısında soluksuz kalmışlardı. Arenanın etrafında gökyüzüne kadar yükseliyormuş gibi görünen tribünler Coriolanus'un kendini küçücük, önemsiz bir yaratık gibi hissetmesine neden oldu. Bir sele karışan yağmur damlası, bir çığır alıp götürdüğü çakıl taşından farksızdı.

Çekim ekiplerini gördüğünde toparlanarak, hiçbir şeyin bir Snow'u çok fazla etkileyemeyeceğini gösteren kayıtsız bir ifadeyle etrafına bakmaya başladı. Coriolanus'a kıyasla daha tetikteymiş gibi görünen ve üzerinde zincirlerin ağırlığı olmadığından daha rahat hareket edebilen Lucy Gray ise Lepidus Malmsey'i gördüğünde genç adama el salladı. Ama arenadaki diğer muhabirler gibi, Lepidus da ifadesiz bir suratla önüne bakmaya devam edip iletişime geçmedi. Belli ki onlara açık bir direktif verilmişti; günün teması ciddiyet ve intikamdı.

Satyria'nın *tur* kelimesini kullanması Coriolanus'un aklına arenada gerçekleştirilecek bir gezintiyi getirmişti; elbette bunun keyifli bir etkinlik olacağını düşünmemişti ama mekânın içine işlemiş, neredeyse elle tutulabilir yoğunlukta bir kederin yüzüne vurmasını da beklemiyordu. Yanlarında yürüyen muhafızlar iki yana açılırken, çocuklar itaatkâr bir şekilde önlerindeki muhafız mangasının peşinde, oval alanın çevresinde yürümeye başladılar. Coriolanus sirk çalışanlarının da süslü kıyafetleriyle, neşe içinde, fillerle atların üzerinde aynı yürüyüş rotasını kullandıklarını hatırlıyordu. Sejanus dışında, muhtemelen tüm sınıf arkadaşları sirk gösterilerinde izleyicilerin arasındaydı. Arachne ise, pullarla kaplı parlak bir kostümle ve avazı çıktığı kadar bağırarak, Snow ailesinin locasının bitişiğindeki locada olurdu.

Coriolanus arenayı tarayarak, Lucy Gray'e avantaj sağlayabilecek bir şeyler aramaya başladı. Üzerinde tribün-

lerin bulunduğu, alanın etrafını çeviren yüksek duvar biraz umut vadediyordu. Duvarın şarapnellerle hasar almış yüzeyi tırmanmaya elverişli olduğu için, çevik bir tırmanışçı duvarı aşarak tribünlere ulaşabilirdi. Duvar boyunca sabit aralıklarla dizilmiş, arenaya giriş-çıkışı sağlayan geçitler de kullanılabılır gibi görünüyordu ama geçitlerin ardındaki tünellerde ne olduğunu bilme şansları olmadığından, temkinli yaklaşımları gerektiğini düşündü. Bu koridorlarda kolayca tuzağa düşülebilirdi. Ama duvarı aşabilirse, Lucy Gray için en iyi seçenek tribünlerdi. Bunları daha sonra kızla konuşmak üzere aklına yazdı.

Yürürlerken sıraların araları açılmaya başladığı için, fısıldaşarak konuşmaya başladılar. “Bu sabah seni o halde görmek korkunçtu.”

“Eh, en azından önce karnımızı doyurdular,” dedi Lucy Gray.

“Gerçekten mi?” Satyria’yla yaptığı telefon konuşması işe yaramış olabilir miydi?

“Dün gece bizi bir araya toplamaya çalışırlarken iki çocuk açlıktan bayıldı. Sanırım gösteriye kadar ellerinde birkaç haracın kalmasını istiyorlarsa karnımızı doyurmak zorunda olduklarına karar verdiler. Gerçi verdikleri peynir-ekmekten fazlası değildi. Akşam yemeği ve ardından sabah da kahvaltı. Ama endişelenme, cebime soktuğum peçetelikler için midemde yeterince yer var.” Lucy Gray gerçekten de biraz olsun kendine gelmiş gibi görünüyordu. “Marşı okuyan sen miydin?”

“Ah, evet. Arachne’yle çok yakın arkadaş olduğumuzu düşündükleri için marşı benim okumamı istediler. Yakın arkadaş falan değildik. Her neyse... beni duyduğun için utandım.”

“Sesini sevdim. Babam bu sesin otoriter olduğunu söyledirdi. Ama marşın çok ilgimi çektiğini söyleyemeyeceğim.”

“Teşekkür ederim. Bunu senden duymak benim için çok şey ifade ediyor.”

Lucy Gray Coriolanus’u dirseğiyle dürttü. “Yerinde olsam insanlara düşüncelerimi bu kadar önemseydiğinden bahsetmezdim. Buradakilerin çoğu benim bir yılından bile daha aşağılık olduğumu düşünüyor.”

Coriolanus başını iki yana sallayıp sırtıttı.

“Ne?”

“Çok komik ifadelerin var. Daha doğrusu komik değil de, *bizatihi* renkli diyelim.”

“Eh, demek istediğin buysa, ben çok fazla *bizatihi* demem.”

“Hayır, hayır! Konuşma şeklini seviyorum demek istemiştin. Seni dinlerken kendi konuşmamın ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Hayvanat bahçesinde bana ne demiştin? Pastayla ilgili bir şeydi?”

“Ah, kremalı pasta mı? Sen böyle demez misin hiç? Bu bir iltifattır. Benim geldiğim yerde pastalar çok kuru olabilir. Krema da bulunmaz hint kumaşı gibidir.”

Coriolanus bir an nerededirduklarını, ortamın ne kadar iç karartıcı olduğunu unutup kahkaha attı. Bir an yalnızca onun gülümsemesi, sesinin müzikal ahengi ve aralarındaki flörtün belli belirsiz tatlı hissi vardı.

Ve dünya infilak etti.

Coriolanus bombaları tanırdı. Bombalardan ödü kopardı. Patlamanın etkisiyle ayakları yerden kesilip birkaç metre ileri savrulduğu anda başını korumak için kollarını kaldırdı. Yere düştüğünde otomatik olarak yüzüstü döndü, yanığını toprağa dayadı ve açıkta kalan gözüyle kulağını korumak için kolunu başının üzerine büktü.

Arenanın ana kapısında gerçekleşmiş gibi görünen ilk büyük patlama, alanın etrafında zincirleme patlamaları tetiklemişti. Kaçmak imkânsızdı. Coriolanus'un tek yapabildiği sarsılan zemine yapışmak, bunun bir an önce sona ermesini ummak ve paniğe kapıldığı için kendini kontrol altına almaya çalışmaktı. Tigris'le bomba zamanı dedikleri, onların bilime aykırı bir şekilde uzayıp kısaldığı gerçeküstü zaman dilimine geçmişti.

Savaş sırasında, Başkent herkes için evlerinin yakınında bir sığınak belirlemişti. Snow'ların görkemli binalarının bodrum katı oylesine sağlam ve geniştir ki, bombardımanlarda sırf bina sakinleri değil, bloklarında yaşayanların yarısı da oraya sığınıyordu. Ama Başkent'in gözetle-

me sistemi büyük oranda elektriğe bağlıydı. 5. Mıntıka'da isyancıların müdahaleleri dolayısıyla elektrik sürekli gelip gittiğinden ve şebeke ateşböceği gibi yanıp söndüğünden, sirenlere güvenilemiyordu ve bu nedenle genellikle bombardımanlara hazırlıksız yakalanıyor, bodruma inecek zaman bulamıyorlardı. Bu anlarda Coriolanus, Tigris ve (pencereye çıkıp Başkent marşını okumaya kalkışmadıysa) Büyükhanım, dairenin iç odalarından birinde bulunan, tek bir mermer bloktan oyulmuş görkemli yemek masasının altına saklanıyorlardı. Penceresiz bir iç odada, başının üzerinde sağlam bir mermer blok olsa bile, bombaların ısılgı andıran seslerini her duyusunda Coriolanus'un kasları tutulur; yeniden yürüyebilecek gibi hissetmesi için aradan saatler geçmesi gerekirdi. Sokaklar ya da Akademi de güvenli değildi. Elbette herhangi bir yerde tepenize bomba düşebilirdi ama genellikle Coriolanus'un bu arenaya kıyasla sığınabileceği daha iyi bir yer olurdu. Saldırı karşısında tam anlamıyla savunmasız bir halde açık havada yataırken, iç organlarının ne kadar zarar görmüş olabileceğini düşünerek, bitmek bilmeyen bomba zamanının sona ermesini bekledi.

Hoverkraft yok. Üzerlerinde uçan hoverkraft'lar olmadığını fark etti. O halde bunlar bir yerlere konmuş bombalar mıydı? Dumanın kokusunu alabildiği için, bir kısmının yangın bombası olabileceğini düşündü. Mendilini çıkarıp ağzıyla burnunu kapattı. Gözlerini kısıp arenanın toz toprağıyla daha da koyulaşan kara sisin içine baktığında, Lucy Gray'in beş metre kadar ileride olduğunu gördü. Yerde tortop olmuştu, alnını zemine dayamıştı, parmaklarıyla kulaklarını kapamıştı. Elleri kelepçeli olduğundan yapabileceğinin en iyisi buydu. Çaresizlik içinde öksürüp duruyordu.

“Yüzünü kapat! Peçeteyi kullan!” diye seslendi Coriolanus. Kız başını kaldırıp bakmasa da onu duymuş olmalıydı çünkü yana dönüp peçeteyi cebinden çıkararak açtı. İçindeki tavuk parçalarıyla bisküviler yere düşerken peçeteyi yüzüne bastırdı.

Kısa bir sessizlik anı patlamaların sona erdiğini düşünmesine yol açsa da, Coriolanus başını yerden kaldırdığı anda yakınındaki tribünlerde gerçekleşen son bir patlamayla, bir zamanlar pembe keten helvalarının, karamelle kaplı elmaların satıldığı bir büfe havaya uçtu ve yanan moloz parçaları çocuğun üzerine yağdı. Bir şey sert bir şekilde kafasına çarptı ve ağır bir kiriş sırtına düşerek onu yere yapıştırdı.

Sersemleyen Coriolanus bir süre neredeyse bilincini yitirmiş halde yerde yatmaya devam etti. Burnu keskin yanık kokusuyla dolmuştu. Üzerine düşen kirişin yandığını fark etti. Kendini kurtarmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Bütün dünya dönüyordu. Midesindeki şeftalili turtayı kusmak üzereydi.

“İmdat!” diye haykırdı. Etrafında yardım isteyen başkalarının da bağırdıklarını duyuyor ama sisin içinde yaralıları göremiyordu. “Yardım edin!”

Alevler saçlarını alazlarken, bütün gücünü toplayıp bir daha kirişin altından çıkmayı denedi ama gene başaramadı. Boynuna ve omuzlarına yayılan keskin acıyı hissetmeye başladığında, yanarak öleceğini fark etmenin dehşetine kapıldı. Defalarca haykırmasına rağmen, kapkara dumanın ve yanan moloz yığınlarının ortasında yalnızdı. Bir süre sonra, alevlerin içinde birinin ayağa kalktığını gördü. Lucy Gray ona seslendikten sonra başını hızla başka bir yöne çevirdi. Coriolanus’un görüş alanının dışında kalan

bir şey kızın dikkatini çekmişti sanki. Kız Coriolanus'tan birkaç adım uzaklaştıktan sonra kararsızlığa düşmüşçesine durdu. İki seçenek arasında kalmış gibi bir hali vardı.

"Lucy Gray!" diye bağırdı boğuk bir sesle. "Yardım et!"

Lucy Gray dikkatini çeken her neyse son bir kez o tarafa baktıktan sonra Coriolanus'a doğru koşmaya başladı. Coriolanus bir an için üzerindeki ağırlığın kaydığını hissetse de kiriş bir kez daha üzerine oturdu. Birkaç saniye sonra kirişin tekrar hafifçe yukarı kalktığını hissetti. Kirişin altından çıkabileceği kadar bir aralık açılmıştı. Lucy Gray, sürünerek kirişin altından çıkan çocuğun ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Coriolanus kolunu kızın omzuna attı. Sendeleyerek alevlerden uzaklaşmaya başladılar ve arenanın ortasına geldiklerinde yere yıkıldılar.

İlk başta öksürüp öğürmekten başka bir şeye dikkatini veremeyen Coriolanus, başındaki acıyı ve boynu, sırtı ve omuzlarındaki yanıkları yavaşça algılamaya başladı. Hayata tutunmasını sağlayan tek şey bu kumaş parçasıymış gibi, parmakları kızın yanık eteğini kavramıştı. Lucy Gray'in yanıbaşındaki kelepçeli ellerinin yanmış olduğunu gördü.

Duman biraz dağılmaya başladığında arenaya belli aralıklarla yerleştirilmiş bombaların çizdiği hattı seçebildi. Görünüşe göre patlayıcıların asıl damarı arenanın girişindeydi. Girişteki hasar öylesine büyüktü ki, Coriolanus arenanın dışındaki sokağı ve kaçan iki silueti görebiliyordu. Ona yardım etmek için yanına gelmeden önce Lucy Gray'in kararsız kalıp duraksamasına neden olan şey bu muydu? Kaçma olasılığı mıydı? Diğer haraçların bu fırsattan yararlandıklarına şüphe yoktu. Evet, Coriolanus siren seslerini, sokaktan gelen bağırışmaları duyabiliyordu.

İlk yardım ekipleri moloz yığınlarının arasından yaralılara doğru koşuyorlardı. “Her şey yolunda,” dedi Lucy Gray’e. “Yardım geldi.” Coriolanus’a uzanan eller onu kaldırıp sedyeye yatırdılar. Lucy Gray’i de bir başka sedyeye alacaklarını düşünerek kızın eteğini bıraktı ama ekip-ler onu götürürlerken, bir Barış Muhafızı’nın küfürler ederek kızı yüzüstü yere yatırıp silahının namlusunu boynuna dayadığını gördü. “Lucy Gray!” diye haykırsa da kimse ona aldırmadı.

Başına aldığı darbe yüzünden odaklanmakta zorlansa da, ambulans yolculuğunun, daha bir gün önce limonlu içeceğini içtiği acil servisin kapılarından geçtiklerinin, parlak bir ışık altındaki bir masaya alındığının ve yaralarının ciddiyetini anlamak için üzerine eğilen doktorların farkındaydı. Uyumak istiyordu ama sürekli sorular sorup cevap vermesini talep ediyorlardı. Nefeslerindeki öğle yemeği kokusu midesinin bir kez daha bulanmasına neden oldu. Makinelere girdi, makinelerden çıktı, vücuduna iğneler batırıldı ve en sonunda uyumasına izin verildi. Gece boyunca belli aralıklarla biri yanına gelip onu uyandırdı ve gözlerine ışık tuttu. Birkaç basit soruya cevap verebildiği sürece yeniden hiçliğe dönmesine izin verdiler.

Sonunda gerçekten uyanıp kendine geldiğinde pazar günü olmuştu; pencereden giren ışık öğleden sonra saatleri olduğunu gösteriyordu. Üzerine eğilmiş olan Büyükhanım’la Tigris’in yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Onları görmek içini rahatlattı. *Yalnız değilim*, diye düşündü. *Arenada değilim. Güvendeyim.*

“Selam, Coryo,” dedi Tigris. “Biziz.”

“Selam.” Gülümsemeye çalıştı. “Bomba zamanını kaçırdın.”

"Orada yalnız olduğunu düşündüğümde," dedi Tigris. "Burada olmaktan daha kötü olmalı."

"Yalnız değildim." Damarlarında akan morfling ve atlattığı beyin sarsıntısı olanları net bir şekilde hatırlamasını zorlaştırıyordu. "Lucy Gray oradaydı. Sanırım hayatımı o kurtardı." Bu fikre tam anlamıyla kafası yatmıyordu. Hoş ama aynı zamanda rahatsız edici bir tarafı vardı.

Tigris elini sıktı. "Buna şaşırmadım. Onun iyi bir insan olduğu belli. Daha en başında seni diğer haraçlardan da korumaya çalışmıştı."

Büyükhanım'ı bu konuda ikna etmek için biraz daha uğraşmak gerekiyordu. Coriolanus büyükannesi için olan biteni elinden geldiğince net bir şekilde ve sırasıyla anlattığında, kadın şu sonuca ulaştı: "Kaçmaya kalkışsaydı muhafızlar onu vururdu ama gene de yaptığı, karakterini gösteriyor. Belki de gerçekten bir mıntıka kızı değildir."

Bu esaslı bir övgüydü. Büyükhanım'dan daha fazlası alınamazdı.

Tigris, baygın olduğu sırada olanları anlattığında, Coriolanus bu olayın Başkent halkını ne kadar endişelendirdiğini fark etti. Arenada olanlar (yani en azından Başkent Haberleri'nin sunduğu şekliyle olanlar), halkı hem güncel hem de geleceğe dönük muhtemel sonuçları nedeniyle korkuya sürüklemişti. Bombaları kimin koyduğu bilinmiyordu. Elbette bu isyancıların işiydi ama hangi isyancıların? On iki mıntıkanın herhangi birinden olabilecekleri gibi, zamanında 13. Mıntıka'dan kaçmış ayaktakımından birileri, hatta, Tanrı korusun, Başkent'teki uzun süredir etkin olmayan bir hücre evinden çıkmış teröristler de olabilirdi. Olayın zaman çizelgesini çıkarmak kolay değildi. Oyunlar arasında arena boş, kapıları kilitli ve ihmal

edilen bir yer olduğundan, bombalar altı gün önce de altı ay önce de yerleştirilmiş olabilirdi. Güvenlik kameraları oval arenanın etrafındaki girişleri görüyor ama yapının dış kesimlerinin yıkık durumda olması amfitiyatronun tamamını gözlemeyi imkânsız bir hale getiriyordu. Bombaların uzaktan mı tetiklendiği ya da patlamaların, bombalardan birinin üzerine basmasıyla mı başladığı bile bilinmiyordu. Ama kayıplar Başkent'i derinden sarsmıştı. Şarapneller yüzünden ölen 6. Mıntıka'nın iki haracı çok fazla umursanmamıştı ama patlamalarda Ring ikizleri de hayatlarını kaybetmişlerdi. Üç akıl hocası (Coriolanus'un yanı sıra, 9. Mıntıka haraçlarına atanmış olan Androcles Anderson ve Gaius Breen) hastaneye kaldırılmıştı. Coriolanus'un iki sınıf arkadaşının da durumları ağırdı. Gaius iki bacağını birden kaybetmişti. Ayrıca patlamalar sırasında arenada bulunan kişilerin (akıl hocaları, haraçlar ve Barış Muhafızları) neredeyse tamamına tıbbi müdahalede bulunulması gerekmişti.

Coriolanus şaşkına dönmüştü. Pollo'yla Didi'yi gerçekten severdi. Her zaman birbirlerinin üzerine titremelerinden, neşeli kişiliklerinden hoşlanırdı. Odasının yakınlarındaki diğer odalarda, annesi gibi Başkent Haberleri'nin muhabirlerinden biri olmak isteyen Androcles ve kötü şakaları hiç tükenmeyen Gaius da hayata tutunmaya çalışıyorlardı.

"Peki Lysistrata? O iyi mi?" Patlama olduğunda Lysistrata, Coriolanus'un arkasındaydı.

Büyükhanım'ın yüzünde rahatsız bir ifade belirdi. "Ah, o mu? İyi. Etrafta dolanıp önüne çıkan herkese 12. Mıntıka'nın koca, çirkin oğlanının onu korumak için nasıl üzerine kapandığını anlatıp duruyor. Ama kim bilir? Vickers ailesi ilgi odağı olmayı sever."

"Öyle mi?" dedi Coriolanus kuşkuyla. Başkan Ravinstill'in ne kadar sağlıklı olduğu üzerine açıklamalar yaptıkları yıllık basın toplantıları haricinde, Vickers ailesinden birinin bir kez olsun ilgi odağı olduğu bir durum hatırlamıyordu. Lysistrata asla dikkatleri üzerine çekmeyen, kendine yetebilen, yetenekli bir kızdı. Onun Arachne'yle aynı kumaştan olabileceğini düşünmek bile Coriolanus'u rahatsız etmişti.

"Yalnızca patlamaların ardından bir muhabire böyle bir açıklama yaptı, o kadar," dedi Tigris. "Ben bunun doğru olduğunu düşünüyorum, Büyükhanım. Belki de 12. Mıntıka'nın halkı senin iddia ettiğin kadar kötü insanlar değildir. Görünüşe göre hem Jessup hem de Lucy Gray cesurca davranmışlar."

"Lucy Gray'i gördün mü?" diye sordu Coriolanus, Tigris'e. "Yani televizyonda mı? İyi görünüyor muydu?"

"Bilmiyorum, Coryo," dedi Tigris. "Hayvanat bahçesinden hiç kayıt göstermiyorlar. Ama adı ölü haraçların arasında değildi."

"6. Mıntıka'nın haraçları dışında ölen başka haraçlar da var mı?" Coriolanus bu konuda çok heyecanlanmış gibi görünmek istemiyordu ama bu çocuklar aynı zamanda Lucy Gray'in rakipleriydi.

"Evet, bombalamanın ardından da ölenler oldu," dedi Tigris.

1 ve 2. Mıntıkaların hem kız hem de oğlan haraçları girişin yanında açılan delikten kaçmışlardı. 1. Mıntıka'nın çocukları Barış Muhafızları tarafından vurularak öldürülmüş; 2. Mıntıka'nın kız haracı nehre ulaşip duvarın üzerinden atlamaya çalışırken düşerek can vermiş; Marcus ise izini kaybettirmişti. Yani bu çaresiz, tehlikeli, güçlü oğlan başıboş halde kentte dolanıyordu. Yerinden çıkmış bir rö-

gar kapağı, onun yeraltına inip, Başkent'in altındaki tren rayları ve yollardan oluşan bir ağ olan Transfer'e girmiş olabileceğini gösterse de kimse emin değildi.

"Sanırım arenayı sembol olarak görüyorlar," dedi Büyükhanım. "Savaşta olduğu gibi. İşin kötü yanı, mıntıkalara yapılan yayını kesmeleri neredeyse yirmi saniye sürdü. Nasıl yaratıklar olduklarını düşünecek olursak, şu anda kutlama yaptıklarına hiç şüphem yok."

"Öyle diyorsun ama mıntikalarda neredeyse hiç kimse- nin bunu görmediğini söylüyorlar, Büyükhanım," dedi Tigris. "O insanlar Açlık Oyunları yayınlarını izlemekten hoşlanmıyorlar."

"Haberin mıntikalara yayılması için birkaç kişinin izlemesi yeterli," dedi Büyükhanım. "Bu tam da yangını başlatabilecek türden bir haber."

Yılan saldırısının ardından Coriolanus'la konuşup Clemensia'nın durumu hakkında bilgi veren doktor odaya girerek kendini Dr. Wane olarak tanıttı. Doktor, ailesini eve gönderdikten sonra Coriolanus'un durumunu hızla kontrol edip, beyin sarsıntısının hafif olduğunu, yanıklarının da tedaviye olumlu cevap verdiğini açıkladı. Tam anlamıyla iyileşmesi biraz zaman alacaktı ama durumu böyle giderse, birkaç gün içinde taburcu edilebilirdi.

"Haracımın nasıl olduğunu biliyor musunuz? Elleri kötü bir şekilde yanmıştı." Lucy Gray'i her düşündüğünde kalbine endişeli bir sızı saplanıyor ama bir süre sonra damarlarında dolaşan morfling bu rahatsızlığın etrafını pamuk gibi sarıp onu yatıştırıyordu.

"Bilmiyorum. Ama bu hastane uzman bir veterinere sahip. Oyunlar başladığı sırada haracının da iyileşmiş olacağını sanıyorum. Ama senin endişelenmen gereken konu bu

değil, genç adam. Kafanı bir an önce iyileşmeye vermelisin; bunun için de uyuman gerekiyor.”

Bunu memnuniyetle kabul eden Coriolanus yeniden uykuya daldı ve pazartesi sabahına kadar da uyanmadı. Ağrıyan başı ve hırpalanmış vücudu yüzünden hastaneyi terk etmek için can atmıyordu. Odasının klimalı olması cildindeki yanıklara iyi geliyordu ve düzenli olarak yediği hastane yemeğinin porsiyonları da büyüktü. İçebildiği kadar limonlu içecek içip büyük ekranlı televizyonda haberleri takip ediyordu. Ertesi gün Ring ikizlerinin cenaze töreni yapılacaktı. Marcus’u bulmak için insan avı sürüyordu. Başkent ve mntıkalarda güvenlik önlemleri artırılmıştı.

Üç akıl hocası ölmüş, üçü de hastanelik olmuştu (Clemensia’yla hirlikte bu rakam dörde çıkıyordu). Altı haraç ölmüş, biri kaçmış, birkaçı da yaralanmıştı. Dr. Gaul’un istediği Açlık Oyunları’na yeni bir görünüm kazandırmaksa, bunu başardığına şüphe yoktu.

Öğleden sonra Coriolanus’un ziyaretçi akını, bir kolu askıda olan ve metal bir şarapnel parçasının kestiği yanağına birkaç dikiş atılmış Festus’la başladı. Festus, Akademi’de derslerin iptal olduğunu ama öğrencilerin sabah Ring kardeşlerin cenazesine katılmaları gerektiğini söyledi. İkizlerden bahsedildiğinde nutku tutulan Coriolanus, vücuduna (hem acıyı hem de zevki kesen) morfling pompalamayı durdurduklarında Ring’lerin ölümüne daha duygusal bir tepki verip veremeyeceğini düşündü. Fırından aldığı taze kurabiyelerle gelen Satyria öğretim görevlilerinin geçmiş olsun dileklerini ilettiler ve büyük bir talihsizlik olmakla birlikte, bu olayın Akademi’nin vereceği para ödülünü kazanma şansını yükselttiğini söyledi. Satyria’dan bir süre sonra Sejanus uğradı. Yaralanmamıştı. Coriolanus’a, arenaya giderlerken

bindikleri minibüste bıraktığı okul çantasını ve annesinin hazırladığı lezzetli köfteli sandviçlerden getirmişti. Kaçan haracı hakkında söyleyecek çok fazla şeyi yoktu. Son olarak Tigris geldi. Dinlenmek için evde kalan Büyükhanım, taburcu olurken giysin diye torununa temiz bir üniforma göndermişti. Hastane çıkışında kameralar olacaksa, torununun en iyi haliyle görünmesini istiyordu. Sejanus'un getirdiği sandviçleri Tigris'le paylaştılar ve kuzeni, tıpkı baş ağrılarından kurtulamadığı çocukluk günlerinde olduğu gibi, uykuya dalana kadar Coriolanus'un başını ovdu.

Salı gecesinin ilerleyen saatlerinde biri onu uyandırdığında, durumunu kontrol etmek için bir hemşirenin geldiğini sandı. Ama gözlerini açtığında karşısında Clemensia'nın çarpılmış yüzünü buldu. Yılanların zehri (belki de verilen panzehir) kızın kızıl kahverengi cildinin soyulmasına ve gözlerinin akının yumurta sarısına yakın bir ton kazanmasına neden olmuştu. Ama daha da kötüsü, kızın bütün vücudunu ele geçirmiş gibi görünen seğirmelerdi. Bu nedenle yüzü çarpılmıştı, belli aralıklarla istemsizce dilini çıkarıyordu ve Coriolanus'un ellerini tutmak isterken bile ellerini hızla geriye çektiği anlar oluyordu.

"Şşşt! Burada olmamam gerekiyor. Geldiğimi kimseye söyleme. Ne anlatıyorlar? Neden kimse beni görmeye gelmedi? Ailem bana ne olduğunu biliyor mu? Yoksa öldüğümü mü sanıyorlar?"

İlaçlar yüzünden sersem bir halde ve uykulu olan Coriolanus, Clemensia'nın ne dediğini tam anlayamadı. "Ailen mi? Ama onlar buraya gelmişlerdi. Onları gördüm."

"Hayır. Beni görmeye kimse gelmedi! Buradan çıkmam lazım, Coryo. Onun beni öldüreceğinden korkuyorum. Burası güvenli değil. Güvende değiliz!"

“Ne? Kim seni öldürecek? Ne dediğini anlamıyorum.”

“Kim olacak, Dr. Gaul!” Kız Coriolanus’un yanık kolunu tuttu. “Biliyorsun, sen de oradaydın!”

Coriolanus kızın parmaklarından kurtulmaya çalıştı. “Odana geri dönmelisin. Sen iyi değilsin, Clemmie. Yılanların zehri yüzünden olmalı. Kafanda bir şeyler kuruyorsun.”

“Bunu kafamda mı kurdum?” Hastane geceliğini açıp cildinin, göğsünden başlayıp omzunun üzerinden sırtına doğru uzanan kısmını gösterdi. Parlak mavi, pembe ve sarı pullarla kaplı bu kısım, tanktaki yılanların derilerini andıran bir görünüm kazanmıştı. Coriolanus’un soluksuz kaldığını gören kız, “Yayılıyor!” dedi. “Vücuduma yayılmaya devam ediyor!”

O anda içeri dalan iki hastane görevlisi Clemensia’yı tutup havaya kaldırarak odasına götürdüler. Gecenin geri kaplananda uyuyamayan Coriolanus, yılanları, Clemensia’nın cildini ve Dr. Gaul’ün laboratuvarındaki cam vitrinlerde gördüğü, vücutlarına hayvan parçaları eklenmiş dehşet verici Avox’ları düşündü. Clemensia’nın sonu da o laboratuvar mı olacaktı? Böyle bir durum yoksa, neden ailesi onu görmemişti? Neden kimsenin bu olaydan haberi yokmuş gibi görünüyordu? Clemensia ölürse, olayın tek tanığı olduğundan onu da mı ortadan kaldıracaklardı? Olanları anlatarak Tigris’in hayatını da tehlikeye atmış olabilir miydi?

Hastanenin kozayı andıran güven verici ortamı onu boğmak için daralan sinsice bir tuzak gibi görünmeye başlamıştı. Saatler ilerlerken durumunu kontrol etmek için hiç kimsenin gelmemesi de gerginliğini artırıyordu. Sonunda, hava aydınlanırken, Dr. Wane geldi. “Gece Clemensia’nın seni ziyaret ettiğini duydum,” dedi neşeli bir sesle. “Seni korkuttu mu?”

“Birazcık.” Coriolanus kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

“Merak etme, iyileşecek. Zehir vücudunu terk ederken sıra dışı yan etkilere neden oluyor. Ailesinin onu görmesine izin vermememizin nedeni bu. Kızlarının aşırı ölçüde bulaşıcı bir gribe yakalandığı için karantinaya alındığını sanıyorlar. Bir-iki gün içinde ailesini görecektir. Sen de istersen gidip onu ziyaret edebilirsin. Bu ona moral verir.”

“Tamam,” dedi Coriolanus, biraz olsun ikna olarak. Ama Clemensia’nın odasına geldiği anı ya da laboratuvar-da gördüklerini unutmaması mümkün değildi. Morflingin kesilmesiyle birlikte, hissettiği rahatlık da bulanmaya başladı. Gözlemeyle domuz pastırması yediği kahvaltısından, Akademi’den gönderilen meyvelerle, şekerlemelerle dolu sepete ve hem performansının hem de fedakârlıklarının takdir edildiğini gösterir şekilde, Arachne’nin cenazesinde okuduğu marşın kaydının Ring’lerin cenazesinde çalınacağı haberine kadar, ona rahatlık veren her şeye kafasının içinde dönüp duran kuşkular karışıyordu.

Televizyonda cenaze öncesi yayın saat yedide başladı ve saat dokuzda öğrenciler bir kez daha Akademi’nin merdivenlerini doldurdu. Daha bir hafta önce 12. Mıntıka’nın kız haracını aldığı için önemsiz biri olduğunu hisseden Coriolanus, şimdi bütün ülkenin önünde cesareti nedeniyle onurlandırılıyordu. Marşı okurken kaydedilen bir video-nun gösterilmesini bekliyordu ama marş zamanı geldiğinde kürsüde hologramının belirdiğini gördü. Hologram ilk başta biraz soluk olsa da birkaç saniye içinde net bir görünüm kazandı. İnsanlar her geçen gün yakışıklı babasına daha çok benzediğini söylerlerdi ama bunu ilk kez şimdi görebiliyordu. Sırf gözleri değil, çene hatları, saçları ve

gururlu duruşları da benziyordu. Lucy Gray de haklıydı; Coriolanus'un gerçekten otoriter bir sesi vardı. Genel olarak, oldukça etkileyici bir performanstı.

Başkent, Arachne'nin cenazesinde gösterilen çabanın iki katını ikizler için ortaya koymuştu. Coriolanus bunun Ring'ler için uygun olduğunu düşünüyordu. Daha çok konuşma yapıldı, daha çok Barış Muhafızı vardı, daha çok flama asılmıştı. Aşırıya kaçan bir şekilde olsa da ikizlerin övülmesinden rahatsız olmadı; hatta, Pollo ve Didi'nin törenin kendi hologramıyla açıldığını bilmelerini isterdi. 9. Mıntıka'nın ağır yaralanan iki haracının da ölmesiyle ölü haraç sayısı yükselmişti. Görünüşe göre hastanenin veterineri elinden geleni yapmış ama yaralı haraçların hastaneye kabul edilmesi için defalarca talepte bulunmasına rağmen isteği reddedilmişti. Ölü haraçların cesetleri ve 6. Mıntıka'nın haraçlarından geriye kalanlar atların üzerinde Alimler Yolu'ndan geçti. 1. Mıntıka'nın iki haracıyla 2. Mıntıka'nın kızının cesetleriyse, korkakça kaçma girişimlerine uygun bir şekilde, atların arkasında sürükleniyorlardı. Atların peşinden, biri kızlar, diğeri erkekler için, hayvanat bahçesine giderlerken Coriolanus'un da bindiği kafesli iki kamyon geliyordu. Haraçların arasında Lucy Gray'i görememesi Coriolanus'u daha da endişelendirdi. Kız yaraları ve açlık nedeniyle kafesin zeminine çöküp kaldığı için onu görememiş olabilir miydi?

Ring ikizlerinin tıpatıp aynı olan gümüş tabutları görüntüye girdiğinde, Coriolanus'un aklına savaş sırasında arkadaşlarıyla oynadığı "Ring Kuşatması" adlı saçma oyun geldi. Çocuklar Didi'yle Pollo'yu kovalar ve onları yakaladıklarında el ele tutuşup etraflarında çember oluşturarak ikizleri kapana kısıtırlardı. Oyun her zaman, Ring kar-

deşler de dahil olmak üzere, herkesin kahkahalar atarak üst üste yere yığılmasıyla sona ererdi. Arkadaşlarıyla mutlu olduğu ve sınıftaki sırasında kendisini besleyici krakerlerin beklediği yedi yaşına dönmeyi istiyordu.

Öğle yemeğinin ardından, Dr. Wane, sakın kalacağına ve evde de yatıp dinleneceğine söz verirse taburcu olabileceğini söyledi. Hastanenin çekiciliği kalmadığı için, bunu duyar duymaz büyükannesinin gönderdiği temiz üniformasını üzerine geçirdi. Tigris Coriolanus'u hastaneden alıp tramvayda ona eşlik etti ama işe dönmesi gerektiğinden eve çıkmadı. Büyükhanım'la öğleden sonrayı uyuyarak geçiren Coriolanus, Sejanus'un annesinin gönderdiği güvecin kokusuna uyandı.

Tigris'in üstelemesiyle hava kararırken yatağına girse de uykusu yoktu. Gözlerini her kapattığında etrafını sarmış alevleri görüyor, zeminin titrediğini hissediyor, kapkara, boğucu dumanın kokusunu alıyordu. Hastaneye yattığı andan beri Lucy Gray aklında dönüp durmuştu ama artık ondan başka bir şey düşünemiyordu. Nasıldı? İyileşiyor muydu, karnı doyuruluyor muydu? Yoksa o korkunç maymun kafesinde açlıktan ölmek üzere miydi? Kendisi klimalı hastane odasında morfling serumuyla rahat bir şekilde yatarken, veteriner onun ellerindeki yanıklarla ilgilenmiş miydi? Soluduğu duman etkileyici sesine zarar vermiş olabilir miydi? Coriolanus kirişin altında yaşadığı dehşeti hatırladığında biraz utanç hissediyor ama asıl sonrasında olanlardan utanıyordu. Başkent TV'de yayınlanan görüntülerde duman yüzünden pek bir şey seçilemiyordu. Ama o anların görüntüleri var mıydı? Lucy Gray'in kendisini kurtardığı ve daha da kötüsü, yardım gelmesini beklerlerken kızın eteğine tutunduğu anların kaydı olabilir miydi?

Elini komodininin çekmecesine uzatıp annesinin pudra-
lığını buldu. Gül tozunun kokusunu içine çektiğinde kar-
makarışık düşüncelerle bulanık zihni biraz yatışsa da, hu-
zursuzluğu sürdüğü için yataktan çıktı. Sonraki birkaç sa-
at boyunca evin içinde dolandı; karanlık gökyüzünü, Corso
Bulvarı'nı, karşı binalarda yaşayan komşuların pencere-
lerini izledi. Gecenin bir anında, bahçeye çıkan merdiveni
tırmadığını hatırlamasa da, kendini Büyükhanım'ın te-
rastaki güllerinin arasında buldu. Güllerin kokusunun ka-
rıştığı gecenin temiz havası iyi geldi ama bir süre sonra tu-
tulduğu titreme nöbetiyle birlikte her şey bir kez daha içi-
ni acıtmaya başladı.

Havanın aydınlanmasına birkaç saat kala onu mut-
fakta otururken bulan Tigris çay yaptı ve güveçten kala-
rı yediler. Lezzetli et, patates ve peynir katmanları kadar,
Tigris'in Lucy Gray'in başına gelenlerin onun suçu olmadığı-
nı nazik bir şekilde hatırlatması da Coriolanus'u biraz ol-
sun teselli etti. Sonuçta ikisi de üzerlerindeki güçler tara-
findan hayatları kontrol edilen çocuklardı.

Biraz rahatlayan Coriolanus, Satyria'nın telefonuyla
uyanmadan önce birkaç saat kestirmeyi başardı. Becerebi-
lirse sabah okula gelmesi için onu teşvik eden Satyria, ar-
tık gönüllülük esasına göre gerçekleştirilecek olan rapor-
tajlara yönelik bir çalışma için bir başka akıl hocası-haraç
toplantısının yapılacağını söyledi.

Akademi'de, Heavensbee Salonu'nun balkonundan aşağı
bakarken boş sandalyelerin görüntüsü Coriolanus'un canını
sıktı. Sekiz haracın öldüğünü ve birinin de kaçtığını biliyor-
du elbette ama bunun yirmi dört küçük masada açılan ir-
kiltici boşluklarla nasıl bir görünüme yol açacağı hiç aklına
gelmemişti. 1, 2, 6 ve 9. Mintikalardan hiç haraç yoktu; 10.

Mintika'nın ise tek haracı kalmıştı. Geriye kalan çocukların büyük kısmı yaralıydı ve hiçbirisi iyi durumda görünmüyordu. Altı akıl hocası ölmüş ya da hastanelik olmuştu; 1 ve 2. Mintikaların firarilerine atanmış olan akıl hocalarının masalarında haraç olmayacağından dolayı, bu akıl hocalarının toplantıya katılmak için hiçbir nedenleri yoktu. Olayların gidişatı hakkında düşüncelerini açıklamaktan çekinmeyen Livia Cardew mintikalardan yeni haraçların getirilmesini ya da en azından (herkesin grip yüzünden hastanede yattığını sandığı) Clemensia'ya atanan Reaper'ın kendine verilmesini talep etti. Ama Livia'nın istekleri kabul edilmediğinden, Reaper başında kurumuş kanıyla lekelenmiş bir bandajla, masasında tek başına oturmaya devam etti.

Coriolanus karşısındaki sandalyeye oturduğunda, Lucy Gray gülümsemeyi denemedi bile. Sürekli öksürdüğü için ağrıyan göğsünden hırıltılı sesler çıkıyordu ve kıyafetleri hâlâ isle kaplıydı. Ama veteriner Coriolanus'un beklentilerini aşan bir tedavi uygulamış olmalıydı çünkü kızın elleri hızla iyileşiyormuş gibi görünüyordu.

"Selam," dedi Coriolanus, masanın üzerine findık ezme-
li bir sandviçle, Satyria'nın hastaneye getirdiği kurabiye-
lerden ikisini koyarak.

"Selam," dedi Lucy Gray, boğuk bir sesle. Aralarındaki o tath flörtleşme hatta yoldaşlık hissi bile, yerini hiçliğe bırakmıştı. Kız sandviçe dokunsa da yiyemeyecek kadar yor-
gun görünüyordu. "Teşekkürler."

"Hayır, hayatımı kurtardığın için asıl ben *sana* teşekkür ederim." Coriolanus bunu şaka yollu söylemişti ama kızın gözlerine baktığında işin şakası olmadığını anladı.

"İnsanlara böyle mi söylüyorsun? Hayatını kurtardığını mı söylüyorsun?"

Aslında bundan Tigris ve Büyükhanım'dan başka hiç kimseye bahsetmemişti. Belki de bu bilgiyle ne yapması gerektiğini bilemediğinden, şu ana dek yalnızca gördüğü bir rüya gibi aklından geçirmişti. Ama şimdi etraflarında hayatını kaybedenlerin boş sandalyeleriyle otururlarken, tüm dikkatini Lucy Gray'in arenada kendisini nasıl kurtardığına verdiğinde bunun ne denli önemli olduğunu göz ardı edemedi. Lucy Gray yardım etmeseydi ölmüş olacaktı. Çiçeklerle kaplanmış bir başka parlak tabut. Bir başka boş sandalye. Konuşmaya çalıştığında kelimeler dudaklarından zorla çıktı. "Yalnızca aileme söyledim. Gerçekten. Teşekkür ederim, Lucy Gray."

"Eh, biraz zamanım vardı," dedi kız, titreyen işaretparmağıyla kurabiyelerden birinin üzerindeki çiçek şekli verilmiş şekerlemeye dokunarak. "Güzel kurabiyeler."

Coriolanus'un kafası karışmıştı. Lucy Gray hayatını kurtardıysa, ona borçlu olduğu anlamına gelirdi bu. Ama ne borçluydu? Bir sandviçle iki kurabiye mi? Ona borcunu böyle ödüyordu. Görünüşe göre çok ucuz bir bedel belirdiği hayatı karşılığında ona ödediği buydu. Ama aslında ona dünyaları borçluydu. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Kaçabilirdin. Kaçsaydın, kimse yardımına gelemeden vanarak can verirdim."

"Kaçmak, ha? Vurulmak için bu kadar zahmete girmeye gerek var mı?"

Coriolanus başını iki yana salladı. "Şaka yapabilirsin ama bu, benim için yaptığını değiştirmez. Sana bir şekilde borcumu ödeyebilirim umarım."

"Ben de öyle umuyorum."

Bu birkaç kelimelik konuşmayla, Coriolanus Lucy Gray'le aralarındaki dinamikte bir şeylerin değiştiğini his-

setti. Akıl hocası olarak, şu ana dek ona hediyeler getiren iyi niyetli yardımsever olmuş, her zaman minnetle karşılanmıştı. Ama şimdi Lucy Gray ona hiçbir şeyle kıyaslanamaz bir hediye vererek masayı tersine çevirmişti. Yüzeyde, her şey aynıymış gibi görünüyordu. Kız zincirlenmişti, oğlan yiyecek getirmişti, Barış Muhafızları statükonun bekçileriydi. Ama aslında, ilişkileri bir daha asla aynı olamazdı. Coriolanus her zaman Lucy Gray'e borçlu olacaktı. Lucy Gray'in ondan bir şeyler talep etmeye hakkı vardı.

"Ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," dedi Coriolanus.

Lucy Gray bir süre yaralı rakiplerini inceledikten sonra Coriolanus'a dönüp gözlerinin içine baktı. Sesinde sabırsızlık taşıyan bir ton vardı. "Gerçekten kazanabileceğimi düşünerek başlayabilirsin."

İKİNCİ KISIM

“ÖDÜL”

Lucy Gray'in sözleri içine otursa da Coriolanus biraz düşündüğünde kızın haklı olduğunu anladı. Kazanabileceğini bir kez olsun aklından geçirmemiş, onu Oyunlar'ın galibi yapmak asla stratejisinin bir parçası olmamıştı. Yalnızca kızın cazibesinin kendisine de yansıyacağını ve haracı Oyunlar'ı kazanamadığı halde akıl hocası olarak başarılı görünmesini sağlayacağını ummuştu. Sponsor bulmak amacıyla şarkı söylemesi için ısrar etmesi bile aslında onun sayesinde dikkatlerin kendi üzerine çekildiği bu süreci uzatmaya yönelik bir girişimdi sadece. Daha birkaç dakika öncesine kadar, kızın ellerinin hızla iyileşiyor olması arenada kendini koruyabilmesi için değil, röportaj gecesinde gitar çalabileceği için önem taşıyordu. Hayvanat bahçesinde konuşurlarken iddia ettiği gibi, Lucy Gray'in onun için önemli biri olması Coriolanus'un şu ana dek aklından geçenleri daha da kötü gösteriyordu. Aslında yapması gereken, haracının hayatını korumak için çabalamak, şansı ne olursa olsun Oyunlar'ın galibi olması için ona yardım etmek olmalıydı.

"Senin kremalı pasta olduğunu söylerken ciddiydim," de-

di Lucy Gray. "Zahmet edip hayvanat bahçesine yalnızca sen geldin. Ha, bir de arkadaşın Sejanus. Siz ikiniz bize insan gibi davrandınız. Ama bana borcunu ancak Oyunlar'da hayatta kalmama yardım ederek ödeyebilirsin."

"Katılıyorum." Bu konuda karar almak Coriolanus'un daha iyi hissetmesini sağladı. "Artık bunu kazanmak için çalışacağız."

Lucy Gray elini uzattı. "Tokalaşalım mı?"

Coriolanus Lucy Gray'in yaralı elini dikkatle sıktı. "Sana söz veriyorum." Mücadele fikri ona enerji vermişti. "Birinci adım olarak bir strateji düşüneceğim."

"Hayır, *biz* bir strateji düşüneceğiz," diye düzeltti Lucy Gray. Sonra da gülümseyerek sandviçten bir ısırık aldı.

"Tamam, *biz* bir strateji düşüneceğiz." Coriolanus hızlı bir hesap yaptı. "Marcus'u bulamazlarsa, geriye on dört rakibin kaldı."

"Beni birkaç gün daha hayatta tutmayı başarırsan hükmen galip bile gelebilirim."

Coriolanus kızın yaralı, hasta, zincirlenmiş rakiplerine baktığında umuda kapılsa da Lucy Gray'in durumu da pek farklı sayılmazdı. Gene de 1 ve 2. Mintıkların devre dışı kalması, Jessup'ın arenada onu koruyacak olması ve yeni sponsorluk programıyla, Lucy Gray'in şansı Başkent'e adım attığı güne kıyasla ciddi oranda yükselmişti. Belki de Oyunlar'a kadar onun karnını doyurmaya devam edebilirse, diğerleri birbirleriyle dövüşürken ya da açlıktan ölürken Lucy Gray kaçıp arenada bir yerlere saklanabilirdi. "Sana bir şey sormam gerekiyor. Olay o noktaya gelirse, birini öldürür müsün?"

Lucy Gray lokmasını çiğnerken soruyu düşündü. "Belki... kendimi korumak için."

"Bu Açlık Oyunları. Oyunlar bütünüyle kendini korumakla ilgili. Ama belki de en iyisi diğer haraçlardan kaçman ve arenada karnını doyurmak için sana sponsor bulmamız olacaktır. Biraz bekle."

"Evet, bu strateji benim için daha iyi. Yeteneklerimden biri de korkunç şeylere dayanmaktır." Ekmek boğazına taktığı için öksürmeye başladı.

Coriolanus çantasından su şişesini çıkarıp uzattı. "Röportajlar yapılacak ama yalnızca gönüllü olanlar için. Bunu yapmak istiyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu viski sesi için özel bir şarkım bile var. Asıl sen bana gitar bulabildin mi?"

"Hayır ama bugün bulacağım. Ödünç alabileceğim birileri olmalı. Sana sponsor da bulabilirsek, Oyunları kazanabilmen için çok önemli bir adım atmış oluruz."

Lucy Gray söylemeyi düşündüğü şarkı hakkında konuşmaya başladığında biraz olsun canlandı. Ama akıl hocalarıyla haraçlara verilen süre yalnızca on dakika olduğundan, Profesör Sickle'ın akıl hocalarına yüksek biyoloji laboratuvarına gitmelerini söylemesiyle kısa toplantı sona erdi.

Güvenlik önlemleri artırıldığı için koridorlarda Barış Muhafızları'nın eşlik ettiği akıl hocaları laboratuvar da yerlerini alırken, Dekan Highbottom da çocuklara bakıp listedeki adlarının yanına işaret koydu. Aralarında Livia ve Sejanus'un da olduğu, ölü ve kaçak haraçların sağlam durumdaki akıl hocaları daha önceden laboratuvar masalarına oturmuş, Dr. Gaul'ün tavşanın kafesine havuç atmasını izliyorlardı. Kadının bu kadar yakınında olmak Coriolanus'un gerilip terlemesine neden oldu.

"Haydi, hoppi. Havuç mu, çubuk mu arzu edersiniz? Herkes ölüyor ve sizlerin de..." Dr. Gaul tekerlemesini ta-

mamlamaları için beklentiyle çocuklara baktığında, Sejanus dışında herkes gözlerini kaçırdı.

“Bulanıyor mideniz,” dedi Sejanus.

Dr. Gaul kahkahayı koyverdi. “Ah, merhametli oğlumuz değil mi bu? Haracın nerede çocuk? Fikrin var mı?”

Başkent Haberleri Marcus’u bulmak için sürdürülen insan avıyla ilgili gelişmeleri yayınlamaya devam etse de yayınların sıklığı azalmıştı. Yetkililerin açıklamalarına göre, çocuk Transfer’in ücra bir noktasında kapana kısılmıştı ve çok yakında yakalanacaktı. Başkent halkı rahatlamıştı; genel fikir, Marcus’un öldüğü ya da yakalanmak üzere olduğuydu. Her halükârda, Transfer’den çıkıp Başkent’in masum insanlarını öldürmektense kaçmaya çalışması daha akla yatkındı.

“Muhtemelen özgürlüğüne koşuyor,” dedi Sejanus, gergin bir sesle. “Muhtemelen yakalandı ve bu durum gizli tutuluyor. Muhtemelen yaralı ve saklanıyor. Muhtemelen öldü. Hiçbir fikrim yok. Sizin var mı?”

Coriolanus çocuğun cesaretine hayran olmaktan kendini alıkoyamasa da, Sejanus Dr. Gaul’ün ne kadar tehlikeli biri olduğunu bilmiyordu. Adımlarını dikkatli atmazsa sonu, vücuduna eklenmiş muhabbet kuşu kanatları ve bir fil hortumuyla laboratuvardaki kafeslerden biri olabilirdi.

“Hayır, cevap vermeyin,” diye devam etti Sejanus. “Marcus ya öldü ya da onu yakaladığınızda zincirleyip sokaklarda sürükleyeceğiniz için ölmek üzere.”

“Bunu yapmaya hakkımız var,” dedi Dr. Gaul.

“Hayır, yok! Ne dersiniz deyin umurumda değil. İnsanları aç bırakmaya, hiçbir neden yokken onları cezalandırmaya hakkınız yok. İnsanların hayatlarını, özgürlüklerini ellerinden almaya hakkınız yok. Herkesin doğuştan bunla-

ra hakkı var ama sizin bunları almaya hakkınız yok. Savaşı kazanmak size böyle bir hak vermez. Daha çok silahınız olması size böyle bir hak vermez. Başkent'te doğmuş olmanız size böyle bir hak vermez. Hiçbir şey size böyle bir hak vermez. Bugün buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum." Sejanus ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ama dışarı çıkmaya çalıştığında kapı tokmağı kıpırdamadı. Bir süre kapıyla boğuşuktan sonra Dr. Gaul'e döndü. "Şimdi de kapıları üzerimize mi kilitliyorsunuz? Burası da bizim maymun kafesimiz mi oldu?"

"Çıkabileceğini söylemedim," dedi Dr. Gaul. "Yerine otur çocuk."

"Hayır." Sejanus bunu alçak sesle söylemesine rağmen birkaç kişinin irkilmesine neden oldu.

Bir duraksamanın ardından Dekan Highbottom araya girdi. "Kapı dışarıdan kilitlendi. Barış Muhafızları, toplantımız sürerken kimsenin bizi rahatsız etmemesi için kapıda nöbet tutmakla görevlendirildi. Yerine otur, lütfen."

"Ya da seni başka bir yere göndermemizi mi istersin? Muhafızlar da sana eşlik eder," dedi Dr. Gaul. "Sanırım babanın ofisi çok yakında." Adını bilmiyormuş gibi ona çocuk demekte ısrar etse de Dr. Gaul'ün Sejanus'un kim olduğunu bildiği apaçık ortadaydı.

Öfke ve aşağılanma hissiyle yanan Sejanus ya kıpırdamak istemiyor ya da bunu yapamıyordu. Gerginlik dayanılmaz bir hal alana kadar olduğu yerde durup Dr. Gaul'e bakmayı sürdürdü.

"Yanımdaki yer boş." Sözcükler Coriolanus'un ağzından çıkıvermişti.

Bu teklif Sejanus'un dikkatini dağıttı. Birkaç saniye daha kapının önünde bekledikten sonra havası boşalmış gibi

omuzları çöktü. Derin bir nefes aldı, koridoru geri yürüdü ve Coriolanus'un yanındaki tabureye çöktü. Bir eliyle çantasının askısını kavrarırken, diğer elini yumruk yapıp masanın üzerine koydu.

Coriolanus ağzını hiç açmamış olmayı diledi. Dekan Highbottom'ın sorgulayıcı bir ifadeyle ona baktıktan sonra defterini açıp kalemmini eline aldığını gördü.

"Duygularınız ayaklanmış durumda," dedi Dr. Gaul. "Sizi anlıyorum. Gerçekten. Ama duygularınızı denetim altında tutmayı öğrenmek zorundasınız. Savaşları kalbimizle değil, kafamızla kazanabiliriz."

"Ben savaşın sona erdiğini sanıyordum," dedi Livia. Sejanus kadar değildi belki ama o da öfkeli görünüyordu. Coriolanus, güçlü kuvvetli haracını kaybettiği için kızın bu kadar öfkeli olduğunu tahmin etti.

"Öyle mi? Hem de arenada yaşadıklarından sonra?" dedi Dr. Gaul.

"Ben de öyle sanıyordum," diye araya girdi Lysistrata. "Savaş sona erdiyse teknik olarak ölümler de sona ermeli, öyle değil mi?"

"Ben bu savaşın asla sona ermeyeceğini düşünmeye başladım," dedi Festus. "Mintikalar her zaman bizden nefret edecek. Biz de onlardan."

"Önemli bir noktaya değinmiş olabilirsin," dedi Dr. Gaul. "Bir an için, savaşın devam ettiğini düşünelim. Gerginlik düzeyi zaman zaman alçalıp yükselse de, savaşın asla sona ermeyeceğini varsayalım. Bu durumda amacımız ne olmalıdır?"

"Bu savaşın asla kazanılamayacağını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Lysistrata.

"Diyelim ki öyle," dedi Dr. Gaul. "Bu durumda stratejimiz ne olmalıdır?"

Coriolanus cevabı söylememek için ağzını sımsıkı kapalı tutuyordu. Cevap o kadar belliydi ki! Ama Tigris, bu yüzden alacağı takdir ve övgülerden mahrum kalacak olsa bile, Dr. Gaul'le iletişim kurmaktan elinden geldiğince kaçınması gerektiği konusunda haklıydı. Sınıf soru üzerine kafa yorarken koridorda bir ileri bir geri yürüyen Dr. Gaul en sonunda onun masasının önünde durdu. "Bay Snow? Sonsuz savaşımızda ne yapmamız gerektiği konusunda fikrin var mı?"

Coriolanus, kadının yaşlı olduğunu ve kimsenin sonsuza dek yaşayamayacağını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

"Bay Snow?" diye üsteledi Dr. Gaul. Coriolanus kendini metal çubukla dürtülen tavşan gibi hissetti. "Tahminde bulunmak ister misin?"

"Kontrol ederiz," dedi Coriolanus alçak sesle. "Savaşın sona ermesi imkânsızsa, yapmamız gereken şey, sonsuza dek savaşı kontrol altında tutmaktır. Tıpkı şu an yaptığımız gibi. Mıntıkaları işgal eden Barış Muhafızları'yla, sert yasalarla ve Açlık Oyunları gibi, hâkimiyetin kimde olduğunu hatırlatan olaylarla. Her türlü senaryoda dizginlerin bizde olması, mağlup yerine galip olmamız daha iyi."

"Ama ahlaki açıdan da zayıfız," diye mırıldandı Sejanus.

"Kendimizi savunmamız ahlaka aykırı değil," dedi Livia. "Ayrıca kim mağlup yerine galip olmak istemez ki?"

"Benim ne mağlup ne de galip olmak ilgimi çekiyor," dedi Lysistrata.

"Ama soruyu düşünecek olursanız," dedi Coriolanus. "Böyle bir seçenek yok. İkisinden biri olmak zorundayız."

"Düşünecek olursak... ne dersin, Casca?" dedi Dr. Gaul, koridorda yürümeye başlayarak. "Biraz düşünmek birçok hayatı kurtarabilir."

Highbottom dalgın bir halde önündeki deftere bir şeyler yazmaya devam etti. *Belki Highbottom da benim kadar tatşandır*, diye düşündü Coriolanus. Belki bu adam yüzünden endişelenerek zaman kaybediyordu.

“Ama cesur olun,” diye devam etti Dr. Gaul, neşeyle. “Çoğu zaman hayatta olduğu gibi, savaşın da iniş-çıkışları vardır. Yeni ödeviniz bu olacak. Savaşın çekici yanlarıyla ilgili bir makale yazacaksınız. Savaşın sevdiğiniz tüm yönleriyle ilgili.”

Sınıf arkadaşlarının çoğu şaşırsa da, Coriolanus hiç tepki vermedi. Bu kadın sırf eğlence olsun diye yılanlarını Clemensia'nın üzerine salmıştı. İnsanların acı çektiğini görmekten keyif aldığı belliydi. Muhtemelen herkesin bundan keyif aldığını sanıyordu.

Lysistrata kaşlarını çattı. “Sevdiğimiz yönleri mi?”

“Çok uzun bir makale olmayacaktır,” dedi Festus.

“Bu bir grup projesi mi?” diye sordu Livia.

“Hayır, bireysel. Grup projeleriyle ilgili sorun çoğu zaman bütün işi tek bir kişinin yapması.” Dr. Gaul’un bunu söylerken ona göz kırpması Coriolanus’un tüylerinin ürpermesine neden oldu. “Ama ailenizden yardım almanızda sakınca yok. Onlardan duyduklarınız sizi şaşırtabilir. Cesaret edebildiğiniz kadar dürüst olun. Makalelerinizi cumartesi yapacağımız toplantıya getirin.” Dr. Gaul cebinden çıkardığı havuçlarla tavşanına döndü ve çocukları unuttu.

Laboratuvardan çıktıklarında Sejanus Coriolanus’un peşine takıldı. “Beni kurtarmaktan vazgeçmelisin.”

Coriolanus başını iki yana salladı. “Elimde değil. Tık gibi.”

“Orada olmasaydın ne yapardım bilemiyorum.” Sejanus sesini alçalttı. “O kadın tam bir şeytan. Durdurulması gerekiyor.”

Coriolanus Dr. Gaul'ü koltuğundan indirmek için uğraşmanın beyhude olduğunu hissetse de anlayışlı bir tavır takınmaya karar verdi. "Sen bunu denedin."

"Ve başarısız oldum. Ailemin eve dönmeye karar vermesini isterdim. Ait olduğumuz yere, 2. Mıntıka'ya. Ama bizi orada da istemiyorlar. Başkentli olmak beni öldürecek."

"Kötü bir zamandayız, Sejanus. Oyunlar, bombalar. Kimsenin kafası yerinde değil. Kaçmaya kalkışma diye söylüyorum." Sejanus'un omzuna vururken, *Bana bir iyilikte bulunmana ihtiyacım olabilir*, diye düşündü.

"Nereye kaçacağım ki? Nasıl? Neyle? Ama bana destek olmanı çok takdir ediyorum. Keşke sana teşekkür etmenin bir yolunu bulabilsem."

Aslında Coriolanus'un ihtiyacı olan bir şey vardı. "Senden ödünç alabileceğim bir gitarın var mı?"

Plinth'lerin gitarı yoktu. Bu yüzden Coriolanus çarşamba öğleden sonrasının geri kalanını Lucy Gray'e verdiği sözü tutabilmek için koşturmaya ayırdı. Okulda sorup soruşturdu ama alabildiği en iyi cevap, hayvanat bahçesinde cevizlerle jonglörük yapan 7. Mıntıka'nın erkek haracı Treech'in akıl hocası Vipsania Sickle'dan gelen bir "belki" oldu.

"Sanırım savaş sırasında bir gitarımız vardı," dedi Vipsania. "Eve gidince bakıp sana haber veririm. Kızını yeniden şarkı söylerken dinlemeyi çok isterim!" Coriolanus ona inanıp inanmamak konusunda kararsızdı; Sickle'lar asla müziksever bir aile izlenimi bırakmamışlardı. Vipsania teyzesi Agrippina'nın rekabetçi karakterini taşıdığından, gitar için söz verip onları oyalayarak Lucy Gray'in performansını baltalamayı deneyebilirdi. Ama bu oyunu sürdürmeye karar veren Coriolanus, Vipsania'ya teşekkür edip hayatını kurtardığını söyledi ve arayışına devam etti.

Akademi'den sonuç çıkmayacağını anladığında aklına Pluribus Bell geldi. Belki onda, gece kulübü günlerinden kalma enstrümanlar olabilirdi.

Kulübün arka sokak kapısı açıldığı anda, Boa Bell Coriolanus'un bacaklarının arasına dolanıp mırlamaya başladı. On yedi yaşındaki kedi artık çok yaşlanmış olduğundan, Coriolanus onu kollarının arasına alırken çok dikkatli davrandı.

"Ah, eski bir dostu görmek onu her zaman mutlu eder." Pluribus, Coriolanus'u içeri davet etti.

Mintikaların savaşta mağlup edilmesi Pluribus'un ticaret hayatında çok fazla değişikliğe neden olmamıştı. Yaşlı adam hâlâ hayatını karaborsa malların satışından kazanıyordu; tek fark bu malların artık biraz daha lükse kaçıyor olmasıydı. Kaliteli alkollü içkiler, makyaj malzemeleri ve tütün hâlâ Başkent'te kolay bulunmuyordu. 1. Mintika yavaş yavaş Başkent'in lüks zevklerini tedarik etmeye başlamış olsa da herkesin bu türden mallara erişimi yoktu ve fiyatlar da yüksekti. Snow'lar artık Pluribus'un devamlı müşterileri arasında yer almıyorlardı ama Tigris et ya da kahve satın almalarını sağlayan karne kuponlarını yaşlı adama satmak için arada sırada buraya uğruyordu. Snow'ların bu kuponları kullanmak gibi bir şansları yoktu ve fazladan bir kuzu bacağı satın alma ayrıcalığına sahip olmak için memnuniyetle ödeme yapacak insanlar vardı.

Ağzı sıklığıyla tanınan Pluribus, Coriolanus'un varlıklı biriymiş gibi davranmak zorunda olmadığı az sayıdaki insandan biriydi. Snow'ların ne durumda olduklarını bilen Pluribus etrafta bu konuda konuşmadığı gibi, asla ailenin utanmasına neden olacak bir tavır da takınmazdı. Coriolanus'a koltuklardan birine geçmesini söyleyen

adam buzlu çayla pasta ikram etti. Bir süre bombalamadan ve bu olayın savaşın kötü hatıralarını nasıl canlandırdığından bahsettiler. Ama çok geçmeden konuşmaları, Pluribus'ta olumlu bir izlenim bırakan Lucy Gray'e kaydı.

"Biliyor musun, burada onun gibi birkaç kız olsaydı kulübü yeniden açmayı düşünebilirdim. Elbette nadide mallarımı satmaya devam ederdim ama hafta sonları sahne şovları da düzenlerdim. Birbirimizi öldürmekle o kadar meşgulüz ki nasıl eğlenileceğini unuttuk. Ama o kız eğlenmeyi biliyor. Senin kızın bunu biliyor."

Coriolanus, Pluribus'a röportaj gecesi için planını anlatıp ödünç alabileceği bir gitar olup olmadığını sordu. "Gitarra gözümüz gibi bakacağımıza söz veriyorum. Lucy Gray'in çalacağı gece dışında onu evde tutacağım ve röportajın ertesi günü de hemen geri getireceğim."

Pluribus'un ikna edilmesi gerekmiyordu. "Bombalar Cyrus'u bizden aldığı anda her şeyi toparlayıp kaldırdım. Böyle bir şey yapmam saçmaydı aslında. Sanki hayatımın aşkını bu kadar kolay unutabilirmişim gibi." Adam ayağa kalkıp içlerinde parfüm şişeleri olan sandıkları kenara çekerek eski bir dolap kapısını ortaya çıkardı. Dolaptaki düzenli raflar çeşitli müzik enstrümanlarıyla doluydu. Şaşırtıcı bir şekilde tozla kaplanmamış olan deri bir çantayı çıkarıp kapağını açtı. Eski ahşap ve cılanın hoş kokusu burnuna dolarken, Coriolanus çantadan çıkan altın rengi alete bakakaldı. Gövdesi kadın şeklindeydi ve altı tel uzun sapın ucundaki akort vidalarına doğru uzanıyordu. Parmağıyla hafifçe tellere dokundu. Gitar fena halde akortsuz olmasına rağmen, sesinin zenginliği Coriolanus'un içine işledi.

Başını iki yana salladı. "Bu çok iyi bir gitar. Buna zarar gelmesi gibi bir riske giremem."

“Sana güveniyorum. Kızına da güveniyorum. Ashına bakacak olursan bu gitarla neler yapabileceğini duymak istiyorum.” Pluribus çantayı kapatıp Coriolanus’a uzattı. “Kızına onu desteklediğimi söyle. İzleyicilerin arasında bir arkadaşının olması iyidir.”

Coriolanus gitarı minnettarlıkla aldı. “Teşekkür ederim, Pluribus. Umarım kulübünü yeniden açabilirsin. Müdavimlerenden biri olacağım.”

“Hah, tıpkı baban gibi,” dedi Pluribus, kıkırdayarak. “Senin yaşlarındayken, baban da hovarda ahbabı Casca Highbottom’la her gece burayı kapatırdı.”

Coriolanus için bu cümlenin tek bir kelimesi bile anlamlı değildi. Espriden anlamayan, katı, kuralcı bir adam olan babası gençliğinde gece kulüplerinde mi geziyordu? Ve onca insan içinde, Dekan Highbottom’la mı? Babasıyla dekan aynı yaşlardaydı ama adlarının birlikte anıldığını hiç duymamıştı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Ah, hiç de değil. İki çılgındı bunlar,” dedi Pluribus. Ama bu konuda daha fazla konuşmaya fırsat bulamadan içeri bir müşterisi girdi.

Coriolanus aşırı titizlikle, eve getirdiği gitarı şifonyerinin üzerine koydu. Tigris’le Büyükhanım gitara hayran olsalar da asıl Lucy Gray’in tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu. Herhalde 12. Mıntıka’daki enstrümanları Pluribus’un gitarıyla kıyaslanamazdı.

Başı ağrıdığından güneş batarken yatağına girdi ama aklı, babası ve “hovarda Casca Highbottom” arasındaki ilişkiyle meşgul olduğundan uykuya dalması zaman aldı. Pluribus’un söylediği gibi, babasıyla Highbottom’ın yakın arkadaş oldukları bir dönem olduysa bile, bu arkadaşlıktan geriye iyi hislerin kalmadığı belliydi. Kulüp günle-

rinde ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, ilişkileri kötü bitmiş olmalıydı. Bu konuyu daha da açması için ilk fırsatta Pluribus'u sıkıştıracaktı.

Ama Lucy Gray'i cumartesi gerçekleşecek röportaja hazırlamaya giriştiklerinden, sonraki günlerde Coriolanus Pluribus'la konuşma fırsatını bulamadı. Her akıl hocası-haraç çiftine çalışmalar için bir sınıf verilmişti. Başlarında iki Barış Muhafızı dikiliyordu ama en azından Lucy Gray zincirlerle kelepçelerden kurtulmuştu. Tigris, eski elbiselerinden birini göndererek, röportaj için firfırlı gökkuşağı elbisesini yıkayıp ütüleyebileceğini söylemişti. Lucy Gray önce tereddüt etse de Coriolanus ona Tigris'in diğer hediyesini verdiğinde (çiçek şeklinde, lavanta kokulu bir kalıp sabun), kız üzerini değiştirmek için çocuğa arkasını dönmesini söyledi.

Lucy Gray'in gitarı duyguları olan bir varlıkmiş gibi tutuşu, Coriolanus'a kızın, kendi geçmişinden hayal bile edemeyeceği kadar farklı bir geçmişe sahip olduğunu düşündürdü. Hiç acele etmeden enstrümanı akort ettikten sonra, Coriolanus'un getirdiği yiyeceklerle ne kadar açsa müzik için de aynı açlığı taşıyormuş gibi, arka arkaya şarkılar çaldı. Coriolanus ailecek ayırabildikleri yiyeceklerin yanı sıra, kızın boğazı için mısır şurubuyla tatlandırılmış çayla dolu birkaç şişe de getirmişti. Büyük gece gelip çattığında Lucy Gray'in ses telleri çok daha iyi durumdaydı.

Akademi'nin oditoryumunda izleyiciler önünde gerçekleştirilen *Açlık Oyunları: Röportaj Gecesi* programı aynı zamanda tüm Panem'e canlı yayınlanıyordu. Başkent TV'nin hava durumu sunucusu ve *soytarının* önde gideni olan Lucretius "Lucky" Flickerman tarafından sunulan gece, birkaç gün önceki bombalamaların ve ölümlerin ardın-

dan hem aşırı ölçüde uygunsuz hem de şaşırtıcı ölçüde ferahlatıcı bir hava taşıyordu. Üzerinde düğmeleri suni el-mastan, yüksek yakalı mavi bir gömlek olan, jöleli saçları bakır rengi bir tozla kaplanmış Lucky'nin keyfi çok yerindeydi. Sahnenin arkasına asılan, savaş öncesinin şaşaalı günlerindeki bir prodüksiyondan kalmış ve bu gece için yeniden hayata döndürülmüş gibi görünen eski perdede yıldızlarla dolu, ışıldayan bir gökyüzü uzanıyordu.

Marşın coşkulu bir yorumu çalındıktan sonra, Lucky izleyiciler için yepyeni bir on yılda, her Başkent vatandaşının muntıkalı bir haracın sponsoru olarak katılım gösterebileceği yepyeni bir Açlık Oyunları'nın açılışını yaptı. Son günlerin kaotik ortamında Dr. Gaul'ün ekibinin elinden gelenin en iyisi, sponsorların haraçlara gönderebileceği yarım düzine temel gıda maddesini belirlemek olmuştu.

"Bunun size ne yararı olacağını merak ediyor olmalısınız," dedi Lucky, neşeyle. Ve savaştan önce at yarışı oynayanların aşına olduğu basit seçeneklerin yer aldığı bahis sistemini açıkladı. Bir haracı beslemek için para göndermek ya da bir haracın üzerine bahis oynamak isteyenlerin tek yapması gereken semtlerindeki postaneye gitmekti. Postane çalışanları memnuniyetle yardımcı olacaklardı. Pazartesi başlayacak olan Açlık Oyunları'nın öncesinde insanlara bahis yapmaları için yeterince zaman vermek amacıyla, ertesi günden itibaren postaneler sabahın sekizinden akşamın sekizine kadar açık olacaktı. Oyunlar'daki bu yenilikleri tanıttıktan sonra, Lucky'nin röportajlarla ilgili bilgileri içeren kartları okumak dışında yapması gereken pek bir şey yoktu ama adam, Başkent'in şerefine kadeh kaldırmak için önünde dizili kadehlere aynı şişeden farklı renklerde şaraplar doldurmak ve ceketinin içinden

çıkardığı bir güvercini uçurmak gibi birkaç basit sihirbazlık numarası yapmaktan geri durmadı.

Geceye katılabilen akıl hocası-haraç çiftlerinin yalnızca yarısının sunacak bir şeyleri vardı. Kimsenin Lucy Gray'le rekabet edemeyeceğini bildiği halde gösterilerinin daha etkili olması için, Coriolanus sahneye en son çıkmalarını istedi. Diğer akıl hocaları haraçlarının geçmiş hakkında bilgi verdikten sonra, sahip oldukları kısıtlı süreye akılda kalıcı bir şeyler sıkıştırıp insanları sponsor olmaya teşvik etmeye çalıştılar. Lysistrata resmi bir havada yerinde otururken, Jessup gücünü göstermek için sandalyesiyle birlikte kızı kolayca havaya kaldırdı. Io Jasper'ın akıl hocası olduğu 3. Mıntika'nın erkek haracı Circ gözlüğüyle ateş yakabileceğini söylerken, Io bilimsel bilgi birikimini ortaya koyarak, ateş yakmak için çeşitli açılardan ve günün en uygun zamanlarından bahsetti. Kendini beğenmişin teki olan Juno Phipps röportaj süresini, ufak tefek bir çocuk olan Bobbin'e atandığı için nasıl hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmek için değerlendirdi. Başkent'in kurucu ailelerinden biri olan Phipps'ler, 8. Mıntika'nın haraçlarından daha iyisini hak etmiyorlar mıydı? Ama Bobbin konuşma sırası ona geldiğinde dikiş iğnesiyle birini öldürmenin beş farklı yolundan bahsederek Juno'nun kalbini kazanmayı başardı. Festus'un atandığı 4. Mıntika'nın kız haracı Coral, genellikle arenada bulunan bir silah olan üç çatallı zıpkını ne kadar ustalıkla kullandığını gösterdi. Zıpkın yerine bir süpürge sopasıyla yaptığı karmaşık hareketler ustalığı konusunda şüpheyi yer bırakmadı. Ailesinin mandıra krallığının mirasçısı Domitia Whimsiwick'in ineklere olan aşinalığının arenada işe yarayabilecek bir şey olduğu anlaşıldı. Zaten neşeli, girişken olan Domitia, 10. Mıntika'dan gelen

kaslı haracı Tanner ile mezbaha teknikleri üzerine öylesine ayrıntılı bir sohbete daldı ki, süreleri dolduğu halde konuşmaya devam ettikleri için Lucky'nin araya girip onları durdurması gerekti. Arachne mezbahaların çekiciliği hakkında yanıliyordu çünkü o ana dek gecede en çok alkışı alan haraç Tanner oldu.

Coriolanus, Lucy Gray'le birlikte sahneye çıkmaya hazırlanırken, bir kulağıyla röportajları dinliyordu. Başkalarının yeğeninin oğlu Felix Ravinstill, 11. Mıntıka'nın kız haracı Dill'le izleyiciler üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordu. Ama Felix'in neyin peşinde olduğunu anlamak kolay değildi. Dill o kadar hastaydı ki öksürükleri bile zorlukla duyulabiliyordu.

Tigris, Lucy Gray'in elbisesiyle bir başka mucizeye imza atmıştı. Elbiseyi kaplayan kirle is tamamen temizlendiği için kolalanmış gökkuşağı rengindeki firfırlar yeniden rengârenkti. Tigris, Fabricia'nın çöpe attığı, dibinde çok az kalmış bir allık kutusu da göndermişti. Temizlenmiş, yanaklarına allık ve dudaklarına ruj sürülmüş, saçları hasat günü olduğu gibi tepesinde toplanmış olan Lucy Gray, Pluribus'un dediği gibi, hâlâ eğlenmeyi bilen biri gibi görünüyordu.

"Bence her geçen dakika şansın yükseliyor," dedi Coriolanus, kızın saçındaki pembe gül goncasını düzeltirken. Birilerine Lucy Gray'in kime ait olduğunu hatırlatmak gerekebileceğinden, ceketinin yakasında aynı renkte bir gül vardı.

"Ne derler bilirsin. Alaycı kuş şarkısını söyleyene kadar gösteri sona ermez," dedi Lucy Gray.

"Alaycı kuş mu?" Coriolanus kahkaha attı. "Gerçekten sürekli bir şeyler uydurduğunu düşünüyorum."

“Bunu uydurmadım. Alaycı kuş gerçek bir kuştur.”

“Ve senin gösterinde şarkı mı söylüyor?”

“Benim gösterimde değil, tatlım. Senin gösterinde. Ya da Başkent’in gösterisinde diyelim. Sanırım sıramız geldi.”

Lucy Gray’in tertemiz elbisesi ve Coriolanus’un itinayla ütülenmiş üniformasıyla sahneye çıkmaları bile izleyicilerden spontane bir alkış almalarını sağladı. Coriolanus Lucy Gray’e kimsenin umurunda olmayan bir sürü soru sormakla zaman kaybetmek yerine, yalnızca kendini tanıttı ve geriye çekilerek sahneyi kıza bıraktı.

“İyi akşamlar. Adım Lucy Gray Baird. Covey Baird’lerindim. Bu şarkıyı, sonunun nasıl olacağını hiç bilmeden, 12. Mıntıka’da yazmaya başlamıştım. Eski bir melodinin üzerine kendi sözlerimi yazdım. Geldiğim yerde biz buna balat deriz. Bu şarkı bir hikâye anlatıyor ve sanırım bu benim hikâyem. Lucy Gray Baird’in Baladı. Umarım beğenirsiniz.”

Coriolanus son birkaç gün içinde Lucy Gray’in söylediği, baharın güzelliğinden annesini kaybetmenin yürek burkucu çaresizliğine kadar uzanan farklı konularda onlara şarkı dinlemişti. Kız ninnilerden ritmik şarkılara, ağıtlardan manilere kadar her şeyi söylemiş ve her biri için Coriolanus’un fikrini almış, her şarkıya verdiği tepkileri gözlemlemişti. Coriolanus âşık olmanın mucizevi yanı hakkında büyüleyici bir şarkıda karar kıldıklarını sanıyordu ama Lucy Gray’in baladının ilk notalarını duyduğu anda bunun provası yapılmamış bir şarkı olduğunu anladı. İnsan eline geçiren bir melodi ve kendi yazdığı sözlerle, Lucy Gray soluduğu duman ve keder yüzünden hâlâ boğuk olan sesiyle şarkısını söylemeye başladı.

Ben daha bebekken düştüm dara
Genç kız olduğumda ise senin kollarına
Zorluklardan geçtik, bıraktık ışıltımızı zamanla
Sen mahvolurken, ben cazibemle kaldım hayatta
Dans ettim her lokmam için, baldan tatlı öpücükler dağıttım
Sense çaldın, kumar oynadın, ben seni hiç durdurmadım
Paramızı kafamıza diktik, şarkılar söyledik kendimiz için,
Sense bir gün çekip gittin, iyi değilmişim senin için

Öyle olsun, ben kötüyüm ama sen de talih kuşu değilsin
Ben kötüyüm ama bu yeni bir haber değil kimse için
Beni sevmeyeceğini söylüyorsun, ben de seni sevmeyeceğim
Yalnızca kendime hatırlatmama izin ver, kim olduğumu
senin için

Sen tehlikelerden geçerken, kollayan benim sırtını
Ne kadar cesur olduğunu bilen
Uykunda söylediklerini duyan ben
Mezarıma götüreceğim, bunları ve daha fazlasını

Bir gün yerin dibini boylayacağım
Bir gün yapayalnız kalacaksın
O zaman yüzünü kime döneceksin, sana soracağım
Çanlar çaldığında bir başına olacaksın

Sen ağlarken yanında olan ben
Ruhunu tanıyan benim, kurtarmak için savaştığın
Ne yazık, hasatta kaybettiğin bahis de ben
Şimdi mezarıma giderken, ne yapacaksın sen?

Lucy Gray şarkısını tamamladığında yere iğne düşse

duyulabilecek bir sessizlik oldu. Birkaç kişi burnunu çekti, birkaç kişi öksürdü ve en sonunda arka koltuklardaki Pluribus'un "Bravo!" diye haykırmasıyla bütün oditoryuma yayılan coşkulu bir alkış başladı.

Coriolanus, Lucy Gray'in bu karanlık, duygulu, aşırı ölçüde kişisel şarkısıyla turnayı gözünden vurduğunu biliyordu. Arenaya bağışların yağacağını, kızın başarısının kendi başarısı olarak görüleceğini biliyordu. Kar her zaman tepeye düşerdi falan. Dışarıya alçak gönüllü, memnun bir ifade sunarken, olayların bu şekilde gelişmesi nedeniyle mutluluktan havalara sıçraması gerektiğini biliyordu.

Ama hissettiği şey kıskançlıktı.

“Son olarak 12. Mıntika’nın kızı... o da Coriolanus Snow’a atandı.”

“Bu gökkuşağı kızı sana atanmamış olsaydı her şey çok farklı olabilirdi.”

“Birbirimizi öldürmekle o kadar meşgulüz ki nasıl eğlenileceğini unuttuk. Ama o kız eğlenmeyi biliyor. Senin kızın bunu biliyor.”

Onun kızı. Onun. Hasat kurasında seçilmeden önce bu kızın bir hayatı yokmuş gibi, Başkent’te Lucy Gray’in Coriolanus’a ait olduğu kanıksanmış bir gerçektir. Ahlaki olarak diğerlerinden üstün olduğunu sanan Sejanus bile Lucy Gray’i Coriolanus’un takas edebileceği bir şey olarak görmüştü. Buna birine sahip olmak denmezse, neye denirdi? Ama Lucy Gray az önce söylediği şarkıyla, Coriolanus’la hiçbir ilgisi olmayan, büyük ölçüde başka biriyle bağlantılı bir başka hayatı anlatarak bütün bunları boşa çıkarmıştı. Bu kişi “sevgilim” dediği biriydi. Coriolanus’un kızın kalbine de sahip olmak gibi bir iddiası olmasa da (onu neredeyse hiç tanımıyordu!), bu kalbin bir başkasına ait olduğunu dü-

şünmek hiç hoşuna gitmemiştir. Şarkı çok başarılı olmasına rağmen, Coriolanus bu şarkıyla ihanete uğramış, hatta aşağılanmış gibi hissediyordu.

Lucy Gray ayağa kalkıp başını eğerek izleyicileri selamladıktan sonra elini Coriolanus'a uzattı. Anlık bir kararsızlığın ardından Coriolanus'un da sahnenin önünde Lucy Gray'e katılmasıyla birlikte insanlar ayağa kalktı. Alkışların arasına Pluribus'un başlattığı bis haykırıları karışsa da, Lucky Flickerman'ın çocuklara hatırlattığı gibi, zamanları tükendiği için son bir kez izleyicileri selamlayıp sahneyi el ele terk ettiler.

Sahnedan çıkarlarken Lucy Gray elini çekmek istediğinde Coriolanus kızın elini daha sıkı bir şekilde tuttu. "Başardın. Tebrikler. Yeni bir şarkı mı?"

"Bir süredir üzerinde çalışıyordum ama son kıtasını daha birkaç saat önce yazdım. Neden? Yoksa sevmedin mi?"

"Beni şaşırttı. Bir sürü başka şarkın vardı."

"Doğru, vardı." Elini Coriolanus'tan kurtaran kız, son bir kez parmaklarını tellerden geçirdikten sonra gitarı dikkatle çantasına koydu. "Bak, Oyunlar'ı kazanmak için canımı dişime takıp savaşıcağım ama o arenada Reaper, Tanner ve öldürmeye hiç yabancı olmayan diğer birkaç çocukla birlikte olacağımı unutmamamız lazım. Yani hiçbir şeyin garantisi yok."

"Peki şarkı?"

"Şarkı mı?" Lucy Gray cevap vermeden önce bir süre düşündü. "12. Mıntıka'da bazı yarım kalmış şeyler bıraktım. Haraç olarak seçilmem... her neyse, kötü şans diyelim. Kötü şans ve kötü iş. Bu kötü işti. Bu işin içinde bana çok fazla şey borçlu olan birinin parmağı var. Şarkı ise bir tür geri ödemeydi. Çoğu insan şarkının ne anlattığını anlamamış-

tır ama Covey'lerin mesajı net bir şekilde aldıklarına eminim. Gerçekten umurumda olanlar da onlar."

"Şarkıyı bir kere dinleyerek mi? Göz açıp kapayıncaya kadar bitti."

"Kuzenim Maude Ivory için bu şarkıyı tek bir kere duymak yeterli olacaktır. O çocuk bir melodiyle birlikte söylenen hiçbir şeyi unutmaz. Bu arada görünüşe göre beni gene götürmeye geldiler."

Lucy Gray'in yanına gelen iki erkek Barış Muhafızı açıkça ondan yana olduklarını belli ederek kıza hazır olup olmadığını sorarlarken tıpkı 12. Mıntıka'daki muhafızlar gibi gülümsemelerini bastırmaya çalışıyorlardı. Coriolanus bu kızın daha ne kadar cana yakın olabileceğini düşünmeden edemedi. Muhafızlara tavırlarını tasvip etmediğini gösteren bir bakış atsa da bunun hiçbir etkisi olmadı. Lucy Gray'i götürürlerken adamların kıza iltifatlar yağdırdıklarını duydu.

Hırçınlığını kontrol altına alıp dört bir yanından gelen tebrikleri kabul etmeye başladı. Tebrikler ona gecenin asıl yıldızının kendisi olduğunu hatırlattı. Lucy Gray'in bu konuda kafası karışık olsa bile, Başkent'in gözünde bu kız Coriolanus'a aitti. Gecenin başarısından bir mıntıka haracına pay çıkarmanın ne anlamı vardı ki? Bu, Coriolanus'un başarısıydı. Coriolanus Pluribus'la karşılaşana kadar bu düşüncelerinin doğru olduğuna inandı. "Ne yetenek ama!" dedi yaşlı adam. "Ne kadar doğal bir kız! Hayatta kalmayı başarır, onu kulübümün yıldızı yapmaya kararlıyım."

"Bu kolay olmayacaktır. Hayatta kalsa bile Oyunlar'ın ardından onu eve geri göndermeyecekler mi?"

"Bana bir iyilik yapmasını isteyebileceğim birkaç kişi var. Ah, Coriolanus, mükemmel değil miydi? Bu kıızı kap-

mana çok memnunum, oğlum. Snow'lar için işlerin biraz yolunda gitmesinin zamanı gelmişti."

Beyaz pudralı komik peruğu ve bir ayağı çukurda kedi-
siyle saçma sapan bir adam değil miydi bu Pluribus? O ne
anlardı ki? Pluribus'un ağzının payını verecekken, Satyria
yanına gelip kulağına fısıldadı. "Sanırım ödülü kaptın."

O anda Sejanus da yanlarına geldi. Pahalı olduğu belli
olan çiçekli bir elbise giymiş, yüzü kırış kırış bir kadın ko-
luna girmişti. Ama elbisenin ne kadar pahalı olduğunun
hiç önemi yoktu. Bir balo elbisesi giydirderseniz bile, gene de
turp turptu. Coriolanus bu kadının Sejanus'un anacığı ol-
duğuna emindi.

Sejanus onları tanıştırmırken, Coriolanus sıcak bir gü-
lümsemeyle elini uzattı. "Bayan Plinth, onur duydum. Lüt-
fen ihmalkârlığımı mazur görün. Günlerdir size bir not ya-
zıp göndereceğim ama bunu yapmak için her oturuşumda,
kısa süre önce yaşadığım beyin sarsıntısı nedeniyle başım
zonkladığından düşüncelerimi bir türlü toparlayamadım.
Gönderdiğiniz lezzetli güveç için çok teşekkür ederim."

Memnuniyetle yüzü daha da buruşan Bayan Plinth
utangaç bir kahkaha attı. "Asıl biz sana teşekkür etmeli-
yiz, Coriolanus. Sejanus senin gibi bir arkadaşına sahip ol-
duğu için çok memnunuz. Umarım her zaman bize güvene-
bileceğini biliyorsundur."

"Bilmukabele, efendim. Bilmenizi isterim ki ben de her
zaman hizmetinizdeyim." Kadının şüpheye düşmesi için
bunu abartılı bir havada söylemişti. Ama Bayan Plinth öy-
le biri değildi. Gözleri dolan kadın, Coriolanus'un asale-
ti ve yüce gönüllülüğü karşısında ne diyeceğini bilemiyor-
muş gibi görünüyordu. Elini küçük bir valiz büyüklüğün-
deki çirkin çantasına atıp dantel işlemeli bir mendil çıkar-

di ve burnunu sümkürmeye başladı. Neyse ki o anda, herkese içtenlikle çok sıcak davranan Tigris sahne arkasından çıkıp geldi ve Plinth'lerle konuşmaya o devam etti.

Gece nihayet sona erip Coriolanus'la Tigris eve doğru uzun yürüyüşlerine başladıklarında, Lucy Gray'in azıcık allığı bile ölçülü kullanmasından Sejanus'un anacığının elbisesine kadar her şeyi analiz ettiler. "Coryo, senin için işlerin bundan daha iyi gideceğini hayal bile edemezdim," dedi Tigris.

"Ben de memnunum. Sanırım ona birkaç sponsor bulabileceğiz. Ama umarım şarkı yüzünden kimse rahatsız olmamıştır."

"Ben şarkıdan çok etkilendim. Bence insanların çoğu da benzer hisler içinde. Sen sevmedin mi?"

"Elbette sevdim ama ben çoğu insana göre daha açık fikirliyim. Demek istediğim, sence nasıl bir hikâye anlattı o şarkıda?"

"Bana hayatının kötü bir dönemini anlatıyormuş gibi geldi. Sevdiği bir insan kalbini kırmış gibi."

"Ama bu yalnızca hikâyenin yarısı," diye devam etti Coriolanus, kalp kırıklığına takılmadan. Çünkü Tigris'in bile, mıntikalarda yaşayan ne idüğü belirsiz birini kışkırttığını düşünmesini istemiyordu. "Cazibesiyle hayatta kaldığını söylediği kısma ne demeli?"

"Bu her anlama gelebilir. Sonuçta o kız bir şarkıcı."

Coriolanus bunu bir süre düşündü. "Sanırım öyle."

"Bana ailesini kaybettiğini söylemiştin. Muhtemelen yıllardır kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmış. Sa-
vaşı ve sonrasındaki yılları yaşayan hiç kimsenin bu yüzden onu suçlayacağını düşünmüyorum." Tigris bakışlarını yere çevirdi. "Hepimiz gurur duymadığımız şeyler yaptık."

“Sen yapmadın.”

“Yapmadım mı?” Tigris’in sesinde ona özgü olmayan bir karamsarlık vardı. “Hepimiz yaptık. Belki sen hatırlamayacak kadar küçüktün. Belki ashında durumun ne kadar kötü olduğunu anlayamıyordun.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Her şeyi hatırlıyorum!”

“O halde nazik ol, Coryo,” dedi Tigris, sert bir sesle. “Ölümle onursuzluk arasında seçim yapmak zorunda kalan insanlara tepeden bakmamaya çalış.”

Tigris’in bu şekilde çıkışması Coriolanus’u afallatmıştı. Ama asıl onursuzluk olarak gördüğü davranıştan üstü kapalı bir şekilde bahsetmesine şaşırmıştı. Tigris ne yapmıştı? Çünkü her ne yaptıysa, Coriolanus’u korumak için yapmıştı. Coriolanus’un aklına, karaborsada Tigris’in takas edebileceği neyi olduğunu düşündüğü hasat gününün sabahı geldi. Ama bu asla ciddiye aldığı bir şey değildi. Yoksa öyle miydi? Tigris’in onun için ne fedakârlıklara katlandığını hiçbir zaman öğrenmemeyi mi tercih etmişti? Tigris’in bu konudaki yorumu çok muğlaktı ve hayatta yapılabilecek birçok şey Snow’ların düzeyinin altında olduğundan, kuzeninin Lucy Gray’in şarkı sözü için dediği gibi, kastettiği şey “her anlama gelebilirdi.” Coriolanus ayrıntıları bilmek istiyor muydu? Hayır. İşin doğrusu, bilmek istemiyordu.

Coriolanus apartmanlarının cam kapısını açtığı anda Tigris şaşkınlıkla haykırdı. “Ah, olamaz! Asansör çalışıyor!”

Asansör neredeyse savaşın başlangıcından beri çalışmadığı için Coriolanus şüpheliydi. Ama asansörün kapısı açıktı ve tuşların ışıkları kabinin aynalı duvarlarına yansıyor. Karşılarına kafalarını dağıtan bir şey çıktığı için memnun olan Coriolanus, hafifçe başını eğerek Tigris’i asansöre davet etti. “Onden buyurun.”

Tigris kıkırdayarak, doğuştan bir hanımefendi gibi asansöre adımı attı. "Çok naziksiniz, efendim."

Coriolanus da Tigris'in peşinden asansöre girdi ve katları gösteren tuşlara baktılar. "Bu asansör en son babamın cenazesinden döndüğümüzde çalışıyordu. O günden beri merdivenleri inip çıkıyoruz."

"Büyükhanım buna çok sevinecek. Dizleri artık merdivenlere dayanmıyordu."

"Ben bile sevindim! Belki bu sayede arada sırada evden çıkmaya başlar," dedi Coriolanus. Tigris koluna vurdu ama o da gülüyordu. "Ciddiyim. Evin beş dakika için bile olsa bize kalması hiç fena olmazdı. Belki tek bir sabah olsun marşı dinlemek zorunda kalmazdık. Ya da akşam yemeğinde kravat takmazdım. Ama elbette bu durumda Büyükhanım'ın insanlarla konuşması gibi bir tehlike doğuyor. Dışarı çıktığında gene, 'Coriolanus başkan olduğunda her salı gökten şampanya yağacak!' gibi şeyler söyleyecektir."

"Belki de ne derse desin insanlar bunu yaşına verir," dedi Tigris.

"Umarım. Tuşa basma onurunu size bırakabilir miyim?"

Tigris parmağını teras katının tuşuna dayayıp uzunca bastı. Bir anlık duraksamanın ardından kapılar gıcırdayarak kapandı ve katları çıkmaya başladılar. "Apartman yönetiminin bu dönemde asansörü tamir ettirmeye karar vermesine şaşırdım. Çok para tutmuş olmalı."

Coriolanus kaşlarını çatı. "Ev sahipleri dairelerini satabilmek için binayı elden geçirmiyorlardır, değil mi? Yani, yeni vergiler yüzünden."

Tigris'in yüzü asıldı. "Muhtemelen. Doğru rakamı veren çıkarsa Dolittle'ların satmayı düşündüklerini biliyo-

rum. Dairelerinin onlar için çok büyük olduğunu söylüyorlar ama asıl nedenin bu olmadığını biliyoruz.”

“Biz de böyle mi söyleyeceğiz? Atalarımızdan kalan evimizin artık bizim için büyük olduğunu mu söyleyeceğiz?” dedi Coriolanus, asansörün kapıları açılırken. “Hadi. Hâlâ yapmam gereken bir ödev var.”

Coriolanus’u iltifata boğmak için uyumayıp bekleyen Büyükhanım, röportajların öne çıkan anlarını tekrar tekrar yayınladıklarını söyledi. “Seninki kederli, değersiz, ufak tefek bir kız ama tuhaf bir çekiciliği olduğunu inkâr edemeyeceğim. Belki de sesindendir. Bu ses bir şekilde insanın içine işliyor.”

Lucy Gray şarkısıyla öyle ya da böyle Büyükhanım’ı bile kazandıysa, Coriolanus ülkenin geri kalanının da benzer hisler içinde olması gerektiğini düşündü. Hiç kimse bu kızın şüpheli geçmişini kafaya takmıyorsa, o neden takacaktı ki?

Bir bardak yaykaltı sütü doldurdu, babasının ipek bornozunu üzerine geçirdi ve savaş hakkında sevdiği her şeyi yazmak için masasına oturdu. *Savaşın sefalet olduğu söylenir ama cazip tarafları da yok değildir*, diyerek başladı. Bu ona zekice bir giriş gibi gelse de aradan yarım saat geçtiğinde hiç ilerleme kaydedemediğini gördü. Festus’un dediği gibi, çok kısa olmaya yazgılı bir makaleydi bu. Ama bunun Dr. Gaul’ü tatmin etmeyeceğini ve gönülsüz bir çabanın yalnızca kadının dikkatini üzerine çekeceğini biliyordu.

Tigris iyi geceler dilemek için odasına geldiğinde, konuyu ona açtı. “Savaş günlerinde sevdiğimiz bir şey hatırlıyor musun?”

Tigris yatağın ucuna oturup düşündü. “Bazı ünifor-
ma-

ları sevmiştim. Ama bugünlerde giydiklerini değil. Altın seritli kırmızı ceketleri hatırlıyor musun?”

“Geçit törenlerinde giyilenleri mi?” Coriolanus bulvardan askerlerle bandolar geçerken camdan nasıl sarktığını hatırladı. “Küçükken geçit törenlerini sever miydin?”

“Bayılırdın. O kadar heyecanlıydın ki kahvaltını ettiremezdik,” dedi Tigris. “Geçit töreni günlerinde her zaman evimizde toplanılırdı.”

“Ön koltuklar.” Coriolanus önündeki kâğıda *uniformalar* ve *geçit törenleri* yazdıktan sonra, *havai fişek gösterilerini* de ekledi. “Sanırım küçükken her türlü gösteri bana çekici geliyordu.”

“Hindiyi hatırlıyor musun?” diye sordu Tigris birdenbire.

Savaşın son yılıydı. Kuşatma Başkent’i yamyamlığa ve tam anlamıyla çaresizliğe sürüklemişti. Lima fasulyeleri bile çok az kalmış; sofralarında son kez ete benzeyen bir şey görmelerinin üzerinden aylar geçmişti. Başkent yönetimi halkın moralini yükseltmek için 15 Aralık tarihini Ulusal Kahramanlar Günü ilan etmişti. Aralarında Coriolanus’un babası General Crassus Snow’un da olduğu, Başkent’i savunurken hayatlarını kaybeden bir düzine insanın onuruna özel bir televizyon programı yayınlanmıştı. Programın izlenebilmesi için kente yeniden elektrik verilse de, öncesindeki bir tam gün boyunca elektrik kesik olduğundan evler buz gibi olmuştu. Büyükhanım’ın devasa yatağında birbirlerine sokulup kahramanlarının onurlandırılmasını izlemişlerdi. Coriolanus’un babasına dair hatıraları daha o günlerde silinmeye başlamıştı ve yüzünü fotoğraflardan tanısa da babasının derinden gelen sesiyle mıntıkalara karşı yaptığı kararlı konuşma irkilmesine neden olmuştu. Marşla birlikte program sona ererken kapı-

ları çalınmıştı. Merasim üniformalı üç genç asker bir anı plaketi ve devletin ikramı olarak, içinde on kiloluk donmuş bir hindinin olduğu bir sepet getirmişlerdi. Başkent'in eski günlerdeki lüks yaşamını anımsatacak şekilde, sepette bir kavanoz naneli jöle, bir somon balığı konserve, üç ananaslı şekerleme çubuğu, bir banyo lifi ve çiçek kokulu bir mum da vardı. Askerler sepeti antredeki masanın üzerine koyduktan sonra devletin gönderdiği teşekkür metnini okumuşlar ve iyi geceler dileyip gitmişlerdi. Tigris göz yaşlarına boğulurken, Büyükhanım'ın düşüp bayılmamak için bir yere oturması gerekmişti. Ama Coriolanus'un yaptığı ilk şey, ellerine geçen bu serveti korumak için gidip kapıyı kilitlemek olmuştu.

Somon balığını o gece yemişler ve hindinin nasıl pişirileceğini çözmesi için ertesi gün Tigris'in okula gitmeyip evde kalmasına karar vermişlerdi. Coriolanus'un Snow'ların antetli kâğıdıyla yemek daveti götürdüğü Pluribus, posca ve bir konserve kutusu kayısıyla gelmişti. Aşçının eski yemek kitaplarının birinden yardım alan Tigris'in mutfakta kendini aşmasıyla, içi ekmek ve kabakla dolu, üzerine jöle sürülmüş nefis bir hindi yemişlerdi. Ne daha önce ne de daha sonra hiçbir şeyin tadı Coriolanus'a bu kadar güzel gelmemişti.

"Hâlâ hayatımın en güzel günlerinden biri." Coriolanus bunu kelimelere nasıl döneceğinden emin değildi ama bir süre düşündükten sonra listesine *yoksunluktan kurtuldugumuz anlar* diye yazdı. "O hindiyi nefis pişirmiştin. O zamanlar senin çok büyük olduğunu düşünürdüm ama aslında yalnızca küçücük bir kızdın."

Tigris gülümsedi. "Ya sen... terastaki zafer bahçeni unuttun mu?"

"Maydanoz istiyorsan adamın bendim!" Coriolanus kaha kaha attı. Ama maydanozuyla gurur duyuyordu. Çorba için hoş bir çeşniydi ve bazen başka şeylerle takas etmek için de kullanılabiliyordu. Listesine *becereklilik* diye yazdı.

Bu çocukça zevklerle makalesini yazıp tamamlasa da çıkardığı iş onu tatmin etmemişti. Son birkaç haftada yaşananları, arenada patlayan bombaları, kaybettiği sınıf arkadaşlarını, Marcus'un kaçışını ve bütün bunların, Başkent'in kuşatma altında olduğu günlerde hissettiği dehşeti nasıl yeniden canlandırıldığını düşündü. O günlerde (ve bugün de) asıl önemli olan bu korku olmadan yaşamaktı. Bu nedenle, savaşı kazanmalarının içini nasıl rahatlatmıştı ve ailesine büyük bedeller ödeten Başkent düşmanlarının mağlup edilmesinin buruk bir şekilde de olsa onu nasıl sevindirdiği üzerine bir paragraf ekledi. Güçlerini yitirmiş olan düşmanları artık ona zarar veremezlerdi. Düşmanlarının mağlup edilmesiyle birlikte, o güne kadar aşına olmadığı güvenlik hissini sevmişti. Bu his ancak güç sahibi olmakla, her şeyi kontrol edebilme yetisiyle sağlanabilirdi. Evet, en çok sevdiği şey buydu.

Ertesi sabah, geriye kalan akıl hocaları pazar günü buluşması için bir araya geldiklerinde, Coriolanus savaş yaşanmasaydı bu çocukların nasıl insanlar olacaklarını hayal etmeye çalıştı. Savaş başladığında bebeklikten yeni çıkıyorlardı, savaş sona erdiğinde ise sekiz yaşındalardı. Savaş günlerindeki zorlukları artık yaşamıyor olsalar da, Coriolanus'la sınıf arkadaşları içine doğdukları varlıklı hayattan hâlâ çok uzaktaydılar ve dünyalarının yeniden inşası yavaş, iç karartıcı bir süreçten geçiyordu. Yiyecek kıtlığını ve bombaları, açlığı ve korkuyu silip bunların yerine doğdukları anda onlara vad edilen rahat yaşamı koy-

bilseydi, arkadaşları tanıyamayacağı kadar farklı insanlar olmazlar mıydı?

Düşünceleri Clemensia'ya kaydığında kendini suçlu hissetti. İyileşmeye çalıştığı, ödevlerle uğraştığı ve Lucy Gray'i Oyunlar'a hazırladığı son günlerde onu ziyaret etmeye fırsatı olmamıştı. Ama bu yalnızca zaman darlığıyla ilgili bir mesele değildi. Hastaneye dönüp onun ne halde olduğunu görmek istemiyordu. Doktor ona yalan söylediyse ve Clemensia'nın bütün vücudu pullarla kaplanmışsa ne yapacaktı? Tepeden tırnağa bir yılana dönüştüyse? Bu tam bir saçmalıktı ama Dr. Gaul'ün laboratuvarı öylesine tehlikeliydi ki, aklına en olmayacak düşünceler geliyordu. Zihni bunlarla meşgulken paranoyak fikir çaktı. Dr. Gaul'ün adamları onu da tutsak almak için kendi ayaklarıyla hastaneye gelmesini bekliyor olabilirler miydi? Ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Onu tutsak almak isteselerdi, hastanede yatarken bunu kolaylıkla yapabilirlerdi. En sonunda hepsinin aptalca olduğuna karar verdi. İlk fırsatta Clemensia'yı ziyaret edecekti.

Belli ki sabah insanı olan Dr. Gaul ve sabah insanı olmadığı her halinden belli olan Dekan Highbottom, bir önceki gecenin performanslarını değerlendirdiler. Elbette gecenin yıldızları Coriolanus'la Lucy Gray'di ama en azından haraçlarını röportaj için sahneye çıkarmayı başaran akıl hocalarına da artı puan verildi. Başkent TV'de, Lucky Flickerman merkez postaneden bahisler üzerine gelişmeleri bildiriyordu. Galip bahislerinde favoriler Tanner'la Jessup olmakla birlikte, Lucy Gray en yakın rakibinden üç kat daha fazla sponsor bağışı almıştı.

"Şu insanlara bakın," dedi Dr. Gaul. "Kazanabileceğine inanmasalar da kalbi kırılmış çelimsiz bir kıza ekmek gönderiyorlar. Buradan çıkarılacak ders nedir?"

"Köpek dövüşlerinde insanların ayakta zor duran, kaybetmeye mahkûm muttaları desteklediklerini gördüm," dedi Festus. "İnsanlar uzak ihtimalleri seviyor."

"Bence insanlar iyi bir aşk şarkısını seviyor," dedi Persephone, gamzelerini göstererek.

"İnsanlar aptal da ondan," dedi Livia, alaycı bir gülümsemeyle. "O kızın hiç şansı yok."

"Ama çok fazla romantik var." Pup gözlerini kırpıştırarak Livia'ya bakıp şapır şupur öpüşme sesleri çıkardı.

"Evet, romantik veya idealist fikirler çok çekici olabilir," dedi Dr. Gaul, laboratuvar taburelerinden birine oturarak. "Makalelerinize geçelim. Bakalım neler yazmışsınız."

Dr. Gaul kâğıtları toplamak yerine çocukların, makalelerinden bazı kısımları sesli okumalarını istedi. Sınıf arkadaşları, Coriolanus'un aklına bile gelmeyen birçok noktaya değinmişlerdi. Bazıları askerlerin cesaretinden ve bir gün belki kendilerinin de bir kahraman olabileceklerinden bahsederken, bazıları da birlikte savaşan askerler arasında kurulan güçlü bağı ve Başkent'i savunmanın soyluluğunu vurgulamışlardı.

"Hepimizin, bizden çok daha büyük bir bütünün parçası olduğumuzu hissettim," dedi Domitia. Ciddi bir ifadeyle başını eğdiğinde, atkuyruğu önüne düştü. "Önemli bir şeyin parçasıymışız gibi. Hepimiz fedakârlıkta bulunduk ama bunu ilkemizi korumak için yaptık."

Coriolanus'un savaşa yönelik romantik bir bakış açısı olmadığından, arkadaşlarının "romantik fikirlerini" paylaşmıyordu. Ona göre, savaşta cesaret göstermenin gerekliliği, genellikle birilerinin kötü planlar yapmasından kaynaklanıyordu. Festus'u korumak için kurşun yemeyi göze alıp almayacağına dair hiçbir fikri olmadığı gibi, bunu

öğrenmeye istekli de değildi. Başkent'e dair soylu fikirlerle gelecek olursa, arkadaşları bu fikirlere cidden inanıyorlar mıydı? Coriolanus'un arzularının soylulukla hiçbir ilgisi yoktu; arzuları bütünüyle kontrol sahibi olmakla ilgiliydi. Bu, güçlü bir ahlaki etiğe sahip olmadığı anlamına gelmiyordu; kesinlikle buna sahipti. Ama ilan edildiği günden sonundaki zafer turlarına kadar, savaşla ilgili her şey ona kaynakların ziyan edilmesi gibi görünüyordu. Konuşmaları ilgiyle takip ediyormuş gibi görünürken gözü saatteydi. Yazdıklarını okumak zorunda kalmamak için zamanın geçip gitmesini istiyordu. Geçit törenleri yüzeyseldi ve gücün çekiciliği ona doğru gelse de arkadaşlarının sıraladığı saçmalıklara kıyasla merhametsiz görünüyordu. Maydanoz yetiştirmekle ilgili kısmı ise hiç yazmamış olmayı dilerdi. Şimdi ona çok çocukça geliyordu.

Sıra ona geldiğinde yapabildiğinin en iyisi hindiyle ilgili kısmı okumak oldu. Domitia bunun çok dokunaklı olduğunu söylerken, Livia gözlerini devirdi. Dr. Gaul ise kaşlarını kaldırarak, paylaşmak istediği başka bir şey olup olmadığını sordu. Yoktu.

"Bay Plinth?" dedi Dr. Gaul.

Toplantının başından beri sessiz ve durgun olan Sejanus kâğıdını kaldırıp tek bir cümle okudu. "Savaşla ilgili sevdiğim tek şey o günlerde hâlâ memleketimde yaşıyor olmamdı." Anlık bir duraksamanın ardından ekledi. "Savaşın bunun ötesinde bir değeri olup olmadığını soruyorsanız, bunun bazı yanlışları düzeltmek için bir fırsat olduğunu söylerim."

"Peki düzeltti mi?" diye sordu Dr. Gaul.

"Hayır, hem de hiç. Mıntikalarda hayat hiç olmadığı kadar kötü," dedi Sejanus.

Diğer çocuklardan itirazlar yükseldi.

"Vaaay!"

"Onu yanlış anladım, değil mi?"

"O halde 2. Mintika'ya geri dön! Kim seni özler ki?"

Artık gerçekten şansını zorluyor, diye düşündü Coriolanus. Ama kendisi de öfkeliydi. Bir savaş için iki taraf gerekirdi. Burada söz konusu olan savaşı isyancılar başlatmıştı. Bu savaş Coriolanus'u öksüz bırakmıştı.

Sınıf arkadaşlarını duymazdan gelen Sejanus, Baş Oyun Kurucu'ya odaklanmıştı. "Sizin savaşla ilgili neyi sevdiğinizi sorabilir miyim, Dr. Gaul?"

Kadın uzunca bir süre Sejanus'a baktıktan sonra gülmüştü. "Beni haklı çıkarmasını seviyorum."

Kimse bunun ne anlama geldiğini sormaya fırsat bulamadan, Dekan Highbottom öğle yemeği zamanının geldiğini duyurdu. Çocuklar makalelerini masalarda bırakıp laboratuvarından çıktılar.

Çocuklara yemek için yarım saat verilmişti. Ama Coriolanus yanında yiyecek bir şeyler getirmeyi unutmuştu ve pazar günleri de okulda yemek çıkmıyordu. Bu yüzden yarım saatlik molayı Akademi'nin merdivenlerindeki gölgelik bir alana uzanıp zihnini dinlendirerek geçirmeye karar verdi. Coriolanus'un yakınında oturan Festus ve 8. Mintika'nın kız haracına akıl hocahğı yapan Hilarius Heavensbee, kız haraçlar için uygulanabilecek stratejiler üzerine konuşuyorlardı. Coriolanus, Hilarius'un haracını tren istasyonundan hayal meyal hatırlıyordu. Kızın üzerinde çizgili bir elbiseyle kırmızı bir şal vardı ama onu hatırlamasının asıl nedeni Robbin'le birlikte olmasıydı.

"Kız haraçlarla ilgili sorun oğlanlar gibi kavga etmeye alışkın olmamaları," dedi Hilarius. Heavensbee'ler,

Snow'ların savaş öncesinde olduğu gibi, oldukça zengin bir aileydi. Ama avantajları ne olursa olsun, Hilarius her zaman mazlum bir ifadeye sahipti.

"Bilemiyorum," dedi Festus. "Coral'ımın oğlanlara kök söktüreceğini düşünüyorum."

"Benimkisi cücenin teki." Hilarius manikürlü tırnaklarıyla biftekli sandviçinden bir parça kopardı. "Kendine Wovey diyor. Bizim Wovey'i röportaj için hazırlamaya çalıştım ama kızda kişilik namına hiçbir şey yok. Kimse ona sponsor olmadığı için onu besleyemeyeceğim. Yani diğerlerinden yakasını kurtarmayı başarsa bile işimiz zor."

"Hayatta kalmayı başarsa sponsoru da olabilir," dedi Festus.

"Sen beni dinliyor musun? Benim kızım dövüşmeyi bilmiyor ve ailem onun üzerine bahis oynayamayacağı için kullanabileceğim bir para da yok," diye yakındı Hilarius. "Tek umudum, en azından ailemin yüzüne bakabilmek için kızın son on ikiye kalabilmesi. Bizimkiler bir Heavensbee böylesine kötü bir performans gösterdiği için utanç içindeler."

Öğle yemeğinin ardından, Satyria akıl hocalarını Açlık Oyunları televizyon yayınlarının prodüksiyonunda kullanılan teçhizatı görmeleri için Başkent Haberleri'nin stüdyosuna götürdü. Oyun Kurucular birkaç sıradan ofiste çalışıyorlardı. Onlara tahsis edilen kontrol odası yeterli görünse de aslında burası da her yıl gerçekleştirilen bu kapsamlı organizasyon için biraz küçüktü. Stüdyo gezisinde gördükleri Coriolanus'u biraz hayal kırıklığına uğrattı (daha havalı bir şeyler görmeyi bekliyordu) ama bu yıl Oyunlar'a eklenen yeni seçenekler nedeniyle heyecanlı görünen Oyun Kurucular, akıl hocaları ve sponsorların katılımı hakkında konuşup durdular. Kontrol odasında, spor

müsabakalarının gerçekleştirildiği eski günlerde arenada kullanılan uzaktan kumandalı kameraları gözden geçirirlerken, birkaç Oyun Kurucu ise sponsor bağışlarını arena-ya ulaştırmak için kullanılacak dron'ları test ediyordu. Alıcılarını bir yüz tanıma yazılımıyla bulan dron'lar her seferde yalnızca tek bir şey taşıyabiliyordu.

Oyunlar'ın televizyon yayınlarını sunma görevi, Başkent Haberleri'ne bağlı birkaç muhabirden oluşan bir saha ekibiyle birlikte, röportaj gecesini başarıyla atlatan Lucky Flickerman'e verilmişti. Coriolanus yorum yapması için ona ertesi sabah 8:15 aralığının verildiğini gördüğünde heyecana kapılsa da Lucky'nin lafıyla bozuldu. "Seni erkene almak istedik. Anlarsın işte, kızın zokayı yutmadan önce."

Coriolanus midesine sağlam bir yumruk yemiş gibi hissetti. Livia kötümser biri, Dr. Gaul ise delinin teki olduğundan, bu insanların Lucy Gray'in ciddiye alınacak bir rakip olmadığına dair yorumlarını duymazdan gelebilmişti. Ama budala Lucky Flickerman'in sözleri kimsenin başaramadığı bir şekilde canını sıktı. Lucy Gray'le son görüşmesine hazırlanmak için evine dönerken, ertesi günün sabah saatlerinde haracının öldürülme olasılığı üzerine düşündü. Bir gece önce kızın şarkısında geçen ezik eski sevgili yüzünden hissettiği kıskançlık ve kızın yıldız kumaşının bazen onu gölgede bırakmasının neden olduğu öfke geçip gitmişti. Kendini Lucy Gray'e çok yakın hissediyordu; bu kız beklenmedik bir anda ve sıra dışı bir şekilde hayatına girmişti. Konu sırf onun sayesinde aldığı övgüler değildi. Ondan gerçekten hoşlanıyordu. Başkent'te tanıdığı kızların çoğundan daha çok hoşlanıyordu. Lucy Gray bir şekilde ölmemeyi başarırca, belki hayatları boyu sürececek bir ilişkileri olabilirdi. Ama bütün bu olumlu düşüncelere rağmen

men, Coriolanus şansın Lucy Gray'den yana olmadığını farkındaydı; üzerine ağır bir melankoli çökmüştü.

Eve gelip yatağına uzandığında Lucy Gray'le vedalaşmaktan ne kadar korktuğunu fark etti. Teşekkür edebilmek için ona güzel bir şey verebilmeyi isterdi. Onun sayesinde kendi değerini yeniden fark etmiş, diğerlerinin arasından sıyrılmak için bir fırsat edinmiş ve ödülü almak için de şansını yükseltmişti. Elbette hayatını da ona borçluydu. Bu kıza vereceği şey çok özel ve değerli olmalıydı. Büyükhanım'a ait olan güllerin aksine, ona ait bir şey olmalıydı. Arenada işler yolunda gitmediği takdirde parmaklarıyla kavrayabileceği, Coriolanus'un onunla birlikte olduğunu hatırlatacak, yapayalnız ölmediği gerçeğiyle biraz olsun teselli olabilmemesini sağlayacak bir şey olmalıydı. Koyu turuncu renkte ipek bir şalı vardı; Lucy Gray bunu saçlarında kullanabilirdi. Ya da akademik başarıları nedeniyle aldığı, üzerine adı işlenmiş altın bir iğnesi vardı. Belki de saçından bir tutam kesip verebilirdi. Bundan daha kişisel bir hediye olabilir miydi?

Birden öfkeye kapıldı. Arenada kendini korumasına yardımcı olacak bir şey olmadıktan sonra ne verdiğinin ne önemi vardı ki? Aklından geçen hediyeler kızın cesedini güzelleştirmekten başka ne işine yarayacaktı? Belki şalla birilerini boğabilir, iğneyi birilerine batırabilirdi. Ama zaten arenada silah yoksunluğu çekmeyeceklerdi ki.

Tigris onu sofraya çağırdığında hâlâ Lucy Gray'e nasıl bir hediye vermesi gerektiğini düşünüyordu. Kuzeni eve gelirken satın aldığı yarım kilo etle dört köfte kızartmıştı. Tigris'in köftesinin kendisinininkine kıyasla çok küçük olduğunu fark eden Coriolanus, kuzeninin yemeği hazırlarken her zaman pişmemiş etten ufak ufak tırtıkladığını bilmesine buna itiraz ederdi. Büyükhanım bunu yasaklamamış ol-

sa, Tigris etin tamamını çiğ çiğ yiyebilirdi. Üzeri sosla kaplanmış köftelerden biri Lucy Gray'e ayrılmıştı. Tigris köftenin yanında patates kızartıp lahana salatası da yapmıştı. Coriolanus da hastanede yatarken Akademi'nin gönderdiği sepette kalan meyvelerle şekerlemelerin en iyilerini Lucy Gray için seçti. Tigris, üzerinde parlak tüylü kuş resimlerinin olduğu bir karton kutunun içine keten bir peçete serip Lucy Gray'in ziyafetini yerleştirdikten sonra en üste Büyükhanım'ın gül goncalarından birini koydu. Coriolanus da kutunun üzerine koymak için hafiften kıızıla çalan koyu renk bir şeftali seçti. Çünkü Covey'ler renkli şeyleri severlerdi; Lucy Gray ise herkesten çok severdi.

"Ona kendisini desteklediğimi söyle," dedi Tigris.

"Ölmek zorunda olduğu için hepimizin çok üzgün olduğunu da söyle," diye ekledi Büyükhanım.

Akşamın ılık, yumuşak havasının ardından, Heavensbee Salonu'nun serinliği Coriolanus'a annesiyle babasının mezarlarının bulunduğu Snow aile mozolesini hatırlattı. Geniş salonda öğrenci olmadığı için ayak seslerinden iç çekişlere kadar her sesin yankılanması, zaten kasvetli olan bu son toplantıya daha da iç karartıcı bir hava veriyordu. Pencerelelerden giren günün son ışıklarının yeterli olacağı düşünüldüğünden, salonun lambaları açılmamıştı ama içerisinin loşluğu, önceki toplantılarının aydınlık ortamıyla tam anlamıyla zıtlık içindeydi. Akıl hocaları balkonda toplanıp aşağıdaki haraçlarına bakarlarken, herkesin üzerine sessizlik çökmüştü.

"Durum şu ki," diye fısıldadı Lysistrata, Coriolanus'un kulağına, "sanırım Jessup'a bağlandım." Kız bir an duraksayıp, Jessup'a getirdiği erişteyle peynirin sarılı olduğu ambalaj kâğıdını düzeltti. "O çocuk benim hayatımı kurtardı." Co-

riolanus, arenada en yakınında olan Lysistrata'nın bombalar patladığında neler gördüğünü merak etti. Lucy Gray'in onu kurtardığını görmüş müydü? Bunu mu ima ediyordu?

Salona inip masalarına yürürlerken Coriolanus olumlu düşünmek için kendini zorladı. Son on dakikalarını, kazanmalarını sağlayacak bir strateji üzerine konuşmak yerine karşılıklı ağlayarak geçirmenin onlara hiç faydası olmazdı. Lucy Gray'in bu salonda daha önce gerçekleştirilen toplantılara kıyasla daha iyi görünmesi moralini biraz düzeltti. Röportaj gecesi için temizlenip bakımdan geçirilen kız loş ışıktaki hâlâ tertemiz görünen elbisesiyle, bir katliama değil de partiye hazırlanıyordu sanki. Coriolanus'un elindeki kutuyu gördüğünde gözleri parıldadı.

Coriolanus başını hafifçe eğerek kutuyu uzattı. "Hediyelerle geldim."

Lucy Gray kutunun üzerindeki gülü zarif bir şekilde tutup kokusunu içine çekti. Ardından yapraklarından birini koparıp ağzına attı. "Tadı, uyku zamanı gibi," dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Ne güzel bir kutu."

"Tigris bu kutuyu özel bir durum için saklıyordu. Açsan şimdi yiyebilirsin. Hâlâ sıcak."

"Sanırım bunu yapacağım. Medeni bir insan olarak son yemegi yiyeceğim." Lucy Gray peçeteyi açıp hayranlıkla kutunun içindekilere baktı. "Ah, esash bir yemek gibi görünüyor."

"Çok var, Jessup'la da paylaşabilirsin. Gerçi sanırım Lysistrata da ona bir şeyler getirdi."

"Jessup'la paylaştım ama o yemek yemeyi kesti." Lucy Gray, Jessup'a endişeli bir bakış attı. "Belki sinirleri bozuk olduğu içindir. Garip davranıyor. Ama şu sıralar hepimizin ağzından acayip laflar çıkabiliyor."

"Nasıl yani?"

"Mesela dün gece Reaper arenada bizi öldürmek zorunda olduğu için her birimizden özür diledi. Oyunlar'ı kazandığında bunu telafi edecekmiş. Başkent'ten intikam alacağını söylüyor ama bu kısım, bizi öldürecek zorunda olması kadar net değildi."

Coriolanus'un gözleri, güçlü olmasının ötesinde, belli ki akıl oyunlarında da iyi olan Reaper'a kaydı. "Diğerleri nasıl tepki verdiler?"

"Çocukların çoğu yalnızca ona bakmakla yetindi. Jessup yüzüne tükürdü. Ben alaycı kuş şarkısını söyleyene kadar bu işin sona ermeyeceğini söyledim ama bu yalnızca Reaper'ın kafasını karıştırdı. Sanırım Reaper da olan bitenden bir anlam çıkarmaya çalışıyor. Hepimiz sersem gibiyiz. Kolay değil... hayatına veda etmek hiç kolay değil." Lucy Gray'in alt dudağı titremeye başlamıştı. Doğru düzgün bir ısırık almadan sandviçini yana itti.

Konuşmalarının kaderci bir hava kazandığını hisseden Coriolanus konuyu değiştirmeye çalıştı. "Neyse ki senin ölmen gerekmiyor. Neyse ki diğerlerine gönderilen bağışların üç katı sana gönderilecek."

Lucy Gray'in kaşları havaya kalktı. "Üç katı mı?"

"Evet, üç katı. Kazanacaksın, Lucy Gray. Her şeyi düşündüm. Gonk çaldığı anda koşmaya başla. Elinden geldince hızlı koş. Tribünlere çıkıp diğerleriyle arandaki mesafeyi mümkün olduğunca açmaya bak. Saklanacak iyi bir yer bul. Sana yiyecek göndereceğim. Sonra saklanmak için başka bir yere geçersin. Diğerleri birbirlerini öldürene ya da açlıktan olene kadar hareket etmeye devam edip hayatta kalmaya çalış. Bunu yapabilirsin."

"Yapabilir miyim? Bana inanman için seni zorladığımı

biliyorum ama dün gece arenaya çıkacağım anı düşündüm. Kapana kısılmış olacağım. Bir sürü silah. Reaper peşime takılmış. Gündüzleri daha umutlu hissediyorum ama hava karardığında o kadar korkuyorum ki..." Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Kendini ilk kez tutamıyordu. 12. Mıntika'da sahnede vali ona vurduğunda ya da Coriolanus Tigris'in yaptığı ekmek kadayıfını getirdiğinde ağlamanın eşiğine gelse de gözyaşlarını tutmayı başarmıştı. Şimdiyse, bir baraj yıkılmıştı sanki.

Coriolanus, Lucy Gray'in çaresizliğini görünce içinde bir şeylerin çözüldüğünü ve kendi çaresizliğini hissetti. Kıza uzandı. "Ah, Lucy Gray..."

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı kız.

Coriolanus'un parmakları kızın gözyaşlarına dokundu. "Buna izin vermeyeceğim." Kız hıçkırıyordu. "Ölmene izin vermeyeceğim, Lucy Gray!"

"Ama izin vermelisin. Başına beladan başka bir şey açmadım. Seni tehlikeye attım, yemeğini yedim. Baladımı da sevmedin. Yarın benden kurtulmuş olacaksın."

"Yarın mahvolacağım! Sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğimde, kastettiğim şey haraç olarak önemli olduğun değildi. Sen, Lucy Gray Baird, sen kendin olarak benim için çok önemlisin. Benim arkadaşım olarak. Benim..." Hangi kelimeyi kullanması gerekiyordu? Sevgili mi? Kız arkadaş mı? Lucy Gray'in, çarpıldığı bir kızdaki daha fazlası olduğunu iddia edemezdi ve bu da pekâlâ tek tarafı olabilir. Ama bunu itiraf etse ne kaybederdi ki? "Baladını dinlerken kıskançlığa kapıldım çünkü geçmişinden birini değil, beni düşünmeni istiyordum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ama sen karşıma çıkan en harika kızsın. Gerçekten. Her açıdan olağanüstüsün. Ve..." Coriolanus'un da göz-

leri dolmuştu ama gözlerini kırpıştırarak kendini tutmaya çalıştı. Hem Lucy Gray hem kendisi için güçlü olmak zorundaydı. "Ve seni kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmeyi reddediyorum. Lütfen ağlama."

"Üzgünüm. Ağlamayacağım. Ben sadece... çok yalnız hissediyorum."

"Ama yalnız değilsin." Coriolanus kızın elini tuttu. "Arenada da yalnız olmayacaksın; birlikte çalışacağız. Her an orada olacağım. Gözlerimi üzerinden ayırmayacağım. Bunu birlikte kazanacağız. Söz veriyorum."

Kız da ona tutunmuştu. "Sen böyle söyleyince kulağa neredeyse olabiliymiş gibi geliyor."

"Bundan daha fazlası. Olması muhtemel. Hatta planımıza göre davranırsan, kaçınılmaz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Lucy Gray, dikkatle Coriolanus'un yüzüne bakarak. "Çünkü gerçekten inandığını düşünürsem, ben de buna inanabilirim."

Bu an önemli bir jesti gerektiriyordu. Neyse ki, Coriolanus bu jesti sahipti. Şu ana dek kararsız bir halde riski tartıyordu ama Lucy Gray'den bu şekilde, kıza tutunabileceği hiçbir şey bırakmadan ayrılamazdı. Bu artık bir onur meselesiydi. Lucy Gray onun kızıydı. Bu kız hayatını kurtarmıştı. Coriolanus'un da onun hayatını kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

"Dinle. Beni dinliyor musun?" Lucy Gray ağlamaya devam ediyordu ama artık hıçkırıkları daha sessiz, kesintili iç çekişlere dönmüştü. "Annem ölürken bana bir şey bıraktı. Sahip olduğum en değerli şey. Sana şans getirmesi için bunun arenada üzerinde olmasını istiyorum. Ama bunu ödünç verdiğimi aklından çıkarma. Bana geri vermeni bekliyorum. Yoksa asla ondan ayrılamam." Coriolanus ce-

binden çıkardığı şeyi bir an masanın üzerinde tuttuktan sonra parmaklarını açtı. Avcunda, günün son ışıklarıyla parıldayan şey, annesinin gümüş pudralığıydı.

Etkilemesi kolay bir kız olmayan Lucy Gray'in ağzı açık kalmıştı. Elini uzatıp parmağının ucuyla antika gümüş kutunun üzerine zarif bir şekilde işlenmiş gülü okşadı. Ardından pişmanlıkla elini geri çekti. "Ah, ben bunu alamam. Bu çok güzel bir şey. Teklif etmen bile yeterli, Coriolanus."

"Emin misin?" diye sordu Coriolanus, havayı yumuşatmak için işi biraz dalgaya vurarak. Pudralığın kapağını açıp, kızın aynada kendini görebilmesi için kutuyu ona doğru tuttu.

Lucy Gray hızlı bir nefes aldıktan sonra gülümsedi. "Zayıf yanımin üzerine oynuyorsun." Bu doğrudu. Görünümüne çok dikkat ediyordu. Bunun nedeni kendini beğenmişin teki olması değildi. Yalnızca kendisinin farkındaydı. Kutunun içine, bir saat önce pudra tozunun bulunduğu boşluğa baktı. "Burada pudra mı vardı?"

"Vardı ama..." diye söze girdikten sonra sustu Coriolanus. Bunu söylediği takdirde geri dönüş yoktu. Diğer taraftan, bunu söylemezse Lucy Gray'i sonsuza dek kaybedebilirdi. "Kendininkini kullanmak istersin diye düşündüm," diye fısıldadı.

Lucy Gray, Coriolanus'un ne demek istediğini anında anladı. Gözleri Barış Muhafızları'na kaydı. Muhafızların hiç kimseyle ilgilenmediklerini gördüğünde masaya uzanıp pudralığın kokusunu içine çekti. "Mmm, hâlâ kokuyu alabiliyorsun. Çok güzel."

"Güller gibi."

"Senin gibi. Arenada gerçekten yanımda olacakmışsın gibi, değil mi?"

"Al, o halde," dedi Coriolanus. "Beni de yanında götür."

Lucy Gray elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Tamam ama yalnızca ödünç alıyorum." Kutuyu alıp cebine soktuktan sonra eliyle hafifçe üzerine vurdu. "Bu kutu düşüncelerimi netleştirmeme yardımcı olacak. Oyunlar'ı kazanma fikrini kavramak çok zor. Ama bunu sana geri vermem gerektiğini düşünürsem, kazanmayı da aklıma oturtabilirim."

Kalan zamanlarında arenanın planı ve saklanılabilecek en iyi yerlerin nereler olabileceği üzerine konuştular. Profesör Sickle toplantının sona erdiğini bildiren düdüğünü çaldığında, Coriolanus Lucy Gray'in sandviçin yarısını

nı ve şeftalinin tamamını yemesini sağlamıştı. Sonrasında olayların nasıl geliştiğinden pek de emin değildi. Herhalde ikisi de aynı anda ayağa kalkıp birbirlerine yönelmişlerdi. Coriolanus birdenbire Lucy Gray'i kollarının arasında buldu. Ona sımsıkı sarılırken, kız da gömleğinin önünü tutuyordu.

"Arenada tek düşüneceğim sen olacaksın," diye fısıldadı Lucy Gray.

"12. Mıntıka'da bıraktığın çocuğu düşünmeyecek misin?" diye sordu Coriolanus, yarı şakayla.

"Hayır, ona karşı tüm duygularımı öldürdü. Kalbimde yeri olan tek çocuk artık sensin."

Ve Lucy Gray, Coriolanus'u öptü. Resmi bir öpücük değildi. Şeftali ve gül kokusu taşıyan, dudaktan, gerçek bir öpücüktü. Kızın yumuşak, sıcak dudakları Coriolanus'un içini titretti. Geriye çekilmek yerine, kızın dudaklarının tadı ve dokunuşu başını döndürürken, ona daha da sıkı sarıldı. Demek insanların anlatıp durdukları şey buydu! Demek insanları çılgına çeviren şey buydu! En sonunda ayrıldıklarında, Coriolanus suyun dibinden yüzeye çıkmış gibi derin bir nefes aldı. Lucy Gray gözlerini kırıpıştırarak açtığında, Coriolanus onun gözlerinde de aynı bakışı gördü. Yeniden öpmek için birbirlerine doğru sokuldukları anda Barış Muhafızları araya girip kızı götürdüler.

Salondan çıkarlarken Festus Coriolanus'u dürttü. "Vedalaşmak diye buna derim ben."

Coriolanus omzunu silkti. "Ne diyebilirim ki? Karşı konulamaz biriyim."

"Sanırım öyle. Ben sırf moral olsun diye Coral'ın omzuna hafifçe vurmaya çalıştığımda az kalsın bileğimi kıracaktı."

Lucy Gray'le öpüşmeleri Coriolanus'un başını döndürmüştü. Sınırı aştığına şüphesi yoktu ama buna pişman değildi. Aksine, harikaydı. Tek başına eve dönerken, cüretkârlığıyla canlanmış, Lucy Gray'le ayrılımlarının bu-rukluğu ve öpüşmelerinin heyecanı birbirine karışmıştı. Pudralığı ona verip içini fare zehriyle doldurmasını önere- rek kuralları çiğnemiş olabilirdi. Ama Açlık Oyunları'nın bir kural kitabı yoktu ki. Evet, muhtemelen kuralları çiğ-nemişti. Yine de buna değerdı. Lucy Gray'e değerdı. Gene de bundan hiç kimseye, Tigris'e bile bahsetmeyecekti.

Zehrin, oyunu yekten değiştirecek bir şey olduğu söyle-nemezdi. Bir başka haracı zehirlemek zekâ ve şans gerek-tirirdi. Ama Lucy Gray zeki bir kızdı ve diğerlerinden daha şanssız değildi. Lucy Gray'in zehri bir şeylerin içine katması gerektiğinden, Coriolanus'un görevi yem olarak kullanması için kıza yiyecek ulaştırmaktı. Eli kolu bağlı halde Oyunlar'ı izlemek yerine yapabileceği bir şey olması daha çok kontrol sahibi olduğunu hissetmesini sağlamıştı.

Büyükhanım uyuduktan sonra Tigris'e içini açtı. "Sanı-rım bana âşık oldu."

"Elbette âşık oldu. Peki sen onun için ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Vedalaşırken öpüştük."

Tigris kaşlarını kaldırdı. "Yanaktan mı?"

"Hayır, dudaktan." Bunu nasıl açıklayabileceğini du-şündü ama yalnızca, "O bambaşka biri," diyebildi. Bu bir-çok açıdan inkâr edilemez bir gerçektı. İşin aslı, Coriola-nus kızlar konusunda pek deneyimli değildi. Aşk konusun-da ise daha da az şey biliyordu. Snow'ların ne halde ol-duğunu gizlemek her zaman en öncelikli mesele olmuş-tu. Kuzenler evlerine nadiren birilerini getirirdi. Tigris Akademi'nin son yılında sıırıslıklam âşık olduğunda bile bu

durum değişmemişti. Erkek arkadaşını eve getirmekte tereddüt etmesi, çocuğun Tigris'in ona tam anlamıyla bağlı olmadığını düşünmesine yol açmış ve ayrılıklarında belirleyici olmuştu. Coriolanus bunu, kimseyle derin bir ilişki kurmaması yönünde bir uyarı olarak almıştı. Birçok sınıf arkadaşı onunla ilgilenmiş ama kızları ustalıkla belli bir mesafede tutmayı başarmıştı. Asansörün çalışmaması her zaman uygun bir mazeretti. Birkaç kere de Büyükhanım çok hasta olduğu için evde tam anlamıyla sessizliğin gerektiği gibi yalanlar söylemişti. Yalnızca geçen yıl tren istasyonunun arkasındaki sokakta yaşanan olay vardı ama bu da Festus'un iddia ettiği gibi romantik bir durum değildi. Sonrasında kızın adını bile öğrenememiş olmasına rağmen, sınıf arkadaşları arasında çapkının teki olduğuna dair bir itibar kazanmasına yol açan bu olay, posca ve karanlık yüzünden, Coriolanus için belli belirsiz bir hatıradan daha fazlası değildi.

Ama Lucy Gray onun arenaya girmek üzere olan haracıydı. Ayrıca şartlar farklı olsaydı bile, o yine de mıntıklardan gelen bir kız olacaktı. Ya da en azından bir Başkent kızı değildi. İkinci sınıf vatandaş. İnsan ama yabani. Belki akıllı ama evrimleşmemiş. Coriolanus'un bilincinin dışına süzülen, talihsiz, barbar yaratıkların oluşturduğu şekilsiz kitlenin bir üyesi. Elbette bu insanların arasında bir istisna varsa, o da Lucy Gray Baird'di. Kolaylıkla tanımlanamaz biri. Kendisi gibi, benzersiz biri. Yoksa bu kızın dudaklarının dokunuşu dizlerinin boşalmasına nasıl neden olabilirdi?

O gece Lucy Gray'le öpüşmelerini zihninde tekrar tekrar canlandırarak uykuya daldı.

Açlık Oyunları'nın sabahı hava açıktı. Coriolanus hazır-

landı, Tigris'in pişirdiği yumurtaları yedi ve gittikçe ısınan havada Başkent Haberleri'nin stüdyosuna doğru uzun bir yürüyüş yaptı. Lucky'nin yüzündeki kalın makyajı ona da yapmak istediklerinde bunu reddetti ama kameraların karşısında ter içinde görünmemek için yüzüne biraz pudra sürülmesine izin verdi. Bir Snow'un yansıtmaları gereken özellikler sakinlik ve telaşsızlıktı. Yüzüne sürülen pudranın tatlı bir kokusu vardı ama evde çorap çekmecesine sakladığı annesinin gül tozunun tazeleyici hissini veremiyordu.

"Günaydın, Bay Snow." Dr. Gaul'ün sesiyle Coriolanus toparlandı. Elbette o da televizyon stüdyosundaydı. Oyunlar'ın açılış sabahında başka nerede olacaktı ki?

Dekan Highbottom'ın neden sabahın köründe stüdyoda olduğunu bilemiyordu. Adamın kızarmış gözlerini üzerine diktiğini gördü. "Dün akşam haracından ayrılırken dokunaklı bir sahnenin yaşandığını duyduk."

Aşk konusunda Dr. Gaul'le Highbottom'dan daha yeteneksiz başka iki insan bulmak mümkün müydü? Öpüşüklerini nereden öğrenmişlerdi? Profesör Sickle dedikodu yapacak birine benzemediğinden, bu haberi etrafa yayan kimdi? Herhalde akıl hocalarının çoğu öpüşmeyi görmüşlerdi ama...

Buna aldırmamaya karar verdi. İkisi de onu sinirlendiremeyeceklerdi. "Dr. Gaul'ün dediği gibi, duygular ayaklanmış durumda."

"Evet, öyle olmalı. Kızının muhtemelen bir gün bile dayanamayacak olması çok kötü," dedi Dr. Gaul.

İkisinden de nasıl nefret ediyordu! Olan biteni zevkle seyredip onu taciz ediyorlardı. Gene de kayıtsız bir ifadeyle omuzlarını silktiler. "Eh, ne derler bilirsiniz, alaycı kuş şarkısını söyleyene kadar hiçbir şey bitmiş sayılmaz." Dr. Gaul'le Highbottom'ın yüzlerinde beliren şaşkınlığı gör-

mek onu tatmin etti. Alaycı kuşla ne demek istediği konusunda onu sorgulama şansları olmadı çünkü o anda yanlarına gelen Remus Dolittle, 5. Mıntıka'nın erkek haracının astım ya da o tür bir rahatsızlık yüzünden gece öldüğünü bildirdi (rahatsızlığı her neyse, sonuçta veteriner çocuğu kurtaramamıştı). Dr. Gaul'le Highbottom'ın çocuğun öldüğünü onaylamaları gerekiyordu.

Coriolanus hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın 5. Mıntıka'nın erkek haracının kim olduğunu ya da hangi sınıf arkadaşının akıl hocası olarak ona atandığını hatırlayamadı. Oyunlar'ın açılışına hazırlanmak için Profesör Demigloss'tan aldığı akıl hocası listesini güncellemiştir. Basit olması için, başlarına ne gelmiş olursa olsun ekiplerin üzerini çift olarak (hem haracı hem de akıl hocasını) silmeye karar vermişti. Bunu yapmasının nedeni gaddarlık değildi; yalnızca listeyi anlaşılır tutmanın başka bir yolu yoktu. Son zayıfatı kaydetmek için listeyi çantasından çıkardı.

10. AÇLIK OYUNLARI / AKIL HOCASI ATAMALARI

1. MINTIKA	4. MINTIKA
Erkek (Facet) — Livia Cardew	Erkek (Mizzen) — Persephone
Kız (Velvereen) — Palmyra Monty	Price
	Kız (Coral) — Festus Creed
2. MINTIKA	5. MINTIKA
Erkek (Marcus) — Sejanus Plinth	Erkek (Hy) — Dennis Fling
Kız (Sabyn) — Florus Friend	Kız (Sol) — Iphigenia Moss
3. MINTIKA	6. MINTIKA
Erkek (Circ) — Io Jasper	Erkek (Otto) — Apollo Ring
Kız (Teslee) — Urban Canville	Kız (Ginnee) — Diana Ring

7. MINTIKA	10. MINTIKA
Erkek (Treech) Vipsania Sicklo	Erkek (Tanner) Domitia
Kız (Lamina) Pliny	Whimailwick
Harrington	Kız (Brandy) Arachne Crane
8. MINTIKA	11. MINTIKA
Erkek (Bobbin) Juno Phipps	Erkek (Reaper) Clemensia
Kız (Wovey) Hilarius	Dovecote
Heavensbee	Kız (Dill) Felix Ravinstill
9. MINTIKA	12. MINTIKA
Erkek (Panlo) Gaius Breen	Erkek (Jessup) Lysistrata
Kız (Sheaf) Androcles	Vickers
Anderson	Kız (Lucy Gray) Coriolanus
	Snow

Lucy Gray'in rakiplerinin sayısı on üçe düşmüştü. Üstelik ölen son haraç, oğlanlardan biriydi. Bu kendi haracı için ancak güzel bir haber olabilirdi.

Akıl hocası listesi buruşmaya başladığından, kâğıdı düzgünce katlayıp kolayca erişmek için okul çantasının dış cebine koymaya karar verdi. Çantanın cebini açtığında karışısına bir mendil çıktı. Mendilini her zaman üzerinde taşıdığından önce kafası karışsa da bunun, Lucy Gray'e ekmek kadayıfı götürdüğü gün dolan gözlerini sildikten sonra kızı geri verdiği mendil olduğunu hatırladı. Lucy Gray'den ona böyle kişisel bir şey kalması daha iyi hissetmesini sağladı. Listeyi dikkatle mendilin yanına koydu.

Oyunlar'ın başlangıcından önceki yayına yalnızca röportaj gecesine katılan yedi akıl hocası davet edilmişti. Atanmış oldukları haraçların birkaçı için Oyunlar'ın gali-

bi olma şansı çok düşük olsa da bu akıl hocaları Oyunların Başkent yüzleri olmuşlardı. Stüdyonun bir köşesine birkaç salon koltuğuyla bir sehpa konmuş, tepeye de biraz eğri duran bir avize asılmıştı. Akıl hocalarının çoğu haraçlarının geçmişlerinden tekrar bahsederek, bulabildikleri tehlikeli yönlerinden abartıyla bahsediyorlardı.

Coriolanus röportaj gecesinde süresinin tamamını Lucy Gray'in şarkısına ayırdığından, elinde haracıyla ilgili kimsenin duymadığı bilgiler olan tek akıl hocasıydı. Yeni bir şeyler duyduğuna memnun olan Lucky Flickerman, Coriolanus'un süresini aşmasına izin verdi. Sıradan bilgileri verdikten sonra, Coriolanus zamanının çoğunu Covey'lerden bahsederek ve Lucy Gray'in aslında bir mıntıkacı kızı olmadığını vurgulayarak geçirdi. Gezgini müzisyenler olarak uzun bir tarihe sahip olan Covey'ler nadir görülen sanatçılardandı ve Başkent halkı mıntika insanlarından ne kadar farklıysa, onlar da o kadar farklıydılar. Aslında biraz düşünecek olursanız, bir dizi talihsizlik sonucu kendilerini 12. Mıntika'da bulan ya da daha büyük ihtimalle, yanlışlıkla orada alıkonulan Covey'ler neredeyse Başkent halkından sayılabilirlerdi. Lucy Gray'in kendisini Başkent'te evindeymiş gibi hissettiğini herkes görebiliyor olmalıydı. Lucky de buna katıldı. Evet, bu kızda özel bir şey vardı.

Lysistrata, Coriolanus'un kalktığı koltuğa otururken çocuğa öfkeli bir bakış attı. Coriolanus'un önce kafası karışsa da Lysistrata'nın ona ayrılan sürede Jessup'ı Lucy Gray'le bir tutup ikisi için çift olarak sempati kazanmaya çalıştığını fark ettiğinde arkadaşının neye öfkeli olduğunu anladı. Jessup sapına kadar bir 12. Mıntika kömür madencisi olsa da daha ilk andan itibaren Lucy Gray'le doğal bir

ortaklık içinde olduklarını göstermemişler miydi? Dahası, Jessup'la Lucy Gray'in arasında, aynı mntıkadan gelen diğer haraçlarda genellikle görülmeyen sıra dışı bir yakınlık olduğunu herkes fark etmemiş miydi? Aslında, Lysistrata bu iki çocuğun birbirlerine adanmış olduklarına inanıyordu. Jessup'ın gücü ve Lucy Gray'in izleyicileri etkileme yeteneğiyle, Lysistrata bu yılın galibinin 12. Mntıka'dan çıkacağına emindi.

Dekan Highbottom, Lysistrata'nın ardından kameraların karşına geçtiğinde sabah neden stüdyoya geldiği de açıklık kazandı. Dekan, ona ayrılan süre boyunca uyuşturucu etkisi altında değilmiş gibi, akıl hocası-haraç programı üzerine konuşmayı başardı. Hatta, adamın bazı gözlemlerinin çok açık ve net olması Coriolanus'u rahatsız etti. Highbottom, Başkent öğrencilerinin atandıkları mntıka çocuklarına ilk başta önyargıyla yaklaştıklarını ama hasadın sonrasındaki iki hafta içinde akıl hocalarının çoğunun haraçlarına karşı saygılı bir duruş edindiklerini açıkladı. "Dedikleri gibi, düşmanınızı tanımak çok önemlidir. O halde, birbirimizi tanımak için Açlık Oyunları'nda güçlerimizi birleştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Başkent, savaşı ancak uzun yıllar süren zorlu bir mücadelenin ardından kazandı ve kısa süre önce arenamızda bombalar patladı. Her iki taraf için de, diğerinin güçten ya da cesareten yoksun olduğunu düşünmesi, büyük bir hatadır."

"Ama çocuklarımızı onların çocuklarıyla mukayese etmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Lucky. "Bizim çocuklarımızın daha üstün bir tür olduğunu anlamak için tek bakış yeterli."

"Tek bakışta anlaşılacak olan şey yalnızca bizim çocuklarımızın daha çok yiyeceğe, daha güzel kıyafetlere ve da-

ha iyi diş bakımı imkânlarına sahip olduğudur,” dedi Dekan Highbottom. “Bundan daha fazlasının olduğunu düşünmek; fiziksel, zihinsel ya da özellikle ahlaki üstünlüğe sahip olduğumuzu varsaymak ciddi bir hata olur. Bu kibir, savaşta da neredeyse sonumuzu getirecekti.”

“Büyüleyici,” dedi Lucky, dekana yanıt vermek için daha iyi bir kelime bulamamış gibi. “Görüşleriniz kesinlikle büyüleyici.”

“Teşekkür ederim, Bay Flickerman. Fikirlerine daha çok değer vereceğim birini düşünemiyorum,” dedi dekan, ifadesiz bir suratla.

Coriolanus dekanın bunu alayla söylediğini düşünse de Lucky’nin yüzü kızardı. “Çok nazıksınız, Bay Highbottom. Hepimizin bildiği gibi, ben yalnızca mütevazı bir hava durumu sunucusuyum.”

“Ve yetişmekte olan bir sihirbaz,” diye hatırlattı Dekan Highbottom.

“Bu suçu kabul ediyorum!” dedi Lucky, kıkırdayarak. “Bir dakika! Bu da ne?” Highbottom’ın kulağının arkasına uzanan sunucu, parlak çizgileri olan, küçük, yassı bir şekerleme çıkardı. “Sanırım bu size ait.” Lucky, renkli boyaları nemli avucuna bulaşan şekerlemeyi dekana uzattı.

Dekan Highbottom şekerlemeyi almak için hiçbir hareket yapmadı. “Tanrım. Bu da nereden çıktı, Lucky?”

“Bu bir sır,” dedi Lucky, sinsî bir sırıtışla. “Bu bir sır.”

Stüdyonun önünde onları Akademi’ye geri götürecek arabalar bekliyordu. Coriolanus, Felix ve Dekan Highbottom’la aynı arabaya düştü. Birbirlerini sosyal ortamlardan tanıyor-muş gibi görünen dekanla Felix kendi aralarında dedikodu-ya dalıp yol boyunca Coriolanus’u görmezden geldiler. Bu da ona, Highbottom’ın muntika halkları hakkında söyledik-

leri üzerine düşünme şansı verdi. Dekan, mıntıka halklarının Başkent halkıyla temel olarak eşit olduklarını, sırf maddi olarak yetersiz kaldıklarını söylemişti. Bu bir dekan için radikal bir fikirdi. Büyükhanım gibi birçok insanın buna şiddetle itiraz edeceğine şüphe yoktu. Ama asıl önemlisi, dekanın ortaya koyduğu bu fikrin, Coriolanus'un Lucy Gray'i mıntıkalarından ayrı bir insan olarak sunma çabasını baltalamasıydı. Coriolanus'un hâlâ emin olamadığı bir şey vardı. Lucy Gray'i bu şekilde sunmaya çalışması Oyunlar'ı kazanmalarını sağlayacak bir strateji oluşturmakla mı, yoksa kıza karşı duygularının neden olduğu kafa karışıklığıyla mı ilgiliydi?

Akademi'ye girerlerken Felix bir muhabirle kameramana yakalanıp geride kaldığında, Coriolanus bir elin kolunu tuttuğunu hissetti. "2. Mıntıka'dan gelen şu arkadaşın kimdi?" diye sordu Highbottom. "Duygusal olan?"

"Sejanus Plinth." Coriolanus Sejanus'la arkadaş olduklarını düşünmüyordu ama bu, Highbottom'ı ilgilendirmezdi.

"Ona kapının yakınında bir sandalye bulmak isteyebilirsin." Dekan bunu söyledikten sonra cebinden şişesini çıkardı, bir sütunun arkasına geçti ve günlük morfling damlalarını aldı.

Coriolanus dekanın söylediklerini düşünmeye fırsat bulamadan, Lysistrata sinirle yanına geldi. "Coriolanus, benimle biraz olsun iş birliği yapabilirsin! Jessup, Lucy Gray'in müttefiki olduğunu söyleyip duruyor!"

"Sunumunu bunun üzerine yapacağını bilmiyordum. Gerçekten sana çelme takmak gibi bir niyetim yoktu. Bir başka şansımız olursa, bu işe ekip olarak da yaklaşacağım," diye söz verdi.

"Bakalım, bir daha böyle bir şansımız olacak mı!" dedi Lysistrata, bezginlikle içini çekerek.

O anda kalabalığın içinden çıkıp yanlarına gelen Satyria'nın sözleri Coriolanus'un Lysistrata'yla yaşadığı sorunu gidermeye pek de yardımcı olmadı. "Ne kadar zekice bir röportajdı, canım. Ben bile neredeyse kızının Başkent doğumlu olduğuna inanacaktım! Hadi gel! Sen de Lysistrata! Rozetlerinizle iletişim bilekliklerinizi alacaksınız."

Çocuklar, geçen yılların aksine heyecanlı bir uğultunun sürdüğü koridorda Satyria'nın peşine takıldılar. İnsanlar Coriolanus'a bol şans diliyor, röportaj için onu tebrik ediyorlardı. Coriolanus gördüğü ilgiden hoşlansa da bu durumun inkâr edilemez ölçüde rahatsız edici bir tarafı da vardı. Geçmişte Oyunlar'da her zaman, insanların göz teması kurmaktan kaçındığı ve yalnızca gerekli olduğunda konuştukları sönük olaylar yaşanırdı. Şimdiyse, herkesin bayıldığı bir eğlence başlamak üzereymiş gibi, koridorda heyecanlı bir hava vardı.

Bir masanın başındaki Oyun Kurucu, akıl hocalarının malzemelerinin dağıtımıyla ilgileniyordu. Tüm akıl hocalarına üzerinde süslü harflerle *Akıl Hocası* yazan, boyunlarına asacakları parlak sarı rozetler verilse de yalnızca Oyunlar'da haracı olanlara iletişim bilekleri dağıtıyordu. Bu da bilekliklerin kiskanılmasına neden olmuştu. Panem'de üretim imkânları diğer önceliklere seferber edildiğinden, savaşta ve sonrasındaki yıllarda birçok kişisel teknoloji yok olmuştu. Bugünlerde en basit cihazlar bile çok önemliydi. İletişim bilekliklerinin üzerindeki küçük ekranda sponsorlardan gelen bağışlar kırmızı harflerle yanyıp sönüyordu. Akıl hocalarının tek yapması gereken yiyecek listesine girmek ve Oyun Kurucular'ın dron'la arenaya göndermesi için menüden seçtiği yemeğin üzerine iki kere tıklamaktı. Bazı haraçlara hiç bağış gelmemiştir. Diğer yan-

dan röportaj gecesine çıkmamasına rağmen, görünüşe göre Reaper hayvanat bahçesi günlerinde birkaç sponsor edinmişti. Ama Clemensia hâlâ ortalıkta değildi ve Livia'nın açgözlü bakışlarının hedefindeki iletişim bilekliği de masanın üzerinde sahipsiz bir şekilde bekliyordu.

Coriolanus, Lysistrata'yı kenara çekip iletişim bilekliğinin ekranını gösterdi. "Bak, burada Lucy Gray için küçük bir servet birikti. Jessup'la Lucy Gray hâlâ beraberlerse ikisi için de yiyecek göndereceğim."

"Teşekkür ederim. Ben de aynısını yapacağım. Sana o şekilde çıktığım için üzgünüm. Bu senin hatan değil. Konuyu daha önce sana açmalıydım." Sesini alçalttı. "Ben yalnızca... Oyunlar'ı düşünüp durduğum için dün gece hiç uyumadım. Oyunlar'ın amacının mntıkaları cezalandırmak olduğunu biliyorum ama onları yeterince cezalandırmadık mı? Bu savaşı daha ne kadar sürdürmek zorundayız?"

"Dr. Gaul savaşı sonsuza dek sürdürmemiz gerektiğine inanıyor. Sınıfta böyle söylemişti."

"Ama sırf o değil ki. Etrafına bir baksana," dedi kız, odadaki partiyi andıran atmosferi kastederek. "Bu iğrenç."

Coriolanus kızı sakinleştirmeye çalıştı. "Kuzenim Tigris bunun bizim suçumuz olmadığını, bizim de hâlâ çocuk olduğumuzu aklımızdan çıkarmamamız gerektiğini söylüyor."

"Bunu aklımızdan çıkarmasak ne olacak ki? Hem de bu şekilde kullanıldığımızı düşününce..." dedi Lysistrata, üzgün bir sesle. "Özellikle aramızdan üç kişi ölmüşken."

Kullanılmak mı? Coriolanus o ana dek akıl hocalığı görevinin bir onur olduğunu düşünmüştü. Akıl hocalığı, Başkent'e hizmet etmenin ve bu sırada belki biraz kişisel başarı da kazanmanın yollarından biriydi. Ama Lysistrata'nın öne sürdüğü nokta da düşünmeye değerdi.

Ortada onurlu bir neden yoksa, Oyunlar'ın bir parçası olmak nasıl onur verici olabilirdi ki? Coriolanus önce kafasının karıştığını, ardından manipülasyona uğradığını ve en sonunda savunmasız bir durumda olduğunu hissetti. Sanki akıl hocası değil de, haraçlardan biriydi.

"Bana her şeyin kısa sürede sona ereceğini söyle," dedi Lysistrata.

"Her şey kısa sürede sona erecek," dedi Coriolanus, kızı rahatlamak için. "Benimle oturmak ister misin? Sponsorlardan gelen bağışları koordine edebiliriz."

"Lütfen."

O sırada bütün okul Heavensbee Salonu'nda toplanmıştı. Hasat günündeki gibi, salonun aynı yerine konmuş olan yirmi dört akıl hocası sandalyesine doğru yürüdü. Arenada haraçları olsun ya da olmasın, bunu yapabilecek durumda olan tüm akıl hocalarının salonda bulunmaları istenmişti. "En önde oturmayalım," dedi Lysistrata. "Jessup öldürülürse kameraların yüzüme girmesini istemiyorum." Haklıydı. Kameralar ölen haracın akıl hocasına dönecekti. Lucy Gray ölecek olursa, Coriolanus kameraların onu çok yakından ve uzun süre göstereceğini biliyordu.

Lysistrata'ya uyarak arka sıraya yönelip, yerlerine oturduklarında dikkatini dev ekrana verdi. Mintikalar hakkında tur rehberliği yapan Lucky Flickerman, her mintikanın endüstrisiyle ilgili bilgiler verirken, bir yandan da mintikalarda hava durumundan bahsedip sihirbazlık numaraları yapıyordu. Açlık Oyunları Lucky'nin kariyeri açısından büyük bir çıkış olmuştu ve 5. Mintika'nın enerji endüstrisi hakkında konuşurken elektrik çarpmış gibi saçlarının dikilmesine neden olan bir alet kullanmaktan geri durmayacak bir adamdı. "Havadaki elektriği hissediyor

musunuz?” dedi Lucky, soluk soluğa kalmış bir halde.

“Bu adam aptalın teki,” diye mırıldandı Lysistrata. O anda bir şey kızın dikkatini çekti. “Gerçekten ağır bir grip geçirmiş olmalı.”

Coriolanus, Lysistrata'nın baktığı yöne döndüğünde, Clemensia'nın masadan iletişim bilekliğini aldığını gördü. Bilekliğini aldıktan sonra birini arıyormuş gibi gözlerini salonda gezdirdi. Coriolanus, kızın kendisini aradığını anladı. Gözleri kesiştiği anda, dosdoğru Coriolanus'un oturduğu arka sıraya geldi. Hiç mutlu görünmüyordu. Aslında, berbat görünüyordu. Gözlerindeki parlak sarılık solarak donuk bir polen rengine dönmüştü. Vücudunun pul-larla kaplı kısmını kapatmak için uzun kollu, uzun yakalı, beyaz bir bluz giymişti. Hastanedeki haline göre biraz toparlanmış görünmesine rağmen hâlâ etrafına hastalık havası yayıyordu. Dalgın dalgın yüzündeki kurumuş kabuk-ları kaşırken, dili artık ağzından istemsiz bir şekilde çıkmıyor olsa da, şimdi de yanağının iç kısımlarını keşfetmeye girişmiş gibi görünüyordu. Coriolanus'un önündeki sandalyeye doğru yürüyüp orada dikildi. Bir yandan dikkatle Coriolanus'un yüzüne bakarken, bir yandan da cildinden kopan parçaları rasgele yere atıyordu.

“Ziyaretime geldiğin için teşekkür ederim, Coryo.”

“Gelmek istiyordum, Clemmie. Ama ben de iyi durumda degildim ve...” diye açıklamaya girişti Coriolanus.

Clemensia sözünü kesti. “Ailemle iletişim kurduğun için de teşekkür ederim. Onlara nerede olduğumu bildirdiğin için de teşekkür ederim.”

Duydukları Lysistrata'yı şaşırtmıştı. “Ama senin nerede olduğunu biliyorduk, Clem. Hastalığın bulaşıcı olduğu için ziyaretçi kabul edemediğin söylendi. Seninle konuş-

mak için bir kere hastaneyi de aradım ama uyuduğunu söylediler.”

Coriolanus da Lysistrata'nın bıraktığı yerden devam etmeye karar verdi. “Ben de denedim, Clemmie. Defalarca denedim. Ama her seferinde beni başlarından savdılar. Ailene gelince... doktorlar onlara haber verdiklerini söylemişlerdi.” Bunların hiçbirisi doğru değildi ama ne diyebilirdi ki? Vücudundaki zehrin kızın dengesini bozduğu belliydi; yoksa bu olayı herkesin içinde konuşmaya kalkışmazdı. “Hatalıysam, üzgünüm. Dediğim gibi, ben de iyileşmeye çalışıyordum.”

“Gerçekten mi? Ama röportajda çok iyi görünüyordun. Sen de, haracın da.”

“Sakin ol, Clem. Hastalanman Coriolanus'un suçu değil,” diyerek araya girdi Festus. Az önce yanlarına gelmesine rağmen ne konuşulduğunu anlamasına yetecek kadarını duymuştu.

“Kapa çeneni, Festus! Neden konuştuğumuz hakkında hiçbir fikrin yok!” dedi Clemensia, öfkeyle. Sonra da gidip en öndeki sandalyelerden birine oturdu.

Festus da Lysistrata'nın yanına geçti. “Bu kızın sorunu ne? Yani, deri değiştiriyormuş gibi görünmesinin dışında.”

“Kim bilir?” dedi Lysistrata. “Hepimiz berbat haldeyiz.”

“Gene de, hiç kendinde değilmiş gibi. Merak ediyorum da...” diye söze girdi Festus.

“Sejanus!” diye seslendi Coriolanus, konuşmayı durdurmak için. “Gelsene, buradayız!” Yanındaki sandalye boştu ve Coriolanus da konunun değişmesini istiyordu.

“Teşekkürler,” dedi Sejanus, arka sıranın en sonundaki sandalyeye geçerken. O da iyi görünmüyordu. Bitkindi ve cildi, ateşi çok yükselmiş gibi pasparlaktı.

Lysistrata, Coriolanus'un eline dokundu. "Ne kadar erken başlarsa, o kadar erken biter."

"Evet ama yalnızca gelecek yıla kadar," dedi Coriolanus. Ama o da minnetle, hafifçe kızın eline vurdu.

Öğrencilere yerlerine oturmaları söylendikten birkaç saniye sonra ekran Başkent mührüyle kaplandı ve marşın başlamasıyla herkes yeniden ayağa kalktı. Coriolanus'un sesi marşın sözlerini geveleyen diğer akıl hocalarının arasında öne çıktı. Gerçekten de, artık bu noktaya kadar gelindiğine göre, diğerleri de biraz çaba gösteremez miydi?

Ekranı yeniden beliren Lucky Flickerman hoş geldiniz dermiş gibi ellerini açtığında, Coriolanus sihir numarası sırasında avucuna bulaşmış olan şekerlemenin boyasının tam çıkmadığını fark etti. "Bayanlar ve baylar," dedi Lucky. "Onuncu Açlık Oyunları başlıyor!"

Ekranı arenanın geniş açılı bir görüntüsü belirdi. Coriolanus'un listesindeki on dört haraç büyük bir çember oluşturmuşlardı ve açılış gongunu bekliyorlardı. Ama salondaki hiç kimse haraçlarla, son bombalarla alana saçılan yeni moloz yığınlarıyla, tozlu zemine rasgele atılmış silahlarla ya da tribünlere açılmış, arenaya eşi benzeri görülmemiş bir hava katan dev Panem bayrağıyla ilgilenmiyordu.

Herkesin gözleri kamerayla birlikte, arenanın ana girişine çok uzak olmayan bir noktada bulunan iki çelik direğe kaymıştı. Altı metre uzunluğundaki direkler, aşağı yukarı aynı uzunluktaki bir kirişle birbirine bağlanmıştı. Bu yapının tam ortasında, kelepçelenmiş elleriyle Marcus asılıydı. Kanla kaplı vücudu öylesine hırpalanmıştı ki, Coriolanus çocuğun cesedini sergilediklerini sandı. Ama Marcus'un şişmiş dudakları kırıdayıp kırık dişleri ortaya çıktığında, onun hâlâ hayatta olduğundan kimsenin şüphesi kalmadı.

Coriolanus midesi bulansa da gözlerini ekrandan alamıyordu. Herhangi bir yaratığı (bir köpeği, maymunu, hatta bir sıçanı bile) böyle teşhir etmek dehşet verici olurdu... Peki ya, tek suçu canını kurtarmak için kaçmak olan bir çocuğu?.. Marcus Başkent'te seri cinayetler işlemiş bir katil olsaydı durum değişirdi ama kaçıışının ardından böyle haberler gelmemişti. Cenaze törenlerini düşündü. Brandy'nin vincin ucunda sallandığı, haraçların sokaklarda sürüklendiği bu törenlerde bile en dehşet verici teşhirler ölümlerle yapılmıştı. Mıntikalardan gelen çocukların birbirine kırdırıldığı Açlık Oyunları bile sapkın bir zekânın ürünüydü; böylelikle Başkent her zaman fiziksel şiddetten uzak durarak ellerini temiz tutmuştu. Geçmişte, Marcus'a bu şekilde işkence edilmesine benzer bir olay yaşanmamıştı. Dr. Gaul'un onderliğinde, Başkent misillemenin yeni bir düzeyine ulaşmıştı.

Marcus'un görüntüsü Heavensbee Salonu'ndaki parti atmosferini yok etmişti. Arenanın içinde hiç mikrofon yoktu. Oval duvarın üzerinde bulunan az sayıdaki mikrofon-

dan hiçbirisi de Marcus'a yakın olmadığından, çocuğun konuşmaya çalışıp çalışmadığını duymaları mümkün değildi. Coriolanus haraçların harekete geçmesi ve böylelikle dikkatlerinin dağılması için, çaresizlik içinde gongun çalmasını bekliyordu ama Oyunlar'ın açılışına konan bu durağan sahne uzadıkça uzadı.

Sejanus'un öfkeyle titrediğini hissedebiliyordu. Tam çocuğu sakinleştirmeye çalışmak için ona dönecekken Sejanus yerinden fırladı. Akıl hocalarının oturduğu bölümün önünde, yanlarında olamayan arkadaşlarına ayrılmış beş boş sandalye duruyordu. Sejanus köşedeki sandalyeyi kapıp ekrana fırlattı. Sandalye ekranda Marcus'un çarpılmış yüzüne isabet ederken haykırdı. "Canavarlar! Hepiniz cannavarsınız!" Ve koşarak salonu terk etti. Onu durdurmak için kimse kıpırdamadı.

O anda gongun çalmasıyla haraçlar arenaya dağıldılar. Çocukların çoğu, ardında tünellerin olduğu geçitlere koşmaya başladı. Arenada bombalar patladığında bu geçitlerin birkaçı açılmıştı. Coriolanus, parlak renkli elbisesinden tanıdığı Lucy Gray'in arenanın diğer tarafına yöneldiğini gördüğünde parmakları sandalyesinin kenarlarını kavradı. Kızın daha da hızlanmasını istiyordu. *Koş! Oradan uzaklaş!* Haraçlar arasındaki en güçlülerden Tanner, Coral ve Jessup silahlara doğru koşsalar da, onlar da birkaç silah kaptıktan sonra etrafa dağıldılar. Yalnızca, bir elinde dirgen, diğerindeyse uzun bir bıçak olan Reaper birileriyle kapışmaya hazır görünüyordu. Ama Reaper saldırmaya hazır duruma gelmediğinde ortalıkta dövüşebileceği kimse kalmamıştı. Bir süre rakiplerinin hızla uzaklaşan sırtlarını izledikten sonra öfkeyle başını geriye attı ve ardından avına başlamak için en yakınındaki tribünlere tırmandı.

Oyun Kurucular bu aralığı fırsat bilip Lucky'ye geri bağlandılar. "Bahis yapmak istediğiniz halde postaneye gidecek vakti mi bulamadınız? Desteklemek istediğiniz haracın hangisi olduğuna sonunda karar mı verdiniz?" Ekranın altında bir telefon numarası yanıp sönmeye başladı. "Artık her şeyi telefonda yapabilirsiniz! Aksiyonun bir parçası olmak için tek yapmanız gereken aşağıdaki numarayı aramak! Vatandaşlık numaranızı, desteklemek istediğiniz haracın adını ve ne kadar bahis yatırmak ya da bağış olarak ne göndermek istediğinizi söylemeniz yeterli. Para transferini kendiniz yapmak istiyorsanız postaneler de her gün sabah sekizden akşam sekize kadar açık olacak. Bu tarihi anı kaçırmayın! Başkent'i desteklemek ve aynı anda biraz kâr yapmak için fırsat ayağınıza geldi. Açlık Oyunları'nın bir parçası olun! Kazananlardan biri olun! Şimdi arenaya geri dönüyoruz!"

Birkaç dakika içinde arenada Reaper dışında hiç haraç kalmamış ve Reaper da tribünlerde bir süre dolandıktan sonra bir yere saklanıp gözden kaybolmuştu. Bu yüzden bir kez daha Oyunlar'ın odak noktası Marcus ve çektiği ısrırdı.

"Gidip Sejanus'a bakar mısın?" diye fısıldadı Lysistrata.

"Bence yalnız kalmak istiyordur," diye fısıldadı Coriolanus. Bu muhtemelen doğrudu ama aslında arenadaki hiçbir şeyi kaçırmamak için gitmek istemiyordu. Ayrıca Sejanus'un peşinden giderek Dr. Gaul'ü tetiklemek ya da herkesin önünde Sejanus'la böyle bir bağlantı kurmak da istemiyordu. Sejanus'la yakın arkadaş olduklarına, mintikalardan gelen bu serseri mayının sırdaşı olduğuna dair yayılan algı onu endişelendirmeye başlamıştı. Haraçlara sandviç dağıtmakla Heavensbee Salonu'nda ekrana san-

dalye fırlatmak arasında çok fark vardı. Az önceki olayın kesinlikle belli sonuçları olacaktı ve Coriolanus'un başında, listesine Sejanus'u eklemekten de yeterince bela vardı.

Arenada dikkat çekici bir şeyin olması için aradan uzun bir yarım saat geçmesi gerekti. Patlayan bombalar arenanın ana girişini havaya uçurduğundan, skor tabelasının altına bir barikat kurulmuştu. Beton levhalar, kalaslar ve dikenli tellerden oluşan birkaç katıyla, bu barikat hem gözü rahatsız ediyor hem de insanın aklına isyancıların saldırılarını getiriyordu. Muhtemelen şu ana kadar Oyun Kurucular'ın bu barikatı neredeyse hiç göstermemelerinin nedeni de buydu. Ama arenada neredeyse çıt çıkmadığından, uzun kolları ve bacakları olan sıska bir kızın sürünerek barikatın içinden çıkışını göstermek zorunda kalmışlardı.

"Bu Lamina!" dedi Pup, Livia'ya. Coriolanus'un iki sıra önünde yan yana oturuyorlardı.

Coriolanus, ilk akıl hocası-haraç toplantısı boyunca göz yaşlarını durduramaması dışında, Pup'ın haracına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Pup onu röportaja hazırlamayı başaramadığı için haracını izleyicilere tanıtmaya şansından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Coriolanus bu kızın mıntıkasını bile hatırlayamıyordu... 5 olabilir miydi?

Kulak tırmalayıcı bir dış ses Coriolanus'u düzeltti. "Şu anda 7. Mıntika'dan on beş yaşındaki Lamina'yı izliyoruz," dedi Lucky. "Akıl hocası ise sevgili Pliny Harrington'ımız. 7. Mıntika, Başkent'e değerli arenamızı tamir etmek için kullandığımız keresteyi temin etme onuruna sahip."

Lamina bir süre Marcus'a bakarak, çocuğun düştüğü korkunç durumu hazmetmeye çalışıyormuş gibi göründü. Yaz gününün hafif esintisi sarı saçlarını dalgalandırır-

ken, parlak güneş yüzünden gözlerini kısmıştı. Un çuvalından yapılmış gibi görünen elbisesinin belini iple bağlamıştı; çıplak ayaklarıyla bacakları böcek ısırıklarıyla kaplıydı. Yorgun bakan şişmiş gözleri kızarmıştı ama ağlamıyordu. Aslına bakılacak olursa, şartlar göz önüne alındığında tuhaf bir şekilde sakindi. Hiç acele etmeden, gerginliğe kapılmadan, silahların olduğu alana gitti ve her iki silahın keskinliğini başparmağıyla kontrol ederek, önce kendine bir bıçak, sonra da küçük bir balta seçti. Bıçağı kemeğine taktıktan sonra, ağırlığını hissetmek için baltayı birkaç kere ileri geri salladı. Ardından Marcus'a doğru yürümeye başladı. Üzerine boya sıçramış olan, yer yer paslanmış direklerden birine elini koyup aşağı doğru kaydırıldı. Kereste muntıkasından gelen bir haraç olduğundan, Coriolanus Lamina'nın baltayla ağaç keser gibi direği kesmeye çalışacağını düşündü ama kız baltanın sapını dişlerinin arasına sıkıştırıp, metal yüzeyi kavramak için dizlerini ve nasırlı ayaklarını kullanarak direğe tırmanmaya başladı. Bir bitkinin sapına tırmanan tırtıl gibi, hareketleri çok doğaldı. Ama beden eğitimi dersinde ip tırmanışına çok fazla zaman harcamış olan Coriolanus böyle bir tırmanışın ne kadar güç gerektirdiğini biliyordu.

Lamina direğin tepesine ulaştığında ayağa kalkıp baltayı kemerine soktu. Direklerin arasında uzanan, genişliği on beş santimden daha fazla olmayan kirişte kolayca ilerleyip Marcus'un tam üzerine geldiğinde durdu. Bacaklarını iki yana açıp kirişin üzerine oturdu ve dengesini sağlamak için ayak bileklerini kullanarak, Marcus'un kanla kaplı başına doğru eğildi. Çocuğa mikrofonların yakalayamadığı bir şey söyledi. Ama çocuk onu duymuş olmalıydı çünkü Marcus'un da dudakları kıpırdadı. Lamina kirişin

üzerinde doğrulup bir süre düşündü. Ardından kendini yapacağı şeye hazırladı, yeniden aşağı doğru eğildi ve bal-tanın keskin kenarını Marcus'un boynunun kavisli kısmına indirdi. Sonra bunu bir daha yaptı. Üçüncü seferde çocuğun boynundan kan fışkırdı. Onu öldürmeyi başarmıştı. Bir kez daha kirisin üzerinde doğruldu, kanlı ellerini eteğine sildi ve altında uzanan arenaya baktı.

"İşte benim kızımı!" diye haykırdı Pup. Heavensbee Salonu'ndaki kameralardan biri Pup'a odaklandığı için çocuk birdenbire ekranda belirdi. Pup'ın birkaç sıra arkasında oturan Coriolanus ekranda kendisinin de görüldüğünü fark edip hemen sırtını dikleştirdi. Pup sabah mideye indirdiği yumurtaların diş tellerinde kalan kırıntılarını tüm ülkeye göstererek sırtırken boşluğa bir yumruk attı. "Günün ilk avı! Bunu yapan benim haracım Lamina! 7. Mıntıka'dan!" dedi kameraya. Ardından bileğini kaldırdı. "İletişim bilekliğim açık. Desteyinizi göstermeniz ve bağış göndermeniz için geç değil!"

Telefon numarası bir kez daha ekranda yanıp sönme-ye başladıktan birkaç saniye sonra, Coriolanus Pup'ın iletişim bilekliğinden gelen sinyal seslerini duydu. Lamina birkaç sponsor bağışı almış olmalıydı. Açlık Oyunları, Coriolanus'un kendini hazırladığından çok daha akıcı ve değişken olacakmış gibi görünüyordu. *Uyan!* dedi kendine. *Sen bir izleyici değil, akıl hocasıydın!*

"Teşekkür ederim!" Pup kameraya el salladı. "Ama bu kızın biraz daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum, ne dersiniz?" Pup elini kaldırıp beklentiyle iletişim bilekliğinin ekranına bakarken, yayın yeniden arenadaki Lamina'ya döndü. Açlık Oyunları'nda ilk kez bir haraca bağış gönderileceği için herkes ilgiyle izliyordu. Aradan bir dakika geçti.

Beş dakika oldu. Coriolanus, teknolojik altyapısının Oyun Kurucular'ı yarı yolda bıraktığını düşünmeye başlamışken, arenanın girişinin üzerinde, mekanik pençelerinin arasında yarım litrelik bir su şişesi tutan küçük bir dron belirdi. Sarsılarak ilerleyen dron yavaşça Lamina'ya yaklaşmaya başladı. Kızın üzerinde bir daire çizdikten sonra alçaldı ama ardından geriye savruldu ve en sonunda Lamina'nın üç metre uzağında kalan bir noktada kırışe çarparak ezilmiş bir böcek gibi yere düştü. Dron yere çakıldığında şişe çatladığı için su kısa sürede toprağa karışıp yok oldu.

Lamina bundan daha fazlasını beklemiyormuş gibi, ifadesiz bir yüzle aşağıya bakıyordu. Ama Pup öfkeye kapılmıştı. "Bir dakika! Bu hiç adil değil. Biri bu su için yüklü miktarda para ödedi!" Salondaki izleyiciler de Pup'a katıldıklarını gösterir şekilde mırıldanmaya başladılar. Lamina, on dakika sonra gönderilen ikinci dron yaklaştığı anda uzanıp pençelerinin arasındaki şişeyi aldı. Bu dron da selefının kaderini izleyerek tozlu zemine çakıldı.

Lamina arada bir şişesinden bir yudum su içiyordu. Ama bunun dışındaki tek hareket Marcus'un cesedinin üzerinde uçmaya başlayan sineklere aitti. Coriolanus, kırışin üzerinde halinden memnunmuş gibi görünen Lamina'ya gönderilen tek tük bağışlarla birlikte Pup'ın iletişim bilekliğinden gelen sinyal seslerini dinliyordu. Aslında kırışin üzerinde kalmak hiç de kötü bir strateji değildi. Zeminden daha güvenli olduğuna şüphe yoktu. Belli ki Lamina'nın bir planı vardı. Lamina rakiplerini öldürebiliyordu. Bir saatten kısa süre içinde, kendisini Oyunlar'daki iddialı rakiplerden biri olarak yeniden tanımlamayı başarmıştı. Her halükârda Lucy Gray'den çok daha sert bir kız gibi görünüyordu.

Zaman geçip gidiyordu. Arada bir tribünlerde sinsice dolaşırken görülen Reaper dışında, haraçların hiçbirisi, hatta silahlı olanlar bile avcı olarak ortaya çıkmaya kalkışmamıştı. Marcus bu halde arenaya sürülmemiş ve Laminu onu öldürmemiş olsaydı, çok yavaş bir açılış olacaktı. Açlık Oyunları'nın başlangıcında genellikle bir katliamın gerçekleşeceğine emin olabilirdiniz ama galibiyetin ciddi adayları olan birçok haracın Oyunlar başlamadan ölmesiyle, arenada avcıdan çok av kalmıştı.

Arenanın görüntüsü ekranın köşesinde küçük bir pencereye alınırken yeniden izleyicilerin karşısına çıkan Lucky, muntıkalar hakkında ek bilgiler vermeye ve hava durumundan bahsetmeye başladı. Oyunlar'da tam zamanlı sunuculuk yeni bir şeydi ve Lucky'nin bu rolün içini doldurmakta zorlandığı belli oluyordu. Tanner saklandığı yerden çıkıp tribünlerin en üst sırasında yürümeye başladığında, Lucky derhal arenaya bağlandı ama çocuk bir süre güneşte oturduktan sonra tribünlerin altındaki koridorlarda bir kez daha gözden kayboldu.

O anda Heavensbee Salonu'nun arkasından gelen sesler insanıların o tarafa dönmesine neden oldu. Coriolanus, Lepidus Malmsey'in kamera ekibiyle birlikte koridorda ilerlediğini gördü. Lepidus, Pup'ı kendisine katılmaya davet etti ve canlı yayında röportaja başladılar. Şu ana kadar kullanılmamış bir kaynak olarak görülebilecek Pup, haracı Laminu hakkında düşünebildiği her şeyden en ince ayrıntısına kadar bahsettikten sonra, Coriolanus'un uydurma olduğunu düşündüğü başka şeyler de ekledi. Ama bu uydurma kısımlarla bile röportaj ancak birkaç dakika sürmüştü. Sabahın bu şekilde geçeceği belliydi. Akıl hocalarıyla, izleyicileri bilgilendirmeye yönelik kısa röportajlar

ve arenada uzun durgunluk anları. Öğle yemeği aranı verildiğinde herkes buna sevinmiş gibi göründü.

“Yalan söyledin, bunun kısa sürede biteceği yok,” diye mırıldandı Lysistrata, salondaki bir masanın üzerine yığılmış domuz pastırmalı sandviçlerden almak için sıraya girdiklerinde.

“Hızlanacaktır,” dedi Corolanus. “Hızlanmak zorundalar.”

Ama haraçlar böyle hissetmiyorlardı. Uzun, sıcak öğleden sonra boyunca yalnızca birkaç kere yüzlerini gösterdiler. Bunun dışında sadece Marcus’un üzerinde dört leşçi kuş tembel tembel uçuyordu. Lamina, Marcus’u direklerle bağlayan ipleri kestiği için çocuğun cesedi yere düşmüştü. Çabaları karşılığında, Pup haracına bir dilim ekmek gönderdi. Lamina ekmeği parçalara ayırıp hamurdan küçük toplar yaptıktan sonra topları sırayla, teker teker ağzına attı. Ardından yüzüstü uzandı, cılız bedenini belinin etrafındaki iple kirişe bağladı ve uykuya daldı.

Başkent Haberleri bu kısa süreli rahatlığı değerlendiren, Oyunlar’ı ana girişin iki yanına kurulmuş büyük ekranlardan izlemek için gelen insanlara içecek ve abur cubur satmak için stantların kurulduğu arenanın önündeki meydanı göstermeye başladı. Arenada neredeyse hiçbir şey olmadığından, meydandaki insanların ilgisi, sahibinin Lucy Gray ve Jessup gibi giydirdiği iki köpek üzerindeydi. Bu manzara Coriolanus’un kafasını karıştırdı; bir fino köpeğini gökkuşağı renklerinde fırfırlara bürünmüş halde görmekten hoşlanmamıştı ama birkaç dakika sonra iletişim bilekliğinden gelen bağış sinyallerini duyduğunda kötü reklam diye bir şey olmadığına karar verdi. Bir süre sonra köpekler yorulduğu için sahibi onları eve götürdü ve yenden hiçbir şeyin olmadığı durgunluk durumuna geçtiler.

Saat beşe doğru Lucky, Dr. Gaul'ü izleyicilere tanıttı. Yayını ilgi çekici tutmanın baskısı altında bitkin düştüğü belli olan adam şaşkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı. "Neler oluyor, Baş Oyun Kurucu?"

Sunucuyu görmezden gelen Dr. Gaul direkt kamera-ya konuşmaya başladı. "Oyunlar'ın neden bu kadar yavaş başladığını merak edenler olabilir ama bu noktaya gelmenin bile bizim için ne kadar zor olduğunu sizlere hatırlatmak isterim. Haraçların üçte biri arenaya çıkamadan can verdi; arenaya çıkanların çoğunun da güçlü çocuklar oldukları söylenemez. Ama toplam ölü sayısı açısından geçen yıllara kafa kafaya gidiyoruz."

"Evet, doğru," dedi Lucky. "Ama bu yıl haraçların nerede olduğunu soracak olursam, sanırım birçok insan adına konuşmuş olurum. Genellikle arenada haraçları saptamak daha kolay olurdu."

"Sanırım kısa süre önce arenada patlayan bombaları unutuyorsunuz. Geçtiğimiz yıllarda haraçlara açık olan alanlar büyük oranda oval araziyle tribünlerden oluşuyordu. Ama geçen haftaki saldırıda duvarlarda çatlaklar ve delikler açıldığı için, arenanın içindeki tünellerin oluşturduğu labirente giriş kolaylaştı. Yani bu yıl yepyeni bir Açlık Oyunları izliyoruz. Haraçların öncelikle rakiplerini bulmaları ve onları saklandıkları karanlık köşelerden çıkarmaları gerekiyor."

"Oh," Lucky hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "Yani bazı haraçları bir daha hiç göremeyebiliriz, öyle mi?"

"Endişelenmeyin. Acıktıklarında başlarını dışarı uzatmaya başlarlar. Bu da Oyunlar'ı değiştiren bir başka unsur. İzleyicilerin arenaya yiyecek gönderebilmesi nedeniyle, ar-

tık Oyunlar'ın ne kadar süreceğini kestirmek çok zor.”

“Süreyi kestirmek zor mu?” diye sordu Lucky.

“Bu durumda umarım bildiğin başka sihir numaralarını da vardır!” dedi Dr. Gaul, kıkırdayarak. “Biliyor musun, bir mutta tavşanım var. Bu tavşanı bir şapkadan çıkarmayı görmeyi çok isterim. Ama tavşanım kısmen bir *pit bull*.”

Beti benzi atan Lucky de gülmeye çalıştı. “Hayır, teşekkür ederim. Benim kendi ev hayvanlarım var, Dr. Gaul.”

“Neredeyse bu adamın haline üzüleceğim,” diye fısıldadı Coriolanus.

“Ben üzülmiyorum. Birbirlerini hak ediyorlar,” dedi Lysistrata.

Saat beş olduğunda Dekan Highbottom salondaki öğrencileri evlerine gönderdi ama arenada haraçları olan on dört akıl hocası kalmak zorundaydı. Bunun asıl nedeni muhtemelen çocukların iletişim bilekliklerinin yalnızca Akademi'deki ve Başkent Haberleri'nin stüdyosundaki vericiler aracılığıyla çalışıyor olmasıydı.

Saat yedi sularında “ünlüler” için, Coriolanus'un kendini her şeyin merkezinde yer alan önemli biri gibi hissetmesini sağlayan gerçek bir akşam yemeği servisi yapıldı. Domuz pirzola ve patatesler kesinlikle evdekilerden çok daha iyiydi. Lucy Gray'in hayatta kalmasını istemesinin bir diğer nedeni de buydu. Tabagını sosla doldururken Lucy Gray'in aç olup olmadığını merak etti. Kremalı yaban mersinli turlarını alırken bu durumu konuşmak için Lysistrata'yı kenara çekti. Haraçlarının elinde son toplantılarından kalan belli miktarda yiyecek olmalıydı (özellikle de Jessup iştahını kaybettiye) ama su meselesini ne yapacaklardı? Arena-haraçlarının saklandıkları yerleri açık etmeden onlara na-

sıl erzak yollayabilirlerdi? Dr. Gaul, bir şeye ihtiyaçları olduğunda haraçların kafalarını dışarı uzatacakları konusunda muhtemelen haklıydı. Bu nedenle en iyi stratejinin, haraçlarının gerçekten bir şeye ihtiyaç duyana kadar oldukları yerde beklemeye devam etmeleri olduğuna karar verdiler.

Tatlılarını bitirirlerken, arenadaki bir hareketlenme akıl hocalarının aceleyle yerlerine dönmelerine neden oldu. Io Jasper'ın 3. Mıntıka'dan gelen erkek haracı Circ sürünerek barikattan dışarı çıkmıştı. Çocuk bir süre etrafına baktıktan sonra elini sallayarak birine dışarı çıkmasını işaret etti. Circ'ün ardından, koyu renk kıvrıkcık saçlı, ufak tefek, hırpani görünümlü bir kız dışarı çıktı. Hâlâ kirişin üzerinde kestiren Lamina çocukların ne kadar tehlikeli olduklarını anlamak için tek gözünü açmıştı.

"Endişeye gerek yok, benim tatlı Lamina'm," dedi Pup, yüksek sesle. "Bu ikisi merdivene bile tırmanamazlar." Görünüşe göre Lamina da aynı fikirdeydi çünkü tek yaptığı vücudunu ayarlayarak daha rahat olduğu bir pozisyona geçmek oldu.

Ekranın köşesinde açılan küçük pencerede Lucky Flickerman belirdi. Yakasına peçete takılıydı ve çenesine yabancısını bulaşmıştı. Barikattan çıkan çocukların teknoloji endüstrisinin merkezi 3. Mıntıka'nın haraçları olduklarını açıkladı. Circ, gözlüğüyle ateş yakabileceğini iddia eden çocuktu. "Kızın adıysa..." Lucky bilgi kartına bakmak için bir an gözlerini kameradan ayırdı. "Teslee! 3. Mıntıka'dan Teslee! Akıl hocası da..." Lucky bir kez daha kartına baktı ama bu defa aradığı bilgiyi bulamadı. "Akıl hocası..."

"Ah, biraz çaba göster be adam!" diye homurdandı ilk sırada oturan Urban Canville. Io gibi, Urban'ın ebeveynleri de bilim insanlarıydı. Fizikçi olabilirler miydi? Urban

öylesine aksi bir çocuktuk ki, matematik testlerinde aldığı mükemmel notlar yüzünden herkes ona gönül rahatlığıyla gıcık olabiliyordu. Coriolanus, Urban haracıyla birlikte röportaj gecesine bile katılmamışken Lucky'yi tembellikle suçlayabileceğini sanmıyordu. Teslee ufak tefek bir kız olabilirdi ama umutsuz bir vaka değildi.

“Akıl hocası da Turban Canville!” dedi Lucky.

“Turban değil, Urban! Cidden! Bu işi yapması için bir profesyonel bulabilirler mi?”

“Ne yazık ki, Turban’la Teslee’yi röportaj gecesinde görememiştik,” diye devam etti Lucky.

“Çünkü kız benimle konuşmayı reddetti!”

“Demek ki kızın senin cazibene karşı bağışıklığı varmış!” dedi Festus, arka sıraların kahkahalara boğulmasına neden olarak.

“Circ’e hemen şimdi bir şey yollayacağım. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bilemiyorum,” dedi Io, iletişim bilekliğinde çalışmaya koyularak. Coriolanus, Urban’ın da aynı şeyi yaptığını gördü.

Circ’le Teslee, hızlı adımlarla Marcus’un cesedinin etrafından geçip zemine çakılmış dron’ları incelemek için yere eğildiler. Cihazların üzerinde dikkatle çalışan usta elleriyle hasar düzeyini değerlendiriyor, kimsenin fark etmeyeceği bölmeleri açıp bakıyorlardı. Circ incelediği dron’un içinden, Coriolanus’un pil olduğunu tahmin ettiği dikdörtgen bir nesne çıkardıktan sonra Teslee’ye başparmağını kaldırdı. Teslee de kendi dron’undaki kabloları yeniden bağladığında dron’un ışıkları yanıp söndü. Çocuklar sırtarak birbirlerine baktılar.

“Aman tanrım!” dedi Lucky. “Burada heyecan verici şeyler oluyor!”

"Dron'ların kumandaları onlarda olsaydı daha da heyecan verici olabilirdi," dedi Urban. Ama onun öfkesi de biraz yatışmış gibi görünüyordu.

Circ'le Teslee zemine çakılmış dron'ları incelemeye devam ederken, arenanın üzerinde beliren iki yeni dron çocukların yakınına biraz ekmekle su bıraktı. Çocuklar başgışlarını almak için ayağa kalktıkları sırada, arenanın derinlerinde başka bir silüet belirdi. Circ'le Teslee kendi aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra dron'ları alıp barikata doğru koşmaya başladılar. Tünellerin birinden dışarı çıkan silüetin Reaper olduğu anlaşıldı. Kollarında birini taşıyordu. Kameralar onlara odaklanırken, Coriolanus Reaper'ın taşıdığı çocuğun Dill olduğunu fark etti. Küçülmüş gibi görünen çocuk kıvrılıp cenin pozisyonu almıştı. Boş gözlerle, kül rengi tenine alaca tonlar kazandıran akşamüstü güneşine bakıyordu. Zayıf bir öksürükle birlikte ağzının kenarından kanlı bir tükürük çıktı.

"Günün sonuna ulaşabildiğine şaşırdım," dedi Felix, ortaya.

Reaper moloz yığınlarının arasından dolanarak güneşin vurduğu açıklık alana ulaştığında, Dill'i yanmış bir tahta parçasının üzerine yatırdı. Sıcak havaya rağmen kız titriyordu. Reaper güneşi göstererek bir şey söyledi ama kız tepki vermedi.

"Diğer tüm haraçları öldüreceğine yemin eden çocuk değil mi bu?" diye sordu Pup.

"Bana çok sert bir tip gibi görünmedi," dedi Urban.

"O kız Reaper'la aynı mınıkadan," diye açıkladı Lysistrata. "Ölmek üzereymiş gibi görünüyor. Muhtemelen tüberküloz."

Tüberkülozu duymak insanları sessizleştirdi. Hâlâ za-

man zaman Başkent'te de görülen bu hastalıkla, tedavi edilmesi bir kenara, kronik bir durum olarak bile zar zor başa çıkılabiliyordu. Mıntıklarda ise, elbette, bu hastalığa yakalanmak ölüm cezası demektir.

Belki bir an önce ava geri dönmek istediğinden, belki de Dill'in acı çekmesini engellemek için elinden bir şey gelmediğinden, Reaper bir süre huzursuz huzursuz volta attı. Ardından kızın omzuna hafifçe vurup barikata doğru ilerlemeye başladı.

"Reaper'a bir şey göndermen gerekmez mi?" diye sordu Domitia, Clemensia'ya.

"Ne için? Kızı öldürmedi, yalnızca arenanın ortasına taşıdı. Bu yüzden onu ödüllendirmeyi düşünmüyorum."

Gün boyunca Clemensia'dan uzak duran Coriolanus, yaptığına doğru olduğunu düşündü. Clemensia kendinde değildi. Belki de yılanların zehri beynini etkilemişti.

"Elimde olan az miktardaki bağışı kullansam iyi olacak, sonuçta bunlar ona ait," dedi Felix ve iletişim bilekliğinin ekranına dokundu.

Dill, bir dron'la gönderilen iki şişe suyun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Birkaç dakika sonra, Coriolanus'un jonglörük yaptığı için hatırladığı oğlan, arkasında uçuşan siyah saçlarıyla bir tünelden koşarak çıktı, hiç durmadan yere eğilip suları kaptı ve duvardaki büyük çatlaklardan birinin içinde gözden kayboldu. O sırada Lucky'nin dış sesi, bu çocuğun 7. Mıntika'nın erkek haracı Treech olduğunu söyledi. Akıl hocası Vipsania Sickledı.

"Bu acımasızlık," dedi Felix. "Kıza ölmeden önce son bir yudum su verebilirdi."

"Bence iyi düşündü," dedi Vipsania. "Böylelikle paradan tasarruf etmiş olduk. Zaten çok paramız da yok."

Güneş batarken leşçi kuşlar arenanın üzerinde daireler çiziyorlardı. En sonunda, Dill'in vücudu son bir şiddetli öksürük kriziyle sarsıldı ve kirli elbisesi ağzından fışkıran kanla kaplandı. Coriolanus kendini iyi hissetmiyordu. Kızın ağzından çıkan kan hem onu dehşete düşürmüştü hem de midesini bulandırmıştı.

Yeniden ekranda beliren Lucky Flickerman, 11. Mıntıka'nın kız haracı Dill'in doğal nedenlerle öldüğünü duyurdu. Ne yazık ki bunun anlamı, artık kızın akıl hocası Felix Ravinstill'i aralarında göremeyecek olmalarıydı. "Lepidus," dedi Lucky, "şu anda Heavensbee Salonu'nda bulunan Felix'in son sözlerini alabilir miyiz?"

Lepidus, Felix'i oturduğu yerden kaldırarak Oyunlar'ı terk etmek zorunda kaldığı için kendini nasıl hissettiğini sordu.

"Bunun beni şoke ettiğini söyleyemem," dedi Felix. "Zaten Başkent'e geldiği sıralarda da bu kızın bir ayağı çukurdaydı."

"Gene de onu röportaj gecesinde sahneye çıkarabildiğin için takdiri hak ettiğini düşünüyorum," dedi Lepidus, anlayışla. "Akıl hocalarının çoğu bunu bile başaramadı."

Coriolanus, Lepidus'un Felix'i başkanın akrabası olduğu için övgülere boğduğunu düşünse de bu durum hiç canını sıkmadı. Aksine, eğer haracını röportaja çıkarmak bir başarıysa, kendisi zaten bunu fersah fersah aşmıştı. Bu nedenle, Lucy Gray arenadaki ilk gecesini çıkaramasa bile, Coriolanus kayda değer bir başarı elde etmiş olacaktı. Ama Lucy Gray bu geceyi çıkarmak *zorundaydı*. Sonra da ikinci geceyi. Ve bir sonraki geceyi. Oyunlar'ı kazanana kadar tüm geceleri. Ona yardımcı olacağına söz vermiş ama şu ana dek onu izleyicilere tanıtmak dışında hiçbir şey yapmamıştı.

Lucky Flickerman, Felix'e birkaç iltifatta daha bulunduktan sonra programı kapattı. "Arenaya gece çökerken haraçlarımızın çoğu uykuya daldı. Bu yüzden artık siz de uyumalısınız. Gözümüz arenada olacak ama sabaha kadar pek bir şey olacağını sanmıyoruz. Tatlı rüyalar."

Oyun Kurucular arenanın geniş açılı bir görüntüsüne geçtiler. Coriolanus'un karanlıkta tek seçebildiği, kirisin üzerinde uzanmış olan Lamina'nın siluetiydi. Hava karardıktan sonra arenayı aydınlatacak hiçbir ışık kaynağı yoktu ve ay ışığı da genellikle iyi bir seyir için yeterli değildi. Dekan Highbottom akıl hocalarına evlerine gidebileceklerini söyledi ama sabah gelirken yanlarında diş fırçalarıyla yedek kıyafet getirmelerinin kötü bir fikir olmadığını da ekledi. Herkes Felix'le tokalaşıp çocuğu tebrik etti. Çoğu da içtendi çünkü Açlık Oyunları'nın ilk günü akıl hocalarının arasındaki bağı yepyeni bir şekilde sağlamlaştırmıştı. Kaçınılmaz bir şekilde en sonunda tek bir üyesi kalacak olsa da her zaman tüm akıl hocalarını tanımlayacak özel bir kulübün üyesiydiler.

Coriolanus eve yürürken hesap yapmaya başladı. Gün içinde iki haraç ölmüş olsa da, zaten Marcus'u rakiplerden biri olarak saymamıştı. Bu durumda geriye on üç haraç kalmıştı; yani Lucy Gray'in hayatta kalması için mücadele etmesi gereken yalnızca on iki haraç vardı. Dahası, Dill'le 5. Mıntıka'nın astımlı erkek haracının kanıtladığı gibi, bu haraçların çoğunu öldürmesi bile gerekmiyordu, onlardan daha uzun süre hayatta kalması yeterliydi. Bir gün öncekini düşündü. Kızın gözyaşlarını silişini, onu hayatta tutacağına söz verişini, öpüşmelerini. Lucy Gray de şu anda onu düşünüyor, özlüyor muydu? Kızın ikinci günde ortaya çıkacağını umuyordu; böylelikle ona biraz yiyeceklerle su gönderebilirdi. Lucy Gray'in izleyicilere kendini hatırlat-

ması gerekiyordu. Öğleden sonra ancak birkaç tane yeni sponsor bağışı almıştı ve bunun nedeni haracının Jessup'la kurduğu ittifaktı. Lucy Gray'in çekici şarkıcı kız imajı, Açlık Oyunları'nın her kanlı anıyla birlikte etkileyiciliğini yitiriyordu. Coriolanus'tan başka kimse fare zehrinden haberdar olmadığı için, bu da Lucy Gray'in izleyicilerin ilgisini çekmesini sağlayacak bir şey değildi.

Stresli günün yorgunluğu ve sıcak hava yüzünden duş alıp yatağına girmekten başka bir şey istemiyordu ama eve adımını attığı anda konuklar için saklanan yasemin çayının kokusu yüzüne çarptı. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi? Hem de Oyunlar'ın açılış gününde? Büyükhanım'ın arkadaşları için çok geç bir saatti. Komşuların uğraması için de geç bir saatti; zaten böyle bir şey yapacak türden insanlar değillerdi. Ortada yanlış olan bir şey vardı.

Snow'lar salonlarındaki televizyonu nadiren kullansalar da elbette televizyonları vardı. Açık olan televizyon ekranında, Coriolanus Heavensbee Salonu'ndan ayrılırken olduğu gibi, karanlık arena görünüyordu. Geceliğinin üzerine en iyi durumdaki bornozlarından birini giymiş olan Büyükhanım çay masasındaki sırtı düz sandalyelerden birinde kaskatı otururken, Tigris de konuklarının fincanına buharı tüten açık renkli çaydan koyuyordu.

Konukları, her zamankinden daha demode giysileri ve darmadağın saçlarıyla, yüzüne bastırıldığı mendilinin içine ağlayan Bayan Plinth'ti. "Sizler çok nazik insanlarsınız," dedi kadın, tükürükler saçarak. "Bu şekilde habersiz geldiğim için çok üzgünüm."

"Coriolanus'un arkadaşı bizim de arkadaşımızdır," dedi Büyükhanım. "Adınızın Plinch olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

Coriolanus, Büyükhanım'ın bu kadının kim olduğunu gayet iyi bildiğinin farkındaydı ama Plinth ailesinden biri şöyle dursun, bu saatte herhangi birini ağırlamak zorunda kalmak büyükannesinin inandığı tüm değerlere ters düşüyordu.

"Plinth," dedi kadın. "Plinth."

"Hatırlarsın, Büyükhanım. Coriolanus yaralandığında Bayan Plinth bize güveç yapıp göndermişti," dedi Tigris.

"Üzgünüm. Saatin geç olduğunun farkındayım," dedi Bayan Plinth.

"Lütfen özür dilemeyin, buraya gelerek en doğru şeyi yaptınız," dedi Tigris, hafifçe kadının omzuna vurarak. O anda Coriolanus'un geldiğini fark etti ve rahatlamış gibi göründü. "Ah, işte kuzenim de geldi! Belki o bir şeyler biliyordur."

"Bayan Plinth, ne hoş bir sürpriz yapmışsınız. Her şey yolunda mı?" diye sordu Coriolanus, kadının kötü haberlerle geldiği hiç belli değilmiş gibi.

"Ah, Coriolanus. Yolunda değil. Hem de hiç değil. Sejanus eve gelmedi. Sabah Akademi'den çıktığını duyduk ve onu bir daha görmedim. Çok endişeliyim. Nerede olabilir? Marcus'un başına gelenlerin onu çok kötü etkilediğinin farkındayım. Sejanus'un nerede olabileceğini biliyor musun? Akademi'den ayrılırken üzgün müydü?"

Coriolanus, Sejanus'un öfke patlamasının, sandalye fırlatmasının, herkese hakaretler yağdırmasının yalnızca o sırada Heavensbee Salonu'nda bulunanlar tarafından bilindiğini, haberin henüz yayılmadığını anladı. "Üzgündü, hanımefendi. Ama bu yüzden endişelenmeniz gerekir mi, bilemiyorum. Bir yerlerde sakinleşip kafasını boşaltmaya çalışıyordur. Belki uzun bir yürüyüşe çıkmıştır. Ben olsam öyle yapardım."

"Ama saat çok geç oldu. Anacığna haber vermeden böyle ortadan kaybolmak gibi huyları yoktur."

"Aklınıza gitmiş olabileceği bir yer geliyor mu? Ziyaret edebileceği biri?" diye sordu Tigris.

Bayan Plinth başını iki yana salladı. "Hayır. Kuzenin oğlumun tek arkadaşı."

Ne üzücü, diye düşündü Coriolanus. *Hiç arkadaşının olmaması ne üzücü*. Ama bu düşüncelerden sıyrılıp, "Yanında birinin olmasını isteseydi, sanırım önce bana gelirdi," dedi. "Biraz yalnız kalmak istemiş olabilir... bütün bu olan bitene bir anlam verebilmek için. İyi olduğuna eminim. Kötü bir şey olsaydı duyardınız."

"Barış Muhafızları'na başvurdunuz mu?" diye sordu Tigris.

Bayan Plinth başını salladı. "Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Gördünüz mü?" dedi Coriolanus. "Demek ki ortada bir sorun yok. Hatta şu anda eve gelmiş bile olabilir."

"Belki de gidip bir bakmanız iyi olur," dedi Büyükhanım, fazla aleni bir şekilde.

Tigris büyükannesine sert bir bakış attı. "Buradan evinizi de arayabilirsiniz."

Ama Bayan Plinth anlaması gerekeni anlayacak kadar sakinleşmişti. "Hayır. Büyükhanım haklı. Evde olmam daha doğru olur. Sizler de uyumak üzere olmalısınız."

"Coriolanus sizinle evinize kadar yürüyecek," dedi Tigris, kararlı bir sesle.

"Arabam aşağıda bekliyor." Bayan Plinth ayağa kalkıp saçlarını düzeltti. "Teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Teşekkür ederim." Devasa el çantasını alıp salondan çıkmak için döndüğü anda kadının gözü televizyona takıldı. Ve olduğu yerde donakaldı.

Coriolanus televizyona baktığında, barikatın içinden çı-

kan bir siluetin Lamina'ya doğru ilerlediğini gördü. Uzun boylu biriydi, erkekti ve ellerinde bir şey taşıyordu. *Reaper mi, yoksa Tanner mı?* Siluet Marcus'un cesedinin yanına geldiğinde, başını yukarı kaldırıp kirişin üzerinde uyuyan kıza baktı. *Sanırım en sonunda haraçlardan biri Lamina'yı haklamaya karar verdi.* Akıl hocası olarak bunu izlemesi gerektiğini biliyordu ama asıl istediği öncelikle Bayan Plinth'ten kurtulmaktı.

"Arabanıza kadar size eşlik edebilir miyim? Eminim eve gittiğinizde Sejanus'u yatağında bulacaksınız."

"Hayır, Coriolanus," dedi Bayan Plinth, çok alçak bir sesle. "Hayır." Televizyona doğru başını salladı. "Oğlum orada."

Anacık bunu söylediği anda Coriolanus kadının haklı olduğunu anladı. Belki de ancak bir anne bu zifiri karanlıkta böyle bir bağlantıyı kurabilirdi ama kadınla birlikte o da, siluetin duruşuna, hafif kamburluğuna, alın hattına bakarak Sejanus'u tanımıştı. Akademi üniformasının beyaz gömleği karanlıkta hafifçe parıldıyordu. Çocuğun göğsünün üzerinde sallanan sarı akıl hocası rozetini de görmüştü sanki. Sejanus'un arenaya girmeyi nasıl başardığına dair hiçbir fikri yoktu. Gerçi akıl hocası olsa bile, bir Başkent genci çok fazla dikkat çekmeden, kızartılmış hamur tatlısı ve pembe limonata alıp girişin iki yanındaki büyük ekranlarda Oyunlar'ı izleyen kalabalığa karışabilirdi. Sejanus kalabalığa karışmış olabilir miydi? Yoksa kimsenin şüphelenmemesi için çeyrek ünlülüğünü mü kullanmıştı? *Harcunun işi bittiğine göre, ben de keyfime bakabilirim!* Belki de insanlarla fotoğraf çektirmiş, Barış Muhafızları'yla aya küstü çene çalmış ve kimse ona bakmıyorken arenaya girmişti. Kim onun arenaya gireceğini düşünürdü ki? Neden arenaya girmişti?

Ekranı, karanlık bir silüet olan Sejanus yere eğilip

elindeki paketi zemine koyduktan sonra Marcus'u sırtüstü döndürdü. Cesedin bacaklarını düzeltmek ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirmek için elinden geleni yapsa da, uzuvlar kaskatı kesilmişti. Coriolanus sonrasında ne olduğunu tam anlayamadı. Sejanus yere koyduğu paketi açmıştı sanki. Ardından ayağa kalktığını ve elini cesedin üzerinde tuttuğunu gördü.

Hayvanat bahçesinde de bunu yapmıştı, diye düşündü Coriolanus. Arachne'nin öldürülmesinin ardından, Sejanus'un kızın cesedinin üzerine bir şey serptiğini hatırlıyordu.

"O çocuk gerçekten oğlunuz mu? Ne yapıyor?" diye sordu Büyükhanım, dehşetle.

"Cesedin üzerine ekmek kırıntıları atıyor," dedi anacık. "Böylelikle Marcus yolculuğuna çıkarken yanında azığı olacak."

"Ne yolculuğu?" diye sordu Büyükhanım. "O ölü!"

"Nereden geldiyse oraya," dedi anacık. "Memleketimizde, biri öldüğünde böyle yaparız."

Coriolanus kadın adına utanmaktan kendini alıkoyamadı. Mantıkların geri kalmışlığına bundan daha iyi bir kanıt olabilir miydi? İlkel adetleri olan ilkel insanlar. Kim bilir bu saçmalık uğruna ne kadar ekmeği ziyan etmişlerdi? *Oh, hayır, bu çocuk açlıktan ölmüş. Biri koşup ekmek getirsin!* Coriolanus televizyona bakarken Sejanus'la sözde arkadaşlığının başına dert olacağını hissetti. Sanki bunu aklından geçirmesi bekleniyormuş gibi, o anda telefon çaldı.

"Bütün kent uyanık mı?" dedi Büyükhanım, kendi kendine.

"Müsaadenizle." Coriolanus antredeki telefona gitti. "Alo?" derken, yanlış numara olmasını umuyordu.

"Bay Snow, benim, Dr. Gaul." Coriolanus göğsünün sı-

kıştağını hissetti. "Yakınızda bir televizyon var mı?"

"Aslında şimdi eve girdim," dedi Coriolanus, biraz zaman kazanmaya çalışarak. "Ah, evet. Ailem televizyon izliyormuş zaten."

"Arkadaşının ne yaptığını sorabilir miyim?"

Coriolanus tekrar antreye doğru dönerek sesini alçalttı. "O aslında benim..."

"Bana arkadaş olmadığınızı söyleme. Çok sıkı fıkısınız. 'Sandviçlerimi dağıtmama yardım et, Coriolanus!' 'Yanımda boş yer var, Sejanus!' Casca'ya bu çocuğun yakın olduğu sınıf arkadaşlarını sorduğumda aklına gelen tek ad seninki oldu."

Sejanus'a gösterdiği nezaketin yanlış yorumlandığı apaçık ortadaydı. Aslında bu çocukla yakın falan değillerdi. "Dr. Gaul, açıklamama izin verirsiniz..."

"Açıklamalara ayıracak zamanım yok. Şu anda Plinth piçi arenada bir kurt sürüsüyle birlikte. Onu gördükleri anda öldürürler." Kadın bir an başka biriyle konuştu. "Hayır, yayını hemen kesmeyin, bu daha çok dikkat çeker. Yalnızca mümkün olduğunca karartın. Doğal görünmesini sağlayın. Ay bulutların ardında kalmış gibi yavaş bir karartma istiyorum." Yeniden Coriolanus'a döndü. "Sen akıllı bir çocuksun. Bu olay izleyicilere nasıl bir mesaj verecek? Bunun bize kayda değer bir zararı olacak. Derhal bu durumla ilgilenmeliyiz."

"Arenaya Barış Muhafızları'nı gönderebilirsiniz," dedi Coriolanus.

"Tavşan gibi kaçmaya çalışması için mi? Karanlıkta Barış Muhafızları'nın onu kovaladığını bir düşünsene! Hayır, yapmamız gereken, onu mümkün olduğunca olaysız bir şekilde dışarı çekmek. Bu çocuğun önemsedığı insanlara ih-

tiyacımız var. Babasına katlanamadığını biliyoruz. Kardeşi ya da başka arkadaşı da yok. Geriye annesi ve nen kalıyor. Şu anda annesinin nerede olduğunu saptamaya çalışıyoruz.”

Coriolanus için ezildiğini hissetti. “Annesi burada,” diye itiraf etti. Sejanus’la sırf “tanıdık” olduklarına dair savunması artık çökmüştü.

“Eh, bu çok iyi. Yirmi dakika içinde ikinizi de arenada istiyorum. Geç kalırsan bu defa sana Highbottom değil, ben ihtar veririm ve ödülüne elveda diyebilirsin,” der demez telefonu kapattı.

Coriolanus salona girdiğinde televizyonda arenanın görüntüsünün daha da karardığını gördü. Artık Sejanus’un silüetini zar zor seçebiliyordu. “Bayan Plinth, arayan Baş Oyun Kurucu’ydu. Sejanus’u dışarı çıkarmak için sizinle arenada buluşmak istiyor. Ben de oraya giderken size eşlik edeceğim.” Büyükhanım’ın kalp krizi geçirmesini istemediği için bundan daha fazlasını söyleyemezdi.

“Başı belada mı?” diye sordu kadın, kocaman gözlerle. “Başkent’le başı belaya girmiş mi?”

Coriolanus kadının, oğlunun silahlı haraçlarla dolu bir arenada bulunmasından çok, başının Başkent’le belaya girebilecek olmasından dolayı endişelenmesini tuhaf buldu. Ama belki de Marcus’un başına gelenlerden sonra kadının bu konuda endişelenmesi yersiz değildi.

“Hayır. Başkent yalnızca oğlunuzun güvenliği açısından endişeli,” dedi Coriolanus. Ardından Tigris’le Büyükhanım’a dönerek, “Çok sürmez ama onları bekletmemeliyiz,” diye ekledi.

Bayan Plinth’i hızla evden çıkarp asansöre bindirdi. Lobiden çıktıklarında kadının arabası sessizce binanın önüne

yaklaştı ve herhalde Avox olan sürücü, kadın arenaya gideceklerini söylediğinde yalnızca başını salladı. Coriolanus sürücüye aceleleri olduğunu eklediğinde boş caddelerde ilerleyen otomobil hızlandı. Arenaya olan mesafeyi yirmi dakikada katetmeleri mümkünse, bunu yapacaklardı.

Bayan Plinth el çantasını kavrayıp uykudaki kenti izlemeye başladı. "Başkent'i ilk kez gördüğümde şu anda olduğu gibi geceydi."

"Öyle mi?" dedi Coriolanus, nezaket gereği. Açıkçası umurunda bile değildi. Burnunun dikine giden oğlu yüzünden bütün geleceği tehlikedeydi. Dahası, arenaya dalmanın bir şeyleri çözebileceğini düşünen bir çocuğun nasıl yetiştirildiği de şaibeliydi.

"Şu anda senin oturduğun yerde oturan Sejanus, 'Her şey yoluna girecek, anacığım,' diyordu. İkimiz de bunun bir felaket olduğunu bilmemize rağmen beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Çok cesurdu. Çok iyiydi. Yalnızca anacığını düşünüyordu."

"Evet, sizin için büyük bir değişiklik olmalı." Bu Plinth'lerin sorunu neydi? Sürekli sahip oldukları avantajları trajediye dönüştürüyorlardı. Bu ailenin Panem'deki en talihli insanlar arasında yer aldıklarını anlamak için bu otomobilin içine, elle işlenmiş deri koltuklara, rengârenk sıvılarla dolu kristal şişelerin yer aldığı mini bara bakmak yeterliydi.

"Mintıkadaki ailemizle arkadaşlarımız bizimle ilişkilerini kestiler," diye devam etti Bayan Plinth. "Burada da yeni arkadaşlar edinemedik. Sejanus'un babacığı Strabo hâlâ buraya taşınarak doğru şeyi yaptığımızı, 2. Mintika'da bir geleceğimizin olmadığını düşünüyor. Onun da bizi koruma yolu bu. Sejanus'u Açlık Oyunları'ndan koruma yolu bu."

"Öyleyse, şartlar göz önüne alındığında, gerçekten çok

ironik," dedikten sonra, Coriolanus konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şimdi, Dr. Gaul'un aklında ne olduğunu bilmiyorum ama sanırım Sejanus'u arenadan çıkarmak için ona yardımcı olmanızı istiyor."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Sejanus çok üzgün. Onu dışarı çıkarmayı denerim ama öncelikle onun yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünmesi gerekiyor."

Yapılacak doğru şey. Coriolanus, en başından beri Sejanus'un eylemlerini doğru şeyi yapma kararlılığının belirlediğini fark etti. Bu kararlılığı, geri kalan herkes durumu idare etmeye çalışırken Dr. Gaul gibi bir kadına karşı çıkabilmesini sağlarken, aynı zamanda insanları kendinden uzaklaştırmasına da neden oluyordu. Sejanus ahlaki üstünlük taslayan yorumlarıyla çekilmez olabiliyordu. Ama onu yönlendirmenin yolu da bu özelliğinin üzerine yüklenmek olabilirdi.

Arenanın önünde durduklarında, Coriolanus krizin üzerine örtmek için bir şeylerin yapılmaya başlandığını gördü. Etrafta yalnızca bir düzine kadar Barış Muhafızı ile birkaç Oyun Kurucu vardı. Yiyecek-içecek stantları kapatılmıştı. Gündüz meydanı dolduran kalabalık da zaten daha önceden dağıldığı için meraklı insanları arenaya çekecek neredeyse hiçbir şey yoktu. Arabadan indiğinde, eve yürüdüğü zamana kıyasla havanın ne kadar hızlı serinlediğini fark etti.

Bir minibüsün arkasına konmuş Başkent Haberleri'ne ait monitördeki iki ayrı ekranın birinde arenanın gerçek görüntüsü, diğerindeyse halka sunulan karartılmış görüntü vardı. Dr. Gaul, Dekan Highbottom ve birkaç Barış Muhafızı monitörün etrafında toplanmışlardı. Coriolanus Bayan Plinth'le birlikte minibüse doğru yürürken monitöre

baktığında, Sejanus'un hâlâ Marcus'un cesedinin yanında yere çökmüş olduğunu gördü.

"En azından dakiksin," dedi Dr. Gaul, Coriolanus'a. "Bayan Plinth, değil mi?"

"Evet, evet," dedi Bayan Plinth, titreyen bir sesle. "Sejanus soruna neden olduysa çok üzgünüm. O aslında çok iyi bir çocuktur. Yalnızca her şeyi çok ciddiye alır."

"Öyle görünüyor, sanırım kimse onu kayıtsız olmakla suçlayamaz," dedi Dr. Gaul. Ardından Coriolanus'a döndü. "En yakın arkadaşınızı oradan nasıl kurtarabileceğimize dair bir fikrin var mı, Bay Snow?"

Coriolanus kadının sesindeki iğneleyiciliği anlamazdan gelerek monitördeki görüntüyü inceledi. "Ne yapıyor?"

"Görünüşe göre, yalnızca orada eğilmiş duruyor," dedi Highbottom. "Herhalde bir tür şok yaşıyor."

"Sakin görünüyor. Belki şimdi onu ürkütmeden Barış Muhafızları'nı içeri gönderebilirsiniz," diye önerdi Coriolanus.

"Çok riskli," dedi Dr. Gaul.

"Annesinin arenanın hoparlörlerinden ya da bir megafonla onunla konuşmasına ne dersiniz? Görüntüleri karartabiliyorsanız, eminim ses üzerinde de kontrolünüz vardır."

"Elbette yayın üzerinde kontrolümüz var ama böyle bir şey yaparsak haraçlar arenada silahsız bir Başkent çocuğunun olduğunu anlar," dedi Highbottom.

Coriolanus endişelenmeye başlamıştı. "Sizin öneriniz nedir?"

"Sejanus'un tanıdığı birinin dikkat çekmeden arenaya girip dışarı çıkması için onu ikna edebileceğini düşünüyoruz," dedi Dr. Gaul. "Yani senden bahsediyoruz."

"Ah, hayır!" dedi Bayan Plinth, şaşırtıcı netlikle. "Corio-

lanus olmaz. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bir başka çocuğu da tehlikeye atmak. Bunu ben yaparım.”

Coriolanus, onu korumaya çalıştığı için kadını takdir etse de buna izin vermeyeceklerinin farkındaydı. Kanlanıp şişmiş gözleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla, Bayan Plinth gizli bir operasyonun altından kalkabilecek gibi görünmüyordu.

“Gerektiğinde hayatını kurtarmak için kaçabilecek birine ihtiyacımız var. Bu iş için doğru kişi Bay Snow.” Dr. Gaul’ün verdiği işaretle, muhafızlar Coriolanus’a vücut zırhı giydirmeye koyuldular. “Bu yelek hayati organlarını koruyacak. Bunlar da biber gazı ve düşmanlarının geçici olarak kör olmasını sağlayan bir flaş cihazı.”

Coriolanus küçük biber gazı şişesiyle flaş cihazına baktı. “Silah vermeyecek misiniz? Ya da en azından bıçak?”

“Silah eğitimi almadığın için böylesi daha güvenli. Oraya birilerine zarar vermek için değil, arkadaşını mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde dışarı çıkarmak için girdiğini unutma,” dedi Dr. Gaul.

Başka bir öğrenci, hatta birkaç hafta önceki Coriolanus bile bu duruma itiraz eder, ebeveynlerinin ya da velisinin aranmasını ister, arenaya girmemek için mazeretler öne sürerdi. Ama yılanların Clemensia’yı sokmasından, arena-
da patlayan bombalardan ve Marcus’un işkenceden geçirilmesinden sonra, Coriolanus itiraz etmenin anlamsız olduğunun farkındaydı. Ortada ödül olmasaydı bile, Dr. Gaul onun arenaya girmesine karar verdiği için bunu yapmak zorunda olacaktı. Coriolanus, Dr. Gaul’ün deneylerindeki deneklerden farksızdı. İster öğrenci ister haraç olsun, kaşı koyma, itiraz etme gücünden yoksundu.

"Bunu yapamazsınız. O henüz bir çocuk. Kocamı aramama izin verin," diye yalvarıyordu Bayan Plinth.

Dekan Highbottom zarif bir tebessümle Coriolanus'a baktı. "Ona bir şey olmaz. Bir Snow'u öldürmek kolay değildir."

Bu fikir dekana mı aitti yoksa? Coriolanus'un geleceğini mahvetmeyi kafaya koymuş olan adam, onu arenaya sokmayı amacına ulaşmanın kestirme bir yolu olarak mı görüyordu? Her neyse, Highbottom da anacığın yalvarıp yakarmalarını duymazdan geldi.

Coriolanus (belki kendi güvenliği, belki de kaçmasını engellemek için) her iki yanında Barış Muhafızları'yla arenaya doğru yürümeye başladı. Bombalamanın ardından sedyeyle arenadan çıkarıldığını ancak hayal meyal hatırlayabildiği için (gerçi başka bir kapıdan da çıkmış olabilirlerdi), ana girişin nasıl ciddi bir hasar aldığını şimdi görüyordu. Devasa boyutlardaki iki kapıdan biri havaya uçtuğu için geride, eriyip bükülmüş metal bir çerçeve içinde kocaman bir delik kalmıştı. Muhafız dikmenin dışında, arenanın bu kısmını koruma altına almak için yalnızca birkaç sıra, bel hizasında bariyer yerleştirilmişti. Günün büyük kısmında arenanın önünde festival ortamı olduğundan muhafızların dikkati dağıldığı anda, Sejanus bu bariyerleri hiç zorlanmadan aşmış olabilirdi. Dahası Barış Muhafızları ikinci bir isyancı saldırısından endişeleniyorlarsa, meydanda toplanan kalabalığı hedef alacak olası bir saldırgana odaklanırlardı. Yine de, ortam güvenlik açısından biraz fazla gevşek görünüyordu. Haraçlar bir kez daha arenadan kaçmaya çalışırlarsa ne olacaktı?

Coriolanus'la ona eşlik eden muhafızlar bariyerlerin arasından geçip patlamalarda birkaç noktadan isabet alan lo-

Öve girdiler. Bilet gişeleriyle büfelerin etrafındaki kırılmış az sayıdaki ampul, tavandan ve zeminden kopmuş olan, üzeri alçı tozuyla kaplı moloz yığınlarını aydınlatıyordu. Sütunlarla kirişlerden birkaçı da devrilmişti. Turnikelere ulaşmak için moloz yığınlarının arasında zikzak çizmele-ri gerekti. Coriolanus bir kez daha, Sejanus'un kimseye görünmeden buradan kolaylıkla geçmiş olabileceğini düşün-
dü. Bunun için biraz sabırlı olması, biraz da şans yeterli ola-
bilirdi. Bombaların hedeflerinden biri sağ taraftaki turni-
keler olmuştu; erimiş, eğrilip bükülmüş metal parçalarının
arasından geçiş mümkündü. Barış Muhafızları bu noktada,
dikenli tellerle örülü bariyerler ve yarım düzine silahlı nö-
betçiyle ilk gerçek engeli kurmuşlardı. Patlamalarda zarar
vurmemiş turnikelerden ise zaten geçmek mümkün değildi.

"Yani jetonu mu varmış?" diye sordu Coriolanus.

"Jetonu varmış," dedi, amir gibi görünen yaşlı Barış
Muhafızı. "Bizi hazırlıksız yakaladı. Oyunlar sırasında
kimsenin içeri girmeye kalkışacağını düşünmediğimizden,
yalnızca dışarı çıkmaya çalışabilecek haraçlara yönelik ön-
lem almıştık." Cebinden bir jeton çıkardı. "Bu senin için."

Coriolanus jetonu alıp parmaklarının arasında döndür-
dü ama hemen turnikelere doğru yönelmedi. "Dışarı nasıl
çıkacağını düşündü acaba?"

"Bunu düşündüğünü sanmıyorum," dedi Barış Muhafızı.

"Peki ben nasıl çıkacağım?" Bu plan en iyimser bakış
açısıyla bile aşırı ölçüde riskli görünüyordu.

"Şuradan." Barış Muhafızı bariyerleri gösterdi. "Diken-
li telleri çekip bariyerlerden birini öne doğru kaldırırsak al-
ından sürünerek geçebileceğin kadar bir aralık açabiliriz."

"Bunu hızlı bir şekilde yapabilir misiniz?" Coriolanus
şüpheliydi.

"Seni kameralarla izleyeceğiz. Onu dışarı çıkmaya ikna ettiğinde biz de burada hazırlığa başlayacağız."

"Peki onu ikna edemezsem?"

"Bu konuda bir talimat almadık." Barış Muhafızı omzunu silkti. "Sanırım görev başarılı olana kadar içeride kalman gerekiyor."

Coriolanus duyduğunu tam anlamıyla idrak ettiğinde soğuk terler dökmeye başladı. Yanında Sejanus olmadan dışarı çıkmasına izin verilmeyecekti. Turnikelerin ardındaki tünelin ucunda, skor tabelasının altında kurulmuş barikata baktı. Gün içinde Lamina, Circ ve Teslee'nin içine girip çıktıklarını gördüğü barikattı bu. "Peki bu barikat?"

"Aslında o barikat sırf görüntü olsun diye kuruldu. Arenadan lobinin ve ardındaki sokağın görülmesini engelliyor. Oyunlar'ın televizyon yayınlarında böyle bir görüntü olmasına izin veremezlerdi. Ama barikatın içinden geçmekte zorlanacağını sanmıyorum."

Bu durumda haraçlar da zorlanmayacaktır, diye düşündü Coriolanus, başparmağını jetonun pürüzsüz yüzeyinden geçirirken.

"Barikata kadar seni koruyacağız," dedi Barış Muhafızı.

"Yani bana saldırmaya kalkacak haraçları öldüreceksiniz," dedi Coriolanus, duruma açıklık kazandırmak için.

"Korkutup kaçmalarını sağlayacağız. Endişelenme, seni koruyoruz."

Coriolanus "Harikulade," dese de, hiç ikna olmamıştı. Kendini içeri girmeye hazırladı ve jetonu turnikeye atıp metal kolları itti. "İyi eğlenceler!" dedi turnike, gecenin sessizliğinde on kat daha yüksek gelen bir sesle. Barış Muhafızları'ndan biri kıkırdadı.

Sağdaki duvara yanaşıp elinden geldiğince hızlı ve ses-

siz bir şekilde yürümeye başladı. Önünü aydınlatan tek ışık kaynağı olan kırmızı acil durum lambaları koridora yumuşak, kanlı bir ışıltı kazandırmıştı. Dudaklarını sımsıkı kapatıp burnundan kontrollü bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Sağ, sol. Sağ, sol. Hiç kıpırtı yoktu. Belki de Lucky'nin dediği gibi, bütün haraçlar uyuyorlardı.

Barikatın önüne geldiğinde durdu. Barış Muhafızı'nın dediği gibi, bu göstermelik bir engeldi. Çürük tahtalarla kolayca parçalanabilecek gibi görünen beton blokların üzerine geçirilen dikenli tellerin, haraçları içeri hapsetmek için değil, arenadan dışarının görülmemesi için yerleştirildiği belliydi. Muhtemelen gerçek bir barikat kurmak için yeterli vakit olmamış ya da bu göstermelik engelin ardında beton bariyerlerle Barış Muhafızları olduğundan daha fazlasına gerek görmemişlerdi. Ama şu andaki haliyle, sahne arkasını saklayan bir perdeden farksız olan barikatın içinde kendine geçecek bir aralık bulması yeterli oldu. Son dikenli tel kısmının önüne geldiğinde, kararsız bir halde önündeki manzarayı inceledi.

Ayın gümüşsü ışığında hâlâ Marcus'un cesedine doğru sırtı dönük duran Sejanus'u seçebiliyordu. Kirişin üzerindeki Lamina ise kıpırtısızdı. Bunlar dışında, görebildiği kadarıyla alan boştu. Ama gerçekten öyle miydi? Patlamalarla oluşan moloz yığınları saklanmak için çok fazla yer yaratmıştı. Birkaç metre ilerisinde saklanan haraçlar olsa bile, bunu fark edemeyebilirdi. Serin havada, teriyle ıslanmış gömleği tenine yapışmıştı. Ceketinin üzerinde olmasını isterdi. Aklına Lucy Gray'in kolsuz elbisesi geldi. Şu anda ısınmak için Jessup'a sokulmuş olabilir miydi? Onu rahatsız eden bu görüntüyü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Lucy Gray'i değil, karşı karşıya olduğu tehlike-

yi. Sejanus'u ve onu turnikelerin diğer tarafına nasıl götürebileceğini düşünmek zorundaydı.

Derin bir nefes alıp alana adımını attı. Toprak zeminde yürümeye başladığında, küçükken bu arenada izlediği sirklerdeki yabani kediler gibi, korkusuz, güçlü, sessiz olmaya çalıştı. Sejanus'u korkutmaması gerektiğinin farkındaydı ama konuşabilmeleri için ona yaklaşmalıydı.

Sırtı dönük olan çocukla aralarında üç metre kaldığında durup alçak sesle, "Sejanus? Benim," dedi.

Coriolanus'un sesini duyduğunda Sejanus'un vücudu kaskatı kesildi. Ardından omuzları titremeye başladı. Coriolanus çocuğun hıçkırdığını sandı ama aksine, Sejanus gülüyordu. "Beni kurtarmaktan vazgeçemiyorsun, değil mi?"

Coriolanus da sessizce güldü. "Elimde değil."

"Beni arenadan çıkarman için mi gönderdiler seni? Ne delilik ama!" Gülümsemesi solarken yavaşça ayağa kalktı. "Daha önce hiç ceset görmüş müydün?"

"Çok gördüm. Savaş sırasında." Coriolanus bu soruyu bir adım olarak yorumlayıp Sejanus'a yaklaştı. Artık onu kolundan yakalayabilirdi ama sonrasında ne olacaktı? Onu sürükleyerek dışarı çıkarması pek mümkün görünmüyordu. Bu yüzden ellerini cebine soktu.

"Ben çok görmemiştim. En azından bu kadar yakından. Cenazelerde gördüm sanırım. Birkaç hafta önce de hayvanat bahçesinde. Ama hayvanat bahçesindeki kızlar kısa süre önce ölmüş olduklarından cesetleri henüz kaskatı kesilmemişti. Acaba öldüğümde beni gömmelerini mi isterim, yoksa yakmalarını mı? Gerçi bunun da bir önemi yok."

"Buna şimdi karar vermen gerekmiyor." Coriolanus gözleriyle alanı taradı. Yıkılmış duvarın ardındaki gölgelerin içinde görünen şekil bir insana mı aitti?

“Oh, bunun kararını ben vermeyeceğim,” dedi Sejanus. “Haraçların beni bulmalarının neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum. Bir süredir buradayım.” Başını kaldırıp ilk kez Coriolanus’a baktığında, endişeyle kaşlarını çat-tı. “Buradan gitmen gerekiyor.”

“Bunu isterdim,” dedi Coriolanus, dikkatle. “Gerçekten isterdim. Ama anacığın seni dışarıda bekliyor. Üzgünüm. Seni alıp ona götüreceğime söz verdim.”

Sejanus’un yüzünde tarifi imkânsız ölçüde üzgün bir ifade belirdi. “Zavallı anacığım. Benim zavallı anacığım. O bunların hiçbirini istemedi. Ne parayı, ne buraya taşınmayı, ne güzel kıyafetleri, ne de bir şoförünün olmasını. O yalnızca 2. Mıntıka’da kalmak istedi. Ama babam... Eminim o buraya gelmemiştir, öyle değil mi? Hayır, bu iş bir sonuca ulaşana kadar mesafesini koruyacaktır. Sonra satın alma başlayacaktır!”

“Ne satın alması?” Coriolanus’un saçlarını savuran esinti arenada uğuldu. Bu iş uzamaya başlamıştı. Sejanus da alçak sesle konuşmak için çaba bile göstermiyordu.

“Her şeyi satın alır o! Buraya taşınmamızı, okulumu, akıl hocalığımı satın aldı. Beni satın alamaması onu deli ediyor. Ona izin verirsen seni de satın alır. Ya da en azından bana yardımcı olmaya çalıştığın için çabalarının bedelini ödeyecektir.”

Coriolanus’un aklına gelecek yıl başlamayı umduğu okulun ücreti gelse de “Sen benim arkadaşımsın,” dedi. “Sana yardım ettiğim için bana ödeme yapması gerekmiyor.”

Sejanus Coriolanus’a yaklaşıp elini omzuna koydu. “Bu kadar dayanabilmemin tek nedeni sensin, Coriolanus. Başına bela açmayı kesmem gerekiyor.”

“Bunun **senin** için ne kadar kötü olduğunu fark edeme-

miştım. Benden bunu istediğinde haraçlarımızı değiştirmeliymişiz."

Sejanus içini çekti. "Artık bunun bir önemi yok. Aslında hiçbir şeyin önemi yok."

"Elbette önemi var," dedi Coriolanus. Artık arenadaki haraçların yaklaştığını hissedebiliyordu. Üzerine doğru gelen bir sürü olduğunu hissedebiliyordu. "Benimle gel."

"Hayır. Bunun anlamı yok. Ölmek dışında yapılacak bir şey kalmadı."

Coriolanus Sejanus'un üzerine gitmeye karar verdi. "Öyle mi? Tek seçeneğin bu mu?"

"Eğer mümkünse, kendimi ifade edebilmemin tek yolu bu. Dünya buna karşı çıkmak için öldüğümü görecektir. Gerçek anlamda Başkent vatandaşı değilim ama mıntıklı da değilim. Lucy Gray gibi. Tek farkımız ondaki yeteneğin bende olmaması."

"Gerçekten bunu televizyonda göstereceklerini mi sanıyorsun? Sana ne olacağını söyleyeyim. Cesedini sessizce arenadan çıkarıp, senin de gripten öldüğünü açıklayacaklar." Coriolanus sustu. Gereğinden fazlasını söylemiş, Clemensia'nın başına gelenleri ima etmişti. Ama Dr. Gaul'le Dekan Highbottom'ın onu duyabilmeleri imkânsızdı. "Şu anda bile ekranları kararttılar."

Sejanus'un yüzü asıldı. "Göstermeyecekler mi?"

"Asla. Boş yere öleceksin. Bir şeyleri düzeltme şansını bütünüyle kaybetmiş olacaksın." Coriolanus birinin öksürdüğünü duydu. Ses boğuk olsa da, kesinlikle bir öksürüktü. Sağındaki tribünlerden gelmişti. Bunu hayal etmediğine emindi.

"Bir şeyleri düzeltme şansı mı?" diye sordu Sejanus.

"Paran var. Belki şu anda değil ama gelecekte bir ser-

vete sahip olacaksın. Para birçok kapıyı açabilir. Paranın dünyayı nasıl değiştirdiğine bak. Belki sen de bazı değişiklikler yapabilirsin. İyi değişiklikler. Belki sen bunları yapmazsan, çok fazla insan acı çekecek.” Coriolanus’un sağ eli önce biber gazı şişesine uzandı, ardından flaşa kaydı. Saldırıya uğrarsa bunlardan hangisi işe yarardı?

“Bunu yapabileceğimi sana düşündüren nedir?”

“Dr. Gaul’e karşı koymaya cesaret eden tek kişi sensin.” Coriolanus bunu itiraf etmekten nefret etse de doğruyu söylemişti. Sınıflarında o kadına karşı koyabilen tek kişiydi.

“Teşekkür ederim.” Sejanus’un sesi yorgun olsa da biraz akli başına gelmişti sanki. “Bunun için teşekkür ederim.”

Coriolanus teselli etmek istermiş gibi boştaki elini Sejanus’un koluna koydu, amacı kaçmaya kalkarsa onu gömleğinden yakalayabilmektir. “Etrafımız haraçlarla sarılı. Ben gidiyorum. Sen de benimle gel.” Sejanus’un boyun eğmek üzere olduğunu görebiliyordu. “Lütfen. Ne yapmak istiyorsun? Haraçlarla dövüşmek mi, yoksa haraçlar için dövüşmek mi? Dr. Gaul’ün seni mağlup etmesine, bunun tatminini yaşamasına izin verme. Pes etme.”

Sejanus uzunca bir süre Marcus’un cesedine bakıp seçeneklerini değerlendirdi. “Haklısın,” dedi sonunda. “Bugüne kadar söylediklerimin arkasında duruyorsam, o kadını yenmek boynumun borcu. Bu vahşete bir şekilde son vermek bana düşüyor.” Nasıl bir durumda olduklarını birdenbire anlamış gibi başını kaldırdı. Gözleri tribünlere, Coriolanus’un az önce öksürüğü duyduğu tarafa döndü. “Ama Marcus’u burada bırakmayacağım.”

Coriolanus hızlı bir karar verdi. “Ben ayaklarından tutarım.” Cesedin kaskatı kesilip ağrıyaşmış bacakları kan

ve pislik kokuyordu ama bacakları elinden geldiğince sağlam bir şekilde tutup Marcus'un belden aşağısını havaya kaldırdı. Sejanus da kollarını cesedin göğsüne doladı ve Marcus'u yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek barikata götürmeye başladılar. On metre. Beş metre. Az kalmıştı. Barikata ulaştıklarında Barış Muhafızları'nın onları koruması gerekiyordu.

Coriolanus bir taşa takılıp yere düştü; keskin bir şeye çarptığı dizinin kesildiğini hissetti. Ama hemen ayağa kalkıp cesedi de kendisiyle birlikte havaya kaldırdı. Az kalmıştı. Çok az kalmıştı.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Hızlı, hafif adımlar. Haraç barikatın içinde saklandığı yerden çıkmış olmalıydı. Coriolanus refleksiyle cesedi bırakıp arkasına döndüğü anda, Bobbin'in bıçağını ona doğru savurduğunu gördü.

Bıçak Coriolanus'un gövdesini kaplayan zırhı sıyrıp sol kolunun üst kısmını kesti. Coriolanus kendini geriye doğru atarken Bobbin'e bir yumruk savursa da isabet ettiremedi. Çürük tahtalarla alçı parçalarından oluşan bir moloz yığınının içine düştüğünde eliyle kendini koruyabileceği bir şey aradı. Bu sırada bir kez daha saldıran Bobbin bıçağını Coriolanus'un yüzüne savurdu. Coriolanus bir kalası kavrayıp kaldırdı ve Bobbin'in şakağına sert bir darbe geçirerek çocuğu dizlerinin üzerine düşürdü. Sonra hızla ayağa kalktı ve nereye vurduğundan emin olmadan, sopa gibi kullandığı kalasla ardı ardına darbeler indirdi.

"Gitmemiz lazım!" diye bağırdı Sejanus.

Coriolanus yuhalamaları, ışıkları ve tribünlere vurulan ayak seslerini duyabiliyordu. Kafası karışmış halde Marcus'un cesedine yönelse de, Sejanus onu geri çekti. "Hayır! Bırak onu! Koş!"

Kaçmak için ikna edilmesi gerekmeyen Coriolanus barıkata doğru koşmaya başladı. Dirseğinden omzuna uzanan keskin acıyı umursamadan, Profesör Sickle'ın öğretti-

gi gibi, kollarını indirip kaldırarak hızlanmaya çalıştı. Barikata ulaştığında gömleği dikenli tellere takıldı. Tellerden kurtulmak için hafifçe vücudunu çevirdiği anda onları gördü. 4. Mıntıka'nın iki haracı Coral'la Mizzen ve mezba-ha çocuğu Tanner tepeden tırnağa silahlanmış halde ona doğru koşuyorlardı. Mizzen elindeki üç çatallı zıpkını fırlatmak üzereydi. Kolunu dikenli tellerden hızla geri çektiğinde gömleği parçalanan Coriolanus tellerden kurtularak ateş hattından çıkmak için barikatın içine daldı. Sejanus da hemen arkasındaydı.

Ay ışığı barikatın içlerine neredeyse hiç ulaşamadığından, Coriolanus önünü göremeden, kafese kapatılmış bir kuş gibi tahtalarla beton bloklara çarpa çarpa ilerlemeye çalışıyordu. Barikatın içinde saklanmış haraçlardan bazıları şu ana dek onun varlığından bihaberlerse bile, artık onlar da durumun farkında olmalıydılar. Birden yüzünü beton bir bloka çarptı, Sejanus da arkadan ona bindirince, Coriolanus'un alını bir kez daha sert betona yapıştı. Kendini bloktan kurtardığında, beyin sarsıntısının geri döndüğünü hissetti. Başını zonkluyordu. Ne yapacağını bilemez haldeydi.

Barikatın oluşturduğu labirentin içinde akıl hocalarının peşine takılan haraçlar silahlarını önlerine çıkan engellere vurup haykırıyorlardı. Hangi yöne gideceklerdi? Her yanda haraçlar vardı sanki. Sejanus kolundan tutup onu çekmeye başladığında, yaralanmış ve korkudan felç olmuş Coriolanus kör gibi, sendeleyerek onu takip etmeye başladı. Böyle mi olacaktı yani? Böyle mi ölecekti? Varoluşuyla adeta dalga geçen bu adaletsizliğe karşı içinde uyanan öfkenin tetiklediği enerjiyle Sejanus'a çarparak kendini çocuğun önüne attı ama dengesini sağlayamadığından yere düştü. Elleriyle

dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken yüzüne vuran yumuşak, kırmızı ışığı fark etti. Koridora ulaşmışlardı! Barış Muhafızları'nın bariyerlerin ardında toplandığı turnikeleri görebiliyordu. Ayağa kalktı ve canını kurtarmak için koşmaya başladı.

Ashında uzun olmayan koridorun sonu bir türlü gelmiyordu. Beline kadar tutkalın içindeymiş gibi koşmaya çalışırken, görüşü siyah lekelerle bulanmaya başladı. Sejanus da yanındaydı ama haraçların arayı kapattıklarını duya-biliyordu. O anda ensesine ağır, sert bir şey çarptı. Tuğla mıydı? Ardından bir başka nesne zırhına saplandı ve tangrtıyla yere düşene kadar sırtında sallanıp durdu. Hani muhafızlar onları koruyacaktı? Neden onları korumak için ateş açmıyorlardı? Hiçbir koruma olmadığı gibi, bariyerler de kaldırılmamıştı. Peşlerine takılmış haraçları vurup öldürmeleri için muhafızlara haykırmak istiyordu ama buna yetecek kadar nefesi yoktu.

Gürültüyle koşan haraçlardan birinin arayı kapattığını fark etse de bir kez daha Profesör Sickle'ın eğitimini hatırlayarak, peşindeki kim olduğunu anlamak için arkaya bakıp zaman kaybetmedi. Barış Muhafızları en sonunda bariyerlerden birini havaya kaldırıp beton blokun altında otuz santimlik bir aralık açtılar. Coriolanus yüzüstü yere atladığında pürüzlü zemine sürtünen çenesinin derisi kalksa da canının yanmasını umursamadan ellerini bariyerin altına soktu. Barış Muhafızları onu tutup içeri çektiler. Başını çevirecek zamanı olmadığından güvenliğe ulaşana kadar yüzü kirli zemine sürtündü.

Sejanus'u kurtarmak için, muhafızlar Coriolanus'u içeri çektikleri anda kenara fırlattılar. Bariyerin altından geçmeden bir saniye önce Tanner bıçağını savurarak baldırı-

nın arkasını yardığı için Sejanus acıyla haykırdı. Bariyerler yerlerine geri oturtulmasına rağmen haraçlar pes etmemişlerdi. Tanner, Mizzen ve Coral, nefret dolu haykırışlarla silahlarını bariyerlerin arasından sokup Coriolanus'la Sejanus'u yakalamaya çalışırlarken, Barış Muhafızları coplarını turnikelere vuruyorlardı. Tek bir el bile ateş edilmedi. Bir kez olsun biber gazı sıkılmadı. Coriolanus, muhafızlara haraçlara kesinlikle dokunmamaları yönünde bir emir verildiğini düşündü.

Muhafızlar kalkmasına yardımcı olurlarken, "Sırtımızı kolladığınız için teşekkürler!" dedi öfkeyle.

"Yalnızca emirlere uyuyoruz. Gaul sizin harcanabilir olduğunuzu düşünüyorsa bunun suçunu bize yükleme, evlat," dedi, onu koruyacaklarına söz veren yaşlı Barış Muhafızı.

Coriolanus, ona destek olmaya çalışan muhafızı itti. "Bırak! Kendim yürüyebilirim! Sizden gelecek yardım..." Ama yana doğru sendeledi ve yere düşmeden önce muhafızlardan biri koluna girdi. Muhafızlar, umursamadığı küfürler gevelerken, onu karga tulumba lobiye taşıdılar. Arenanın dışına çıktıkları anda Coriolanus'u sertçe yere bırakan muhafızlar, bir dakika sonra da Sejanus'u getirdiler. Arenanın ön tarafını kaplayan karoların üzerinde soluk soluğa yatarlarken, "Çok üzgünüm, Coryo," dedi Sejanus. "Çok üzgünüm."

Coryo, Coriolanus'un yalnızca eski dostlarının ve ailesinin, onu seven insanların kullandığı bir lakaptı. Sejanus bu lakabı ilk kez kullanmak için bu anı seçmişti. Gücü olsaydı, Coriolanus onu boğabilirdi.

Çocuklarla ilgilenen hiç kimse yoktu. Anacık ortalıktan kaybolmuştu. Dr. Gaul'le Dekan Highbottom minibü-

sun arkasındaki monitörde görüntüleri izleyip ses düzeyleri hakkında tartışıyorlardı. Birkaç kişilik gruplar halinde dikilen Barış Muhafızları ise talimat bekliyorlardı. Ambulansın gelmesi için beş dakika geçmesi gerekti. Çocuklar ambulansa alınırken yetkililerden hiçbiri dönüp onlara bakmadı bile.

Doktor, Coriolanus'a kolundaki bıçak yarasına bastırması için bir tampon verdikten sonra, baldırından kan boşalan Sejanus'un durumu daha acil olduğundan onunla ilgilenmeye başladı. Bir kez daha hastaneye taşınıp güvenilmez bir insan olan Dr. Wane'in eline düşmekten korkan Coriolanus, ambulansın küçük penceresinden baktığında Hisar'a geldiklerini gördü. Bu çok daha korkutucuydu. Ambulanstan çıkarılıp sedyelere alınan çocuklar, Clemensia'nın saldırıya uğradığı alt katlardaki laboratuvara götürüldüler. Artık Coriolanus vücudunda nasıl deneysel değişiklikler yapacaklarından başka bir şey düşünemiyordu.

Herhalde bu laboratuvarda çok sık kaza oluyordu çünkü çocuklar laboratuvar içinde kurulmuş küçük bir kliniğe alındılar. Klinik Clemensia'nın yeni halini yaratmayı başacakları kadar teçhizata sahip olmasa da, çocukların yaralarının dikilip sarılması için yeterliydi. İki hastane yatağının arasına beyaz bir perde çekilmiş olmasına rağmen, Coriolanus doktorun sorduğu sorulara Sejanus'un verdiği tek kelimelik cevapları duyabiliyordu. Kolundaki kesiği dikip derisi sıyrılan yüzüyle ilgilenirlerken o da birkaç soruya cevap verdi. Başı çok ağrıyordu ama onu belirsiz bir süre boyunca hastaneye yatırmalarından korktuğu için beyin sarıntısının nüksetmiş olabileceğinden bahsetmedi. Tek istediği buradan çıkmak, bu insanlardan uzaklaşmaktı. Ama

itirazlarına rağmen koluna, içinde bir ilaç karışımının oldu-
ğu serumun takılmasına engel olamadı. Yatakta kaskatı ya-
tarken kaçmaya kalkışmamak için kendini sakinleştirme-
ye çalışıyordu. Dr. Gaul'un emrini yerine getirmesine ve gö-
revi başarıyla tamamlamasına rağmen hiç olmadığı kadar
savunmasız hissediyordu kendini. Kadının ininde, yaralı ve
kapana kısılmış bir haldeydi.

Kolundaki acı azalmasına rağmen morflingin kadife ör-
tü gibi bilincini sarmaladığını hissetmiyordu. Ona morf-
ling yerine başka bir ilaç vermiş olmalıydılar çünkü uyuş-
manın aksine, zihninin keskinliği artmıştı. Yatak örtüsü-
nün dokumasından, soyulmuş derisinin üzerine yapıştırıl-
mış sargı bezinin tüylerini çekişine ve metal bir bardakla
ona içirilen suyun dilinde bıraktığı acımsı tada kadar her
şeyin farkındaydı. Bir süre sonra Barış Muhafızları'nın
postal seslerinin yaklaştığını ve uzaklaştığını duydu. An-
cak topallayarak yürüyebilen Sejanus'u alıp götürdüler.
Laboratuvarın derinlerinden gelen haykırışlar bir yaratı-
gın beslenme saatinin yaklaştığını haber verirken, Corio-
lanus birkaç saniye sonra belli belirsiz bir balık kokusu al-
dı. Ardından, laboratuvara uzun bir süre sessizlik çoktu.
Kimseye görünmeden kaçmayı aklından geçirse de, bura-
da beklemesi gerektiğinin farkındaydı. Kaçınılmaz bir şe-
kilde yatağına doğru yaklaşacak yumuşak ayak seslerini
beklemek zorundaydı.

Nihayet Dr. Gaul gelip perdeyi çektiğinde, laboratuva-
rın gece saatlerindeki alacakaranlığı Coriolanus'a kadının
bir uçuşunun kenarında durduğunu hissettirdi. Ona ha-
fifçe dokunması bile, ardındaki dipsiz boşluğa düşmesi-
ne, sesinin bir daha asla duyulmamasına yetebilirdi sanki.
Keşke, diye geçirdi içinden. *Keşke*. Ama kadın arkasındaki

uçuruma düşmek yerine yatağa yaklaştı ve iki parmağını bileğine koyup nabzına baktı. Coriolanus kadının soğuk, kâğıt gibi parmaklarının bıraktığı hisle irkildi.

“Kariyerime tıp doktoru olarak başladığımı biliyor muydun? Doğum uzmanıyım.”

Ne acı, diye düşündü Coriolanus. Bir bebeğin bu dünyada gördüğü ilk insanın sen olması ne acı.

“Ama bana göre değildi. Ebeveynler çocuklarının geleceğiyle ilgili güvence istiyorlar. Çocuklarının gelecekte neyle karşılaşacaklarını nasıl bilebilirim? Bu gece senin halin gibi. Crassus Snow’un sevgili oğlunun Başkent Arenası’nda canını kurtarmak için dövüşmek zorunda kalacağını kim düşünebilirdi? Böyle bir şey babanın aklından bile geçmemiştir.”

Coriolanus nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemiyordu. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek şöyle dursun, babasını bile hayal meyal hatırlıyordu.

“Arenada olmak nasıldı?”

“Dehşet verici,” dedi Coriolanus, düz bir sesle.

“Öyle olması için tasarlandı.” Kadın gözlerinin içine ışık tutarak göz bebeklerini kontrol etti. “Peki haraçlar?”

Gözlerine ışık tutulması Coriolanus’un baş ağrısını artırmıştı. “Ne olmuş haraçlara?”

Dr. Gaul dikişleri kontrol etmeye geçti. “Onları orada, zincirlerinden kurtulmuş bir halde görmek sana ne düşündürdü? Seni öldürmeye çalıştıklarında ne düşündün? Çünkü seni öldürmelerinin onlara hiçbir yararı yok. Sen yarışmanın bir parçası değilsin.”

Bu doğrudu. Peşine düşen haraçlar Coriolanus’u tanıyacak, kim olduğunu anlayacak kadar yakınına gelmişlerdi. Ama bu karmaşa anını birbirlerini öldürmek için kul-

lanmak yerine, onu ve (en başından beri haraçlara çok iyi davranmış, karınlarını doyurmuş, onları savunmuş, hatta ölenlerin ardından son törenlerini yapmış olan) Sejanus'u avlamaya çalışmışlardı.

"Sanırım bizden ne kadar nefret ettiklerini hafife almışım."

"Peki bunu fark ettiğinde tepkin ne oldu?"

Bobbin'in saldırısını, kaçışını, bariyerlerin ardına geçtiğinde bile haraçların dinmeyen kana susamışlığını düşündü. "Ölmelerini istedim. Her birinin ölmesini istedim."

Dr. Gaul başını salladı. "Eh, en azından 8. Mıntıka'dan gelen o ufak tefek oğlanın işini bitirdiğini söyleyebilirim. Onun posasını çıkardın. Bu yüzden sabah Flickerman soytarısı için bir hikâye uydurmamız gerekecek. Ama bu olay senin için ne kadar da harikulade bir fırsattı. Dönüştürücü!"

"Öyle miydi?" Coriolanus elindeki kalası Bobbin'in üzerine indirirken duyduğu tiksinti verici sesleri hatırladı. O çocuğu öldürmüş müydü? Onun katili miydi? Hayır. Bunun nefsi müdafaa olduğu apaçık ortadaydı. Ama ne fark ederdi ki? Onu öldürmüştü. Bu kadarı kesindi. Bunu silmek mümkün değildi. Masumiyetini geri kazanamazdı. Bir insanın hayatına son vermişti.

"Öyle değil miydi? Hatta umduğumdan çok daha fazlasıydı. Elbette Sejanus'u arenadan çıkarman gerekiyordu ama aynı zamanda bunun tadını almanı da istiyordum."

"Orada ölebilecek olmama rağmen mi?"

"Ölüm tehdidi olmasaydı, bu da gerçek bir ders olmazdı," dedi Dr. Gaul. "Arenada ne oldu? Orada insanlık çırpıplak kaldı. Bu, haraçlar kadar senin için de geçerli. Medeniyet ne kadar çabuk ortadan kalkıyor, değil mi? Terbiyen, eğitimin, aile geçmişin, gurur duyduğun her şey göz

açıp kapayınca kadar kısa bir sürede yok oldu ve geriye sen kaldın. Gerçek benliğin. Elindeki sopayla bir başka oğlanı öldüresiye döven bir oğlan. İnsan türünün doğal hali bu işte.”

Kadının ortaya koyduğu şekliyle bu fikir Coriolanus’u şoke etse de gülmeye çalıştı. “Gerçekten bu kadar kötü müyüz?”

“Evet, bence kesinlikle öyleyiz. Ama bu kişisel fikir meselesi.” Dr. Gaul laboratuvar önlüğünün cebinden bir sarı bezi rulosu çıkardı. “Bu konuda sen ne düşünüyorsun?”

“Ne mi düşünüyorum? Beni o arenaya sokmasaydınız hiç kimseyi öldürmeyeceğimi düşünüyorum!”

“Suçu şartlara ya da ortama atabilirsin ama o kararları sen verdin, başkası değil. Bunun tek seferde hazmedilemeyecek kadar büyük bir şey olduğunun farkındayım ama bu soruyu cevaplamak için çaba göstermen çok önemli. İnsan kimdir? Çünkü nasıl insanlar olduğumuz, ihtiyaç duyduğumuz yönetim türünü belirliyor. Önümüzdeki günlerde, bu gece öğrendiğin şeyler üzerine düşüneceğini ve kendine karşı dürüst olacağını umuyorum.” Kadın yarayı sarmaya başlamıştı. “Bu gece öğrendiğin şeyler karşılığında birkaç dikiş çok düşük bir bedel.”

Coriolanus kadının söylediklerinden midesi bulansa da, öğretmek istediği ders uğruna onu bir insanı öldürmek zorunda bıraktığı için tiksintiden daha da çok öfke duyuyordu. Böylesine önemli bir kararı o değil, kendi vermeliydi. Başka kimse değil, kendi! “Ben vahşi bir hayvansam, siz kimsiniz? Siz de öğrencisini bir başka çocuğu öldürmeye gönderen öğretmensiniz!”

“Evet, bu rol de bana düştü.” Kadın yarayı düzgün bir şekilde sarp işini bitirdi. “Makalenı Highbottom’la birlik-

te başından sonuna okuduk. Savaşın sevdiğin yönleri üzerine yazdığın makaleden bahsediyorum. Bir sürü saçmalık suralamışsın. Sondaki kısım hariç. Kontrolle ilgili kısım. Bir sonraki ödevin olarak, senden bu konuyu açmanı istiyorum. Kontrolün değeri. Kontrol olmadığında ne olduğu. Zamanın var. Ödül başvurusuna eklenebilecek etkili bir makale olsun.'

Coriolanus kontrol olmadığında ne olduğunu biliyordu. Bunu kısa süre önce hayvanat bahçesinde Arachne öldüğünde, arenada bombalar patladığında ve bu gece görmüştü. "Kaos olur. Söylenecek başka ne var ki?"

"Bence bu konuda söylenecek çok şey var. Kaosla başla. Kontrol yok, yasalar yok, hükümet yok. Arenada olmak gibi. Bundan sonra ne olacak? Barış içinde yaşayacaksak ne türden bir mutabakata varmalıyız? Hayatta kalmak için ne tür bir kontrat, ne tür bir toplumsal sözleşme gerekiyor?" Coriolanus'un kolundaki serum hortumunu çıkardı. "Dikişlerini muayene etmemiz için iki gün sonra buraya gelmelisin. O güne kadar, yerinde olsam bu gece olanları kendime saklardım. Şimdi eve gidip birkaç saat uyu. Şaşırtıcı bir şekilde, haracın hâlâ hayatta ve sana ihtiyacı var."

Dr. Gaul gittikten sonra, Coriolanus kanla kaplı yırtık gömleğini yavaşça üzerine geçirip düğmelerini ilikledi. Bir süre ortalıkta dolandıktan sonra onu zemin kata çıkarcak asansörü buldu. Kapıda bekleyen nöbetçi muhafızlar onunla hiç ilgilenmeden, ellerini sallayarak çıkmasını işaret ettiler. Tramvaylar gece yarısı sona eriyordu. Başkent saati ikiyi gösterdiğinden, kirli ayakkabılarını eve doğru çevirip yürümeye başladı.

Daha birkaç adım atmıştı ki Plinth'lerin lüks otomobili yanına yanaştı. Coriolanus'a bir bakış atan Avox sürücü,

arabadan inip onun için arka kapıyı açtı. Coriolanus, sürücünün Sejanus'u daha önce eve götürdüğünü ve Bayan Plinth'in onu buraya geri gönderdiğini tahmin etti. İçeride Plinth ailesinden biri olmadığından, arabaya bindi. Bu araba onu evine bıraktıktan sonra, o aileyle bir daha asla bağlantı kurmak istemiyordu. Apartmanının önünde indiğinde, sürücü camı açıp eline büyük bir kese kâğıdı tutuşturdu ve Coriolanus buna itiraz edemeden araba yeniden hareket etti.

Eve girip salona başını uzattığında, Tigris'in çay masasında onu beklediğini gördü. Kuzeninin üzerinde annesinden kalan eski püskü kürk manto vardı. Lucy Gray'e vermeden önce annesinin pudralığı Coriolanus için nasıl bir rahatlık kaynağıysa, bu kürk manto da Tigris'in can simidiydi. Tigris'in yanına gitmeden önce portmantoda asılı okul ceketlerinden birini alıp kanlı gömleğinin üzerine geçirdi.

Dehşet verici geceyi şakaya vurmaya çalıştı. "İnan, mantona ihtiyaç duyacağın kadar kötü bir gece değildi."

Tigris parmaklarını kürkün içine gömdü. "Öyle mi?"

"Her şeyi anlatacağım. Ama sabah, tamam mı?"

"Tamam." Tigris sarılmak için uzandığında, kuzeninin kolundaki bandajın şişkinliğini hissetti. Coriolanus onu durduramadan, ceketini kaldırdı ve kan içindeki gömleği gördü. "Ah, Coryo!" dedi dudaklarını ısırarak. "Seni arenaya girmek zorunda bıraktılar, değil mi?"

Coriolanus kıza sarıldı. "O kadar kötü değil. Gerçekten. Buradayım işte. Sejanus da arenadan çıktı."

"O kadar kötü değil mi? Orada olduğunu düşünmek bile korkunç! Herhangi birinin orada olduğunu düşünmek korkunç! Zavallı Lucy Gray."

Lucy Gray. Artık arenayı kendi gözleriyle gördüğünden, Lucy Gray'in içinde bulunduğu şartlar Coriolanus'a hiç olmadığı kadar kötü görünüyordu. Onun arenanın soğuk karanlığı içinde bir yerlerde kıvrılıp yattığını, gözlerini kapatamayacak kadar donakalmış olduğunu düşünmek canını yaktı. Ve ilk kez, Bobbin'i öldürdüğüne memnun oldu. Harcını en azından o hayvandan kurtarabilmişti. "Her şey yoluna girecek, Tigris. Söz veriyorum. Ama önce biraz dinlenme izin vermelisin. Hem senin de uyuman gerekiyor."

Tigris başını sallasa da, Coriolanus kuzeninin bir-iki saat uyusa bile kendini şanslı sayması gerektiğinin farkındaydı. Plinth'lerin sürücüsünün verdiği kese kâğıdını kuzenine uzattı. "Anacık Plinth'ten. Kokuya bakılacak olursa, kahvaltı gibi. Öyleyse sabah görüşüyor muyuz?"

Coriolanus banyo yapmayı aklından bile geçirmeden, odasına girdiği anda yatağına devrilip komadan farksız bir uykuya daldı. Birkaç saat sonra da sabah marşını okuyan Büyükhanım'ın sesiyle uyandı. Zaten kalkmak zorundaydı. Bütün vücudu kırılıyordu. Sendeleyerek duşa girdi, kolundaki bandajı çıkardı ve sıcak suyun soyulmuş derisinde çığlıklar attırmasına izin verdi. Hastane günlerinden kalma bir merhemi vardı. Aslında ne için kullanıldığından emin olmadığı merhemi yüzüyle çenesine sürdü. Uzerine temiz bir gömlek geçirirken kolundaki dikişlerde kanama olmadığını görmek içini rahatlatırsa da, her ihtimale karşı ceketini de giydi. Çantasına diş fırçasıyla yedek bir üniforma koyduktan sonra, aynada son bir kez kendine bakıp içini çekti. *Bisiklet kazası*, diye düşündü. *Yıllardır bisikletim olmasa da insanlara anlatacağım hikâye bu olacak.* Artık berbat hali için bir açıklaması vardı.

İnsan içine çıkabilir duruma geldiğinde, yaptığı ilk şey

Lucy Gray'in başına bir şey gelmediğinden emin olmak için televizyona bakmak oldu. Ama arenayı çeken kamera hâlâ aynı yere bakıyordu ve sabahın ilk ışıklarında görünen tek haraç kirişinin üzerinde uyuyan Lamina'ydı. Büyükhanım'a görünmeden, Tigris'in gecedan kalma yase-min çayını ısıttığı mutfağa girdi.

"Geç kaldım. Hemen çıksam iyi olacak."

"Kahvaltını al." Tigris ellerine bir paket tutuşturduktan sonra cebine iki jeton attı. "Ve bugün tramvaya bin."

Enerjisini korumak zorunda olduğundan, kuzeninin sözünü dinleyip Akademi'ye gitmek için tramvaya bindi. Yolda, Bayan Plinth'in gönderdiği yumurta ve sosisle tıka basa dolu iki sandviç ekmeğini yedi. Plinth'lerle ilişkisi-ni kestiği için pişmanlık duymasına neden olacak tek şey anacığın lezzetli yemekleri olacaktı.

Diğer öğrencilere sekize çeyrek kala gelmeleri söylen-diğinden, salonda yalnızca birkaç akıl hocasıyla içeriği dü-zeltmekle meşgul olan birkaç Avox vardı. Coriolanus, evin-de kalıp biraz daha uyumaya devam edebileceği halde bu-raya gelip Domitia'yla stratejisi üzerine konuşmaya da-lan, Bobbin'in akıl hocası Juno Phipps'e baktığında suçlu-luk hissetti. Coriolanus da soylu bir aileden gelmiyormuş gibi her zaman kendi ailesinin soyluluğunu yüzüne vuran bu kızıdan çok fazla hoşlanmıyordu ama gece arenada olan-lar Juno için de haksızlıktı. Coriolanus, Bobbin'in ölümü-nü nasıl açıklayacaklarını ve bunu yaptıklarında (bir kez daha midesinin bulanacak olması dışında) nasıl hissedece-ğini merak ediyordu.

Heavensbee Salonu'nda yalnızca çay servisinin olması Festus'un huysuzlukla homurdanmasına neden olmuştu. "Sabahın köründe burada olmamız gerekiyorsa, en azın-

dan karnımızı doyuracaklarını sanıyorsun. Senin yüzüne ne oldu?"

"Bisikletten düştüm," dedi Coriolanus, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Birine yiyecek verebilmekten memnun, son bir sandviçin kaldığı paketi Festus'a uzattı. Creed ailesine hatırlayabildiğinden çok daha fazla yemek borcu vardı.

"Teşekkürler. Çok lezzetli görünüyor," dedi Festus, sandviçi ağzına tıkarak.

Festus'la konuşmasının ardından, yüzünün enfeksiyon kapmaması için bir merhem öneren Lysistrata'yla birlikte akıl hocalarına ayrılan bölüme yürürken ilk öğrenciler de salona girmeye başladı.

Güneşin doğmasının üzerinden birkaç saat geçmişti ama Marcus'un cesedinin ortalıkta olmamasının dışında arenada hiçbir değişiklik yoktu. "Herhalde sonunda cesedi kaldırmaya karar verdiler," dedi Pup. Ama Coriolanus, cesedin hâlâ Sejanus'la birlikte bıraktıkları yerde, barikatın önünde olabileceğini düşündü. Yalnızca arenayı çeken kameranın görüş alanında değildi.

Saat sekizi vurduğunda herkes marş için ayağa kalktı. Coriolanus'un sınıf arkadaşları nihayet marşı doğru düzgün okumaya başlamış gibi görünüyorlardı. Marşın ardından kameraların karşısındaki yerini alan Lucky Flickerman, Oyunlar'ın ikinci gününü açtı. "Sizler uyurken çok önemli bir şey oldu. Ne olduğuna birlikte bakalım mı?" Arenanın geniş açılı görüntüsüne geçmelerinin birkaç saniye sonrasında, kamera yavaşça dönerek barikata odaklandı. Coriolanus'un tahmin ettiği gibi, Marcus'un cesedi bıraktıkları yerde duruyor; cesedin birkaç metre ilerisindeki beton blokun dibindeyse, Bobbin'in ezilmiş vücudu

görülüyordu. Bobbin'in hali Coriolanus'un düşündüğünden çok daha kötüydü. Vücudu kanla kaplanmıştı, gözlerinden biri yerinden çıkmıştı ve yüzü tanınmayacak ölçüde şişmişti. Coriolanus bir çocuğa gerçekten bunu yapmış mıydı? Hem de bu kadar küçük bir çocuğa. Bobbin cansız yatarken, gözüne hiç olmadığı kadar ufak tefek göründü. Karanlık bir terör ağında kaybolmuş minik bir çocuk. Alnında ter damlaları beliren Coriolanus salonu, binayı, Açlık Oyunları'nı terk etmek, her şeyi geride bırakmak istedi. Ama elbette böyle bir seçeneğe sahip değildi. Kendini kim sanıyordu? Sejanus mu?

Cesetleri uzun uzun göstermelerinin ardından ekranda yeniden beliren Lucky bunu kimin yapmış olabileceğini sorguladı. Ama birkaç saniye sonra adamın ruh hali birdenbire değişti. "Bildiğimiz bir şey varsa, o da kutlamamız gereken bir noktaya ulaştığımız!" Tavandan konfetiler yağarken, Lucky elindeki plastik kornayı öttürdü. "Oyunlar'ın orta noktasına ulaştık! Evet! On iki haraç öldü, on iki haraç devam ediyor!" Lucky bir başka sihir numarasıyla ellerinin arasından çıkardığı, rengârenk mendillerin asılı olduğu ipi başının etrafında çevirerek dans edip bağırmaya başladı. "Eveet!" En sonunda sakinleştiğinde yüzünde üzgün bir ifade belirdi. "Ama bu aynı zamanda, Bayan Juno Phipps'e veda etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Lepidus?"

Lepidus o ana kadar dünyadan habersiz olan Juno'nun yanına çoktan gelmişti. Kızın genç muhabire katılıp hayal kırıklığını kameralar önünde yaşamaktan başka şansı yoktu. Coriolanus, ona biraz önceden haber vermiş olsalardı, Juno'nun daha zarif bir şekilde davranabileceğini sanıyordu ama haracının öldüğünü herkesle birlikte öğrenen

kız, asık suratlı ve şüphelere kapılmış bir halde, Phipps aile armasının işlenmiş olduğu deri klasörünü sallayarak Oyunlar'daki son gelişmeleri sorguladığı bir konuşma yaptı. "Bu işte bir bit yeniği var," dedi Lepidus'a. "Demek istediğim, Bobbin neden orada, Marcus'un cesediyle birlikte? Cesedi kim oraya taşıdı? Ve Bobbin nasıl öldü? Aklıma muhtemel bir senaryo gelmiyor. Ortada kurallara aykırı bir şey olduğunu hissediyorum."

Muhabir gerçekten şaşırmış gibi göründü. "Tam olarak ne kurallara aykırı olarak değerlendirilebilir ki? Yani, arenada?"

"Ben de bunun *tam olarak* ne olduğunu bilmiyorum," dedi Juno, öfkeyle. "Ama en azından dün gece arenada olanların görüntülerini izlemek istediğimi biliyorum!"

Sana bol şans diliyorum Juno, diye düşündü Coriolanus. Ama öyle ya da böyle, bir yerlerde bu görüntülerin olduğunu düşündü. Dr. Gaul'le Highbottom minibüsün arkasında hem gerçek görüntüleri hem de arenada olanların fark edilmemesi için karartılmış yayını izliyorlardı. Gerçi gerçek yayında bile arenada ne olup bittiğini anlamak kolay değildi. Gene de ne kadar karanlık olursa olsun, bir yerlerde Bobbin'i öldürdüğü anın görüntülerinin olduğunu düşünmekten hoşlanmadı. Bu görüntüler ortaya çıkacak olursa... ne olacağını bilmiyordu. Ama her halükârda bu durum onu fazlasıyla rahatsız etti.

Lepidus, Felix'in mağlubiyete karşı gösterdiği zarif tavırdan yoksun olan Juno ile cilveleşmedi. Yalnızca, röportajları bittiğinde teselli etmek için kızın sırtına hafifçe vurup onu yerine yolladı.

Üzerine yağın konfetiler yüzünden parıltılar saçmaya devam eden Lucky ise Juno'nun acısından habersiz görü-

nüyordu. Zorlukla dizginlediği bir coşkuyla kameraya doğru eğilen adam, "Peki şimdi ne olacak?" dedi. "Söyleyeyim! Geriye kalan on iki akıl hocamız için çok büyük bir sürprizimiz var!"

Akıl hocaları birbirlerine meraklı bakışlar atarken, Lucky stüdyoda zıplayarak konuklarının yanına gitti. Konukları Sejanus ve babası Strabo Plinth'ten başkası değildi. Strabo'nun yüzündeki ciddiyet, geldiği mıntıkanın granitinden oyulmuştu sanki. Lucky sunucu koltuğuna oturup hafifçe Sejanus'un bacağına vurdu. "Sejanus, dün haracın Marcus'un vefatı üzerine seninle konuşma şansımız olmamıştı." Sejanus, Lucky'nin ağzından çıkan tek kelimeyi bile anlayamamış gibi dümdüz bir ifadeyle adama bakıyordu. Lucky Sejanus'un derisi soyulmuş yüzünün halini ilk kez fark etmişti. "Neler oluyor? Senin için sıkıntılı bir dönemden geçiyormuş gibi görünüyorsun."

"Bisikletten düştüm," dedi Sejanus. Coriolanus bunu duyduğunda hafifçe yüzünü buruşturdu. On iki saat içinde iki akıl hocasının birden bisikletlerinden düşebileceğine kimse inanmazdı.

"Geçmiş olsun. Sanırım bizimle harika bir haber paylaşacaksın!" dedi Lucky, teşvik edici bir şekilde başını sallayarak.

Sejanus gözlerini bir an yere çevirdi. Birbirlerini tanı-mıyormuş gibi duran babayla oğul arasında bir savaş sürüyordu sanki.

"Evet," dedi Sejanus en sonunda. "Plinth ailesi olarak, haracı Açlık Oyunları'nı kazanacak olan akıl hocasına üniversite eğitimi için tam burs vereceğimizi duyurmak istiyorum."

Pup sevinçle haykırırken, diğer akıl hocaları da sırtarak birbirlerine baktılar. Coriolanus sınıf arkadaşlarının

çoğunun paraya kendisi kadar ihtiyaçlarının olmadığını biliyordu ama gene de böyle bir ödülü kazanmak herkes için gurur kaynağı olurdu.

“Harikulade!” dedi Lucky. “Kim bilir şu anda on iki akıl hocamız nasıl da heyecanlanmışlardır! Plinth Ödülü fikri size mi ait, Strabo?”

“Hayır, oğlumun fikri,” dedi Strabo. Coriolanus, adamın dudaklarının uçlarının hafifçe havaya kalkmasını bir gülümseme girişimi olarak değerlendirdi.

“Ne kadar da cömert ve uygun bir jest. Özellikle de Sejanus Açlık Oyunları’nın dışında kalmışken. Oyunlar’ı kazanmamış olabilirsiniz ama sportmentlik ödülünün sizin olacağına hiç şüphem yok. Tüm Başkent adına size çok teşekkür ediyorum!” Lucky babayla oğula gülümsedi ama ikisinden de karşılık alamadığı için abartılı bir şekilde kolunu sallayarak röportajı bitirdi. “Pekâlâ, arenaya dönüyoruz!”

Bu gelişme Coriolanus’un aklını karıştırmıştı. Sejanus, babasının zaman kaybetmeden, oğlunun kabul edilemez davranışlarının üzerini parayla örtmeye çalışacağı konusunda haklı çıkmıştı. Aslında bunun hasar kontrolü açısından kötü bir girişim olduğu da söylenemezdi. Coriolanus, Heavensbee Salonu’nda bulunan insanlar arasında Sejanus’un ekrana sandalye fırlatmasıyla ilgili çok fazla konuşulduğunu duymasa da etrafta bununla ilgili hikâyelerin döndüğünü sanıyordu. Bu açıdan, Açlık Oyunları’nın galibinin akıl hocasına verilecek bir burs, Sejanus’un yaptıkları için çok düşük bir bedeldi. Bay Plinth, Sejanus’un arenaya girdiğinin öğrenilmesini engellemek için daha başka neler yapardı? Coriolanus’un sessizliğini de satın almayı planlıyor olabilir miydi?

Boş ver, boş ver bunları, diye düşündü Coriolanus.

Asıl önemli olan Plinth Ödülü'nü kazanma olasılığıydı. Akademi'den bağımsız bir ödül olduğundan, Highbottom'ın bu konuda söz hakkı olmayacaktı. Dr. Gaul'ün bile müdahale şansı yoktu. Bu burs, onların hâkimiyetinden kurtulmasını ve geleceğiyle ilgili korkunç endişelerin yükünün omuzlarından kalkmasını sağlayabilirdi! Zaten onun için fazlasıyla önemli olan Oyunlar artık bambaşka bir çehre kazanmıştı. *Odaklan*, dedi kendi kendine, yavaş, derin nefesler alarak. *Lucy Gray'e yardımcı olmaya odaklan.*

Ama Lucy Gray arenada yüzünü gösterene kadar ne yapabiliirdi ki? Sabah saatleri geçerken, haraçlardan yalnızca birkaçı ortaya çıktı. Coral'la Mizzen bir süre ortalıkta dolaşarak, akıl hocaları olan Festus'la Persephone'nin gönderdiği yiyeceklerle suyu aldılar. Coriolanus, haraçları için ortak bir strateji oluşturmaya çalıştıklarından, birlikte zaman geçiren bu ikiliye bakarken, Festus'un Persephone'den hoşlanmaya başladığını görebiliyordu. En yakın arkadaşınıza, abayı yakıtığı kızın yamyam olduğunu söyler miydiniz? İnsan gerektiğinde elinin altında bir kural kitabı bulamıyordu.

Öğle yemeğinden döndüklerinde akıl hocalarına ayrılan sandalyelerin sayısının on ikiye indirildiğini gördüler. Artık yalnızca Oyunlar'da haracı olan akıl hocaları için yer vardı.

"Bunu Oyun Kurucular istedi," diye açıkladı Satyria, geriye kalan on iki akıl hocasına. "İzleyicilerin kimlerin hâlâ yarışta olduğunu takip etmesini kolaylaştırıyormuş. Sizin anlayacağınız, haraçlarınız öldükçe sandalyeleri kaldırmaya devam edeceğiz."

"Sandalye kapmaca oyunu gibi," dedi Domitia, memnun bir ifadeyle.

"Ama insanlar ölürken," diye ekledi Lysistrata.

Kaybeden akıl hocalarını kürsüden atma kararı, böyle

bir şey mümkünmüş gibi, Livia'yı daha da aksi biri yapmıştı. Coriolanus kızın, rahatsız edici yorumlarını duymayacağı normal izleyici bölümüne alınmasına memnundu. Diğer taraftan, akıl hocalarının sayısının azalması, boş zamanının tamamını ona öfkeyle bakmakla geçiriyormuş gibi görünen Clemensia'yla arasına mesafe koymasını daha da zor bir hale getiriyordu. Coriolanus en arka sıraya geçip Festus'la Lysistrata'nın arasına saklandı ve meşgulmüş gibi görünmeye çalıştı.

Öğleden sonra saatleri ilerlerken Coriolanus'un başı önüne düşmeye başladığından, uyuyakalmaması için Lysistrata'nın onu iki kere dürtmesi gerekti. Gece ölümün eşiğinden döndüğü için, belki de gün içinde yapması gereken neredeyse hiçbir şey olmaması en iyisiydi. Gün boyunca yalnızca birkaç haraç görüldü. Lucy Gray ise hâlâ saklandığı yerden çıkmamıştı.

Açlık Oyunları'nın en sonunda insanların izlemek istediği türden bir aksiyon sunması için ikinci günün akşam-üstüne kadar beklemeleri gerekti. Coriolanus için ayaktakımının sıksa, ufak tefek bir üyesinden başka bir şey olmayan 5. Mintika'nın kız haracı arenanın karşı tarafındaki tribünlerden çıktığında, Lucky kızın adını hatırlayamadığı için, bu kız kadar unutulmaya mahkûm biri olan akıl hocası Iphigenia Moss'un adını verdi. Iphigenia'nın babası Tarım Bakanlığı'nın başındaydı; yani Panem'deki yiyecek akışı ondan soruluyordu. Buna rağmen her zaman yetersiz besleniyormuş gibi görünen Iphigenia okıldaki öğle yemeklerini genellikle sınıf arkadaşlarına veriyor, hatta arada sırada halsizlikten bayılıyordu. Clemensia bir keresinde Coriolanus'a, Iphigenia'nın babasından intikam almasının tek yolunun bu olduğunu söylemiş ama bu konu üzerine daha fazla konuşmayı reddetmişti.

Ondan bekleneceği üzere, Iphigenia haracının dışarı çıktığını gördüğü anda iletişim bilekliğinde biriken tüm yiyecekleri kıza göndermeye başladı. Ama dron'lar arenanın üzerinde belirmediği sırada, bir gece önceki maceranın ardından bir tür ittifak kurmuş gibi görünen Mizzen, Coral ve Tanner tünellerin birinden çıkıp avlarına başladılar. Tribünlerde kısa bir kovalamacının ardından, üçlü çete kızın etrafını sardı ve Coral üç çatallı zıpkınını boğazına saplayarak küçük kıızı kolayca öldürdü.

"Eh, buraya kadarmış," dedi, az önce öldürülmesine rağmen haracın adını öğrenememiş olan Lucky. "Akıl hocası bize neler söyleyecek, Lepidus?"

Iphigenia, Lepidus ona gelmeden önce ayağa kalkıp muhabire gitti. "Adı Sol'du. Belki de Sal. Komik bir aksanı vardı. Bundan başka söyleyecek bir şey yok."

Lepidus, Iphigenia ile aynı fikirdeydi. "Gene de onu Oyunlar'ın ikinci yarısına ulaştırman büyük başarı, Albina!"

"Iphigenia!" dedi Iphigenia omzunun üzerinden, kürsüden inerken.

"Doğru!" dedi Lepidus. "Ve geriye on bir haraç kaldı!"

Ödülle aramda on haraç kaldı, diye düşündü Coriolanus, bir Avox'un Iphigenia'nın sandalyesini kaldırıp götürmesini izlerken. Lucy Gray'e su ve yiyecek ulaştırabilmeyi isterdi. Kızın yerini bilmeden arenaya bir şeyler gönderirse ne olurdu? Ekranda, üçlü çete Sol'a (ya da Sal'a) gönderilen yiyecekleri alıp, muhtemelen gece olmadan biraz dinlenmek için tünellere geri döndüler. Riske girip, ortalıkta görünmeyen Lucy Gray'e su ve yiyecek göndermek için doğru zaman bu olabilir miydi?

Lysistrata'yla fısıldaşarak bu konuyu konuştular. Lysistrata da dron'ları birlikte gönderirlerse bunu denemeye de-

geceğini hissediyordu. "Çok zayıf düşmelerini ve susuz kalmalarını istemeyiz. Jessup'ın günlerdir ağzına tek lokma soktuğunu sanmıyorum. Gene de bizimle iletişim kurmayı deneyip denemeyeceklerini görmek için biraz daha bekleyelim. Onlara akşam yemeği arasına kadar zaman verelim."

Ama salondaki öğrencilere evlerine gidebilecekleri söylendiği sırada Lucy Gray yüzünü gösterdi. Tünellerin birinden son sürat koşarak çıkan kızın örgülerinden kurtulan saçları arkasında uçuşuyordu.

"Jessup nerede?" diye sordu Lysistrata, kaşlarını çatarak. "Neden birlikte değiller?"

Coriolanus ağzını açamadan, Jessup da az önce Lucy Gray'in fırladığı tünelden dışarı çıktı. Coriolanus ilk başta, Jessup'ın Lucy Gray'i korumaya çalışırken yaralanmış olabileceğini düşündü. Ama böyle olsa bile, Lucy Gray neden kaçıyordu? Peşine takılmış haraçlar mı vardı? Kamera Jessup'a yaklaşırken, çocuğun yaralı değil, hasta olduğu anlaşıldı. Kollarıyla bacakları tutulmuş gibi görünüyordu ama heyecanlanıp hararetlenmiş gibi bir hali de vardı. Dışarı adımını attığında yere çöktü ve kamera ilk kez ona odaklanırken hemen geri ayağa fırladı.

Coriolanus, belki de Lucy Gray'in Jessup'ı zehirlemek için bir yol bulmuş olabileceğini aklından geçirse de, bunun hiçbir anlamı yoktu. Jessup onu koruduğu için çok değerliydi. Özellikle de bir gece önce ittifak yapan üçlü çete ortalıkta dolanırken. O halde Jessup'ın hastalanmasına neden olan şey ne olabilirdi?

Jessup'ın hastalanmasına neden olabilecek çok fazla şey vardı. Coriolanus bir sürü hastalıktan şüphelenebilirdi... o anda gerçeği ortaya serercesine çocuğun ağzı köpürmeye başlamamış olsaydı.

“Kuduz olmuş,” dedi Lysistrata, alçak sesle.

Savaş sırasında kuduz hastalığı Başkent’te yeniden ortaya çıkmıştı. Doktorlara cephede ihtiyaç olduğundan ve hem tesisler hem de tıbbi malzeme tedariki bombalamalarda ciddi hasar aldığından, Coriolanus’un annesi gibi birçok insan için bile tedavi olanakları yetersiz kalırken, Başkent’in şımartılmış ev hayvanlarının hiç şansı yoktu. Cebinizde karnınızı doyurmak için yeterince para yokken kedinizin aşısını yaptırmak öncelikler listenizde yer alamıyordu. Başkent’te kuduz salgınının nasıl başladığı bir tartışma konusuydu. Dağlardan gelen hastalıklı bir çakal mı? Gece bir yarasayla yaşanan talihsiz bir karşılaşma mı? Nasıl başlamış olursa olsun, köpekler hastalığın yayılmasına neden olmuştu. Savaş zayıfatı olan bu köpeklerin çoğu açlıktan ölmek üzereydi. Önce köpekten köpeğe geçen kuduz, ardından insanlara sıçramıştı. Alelacele geliştirilen bir aşı programı durumu kontrol altına almadan önce, görülmesinde Başkent vatandaşını öldürmüştü.

Coriolanus, savaş günlerinde hayatına bir tehdit unsuru daha ekleyen bu hastalığı taşıyan hayvanlarla insanların saptamalarını sağlayacak belirtiler konusunda halkı uyaran posterleri hatırlıyordu. O anda aklına, Jessup'ın boynuna bastırıldığı mendil geldi. "Sıçan ısırığı olabilir mi?"

"Sıçan değil," dedi Lysistrata, şaşkın ve üzgün bir ifadeyle. "Sıçanlar kuduz yaymaz. Herhalde bu hastalık uyuz rakunlardan çıkmıştır."

"Lucy Gray, Jessup'ı ısırın hayvanın kürklü olduğunu söylemişti, bu yüzden..." Coriolanus sustu. Jessup'ı neyin ısırıldığının önemi yoktu; hastalığı nasıl kapmış olursa olsun bu kesin bir ölüm cezasıydı. Hastalığa yaklaşık iki hafta önce yakalanmış olmalıydı. "Çok hızlı ilerlemiş, değil mi?"

"Çünkü boynundan ısırılmış. Hastalık beynine ne kadar hızlı ulaşırsa, o kadar hızlı ölürsün," diye açıkladı Lysistrata. "Elbette çok zayıf ve aç olmasının da etkisi var."

Lysistrata böyle diyorsa muhtemelen doğruydı. Coriolanus, Vickers ailesinin akşam yemeğinde soğukkanlı, objektif bir tavırla bu konu üzerine konuştuklarını gözlerinin önüne getirebiliyordu.

"Zavallı Jessup," dedi Lysistrata. "Ölümü bile korkunç olmak zorundaymış."

Jessup'ın kuduz olduğunun fark edilmesi izleyicilerin de gerginliğe kapılmalarına neden olmuş, korku ve tiksinti yüklü yorumlar yapılmaya başlanmıştı.

"Kuduz! Bu hastalığı nereden kapmış?"

"Eminim mıntikasından buraya taşımıştır."

"Harika. Şimdi bütün kente yayacak!"

Salondaki bütün öğrenciler hiçbir şeyi kaçırmamak için koltuklarına gömülmüşlerdi. Bu hastalığa dair çocukluklarından kalma korkunç hatıralar akıllarına gelmiş olmalıydı.

Coriolanus, Lysistrata'ya destek olmak için sessizliğini korusa da, Jessup zikzaklar çizerek Lucy Gray'in peşine takıldığında endişesi arttı. Çocuğun aklından ne geçtiğini anlamak mümkün değildi. Normal şartlar altında, Jessup'ın Lucy Gray'i koruyacağından şüphesi olmazdı ama Lucy Gray canını kurtarmak için kaçıyorrsa, Jessup kendini tümünden kaybetmiş olabilirdi.

Kameralar, koşarak arenayı boydan boya geçip basın tribününün altındaki yıkık duvara tırmanmaya başlayan Lucy Gray'i takip ediyordu. Arenanın orta noktasında bulunan ve birkaç sıra koltuktan oluşan basın tribünü, bombalar patladığında şaşırtıcı bir şekilde hasar almamıştı. Lucy Gray soluk soluğa durup, sendeleyerek peşinden gelen Jessup'a baktıktan sonra, basın tribününün yakınındaki bir büfeye doğru yöneldi. Büfenin iskeleti ayakta olsa da duvarları yıkılmış, çatısı da on metre ileri uçmuştu. Tuğla ve tahta parçalarının etrafa saçıldığı, engelli koşu parkurunu andıran bu alanı aşan Lucy Gray, büfeden geriye kalan moloz yığınının en üzerine çıktı.

Lucy Gray'in en sonunda durmasını fırsat bilen Oyun Kurucular kızın yüzüne odaklandılar. Coriolanus kızın çatlamış dudaklarını gördüğü anda iletişim bilekliğinin ekranına uzandı. Lucy Gray arenaya bırakıldığından beri, yani bir buçuk gündür bir damla su içmemiş olmalıydı. Bir şişe su göndermek için ekranına dokundu. Oyunlar'ın başlangıcından beri gönderilen her teslimatla birlikte dron'lar hızlanmaya başlamıştı. Lucy Gray yeniden koşmaya başlamak zorunda kalsa bile, açık alanda kaldığı sürece dron'lar ona suyu ulaştırabilirdi. Jessup'tan kaçmayı başarırca hem kendi kullanımı hem de fare zehriyle karıştırabilmesi için Coriolanus onu yiyecek ve içeceğe boğacaktı. Ama bu,

şimdilik uzun dönemli bir plan gibi görünüyordu.

Lucy Gray'in neden kaçtığını anlayamamış gibi görünen Jessup, kızın peşinden tribünlere tırmanmaya başladı. Ama dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Tribünlerin moloz yığınlarıyla kaplı kısmına girdiğinde koordinasyonunu daha da yitirdiği için çok sert bir şekilde iki kere düşüp diziyile şakağında yarıklar açtı. Şakağından çok fazla kan boşalmasına neden olan ikinci düşüşünün ardından afallayarak bir basamağa oturup kaldı. Ağzından çıkan köpükler çenesinden aşağı damlarken, kendi kendine mırıldanıyormuş gibi ağzı açılıp kapanıyordu.

Lucy Gray hiç kıpırdamadan, üzgün bir ifadeyle Jessup'ı izliyordu. Birlikte tuhaf bir tablo oluşturmuşlardı: kuduz bir oğlan, kapana kısılmış bir kız ve bombalanmış bir yapı. Bu tablo ancak trajediyle sonuçlanabilecek bir hikâyeye anlatıyordu. Kaderlerine boyun eğmiş talihsiz âşıklar. Tersine dönmüş bir intikam hikâyesi. Kimsenin geri adım atmaya yanaşmadığı bir savaş destanı.

Lütfen öl, diye düşündü Coriolanus. Kuduza yakalanan bir insan en sonunda nasıl ölürdü? Nefes alamamaktan ya da kalbinin durmasından mı? Her neyse bunun bir an önce gerçekleşmesi, bu işin içinde olan herkes için en hayırlısı olacaktı.

Su taşıyan bir dron arenanın üzerinde belirlediğinde, Lucy Gray başını kaldırdı ve sarsılarak ilerleyen cihazı takip etmeye başladı. Dron'u görmek beklentilerinin yükselmesine neden olmuş gibi, dili çatlak dudaklarını yalıyordu. Dron başının üzerinden geçerken, vücudu tepeden tırnağa titremeye başlayan Jessup eline geçirdiği bir kalası dron'a doğru salladı. Sert darbeyeyle yana savrulan dron tribünlere çakıldığında, kırılan şişeden dokülerek küçük bir birikinti oluş-

turan su Jessup'ı tam anlamıyla zıvanadan çıkardı. Sudan uzaklaşmak için gerilemeye başlayan çocuk koltuklardan birine takılarak yere devrildikten sonra ayağa kalktı ve arkasına dönüp yeniden Lucy Gray'e doğru ilerlemeye başladı. Kız hızla daha da yukarılara tırmanmaya başladı.

Coriolanus paniğe kapıldı. Lucy Gray'in Jessup'la arasına moloz yığınlarını sokma stratejisi mantıksız değildi ama şimdi de kız arenadan bütünüyle kopma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Virüs Jessup'ın hareket ve manevra kabiliyetini sınırlandırırsa da aynı zamanda güçlü vücuduna insanüstü bir sürat de kazandırmıştı. Ayrıca hiçbir şey, Lucy Gray'e kilitlenmiş gibi görünen çocuğun dikkatini dağıtamıyordu. *Suyun onu deliye çevirdiği an dışında*, diye düşündü Coriolanus. Aklına, bir süre Başkent duvarlarını kaplayan posterlerde yazan bir kelime geldi: *Hidrofobi*. Yani su korkusu. Yutkunamamaları, kuduz kurbanlarının su gördüklerinde çıldırmalarına neden oluyordu.

Coriolanus'un parmakları bilekliğinin ekranında çalışmaya başladı. Arenaya şişelerce su gönderecekti. Belki de yeterince su gönderirse Jessup'ı korkutup onun kaçmasını sağlayabilirdi. Gerekirse bağış stoğunun tamamını tüketirdi. Ama Lysistrata elini tutup onu durdurdu. "Dur, bunu ben yapayım. Sonuçta o benim haracım." Jessup'ı çıldırtmak için arenaya arka arkaya su göndermeye başlayan Lysistrata'nın ifadesi duygularını belli etmese de tek bir gözyaşı yanağın-
dan aşağı süzölmeye başladı. Kız, dudağının kenarına ulaşmadan önce elinin tersiyle gözyaşını sildi.

"Lyssie..." Coriolanus çocukluk yıllarından beri ona bu adla seslenmemişti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Jessup kazanamayacaksa, Lucy Gray'in kazanmasını isterim. Jessup da bunu isterdi. Ve Jessup onu öldürürse,

Lucy Gray kazanamaz. Gerçi ne yaparsam yapayım bunu engelleyemeyebilirim."

Coriolanus ekrana baktığında, gerçekten de Lucy Gray'in kendini zor bir duruma soktuğunu gördü. Sol tarafında arenanın yüksek arka duvarı, sağ tarafındaysa basın tribününün kalın cam paneli vardı. Jessup takibine devam ederken Lucy Gray ondan kurtulmak için birkaç girişimde bulunsa da Jessup kızın kaçış yolunu kapatmak için rotasını sürekli değiştiriyordu. Aralarındaki mesafe altı metreye kadar indiğinde. Lucy Gray teskin edici bir havada elini kaldırıp onunla konuşmaya başladı. Jessup durdu ama bu ancak kısa bir süre için oldu ve yeniden harekete geçti.

Arenanın karşısında, Lysistrata'nın gönderdiği su şişelerinden ilkinin taşıyan dron haraçlara doğru uçuşuna başladı. Bu dron, peşine takılmış olan küçük filo gibi, çok daha istikrarlı bir uçuşla rotasından sapmadan geliyordu. Lucy Gray dron'ları gördüğü anda durdu. Coriolanus, elini hafifçe, gümüş pudralığın olduğu cebin üzerindeki fırırlara vurduğunu gördüğünde, bunun Lucy Gray'in suyun önemini kavradığına dair bir işaret olduğunu düşündü. Kız dron'ları işaret ederek bağırmaya başladığında, bir süre sonra Jessup da başını o yöne çevirdi.

Donakalan Jessup'ın gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Pençelerini dron'lara doğru savursa da hiçbirine dokunamadı. Dron'lar su şişelerini bırakmaya başladıkları anda kontrolünü bütünüyle yitirdi. Tribünlerde ardı ardına bombaların patlaması bile Jessup'ın daha güçlü bir tepki vermesine neden olamazdı; şişeler koltuklara çarparken Jessup çılgına döndü. Kırılan bir şişenin içindeki su eline sıçradığında, asite dokunmuşçasına dehşetle geriye çekildi. Kendini koltukların arasındaki koridora atıp arenaya

doğru koşmaya başladı ama o sırada bir düzine dron'dan oluşan yeni filo gelerek onu ikinci bir bombardımana tuttu. Dron'lara suların doğru haraca ulaştırılması komutu verildiği için Jessup'ın kaçabilme şansı yoktu. Çocuk ön sıra koltuklarına ulaştığında ayağı takıldı ve arena duvarının üzerinden aşağıya düştü.

Arenada sesin iyi duyulduğu nadir bir noktaya, bir mikrofonun yakınına düştüğünden, Jessup yere çakıldığı anda kırılan kemiklerinden çıkan ses izleyicileri şaşkına çevirmişti. Sırtüstü yatan Jessup, inip kalkan göğsü dışında kırıltısızdı. Geriye kalan son su şişeleri de üzerine yağarken, dudakları büzülen çocuk gözlerini kırpmadan güneşe bakıyordu.

Basamakları koşarak inen Lucy Gray korkuluğun üzerinden aşağı sarktı. "Jessup!" Jessup gözlerini kızın yüzüne çevirmekten daha fazlasını yapamadı. Coriolanus, Lysistrata'nın, "Lütfen yapayalnız ölmesine izin verme," diye fısıldadığını duydu.

Lucy Gray tehlikeyi tartmak için bir süre boş arena-ya baktıktan sonra parçalanmış duvardan aşağı sarkıp Jessup'ın yanına indi. Coriolanus buna tepki vermek istese de (Lucy Gray'in bir an önce oradan uzaklaşması gerekiyordu), Lysistrata yanında olduğu için kendini tuttu. "Merak etme, onu yalnız bırakmayacak," dedi Lysistrata'ya. Bombaların patladığı gün Lucy Gray'in, onu üzerine devrilen yanan kırıktan nasıl kurtardığını hatırlamıştı. "Terk etmek tarzı değil."

"Biraz daha param kaldı," dedi Lysistrata, dolan gözlerini silerek. "Yiyecek göndereceğim."

Jessup, tribünlerden arenaya atlayan Lucy Gray'i gözleriyle takip etse de hareket edemiyormuş gibi görünüyordu.

Düşüşü onu felç mi etmişti? Lucy Gray temkinli bir şekilde yaklaşıp çocuğun uzun kollarının ona uzanamayacağı bir mesafede yere eğildi ve gülümsemeye çalışarak, "Artık uyku zamanı geldi. Jessup," dedi. "Beni duyuyor musun? Artık uyuyabilirsin, nöbet sırası bende." Lucy Gray'in sesi ya da son iki hafta içinde kızın ona defalarca söyledikleri tanıdık geldiğinden Jessup'ın yüzündeki sert ifade rahatladı ve göz kapakları titremeye başladı. "Evet, bırak kendini. Uykuya dalmazsan nasıl rüya görebilirsin?" Lucy Gray uzanarak elini çocuğun başının üzerine koydu. "Her şey yolunda. Seni ben koruyacağım. Burada, yanımdayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim." Jessup Lucy Gray'in gözlerinin içine bakarken bedeni canlılığını kaybetti ve göğsü hareketsiz kaldı.

Lucy Gray çocuğun perçemlerini düzelttikten sonra topuklarının üzerine oturdu. Derin bir iç çektiğinde, Coriolanus kızın ne denli bitkin olduğunu hissetti. Birkaç saniye sonra uyanmak istermiş gibi başını iki yana sallayan kız, en yakınındaki su şişesini aldı, kapağını açtı ve kafasına dikti. Ardından ikinci, üçüncü şişeyi içti. En sonunda elinin tersiyle ağzını silip ayağa kalktı ve Jessup'a baktı. Bir şişeyi daha açıp suyu çocuğun yüzüne boşaltarak köpüklerle salyayı temizledi. Cebinden, Coriolanus'un Oyunlar başlamadan önceki gece getirdiği piknik kutusunun içine serilmiş olan beyaz keten peçeteyi çıkardı, yere eğildi ve peçetenin kenarını kullanarak, nazikçe çocuğun gözlerini kapadı. Ardından peçeteyi sallayarak açıp, izleyicilerin görmemesi için çocuğun yüzüne örttü.

Lysistrata'nın gönderdiği yiyecek paketlerinin etrafına düşmeye başlamasıyla kendine gelen Lucy Gray, yerdeki ekmeklerle peynirleri hızlı bir şekilde toplayıp ceplerine sokuşturdu. Ardından suları toplamaya girişti ama arena-

nın karşı ucunda Reaper'ın ortaya çıktığını gördüğünde geriye kalan şişeleri bırakıp daha fazla zaman kaybetmeden en yakınındaki tünele koşarak bağışlarıyla birlikte gözden kayboldu. Lucy Gray'in kaçmasına izin veren Reaper yerde kalan son şişeleri almak için yürüyerek yaklaştı ve suları topladıktan sonra Jessup'ın cesedini akşamüstünün loş ışığında bırakıp kendi yoluna gitti.

Coriolanus, Reaper'ın suları almak için gelmesinin sonraki günler için olumlu bir işaret olduğunu düşündü. Haraçlar ölülerin bağışlarını kapmayı alışkanlık haline getirirlerse, bu durum Lucy Gray'le kurdukları fare zehri planını uygulamalarını kolaylaştırırdı. Ama Lepidus Lysistrata'yla konuşmak için yanlarına geldiğinden, bu konuda daha fazla düşünmeye fırsatı olmadı.

"Vay be!" dedi Lepidus. "Beklenmedik bir gelişme! Kuduzdan haberin var mıydı?"

"Elbette yoktu. Haberim olsaydı, hayvanat bahçesindeki rakunları test etmeleri için yetkilileri haberdar ederdim!" dedi Lysistrata.

"Ne? Haracının bu hastalığı kendi mantığından getirmediğini mi söylemek istiyorsun?"

Lysistrata netti. "Hayır, onu burada, Başkent'te bir hayvan ısırdı."

"Hayvanat bahçesinde mi?" Lepidus endişelenmişti. "Ama çoğumuz hayvanat bahçesinde zaman geçiriyoruz. Daha geçen gün bir rakun çekim ekipmanımızın üzerinde dolanıyordu. Bilirsin işte, o tuhaf minik patileriyle..."

"Sende kuduz yok," dedi Lysistrata, düz bir sesle.

Lepidus parmaklarını bükerek elini pençe gibi havaya kaldırdı. "Ama o rakun benim eşyalarım dokundu!"

"Baksana, Jessup hakkında sorun var mı?"

“Jessup mı? Hayır, onunla hiç iletişimim olmadı. Ah, sanırım seni yanlış anladım... demek istediğin... senin onun hakkında düşüncelerin var mı?”

“Var.” Lysistrata derin bir nefes aldı. “Herkesin Jessup’ın iyi bir insan olduğunu bilmesini istiyorum. Arenada bombalar patladığında beni korumak için kendini siper etti. Bu bilinçli bir karar bile değildi. Bunu refleks olarak yaptı. Yaptığı şey, onun özünde nasıl bir insan olduğunu gösteriyor. O bir koruyucuydu. Oyunlar’ı kazanabileceğini düşünmüyordum çünkü zaten Lucy Gray’i korumaya çalışırken ölecekti.”

“Ah, köpek gibi falan mı?” Lepidus başını salladı. “Gerçekten sadık bir köpek gibi.”

“Hayır, köpek gibi değil. İnsan gibi,” dedi Lysistrata.

Lepidus, şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerini Lysistrata’ya dikti. “Hah. Lucky, sizin bu konuda düşünceleriniz var mı?”

Kamera, Lucky’yi inatçı bir şeytandırnağını kemirmeye çalışırken yakaladı. “Efendim? Hey! Burada şu anda yeni bir durum yok. O halde arenaya bakalım mı?”

Kameralardan kurtulan Lysistrata eşyalarını toplama-ya başladı.

“Hemen gitme, akşam yemeği için bizimle kal,” dedi Coriolanus.

“Hayır, eve gitmek istiyorum. Ama burada, yanımda olduğun için teşekkür ederim, Coryo. Sen iyi bir ortaksın.”

Coriolanus ona sarıldı. “Sen de. Bunun kolay olmadığını biliyorum.”

Lysistrata içini çekti. “Eh, en azından artık bunun dışındayım.”

Etrafında toplanan diğer akıl hocaları iyi bir iş çıkardığını söyleyip onu kutladıktan sonra, Lysistrata salonu boşal-

tan öğrencilerin arasına karıştı. Öğrencilerin hepsinin salonu terk ettiği birkaç dakika içinde, geride yalnızca son on akıl hocası kalmıştı. Artık Plinth Ödülü de ortada olduğundan, çocuklar birbirlerine farklı gözle bakıyorlardı. Her biri artık yalnızca haraçlarının Oyunlar'ın galibi olmasını istemiyordu. Bundan sonra onlar da Oyunlar'ın galibi olabilirlerdi.

Aynı düşünceler Oyun Kurucular'ın aklından da geçmiş olmalıydı çünkü Lucky yeniden ekrana çıktığında kalan haraçlarla akıl hocalarını saymaya başladı. İkiye bölünen ekranın bir yanında haraç, diğer yanında akıl hocası gösterilirken, Lucky'nin dışsesi muntika numaralarıyla çocukların adlarını veriyordu. Hiç çekici olmayan öğrenci kimliği fotoğraflarının ekrana verildiğini gören akıl hocalarından bazıları hoşnutsuzlukla homurdansa da, Coriolanus yüzünün yara kabuklarıyla kaplı son halini göstermelerinden-se, okul fotoğrafına razıydı. Resmi fotoğrafları olmayan haraçların ise hasat gününden itibaren rasgele çekilmiş resimleri yayımlanıyordu.

Muntika sırasına göre giden liste, Urban-Teslee ve Io-Circ çiflerine sahip olan 3. Muntika ile başladı. "Teknoloji muntikamızın haraçları bizi merak içinde bıraktılar. Acaba o dron'larla ne yaptılar?" 3. Muntika'nın ardından ekranda Festus'la Coral ve sonra da Persephone-Mizzen görüldü. "Son ona ulaştığımız bugün, 4. Muntika haraçları yelkenlerini açmış durumda!" Kirişinin üzerindeki Lamina'yla Pup'un fotoğrafları ekrana verildiğinde Pup coşkuyla haykırırken, onların ardından hayvanat bahçesinde jonglör-lük yaparken fotoğrafı çekilmiş olan Treech'le Vipsania geldi. "İzleyicilerin favorisi Lamina ile Pliny Harrington ve hemen ardından, 7. Muntika'nın erkek haracı Treech ile akıl hocası Vipsania Sickle! Yani 3, 4 ve 7. Muntikalar yo-

la kayıpsız devam ediyorlar! Şimdi de mıntıkaların tek kalan haraçlarına bakalım.” Ekrana, hayvanat bahçesinde yere çökmüşken bulanık bir fotoğrafı çekilmiş olan Wovey ile çok sivilceli bir döneminde çekilen fotoğrafıyla Hilarius çıktı. “8. Mıntıka’dan Wovey ve akıl hocası Hilarius Heavensbee!” Röportaj gecesinde çekilen bir fotoğrafı kullanıldığı için, akıl hocası Domitia’yla yan yana ekrana çıkan Tanner diğer haraçlara kıyasla daha muntazam bir görünüme sahipti. “10. Mıntıka’nın erkek haracının mezbahada öğrendiği teknikleri kullanmak için sabırsızlandığını biliyoruz!” Sıra, arenada çekilmiş bir fotoğrafıyla ne kadar güçlü bir çocuk olduğu belli olan Reaper ile kusursuz görüldüğü bir fotoğrafıyla Clemensia’ya geldi. “İşte, göz ardı edemeyeceğiniz bir haraç! 11. Mıntıka’dan Reaper!” Son olarak ne iyi ne kötü görüldüğü bir fotoğrafıyla Coriolanus ve röportaj gecesinde şarkı söylerken çekilmiş büyüleyici bir fotoğrafıyla Lucy Gray ekrana çıktı. “Ve en popüler çiftimiz Coriolanus Snow ile 12. Mıntıka’dan Lucy Gray!”

En popüler çift? Coriolanus bunun gurur okşayıcı olduğunu düşünse de, korkutucu bir imaj olduğunu söyleyemezdi. Ama kafasını buna takmadı. Popülerlik, Lucy Gray’e çok miktarda para, dolayısıyla arenaya gönderilecek yiyecek-icecek olarak dönüyordu. Haracı hayattaydı, susuz değildi, karnı doymuştu ve elinde yeterince su-yiyecek stoğu vardı. Coriolanus, diğer haraçlar birbirlerini boğazlarken Lucy Gray’in bir yerlerde saklanabileceğini umuyordu. Koruyucu olarak Jessup’ı kaybetmeleri kötü bir darbe olmuştu ama artık tek başına kaldığından, Lucy Gray için saklanmak daha kolay olacaktı. Coriolanus, Lucy Gray’e arenada asla yalnız olmayacağına, sonuna kadar onun yanında olacağına dair söz vermişti. Lucy Gray şu anda ona verdiği pudralığı

sımsıkı tutuyor muydu? O da kendisini düşünüyor muydu?

Coriolanus, Jessup'la Lysistrata'nın adlarının üzerini çizmek zorunda kalmaktan hoşlanmasa da, akıl hocası listesini güncelledi.

10. AÇLIK OYUNLARI / AKIL HOCASI ATAMALARI

1. MINTIKA

Erkek (Facet) — Livia Gardew
Kız (Velvereen) — Palmyra Monty

2. MINTIKA

Erkek (Marcus) — Sejanus Plinth
Kız (Sabyn) — Florus Friend

3. MINTIKA

Erkek (Circ) — Io Jasper
Kız (Teslee) — Urban Canville

4. MINTIKA

Erkek (Mizzen) — Persephone Price
Kız (Coral) — Festus Creed

5. MINTIKA

Erkek (Hy) — Dennis Fling
Kız (Sol) — Iphigenia Moss

6. MINTIKA

Erkek (Otto) — Apollo Ring
Kız (Ginnee) — Diana Ring

7. MINTIKA

Erkek (Treech) — Vipsania Sickle
Kız (Lamina) — Pliny Harrington

8. MINTIKA

Erkek (Bobbin) — Juno Phipps
Kız (Wovey) — Hilarius
Heavensbee

9. MINTIKA

Erkek (Panto) — Gaius Breen
Kız (Sheaf) — Androcles
Anderson

10. MINTIKA

Erkek (Tanner) — Domitia
Whimsiwick
Kız (Brandy) — Arachne Crane

11. MINTIKA

Erkek (Reaper) — Clemensia
Dovecote
Kız (Dill) — Felix Ravinstill

12. MINTIKA

Erkek (Jessup) — Lysistrata
Vickers
Kız (Lucy Gray) — Coriolanus
Snow

Alan ciddi ölçüde daralmış olsa da hayatta kalan haraçlardan birkaçını alt etmek hiç kolay olmayacaktı. Reaper, Tanner, 4. Mıntıka'nın her iki haracı... ayrıca 3. Mıntıka'nın zekâ küpü ikilisinin akıllarında neler döndüğünü bilmek de imkânsızdı.

On akıl hocası kuru erikli kuzu yahnisi servis edilen akşam yemeği için bir araya geldiklerinde, Coriolanus, Lysistrata'yı özlediğini hissetti. Nasıl arenada Jessup Lucy Gray'in müttefikiyse, dışarıda da Lysistrata onun tek gerçek müttefiki olmuştu.

Yemeğin ardından Festus'la Hilarius'un arasına oturan Coriolanus uyuyakalmamak için elinden geleni yaptı. Jessup'ın ölümünün ardından arenada hiçbir şey olmadığı için, ertesi sabah erkenden salona dönmeleri talimatıyla çocuklar evlerine yollandılar. Eve yürüyerek dönme düşüncesi kâbus gibi üzerine çökerken, Coriolanus, Tigris'in verdiği iki jetondan birinin hâlâ cebinde olduğunu hatırlayıp onu apartmanlarının bir blok ötesine kadar götürecek olan tramvaya atladı.

Büyükhanım uyumuştı ama bir kez daha annesinin kürk mantosunu giymiş olan Tigris onu odasında bekliyordu. Kuzenine bir gece önce arenada olanları anlatması gerektiğinin farkında olan Coriolanus kendini yatağın ayak ucundaki şezlonga bıraktı. Coriolanus'un tereddütte kalmasının tek nedeni bitkinliği değildi.

"Dün gece olanları öğrenmek istediğini biliyorum, Tigris. Ama sana anlatmaya korkuyorum. Orada olanları bilmenin seni tehlikeye sokmasından korkuyorum."

"Sorun değil, Coryo. Zaten gömleğinin hali bana çok şey anlattı." Tigris yerden, gece arenadayken Coriolanus'un üzerinde olan gömleği aldı. "Kıyafetler benimle konuşur." Gömleği kucağında açıp eliyle düzeltti ve kollardan birini kaldı-

ırıp kanla kaplı yırtığı göstererek gecenin dehşetini yeniden kurmaya başladı. “Bıçağın kestiği yer burası.” Parmakları kumaşın hasar aldığı diğer yerlere kaydı. “Bütün bu küçük kesiklerle toprak izleri ise bana yerde kaydığını, hatta biri tarafından sürüklendiğini söylüyor. Bu da çenendeki sıyrık ve yakandaki kanla eşleşiyor.” Gömleğin yakasına dokunduktan sonra devam etti. “Diğer kolun yırtılma şekline bakarak, dikenli tellere takıldığını söyleyebilirim. Bu herhalde barikatta oldu. Ama manşetindeki kan... bunun senin kanın olduğunu düşünmüyorum. Sanırım orada korkunç bir şey yapmak zorunda bırakıldın.”

Coriolanus gömleğindeki kana bakarken Bobbin’in kafasına indirdiği kalasın etkisini hissetti. “Tigris...”

Kız şakağını ovdu. “Olayın nasıl bu noktaya geldiğini merak ediyorum. Bir karıncayı bile incitemeyen benim tatlı kuzenim arenada canını kurtarmak için dövüşmek zorunda kalmış.”

Bu, Coriolanus’un şu anda konuşmak isteyeceği en son konuydu. “Bilmiyorum. Başka seçeneğim yoktu.”

“Bunu biliyorum. Elbette biliyorum.” Tigris, Coriolanus’u kollarının arasına aldı. “Sana yaptıklarından nefret ediyorum.”

“Ben iyiyim. Çok sürmeyecek. Hem kazanamam bile bir tür ödül alabilirim, bunun için en güçlü aday olduğumu düşünüyorum. Her şey çok yakında düzelecek.”

“Evet, eminim düzelecektir. Kar tepeye düşer.” Tigris böyle söylese de yüzündeki ifade tam tersini söylüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Coriolanus. Tigris başını iki yana salladı. “Hadi ama! Ne oldu?”

“Oyunlar sona erene kadar sana bundan bahsetmeyecektim ama...” Tigris sustu.

“Ama artık söylemek zorundasın. Yoksa olabilecek en kötü şeyleri düşünürüm. Lütfen söyle.”

“Bir çaresine bakarız.” Tigris ayağa kalkmaya yeltendi.

“Tigris.” Coriolanus kuzenini tutup geri oturttu. “Ne oldu?”

Tigris elini gönülsüzce mantosunun cebine attı ve üzerinde Başkent damgası olan bir mektup çıkardı. “Bugün vergi ödemesi geldi.”

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. İfadesi her şeyi anlatıyordu. Vergiyi ödeyecek paraları olmadığından ve kimseden borç alamayacaklarından, Snow’lar evlerini kaybedeceklerdi.

Evlerinden çıkmak zorunda olmaları, o ana dek vergi meselesini inkâr eden Coriolanus'un suratına tokat gibi inmişti. Hayatı boyunca yuvası bildiği bu daireye nasıl veda ederdi? Annesine, çocukluğuna, savaştan önceki hayatının tatlı hatıralarına? Bu dört duvar yıllar boyunca sırf ailesini korumakla kalmamış, Snow'ların zenginliğinin efsanesini de canlı tutmuştu. Bu daire ellerinden alınırsa, Coriolanus, evini, mazisini, kimliğini yitirecekti.

Parayı bulmak için altı haftaları vardı. Vergi ödemesi için gereken miktar, Tigris'in yıllık gelirinin tamamına denk geliyordu. Kuzenler ellerinde satabilecekleri ne kaldığını düşünüyorlardı ama evdeki mobilyalarla hatıra eşyaların tümünü satsalar bile en fazla birkaç aylık vergi tutarını karşılayabilirlerdi. Oysa vergi ödemeleri her ay gelmeye devam edecekti. Bu durumda, yeni bir daire kiralamak için az miktardaki kişisel eşyalarını da satmaları gerecekti. Ne pahasına olursa olsun, vergilerini ödeyemedikleri için evden zorla çıkarılacakları bir duruma düşmekten kaçınmalıydılar. Çünkü bunun neden olacağı sos-

yal utanç, etkisini uzun süre hissedecekleri çok ciddi bir darbe olurdu. Bu yüzden bir an önce taşınmak zorundaydılar.

“Ne yapacağız?” diye sordu Coriolanus.

“Oyunlar sona erene dek hiçbir şey yapmayacağız. Plinth Ödülü’nü ya da en azından başka bir bursu kazanmak için bütün dikkatini Oyunlar’a vermek zorundasın. Bu meseleyle ben ilgilenirim,” dedi Tigris, kararlı bir sesle. Mutfağa giden kız, Coriolanus’a mısır şurubu eklediği bir fincan sıcak süt getirdikten sonra, uykuya dalana kadar kuzeninin zonklayan başını ovdu. Coriolanus uykusunda arenada yaşadıklarının tekrarı olan şiddetli, rahatsız edici rüyalar gördü ve sabah her zamanki dünyasına uyandı.

Panem’in göz bebeği

Görkemli Başkentim

Çağlar boyu parıldıyorsun her daim

Acaba taşınacakları yeni kiralık evlerinde Büyükhanım sabahları Başkent marşını okumaya devam edecek miydi? Yoksa bir daha asla sesini yükseltmeyecek kadar utanç içinde mi olacaktı? Büyükannesinin sabah resitaliyle her zaman dalga geçmesine rağmen, bu düşünce onu üzdü.

Giyinirken kolundaki dikişlere gözü takıldığında, kontrol için Hisar’a uğraması gerektiğini hatırladı. Derisi soyulmuş yüzünde koyu kırmızı renkte yara kabukları oluşmaya başlamış ama en azından şişlik inmişti. Yüzüne annesinin pudrasından biraz sürdüğünde, kabukların üzerini kapatamasa da gül kokusu onu biraz olsun teskin etti.

Para durumları artık tam anlamıyla umutsuz olduğundan, Tigris’in vermeyi teklif ettiği iki jetonu hiç tereddüt

etmeden kabul etti. Geldikleri noktada beş kuruş için cimrilik etmenin alemi yoktu. Tramvayda, fıstık ezmesi sürülmüş tuzlu bisküvilerini kemirirken, kahvaltısını geçen sabah ikram ettiği Bayan Plinth'in lezzetli sandviçleriyle kıyaslamamaya çalıştı. Sejanus'u arenadan kurtardığı için Plinth'lerin ona borç verebileceklerini, hatta sessiz kalması karşılığında belli bir miktar para hibe edebileceklerini aklından geçirse de Büyükhanım buna kesinlikle müsaade etmezdi. Bir Snow'un Plinth'lerin dizlerine kapanması düşünülemezdi. Diğer taraftan, Plinth Ödülü meşru bir hedefti ve Tigris bu konuda haklıydı. Önlerindeki birkaç gün Coriolanus'un geleceğini belirleyecekti.

Bir kez daha Akademi'de toplanan on akıl hocası yayın öncesinde çay içip kameraların karşısına çıkmaya hazırlandılar. Her geçen gün akıl hocaları daha dikkatli bir tetkikten geçiriliyordu. Oyun Kurucular'ın gönderdiği makyöz, Coriolanus'un yüzündeki yara kabuklarının yayında dikkat çekmemesi için makyaj yaparken, eli değmişken kaşlarına da biraz şekil verdi. Başka hiçbir şeyden bahsetmeyen Hilarius Heavensbee dışında, kimse Oyunlar hakkında konuşma havasında değildi.

"Benim için durum farklı," dedi Hilarius. "Dün gece listemi kontrol ettim. Hayatta kalan haraçların her biri arenaya çıktıkları andan itibaren yiyecek ya da en azından su almış. Benim Wovey'im dışında. Cidden, nerede bu kız? Demek istediğim, o karanlık tünellerden birinde kıvrılıp olduyse bunu nereden bileceğim? Belki çoktan ölmüştür. Bense burada ahmağın teki gibi oturmuş, iletişim bilekliğiyle oynuyorum!"

Coriolanus, Hilarius'a çenesini kapatmasını, bazı insanların gerçek problemlerinin olduğunu söylemek iste-

se de dilini tutmayı başardı ve son sıradaki sandalyelere geçerek, Persephone'yle koyu bir tartışmaya girmiş olan Festus'un yanına oturdu.

Lucky Flickerman yayını, geriye kalan haraçları bir kez daha sayarak açtıktan sonra, Lepidus'tan akıl hocalarının yorumlarını almasını istedi. Lepidus, mikrofon uzattığı ilk akıl hocası olan Coriolanus'a Jessup'ın dehşet verici sonucuyla ilgili ne düşündüğünü sorduğunda, Coriolanus öncelikle Lysistrata'nın kuduz vakasını harikulade bir şekilde ele aldığını söyleyerek, Jessup'ın hayatının son dakikalarında gösterdiği cömertlik nedeniyle kıza teşekkür etti. Ardından, ölen haraçların akıl hocalarının oturdukları bölüme dönüp Lysistrata'dan ayağa kalkmasını ve izleyicilerden onu alkışlamalarını istedi. Bu isteği memnuniyetle yerine getiren öğrencilerin en azından yarısı yerlerinden kalktığında Lysistrata utanmış gibi görünmesine rağmen, Coriolanus aslında kızın bunların hiçbirini umursamadığını düşündü. Alkışlar sona ererken, Lysistrata'nın Oyunlar'ın galibinin 12. Mıntıka'dan bir haraç olacağı yönündeki tahminini doğru çıkarmaya çalışarak, yani Lucy Gray'in Oyunlar'ı kazanmasını sağlayarak ona gerçekten teşekkür etmeyi umduğunu ekledi. İzleyiciler, haracının ne kadar akıllı bir kız olduğunu kendi gözleriyle görmüşlerdi. Dahası, son nefesine kadar Jessup'ın yanından ayrılmadığı da unutulmamalıydı. Elbette bu, Başkent kızlarından bekleyebileceğiniz bir davranıştı ama mıntikalardan gelen bir kızın böyle davranacağını tahmin edebilir miydiniz? Bunu herkes düşünmeliydi. Oyunlar'ın galibi olacak haracın karakter özelliklerinin ne kadar ödüllendirildiği ve Lucy Gray'in Başkent halkının değerlerini nasıl yansıttığı üzerine kafa yormalıydı. Söyledikleri izleyicileri etki-

lemiş olmalıydı çünkü birkaç saniye içinde iletişim bilekliğinden en azından bir düzine sinyal sesi geldi. Coriolanus bilekliğini kameraya doğru kaldırıp cömert sponsorlarına teşekkür etti.

Coriolanus'a bu kadar ilgi gösterilmesine katlanamamış gibi, Pup araya girerek yüksek sesle, "Lamina'ya kahvaltısını versem iyi olacak!" dedi ve arenaya bir yığın yiyeceklerle içecek gönderdi. O sırada arenada görünen tek haraç Lamina olduğundan hiç kimse Pup'la rekabet etmek için kendi haracına yiyecek gönderemezdi. Pup'ın ne kadar sinir bozucu biri olduğunu gösteren bir başka durum yaşıyordu. Ama Pup'ın iletişim bilekliğinden yeni sinyal seslerinin gelmemesi Coriolanus'un içini rahatlatmaya yetti.

Akıl hocalarının tamamı yorum yapana kadar ona yeniden sıra gelmeyeceğini bilen Coriolanus, diğerlerini ilgiyle dinliyormuş gibi ciddi bir ifade takınsa da kimseyi duyduğu yoktu. Akıllı, para için Strabo Plinth'e gitme fikriyle meşguldü (elbette ona şantaj yapmayı düşünmüyordu, yalnızca adama, minnettarlığını maddi bir yolla göstermesi için fırsat tanıyacaktı). Sejanus'un sağlık durumunu öğrenmek için Plinth'lere uğrasa ne olurdu? Çocuğun bacağında ciddi bir kesik vardı. Evet, Sejanus'un durumunu sormak için evlerine uğrar ve sonrasına o zaman bakardı.

İo, elindeki dron'la Circ'ün neler yapabileceği üzerine düşüncelerini aktarırken (dron'un üzerindeki ışık yayan diyotlar bozulmadıysa, Circ bir tür fener yapabilir ve bu da ona geceleri ciddi bir avantaj sağlardı) araya giren Lucky, izleyicilerin dikkatini barikatın içinden arenaya çıkan Reaper'a yöneltti.

Yarım düzine dron'la gönderilen su, ekmek ve peyniri alan Lamina, erzağını muntazam bir şekilde kirişin üzeri-

ne dizmekle meşguldü. Kız, Reaper'ın arenaya girişini çok umursamamış gibi görünse de Reaper belli bir amaçla doğru ona doğru yürüyordu. Coriolanus o anda ilk kez, dışarıda geçirilen günlerin Lamina'nın vücudundaki etkisini fark etti. Kavurucu güneşin altında cildi kötü bir şekilde yanmış, burnu soyulmaya başlamıştı. Daha dikkatli baktığında, kızın çıplak ayaklarının da kıpkırmızı olduğunu gördü. Reaper girişin altına geldiğinde elini kaldırıp kızın yan yana dizdiği yiyecekleri işaret etti. Lamina ayağını ovarak, Reaper'ın teklifi her neyse bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Bir süre pazarlık yaptıktan sonra anlaşmış gibi ikisi de başlarını salladılar. Reaper koşar adım arenanın karşı tarafına giderek Panem bayrağının açılmış olduğu tribünlere tırmandı ve uzun bıçağını çıkarıp ağır kumaşa sapladı.

Buna şiddetle itiraz eden salondaki izleyiciler seslerini yükselttiler. Uluslarının kutsal bayrağına yönelik bu saygısızlık onları sarsmıştı. Reaper bayraktan küçük bir örtü boyutunda bir kısmı kesmeye başladığında izleyicilerin rahatsızlığı arttı. Bu görmezden gelinecek bir şey değildi. Bu haraç cezalandırılmalıydı. Ama zaten Açlık Oyunları'na sürülmek birine verilebilecek en ağır ceza olduğundan, kimse bayrağı doğramanın cezasının ne olabileceğini kestiremiyordu.

Lepidus, haracının davranışı hakkında ne düşündüğünü sormak için aceleyle Clemensia'nın yanına geldi. "Bu çok aptalca bir hareket, değil mi?" dedi Clemensia. "Artık ona kim sponsor olur ki?"

"Zaten onun karnını hiç doyurmadığın için bunun önemi yok," dedi Pup.

"Hak ettiği bir şey yaptığında onu doyuracağım," dedi

Clemensia. "Her neyse, görünüşe göre bugün bu işi benim yerime sen hallettin."

Pup kaşlarını çattı. "Ben mi?"

Clemensia başını, Reaper'ın kirişin altına geri döndüğü ve Lamina'yla pazarlığa devam ettiği ekrana doğru salladı. İkisi de üçe kadar saydıktan sonra Reaper bayraktan kestiği parçayı tortop edip yukarı fırlatırken, aynı anda Lamina da aşağı bir parça ekmek attı. Ama bayrak Lamina'nın yakalayabileceği kadar yükseğe çıkmadığı için yeni bir pazarlık başladı. Reaper birkaç denemenin ardından bayrağı onun yakalayabileceği kadar yükseğe fırlattığında, kız da onu bir peynir parçasıyla ödüllendirdi.

Resmi bir ittifak olmasa da alışverişleri Reaper'la Lamina arasında bir bağ kurulmasını sağlamış gibi görünüyordu. Lamina bayraktan kesilen kumaş parçasını açıp başına sararken, Reaper da yere oturup sırtını direklerden birine dayadı ve ekmeğiyle peynirini yemeye koyuldu. Bir daha konuşmadılar ama ikisi de nispeten sakinleşmiş gibi görünüyordu. Lamina parmağını kaldırıp, arenanın karşı ucunda beliren üçlü çeteyi gösterdiğinde, Reaper başını sallayarak kıza teşekkür etti ve barikatın içine girip gözden kayboldu.

Coral, Mizzen ve Tanner tribünlere oturup yemek yeme hareketleri yapmaya başladıklarında, akıl hocaları Festus, Persephone ve Domitia mesajı aldılar. Üç haraç, dron'larla tribünlere bırakılan ekmek, peynir ve elmaları paylaştılar.

Aynı sırada Lucky, stüdyoya getirdiği papağanı Jubilee'nin Dekan Highbottom'a "Selam yakışıklı!" demesi için uğraşsa da uyuz hastalığıyla boğuşuyormuş gibi görünen depresif kuş hiç sesini çıkarmadan Lucky'nin bileğine tünemişti. Dekan ellerini kavuşturmuş bekliyor, Lucky

"Hadi ama! Selam yakışıklı! Selam yakışıklı!" diyordu.

"Bunu söylemek istediğini sanmıyorum, Lucky," dedi Highbottom en sonunda. "Belki de beni hiç yakışıklı bulmuyordur."

"Ne! Hayır! Yabancıların önünde utandığından böyle davranıyor." Bileğini kaldırıp kuşu dekana doğru uzattı. "Tutmak ister misiniz?"

Dekan koltuğuna yaslandı. "Hayır."

Lucky, Jubilee'yi geri çekip göğsüne yasladı ve parmağının ucuyla tüylerini okşamaya başladı. "Pekâlâ Dekan Highbottom, olan biten her şey hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Olan biten ne hakkında?"

"Açlık Oyunları'nda olan bütün bu ilginç gelişmeler hakkında." Lucky elini salladı. "Her şey hakkında!"

"Eh, benim fark ettiğim şey Oyunlar'daki yeni etkileşimler."

Lucky başını salladı. "Etkileşim. Anlıyorum. Devam edin lütfen."

"Bu durum en başından beri sürüyor. Aslında Oyunlar'ın öncesinde başladı. Arenada patlayan bombalar yalnızca haraçlardan bir kısmını öldürmekle kalmadı, manzarayı da değiştirdi."

"Manzarayı değiştirdi," diye tekrar etti Lucky.

"Evet. Artık arenada bir barikatımız var. Kiriş var. Tünelere erişim var. Burası yepyeni bir arenaya dönüştüğü için, haraçlar da geçmiş yıllara kıyasla daha farklı davranıyorlar," diye açıkladı dekan.

"Dron'larımız da var!" dedi Lucky.

"Aynen öyle. Ayrıca artık izleyiciler de Oyunlar'da aktif birer oyuncu durumunda." Highbottom başını Lucky'ye

doğru eğdi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyoram." "

"Ne anlama geliyor?"

Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi, kelimeler Dekan Highbottom'ın dudaklarından yavaşça döküldü. "Bu artık hepimizin arenada olduğu anlamına geliyor, Lucky."

Lucky kaşlarını çattı. "Hah. Bunu anlayamadım."

Highbottom işaretparmağının ucuyla şakağına dokundu. "Düşün."

"Selam yakışıklı," dedi papağan, depresif bir sesle.

"Ah, işte! Size söylemiştim, değil mi?" dedi Lucky, neşyle.

"Söylemiştin," dedi dekan. "Ama gene de sürpriz oldu."

Öğle yemeğinden önce arenada başka bir şey olmadı. Lucky sırayla mıntıkaların hava durumu raporlarını sunarken papağanını da yanına aldı ama Jubilee, Highbottom'a seslendikten sonra bir daha sesini çıkarmadığı için Lucky tiz bir sesle kuşun yerine de konuştu. "12. Mıntika'da hava nasıl, Jubilee?" "*Kar görünüyor, Lucky.*" "Temmuz ayında kar mı yağacak diyorsun, Jubilee?" "*Coriolanus Snow!*"

Bu espriye tepkisini görmek için kameralardan biri ona döndüğünde Coriolanus başparmağını havaya kaldırdı. Hayatının bu noktaya geldiğine inanamıyordu.

Mönü yalnızca fıstık ezmeli sandviçten oluştuğundan öğle yemeği hayal kırıklığına neden oldu. Daha sabah fıstık ezmesi yemişti. Gene de sandviçlerini yedi çünkü Coriolanus bedava olan hiçbir yiyeceği ziyan edemezdi ve gücünü korumak zorundaydı. Öğrenciler arasındaki hareketlilikten arenada bir şeyler olduğunu anladığı anda aceleyle sandalyesine döndü. Lucy Gray ortaya çıkmış olabilir miydi?

O ortaya çıkmamıştı ama üçlü çetenin sabahki tembelli-

gi yerini planlı bir girişime bırakmış gibi görünüyordu. Çetere arenayı aşarak kirişin altına geldiğinde Lamina önce onları kale almasa da Tanner uzun bıçağını çıkarıp direklerden birine vurduğunda kız dikkatini vermek zorunda kaldı. Lamina doğrulup bir süre çeteyi inceledikten sonra havadaki değişimi hissetmiş olmalıydı çünkü o da baltasıyla bıçağını çıkarıp bayrak kumaşıyla parlatmaya başladı.

Kendi aralarında kısa bir toplantının ardından 4. Mıntıka'nın haraçları zıpkınlarını Tanner'a bıraktılar ve üçlü ayrıldı. Coral'la Mizzen kirişi havada tutan metal direklerin başına giderken, Tanner da ellerinde zıpkınlarla Lamina'nın tam altında durdu. Bıçaklarını dişlerinin arasına sokan Coral'la Mizzen birbirlerine bakıp başlarını salladılar ve direklere tırmanmaya başladılar.

Festus sandalyesinde kıpırdandı. "Başlıyoruz."

"Asla başaramazlar," dedi Pup, gergin bir halde.

"Gemilerde çalışmak için eğitim almış çocuklar bunlar. İplere tırmanmak da bu eğitimin bir parçası," dedi Persephone.

"Halat donanımı diye bir şey var," dedi Festus.

"Biliyoruz, babam komutan sonuçta," dedi Pup. "Ama tırmanmak daha farklı. Direkler iplerden çok ağaçlara benzer."

Pup herkesin sinirini bozduğundan, haraçları arenadaki karşılaşmada yer almayan akıl hocaları da yorum yapmaya başlamışlardı.

"Peki ya gemi direkleri?" diye sordu Vipsania.

"Ya da bayrak direkleri?" diye ekledi Urban.

"Başaramayacaklar," dedi Pup, bir kez daha.

4. Mıntıka'nın haraçları belki Lamina'nın akıcı stiline sahip değillerdi ama yavaş yavaş da olsa tırmanıyorlardı.

Onları yönlendiren Tanner ise, Mizzen geride kaldığında beklemesi için Coral'a sesleniyordu.

"Birbirlerini kollamalarının nedeni direklerin tepesine aynı anda ulaşmak istemeleri," dedi Io. "Böylelikle Lamina aralarından yalnızca biriyle dövüşmeyi seçmek durumunda kalacak; diğeri de kirişte yürümeye başlayıp arkasından gelecek."

"Bu durumda Lamina dövüşmeyi seçtiği haracı öldürüp o direktan aşağı inecektir," dedi Pup.

"Tanner onu aşağıda bekliyor," dedi Coriolanus.

"Bunun farkındayım!" dedi Pup. "Benden ne yapmamı bekliyorsun? Kuduz değiller, yani bu durumu arenaya su göndermek gibi basit bir fikirle çözemem."

"Haracının peşindekiler kuduz olsaydı su gönderme fikri aklının ucundan bile geçmezdi," dedi Festus.

"Elbette geçerdi!" dedi Pup, öfkeyle. "Kapayın çenenizi! Hepinize diyorum!"

Coral'la Mizzen direklerin tepesine ulaşmak üzere olduklarından ortalığa sessizlik çöktü. Önce kiminle dövüşeceğine karar vermeye çalışan Lamina kafasını bir oraya, bir buraya çeviriyordu. En sonunda kararını verip Coral'a doğru yürümeye başladı.

"Hayır! Önce kıza değil, oğlana git!" diye bağırdı Pup, ayağa fırlayarak. "Şimdi oğlanla kirişin üzerinde dövüşmek zorunda kalacak."

"Ben de haracın gibi yapardım. O kızla kirişin üzerinde dövüşmek istemezdim," dedi Domitia. Birkaç akıl hocası da ona katıldılar.

"Öyle mi diyorsun?" Pup durumu yeniden değerlendirdi. "Belki de haklısın."

Lamina kirişin ucuna ulaştığında hiç düşünmeden bal-

tasını Coral'a doğru savurdu. Kızın kafatasını milimle is-
kalamış ama saçından bir tutamı alıp götürmüştü. Ge-
riye çekilen Coral direkte bir metre kadar aşağıya kay-
dı ama Lamina mesajının ikna edici olması için baltası-
nı birkaç kere daha salladı. Beklendiği gibi, Lamina'nın
Coral'la meşgul olması Mizzen'e kirişe çıkması için yete-
rince zaman vermişti ama Tanner'ın ona fırlattığı zıpkın
mesafenin ancak üçte ikisine kadar çıktıktan sonra ye-
re düştü. Lamina baltasını son bir kez Coral'a savurduk-
tan sonra hızlı adımlarla Mizzen'e doğru ilerlemeye başla-
dı. Lamina'nın kiriş üzerindeki özgüvenine sahip olmayan
Mizzen, kız üzerine yürürken ileri doğru ancak birkaç ka-
rarsız adım atabildi. Tanner ikinci fırlatışında zıpkını da-
ha yükseğe çıkardı ama zıpkın bu defa da kirişin altına
çarpıp yere düştü. Tanner'ın fırlattığı zıpkını yakalamak
için aşağı uzanan Mizzen kirişin üzerinde doğrulduğu an-
da Lamina ona ulaşarak baltasının keskin olmayan düz ta-
rafını çocuğun dizine geçirdi. Bu darbenin gücüyle ikisi de
dengelerini kaybettiler. Ama Lamina son anda bacaklarını
açıp kirişin üzerine oturarak düşmekten kurtuldu, elinde-
ki bıçağı düşüren Mizzen ise aşağıya düşerken ancak son
anda tek koluyla kirişe tutunabildi.

Arenanın kötü ses sistemi bile, Lamina Mizzen'le dö-
vüşürken direğin tepesine çıkan Coral'ın savaş haykırışını
yakalayabilmişti. Tanner, Coral'ın direğine doğru koşarak
elindeki ikinci zıpkını kıza doğru fırlattı. Coral'ın havadaki
zıpkını kolayca yakalaması Başkent izleyicilerinin birkaç-
cından takdir nidalarının yükselmesine neden oldu. Lami-
na omzunun üzerinden Mizzen'e baktı ama çaresiz halde-
ki çocuk kirişin üzerine geri çıkmadığı sürece tehdit oluş-
turmadığından, Coral'a dönerek kendini kızın saldırısına

hazırladı. Lamina kiriş üzerinde daha iyi bir dengeye sahipti ama Coral'ın silahı daha uzun menzilliydi. Lamina baltasıyla ilk saldırıları engellese de Coral havada birkaç kez dikkat dağıtıcı bir şekilde çevirdiği zıpkınını, gardında bir boşluk yakaladığı anda rakibinin karnına soktu. Coral zıpkını Lamina'nın karnından çıkarp kirişin üzerinde bir adım geriledikten sonra bıçağını çekti ama buna gerek kalmamıştı. Lamina'nın cansız bedeni kirişten aşağı düştü.

"Hayır!" Haykırışı Heavensbee Salonu'nda yankılanan Pup, uzun süre hiç kıpırdamadan durduktan sonra ayağa kalktı, sandalyesini aldı, Lepidus'un uzattığı mikrofonu görmezden gelerek akıl hocalarına ayrılan bölümden çıktı ve sandalyesini sert bir şekilde Livia'nınkinin yanına koyup salonu terk etti. Coriolanus, Pup'ın ağlamamak için kendini tuttuğunu düşündü.

Bu sırada, tek koluyla kirişe tutunan Mizzen'in yanına gelen Coral tedirgin edici bir an boyunca çocuğun tepesinde dikildi. Coriolanus, Coral'ın çocuğun kolunu tekmeleyip Lamina'nın ardından onu da aşağı düşürmeyi düşündüğünü sandı. Ama kız kirişin üzerine oturup destek almak için bacaklarını kenetledi ve Mizzen'in yukarı çıkmasına yardımcı oldu. Lamina'nın baltası Mizzen'in dizini yaralamıştı ama yaranın ne kadar ağır olduğunu anlamak mümkün değildi. Coral'ın yakın takibinde önce Mizzen, ardından Coral direktten aşağı indiler. Mizzen direğe yaslanıp dizini ne kadar kullanabildiğini denerken, Coral da Tanner'ın bıraktığı yerde duran kullanılmamış zıpkını aldı.

Lamina'nın cesedinin etrafında bir tür dans yaptıktan sonra, Tanner da Coral'la Mizzen'in yanına geldi. Mizzen zafer sırtışıyla ellerini havaya kaldırmıştı. Tanner Mizzen'le el çakışmak için çocuğa yöneldiği anda Coral

elindeki zipkını Tanner'ın sırtına sapladı. Mizzen, üzerine düşen Tanner'ı iterek kendinden uzaklaştırdı. Tanner, sırtındaki zipkını çıkarmak için bir eliyle arkasına uzanmaya çalışırken sendeleyerek bir daire çizdi. Ama zipkının çatalları çok derine girmişti. Dizlerinin üzerine indiğinde suratında acıdan çok şaşkınlık vardı. Birden yüzüstü yere serildi. Mizzen bıçağını çıkarıp Tanner'ın boğazını kestikten sonra, sırtını yasladığı direğine geri döndü. Coral da Mizzen'in yanına gelip Lamina'nın bayrak kumaşından kestiği bir şeritle çocuğun yaralı dizini sarmaya koyuldu.

Stüdyoda, Lucky yüzüne komik bir şok ifadesi oturtmuştu. "Bunu siz de gördünüz mü?"

Domitia hayal kırıklığıyla dudaklarını bastırıp sessizce eşyalarını toplamaya başladı. Ama Lepidus mikrofonu yüzüne soktuğunda açıklamasını sakın, mesafeli bir ses tonuyla yaptı. "Açıkçası bu sürpriz oldu. Oyunlar'ı Tanner'ın kazanacağını düşünüyordum. Müttefikleri ona ihanet etmeselerdi muhtemelen kazanırdı. Sanırım buradan çıkarılacak ders de bu. Kime güvendiğinize dikkat edin."

"Hem arenanın içinde hem de dışında," dedi Lepidus, ciddiyetle başını sallayarak.

"Her yerde," dedi Domitia. "Tanner iyi niyetli bir çocuktur. 4. Mintika haraçları bundan yararlandılar." Domitia, haraçlarının hainliğinin onları da kötü gösterdiğini düşünüyormuş gibi üzgün bir ifadeyle Persephone'yle Festus'a baktığında, Lepidus da tasvip etmez bir şekilde cık cıkla baktı. "Açlık Oyunları'nda akıl hocası olmanın bana öğrettiği birçok şeyden biri de bu oldu. Burada edindiğim deneyim benim için her zaman çok değerli olacak. Geriye kalan akıl hocalarına bol şans diliyorum."

"Ağzına sağlık, Domitia. Diğer akıl hocalarına mağlubi-

yetin nasıl zarafetle kaldırılabilceğini gösterdiğini düşünüyorum,” dedi Lepidus. “Lucky?”

Yayın stüdyoya bağlandığında, Lucky avizeye konmuş olan Jubilee’yi bir krakerle ayartıp indirmeye çalışıyordu. “Ne? Diğeriyle konuşmayacak mısın? Adı neydi? Komutanın oğlu?”

“Yorum yapmayı reddetti,” dedi Lepidus.

“O halde şovumuza geri dönelim!” dedi Lucky.

Ama şov şimdilik durmuştu. Coral Mizzen’in dizini sarıktan sonra zıpkınlarını kurbanlarının cesetlerinden çekerek silahları topladı ve Mizzen topalladığı için hiç acele etmeden tünellerden birine doğru yürüyüp gözden kayboldular.

Hâlâ Oyunlar’da haracı olan akıl hocalarına ayrılan bölüme gelen Satyria, çocuklardan sandalyelerini yeniden düzenleyerek dört sandalyelik iki sıra oluşturmalarını istedi. Artık Io, Urban, Clemensia ve Vipsania önde; Coriolanus, Festus, Persephone ve Hilarius ise arkadaydı. Sandalye kapmaca sürüyordu.

Lucky Flickerman’in kuklası olmanın onur kırıcılığı pa-
pağanı için dayanılamayacak bir hal almış olmalıydı çünkü Jubilee avizeden inmeyi reddediyordu. Belki de Lucky’nin stüdyoda bu kadar rahat olmasının nedeni, yayın süresince Heavensbee Salonu’nda ve farklı haraçlar için tezahüratlar yapan bir kalabalığın toplandığı arenanın önünde bulunan muhabirlerinden çok fazla destek almasıydı. Bu kalabalığın içinde, Lucy Gray de yaşlısı genci, kadını erkeği birçok insan tarafından destekleniyordu. Hatta aralarında birkaç Avox bile vardı ama pankartları tutmak için getirildiklerinden onlar sayılmazdı.

Coriolanus, Lucy Gray’in ne kadar çok insanın onu sev-

diğini görmesini, kendisinin onu nasıl savunduğunu bilmesini isterdi. Daha aktif bir stratejiye geçerek, arenada bir şeyin olmadığı sessiz anlarda Lepidus'u yanına çekip haracını yere göğe sığdıramadığı röportajlar vermeye başlamış ve bunun sonucunda, Lucy Gray'in sponsorluk bağışları hiç olmadığı kadar artmıştı. Kızın karnını bir hafta boyunca doyurabileceğine emindi. Geriye Oyunları izleyip beklemekten başka yapacak pek bir şey kalmamıştı.

Treech'in Lamina'dan kalan sahipsiz baltayı alıp Vipsania'nın onu beslemesine yetecek kadar bir süre için dışarı çıkması ve Teslee'nin yere çakılan bir başka dron'la birlikte Urban'ın gönderdiği yiyeceklerle saklandığı yere dönmesi dışında, Reaper'ın uyku mahmuru gözlerini ovarak barikatın içinden çıktığı akşamüstü saatlerine kadar hiçbir şey olmadı. Gözlerinin önündeki manzaraya, Tanner'ın, özellikle de Lamina'nın cesetlerine anlam veremiyormuş gibi bakan Reaper bir süre cesetlerin etrafında dolandıktan sonra Lamina'yı kucağına alıp Bobbin'le Marcus'un yanına götürdü ve üç cesedi yan yana dizdi. Bir süre kirişin önünde volta attıktan sonra Tanner'ın cesedini de Lamina'nın yanına getirdi. Sonraki bir saat içinde Dill'le Sol'un cesetlerini de geçici morguna taşıdı.

Geriye kalan tek ceset Jessup'inkiydi. Reaper muhtemelen kuduz kapmaktan korktuğu için ona dokunmamıştı. Ölü çocukları muntazam bir şekilde yan yana dizdikten sonra ellerini sallayarak cesetlerin üzerinde toplanan sinikleri kovmaya çalıştı. Bunun işe yaramadığını anladığında bir süre düşündükten sonra Panem bayrağının açılmış olduğu tribünlere gitti ve Heavensbee Salonu'nda yeni bir öfke dalgasına neden olurken, bayraktan büyük bir parça daha kesti. Bu kumaş parçasını cesetlerin üzerine

örttükten sonra Lamina'nın bayrak kumaşını alıp pelerin gibi omuzlarına bağladı. Pelerini ona ilham vermişti sanki. Yavaşça etrafında dönerken omzunun üzerinden bakıp pelerinin uçuşunu izledi. Ardından kollarını açıp bir süre etrafta koşturdu. En sonunda günün yorgunluğuyla tribünlere tırmanıp beklemeye başladı.

"Ah, Tanrı aşkına! Şu çocuğun karnını doyur, Clemmie!" dedi Festus.

"Kendi işine bak!" dedi Clemensia.

"Sen vicdansız birisin!"

"Ben iyi bir yöneticiyim. Bu Oyunlar çok uzun sürebilir." Clemensia sevimsiz bir gülümsemeyle Coriolanus'a baktı. "Onu terk etmedim."

Coriolanus, dikişlerinin muayenesi için Hisar'a giderken Clemensia'yı da davet etmeyi düşündü. Yanında birinin olması işine gelirdi; Clemensia da yılanlarını ziyaret edebilirdi.

Saat beşte salonu dolduran Akademi öğrencileri evlerine yollanırken, sekiz akıl hocası da sığır eti güveci ve pastadan oluşan akşam yemeği için bir araya toplandılar. Coriolanus insan olarak Domitia'yı, özellikle de Pup'ı özlediğini söyleyemezdi, yine de ikisinin, kendisiyle Clemensia, Vipsania, Urban gibileri arasında tampon görevi görmelelerini özleyecekti. Heavensbee olmanın acınası hikâyelerini anlatıp duran Hilarius bile çok yorucu olmaya başlamıştı. Satyria saat sekizde akıl hocalarının da gidebileceklerini söylediğinde, muayene için geç kalmadığını uman Coriolanus daha fazla zaman kaybetmeden salonu terk etti.

Hisar'ın kapısındaki nöbetçiler onu tanımışlardı. İçinde ne olduğuna baktıktan sonra bu defa çantasını almadılar ve yanında bir muhafız olmadan laboratuvara inmesine izin

verdiler. Yolu bulmak için bir süre etrafta dolandıktan sonra, klinikte de yarım saat beklemesi gerekti. En sonunda yanına gelen doktor dikişlerin durumunu kontrol edip her şeyin yolunda olduğunu ve olduğu yerde beklemesini söyledi.

Laboratuvarda sıra dışı bir hareketlilik vardı. Hızla yürüyen insanların ayak seslerini, yüksek sesli konuşmaları, sabırsızlıkla verilen komutları duyuyordu. Kulaklarını açıp dikkatle dinlese de bu hareketliliğin nedenini anlayamadı. Birkaç kere *arena* ve *Oyunlar* kelimelerini duyduğu için, Açlık Oyunları'yla laboratuvar arasında nasıl bir bağlantı olabileceğini düşündü. Nihayet Dr. Gaul kliniğe geldiğinde, o da Coriolanus'un dikişlerini üstünkörü bir muayeneden geçirdi ve "Dikişler birkaç gün daha kalsın," dedi. "Gaius Breen'i tanıyor muydun, Bay Snow?"

"Tanıyor muydum derken?" diye sordu Coriolanus, kadının neden geçmiş zamanda konuştuğuna takılarak. "Tanıyorum. Demek istediğim, sınıf arkadaşınız. Arenadaki patlamalarda bacaklarını kaybettiğini biliyorum. Yoksa o..."

"Öldü. Yaralarının neden olduğu komplikasyonlar yüzünden."

"Ah, hayır." Coriolanus söyleneni tam anlamıyla anlayamamıştı. Gaius ölmüş müydü? Gaius Breen? Kısa süre önce Gaius'un anlattığı, bir ayakkabıyı bağlamak için kaç isyancı gerektiğine dair fıkrayı hâlâ hatırlıyordu. "Hastanede onu ziyaret etmeye bile fırsatım olmadı. Cenazesi ne zaman?"

"Bununla ilgileniyorlar. Ama biz resmi bir duyuru yapana kadar haberi kendine saklamak zorundasın. Şu andan bundan sana bahsetmemin tek nedeni, en azından aranızdan birinin Lepidus'a akıllıca bir şey söyleyebilmesi. Bunu yapabileceğine inanıyorum."

“Evet, elbette. Gerçi bunu Oyunlar sırasında açıklamak tuhaf olacak. İsyancıların zaferini açıklamak gibi...”

“Aynen. Ama için rahat olsun, bunun karşılığını vereceğiz. Aslında bana bu fikri veren senin kızın oldu. O kız Açlık Oyunları’nı kazanırsa fikir alışverişinde bulunmalıyız. Ayrıca bana bir makale borçlu olduğunu da unutmadım.” Dr. Gaul bunları söyledikten sonra perdeyi arkasından çekip kliniği terk etti.

Coriolanus gömleğini ilikleyip çantasını aldı. Makalenin ne hakkında olacağını hatırlamaya çalıştı. Kaos? Kontrol? Kontrat? En azından K ile başladığına emindi. Asansöre doğru yürürken, iki asistanın bir el arabasını asansör kabinine sokmaya çalıştıklarını gördü. El arabasında, Clemensia’ya saldıran yılanların olduğu büyük tank duruyordu.

“Soğutucuyu da getirmemizi istemiş miydi?” diye sordu biri.

“Öyle bir şey dediğini hatırlamıyorum,” dedi diğeri. “Yılanların beslendiğini düşünmüştüm. Bunu kontrol etsek iyi olur. Hata yaparsak öfkeden deliye döner.” O anda Coriolanus’u fark eden kız, “Pardon, geri çıkmamız gerekiyor,” dedi.

“Sorun değil.” Asistanların tankı asansörden çıkarmaları için Coriolanus geriye çekildi. Asistanlar dışarı çıktıkları anda asansörün kapıları kapandı. Coriolanus asansörün yukarı çıktığını duydu.

“Ah, üzgünüm. Bir dakika içinde geri gelir,” dedi ikinci asistan.

“Sorun değil,” dedi Coriolanus bir kez daha. Ama ortada ciddi bir sorun olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Laboratuvardaki hareketliliği, *Oyunlar* kelimesinin sık sık

kullanılmasını, Gaius'un ölümünün karşılığının verileceğini söyleyen Dr. Gaul'ü düşünüyordu. "Bu yılanları nereye götürüyorsunuz?" diye sordu, masum masum.

"Başka bir laboratuvara," dedi asistanlardan biri. Coriolanus asistanların arasındaki kaçamak bakışmayı kaçırmadı. "Hadi. Soğutucu için iki kişi gerekiyor." Soğutucuyu getirmeye giden asistanlar Coriolanus'u yılan tankıyla yalnız bıraktılar. *"Aslında bana bu fikri veren senin kızın oldu."* Coriolanus'un kızı. Lucy Gray. Kim Açlık Oyunları'na, valinin kızının sırtından aşağı yılan bırakarak giriş yapardı? *"O kız Açlık Oyunları'nı kazanırsa fikir alışverişinde bulunmalıyız."* Ne üzerine fikir alışverişi? Yılanların nasıl silah olarak kullanılabileceği mi? Tankın içinde kıvrılıp bükülen sürüngenlere bakıp bu yaratıkların arenaya bıraktığını hayal etti. Ne yaparlardı? Saklanırlar mıydı? Avlanmaya mı başarlardı? Haraçlara mı saldırırlardı? Normalde yılanların nasıl davrandıklarını bilseydi bile (kaldı ki bilmiyordu), genetik özellikleri Dr. Gaul tarafından tasarlanmış olduğundan bu yılanların herhangi bir norma uyacaklarından kuşkuluydu.

Acı bir şekilde, son toplantıda Oyunlar'ı kazanacaklarına dair söz verirken Lucy Gray'in elini tutuşu gözlerinin önüne geldi. Ama Coriolanus'un Lucy Gray'i arenadaki zıpkınlarla kılıçlardan koruması nasıl imkânsızsa, bu tanktaki yılanlardan koruması da imkânsızdı. En azından silahlardan kaçıp saklanma şansı vardı. Coriolanus emin değildi ama yılanların dosdoğru tünellere gireceklerini sanıyordu. Karanlık bu yaratıkların koku alma duyularını etkilemezdi. Clemensia'nın kokusunu nasıl tanıyamadılarsa, Lucy Gray'in kokusunu da tanıyamazlardı. Lucy Gray çılgınlık atarak yere serilecekti. Dudakları mosmor kesile-

cek, sonra kanı çekilecekti. Yılanların parlak pembe, mavî, sarı irinleri firfırlı elbisesine sızacaktı... İşte! Yılanları ilk kez gördüğünde ona bir şeyi hatırlatmışlardı ama Coriolanus bunun ne olduğunu çıkaramamıştı. Yılanlar Lucy Gray'in elbisesiyle eşleşiyordu. Sanki en başından beri Lucy Gray'in kaderiydi yılanlar...

Mendilini ne zaman çıkardığını ya da Lucky'nin sihir numaralarındaki mendiller gibi ne zaman tortop ettiğini hatırlayamasa da sırtını güvenlik kamerasına dönerek tanka yaklaştı ve ellerini kapağın üzerine koyup, yılanlar onu büyülemiş gibi içeri doğru eğildi. Ve tankın içine bıraktığı mendilin rengârenk yılanların arasında kayboluşunu izledi.

Ne yapmıştı? Az önce ne yapmıştı? Nereye gittiğini bilmez halde bir sokaktan diğerine geçerken kalbi küt küt atıyor, laboratuvarı yaptığıını anlamlandırmaya çalışıyordu. Net bir şekilde düşünemese de, kesinlikle aşılmaması gereken bir çizgiyi aşmış olması onu dehşete düşürmüştü.

Yürüdüğü bulvar gözlerle doluydu sanki. Dışarıda yalnızca birkaç yayayla sürücü vardı ama bu insanların bile öfkeyle ona baktıklarını hissediyordu. Bir parka girip gölgelerin içinde kalan, etrafı çalılarla sarılı bir banka oturdu. Kulaklarındaki zonklama kesilene kadar, nefesini kontrol altına almak için kendini zorladı. Ardından daha mantıklı düşünmeye çalıştı.

Pekâlâ. Çantasının cebinden çıkardığı, haracının kokusunu taşıyan mendili yılan tankına atmıştı. Bunu, yılanların Lucy Gray'i sokmaması için yapmıştı. Onu öldürmelerini için. Çünkü ona değer veriyordu. Ama bunu yapmasının asıl nedeni ona değer vermesi miydi? Yoksa Plinth Ödülü'nü alabilmesi için kızın Açlık Oyunları'nı kazanmak zorunda olması mıydı? Asıl neden ikincisiyse, ödülü kazanmak için hile yapmıştı. Bu açık ve netti.

Dur bakalım. O yılanların arenaya götürülüp götürülmediğinden emin değildin, diye düşündü. Hatta asistan yılanların başka bir laboratuvara götürüldüğünü söylememiş miydi? Zaten geçmişteki Oyunlar'ın hiçbirinde arenaya tehlikeli hayvanların salınması gibi bir şey görülmemişti. Belki de anlık bir deliliğe kapılmıştı. Ayrıca yılanlar arenaya götürülüyorlarsa bile, Lucy Gray bu yaratıklarla hiç karşılaşmayabilirdi. Arena çok genişti ve yılanların da ortalıkta dolanıp önlerine çıkan herkese saldırdıklarını sanmıyordu. Bunun için üzerlerine basmanız falan gerekirdi. Dahası, Lucy Gray bir yılanla karşılaşsa ve yılan onu sokmasa bile, kim şüpheyeye kapılıp Coriolanus'a kadar ulaşabilirdi? Bunu anlamak, kimsenin sahip olduğunu sanmadığı üst düzey bir bilgi ve erişim gerektirirdi. Hem neden Lucy Gray'in kokusunu taşıyan bir mendile sahip olmuştu ki? Her şey yolundaydı. Bu yüzden başına bir şey gelmeyecekti.

Ama biri yaptıklarını çözsün ya da çözmesin, önemli bir çizgiyi aştığını biliyordu. Aslında bir süredir bu ince çizginin üzerinde dans ediyordu. Lucy Gray'in karnını doyurmak için Akademi'nin yemek salonunda Sejanus'un tabağında bıraktığı yemeği alması gibi. Bu, kızı hayatta tutma arzusunun ve Oyun Kurucular'ın umursamazlığına duyduğu öfkenin neden olduğu ufak çaplı bir ihlaldi. Hatta yaptığının yalnızca insanlık olduğu üzerine bir argüman bile one sürülebilirdi. Ama sırf bu olay yoktu. Şimdi düşündüğünde, son birkaç haftadır üzerinde ilerlediği kaygan zeminin başlangıç noktasının Sejanus'un yemegini kaçırıp Lucy Gray'e götürmesi ve son noktasının kimsenin olmadığı bir parkta, karanlıkta titreyerek oturduğu bu an olduğunu görebiliyordu. Kendini durduramazsa bu kaygan ze-

min onu nereye götürecekti? Daha başka neler yapacaktı? Hayır, buraya kadardı. Bitmişti. Onurunu kaybettiği takdirde geriye hiçbir şeyinin kalmayacağını biliyordu. Artık dalavere olmayacaktı. Artık şaibeli stratejiler olmayacaktı. Artık yanlışlar yapıp bunları gerekçelendirmek olmayacaktı. Bu andan itibaren dürüst bir şekilde yaşayacak ve sonunda dilencinin teki olsa bile, en azından onurlu bir dilenci olacaktı.

Hisar'dan çıktıktan sonra evinden çok uzaklara yürümüştü. Parkta kendine geldiğinde, Plinth'lerin evine birkaç dakikalık mesafede olduğunu fark etti. Neden gidip uğramasındı ki?

Kapıyı açan hizmetçi elbiseli Avox, çantasını işaret etti. Coriolanus çantasını vermesine gerek olmadığını söyleyip Sejanus'un müsait olup olmadığını sordu. Kız onu bir konuk odasına alıp oturmasını işaret etti. Coriolanus beklerken gün görmüş biri olarak odayı inceledi. Şık mobilyalar, kalın halılar, nakışlı duvar kilimleri, bronz bir büst... Apartmanın dışı etkileyici olmasa da, dekorasyonu için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Sosyal statülerini sağlamlaştırmak için Plinth'lere tek gereken Corso Bulvarı üzerinde bir adrestti.

Telaşla odaya dahi özürler sıralamaya başlayan Bayan Plinth'in elleri una bulanmıştı. Görünüşe göre, Sejanus bu akşam yatağa erken girmiş ve Coriolanus da kadını mutfakta yakalamıştı. Coriolanus aşağı kata inip bir fincan çay içmek ister miydi? Ya da Snow'ların evinde olduğu gibi, çay servisini burada da yapabilirlerdi. Mutfaka inip çayı orada içebileceğini söyledi. Plinth'lerden başka hiç kimse bir konuyu mutfakta ağırlamaya kalkmazdı. Ama Coriolanus buraya yargıda bulunmak için değil, kendisine te-

şekkür edilmesi için gelmişti ve bu teşekkür fırından yeni çıkmış bir şeyler içeriyorsa çok daha iyiydi.

“Turta ister misin? Böğürtlenli turtam var. Biraz bekler-sen, şeftalili turta da az sonra olur.” Başıyla, fırına girmeyi bekleyen turtayı gösterdi. “Ya da pastaya ne dersin? Bu öğ-leden sonra muhallebi de yaptım. Yutması kolay olduğundan Avox’lar en çok muhallebiyi seviyor. Kahve mi, çay mı, yoksa süt mü?” Sanki, Coriolanus’a ikram edeceği hiçbir şeyin ye-terli olmayacağını düşündüğünden, anacığın kaşlarının ara-sındaki çizgiler endişeyle derinlik kazanmıştı.

Coriolanus akşam yemeği yemiş olmasına rağmen, Hisar’da olanlar ve sonrasında yaptığı uzun yürüyüş onu tüketmişti. “Süt, lütfen. Böğürtlenli turta da çok iyi olur. Mutfakta kimse elinize su dökemez.”

Anacık büyük bir bardağı ağzına kadar sütle doldurduk-tan sonra, turtanın dörtte birini kesip bir tabağa koydu. “Dondurma sever misin?” Turtanın üzerine birkaç kepçe de vanilyalı dondurma ekledi. Şaşırtıcı ölçüde basit ahşap ma-sadaki sandalyelerden birini çekti. Masanın üzerindeki du-varda çerçevelenmiş bir oya işi asılıydı. Bir dağ manzarası-nın üzerine tek bir kelime yazılmıştı: YUVA. “Bunu kız kar-deşim gönderdi. Memlekette bağlantımın kaldığı tek kişi o. Ya da benimle bağlantı kuran tek kişi diyelim. Evin geri ka-lanıyla uyumsuz olduğunun farkındayım ama burası benim köşem. Lütfen, otur. Turtanı ye.”

Anacığın köşesi üç farklı sandalyenin olduğu bir masa, duvara asılı oya işi ve ufak tefek şeylerle dolu bir raftan oluşuyordu. Bir tuzlukla biberlik, mermer bir yumurta ve kıyafeti yamalı bir bez bebek. Coriolanus bunların kadı-nın memleketinden getirdiği şeylerin tamamı olabileceğini düşündü. Burası onun köşesi olduğu kadar, 2. Mıntıka’ya

adanmış bir mabetti. Geride kalmış dağ mıntıkasına saplantılı bir şekilde tutunması acıklıydı. Başkent'e uyum sağlama umudu bile olmayan, yerinden yurdundan edilmiş bu zavallı insan, günlerini, yedikleri şeylerin tadını asla alamayacak Avox'lara muhallebi yapıp maziye düşünerek geçiriyordu. Coriolanus kadının şeftalili turtayı fırına koymasını izlerken tabağındaki turta diliminden bir ısırık aldığı anda tat tomurcukları zevkle titreşti.

"Nasıl?" diye sordu kadın, endişeyle.

"Harikulade. Elinizin değdiği her şey gibi, Bayan Plinth." Coriolanus abartmıyordu. Anacık acınası kadının teki olabilirdi ama mutfakta tam anlamıyla bir sanatçıydı.

Kendine ince bir tebessüm izni veren kadın masada Coriolanus'a katıldı. "Kapımız sana her zaman açık. Bizim için yaptıklarının karşılığında sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Coriolanus. Sejanus benim hayatım. Buraya kadar geldiğin halde seni göremediği için çok üzgünüm. Çok fazla sakinleştirici alıyor. Yoksa uyuyamıyor. Çok öfkeli. Kendinde değil. Gerçi onun ne kadar mutsuz olduğunu sana anlatmama gerek yok."

"Başkent ona çok uygun bir yer değil."

"Aslında hiçbir Plinth için değil. Strabo şu anda bizim için zor olsa da gelecekte Sejanus ve onun çocukları için hayatın daha iyi olacağını söylüyor ama bilemiyorum." Başını kaldırıp rafına baktı. "İnsanın hayatı, ailesi ve arkadaşlarıdır. Biz kendi hayatımızı 2. Mıntıka'da bıraktık. Ama sen zaten bunu biliyorsun. Bunu görebiliyorum. Büyükannen ve tatlı kuzeninle birlikte olmanıza çok memnunum."

Kendini kadını neşelendirmeye çalışırken bulan Coriolanus, Sejanus Akademi'den mezun olduktan sonra her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Üniversite'de Başkent'in her

yerinden gelen çok sayıda farklı insan vardı. Sejanus'un orada yeni arkadaşlar edineceğine emindi.

Bayan Plinth buna başını sallasa da ikna olmuş görünmüyordu. O sırada mutfağa giren Avox hizmetçi işaret diliyle kadına bir şey anlattı. "Pekâlâ, turtasını bitirdikten sonra gelecek," dedi Bayan Plinth. "Senin için de uygunsa, kocam seni görmek istiyor. Sanırım sana teşekkür edecek."

Coriolanus son lokmasını da yuttuktan sonra Bayan Plinth'e iyi geceler dileyip hizmetçinin peşinden evin ana katına çıktı. Kalın halılar yüzünden ayak sesleri duyulmadığından, kütüphanenin açık kapısının önüne geldiklerinde orada olduğunun farkında olmayan Strabo Plinth'i kısa bir an inceleme şansına kavuştu. Zarif bir taş işçiliğinin ürünü olan şöminenin önünde dikilen uzun boylu adam dirseğini şömine rafına dayamış, gözlerini kışın alevlerin dans edeceği noktaya dikmişti. Soğuk ve boş şöminenin içine öylesine kederli bir ifadeyle bakıyordu ki, adamın orada ne gördüğünü düşünmeden edemedi. Bir eliyle, Bayan Plinth'in tasarımcı elinden çıkma elbisesi ve Sejanus'un takımı gibi, üzerinde eğreti duran pahalı robdöşambrının kadife yakasını tutmuştu. Plinth'lerin gardırobu Başkentli olmak için kendilerini ne kadar zorladıklarının bir göstergesiydi. Büyükhanım üzerine un çuvalından bir elbise geçirse bile seçkin bir Corso sakini olduğunu nasıl belli ediyorsa, Plinth'lerin pahalı ve kaliteli kıyafetleri de Başkent halkının arasına karışmalarını sağlamak yerine, muntakalı kişilikleriyle kan uyuşmazlığı yaratarak daha çok göze batmalarına neden oluyordu.

Konuğunun geldiğini fark eden Bay Plinth'le bakışları kesiştiğinde, çocukken babasıyla karşılaştığı anlarda yaşadığı gerginliği hatırladı. Babası gözlerini üzerine dikti-

ğinde münasebetsiz bir şey yaparken yakalanmış gibi hissedirdi. Ama karşısındaki adam bir Snow değil, Plinth'ti.

Coriolanus yüzüne en iyi sahte gülümsemesini oturttu. "İyi akşamlar, Bay Plinth. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil. Gel, otur lütfen." Bay Plinth, meşe ağacından yapılmış etkileyici çalışma masasının önündeki koltuklar yerine, şöminenin önündeki deri koltukları gösterdi. O halde bu işle ilgili değil, özel bir görüşme olacaktı. "Bir şeyler yedin mi? Benimki de soru! Karım seni hindi gibi doldurmadan mutfağından çıkmana izin vermemiştir ki! Bir içki ister misin? Viski?"

Yetişkinler, hayatı boyunca Coriolanus'a posca'dan daha sert bir içki ikram etmemişlerdi, posca bile kısa sürede sarhoş olmasına neden olurdu. Bu görüşmede böyle bir riske giremezdi. "İnanın hiç yerim kalmadı," dedi hafifçe karnına vurarak. Koltuklardan birine oturdu. "Ama siz keyfinize bakın lütfen."

"Ben içki içmem." Bay Plinth karşısındaki koltuğa oturup bir süre Coriolanus'u inceledi. "Babana benziyorsun."

"Bunu çok duyuyorum. Onu tanıyor muydunuz?"

"İşlerimizin kesiştiği zamanlar oldu." Uzun parmaklarını koltuğunun kolunda tıkırdattı. "Aranızdaki fiziksel benzerlik inanılmaz. Ashında hiç onun gibi değilsin."

Hayır, değilim, diye düşündü Coriolanus. *Ben yoksul ve güçsüzüm.* Ama belki de babasıyla arasındaki farklılıklar bu gecenin amacı açısından olumlu olabilirdi. Stralbo Plinth'in Başkent'e kabul edildiğini ve mühimmat endüstrisinde bir titana dönüştüğünü görmek, mntıkalarından nefret eden babasını kahrederdi. Babası savaşta hayatını bu yüzden kaybetmemişti.

“Hiç değilsin. Aksi takdirde oğlumun peşinden o arena-ya girmezdin. Crassus Snow’un benim için hayatını tehlikeye atacağını hayal etmem bile imkânsız. Kendime bunu neden yaptığını sorup duruyorum.”

Aslında başka seçeneğim yoktu. “O benim arkadaşım.”

“Oğlumla arkadaş olduğunuzu defalarca duymama rağmen buna inanmak benim için kolay değil. Ama en başından beri Sejanus’un seni ayrı bir yere koyduğunu da biliyorum. Belki de annene çekmişsindir. Savaştan önce iş için Başkent’e geldiğim günlerde annen bana karşı her zaman çok nazikti. Mıntikalardan gelmeme rağmen. Tam bir hanımefendiydi. Bunu unutmadım.” Gözlerini Coriolanus’a dikti. “Annene benziyor musun?”

Konuşmaları Coriolanus’un tasarladığı gibi gitmiyordu. Neden ödül parasından konuşmuyorlardı? Kendisine teklif edilmeyen bir ödülü kabul etmek için ikna edilemezdi. “Benzediğimi düşünmekten hoşlanıyorum. Yani, bazı açılardan.”

“Hangi açılardan?”

Bu sorgulama tuhaftı. Her gece uyuması için ona şarkılar söyleyen, sevgi dolu, tapınılası kadına nasıl benzeyebilirdi ki? “Müzik sevgimiz ortak.” Öyle miydi? Annesi müziği çok seviyordu; o da en azından nefret etmiyordu.

“Müzik, ha?” Sanki Coriolanus çok anlamsız bir şey söylemişti.

“Ayrıca onun gibi ben de, iyi talihin her zaman... her gün karşılığının ödenmesi gereken bir şey olduğuna inanıyorum. İnsan, talihinin iyi olmasını alsa kanıksamamalı,” diye ekledi. Ne demek istediğine dair hiçbir fikri olmasa da, Bay Plinth bunu anlamış gibi görünüyordu.

Adam bir süre düşündükten sonra, “Buna katılıyorum,” dedi.

"Ah, güzel. Evet, o halde... Sejanus..."

Bay Plinth'in yüzünde yorgun bir ifade belirdi. "Sejanus. Evet. Bu arada oğlumun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok. Dedğim gibi, Sejanus benim arkadaşım." Zaman gelmişti. Bay Plinth'in ona para önermesinin, kendisinin bunu reddetmesinin, ikna sürecinin ve en sonunda parayı kabul etmesinin zamanı gelmişti.

"Güzel. Artık evine dönsen iyi olur. Haracın hâlâ Oyunlar'da, değil mi?" diye sordu Bay Plinth.

Bu şekilde gönderilmesi karşısında afallayan Coriolanus ayağa kalktı. "Evet. Haklısınız. Yalnızca Sejanus'un nasıl olduğunu merak etmiştim. Yakında okula döner mi?"

"Belirsiz. Ama uğradığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sejanus'a herkesin onu özlediğini söyleyin lütfen. İyi geceler."

"İyi geceler," dedi Bay Plinth, Coriolanus'u başıyla selamlayarak. Para yoktu. Tokalaşma bile yoktu.

Coriolanus hayal kırıklığına uğramış, dengesini kaybetmişti. Çıkarken eline tutuşturulan yiyecek dolu ağır paket ve evine ailenin arabasıyla bırakılması iyi bir teselli ödülü olsa da Plinth'lere yaptığı ziyaret tam anlamıyla zaman kaybı olmuştu. Özellikle de Dr. Gaul'ün istediği makale hâlâ yazılmayı bekliyorken. "*Ödül başvurusuna eklenecek etkili bir makale olmalı.*" Neden her şey çok zor olmak zorundaydı?

Tigris neden geç kaldığını sorduğunda, nasıl olduğunu görmek için Sejanus'a uğradığı söyledi. Kuzeni sorular sorup konunun üzerine gitmek yerine, ona özel yasemin çaylarından bir fincan koydu. Tramvay jetonu savurganlığı gibi, bu yasemin çayı da lükstü ama artık kimin umurun-

daydı ki? Çalışmak için masasına oturduğunda önündeki kâğıda K ile başlayan kelimeleri sıraladı. Kaos, Kontrol. Diğeri neydi? Hah, kontrat. İnsanlık kimsenin kontrolünde olmadığına ne olurdu? Yazması gereken konu buydu. Coriolanus bu sorunun cevabını kaosla vermiş; Dr. Gaul de yazmaya kaostan başlayabileceğini söylemişti.

Kaos. Aşırı ölçüde düzensizlik ve kargaşa. “Arenada olmak gibi,” demişti Dr. Gaul. Bunun “*harikulade bir fırsat*” olduğunu da eklemişti. “*Dönüştürücü.*” Hiçbir kuralın, kanunun ve eylemlerin sonuçlarının olmadığı arenada bulunmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Arenadayken ahlaki pusulasının ibresi sapıtmış gibi bir o yöne, bir bu yöne dönmüştü. Avlanmak üzere olmanın dehşetiyle, kısa bir süre içinde kendisi bir avcıya dönüşmüş, hiç tereddüt etmeden Bobbin’i öldürebilmişti. Evet, arenadaki deneyimi dönüştürücüydü ama orada gurur duyduğu bir şeye dönüşmemişti. Dahası, bir Snow olarak çoğu insana kıyasla kendini çok daha iyi kontrol edebilen biriydi. Bütün dünya aynı kurallarla (daha doğrusu kuralsızlıkla) oynamaya başlarsa neler olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Hiçbir eylemin sonuçlarının olmadığı bir dünya. İnsanların istedikleri her şeyi istedikleri zaman alabildikleri, gerekirse bunun için kan dökebilecekleri bir dünya. Her şeyin hayatta kalmakla ilgili olduğu bir dünya. Savaş sırasında Başkent’te insanların evlerinden dışarı adım atamayacak kadar korktukları günler yaşanmıştı. Kanunsuzluğun Başkent’in tamamını bir arenaya dönüştürdüğü günlerdi bunlar.

Oyleyse kaosun özünde kanunsuzluk vardı. Bu nedenle insanların belli kanunlar üzerinde anlaşmaları gerekiyordu. Dr. Gaul’un kontrat, yani “toplumsal sözleşme” ile kastettiği bu muydu? Bir insanı soymamak, suistimal etme-

mek, öldürmemek için yapılan bir anlaşma mıydı, bu sözleşme? Oyle olmalıydı. Kanunların uygulanabilmesi gerekliğinden, bu noktada kontrol devreye giriyordu. Sözleşmenin geçerliliğini korumasını ve uygulanmasını sağlayacak bir kontrol mekanizması olmadığında, kaos çıkardı. Kontrol mekanizmasının gücü insan kitlelerinin gücünden fazla olmalıydı. Yoksa insanlar bu mekanizmaya karşı koymaya çalışırlardı. Bu kontrolü sağlayabilecek tek güç de elbette Başkent'ti.

Bütün bu kavramları çözmesi sabahın ikisini bulsa da yazdıkları bir sayfayı ancak doldurmuştu. Dr. Gaul'un daha fazlasını beklediğinin farkındaydı ama bu gecelik elinden gelen bu kadardı. Uykusunda, Lucy Gray'in gökkuşağı yılanları tarafından avlandığı korkunç kâbuslar gördü. Sabah marş okuyan Büyükhanım'ın sesiyle irkilerek uyanığında titrediğini fark etti. *Kendini kontrol etmelisin*, diye düşündü. *Oyunlar sonsuza dek sürmeyecek.*

Bayan Plinth'in paketinden çıkan lezzetler, Oyunlar'ın dördüncü gününün sabahında Coriolanus'a güç verdi. Tramvayda bir dilim böğürtlenli turta, sosisli börek ve peynirli tarttan oluşan kahvaltısını yaptı. Oyunlar nedeniyle Akademi'de yediği akşam yemekleri ve Plinth'lerin ikramları yüzünden göbeği çıkmaya başlamıştı. Eve yürüyerek dönmeye yeniden başlamalıydı.

Geriye kalan sekiz akıl hocasının oturduğu kürsünün etrafına kadife bir ip çekilmiş ve akıl hocalarının sandalyelerinin arkasına adlarının yazılı olduğu kâğıtlar asılmıştı. Yerlerin sabitlenmesi yeni bir durumdu; bunu yapmalarının nedeni herhalde son günlerde akıl hocaları arasında artan atışmaları biraz olsun frenlemektir. Coriolanus gene arka sırada olduğunu gördü ama artık Io ve Urban'ın ara-

sında oturması gerekiyordu. Zavallı Festus, Viprania'yla Clemensia arasında kalmıştı.

Lucky, kuştan çok tavşana uygun gibi görünen bir kafese kapatılmış cefakâr papağanı Jubilee'yle yayını açtığında, büyük ihtimalle haraçlar hâlâ uykuda olduğundan arenada hiç hareket yoktu. Tek gelişme birinin (muhtemelen Reaper'ın), Jessup'ın cesedini de barikatın önündeki diğer cesetlerin yanına taşımış olmasıydı.

Coriolanus gergin halde Gaius Breen'in ölümünün duyurulmasını beklese de, henüz bir açıklama yapılacaktı gibi görünmüyordu. Oyun Kurucular arenanın önündeki, sayıları her gün artıyormuş gibi görünen kalabalığın görüntülerini yayına vermekle meşguldü. Hayran kulüpleri artık üzerinde haraçlarla akıl hocalarının yüzlerinin olduğu tişörtler giiyorlardı. Coriolanus salonun dev ekranında bir tişörtün üzerindeki kendi yüzünü gördüğünde hem sevindi hem de utandı.

Arenaya ilk haracın çıkması için birkaç saat geçmesi gerekti. İzleyicilerin bu haracın kim olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

"Bu Wovey!" diye bağırdı Hilarius, rahatlayarak. "Hayattaymış!"

Coriolanus, zaten çok sıska bir kız olarak hatırladığı Wovey'in artık iskelete dönüştüğünü gördü. Bir deri bir kemik kalmış, yanakları çökmüş kızın kollarıyla bacakları ince çöpleri andırıyordu. Üzerinde kirli çizgili elbisesiyle tünelin ağzında yere çöken kız gözlerini kısarak güneşe baktı. Elinde boş bir su şişesi vardı.

"Biraz daha dayan, Wovey! Su ve yemek geliyor!" dedi Hilarius, başını iletişim bilekliğinin ekranına gömerek. Coriolanus bu kızın çok fazla sponsoru olduğunu sanmı-

yordu ama gene de her zaman kazanma ihtimali en düşük olan oyuncu üzerine bahis yapan birileri olurdu.

Lepidus'un mikrofon uzattığı Hilarius, Wovey'in maharetleri hakkında uzun uzun konuştu. Oyunlar'ın başlangıcından beri ortalıkta görünmemesini kızın saklanmaktaki ustalığına bağlayan Hilarius, zaten en başından beri stratejilerini, diğerleri birbirlerini öldürürken Wovey'in saklanması üzerine kurduklarını iddia etti. "Bakın! Wovey artık son sekizde!" Arenanın üzerinde beliren yarım düzine dron kıza doğru ilerlemeye başladığında Hilarius daha da heyecanlandı. "İşte, yemeğiyle suyu da geliyor! Tek yapması gereken bunları alıp yeniden saklanmak!"

Dron'ların bıraktığı yiyeceklerle su şişeleri üzerine yağarken ellerini havaya kaldırsa da, Wovey sersem bir haldeymiş gibi görünüyordu. Yere eğilip önünü görmüyormuş gibi elleriyle etrafını yoklayarak bir su şişesini bulduğunda, kapağını açmakta zorlandı. Birkaç yudum su içtikten sonra sırtını duvara yaslayarak yere çöktü ve hafifçe geçirdi. Ağzının kenarından gümüş rengi bir sıvı süzülürken hareketsiz kaldı.

İzleyiciler ne olduğunu anlayamadan bir dakika kadar ekrana baktılar.

"Bu kız öldü," dedi Urban en sonunda.

"Hayır! Ölmedi! Yalnızca dinleniyor!" dedi Hilarius.

Ama Wovey'in gözlerini kırpmadan güneşe baktığı süre uzadıkça, kızın ölmediğine inanmak da zorlaşıyordu. Coriolanus kızın ne berrak ne de kanlı olan salyasını incelerken, en sonunda Lucy Gray'in fare zehrini kullanmanın bir yolunu bulmuş olabileceğini düşündü. Bir şişede birkaç yudum su kaldığında içine zehri katıp şişeyi tünellerden birine bırakmış olması muhtemeldi. Çaresiz kalan Wovey bu

şiseyi bulduğunda hiç düşünmeden kafasına dikmiş olabildi. Ama hiç kimse, hatta Hilarius bile şüphelenmiş görünmüyordu.

“Bilemiyorum,” dedi Lepidus, Hilarius’a. “Arkadaşın haklı olabilir.”

Hilarius’un pes edip yerinden kalkması ve sandalyesini akıl hocaları bölümünden çıkarması için, Wovey’in hiç hayat belirtisi göstermediği on uzun dakika daha geçmesi gerekti. Lepidus çocuğa övgüler yağdırmaya başladığında, hayal kırıklığına uğramış olmasına rağmen, Hilarius her şeyin daha kötü olabileceğini söyledi. “Ne kadar sıksa, ufak tefek bir kız olduğunu düşünecek olursak, çok uzun süre dayandı. Karnını doyurabilmem için dışarı daha önce çıkmasını isterdim ama gene de başımı dik tutabileceğimi düşünüyorum. Son sekize kalmak hafife alınacak bir başarı değil!”

Coriolanus aklındaki listeyi güncelledi. Geriye 3 ve 4. Mıntıkaların kız ve erkek haraçlarıyla Treech ve Reaper kalmıştı. Lucy Gray’le zafer arasında yalnızca bu altı haraç duruyordu. Onlara gereken bu altı haracı aşmak ve bol şanstı.

Wovey’in ölümünü bir süre arenadaki hiçbir haraç fark etmedi. Hâlâ üzerinde olan peleriniyle Reaper barikattan dışarı çıktığında öğle yemeği zamanı gelmek üzereydi. Wovey’e temkinli adımlarla yaklaşıp da bu kız canlıyken bile tehdit değildi. Kızın yanına çöken Reaper, Hilarius’un gönderdiği bir elmayı yerden aldı ve çatık kaşlarla ölü kızın yüzünü yakından incelemeye başladı.

Reaper anladı, diye düşündü Coriolanus. En azından bunun doğal bir ölüm olmadığından şüpheleniyor.

Reaper elindeki elmayı atıp Wovey’i kucakladı ve yere

saçılmış olan yiyecek paketleriyle su şişelerini olduğu gibi bırakıp kızı ölü haraçların yanına götürdü.

“Görüyor musunuz?” dedi Clemensia. “Neyle uğraştığımı görüyor musunuz? Haracımın zihinsel dengesi bozuk.”

“Sanırım haklısın,” dedi Festus. “Daha önce söylediklerim için üzgünüm.”

Bu kadarla kaldı. Wovey’in ölümü arenanın dışında hiç şüphe uyandırmazken, arenada da ölüm nedeninden şüphelenmiş gibi görünen yalnızca Reaper olmuştu. Lucy Gray dikkatsiz davranmazdı. Hatta şüphe çekmemek için zaten bir ayağı çukurda olan Wovey’i seçmiş olabilirdi. Ama Coriolanus haracıyla iletişime geçip stratejilerini güncelleyemekten hiç memnun değildi. Geriye çok az haraç kalmışken, saklanmak hâlâ en iyi yol muydu? Yoksa Lucy Gray artık daha mı agresif davranmalıydı? Ama elbette Lucy Gray’in anbean orada ne yaptığını bilmiyordu. Kız şu anda bile birinin önüne zehirli yiyecek veya su sürüyor olabilirdi. Her halükârda haracının daha çok yiyecekle suya ihtiyacı vardı ve yüzünü göstermediği takdirde bunu ona sağlayamazdı. Buna inanmasa da aklından geçenleri telepatiyle Lucy Gray’e iletmeyi bile denedi. *Sana yardım etmeme izin ver, Lucy Gray. Ya da en azından yüzünü göster ki iyi olduğunu bileyim. Seni özlüyorum.*

Reaper tünellere geri döndüğünde 4. Mıntıka haraçları da Wovey’in yiyeceğiyle suyunu almak için dışarı çıktılar. Mizzen’le Coral’ın, Wovey’in neden öldüğünü bir an olsun düşünmeden yiyeceklerle suları toplamaları, Coriolanus’a kızın zehirlenmiş olma olasılığının kesinlikle göz ardı edildiğini gösterdi. Wovey’in can verdiği yere oturup her şeyi yiyip içtikten sonra Mizzen’le Coral da tünellerine geri döndüler. Mizzen topallayarak yürüse de bu haliyle bile

geriye kalan haraçların çoğunu haklayabilirdi. Coriolanus, Oyunlar'ın sonunda galibi belirlemek için 4. Mıntıka'nın iki haracının karşı karşıya gelebileceğini düşündü.

Coriolanus hiçbir zaman okulda verilen öğle yemeğini bitirmeden masadan kalkmamıştı ama yemek zamanı geldiğinde erişte üzerine lima fasulyesiyle doldurulmuş karton kâseleri görmek midesini kaldırdı. Plinth'lerden gelen yiyeceklerle yaptığı sağlam kahvaltı nedeniyle hâlâ tok olduğundan ağzına tek bir kaşık fasulye bile sokamadı. Kınama cezası almamak için kimseye çaktırmadan dolu kâsesini Festus'un boşalmış kâsesiyle değiştirdi. "Sen ye. Lima fasulyelerinin tadı bana hâlâ savaşı hatırlatıyor."

"Bende de yulaf ezmesi aynı etkiyi yaratıyor. Yulaf ezmesi kokusu aldığım anda kendimi bir sığınağa atabiliyim," dedi Festus, Coriolanus'un fasulyelerini mideye indirmeden önce. "Teşekkürler. Sabah geç kalktığım için kahvaltı edememiştim."

Coriolanus lima fasulyelerinin kötü bir işaret olmamasını umdu. Ama bunu aklından geçirdiği anda kendine kızdı. Batıl inançlara kapılmanın zamanı değildi. Aklını başına toplamak, kameralara iyi görüntü vermek ve günü kazasız belasız atlatmak zorundaydı. Lucy Gray artık acıkmış olmalıydı. Suyunu yudumlarken bir sonraki yiyecek teslimatını planlamaya başladı.

Hilarius elendikten sonra arka sıradaki üç akıl hocaları sandalyesi bitleştirilmişti ve Coriolanus gene ortada oturuyordu. Domitia'nın dediği gibi, bu olay sandalye kapmaca oyununa dönüşmüştü ve zaten çocukluğunda birlikte oyun oynadığı arkadaşları da şu andaki akıl hocalarıydı. Bir gün çocukları olursa (gelecekte çocuk sahibi olmayı planlıyordu), onlar da Başkent'in seçkin sosyal tabaka-

sına dahil olabilecekler miydi? Yoksa alt sınıflara mı düşeceklerdi? Daha geniş bir ailesinin olmasını isterdi ama kuzaklarında kendinden ve Tigris'ten başka Snow yoktu. Tigris de olmasaydı, Coriolanus'un geleceğe yapayalnız ilerlemesi gerekirdi.

Öğleden sonra arenada pek bir şey olmadı. Karnını doyurmak istediği Lucy Gray'in görünmesini beklese de kız hâlâ ortalıkta değildi. Bu saatlerde tek heyecan kaynağı, Oyunlar'ın galibi olmayı kimin hak ettiği üzerine tartışmaya başlayan Coral hayranlarıyla Treech hayranları arasında çıkan arbede oldu. Birkaç yumruklaşmanın ardından muhafızlar araya girip tarafları meydanın iki ayrı ucuna gönderdi. Kendi hayranlarının daha klas insanlar olduğunu görmek Coriolanus'u memnun etmişti.

Akşamüstü saatlerinde stüdyoda Lucky'nin karşısına Dr. Gaul oturdu. Kadın bir elinde Jubilee'nin kafesini tutuyordu. Lucky, uyumak için rahat bir pozisyon bulmaya çalışan küçük bir çocuk gibi kafesin içinde bir o yana, bir bu yana dönen papağanını endişeyle izlerken belki de onu laboratuvara kaptırmaktan korkuyordu. "Bugün özel bir konuğumuz var. Baş Oyun Kurucu Dr. Gaul. Kendisi Jubilee'yle de hemen arkadaş oldu. Buraya üzücü bir haberle geldiğinizi duydum, Dr. Gaul."

Dr. Gaul, kafesi sehpanın üzerine koydu. "Evet. Arenada gerçekleşen isyancıların bombalı saldırısında aldığı ağır yaralar nedeniyle bir başka Akademi öğrencimiz, Gaius Breen hayatını kaybetti."

Sınıf arkadaşları ağlamaya başlarken, Coriolanus kendini kontrol altında tutmaya çalıştı. Gaius'un ölümü üzerine görüşlerini belirtmesi için mikrofon her an ona tutulabilirdi ama gerginliğinin nedeni bu değildi. Dünyada tek

bir düşmanı bile olmayan Gaul'u övgüyle anmak kolaydı.

"Aileaine baş sağlığı diliyoruz," dedi Lucky.

Dr. Gaul'ün ifadesi sertleşti. "Evet. Ama lafla peynir gemisi yürümediği gibi, isyancı düşmanlarımızın ıslatma güçlüğü çektiklerini de biliyoruz. Bu yüzden, bir çocuğumuzu daha kaybetmemizin karşılığında, onların arenada bulunan çocukları için özel bir şey planladık."

"O halde arenaya bağlanalım mı?" dedi Lucky.

Arenanın ortasında, kim bilir neyin peşinde olan Teslee'yle Circ bir moloz yığınının üzerine eğilmişlerdi. Görünüşe göre, peleriniyle tribünlerin en üst sırasına oturup sırtını arena duvarına yaslamış olan Reaper'la hiç ilgilenmiyorlardı. Birdenbire bir tünelden dışarı fırlayan Treech 3. Mıntıka'nın haraçlarına doğru koşmaya başladığında, Teslee'yle Circ kaçıp barikatın içine saklandılar.

Salondaki izleyiciler kafa karışıklığıyla kendi aralarında konuşmaya başladılar. Dr. Gaul'ün söz verdiği "özel şey" neredeydi? Bu sorunun cevabını, arenanın üzerinde beliren aşırı büyük bir dron verdi. Gökkuşağı yılanlarıyla dolu tank geliyordu.

Coriolanus yılanları arenaya bırakma fikrinin hayal gücünün bir ürünü olduğuna kendini ikna etmişti ama tankın arenanın üzerinde görünmesi bu belirsizliğe son noktayı koydu. Yapbozun parçalarını doğru sırada birleştirmişti. Tek bilmediği, yılanların serbest bırakılmaya nasıl tepki verecekleriydi. Ama Dr. Gaul'ün o laboratuvarda süs hayvanları değil, ölümcül silahlar geliştirdiğini biliyordu.

Büyük bir dron'un getirdiği sıra dışı paket elbette Treech'in dikkatini çekmişti. Belki de ona çok özel bir bağış gönderildiğini düşünüyordu çünkü dron arenanın ortasına yaklaşırken olduğu yerde durmuş, yukarı bakıyor-

du. Teslee'yle Circ de duraksamışlardı. Reaper bile sevkiyatı izlemek için ayağa kalkmıştı. Dron, üzeri örtülmemiş olan tankı yaklaşık on metrelik yükseklikten yere bıraktı. Zemine çarptığında parçalanmayan tank birkaç kere sekti ve durduğunda yapraklarını açan bir çiçek gibi, cam duvarları açıldı.

Dört bir tarafa saçılan yılanlar tozlu zeminde rengârenk bir karmaşa yarattılar.

Ön sırada oturan Clemensia ayağa fırlayarak insanın kanını donduran bir çığlık attı. Bu çığlıkla irkilen Festus az kalsın sandalyesinden düşecekti. İzleyiciler ekrandaki yeni gelişmeyi henüz idrak etmeye başladıklarından, Clemensia'nın tepkisi aşırı görünüyordu. Kızın paniğe kapılıp başına gelen her şeyi bağıra çağıra anlatmaya başlamasından korkan Coriolanus yerinden kalkıp ona arkasından sarıldı. Bunu Clemensia'yı sakinleştirmek için mi, yoksa zapt etmek için mi yaptığından emin değildi ama kız birkaç saniye içinde kaskatı kesilip sessizleşti.

"O yılanlar burada değil. Arenadalar," diye fısıldadı Coriolanus, Clemensia'nın kulağına. "Güvendesin." Ama ekrandaki aksiyon sürdüğü için kollarının arasında sımsıkı tuttuğu kızı bırakmadı.

Belki de kereste mıntıkasından geldiği için yılanlara aşına olan Treech, Dr. Gaul'ün yaratıkları tanktan dışarı saçıldığı anda geriye dönüp tribünlere koşmaya başladı. Bir moloz yığınının üzerinden keçi gibi sıçrayarak tribünlere atladı ve en üst sıradaki koltuklara doğru koşmaya devam etti.

Diger taraftan, bir an için yaşadıkları kafa karışıklığı Teslee'yle Circ'e pahalıya patladı. Teslee, Marcus için kurulan iskelenin direklerinden birine koşup birkaç metre

yukarı tırmanarak kendini güvenli bir yere çekmeyi başarsa da paslı bir mızrağa takılıp yere düşen Circ yılanlara yakalanmaktan kurtulamadı. Bir düzine yılan dişlerini çocuğun vücuduna sapladıktan sonra tatmin olmuş gibi yollarına devam ettiler. Yaralarından akan irinler kısa süre içinde Circ'ün vücudunun pembe, sarı ve mavi şeritlerle kaplanmasına neden oldu. Clemensia'dan daha ufak tefek bir çocuk olan Circ'ün sistemine iki kat fazla zehir girmişti. Yaklaşık on saniye boyunca nefes almak için çırpındıktan sonra Circ hareketsiz kaldı.

Tutunduğu direkte, dehşet dolu bir ifadeyle onun cesedine bakan Teslee hıçkırıyordu. Yılanların bir kısmı direğin etrafında dönüp durmaya başlamışlardı.

Bu sahnenin üzerinde Lucky'nin dış sesi patladı. "Neler oluyor?"

"Bu muttasyonları Başkent'teki laboratuvarlarımızda geliştirdik," diye açıkladı Dr. Gaul. "Şu anda hâlâ bebeklik dönemindeler ama tam boyutlarına ulaştıklarında bir insandan çok daha hızlı hareket edebilecekler ve o direğe tırmanmak onlar için hiç sorun olmayacak. Bu yılanlar insanları avlamak için tasarlandılar ve kayıplarını kısa sürede telafi edebilmek için çok hızlı bir şekilde üreyebiliyorlar."

Bu arada tribünlerdeki Treech skor tabelasının üzerindeki dar çıkıntıya tırmanmış; Reaper ise basın tribününün üzerine çıkmıştı. Moloz yığınlarının üzerinden tribünlere geçmeyi başaran az sayıdaki yılan, ikisinin sığındıkları yerlerin altında toplanıyorlardı.

Mikrofonlar bir kızın boğuk çığlığını yakaladı.

Yılanlar Lucy Gray'i yakaladı, diye düşündü Coriolanus, endişeyle. *Mendil işe yaramadı.*

Ama tam o anda, Mizzen barikata en yakın tünelden

dışarı fırladı. Mizzen'in peşinden çığlıklar atarak gelen Coral'ın kolunda, dişlerini kızın etine saplamış bir yılan sallanıyordu. Coral bu yılanı çekip attıysa da aynı anda onu kovalayan diğerleri diz altından kızın bacaklarına saldırdılar. Elindeki zıpkını yere atan Mizzen ise Teslee'nin tırmandığı direğin karşısındaki diğer direğe koşuyordu. Dizi yaralı olmasına rağmen, Lamina'yı öldürmek için direğe tırmandığı sürenin yarısı kadar bir sürede yukarı tırmandı. Coral'ın dehşet verici ama kısa süren ölümüne de buradan tanıklık etti.

Zeminde saldıracakları hedef kalmadığında yılanların çoğu Teslee'nin direğinin altında toplanmaya başladı. Direğe tutunan elleri çözülmek üzereymiş gibi görünen kız, ona yardım etmesi için Mizzen'e bağırsa da, Mizzen sadece şaşkın şaşkın başını iki yana sallayabildi.

İzleyiciler birbirlerine sessiz olmalarını söylemeye başladığında Coriolanus bunun nedenini anlayamadı. Ama salona sessizlik çöktüğünde, keskin kulaklara sahip olanların daha önce yakaladığı sesi o da duydu. Arenanın bir yerlerinde biri şarkı söylüyordu.

Bu onun kızıydı.

Lucy Gray tünellerin birinden geri geri yürüyerek dışarı çıktı. Ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyor, geriye doğru her adımını büyük bir dikkatle atarken, şarkısının ritmiyle hafifçe sallanıyordu.

La, la, la, la,

La, la, la, la, la, la,

La, la, la, la, la, la ...

Şu an için şarkısının sözleri bu kadar olsa da, yeterince

ilgi uyandırmayı başarmıştı. Melodiyle büyülenmiş gibi görünen yarım düzine yılan kızın peşine takılmıştı.

Coriolanus sakinleşen Clemensia'yı bırakıp hafifçe iterek Festus'a yönlendirdi. Lucy Gray geri geri yürüyerek Jessup'ın cesedinin bulunduğu yere doğru ilerlerken, o da nefesini tutup ekrana doğru geldi. Kız bilerek ya da bilme-yerek arenadaki mikrofonlardan birine yaklaştığı için sesi de gittikçe yükseliyordu. Belki de son bir şarkının, son bir performansın başlangıcıydı bu.

Ama yılanlardan hiçbiri ona saldıracakmış gibi görün-müyordu. Hatta arenanın dört bir yanındaki diğer yılanla-rı da kendine çekiyordu. Teslee'nin tutunduğu direğin di-binde bekleyen yılanların sayısı azalmıştı. Tribünlerle tü-nellerdeki düzinelerce yılan da Lucy Gray'e doğru ilerliyor-du. Bir süre sonra, etrafını saran yılanlar yüzünden Lucy Gray durmak zorunda kaldı. Parlak bedenli yaratıklar kı-zın çıplak ayaklarının üzerinden geçip bileklerinin etra-fında dolanırken, Lucy Gray yavaşça eğilerek bir mermer parçasının üzerine oturdu.

Mermere oturduğunda, arenadaki bütün yılanları davet edermiş gibi, parmaklarının ucuyla fırfırlı eteğini tozlu ze-mine açtı. Yılanlar kızın etrafını sarıp safları sıkılaştırır-ken, rengi solmuş, kirli etek kısa sürede görünmez oldu ve yerini, kıvrılıp bükülen sürüngenlerle örülmüş rengârenk bir eteğe bıraktı.

Yılanların niyetini anlayamamış olan Coriolanus yumruklarını sıkmişti. Yazdığı teklif raporunun sayfalarından kokusunu aldıkları için, laboratuvarında yılanlar onu görmezden gelmişlerdi. Ama arenada izlediği aynı yılanlar mıknatısa çekilen metal parçaları gibi haracının etrafını sarıyorlardı. Bunun nedeni ortam farklılığı olabilir miydi? Tanklarının kapalı, sıcak ortamından birdenbire ve çok sert bir şekilde arenanın açık, geniş arazisine salıverildikleri için onlara tanıdık gelen yegâne kokuya mı çekiliyorlardı? Lucy Gray'e yönelmelerinin nedeni kızın eteğine sığınarak güvenliğe ulaşma istekleri miydi?

Ayrıca Lucy Gray de bu yılanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yılanların Clemensia'ya saldırdığı gün hayvanat bahçesine gittiğinde Lucy Gray'e her şeyi anlatmak istemişti ama kızın durumu çok daha kötü olduğu için bunu yapmamıştı. Ona laboratuvarında olanları anlatmış olsaydı bile, şu anki manzaraya bakıp Oyunlar'a dahil edilen yılanların davranışlarını etkileyecek bir yol bulduğuna inanması zordu. Lucy Gray yılanları neyin kontrol altında tuttuğunu sanıyordu? Herhalde bunu söylediği şarkıy-

la yaptığını düşünüyordu. Geldiği yerde de yılanlara şarkı mı söylüyordu? “*O yılan çok yakın bir arkadaşım,*” demişti hayvanat bahçesinde konuştuğu kıza. Belki 12. Mıntıka’da arkadaşlık kurduğu birkaç yılan olmuştu. Belki şarkı söylemeyi kestiği anda onu öldüreceklerini düşünüyordu. Belki de bu onun son performansıydı. Lucy Gray ortaya etkileyici bir final gösterisi koymadan asla sahneyi terk etmezdi. Her zaman yaptığını yaparak, bulabildiği en parlak spot ışıklarının altında ölmek isterdi.

Lucy Gray yumuşak ama berrak bir sesle şarkısının sözlerini okumaya başladı.

Cennete gidiyorsun yavaşça
Hayallerindeki öbür dünyaya
Benim de tek ayağım kapıda
Ama kanatlanmadan önce
Halletmem gereken işler var
Burada, eski dünyamızda

Coriolanus bunun muhtemelen eski bir şarkı olduğunu düşündü. Şarkıda öbür dünyanın geçmesi, aklına Sejanus’u ve ölülerin üzerine serptiği ekmek kırıntılarını getirmişti. Ama eski dünyamız derken de şu andan bahsediyor olmalıydı. Buradan. Hâlâ hayatta olduğu “şimdi”den.

Gideceğim buralardan
Şarkımı tamamladığımda
Grubumu dağıttığımda
Kartlarımı oynadığımda
Borçlarımı kapattığımda
Pişmanlığım kalmadığında

Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Oyun Kurucular geniş açılı bir çekime geçtiklerinde buna itiraz eden Coriolanus tam öfkeyle bağırarakken bu kararın nedenini anladı. Arenadaki tüm yılanlar şarkıyla büyülenmiş, Lucy Gray'e doğru ilerliyordu. Teslee'nin direğinin altında toplanan, çocuğu avlamaya hazır olan yılanlar bile hedeflerini bırakıp Lucy Gray'e yönelmişti. Yaşadığı travmayla tir tir titreyen Teslee direktten aşağı kayarak zemine indi ve barikatın tel örgüyle kapatılmış kısmına tırmanıp kendini daha güvenli bir noktaya attı. Lucy Gray'in şarkısı devam ediyordu.

Yetiyeceğim sana
Bardağımı boşalttığımda
Arkadaşlarımı yıprattığımda
Seçeneğim kalmadığında
Gözyaşlarımı kuruttuğumda
Korkularımdan kurtulduğumda
Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Kamera yeniden Lucy Gray'e odaklanmıştı. Coriolanus, geldiği yerde Lucy Gray'in genellikle kafayı bulmuş dinleyicilere şarkı söylediğini sanıyordu. Röportaj gecesine hazırlanırken kızın, insanın aklına bir meyhanede cin bardaklarını sallayarak sahneye eşlik eden sarhoşları getiren birçok şarkısını dinlemişti. Ama görünüşe göre, bu şarkıyla kendinden geçmek için insanın illa kafayı bulması gerekmiyordu. Omzunun üzerinden arkasına baktığında, Heavensbee

Salonu'ndaki bazı izleyicilerin şarkının ritmiyle sallanmaya başladıklarını gördü. Bu sırada Lucy Gray'in sesi yükselerek arenada yankılanmaya başladı.

Haberler getireceğim sana
Ölesiye dans ettiğimde yalın ayaklarımla
Vücudumun kapısına kilit vurulduğunda
Kayıgım karaya oturduğunda
Son skora bakıp yutkundüğümde
Yere serilip kaldığımda
Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Ve kreşendoya çıkarak şarkısını tamamladı.

Bir kumru gibi saf olduğumda
Nasıl sevileceğini anladığımda
Geride hiçbir şeyin kalmadığı
Eski dünyamızda

Salondaki izleyiciler nefeslerini tutmuşken son nota havada asılı kaldı. Kızın sesinin yankısı dindiğinde (Coriolanus bunu hayal ediyor olabilir miydi?) yılanlar kıvrılıp bükülmeye başladı. Ama Lucy Gray kucağındaki huzursuz bir bebeği teskin ediyormuş gibi yumuşak bir sesle mırıldanmaya başladığında, yılanlar yeniden sakinleşirken salondaki izleyiciler de rahat bir nefes aldılar.

Yayın stüdyoya döndüğünde, Lucky de yılanlar kadar büyülenmiş gibi görünüyordu. Gözlerine hülyalı bir bakış oturmuş, ağzı hafif açık kalmıştı. Monitörlerin birinde kendini gördüğü anda toparlanarak dikkatini, ifadesiz bir

suratla karşısında oturan Dr. Gaul'e verdi. "Baş Oyun Kurucu, sanırım artık alkışları kabul edebilirsiniz!"

Heavensbee Salonu'ndaki izleyicilerin tamamı ayağa kalkarak Lucy Gray'i alkışlamaya başlamıştı ama Coriolanus gözlerini ekrandaki Dr. Gaul'den alamıyordu. Duygularını belli etmeyen bu kadının aklından neler geçiyor olabilirdi? Yılanların bu şekilde davranmasını haracının şarkısına mı bağlamıştı, yoksa ortada tuhaf bir durum olduğundan şüpheleniyor muydu? Gerçi tankın içine kızın kokusunu taşıyan bir mendil bıraktığını bilseydi bile onu affedebilirdi çünkü gösteri açısından ortaya çok çarpıcı bir sonuç çıkmıştı.

Dr. Gaul başını hafifçe sallamakla yetindi. "Teşekkür ederim. Ama bugün insanların dikkati benim değil, Gaius Breen'in üzerinde olmalı. Belki de sınıf arkadaşları Gaius hakkındaki hislerini bizlerle paylaşmak isterler."

Lepidus salonda harekete geçerek Gaius'un sınıf arkadaşlarının görüşlerini almaya başladı. Dr. Gaul'ün bu konuda onu önceden bilgilendirmesi işe yaramıştı çünkü diğer akıl hocaları Gaius hakkında eğlenceli hatıralarını falan paylaşıırken, çocuğun ölümünü kahramanca bir fedakârlığa, yılanlara ve az önce arenada tanık oldukları misillemeye bağlayan tek kişi Coriolanus oldu. "Pırıl pırıl bir Başkent gencinin ölümünü karşılıksız bırakamayız. Daha önce Dr. Gaul'ün dediği gibi, bizden birine saldırıldığında, iki katı güçle geri saldırırız."

Lepidus konuşmayı haracının arenada yılanlarla yaptığı sıra dışı performansa getirmeye çalıştığında, "Evet, Lucy Gray inanılmaz biri," dedi Coriolanus. "Ama Dr. Gaul haklı. Bugün Gaius'a ait. Lucy Gray'le ilgili konuşacaklarımızı yarına bırakabiliriz."

Gaius'un anılmasıyla geçen bir saatin ardından Lepi-

duş yayının son anlarını, haraçları Coral'la Cire'ü yılanlara kurban veren Festus'la Io'ya ayırdı. Güvendiği az sayıdaki insandan biri olan arkadaşının, akıl hocaları kürsüsünden ayrıldığını görmenin şaşırtıcı bir şekilde duygusallaştırdığı Coriolanus, Festus'a sımsıkı sarıldı. Kavgacı olmaktan çok, tarafsız bir duruşu olan Io'nun elenmesi de onu üzmüştü. Geriye kalan akıl hocaları için aynı şeyi söyleyemezdi. Belki, akşam yemeği saatini birlikte geçirmeye karar verdiği Persephone dışında. Görünüşe göre, yamyamları canilere tercih ediyordu.

Salonu dolduran öğrenciler evlerine yollandıktan sonra geriye yalnızca, biftek servis edilen akşam yemeği için bir araya gelen bir avuç aktif akıl hocası kaldı. Coriolanus rakiplerine baktı. Son beşe kalması çok büyük bir başarıydı. Oyunlar'ı diğerlerinden birinin haracı kazansa bile kendisi gene de bir ödüle layık görülebilirdi. Ama Dekan Highbottom aldığı ihtarı bahane göstererek Coriolanus'un başarısını, üniversite ücretine yetmeyecek önemsiz bir ödülle geçiştirebilirdi. Ancak Plinth Ödülü Coriolanus'un yüksek eğitimini garanti altına alabilirdi.

Dikkatini, Lucy Gray'in yılanlara mırıldanmaya devam ettiği ekrana verdi. Teslee barikatın içinde kaybolmuştu. Mizzen, Treech ve Reaper ise bulundukları yüksek noktalardan ayrılmamışlardı. Yaklaşan bir fırtınanın habercisi olan bulutlar arenanın üzerini kapatarak akşamüstüne büyüleyici bir hava katmıştı. Havanın kapalı olması arenaya karanlığın daha hızlı çökmesine nederi olduğundan, Coriolanus daha pudingini bitirmeden Lucy Gray ortalıktan kayboldu. Bir süre sonra arenayı sarsan şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Coriolanus şimşeklerin ortalığı biraz aydınlatacağını umuyordu ama gök gürültüsünün ar-

dından başlayan sağanak yağış arenada herhangi bir şeyi görmeyi imkânsız hale getirdi.

Diğer dört akıl hocası gibi, Coriolanus da eve gitmek yerine yağmurlu geceyi Heavensbee Salonu'nda geçirmeye karar verdi. Vipsania dışında kimse yatak takımı getirmeyi akıl etmediğinden, okul çantalarını yastık olarak kullanıp minderli sandalyelere uzandılar. Gece salonun sıcaklığı düşerken, Coriolanus tek gözüyle ekranı takip ederek kestirmeye başladı. Ama fırtına nedeniyle hiçbir şey görünmediğinden bir süre sonra uykuya daldı. Hava aydınlanmak üzereyken irkilerek uyanıp etrafına bakındı. Vipsania, Urban ve Persephone derin uykudalardı. Ama birkaç metre ilerideki Clemensia'nın kocaman siyah gözleri loş ışıktaki parıldıyordu.

Coriolanus Clemensia'yla düşman olmak istemiyordu. Snow'ların kalesi yıkılacaksa arkadaşlara ihtiyacı olacaktı. Yılanlarla yaşanan olaya kadar, Clemensia'yı en yakın arkadaşları arasında sayıyordu. Clemensia her zaman Tigris'le de iyi anlaşır. Ama ona kendini nasıl affettirebilirdi?

Clemensia gömleğinin içine soktuğu eliyle, hastanede Coriolanus'a gösterdiği pullarla kaplı köprücük kemiğini ovuyordu.

"Hâlâ duruyorlar mı?" diye fısıldadı Coriolanus.

Clemensia gerildi. "Yavaş yavaş yok oluyorlar. Bunun bir yıl kadar sürebileceğini söylediler."

"Canın yanıyor mu?" Pulların kıza acı verip vermediğini ilk kez düşünmüştü.

"Hayır. Ama derimi çekiyorlar. Açıklaması kolay değil."

Clemensia'nın konuşmasından cesaret alıp riske girmeye karar verdi. "Üzgünüm, Clemmie. Ciddiyim. Her şey için çok üzgünüm."

“O kadının ne planladığını bilmiyordun.”

“Bilmiyordum. Ama sonrasında, hastanede... yanında olmalıydım. Nasıl olduğunu öğrenmek için kapıları kırma-
lıydım.”

“Evet!” dedi kız, kelimenin üzerine basarak. Gerçi biraz yumuşamış gibi görünüyordu. “Ama senin de yaralandığını biliyorum. Arenada.”

“Benim için mazeret bulmana gerek yok.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ben eşek herifin tekiyim ve ikimiz de bunu biliyoruz!”

Kızın dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. “Bugün kendimi tam anlamıyla rezil etmeden beni tuttuğun için sana teşekkür etmeliyim.”

“Öyle mi yaptım?” dedi Coriolanus, olayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak. “Tek hatırladığım sana tuttuğum. Tam olarak arkana saklandığımı söyleyemeyiz belki ama kesinlikle bir tutunma durumu yaşandı.”

Clemensia birazcık gülümsese de hemen ciddileşti. “Seni bu kadar suçlamamalıydım. Üzgünüm. Çok korkmuştum.”

“Haklı olarak. Bugün o sahneyi görmemiş olmanı isterdim.”

“Bilemiyorum, belki de o sinir krizini yaşamamın üzerimde katarsis gibi bir etkisi olmuştur. Bir şekilde daha iyi hissediyorum. Böyle hissettiğim için... benim çok kötü biri olduğumu düşünmüyorsun, değil mi? Yani, orada çocuklar ölürken...”

“Hayır. Sen çok cesursun.”

Böylelikle arkadaşlıkları yeniden kurulmuş oldu. Diğerleri uyurken Coriolanus'un zulasındaki son peynirli tartı paylaşıp havadan sudan konuştular. Hatta arenada Lucy Gray'le Reaper arasında bir ittifak kurmaya çalışma

fikrini bile değerdendirdiler. Ama bu, kontrollerinin dışında bir durum olduğundan vazgeçtiler. Haraçları müttefik olmak isterlerse buna ancak onlar karar verebilirdi.

"En azından biz yeniden müttefik olduk," dedi Coriolanus.

"Eh, en azından düşman olmadığımızı söyleyebiliriz." Böyle söylese de, yüzlerini yıkamak için tuvalete gittiklerinde Clemensia insanın cildini tahriş eden sıvı sabunu kullanmaması için ona kendi sabununu verince, bu önemsiz ama samimi jest Coriolanus'un affedildiğini anlamasını sağladı.

Sabah akıl hocalarına kahvaltı verilmedi ama yoldaşlık ruhuyla erkenden salona gelen Festus çocuklara yumurtalı sandviçle elma dağıttı. Persephone çay fincanının üzerinden parıldayan gözlerle Festus'a bakarken, Coriolanus da akıl hocalarını inceledi. Clemensia'yla arasını düzelttikten sonra, geriye kalan akıl hocaları tarafından tehdit altında olduğunu hissetmiyordu. Hepsi Oyunlar'ı kazanmak istiyordu ama bunu başarmaları aslında haraçlarına bağılıydı. Lucy Gray'in rakiplerini değerdendirdi. Ufak tefek ama akıllı Teslee. Çok tehlikeli ama yaralı Mizzen. Atletik ama hâlâ bir soru işareti olan Treech. Ve kelimelerle anlatılamayacak kadar tuhaf bir çocuk olan Reaper.

Güneş doğarken fırtına dinip hava açtığından, arena'nın zemininin ölü yılanlarla kaplı olduğunu gördüler. Bazıları moloz yığınlarının üzerinde, bazıları su birikintilerinin içindeydi. Belki sağanak yağmurun altında boğulmuşlar, belki de soguk geceyi atlatamamışlardı. Demek ki genetik olarak geliştirilmiş bazı hayvanlar laboratuvarın dışındaki dünyaya uygun değillerdi. Lucy Gray'le Teslee ortalıkta yoktu. Ama ıslak kıyafetleriyle üç oğlan çıktıkları yerlerden inmemişlerdi. Kendini kemeriyle kiriş bağlayan Miz-

zen uyuyordu. Diğer öğrenciler Heavensbee Salonu'nu doldururken, Vipsania ve neredeyse normal görünen Clemensia haraçlarına yiyecek gönderdiler.

Dron'lar teslimatlarını haraçlara ulaştırdığında Treech yemeğini iştahla yerken, Reaper gene yiyeceklerle ilgilenmedi. Karnını doyurmak yerine, basın tribününün üzerinden arenaya inip bir birikintiden su içtikten sonra, Treech ve nihayet uyanan Mizzen'i hiç dikkate almadan, Coral'la Circ'ün cesetlerini diğerlerinin yanına taşıdı. Treech'le Mizzen dikkatle Reaper'ı izliyorlardı ama belki Reaper'ın tuhaf davranışları yüzünden, belki de ortalıkta hâlâ yılan olabileceğini düşündükleri için, saldırmadılar. Muhtemelen Reaper'ın biletini bir başkasının kesmesini umuyorlardı. Öyle ya da böyle, Reaper rahatsız edilmeden cesetleri taşıyıp morgunu düzenledikten sonra basın tribününe geri döndü. Skor tabelasının üzerinde oturan Treech ayaklarını sallandırarak arenayı izlerken, Mizzen ağzına hayali lokmalar atmaya başladı. Mesajı anında alan Persephone haracına büyük bir kahvaltı gönderdi.

Bir dakika sonra Teslee ortaya çıktı. Kararlı bir ifadesi olan kızın ellerinde yere çakılmış dron'lardan biri vardı. Görünümü orijinal dron'lardan biraz farklı olan cihazla Mizzen'in tırmandığı kirişe yürüyüp çocuğun tam altında durdu.

"O dron'un uçacağını mı sanıyor?" diye sordu Vipsania şüpheyle. "Uçsa bile onu nasıl kontrol edecek ki?"

Çatık kaşlarla ekrana bakan Urban birden sandalyesinde öne eğildi. "Kontrol etmesine gerek yok. Eğer... ama bunu nasıl..." Aklına takılan bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi, cümlesini tamamlamadan sustu.

Teslee bir anahtarı açtıktan sonra kollarını yukarı kal-

dırıp dron'u havaya bıraktı. Dron yükseldikçe, cihazı kızın bileğine sarılı tellere bağlayan bir kablo olduğu anlaşıldı. Dron, zeminle kirişin arasındaki mesafenin orta noktasında daire çizerek uçmaya başlamıştı. Mizzen kafası karışmış, altında uçan Teslee'nin dron'una bakıyordu ama Persephone'nin gönderdiği ilk dron'un gelişiyle dikkati dağıldı. Dron Mizzen'in üzerine bir parça ekmek bırakıp her zamanki gibi geri dönüşe geçti. Ama birkaç metre ilerledikten sonra dönüp yeniden Mizzen'e doğru geldi. Şaşırarak geriye çekilen Mizzen kendini korumak için refleksle dron'a doğru kolunu salladı. Ama dron çocuğun üzerinden geçerken artık hiçbir şey taşımadığı halde mekanik pençelerini açıp kapattı ve biraz uzaklaştıktan sonra da geri dönüp gene çocuğa yöneldi.

"Bu dron'un sorunu ne?" diye sordu Persephone.

Kimsenin bu konuda bir fikri yoktu. O anda su getiren ikinci dron geldi. Sonra da peynir taşıyan üçüncüsü. Bu dron'lar da paketlerini bırakıp dönüş yoluna koyulduktan sonra yeniden Mizzen'e dönmeye başladılar. Ama havadan nokta atış yapmak için programlanan dron'lar artık birbirlerine ve bazen de Mizzen'e çarpıyorlardı. Dron'lardan birinin kuyruğu çocuğun gözüne girdiğinde, Mizzen acıyla haykırarak dron'a vurmaya çalıştı.

"Oyun Kurucular'la iletişime geçmemin bir yolu var mı? Bunlar dışında üç dron daha gönderdim oraya!" dedi Persephone.

"Oyun Kurucular'ın yapabileceği hiçbir şey yok," dedi Urban, durum onu çok eğlendiriyormuş gibi bir ifadeyle. "O kız dron'ları kontrol etmenin bir yolunu bulmuş. Dönüş rotalarını bloke ettiği dron'lar gitmeleri gereken yerin senin haracının suratı olduğu sanıyorlar."

Gerçekten de arka arkaya gelen diğer uç dron da ilk uçlu gibi arızalanarak aynı döngüye girdiler. Dron'ların tek hedefi Mizzen'di ve ilk başta komik görünen bu olay yavaş yavaş tehlikeli bir hal alıyordu. Mizzen ayağa kalkıp kaçmak için kırıştan inmeye çalıştığında, dron'lar bir bal kâsesine üşüşen arılar gibi etrafını sardı. Zıpkınını aşağıda bıraktığından, bıçağını çekip dron'larla savaşmaya çalışsa da, elinden gelen ancak onları kısa bir an için rotalarından çıkarmak oluyordu. Dron'lar Mizzen'e temas etmek için programlanmamışlardı ama birbirlerine ve havada savrulup duran bıçağa dokunup sektikçe daha sık bir şekilde çocuğa çarpmaya başladılar. En sonunda durum bir saldırı görünümünü aldı. Mizzen kırıştın üzerinde güç be- la ilerleyerek direklerden birine (Teslee'yi kaderine terk ettiği direğe) doğru ilerlemeye çalışıyor ama yaralı dizi onu zorluyordu. Artık iyice kendini kaybeden çocuk dron'lara sert bir darbe savururken bütün ağırlığını yaralı bacağına verdiği için dengesini kaybetti ve kırıştın aşağı düştü. Sert düşüş çocuğun boynunu kırmıştı.

"Ah!" dedi Persephone, haracı yere çakıldığında. "O kız Mizzen'i öldürdü!"

Vipsania çatık kaşlarla ekrana bakıyordu. "Göründüğünden daha akıllıymış."

Teslee memnun bir gülümsemeyle dron'unu aşağı indirdi, anahtarını kapattı ve cihaza sevgiyle sarıldı.

"Görünüşe aldanmamak lazım," dedi Urban kıkırdarak. Ardından Teslee'ye yiyecek-içecek göndermek için bilekliğinin ekranına dokundu. "Özellikle de benim haracım söz konusuysa."

Urban'ın keyfi uzun sürmedi. Dron'larla yaşanan olayı göstermeye odaklanan Oyun Kurucular bir süredir are-

nanın geniş açılı bir görüntüsünü vermeyi ihmal etmişlerdi. Bu arada Treech skor tabelasından tribünlere, oradan da arenaya inmişti. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen çocuk, Teslee'yle arasındaki mesafeyi hızla kat etti. Teslee henüz saklanacağı yere gitmek için bir adım bile atmamışken Treech baltasını kızın kafasına indirerek kafatasını ikiye yarı ve soluk soluğa eğilip ellerini dizlerine dayadı. Sonra da yere çöküp kurbanının kanının toprağa karışmasını izledi. Urban'ın Teslee'ye gönderdiği kahvaltıyı getiren dron'lar yiyecekleri kızın cesedinin üzerine bırakmaya başladıklarında yeniden hareketlenen Treech, bir düzine yiyecek paketi topladı ve barikatın içinde gözden kayboldu.

Urban arenada birkaç saniye içinde olanlara inanamamış halde, çekip gitmek için ayağa kalktı. Ama Lepidus'un her zaman hazır olan mikrofonundan kaçamadığı için öfkesini dizginlemeye çalışarak, "Benim için buraya kadar mış," dedi. "Her şey çok komikti, değil mi?" Urban salonu terk ederken, geride kalan Persephone ise pişmanlıklarından bahsedip kendisine akıl hocası olma fırsatı verildiği için teşekkür etti.

"Son beşe kaldın!" dedi Lepidus. "Kimse bunu ellerinden alamaz."

"Hayır," dedi Persephone, kararsızlıkla. "Hayır, sanırım bu, insanın üzerine yapışacak bir şey."

Coriolanus, Clemensia'yla Vipsania'ya baktı. "Sanırım geriye biz kaldık." Elenen akıl hocalarının sandalyeleri kürsüden kaldırılırken, sona kalan üç akıl hocası da sandalyelerini yan yana getirdiler. Coriolanus iki sınıf arkadaşının arasına oturdu.

Lucy Gray. Treech. Reaper. Finale kalan üç haraç. Geri-

ye kalan son kız Lucy Gray'di. Bu aynı zamanda onun da son günü olabilir miydi? Olabilirdi.

Stüdyoya bağlanıldığında Lucky'nin kafasında yanan beş maytabın saplanmış olduğu bir şapka vardı. "Merhaba, Panem! Bu şapkayı finale kalan beş haraç için özel olarak hazırlatmıştım ama her şey çok hızlı geliyor!" Şapkadaki iki maytabı çıkardı ve nereye düştüklerine bakmadan omzunun üzerinden arkasına fırlattı. "O halde final üçlüsü!"

Lucky'nin fırlattığı maytaplardan biri yerde sönerken, diğeri bir perdeden dumanların yükselmesine neden oldu. Bunu gören Lucky paniğe kapılıp tiz bir sesle çığlık atmaya başladı. Prodüksiyon ekibinden biri elinde bir yangın söndürücüyle gelip krizi kontrol altına alırken, Lucky de kendini toparladı. Şapkasında kalan üç maytap da söndüğü sırada, ekranın altında sponsorlarla bahisçiler için telefon numarası yanıp sönmeye başladı. "Vay! Bahisler kızışıyor! Eğlenceyi kaçırmayın!"

Coriolanus'un bilekliğinden ardı ardına sinyaller gelmeye başlamıştı. Ama Vipsania'yla Clemensia'nın bilekliklerinden de sesler geliyordu. "Ne yapacağım ki bunları?" diye mırıldandı Clemensia. "Reaper ona gönderdiğim şeyleri yiyecek kadar bile güvenmiyor bana."

Lucy Gray acıkmış olmalıydı ama Coriolanus kızın tünellerin birinde dinlendiğini sanıyordu. Hem güçsüz düşmemesi hem de elindeki fare zehrini katabilmesi için ona yiyecek ve su göndermek istiyordu. Son iki rakibi fiziksel bir mücadelede onu kolaylıkla alt edebileceğinden, haracının şansını yükseltecek bir şey yapmak zorundaydı. Ama şu an için izleyicileri haracının tarafında tutmaya çalışmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lepidus, Lucy Gray'in son performansı hakkında yorumlarını almak için yanına

geldiğinde, Coriolanus kızı övgülere boğdu. Lucy Gray şu ana kadar insanları ikna edemediyse, onun bir mıntika kızı olmadığını kanıtlamak için daha başka ne gerektiğini bilmiyordu. "Lucy Gray'ın yalnızca hasat kurasında yer almasının değil, hayatını 12. Mıntika'da geçirmesinin de büyük bir adaletsizlik olduğunu düşünüyorum. İnsanlar bunun kararını kendileri vermeliler. Bu konuda bana katılıyorsanız ya da en azından haklı olabileceğimi hissediyorsanız bile, ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Bu açıklamasının ardından iletişim bilekliğinin ekranına düşen yeni sponsorluk bağışlarının miktarı tatmin edici olsa da Lucy Gray ortaya çıkmadığı sürece bu bağışlar ne işe yarayacaktı ki? Şu anda ellerinde kızın karnını haftalarca doyurabilecek kadar yiyecek birikmişti.

Ama arenada dolanan tek haraç, basın tribününden aşağıya inen ve yol üzerinde de Panem bayrağından bir başka büyük parça yırtan Reaper'dı. İyice zayıflamış ve dengesini yitirmiş gibi görünen çocuk, bayraktan yırttığı parçayla koleksiyonuna yeni eklenmiş olan Teslee'yle Mizzen'in cesetlerinin üzerini örttükten sonra tribünlerin en üst sırasına tırmandı ve bir süre güneşin altında kestirdi. Coriolanus çocuğun doğal nedenlerden ölüp ölmeyeceğini merak ediyordu. Yani açlıktan ölmek doğal bir neden olarak sayılırsa. Bu konuda emin değildi. Açlığın bir silah olarak kullanılması doğal mıydı?

Coriolanus, Lucy Gray öğleden önce bir tünelin ağzındaki gölgelerin içinde kendini gösterince rahatladı. Kız bir süre arenayı inceleyip ortalığın güvenli olduğuna karar verdikten sonra güneş ışığına adımını attı. Fırfırlı eteğine bulaşmış çamur kuruyup dökülmeye başlamıştı ama elbise hâlâ ıslak olduğundan üzerine yapışmış gibi görünüyordu.

du. Coriolanus kıza ziyafet çekmek için iletişim bilekliği-
nin üzerinde çalışmaya koyulurken, Lucy Gray de bir süre
önce Reaper'ın su içtiği birikintiye doğru giderek yere eğil-
di. Avuçlarını birikintiye daldırıp biraz su içtikten sonra
yüzünü yıkadı. Parmaklarıyla düzelttiği saçlarını gevşek
bir şekilde başının üzerinde toplarken, Coriolanus'un gön-
derdiği bir düzine dron arenanın üzerinde belirdi.

Dron'ları fark etmemiş gibi görünen kız cebinden çı-
kardığı boş bir şişeyi su birikintisine daldırdı. Şişenin içi-
ne giren çok az miktarda suyu salladıktan sonra geri dök-
tü ve bunu yeniden denemek üzereyken dron'ları gördü.
Dron'ların bıraktığı yiyeceklerle su şişeleri etrafına düşer-
ken, elindeki eski şişeyi yere atıp bağışlarını eteğinin için-
de toplamaya başladı.

Lucy Gray en yakınındaki tünele doğru yürürken başı-
nı kaldırıp tribünlerde uzanmış olan Reaper'a baktı. Bir an
düşündükten sonra, yönünü değiştirip hızlı adımlarla ço-
cuğun morguna gitti ve cesetlerin üzerindeki bayrak ku-
maşını kaldırdı. Dudaklarının kıpırdamasından, Coriola-
nus kızın cesetlerini saydığını anladı.

"Oyunlar'da kaç kişinin kaldığını hesaplamaya çalışı-
yor," dedi Coriolanus, Lepidus'un suratına soktuğu mikro-
fona.

"Belki de ölenlerle kalanların sayısını skor tabelasın-
dan vermeliyiz," diye bir espri yaptı Lepidus.

"Haraçların bunu çok yararlı bulacaklarına eminim.
Ciddiyim, bu çok iyi bir fikir."

Birdenbire başını kaldırıp bir yöne bakan Lucy Gray
arkasına döndü ve eteğindeki yiyeceklerle suları dökerek
koşmaya başladı. İzleyicilerin duyamadığı bir şey duymuş
olmalıydı. O anda barikatın içinden çıkan Treech baltasını

sallayarak Lucy Gray'in peşinden koşmaya başladı ve kışın altından geçerken kızı bileğinden yakaladı. Dizlerinin üzerine düşen Lucy Gray çocuktan kurtulmak için debele-nirken Treech baltasını havaya kaldırdı.

"Hayır!" Coriolanus ayağa fırlayıp Lepidus'u kenara it-ti. "Lucy Gray!"

Aynı anda iki şey birden oldu. Balta üzerine inerken Lucy Gray kendini Treech'in kollarının arasına atarak ço-cuğa sımsıkı sarıldı. Tuhaf bir şekilde, iki çocuk uzunca bir süre birbirlerine sarılmış gibi göründüler. Ta ki Treech'in gözleri dehşetle kocaman açılana kadar. Çocuk Lucy Gray'i iterek kendinden uzaklaştırdı, baltasını yere attı ve en-sesinden bir şey çıkardı. Elini havaya kaldırdığında, par-maklarının arasında parlak pembe renkli bir yılan olduğu anlaşıldı. Dizlerinin üzerine çöken çocuk yılanı yere vur-maya başladı. Treech son nefesini verirken çoktan ölmüş olan yılan elindeydi.

Lucy Gray soluk soluğa, Reaper'ın nerede olduğunu gör-mek için tribünlere döndü. Çocuk hâlâ aynı yerdeydi. Şim-dilik güvende olduğunu anladığında, bir elini kalbinin üze-rine koydu ve diğer eliyle izleyicileri selamladı.

Heavensbee Salonu'ndaki izleyiciler Lucy Gray'i alkış-larken, son anların gerginliğinin ardından nefesini bıra-kan Coriolanus tebrikleri kabul etmek için salona döndü. Başarmıştı. Lucy Gray başarmıştı. Zehir dolu cepleriyle, son iki haraç arasına kalmıştı. 12. Mıntıka'daki hasat tö-reninde cebinden çıkardığı yeşil yılan gibi, Treech'i öldü-ren pembe yılanı da cebinde saklamıştı. Ceplerinde başka yılan var mıydı? Yoksa Treech can verirken, arenada kalan son yılanı mı öldürmüştü? Şu an için bunu bilmenin bir yo-lu yoktu. Ama ceplerinde bir başka sürüngen silahın bu-

lunduğuna yönelik bir ihtimal bile Lucy Gray'i son rakibi karşısında çok tehlikeli kılıyordu.

Lepidus, sıktığı dişlerinin arasından Oyun Kurucular'a teşekkür eden Vipsania'yı uğurlarken, Coriolanus da sandalyesine yığılıp Lucy Gray'in yere saçılmış yiyeceklerini toplamasını izledi. Bir süre sonra Clemensia'ya doğru eğilip, "Sona ikimiz kaldığımız için çok memnunum," dedi fısıldayarak. Clemensia'nın buna yanıtı fesat bir gülümseme oldu.

Lucy Gray paketlerinden çıkardığı yiyecekleri keyifle önüne dizerken, Coriolanus'un aklına hayvanat bahçesindeki piknikleri geldi. Kız da bunu o günü düşünerek yapıyor olabilir miydi? Öpüştükleri anı hatırladığında yüreğinin ezildiğini hissetti. Gelecekte bunu yeniden yapabilecekler miydi? Hayallere dalıp Lucy Gray'in Oyunları kazandığını, arenadan çıktığını ve bir şekilde vergi belasından kurtarmayı başardıkları Snow'ların teras katında birlikte yaşamaya başladıklarını düşündü. Kendisi Plinth Ödülü'nü alıp üniversiteye yazılırken, Lucy Gray de Pluribus'un yeniden açtığı kulübünde sahneye çıkacaktı. Hayallerindeki Başkent yönetimi Lucy Gray'in kentte kalmasına izin veriyordu. Gerçi bunun nasıl mümkün olabileceğini tüm ayrıntılarıyla düşünmüş değildi ama önemli olan nokta, Lucy Gray'in onda kalmasıydı. Onun kendisiyle kalmasını istiyordu. Böylelikle kız güvende ve her zaman elinin altında olacaktı. Birbirlerine bağlı olacaklardı. Lucy Gray sorgusuz sualsiz onun olacaktı. Öpüşmelerinden önce, Lucy Gray kalbinde yeri olan tek çocuğun Coriolanus olduğunu söylemişti. Öyleyse bunu o da istemez miydi?

Kes şunu! Henüz kimsenin bir şey kazandığı yok!

Hayallerinden sıyrılıp kafasını toparladı. Bu arada Lucy Gray önündeki yiyeceklerin çoğunu bitirdiğinden, ona bir tur daha yiyecek gönderdi. Ama bu defa, kızın bir yerlere saklanıp Reaper'ın ölmesini beklemeye karar verme ihtimalini göz önünde tutarak, birkaç gün boyunca yetecek miktarda yiyecek göndermişti. Reaper'ın ölmesini beklemek, Lucy Gray'i mümkün olan en düşük riske sokacak iyi bir plandı ve Reaper şu anda olduğu gibi yemek yememeyi sürdürdüğü takdirde ölmesi kaçınılmazdı. Ama fikrini değiştirirse? Aklı başına gelir de Clemensia'nın ona gönderebileceği sınırsız miktarda sponsor bağışını yemeye karar verirse ne olacaktı? Bu durumda Oyunlar'ın galibini belirleyecek olan şey sona kalan iki haracın fiziksel açıdan birbirlerine üstünlükleri olacaktı ve elinde başka yılan yoksa Lucy Gray gerçekten dezavantajlıydı.

Dron'lar yiyeceklerini getirdiğinde Lucy Gray her şeyi düzenleyip ceplerine soktu. Elbisesinin cepleri bu kadar yiyecek ve içeceğin yanı sıra bir de yılan saklayabileceği kadar geniş görünmüyordu ama o çok akıllı bir kızdı. Coriolanus, kızın Treech'i öldüren yılanı cebinden çıkardığı anı bile yakalayamamıştı.

Festus öğle yemeğinde arkadaşlarına sandviç getirdi ama Coriolanus'la Clemensia bir şey yiyemeyecek kadar gerginlerdi. Diğer öğrenciler ise Oyunlar'ın hiçbir anını kaçırmamak için yemeklerini yerlerinde yediler. Coriolanus, izleyiciler arasında Oyunlar'ı kimin kazanacağı üzerine fışkırdıkları tartışmalarla sürdürülen hararetli tartışmaları duyabiliyordu. Geçmiş yıllarda kimin kazanacağını kimse umursamazdı.

Tam tepedeki güneş arenayı kavurarak son sıg su birikintilerini de kuruttuğu için, eğilip içinden su içilebilecek

kadar derin olan yalnızca birkaç birikinti kalmıştı. Bir moloz yığınının üzerinde dinlenen Lucy Gray'in eteği etrafına açılmıştı. Oyun Kurucular bu durgun anda stüdyoya dönerek, sıcak havada yapılması ve yapılmaması gereken şeylere yönelik tavsiyelerle birlikte, kramp, bitkinlik, güneş çarpması gibi durumlara karşı ipuçlarının da dahil olduğu ayrıntılı bir hava durumu raporu sunan Lucky'ye bağlandılar. Arenanın önündeki limonata standında uzun bir kuyruk oluşmuştu. İnsanlar şemsiyelerini açmışlar ya da gölgelik alanlara sıkışmışlardı. Her zaman serin olan Heavensbee Salonu bile dışarıdaki sıcaklığı hissettirdiğinden, ceketlerini çıkarmış öğrenciler yelpaze niyetine kullandıkları defterlerini sallayıp duruyorlardı. Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde okulun ikram ettiği meyveli punç Oyunlar'a bir festival havası kattı.

Lucy Gray Reaper'ı sürekli göz hapsinde tutsa da çocuk şu ana kadar saldırıya yönelik hiçbir harekette bulunmamıştı. Sabırsızlığa kapılmış gibi birdenbire ayağa fırlayan Lucy Gray, Treech'e giderek ayak bileğinden tuttuğu cesedi Reaper'ın morguna doğru sürüklemeye başladı. Lucy Gray Treech'in cesedine dokunduğu anda uyanmış gibi görünen Reaper bağırarak izleyicilerin anlayamadığı bir şey söyledikten sonra aceleyle tribünden aşağı inmeye başladı. Lucy Gray Treech'in cesedini bırakıp en yakınındaki tünele koştu. Treech'i taşıma görevini devralan Reaper cesedi yan yana dizdiği diğerlerinin yanına götürerek bayrak kumaşıyla üzerini örttükten sonra yerine dönmek için tribünlere doğru yürümeye başladı. Ama tam arenayla tribünleri ayıran duvara ulaştığı sırada bir başka tünelden dışarı fırlayan Lucy Gray, Reaper'ın morguna koşarak cesetlerin üzerindeki bayrak parçalarından birini çekip kaldır-

dı ve haykırarak bir şey söyledi. Reaper hızla dönerek ona doğru koşmaya başladı ama Lucy Gray hiç zaman kaybetmeden barikatın içinde gözden kayboldu. Reaper bayrak parçalarını düzelterek kumaş kenarlarını cesetlerin altına sıkıştırdıktan sonra dinlenmek için direklerden birine gidip yere oturdu ve sırtını direğe dayadı. İyice halsizleşen çocuğun gözleri birkaç dakika sonra kapandı. Lucy Gray bir kez daha dışarı fırlayarak cesetlerin üzerindeki bayrak parçalarından birini kaldırdı ve bu defa kumaşı ardında sürükleyerek koşmaya başladı. Reaper kızın ne yaptığını fark ettiğinde, Lucy Gray aralarında elli metrelik mesafe açmıştı. Reaper'ın kararsızlığı Lucy Gray'in mesafeyi açmasına imkân tanıdı ve kız bayrak parçasını arenanın tam ortasına getirerek yere atıp tribünlere koştu. Reaper öfkeyle arenanın ortasına gidip bayrak parçasını yerden aldı. Lucy Gray'in ardından birkaç adım atsa da güçsüz haliyle bu kadar efor sarf etmesi etkisini gösteriyordu. Ellerini şakaklarına bastıran çocuk soluk soluğa kalmıştı ama terlemiş gibi görünmüyordu. Lucky'nin az önceki hava durumu raporunda söylediği gibi, bu durum güneş çarpmasının bir belirtisi olabilirdi.

Lucy Gray onu koşturarak öldürmeye çalışıyor, diye düşündü Coriolanus. Ve bu planı işe yarayabilir.

Reaper sarhoş gibi sendelemeye başlamıştı. Lucy Gray'in kaçırdığı bayrak parçasını yanına alıp, öğlen sıcağında kurumamış olan az sayıdaki su birikintisinden birine gitti. Dizlerinin üzerine çöküp, dibinde çamurlu bir tortu kalana kadar birikintideki bütün suyu içti. Geriye çekilip topuklarının üzerine oturduğunda yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Parmak uçlarıyla kaburgalarını ve göğsünü ovmaya başladı. Az önce içtiği suyun bir kısmını kusarak geri çıkardı.

tan sonra, elleriyle dizlerinin üzerine çöküp bir süre öğürdü. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktığı anda, bir elinde bayrak parçasını tutarak, ağır, düzensiz adımlarla morguna doğru yürümeye başladı. Morga varmak üzereyken yere yıkıldı. Bir daha ayaklarının üzerine kalkamayacağı belliydi ama sürünerek Treech'in cesedinin yanına kadar geldi. Bir eliyle cesetlerin üzerindeki bayrağı çekmeye çalışsa da ancak kendi üzerini kısmen örtmeyi başarabildi. Ve birkaç saniye sonra kıpırtısız kaldı.

Coriolanus donakalmıştı. Bitmiş miydi? Gerçekten kazanmış mıydı? Açlık Oyunları'nı? Plinth Ödülü'nü? Kızı? Tribünlerden Reaper'ı izleyen Lucy Gray'in yüzünü inceledi. Ama kızın yüzünde, arenada olan biten her şeyden çok uzaklardaymış gibi bir ifade vardı.

Salondaki izleyiciler kendi aralarında mırıldanmaya başlamışlardı. Reaper ölmüş müydü? Artık Oyunlar'ın galibini ilan etmeleri gerekmiyor muydu? Coriolanus'la Clemensia sonucun açıklanmasını beklerken, mikrofonuyla yanlarına gelen Lepidus'u ellerini sallayarak uzaklaştırdılar. Lucy Gray'in tribünlerden inip Reaper'ın cesedine gitmesi için aradan uzun bir yarım saat geçmesi gerekti. Parmaklarını çocuğun boynuna bastırıp nabzını kontrol etti. Olduğuna emin olduğunda Reaper'ın gözlerini kapattı ve çocuklarını uykuya yatıran bir anne gibi, ölü haraçların üzerindeki Panem bayrağının parçalarını düzelitti. Sonra da direklerden birine sırtını dayayarak yere oturup beklemeye başladı.

Bu sahne Oyun Kurucular'ı da ikna etmiş olmalıydı çünkü en sonunda arenadan stüdyoya bağlandılar. Havalara sıçrayıp duran Lucky, Onuncu Açlık Oyunları'nı 12. Mıntıka'nın haracı Lucy Gray Baird ve akıl hocası Coriola-

nus Snow'un kazandığını ilan etti.

Heavensbee Salonu'nu dolduran öğrenciler Coriolanus'un etrafını sardılar. Festus yanına birkaç sınıf arkadaşını alıp onu sandalyesiyle birlikte omuzlarının üzerine kaldırarak kürsünün etrafında dolaştırdılar. Lepidus, en sonunda yere indirildiğinde Coriolanus'u soru yağmuruna tuttu. Coriolanus bu deneyimin hem heyecan verici hem de mahcup edici olduğu dışında bir şey söyleyemiyordu. Tüm öğrencilere, kutlama için pasta ve posca servisinin yapılacağı yemek salonuna geçmeleri söylendi. Kutlamanın şeref konuğu olan Coriolanus bir yandan tebrikleri kabul ederken, bir yandan da ona hiç iyi gelmeyecek miktarda posca içti. Ne olacaktı ki? Şu anda kendini yenilmez hissediyordu.

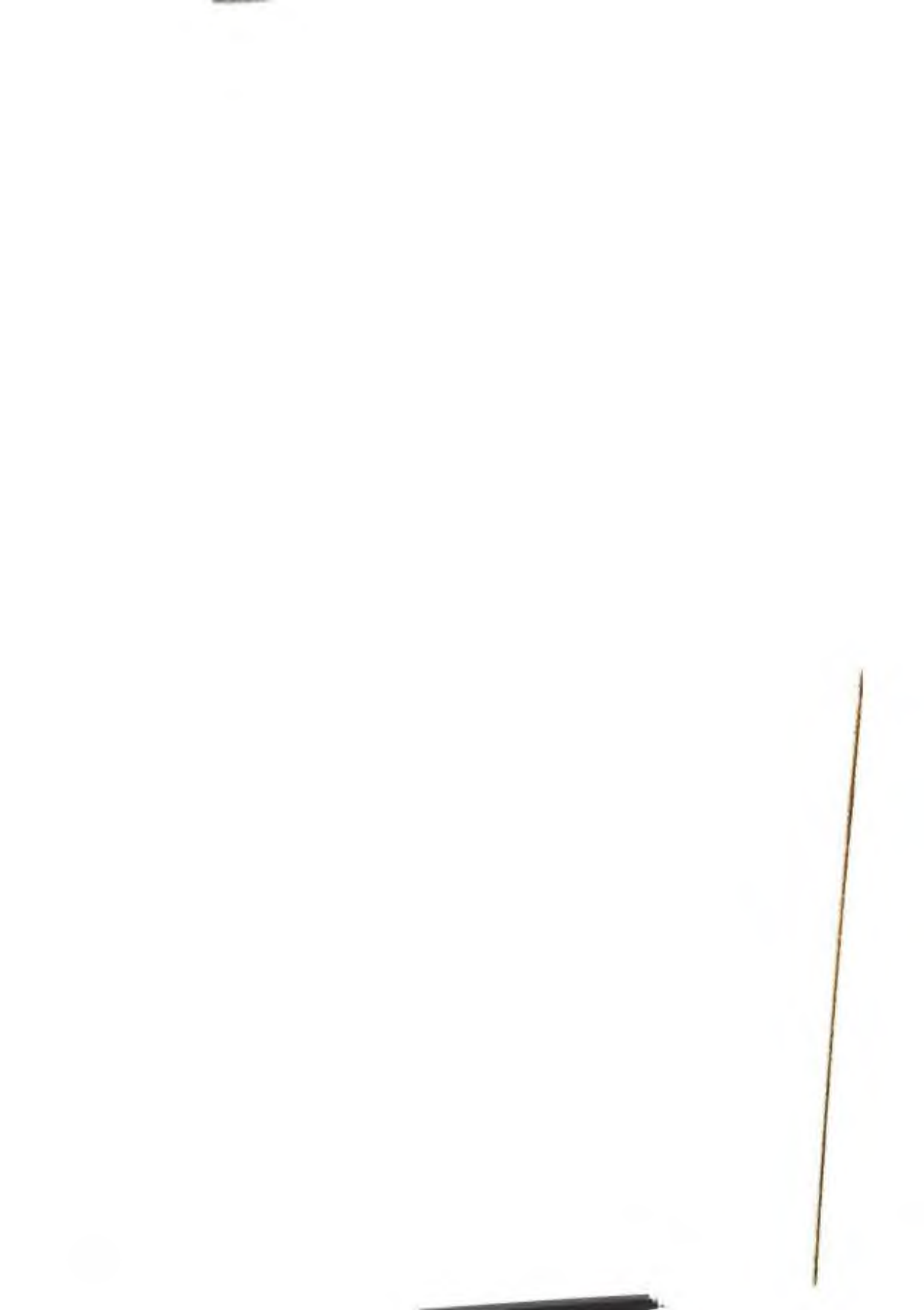
Posca'dan başı dönmeye başladığı sırada Satyria yardımına koşarak onu yemek salonundan çıkardı ve yüksek biyoloji laboratuvarına gitmesi gerektiğini söyledi. "Sanırım kızını oraya getiriyorlar. Sizi birlikte yayına alırlarsa şaşırma. Aferin!"

Coriolanus kendini tutamayıp Satyria'ya sarıldıktan sonra, nihayet sessizliğe ulaştığına memnun, hızlı adımlarla laboratuvara doğru yürümeye başladı. Yüzünden silinmeyen delice bir sırıtişla dudaklarının gerildiğini hissediyordu. Kazanmıştı. Şan şöhretle birlikte, geleceğini ve belki aşkı da kazanmıştı. Az sonra Lucy Gray kollarının arasında olacaktı. *Ah, kar tepeye düşer! Kesinlikle kar tepeye düşer!* Laboratuvar kapısının önüne geldiğinde sırtmaktan acıyan yanaklarını esnetti ve çakırkeyif halinin göze çarpmaması için ceketini düzelterip kendini toparladı. Dr. Gaul'ün onu bu halde görmesine izin veremezdi.

Yüksek biyoloji laboratuvarının kapısını açtığında içe-

ride yalnızca, her zamanki masasında oturan Dekan Highbottom'ın olduğunu gördü. "Kapıyı kapat," dedi adam. Coriolanus söyleneni yaptı. Belki de dekan onu özel olarak tebrik etmek istemişti. Belki de uzun zamandır onu taciz ettiği için özür dileyecekti. Düşen bir yıldız bir gün yükselen bir yıldızla ihtiyaç duyabilirdi. Ama dekana yaklaşırken, adamın buz gibi bir ifadeyle gözlerini üzerine diktiğini fark etti. Masanın üzerinde, laboratuvar numuneleri gibi yan yana dizilmiş olan üç şey vardı: lekeli bir Akademi peçetesi, annesinin gümüş pudralığı ve kirlenmiş beyaz bir mendil.

Beş dakikadan daha uzun sürmeyen toplantının ardından, kararlaştırıldığı şekilde, Coriolanus dosdoğru askerlik şubesine gitti. Panem'in en göz alıcı değilse bile, en yeni Barış Muhafızı olacağı yere.

ÜÇÜNCÜ KISIM

“BARIŞ MUHAFIGI”

Başını pencere camına dayayıp camın üzerinde kalmış olabilecek azıcık serinliği hissetmeye çalıştı. 9. Mıntıka'da inen yarım düzine acemi askerle birlikte, boğucu bir sıcağın hâkim olduğu vagon az önce boşalmıştı. Nihayet yalnızdı. Son yirmi dört saattir, bir an olsun tek başına kalamadığı bu trendeydi. Açıklanmayan nedenlerle, tren sık sık bir yerlerde durup uzun zaman bekliyordu. Yolculuğun sürekli kesintiye uğraması ve diğer acemilerin gevezeliği yüzünden hiç uyuyamamıştı. Ama kimsenin onunla konuşmaya kalkışmaması için çoğu zaman uyuyormuş gibi gözlerini kapalı tutmuştu. Belki de artık biraz kestirebilir ve (artık gerçek hayatı olan) bu kâbustan uyanabilirdi. Yeni Barış Muhafızı gömleğinin sert manşetini yara kabuklarıyla kaplı yüzüne sürmesi yalnızca umutsuzluğunu güçlendirdi.

Ne kadar çirkin bir yer, diye düşündü, tren 9. Mıntıka'nın içinde ilerlerken. Beton binalar, boyası dökülen yüzeyler ve amansız öğleden sonra güneşinin altında süren sonsuz bir sefalet. Bu sefaletin üzerinin kömür tozuyla kaplanmış ol-

duğu 12. Mıntıka çok daha çirkin bir yer olmalıydı. Hasat günlerinde kura çekiminin yapıldığı meydana dışında 12. Mıntıka'nın hiçbir yerini görmemişti ama anladığı kadarıyla insanların yaşaması için uygun bir yere benzemiyordu.

12. Mıntıka'ya gönderilmeyi istediğinde, karşısındaki subay kaşlarını kaldırmıştı. "Bunu çok sık duymuyorum," demiş ama konuyu uzatmadan damgasını vurup Coriolanus'un isteğini onaylamıştı. Görünüşe göre herkes Açlık Oyunları'nı takip etmiyordu. Subay onu tanıyormuş gibi görünmediği gibi, Lucy Gray'den de hiç bahsetmemişti. Gerçi kim olduğunun bilinmemesi onun için daha iyiydi. Durumunun neden olduğu utancın büyük kısmı taşıdığı soyadından geliyordu. Highbottom'ın söylediğı şeyi hatırladığında öfkeden kızardığını hissetti.

"Duyuyor musun, Coriolanus? Kar tanelerinin düşüşünü duyabiliyor musun?"

Highbottom'dan nasıl da nefret ediyordu! Kanıtların üzerinde süzölen şişmiş yüzünü, kaleminin ucuyla laboratuvar masasının üzerindeki nesneleri dürtüşünü unuttamıyordu. "DNA testinde bu peçetede senden izler olduğu onaylandı. Kurallara aykırı bir şekilde, bu peçeteyle Akademi'nin yemek salonundan arenaya yiyecek sokmuşsun. Bombalamanın ardından olay mahallindeki araştırmalarımız sırasında peçeteyi kanıt olarak almıştık. Rutin bir kontrolün ardından karşımıza sen çıktın."

"Haracımı açlıktan öldürecektiniz," dedi Coriolanus, atlak bir sesle.

"Açlık Oyunları'nda bunun standart bir prosedür olduğunu söyleyebilirim. Ama asıl sorun haracının karnını doyurman değil. Tüm akıl hocaları için bunu mazur gördüğümüzü biliyorsun. Asıl sorun Akademi'den bir şey alman.

Bu kesinlikle yasaktır. Peçetenin senin elinden geçtiğini anladığımızda bir başka ihtarla seni Oyunlar'dan diskalifiye edecektim ama Dr. Gaul, kendini Başkent uğruna feda eden bir genç olarak senden daha fazla yararlanabileceğimizi düşünüyordu. Bu yüzden sen hastanedeyken, marşı okuduğun kaydı cenazede göstermeye karar verdik."

"Öyleyse neden şimdi bunları ortaya çıkarıyorsunuz?"

"Davranış kalıbını ortaya koymak için." Dekanın kalemi, peçetenin yanındaki gümüş pudralığa dokundu. "Gelelim pudralığa. Annenin makyajını tazelemek için bu pudralığı çantasından çıkardığını kaç kere görmüşümdür acaba? Babanın ona özgürlüğü ve aşkı vereceğine bir şekilde ikna olmuş, senin o güzel, yavan, ruhsuz annenden bahsediyorum. Sanırım yağmurdan kaçarken doluya tutulmak buna denir."

"Benim annem..." Annesinin yavan, ruhsuz biri olmadığını söylemek istese de Coriolanus cümlesini tamamlamadı.

"Annenin yegâne mazereti gençliği idi ve aslında sonsuza dek çocuk kalmaya yazgılıydı. Senin kızın Lucy Gray ise annenin tam tersi. On altısında bir genç kız olsa da, otuz beşindeki bir kadından farkı yok ve bunun zorlu bir otuz beş yıl olduğu da belli."

"Pudralığı size o mu verdi?" Bu düşünce göğsünün sıkışmasına neden olmuştu.

"Onu suçlama. Muhafızların pudralığı almak için onunla güreşmeleri, hatta yere yatırıp zapt etmeleri gerektili. Doğal olarak, arenadan çıkarken galipleri kapsamlı bir aramadan geçiririz." Dekan başını eğerek gülümsedi. "Wovey'le Reaper'ı zehirlemesi çok akıllıca. Adil olduğu söylenemez ama ne yapabiliriz ki? Zaten onu 12.

Mintika'ya geri göndermek yeterli bir ceza. Fare zehrinin kendi fikri olduğunu söylüyor. Pudralık da yalnızca bir hatıra eşyasıymış."

"Bu doğru. Ona duyduğum yakınlığı gösteren bir hediyeye. Fare zehri konusundaysa hiçbir şey bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum ama diyelim ki inandım. O halde bundan ne anlam çıkarmalıyım?" Dekan Highbottom kaleminin ucuyla mendili havaya kaldırdı. "Laboratuvar asistanlarından biri bunu dün sabah yılanların tankında buldu. Bu durum önce insanların kafasını karıştırdığından, kendi mendillerini düşürmediklerinden emin olmak için herkes ceplerini yokladı. Çünkü laboratuvar çalışanlarının dışında muttaların bu kadar yakınına kim gelebilirdi? Hatta genç asistanlardan biri son zamanlarda alerjisinin kötüye gittiğini; birkaç gün önce de mendillerinden birini kaybettiğini söyledi. Ama bu genç istifasını vermek üzereyken, biri mendilin üzerine işlenmiş harfleri fark etti. Bu harfler sana değil, babana ait. Mendilin köşesine ustalıkla dikilmiş."

CXS. Harfler mendilin üzerine, kenarlarda kullanılan aynı beyaz iplikle dikilmişti. Kenar deseninin bir parçası olan bu harfleri fark etmek için insanın çok dikkatli bakması gerekirdi ama harflerin orada olduğu inkâr edilemez bir gerçektir. Coriolanus her gün kullandığı mendillerini incelemeye zaman ayırmazdı; evden çıkarken çekmecedan bir tane alıp cebine atardı. Ortadaki harf çok belirgin olmasaydı, gene de bu suçlamayı reddetmeyi deneyebilirdi ama Xanthos'un X'ini inkâr etmesi mümkün değildi. X ile başlayan, bildiği tek addı bu. Babası da bu adı taşıyan, tanıdığı tek kişiydi. Crassus Xanthos Snow.

Highbottom'ın anında yaptırdığına emin olduğu hem

onun hem de Lucy Gray'in izini bulduğu DNA testi hakkında soru sorması da manasızdı. "Öyleyse bunu neden herkeşe duyurmadınız?"

"Ah, inan bana bunu istedim. Ama Akademi, bir öğrenciyi okuldan atarken ona en azından tutunabileceği bir dal uzatmak gibi bir geleneğe sahip. Halkın önünde kepa-ze olmak istemiyorsan, sana bugünün sonuna kadar Barış Muhafızları'na katılma hakkı tanındı."

"Ama... neden böyle bir şey yapayım ki? Demek istediğim, neden böyle bir şey yaptığımı insanlara nasıl açıklayabilirim? Daha az önce Plinth Ödülü'nü kazanmışken ve Üniversite'ye gitmek üzereyken?"

"Kim bilir? Belki de sen gerçek bir vatanseversindir. Belki de bir sürü kitap hatmetmektense, ülkeni savunmayı öğrenmenin daha doğru bir eğitim olduğuna inanıyorsundur." Dekan Highbottom kahkaha attı. "Belki de Açlık Oyunları seni değiştirmiştir ve Panem'e en iyi şekilde hizmet edebileceğin yere gitmeye karar vermişsindir. Sen akıllı bir delikanlısın, Coriolanus. Uygun bir açıklama bulacağına eminim."

"Ama... ama ben?.." Posca ve adrenalın yüzünden başı dönüyordu. "Neden? Neden benden bu kadar nefret ediyorsun? Babamın arkadaşı olduğumu sanıyordum!"

Bunu duymak adamın ciddileşmesine neden oldu. "Biliyor musun, ben de öyle sanıyordum. Bir zamanlar. Ama beni yalnızca kullanabileceğini düşündüğü için seviyormuş. Bu şimdi bile böyle."

"Babam öldü! Öleli yıllar oldu!"

"Ölü olmayı da hak ediyor! Ama sana baktığımda onun hâlâ canlı olduğunu görüyorum." Coriolanus'un gitmesi için elini salladı. "Acele etsen iyi olur. Askerlik şubesi yirmi da-

kika sonra kapanacak. Koşarsan belki yetişebilirsin.”

Coriolanus koştu. Çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Gönüllü olarak Barış Muhafızları'na yazıldıktan sonra, Dr. Gaul'ün merhamet göstereceğini umarak dos-doğru Hisar'a gitti. Ama nöbetçiler içeri girmesine izin vermediler. Kolundaki dikişlerin enfeksiyon kapıldığını söylediğinde bile onu dinlemediler. Telefonla laboratuvarı arayıp ne yapmaları gerektiğini sorduklarında, Coriolanus'a hastaneye gitmesi söylendi. Muhafızlardan biri ona acıyıp yazdığı son makaleyi Dr. Gaul'e ulaştırmaya çalışacağını söyledi. Ama söz vermiyordu. Makalenin ilk sayfasının kenarına, bu süreci durdurması için Dr. Gaul'e yalvaracağı bir not ekleyecekti ama bunun anlamsız olacağını düşünerek yalnızca tek bir kelime yazdı: *Teşekkürler*. Ne için teşekkür ettiğini bilmesede her şeyin üzerine bir de kadına yalvararak çaresizliğini bu kadar ortaya koymak istemiyordu.

Eve yürürken insanların onu durdurup tebrik etmeleri kalbine ardı ardına hançerlerin saplanmasına neden oldu. Ama asıl ıstırap, eve girdiği anda duyduğu coşku dolu seslerle başladı. Tigris'le Büyükhanım yılbaşı kutlamalarında kullandıkları parti malzemelerini çıkarmışlar ve fırından pasta almışlardı. Coriolanus gülümsemek için kendini zorlasa da daha fazla dayanamayıp gözyaşlarına boğuldu. Kuzeniyle büyükannesine her şeyi anlattı. En sonunda sustuğunda, Büyükhanım da Tigris de donakalmıştı. Mermer heykelleri andırıyorlardı.

“Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu Tigris.

“Yarın sabah.”

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu Büyükhanım.

Coriolanus yirmi yıl sonra döneceğini söyleyemedi. Bū-

yükhanım, torununun döndüğünü görebilecek kadar yaşamazdı. Coriolanus'un onu bir dahaki görüşü mezarlıkta olacaktı. "Bilmiyorum."

Büyükhanım anladığını gösterir şekilde başını salladıktan sonra, sandalyesinde doğruldu. "Sakın unutma, Coriolanus. Nereye gidersen git, her zaman bir Snow olacaksın. Bunu kimse senden alamaz."

Coriolanus, savaş sonrası dünyasında Snow olmanın imkânsızlığını düşündü. Snow olduğu için yapmak zorunda kaldığı şeyleri düşündü. Ama yalnızca, "Soyadımıza layık olmaya çalışacağım," dedi.

Tigris ayağa kalktı. "Gel, Coryo. Toplanmana yardımcı olayım." Coriolanus kuzeninin peşine takılıp odasına gitti. Tigris ağlamamıştı. Kendisi gidene kadar kuzeninin göz yaşlarını tutacağını biliyordu.

"Toplanacak çok fazla şey yok. Eski kıyafetlerimi giymemi söylediler; sanırım üniformamı verdiklerinde üzerimdekileri çöpe atacaklar. Üniforma, temizlik malzemeleri... her şeyi onlar temin edecek. Yanıma yalnızca buna sığacak kadar kişisel eşya alabilirim." Çantasından yirmiyeye otuz santim ebatlarında, sekiz santim derinliğinde bir kutu çıkardı. Tek kelime etmeden, uzunca bir süre kutuya baktılar.

"Öyleyse ne alacaksın?" diye sordu Tigris. "Yanında götürmene degecek şeyler olmalı."

Bebekken annesinin kucağında olduğu bir fotoğraf. Babasının üniformalı bir fotoğrafı. Tigris, Büyükhanım ve birkaç arkadaşının fotoğrafları. Babasına ait olan, pirinç kasalı eski bir pusula. Eskiden annesinin pudralığında duran gül kokulu tozu koyduğu ve annesinin turuncu renkli ipek şalına sardığı disk. Üç mendil. Snow ailesinin mührünü taşı-

yan mektup kâğıtlarıyla zarflar. Akademi kimlik kartı. Çocukken izlemeye gittiği sirk gösterilerinin birinden kalma, üzerinde arenanın bir görselinin olduğu bilet koçanı. Arena-daki bombalamanın ardından moloz yığınlarının içinden aldığı bir mermer parçası. Kutusunu bunlarla doldururken, mutfakını 2. Mıntıka'dan getirdiği hatıra eşyalarıyla dolduran anacık gibi hissediyordu.

Gece Coriolanus da Tigris de uyumadı. Terasa çıkıp güneş doğana kadar Başkent'i izlediler. "Her şey başarısız olman için ayarlanmış," dedi Tigris. "Açlık Oyunları hiç doğal olmayan, şeytani bir cezalandırma yolu. Senin gibi iyi bir insandan onların suyuna gitmeni nasıl bekleyebilirler?"

"Bunu benden başka hiç kimseye söylememelisin. Bu senin için hiç güvenli olmaz," diye uyardı kuzenini Coriolanus.

"Biliyorum. Ve bu da çok yanlış."

Coriolanus duş aldı, üzerine yıpranmış bir pantolonla eski püskü bir tişört geçirip parmak arası terlikler giydikten sonra mutfakta bir fincan çay içti. Büyükhanım'la öpüşüp vedalaştı. Çıkmadan önce son bir kez dönüp evine baktı.

Antrede bekleyen Tigris ona eski bir şapkayla babasına ait olan bir güneş gözlüğü verdi. "Yolculuğun için."

Tigris'in bunları yolculukta kendini gizlemesi için verdiğini anlayan Coriolanus bu yüzden kuzenine minnet duyarak gözlüğü ve şapkayı taktıktan sonra dışarıda kalan saç buklelerini şapkanın içine soktu. Neredeyse bomboş sokaklarda askerlik şubesine doğru yürürlerken ikisi de hiç konuşmadı. Şubenin önüne geldiklerinde Coriolanus Tigris'e dönüp çatlak bir sesle, "Bütün sorunları sana bıraktım," dedi. "Dairemiz, vergi meselesi, Büyükhanım. Çok üzgünüm. Beni bir daha asla affetmezsen seni anlarım."

“Affedilecek bir şey yok,” dedi Tigris. “Bana ilk fırsatta yazacağına söz veriyor musun?”

Tigris’le öyle sıkı sarıldılar ki Coriolanus kolundaki dikişlerden birkaçının attığını hissetti. Şubeye girdiğinde kendini, yeni hayatlarına başlamak üzere olan üç yüz kadar Başkent gencinin arasında buldu. Belki de sağlık kontrolünden geçemeyeceğini düşündüğünde önce bir umut kıvılcımı hissetse de, bu düşünce onu paniğe sürükledi. Fiziksel olarak muhafız olamayacağı anlaşılırsa onu nasıl bir kader bekliyor olurdu? Halkın önünde bir aşağılanma mı? Hapis mi? Highbottom, Barış Muhafızları’na katılmadığı takdirde başına ne geleceğini söylememişti ama Coriolanus’un aklından en kötü olasılıklar geçiyordu. Ama sağlık kontrolünden kolayca geçti. Hatta hiç yorumda bulunmadan kolundaki dikişleri bile aldılar. Onu alametifarikası olan buklelerinden ayıran asker tıraşının ardından cırlıçıplak hissetse de görünümünü öylesine değişmişti ki şubedeki gençlerin arasından bir daha meraklı gözlerle ona bakan biri olmadı. Kıyafetlerini çıkarıp üzerine yepyeni bir kamuflaj geçirdikten sonra, içinde diğer askeri kıyafetlerle temizlik malzemeleri setinin yanı sıra tren yolculuğu için bir şişe suyla etli sandviçlerin olduğu silindir bir çanta tutuşturuldu eline. Bir sürü form imzaladı. Bu formlardan biri, Barış Muhafızı olarak alacağı cüzi maaşın yarısının Tigris’le Büyükhanım’a gönderilmesini sağlayacaktı. Ailesi için en azından bu kadarını yapabildiği için biraz da olsa teselli buldu.

Saçları kazınmış, kamuflajlı ve aşıları yapılmış olarak, şubeden çıkıp tren istasyonuna giden diğer acemilerle dolu otobüse bindi. Başkent delikanlılarıyla kızlarından oluşan bu gençlerin çoğu, diploma törenleri Akademi’den önce

gerçekleşen ikinci sınıf okulların mezunlarıydılar. İstasyona geldiklerinde, göze çarpmamak için bir köşeye saklandı. Büyük ekranlarda Başkent Haberleri'nin başladığını gördüğünde kendisiyle ilgili bir haber çıkacağından korksa da her zamanki cumartesi akışından başka bir şey yoktu. Hava durumu. İnşaat çalışmaları nedeniyle değiştirilen trafik akışları. Yaz meyveleriyle hazırlanacak bir salata tarifi. Sanki Açlık Oyunları hiç gerçekleşmemişti.

Beni siliyorlar, diye düşündü. Beni silmek için Oyunlar'da silmek zorundalar.

Düştüğü rezil durumdan kimin haberi vardı? Öğretim görevlilerinin mi? Arkadaşlarının mı? Kimse onunla iletişim kurmamıştı. Belki de henüz kimsenin haberi yoktu. Ama duyacaklardı. Tahminlerde bulunacaklardı. Söylentiler havada uçuşacaktı. Sonunda, gerçeklerin çarpıtılıp sunulandırılmış bir yorumu oluşacaktı. Livia artık kına yakardı. Plinth Ödülü'nü de mezun olduğunda Clemensia'ya verirlerdi. Yaz tatilinde Coriolanus'un nerede olduğunu merak ederlerdi belki. Hatta onu özleyen birkaç kişi bile olabilirdi. Festus. Belki Lysistrata. Eylül ayında sınıf arkadaşları Üniversite'ye başlardı. Ve Coriolanus yavaş yavaş unutulurdu.

Açlık Oyunları'nı silmek aynı zamanda Lucy Gray'in de silinmesini gerektiriyordu. O neredeydi? Gerçekten evine mi gönderilmişti? Şu anda, onu Başkent'e getiren leş kokulu hayvan vagonuyla 12. Mıntıka'ya mı gönderiliyordu? Dekan Highbottom böyle olacağını ima etmişti ama elbette son karar Dr. Gaul'e aitti. Bu kadın, Oyunlar'da yaptıkları hilenin ortaya çıkmasının ardından o kadar bağışlayıcı olmayabilirdi. Onun dudaklarının arasından çıkacak tek bir kelimeyle Lucy Gray hapse atılabilir, öldürülebilir ya

da Avox'a dönüştürülebilirdi. Daha da kötüsü, hayatının sonuna kadar Dr. Gaul'ün korkunç laboratuvarında bir denek olabilirdi.

Hâlâ trende olduğunu hatırlayıp ağlamaktan korkarak gözlerini kapattı. Bebek gibi ağlarken görülmesinin ona hiç yararı olmayacağından, duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Başkent için en iyi stratejinin Lucy Gray'i 12. Mıntıka'ya göndermek olduğu düşüncesiyle kendini sakinleştirdi. Belki biraz zaman geçtikten, özellikle de Coriolanus ortalıktan yok olduktan sonra, Dr. Gaul Lucy Gray'i Başkent'e geri getirebilirdi. Belki gelecek yılın Açlık Oyunları'nın açılışında ondan şarkı söylemesini isterdi. Lucy Gray'in suçları (yani herhangi bir suçu varsa), kendi suçlarına kıyasla önemsizdi. Hem izleyiciler de ona bayılmışlardı, değil mi? Belki de cazibesi bir kez daha onu kurtarabilirdi.

Acemileri tayin edildikleri mıntıkalarda ya da onları kuzeye, güneye ya da her nerede görevlendirildilerse oraya götürecek araçların beklediği noktalarda indirmek için tren sık sık duruyordu. Başını cama dayayıp geçtikleri terk edilmiş kentleri izlerken bu kentlerin görkemli zamanlarında dünyanın nasıl bir yer olduğunu düşünüyordu. Bu toprakların Panem değil, Kuzey Amerika olduğu zamanları. Güzel zamanlar olmalıydı. Bir sürü Başkent'le dolu olan bir dünya. Ne ziyan ama...

Gece yarısına doğru kompartımanının kapısı açıldı ve 8. Mıntıka'da görevlendirilen iki acemi kız, trene sokmayı başardıkları yarım galon posca ile içeri girdi. Gece boyunca kızların posca'yı bitirmesine yardımcı olan Coriolanus sızdıktan tam bir gün sonra uyandığında, daha tan vaktinde bunaltıcı bir sıcaklığın hissedildiği salı sabahının erken saat-

lerinde tren 12. Mıntıka'ya girdi.

Zonklayan bir kafa ve kurumuş bir ağızla perona indi. Emirlere uyarak üç acemiyle birlikte sıraya girdiler ve yaşça kendilerinden çok büyük görünmeyen bir Barış Muhafızı'nın gelip onları istasyondan çıkarması için bir saat beklemek zorunda kaldılar. Sıcak ve nem yüzünden hava sıvıyla gaz arasında bir noktaya gelmişti. Coriolanus nefes mi alıyordu, nefes mi veriyordu, emin değildi. Aşırı yüksek nem vücuduna, silinmekle geçmeyen, aşına olmadığı bir parlaklık kazandırmıştı. Teri kurumuyor, adeta içine işliyordu. Burnu akıp duruyordu ve sümüğü, içine çektiği kömür tozu yüzünden şimdiden kararmaya başlamıştı. Sert botlarının içinde çorapları ıslanmıştı. Bir saat kadar, çirkin binaların arasından geçen cüruflla kaplı sokaklarda ve yarı çatlak asfalt yollarda yürüdükten sonra, Coriolanus'un yeni evi olacak üsse ulaştılar.

Üssü çevreleyen teller ve kapıda bekleyen silahlı Barış Muhafızları, Coriolanus'un savunmasızlıktan kaynaklanan tedirginliğini biraz olsun azalttı. Acemiler başlarındaki muhafızın peşine takılıp bir dizi sıradan gri binanın arasından geçtiler. Kışlaya girdiklerinde iki kız yanlarından ayrılırken, Coriolanus ve Junius adındaki uzun boylu, sıska çocuk, dört ranzayla sekiz dolabın olduğu küçük bir yatakhaneye alındılar. Ranzalardaki yataklardan ikisi çok düzgün bir şekilde toplanmış ve bir çöp konteynerine bakan kirli bir pencerenin önündeki ranzanın üzerineyse yatak takımları konmuştu. Junius beceriksizce yatağını yapmaya koyulurken, Coriolanus da çocuğun yükseklik korkusu nedeniyle üstteki yatağı aldı. Yataklarını yapmalarının ardından, duş almaları, eşyalarını dolaplarına yerleştirmeleri ve saat on birdeki öğle yemeğine gitmeden ön-

ce Barış Muhafızı eğitim kitapçığını incelemeleri için sabahın geri kalanında serbest kaldılar.

Coriolanus duşun altında kafasını geriye atıp duş başlığından akan ılık suyu yavaşça içerek zihnini boşaltmaya çalıştı. Üç kere kurulandıktan sonra cildindeki nemliliğin daimi olduğunu kabullenip üzerine temiz bir kamuflaj geçirdi. Çantasındakileri dolabına yerleştirip değerli kutusunu en üst rafa koyduktan sonra, yatağına çıkıp eğitim kitapçığını dikkatle okumaya başladı (daha doğrusu, belli konularda sürekli güvence bekleyen gergin bir çocuk olan Junius'la konuşmak zorunda kalmamak için kitapçığı okuyormuş gibi göründü; herhangi birine güvence verebilecek halde değildi). Aslında çocuğa söylemek istediği şey şuydu: *Hayatın sona erdi, genç Junius; bunu kabul et.* Ama böyle söylemesi muhtemelen daha fazla güvence ihtiyacı yarattı. Hayatındaki (derslerine, ailesine, geleceğine yönelik) sorumlulukların birden ortadan kalkması Coriolanus'un bütün gücünü tüketmişti. En küçük iş bile gözünde büyüyordu.

Saat on bire birkaç dakika kala, yatakhane arkadaşları (yuvarlak suratlı, konuşkan bir çocuk olan Smiley ve ufak tefek kankası Bug) yemeğe götürmek için Coriolanus'la Junius'u almaya geldiler. Hep birlikte, çatlak plastik sandalyelerle uzun masaların olduğu yemekhaneye gittiler.

"Salı demek, kıymalı patates demek!" dedi Smiley. Daha bir haftadır Barış Muhafızı olmasına rağmen, kışladaki rutini çok iyi öğrenmesinin ötesinde, bu rutinden zevk de alıyormuş gibi görünüyordu. Coriolanus'un yemek tepsisine, içinde patates parçaları olan köpek maması gibi bir şey kondu. Diğerlerinin açlığı ve hevesi onu da yüreklendirdiği için yemekten bir kaşık almayı denedi, aşırı tuzlu olsa

da yenilebilirdi. Yemeğin yanında iki konserve armut tatlısı ve büyük bir bardak süt almıştı. Zarif bir mönü olmasa da doyurucuydu. Barış Muhafızı olarak açlık çekmeyeceğini fark etti. Ashına bakılacak olursa, eve kıyasla burada daha düzenli yemek yiyeceği kesindi.

Smiley iki yeni acemiye zaman kaybetmeden en yakın arkadaşları ilan etti ve yemeğin sonunda, sofrada adabı yüzünden Coriolanus'a Beyefendi ve uzun boyuyla sıskalığı yüzünden Junius'a Sırık lakapları takıldı. Duymak istediği son şey Snow olduğundan, Coriolanus kendisine bir lakap takıldığı için memnundu. Gerçi yatakhane arkadaşlarından hiçbiri Snow soyadı hakkında yorumda bulunmamış ya da Açlık Oyunları'ndan bahsetmemişti. Coriolanus çok geçmeden, acemilerin televizyon izleyebilecekleri tek yerin gazino olduğunu anladı; buradaki tek televizyon da hiç çekmediğinden nadiren açık oluyordu. Sırık Başkent'teyken onu gördüyse bile Oyunlar'daki akıl hocasıyla yanında duran huysuz oğlan arasında bağlantı kuramamıştı. Belki Coriolanus'un tanınmamasının nedeni kimsenin onu burada görmeyi beklemiyor olmasıydı. Belki de şöhreti yalnızca Akademi ortamı ve Başkent'te televizyondaki dramayı takip edecek kadar boş vakti olan bir avuç ıssız güçsüzle sınırlıydı. Coriolanus yatakhane arkadaşlarına, babasının savaşta hayatını kaybeden yüksek rütbeli bir asker olduğunu, evde büyükannesiyle kuzenini bıraktığını ve okulunun bir hafta önce sona erdiğini anlatacak kadar rahatlamıştı.

Smiley ve Bug'in yanı sıra diğer Barış Muhafızları'nın çoğunun da Başkent değil, mıntıka doğumlu olduğunu öğrenmek, onu şaşırtmıştı. "Öyle ya," dedi Smiley. "Kapağı atmaya başlıyorsan muhafızlık kıyak iş. Degirmenlerde ça-

lıştırmaktan daha iyi. Yemek bol ve aileme gönderebilecek kadar da para kazanıyorum. Bazı insanlar buna dudak bükseler de savaş geçmişte kaldı ve iş iştir.”

“Yani halkına polislik yapmak senin için sorun değil mi?” diye sordu Coriolanus, kendine engel olamayarak.

“Bunlar benim halkım değil. Benim halkım 8. Mıntıka. Seni doğduğun mıntıkaya vermezler,” dedi Smiley, omuz silkerek. “Hem artık benim ailem sensin, Beyefendi!”

Coriolanus öğleden sonra çalışmak için mutfağa verildiğinde ailesinin diğer üyeleriyle tanıştırıldı. Savaşta sol kulağını kaybeden eski bir asker olan Cookie’nin rehberliğinde, beline kadar soyunup dört saat boyunca sıcak suyla dolu bir eviyeğin önünde dikilip tencereleri ovdu ve hortumla metal yemek tepsilerini yıkadı. Dört saatin ardından bir tur daha kıymalı patates yemek için on beş dakika mola verdi ve sonrasındaki birkaç saati yemekhaneye koridorları paspaslamakla geçirdi. Saat dokuzda ışıkların kapatılmasından önce yatakhane de kendine ayıracak yalnızca yarım saati kalmıştı. Soyunup donuyla yatağına uzandı ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah saat beşte üzerinde kamuflajıyla gerçek eğitimine başlamak için sahadaydı. Eğitimin ilk aşaması, acemileri forma sokmaktı. Kamuflajı terden sırlıklam olana, topukları su toplayana kadar talim yaptı. Akademi’de Profesör Sickle’ın derslerine girmek işine yaramıştı; kadın her zaman sıkı egzersiz yapmaları konusunda ısrar ederdi ve Coriolanus on iki yaşından beri saf düzende yürümeyi biliyordu. Diğer taraftan, sakarlığı ve içe çökmüş göğsüyle Sırık ise talim çavuşunun eziyetine maruz kalmaktan kurtulamadı. O gece Coriolanus, ranzanın altındaki çocuğun, sesinin duyulmaması için yastığını yü-

züne bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlamasını dinleyerek uyku-ya daldı.

Coriolanus'un yeni hayatı talim, yemek, temizlik ve uykudan ibaretti. Her şeyi mekanik bir şekilde ama azarlanmayacak kadar da beceriyle yapıyordu. Şanslı olduğu günlerde, saat dokuzda ışıkların söndürülmesinden önce çok değerli olan yarım saatlik bir zamanı kalıyordu. Gerçi bu yarım saatin bir işe yaradığı yoktu. Tek yapabildiği duş almak ve ranzasına tırmanıp kendini yatağa bırakmaktı.

Lucy Gray'i düşünmek ona acı veriyor ama hiç bilgi alamadığı için kızı aklından çıkaramıyordu. Üsteki insanlara Lucy Gray hakkında sorular sormaya başlarsa, birileri Açlık Oyunları'ndaki akıl hocalarından biri olduğunu anlayabilirdi ve ne pahasına olursa olsun bunu önlemek istiyordu. Üste izin günü pazardı ve cumartesi günleri de görevleri akşamüstü beşte son buluyordu. Yeni ace-miler olarak, gelecek hafta sonuna kadar üsten çıkamayacaklardı. En sonunda dışarı çıkabildiğinde mıntıkaya inip şüphe uyandırmadan yerli halktan birileriyle konuşarak Lucy Gray'in akıbetini öğrenmeye çalışacaktı. Smiley, Barış Muhafızları'nın Hob denilen eski bir kömür deposunda takıldıklarını söylemişti. Burada ev yapımı içki satın alıp size eşlik edecek birilerini bulabilirdiniz. 12. Mıntika'nın bir meydanı da vardı. Hasat günü kura çekimlerinde kullanılan bu meydanın etrafında birkaç dükkân ve bir esnaf takımı yer alıyordu ama meydan gündüzleri daha canlıydı.

Talimlerdeki eksikleri yüzünden tuvalet temizliğine verilen Sırık dışında, yatakhane arkadaşları cumartesi akşam yemeğinden sonra poker oynamak için gazinoya giderken, Coriolanus erişte ve konserve etten oluşan yemeğini bitirmediği için bir süre daha yemekhanede kaldı. Smiley

genellikle gevezeliğiyle dikkatlerini dağıttığından, yalnız kaldığı anda ilk kez gerçekten diğer Barış Muhafızları'nı değerlendirebildi. Onlu yaşlarının sonlarında olanlardan Büyükhanım'la aynı kuşaktanmış gibi görünen yaşlı bir adama kadar, her yaştan muhafız vardı. Bazıları sohbet etse de çoğu sessizce ve depresif bir halde yemeklerini yiyordu. Bu adamları izlerken aslında kendi geleceğine mi bakıyordu?

Coriolanus akşamı yatakhane geçirmeyi tercih etti. Cebindeki son birkaç kuruşu ailesine bıraktığı için, gelecek ayın ilk gününde alacağı maaşa kadar kumar oynayacak parası, hatta gündelik harcamalar için cep harçlığı bile yoktu. Ama daha da önemlisi, Tigris'ten mektup gelmişti ve kuzeninin yazdıklarını okumak için yalnız kalmak istiyordu. Yatakhane arkadaşlarını görmeden, duymadan ve kokularını almadan, kendi başına olacağı bir ana ihtiyacı vardı. Her günün sonunda yalnız kalmaya alışkın biri olarak sürekli insanlarla birlikte olmak onu zorluyordu. Yatağına çıkıp mektubu açtı.

Canım Coryo,

Bu mektubu sana pazartesi gecesi yazıyorum ve evimiz yokluğunla yankılanıyor. Büyükhanım her şeyi unuttuğu için ne olduğunu anlayamamış bir halde. Bugün iki kere ne zaman eve geleceğini ve seni akşam yemeğine bekleyip beklemeyeceğimizi sordu.

Seninle ilgili haberler yayılmaya başladı. Pluribus'a ugradığımda, aşkın yüzünden Lucy Gray'in peşinden 12. Mıntıka'ya gittiğin, kutlamalar sırasında sarhoş olup bir meydan okumaya karşılık verdiğin, kurallara aykırı davranıp Lucy Gray'e arenada kendin bağış gönderdiğin, Dekan

Highbottom'la aranızın açıldığı gibi, kulağına bir sürü söylenti çalındığını söyledi. Bense soranlara, tıpkı baban gibi ülkeneye karşı görevini yerine getirdiğini söyleyeceğim.

Festus, Persephone ve Lysistrata bu akşam bize uğradılar. Hepsi de senin için çok endişeli. Bayan Plinth de adresini almak için aradı. Sanırım sana mektup yazmak istiyor.

Dolittle'ların yardımı sayesinde, evimiz artık resmen satışa çıktı. Pluribus, taşınabileceğimiz bir yer bulamazsak, kulübün üzerinde kullanabileceğimiz iki boş oda olduğunu ve ayrıca kulübü yeniden açmaya karar verirse kostümlerde ona yardım edebileceğimi söyledi. Ayrıca bizim için birkaç parça mobilyamızı da satışa çıkardı. Pluribus bize çok nazik davranıyor ve hem sana hem de Lucy Gray'e selam söylüyor. Lucy Gray'i görebildin mi? Bütün bu delilik içinde tek güzel şey o.

Kısa bir mektup olduğu için üzgünüm ama saat geç oldu ve yapmam gereken çok fazla şey var. Ne kadar sevildiğini ve özlemini bilmeni istiyorum. Orada işlerin çok zor olduğuna eminim ama umudunu kaybetme. En karanlık zamanlardan bu umutla çıktık ve şimdi de bunu yapacağız. Lütfen ilk fırsatta bana yazıp 12. Mıntıka'daki hayatını anlat. Şu an için ideal bir durum gibi görünmediğinin farkındayım ama bunun nereye gideceğini kim bilebilir?

Kar tepeye düşer,

Tigris

Coriolanus elleriyle yüzünü kapadı. Başkent Snow adıyla dalga mı geçiyordu? Büyükhanım aklını mı kaybediyordu? Evleri bir gece kulübünün üzerindeki, Tigris'in pulu kostümler dikeceği iki salaş oda mı olacaktı? Gorkemli Snow ailesinin kaderi bu mu olacaktı?

Peki, ya kendisi? Panem'in gelecekteki başkanı Coriolanus Snow? Girdiği yolda hayatının nasıl trajik ve manasız olacağını düşündü. Kendini yirmi yıl sonra gözlerinin önüne getirdi. Şişmanlamış, aptallaşmış, yetiştirilişinden uzaklaşarak bambaşka bir insana dönüşmüş, aklından açlık ve uyku gibi temel, hayvani düşüncelerden başka bir şey geçmeyen bir adam olacaktı. Dr. Gaul'ün laboratuvarında sürünerek geçen bir hayatın ardından Lucy Gray çoktan ölmüş ve onunla kendi kalbi de taşlaşmış olacaktı. Zıyan edilmiş yirmi yılın ardından başka ne olacaktı ki? Zamanı ne zaman dolacaktı? O gün geldiğinde bile hissettiği utanç çok fazla olduğu için muhafızların arasında kalmaya devam mı edecekti? Geri dönmeye karar verse bile Başkent'te onu ne bekliyor olacaktı? Büyükhanım uzun zaman önce ölmüş olacaktı. Orta yaşlarda olsa bile çok daha yaşlı görünen Tigris hayatını kazanmak için dikiş dikip birilerine hizmetkârlık yapıyor olacaktı. Karnını doyurmak için memnun etmesi gereken insanların karşısında nezaketi yavanlığa, mevcudiyeti bir şakaya dönüşecekti. Hayır. Başkent'e asla geri dönmeyecekti. Yemekhanede gördüğü yaşlı muhafız gibi 12. Mıntıka'da kalacaktı. Artık onun hayatı burasıydı. Eşinin, çocuklarının, kışla dışında bir adresinin olmadığı bir hayat. Ailesi diğer Barış Muhafızları olacaktı. Smiley, Bug, Sırık. Kardeşleri. Geride bıraktığı hiç kimseyi bir daha görmeyecekti. Asla.

Sıla hasreti ve çaresizliğin iç içe geçtiği zehirli bir spazmla göğsüne korkunç bir ağrı saplandı. Kalp krizi geçirmek üzere olduğuna emindi ama yardım istemek için seslenmeye kalkışmadı. Yalnızca yatağında kıvrılıp yüzünü duvara dayadı. Belki de en iyisi böyleydi. Çünkü buradan çıkış yoktu. Kaçacak yer yoktu. Kurtarılma umudu yoktu. Bu

cehennem hayatından başka gelecek yoktu. Sabırsızlıkla bekleyeceği ne olacaktı? Kıymalı patates mi? Haftada bir verilen bir bardak cin mi? Bulaşıkçılıktan tepsi kazıyıcılığına terfi mi? Yıllarca sürünmektense şimdi, burada ölmek daha iyi değil miydi?

Uzaklardan gelen bir ses duydu. Bir kapı kapanmıştı. Koridorda ayak sesleri duydu. Bir anlık duraksamanın ardından ayak sesleri yaklaşmaya devam etti. Coriolanus dişlerini sıkıp kalbinin durmasını bekledi. Artık bu dünyayla işi bitmişti. Yollarını ayırmanın zamanı gelmişti. Ama ayak sesleri en sonunda yatakhane kapısında durdu. Kapıdaki kişi ona mı bakıyordu? Gelen kimdi, nöbetçi mi? Şu andaki utanç verici pozisyonunda ona bakan kimdi? Bu perişan anında gözlerini üzerine diken kimdi? Bu kişi her kimse kahkahalarla gülmesini, dalga geçmesini bekledi. Herhalde ardından onu da tuvalet temizliğine falan yollarlardı.

Tanıdık bir ses duydu. "Bu yatak dolu mu?" Tanıdık, alçak bir ses.

Sesin kime ait olduğunu anlasa da emin olmak için yatağında döndü. Kapı eşiğindeki, paketten yeni çıktığı için kırışıklık kamuflajının içinde tuhaf bir şekilde çok rahat görünen kişi Sejanus Plinth'ten başkası değildi.

Coriolanus hayatı boyunca birini gördüğüne bu kadar sevinmemiştir. “Sejanus!” diye haykırdı. Ranzasından beton zemine dengesiz bir şekilde atlayıp kapıya koştu ve kollarını çocuğa doladı. Sejanus da ona sarıldı. “Seni neredeyse mahvetmiş bir insan için fazlasıyla sıcak bir karşılama değil mi bu?”

Coriolanus buna hafif histerik bir kahkahayla karşılık verirken çocuğun söylediğinin ne ölçüde doğru olduğunu düşündü. Sejanus’un arenaya girerek Coriolanus’un hayatını da tehlikeye attığı doğrudur ama diğer şeyler için onu suçlamak haksızlıktır. Sejanus bazen ne kadar sinir bozucu biri olursa olsun, Dekan Highbottom’ın Coriolanus’un babasına karşı güttüğü kan davasıyla veya yılanların tankındaki mendille hiçbir ilgisi yoktu. “Hayır, hayır. Tam aksine.” Sejanus’u bırakıp çocuğun haline baktı. Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve en azından beş-altı kilo kaybetmişti. Ama Başkent’teyken sırtında taşıdığı ağırlık üzerinden kalkmış gibi, rahat görünüyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

"Başkent'e karşı koyarak arenaya girdiğimde ben de Akademi'den atılmanın eşiğine geldim. Babam yönetimle görüşüp, mezun olmama ve ardından Barış Muhafızları'na yazılmama izin verirlerse, inşa edilecek yeni spor salonunun masraflarını karşılayacağını söyledi. Kabul ettiler ama seni de mezun etmezlerse anlaşmayı kabul etmeyeceğimi söyledim. Eh, durum şu ki, Profesör Sickle yeni spor salonunu çok istiyordu ve ikimiz de önümüzdeki yirmi yıl burada geçireceğimizden, sana diplomayı vermemek için direnmelerinin anlamsız olduğunu fark ettiler." Sejanus çantasını yere koyup içinden kişisel eşyalarının olduğu kutuyu çıkardı.

"Ne yani, ben de mi mezun oldum?"

Sejanus kutudan çıkardığı, okulun amblemini taşıyan deri klasörü, mezuniyet törenindelermiş gibi resmi bir şekilde Coriolanus'a uzattı. "Tebrik ederim. Artık lise terk değilsin."

Coriolanus klasörü açıp, süslü harflerle adının yazılı olduğu diplomaya baktı. Bu diploma daha önceden hazırlanmış olmalıydı çünkü okulu takdir derecesiyle tamamladığını yazıyordu. "Teşekkür ederim. Belki de aptalca ama bu hâlâ benim için çok önemli."

"Aslında subay adaylığı testine girmeye karar verirsen bu diploma önemli olacak. Subaylık için lise mezunu olman gerekiyor. Highbottom bu nedenle sana diplomamı kesinlikle vermemeleri gerektiğinde diretti. Senin Lucy Gray'e yardımcı olmak için Oyunlar'ın kurallarına aykırı davrandığını falan söyledi. Her neyse, sonuç olarak oylamada kaybeden Highbottom oldu." Sejanus kıkırdadı. "O adam insanları gerçekten canından bezdiriyor."

"Akademi yönetimindeki herkes benim hakkımda kötü düşünmüyor, öyle mi?"

“Neden kötü düşüneceklermiş? Âşık olduğun için mi? Bence çoğu sana acıyor. Görünüşe göre öğretmenlerimizin arasında çok fazla romantik varmış. Ayrıca Lucy Gray de oldukça iyi bir izlenim bıraktı.”

Coriolanus Sejanus’un kolunu tuttu. “O nerede? Ona ne olduğunu biliyor musun?”

Sejanus başını iki yana salladı. “Oyunlar’ın galiplerini mintikalarına geri göndermezler mi?”

“Ona kötü bir şey yapmalarından korkuyorum.” Coriolanus gerçeği itiraf etti. “Oyunlar’da hile yaptık, Sejanus. Yılanların onu sokmaması için bir şey yaptım. Ama onun tek yaptığı arenada fare zehri kullanmaktı.”

“Anlıyorum, demek neden buydu. Lucy Gray ya da ona ceza verildiği hakkında hiçbir şey duymadım. Ama o kız öylesine yetenekli ki, herhalde gelecek yıl onu Başkent’e geri getirirler.”

“Bu benim de aklımdan geçti. Highbottom onun eve gönderildiğini söylerken belki doğruyu söylüyordu.” Coriolanus, Sırık’ın yatağına oturup bir süre diplomasına baktı. “Geldiğin sırada intiharı düşünüyordum.”

“Ne? Şimdi mi? En sonunda Dekan Highbottom ve Dr. Gaul denilen o şeytandan kurtulmuşken mi? Hayallerinin kızı bu kadar yakınındayken mi? Anacığım şu anda senin için kendi elleriyle hazırladığı tatlılarla, böreklerle dolu kamyon büyüklüğünde bir kutuyu buraya gönderirken mi? Arkadaşım, hayatın daha yeni başladı!”

Coriolanus artık gülüyordu. Sejanus da ona katıldı. “Ya ni buraya gelmemizin hayatımızın sonu olmadığını mı söylüyorsun?”

“Ben buna kurtuluş derim. En azından kendi adıma. Ah, Coryo, oradan kaçtığım için ne kadar mutlu olduğum-

mu anlatamam!" dedi Sejanus, ciddileşerek. "Başkent'i asla sevmedim ama Açlık Oyunları'nın ardından, Marcus'a yapılanların ardından... Az önce intihar konusunda şaka mı yapıyordun, bilemiyorum ama benim için şaka değildi. Hatta bu konuyu tüm ayrıntılarıyla düşünmüştüm."

"Hayır, Sejanus. Onlara bu tatmini yaşatmamalıyız."

Sejanus düşünceli düşünceli başını salladıktan sonra kolunun tersiyle terli yüzünü sildi. "Babam benim için hayatın burada daha iyi olmayacağını söylüyor. Mıntıklardan gelenler için hâlâ bir Başkent çocuğu olacaktım. Ama umurumda değil. Oraya kıyasla her yer benim için daha iyi. Söylesene, burada hayat nasıl?"

"Ya yürüyoruz ya da paspas yapıyoruz. İnsanın zihni uyuşuyor."

"Bir süre uyuşmak zihnime iyi gelebilir. Buraya gelmeden babamla çok tartıştım. Hiçbir şey hakkında ciddi bir tartışmaya girmek istemiyorum."

"O halde yatakhane arkadaşlarımızı seveceksin." Coriolanus'un göğsündeki ağrı geçmişti; hatta içinde bir umut kıvılcımı hissediyordu. Lucy Gray (en azından resmi olarak) cezalandırılmamıştı. Başkent'te hâlâ ondan yana çıkan birilerinin olduğunu bilmek moralini yükseltmiş ve Sejanus'un subay olmaktan bahsetmesi de dikkatini çekmişti. Subaylık bu zor durumdan çıkış yolu olabilir miydi? Güce ve nüfuza giden başka bir yol olabilir miydi? Bu soruların cevaplarını bilmiyordu ama bunun Highbottom'ın korktuğu bir şey olduğunu anlamak şu an için yeterli bir teselliydi.

"Burada yepyeni bir hayat kurmayı planlıyorum," dedi Sejanus. "Bu, kendi çapımda dünyayı daha iyi bir yer yapabileceğim bir hayat olacak."

"12. Mıntıka'da bunun için biraz çaba göstermen gerekebilir. Kendi adıma neden buraya gelmek istediğimi bilemiyorum."

"Belli ki tamamen tesadüf," diye dalga geçti Sejanus.

Coriolanus bir budala gibi yanaklarının kızardığını hissetti. "Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum. Bu arada çok fazla şey değiştiğinden, hâlâ benimle ilgilenip ilgilenmediğini bile bilmiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun? O kız sana sıırılsıklam âşık! Endişelenme, onu bulacağız."

Sejanus'un çantasını boşaltmasına ve yatağını yapmasına yardımcı olurken, Coriolanus arkadaşından Başkent'teki son haberleri aldı. Oyunlar hakkındaki şüpheleri doğru çıkmıştı.

"Ertesi sabahtan itibaren Açlık Oyunları'ndan hiç bahsedilmedi," dedi Sejanus. "Durumumun değerlendirileceği toplantı için Akademi'ye gittiğim gün, öğretim görevlilerinden bazılarının, öğrencileri Oyunlar'a dahil etmenin ne kadar yanlış bir karar olduğundan bahsettiklerini duyduğumda, bu akıl hocalığı işinin bir defalık kalacağını düşündüm. Ama gelecek yıl televizyonda Lucky Flickerman denen o adamı gene görürsek ya da postanelerden haraçlara bağış gönderme ya da bahis yatırma seçeneği açılırsa şaşırmam."

"Bu da Oyunlar'a bizim katkımız oldu," dedi Coriolanus.

"Oyle görünüyor. Satyria Profesör Sickles'a, Dr. Gaul'ün Açlık Oyunları'nı sürdürmeye kararlı olduğunu söylemiş. Sanırım bu kadının ebedi savaşı Açlık Oyunları olacak. Savaş yerine Oyunlar."

"Evet. Mıntıkaları cezalandırmak ve kendimize nasıl canavarlar olduğumuzu hatırlatmak için," dedi Coriola-

nus, Sejanus'un çoraplarını dolabına yerleştirirken.

"Efendim?" Sejanus, Coriolanus'un bunu söylemesine çok şaşırmişti.

"Bilemiyorum. O kadının her zaman tavşanına nasıl eziyet ettiğini ya da canlı yaratıklara akla gelmeyecek şeyler yaptığını falan biliyorsun."

"Bundan keyif aldığını mı söylüyorsun?"

"Aynen. Sanırım hepimizin kendisi gibi olduğunu sanıyor. Doğuştan katil olduğumuzu. Şiddetin doğamızın bir parçası olduğunu. Açlık Oyunları da bize nasıl canavarlar olduğumuzu ve kaostan korunmak için Başkent'e nasıl ihtiyaç duyduğumuzu hatırlatıyor."

"Yani dünyanın vahşi bir yer olmasının ötesinde, insanlar bu vahşetten zevk mi alıyor? Savaşın sevdiğimiz yanları hakkında yazdığımız makale gibi. Sanki savaş aslında büyük bir gösteriymiş gibi." Sejanus başını iki yana salladı. "Ben de az önce hiçbir şey hakkında düşünmek istemediğimi söylemiştim."

"Boş ver. O kadın hayatımızdan çıktığı için mutlu olmalıyız."

Sırık, etrafına tuvalet ve çamaşır suyu kokusu yayarak, morali bozuk bir halde yatakhaneye girdi. Coriolanus'un Sırık'la tanıştırdığı Sejanus, çocuğun talimlerde nasıl zorlandığını öğrendiğinde ona yardımcı olacağına söz verip moralini düzeltmeye çalıştı. "Okulda ben de zorlanırdım. Ben başardıysam sen de başarabilirsin."

Sırık'tan biraz sonra yatakhaneye gelen Smiley'le Bug da Sejanus'u çok sıcak bir şekilde karşıladılar. Butün paralarını poker masasında bırakmalarına rağmen, gelecek cumartesinin heyecanını yaşıyorlardı. "Hob'a bir müzik grubu gelecekmiş!"

Coriolanus bunu duyduğu anda Smiley'in üzerine atladı. "Müzik grubu mu? Hangi grup?"

Smiley omzunu silktilti. "Grubun adını hatırlamıyorum. Ama bir kız şarkı söyleyecekmiş. Çok iyi olduğunu söylüyorlar. Adı Lucy bir şeymiş."

Lucy bir şey. Coriolanus'un kalbi yerinden fırlayacaktı. Yüzünde kocaman bir sırıtiş belirmişti. Sejanus da sırıtiyordu. "Gerçekten mi? Eh, bu sabırsızlanmaya değer sanki."

Işıklar söndürüldükten sonra, Coriolanus sırtarak tavana bakmaya devam etti. Lucy Gray hayattaydı. Dahası, 12. Mıntıka'daydı ve gelecek hafta sonu kavuşabilirlerdi. Onun kızı. Onun aşkı. Onun Lucy Gray'i. Dekanı, doktoru, Açlık Oyunları'nı atlatmışlardı. Korku, özlem ve belirsizlikle geçen haftaların ardından, onu kollarının arasına alabilecekti. Onu bir daha asla bırakmayacaktı. Zaten 12. Mıntıka'ya bu yüzden gelmemiş miydi?

Ama gelişmeler yalnızca Lucy Gray'le ilgili değildi. Ne kadar ironik olursa olsun, hayatının son on yılına sinir bozuculuğuyla damga vuran Sejanus'u bir anda karşısında bulmak onu hayata döndürmüştü. Yalnızca diplomasını almasını sağladığı, annesinin göndereceği erzak paketi, Başkent'in onu aforoz etmediğine yönelik güvence vermesi ya da subay olarak kariyer yapma fikrini aklına sokması değildi bunun nedeni. Artık yanında, geldiği dünyayı ve daha da önemlisi bu dünyadaki gerçek değerini bilen, konuşabileceği biri olduğu için de rahatlamıştı. Sejanus Coriolanus'un mezuniyetinin spor salonu anlaşmasına dahil olması için ısrar ettiğinde Strabo Plinth'in bunu kabul etmesi de onu yüreklendirmişti. Bunu, arenada Sejanus'un hayatını kurtarması karşılığında aldığı bir ön ödeme olarak kabul etmişti. Baba Plinth'in onu unutmadığına emin-

di; bu adam gelecekte ona yardımcı olmak için zenginliğini ve gücünü kullanabilirdi. Elbette anacık da ona tapıyordu. Belki de her şey o kadar kötü değildi.

Sejanus'un ardından mıntıkalarından gelen birkaç avarenin de eklenmesiyle yirmi kişilik bir manga oluşturacak kadar acemi toplanmış oldu ve bu şekilde talime devam ettiler. Akademi'de aldıkları spor eğitiminin Coriolanus'la Sejanus'a fiziksel talimlerde avantaj sağladığı açıkça ortadaydı ama silahlar konusunda hiçbir şey bilmiyorlardı. Barış Muhafızları'nın standart tüfeği tek şarjörle yüz mermi atabilen ürkütücü bir silahtı. Acemiler en sonunda bu işi uykularında yapabilecekleri bir noktaya gelene kadar, tüfeği parçalarına ayırıp, temizleyip, geri topladıkları eğitimlerde silahın bütün parçalarını teker teker tanıdılar. Coriolanus savaş yıllarına dair kötü hatıraları nedeniyle atış taliminin ilk gününde temkinliydi ama birkaç atışın ardından elinde silah olduğunda kendini daha güvende, daha güçlü hissettiğini fark etti. Doğuştan keskin nişancı olduğu anlaşılan Sejanus ise Nişancı lakabını kazandı. Coriolanus çocuğun bu lakaptan rahatsız olduğunu hissetse de Sejanus kabullenmiş görünüyordu.

Sejanus'un gelişinden sonraki ilk pazartesi olan 1 Ağustos günü, acemiler ilk maaşlarını alabilmek için bir ayı doldurmaları gerektiğini öğrendiler. Hafta sonu âleminin borçlarını kapatmak için maaşını almayı beklediğinden, bu habere özellikle Smiley çok bozulmuştu. Coriolanus da büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Cebinde bir biletlik para bile yokken Lucy Gray'i nasıl görecekti?

Sabahtan akşama kadar talimle geçen üç uzun günün ardından, perşembe iyi bir haber aldılar. Anacığın şekerli lezzetlerle dolu paketi gelmişti. Vişneli tartların, karamel-

li patlamış mısır toplarının, çikolatalı kurabiyelerin kutudan çıkarılışını izlerken Sırık, Smiley ve Bug'un yüzlerinde görülmeye değer ifadeler oluştu. Sejanus'la Coriolanus paketten çıkan her şeyin yatakhaneinin ortak malı olduğunu ilan ederek kardeşliklerini daha da sağlamlaştırdılar. "Biliyor musunuz," dedi Smiley, ağzı tartla doluyken. "Bunların birazını cumartesi akşamı birkaç şişe cinle falan takas edebiliriz." Çocuklar bu fikri kabul ettiler ve paketteki yiyeceklerin bir kısmı cumartesi akşamının büyük etkinliği için kenara ayrıldı.

Şeker yüklemesiyle ayaklanan Coriolanus, anacığa bir teşekkür notu ve Tigris'e de mektup yazdı. Her şeyin yolunda, kendisinin de iyi olduğunu söyleyerek kuzeninin içini rahatlatmaya çalışan Coriolanus, ıstırap verici günlük rutinlerini hafifleterek anlatıp subaylık olasılığından bahsetti. Subay adaylığı testine hazırlanmak için örnek soruların olduğu, sayfa uçları kıvrılmış bir kılavuz bulmuştu. Adayların akademik yeterliliğini ölçmek için tasarlanan bu test aslında sözel, sayısal ve uzamsal sorulardan oluşuyordu ama Coriolanus'un askeri konularla ilgili öğrenmesi gereken kurallarla mevzuatlar da vardı. Testi geçerse subay olmayacak ama subaylık eğitimine başlama hakkı kazanacaktı. Acemilerin çoğu ancak okuryazar olduğundan, Coriolanus testi geçme şansının yüksek olduğunu düşünüyordu. Barış Muhafızları'nın değerleri ve gelenekleri üzerine girdikleri birkaç ders acemilerin eğitim düzeyini açıkça ortaya koymuştu. Tigris'e ilk maaşını alamadığını da yazdı ama 1 Eylül'den itibaren her aybaşı parasının yatacağı konusunda kıza güvence verdi. Diliyle dişlerinin arasındaki patlamış mısır parçalarını çıkarırken, kuzenine Sejanus'un gelişinden de bahsedip, acil bir durum-

da anacığın muhtemelen ona yardım edebileceğini yazdı.

Cuma sabahı yemekhanede gergin bir hava vardı. Smiley, klinikte tanıştığı bir hemşireden duyduğu hikâyeyi anlattı. Bir ay kadar önce, hasat günü sıralarında, madenlerdeki bir patlamada bir Barış Muhafızı'yla 12. Mıntıka'dan iki patron hayatlarını kaybetmişlerdi. Açılan soruşturmanın sonucunda, ailesinde savaş sırasında tanınmış isyancı liderleri olan bir adam tutuklanmıştı. Adam cuma öğleden sonra asılacaktı. Bu infaz için madenler kapatılacağından madencilerin de katılmaları bekleniyordu.

Coriolanus olanca deneyimsizliğiyle, bu olayın onunla hiçbir ilgisinin olmadığını düşünerek günlük programına başladı. Ama sabah taliminde, Hoff adındaki yaşlı bir keçi olan üs komutanı yanlarına gelip bir süre acemileri izledi. Gitmeden önce de talim çavuşuyla kısa bir konuşma yaptı. Komutan yanlarından ayrıldığı anda çavuş Coriolanus'la Sejanus'un öne çıkmalarını istedi. "Siz ikiniz bu öğleden sonraki infaza gideceksiniz. Komutan infazda daha çok muhafızın olmasını istediğinden, talimlerin altından kalkabilen acemileri seçiyor. Üniformalarınızı giyip saat tam on ikide ulaştırma kısmında hazır bulunun. Emirlerle harfiyen uyarsanız her şey yolunda gidecektir."

Coriolanus'la Sejanus öğle yemeklerini alelacele yedikten sonra Barış Muhafızı üniformalarını giymek için kışlaya koşturdular. "Bu katil özellikle Barış Muhafızı'nı mı hedef almış?" diye sordu Coriolanus, yepyeni beyaz üniformasını ilk kez giyerken.

"Aslında kömür üretimini sabote etmeye çalıştığını ve bu üç kişiyi yanlışlıkla öldürdüğünü duydum," dedi Sejanus.

"Üretimi sabote etmek mi? Neden ki?"

"Bilmiyorum. İsyanı yeniden başlatmak için olabilir mi?"

Coriolanus başını iki yana salladı. Bu insanlar neden of-kelerinin bir isyan başlatmak için yeterli olduğunu sanıyorlardı? Orduları, silahları, otoriteleri yoktu. Akademi'de verilen derslerde savaşın, silah ve iletişim sistemlerine erişim sağlayarak bunları Panem'in dört bir yanındaki suç ortaklarına aktarabilen 13. Mıntıka'daki isyancılar tarafından başlatıldığı öğretiliyordu. Ama 13. Mıntıka, Snow'ların servetiyle birlikte, bir nükleer bulutun içinde yok olmuştu. Bu mıntıkadan geriye hiçbir şey kalmamıştı. İsyanı yeniden başlatma düşüncesi saf aptallıktan başka bir şey değildi.

Göreve çıkmaya hazır olduklarında, Coriolanus şu ana kadar asgari düzeyde eğitim aldığından, kendisine silah verilmesine şaşırdı. "Endişelenme, binbaşı tek yapmamız gerekenin esas duruşta beklemek olduğunu söyledi," dedi acemilerden biri. Kasasına doluştukları askeri kamyon üstten çıkararak 12. Mıntıka'nın çevresinden dolanan bir yola girdi. Acemi olmasına rağmen ilk gerçek Barış Muhafızı görevine çıktığı için hem gergin hem de heyecanlıydı Coriolanus. Birkaç hafta önce yalnızca bir liseliydi. Şimdiyse üniforması ve silahıyla bir adam gibi görünüyordu. En düşük konumdaki Barış Muhafızı'nın bile Başkent'in bahşettiği güce sahip olduğunu düşündüğünde, sırtını dikleştirdi.

Kamyon mıntıkanın çevresinden dolanırken bakımsız binaların yerini köhne yapılar almaya başladı. Yıkık dökük evlerin kapılarıyla pencereleri aşırı sıcaktan esnemiş gibi görünüyordu. Kapı önlerinde oturan suratları ifade-siz kadınlar, toz toprak içinde umarsızca oynayan, kaburga kemikleri sayılan, yarı çıplak çocukları izliyorlardı. Su sebekesi çalışmadığından bazı bahçelerde tulumbalar kurulmuştu. Sarkmış teller elektriğin her zaman garanti olmadığını gösteriyordu.

Bu düzeyde bir yoksulluğa tanık olmak Coriolanus'u korkutmuştu. Kendisi de hayatını beş parasız geçirmişti ama Snow'lar haysiyetlerini korumak için her zaman canlarını dişlerine takmışlardı. Bu insanlarsa pes etmişlerdi. Zihnindeki seslerden biri, bu duruma düştükleri için insanları suçluyordu. Başını iki yana sallayarak, "Mıntıkalara çok para döküyoruz," dedi. Bu doğru olmalıydı. Başkent halkı her zaman bu konudan yakınırdı.

"Parayı mintıkalara değil, mintıkalandaki endüstrilere döküyoruz," dedi Sejanus. "İnsanlar kendi başlarının çaresine bakmak zorunda."

Kamyon cürufıyla kaplı yollardan çıkıp, karşı tarafında sık ağaçlık bir bölgenin başladığı geniş arazinin etrafından dolanan toprak yola girdi. Başkent'in bazı parklarında da küçük ağaçlık alanlar vardı ama bunlar bile bakımlı ağaçlardı. Burası ise başka bir dünyaydı. Coriolanus insanların orman, hatta yaban derken kastettikleri şeyin bu olduğunu düşündü. Her yer kocaman ağaçlar, sarmaşıklar, çalılarla kaphydı. Sırf bu düzensizlik bile rahatsız ediciydi. Dahası, kim bilir ne türden yaratıklar dolanıyordu bu topraklarda? Duyduğu vızıltılar, uğultular, hışırtılar onu tedirgin ediyordu. Buranın kuşları ne kadar da gürültücüydü!

Arazinin bitip ormanın başladığı noktada, budaklı kol gibi dört bir yana uzanan dallarıyla kocaman bir ağaç vardı. Ağacın yatay dallarının birinden bir ilmik sallanıyordu. İlmigin tam altına kaba bir platform kurulmuştu. "Bize doğru düzgün bir idam sehпасı kuracaklarına söz verip dursalar da hâlâ yapmadılar," dedi, başlarındaki orta yaşlı binbaşı. "Bu yüzden bu platformu bizimkiler kurdu. Eskiden onları zeminden ipe çekerdik ama ölmeleri çok zaman alıyordu. Kimin bu kadar vakti var ki?"

Coriolanus'un tren istasyonundan üsse birlikte geldiği kızlardan biri tereddütle elini kaldırdı. "Kimi asıyoruz acaba?"

"Madenleri kapatmaya çalışan memnuniyetsiz birini," dedi binbaşı. "Ashında bunların hepsi sürekli yakınıp duran memnuniyetsiz insanlar ama asacağımız herif bir elebaşı. Adı Arlo bir şey. Ona yardımcı olan suç ortaklarının da peşindeyiz. Gerçi nereye kaçmayı planladıklarından emin değilim. Kaçacak bir yer yok. Pekâlâ. Herkes dışarı!"

Platformun iki yanına dizilmiş yirmi kişilik mangalardan birinin en arka sırasında dikilen Coriolanus'la Sejanus'un rolleri göstermelikti. Altmış Barış Muhafızı da alanın çevresini sarmıştı. Coriolanus sırtının, yırtıcı hayvanlarla dolu olduğunu düşündüğü ağaçlık alana dönük olmasından tedirgindi ama emirlere uymak zorundaydı. Dümdüz önüne, bulundukları açıklığın ötesindeki, insanların geldiği mıntıkaya doğru bakıyordu. Kömür tozuyla kapkara olmuş suratlarına bakılacak olursa, çoğu az önce madenlerden çıkmıştı. Yanlarına, madencilerden biraz daha temiz görünen kadınlarla çocukların eklenmesiyle alanda aileler de toplanmaya başladı. Kalabalık yüzlerce kişiye ulaştığında Coriolanus'un endişesi arttı. Gelmeye devam eden insanlar kalabalığı kaygı verici bir şekilde öne doğru itmeye başlamışlardı.

Toprak yoldan gelen üç araç platformun biraz ilerisinde park etti. Savaştan önce lüks bir araç olarak sınıflandırılacak en öndeki eski otomobilden 12. Mıntıkâ'nın valisi Lipp indi. Valiyi, boyalı sarı saçlı orta yaşlı bir kadınla, hasat günü Lucy Gray'in yılanlı saldırısının hedefi olan valinin kızı Mayfair izledi. Vali ve ailesi platformun yanında birbirlerine sokulurlarken, kaputunda Panem bayrağının dalgalandığı ikinci araçtan Komutan Hoff ve yarım dü-

zine subay indi. Konvoyun en arkasındaki araç olan beyaz Barış Muhafızları minibüsünün arka kapısı açıldığında kalabalık huzursuzluğa kapıldı. Minibüsten aşağıya atlayan iki muhafız arkalarına dönüp tutsağın inmesine yardımcı oldular. Uzun boylu, zayıf bir adam olan tutsak darağacına yürürken, bütün vücudu zincirlenmiş olmasına rağmen dik durmayı ve platformun çürük basamaklarından tırmanırken zorlansa da zincirlerini yukarı taşımayı başardı. Muhafızlar onu platformun zeminindeki iki kapaktan birinin üzerine getirdiler.

Binbaşı muhafızların esas duruşa geçmeleri için bağırdığında, Coriolanus toparlandı. Duruş pozisyonuna göre teknik olarak tam önüne bakması gerekse de, gözünün ucuyla ne olup bittiğini izliyor ve en arka sırada göze çarpmayacağını hissediyordu. Gerçek hayatta hiç infaz görmemiş; yalnızca televizyonda izlemişti. Bu yüzden platformdan gözlerini alamıyordu.

Kalabalık sessizleştğinde bir Barış Muhafızı, Arlo Chance'ın hüküm giydiği, üç insanın öldürülmesini de içeren suçlarını okudu. Muhafız alandaki herkesin onu duyması için çabalasa da, sıcak, nemli havada sesinin zayıf çıkmasına engel olamadı. Suçların okunması tamamlandığında, komutan platformdaki Barış Muhafızları'na bakarak başını salladı. Hükümlü, muhafızlardan birinin uzattığı göz bağını reddetti. Boynuna ilmik geçirilen adam sabırla ölümünü beklerken gözlerini uzaklara dikmişti.

Platformun karşı ucunda trampetler çalmaya başladığı anda kalabalığın içinde bir haykırış yükseldi. Coriolanus gözlerini sesin geldiği yöne kaydırды. Uzun siyah saçları olan yanık tenli genç bir kadın insanların arasında havaya yükseldi. Bir adam onu kaldırıp alandan çıkarmaya

çalışırken, kadın çaresizce debelenerek, “Arlo! Arlo!” diye haykırıyordu. Barış Muhafızları da kadına yönelmişlerdi.

Kadının sesi Arlo’yu canlandırmıştı. Adamın yüzünde önce şaşkınlık, ardından dehşet dolu bir ifade belirdi. “Kaç!” diye haykırdı. “Kaç, Lil! Kaç!” Ama ayaklarının altındaki kapağın açılıp boynuna geçirilen ipin gerilmesiyle, platformun çevresindeki insanlar nefeslerini tuttular. Arlo anında ölmüştü.

İnfazı izleyen kaygı verici sessizlikte, sonucun ne olacağını bekleyen Coriolanus’un sırtından aşağıya soğuk ter damlaları süzülüyordu. İnsanlar saldıracaklar mıydı? Coriolanus’tan onları vurması bekleniyor muydu? Peki kendisi silahını nasıl kullanacağını hatırlıyor muydu? Verilecek emri duymak için kulak kesildi. Ama tek duyduğu, hafifçe sallanan ipin ucundaki ölü adamın sesiydi.

“Kaç, Lil! Kaç!”

Coriolanus'un tüyleri diken diken olmuştu. Diğer acemilerin de endişeyle kıpırdandıklarını hissedebiliyordu.

"Kaç, Lil! Kaç!"

Adamın haykırışı içine işlemişti. Bir an için delirdiğini düşündü. Emirlerle karşı gelip başını çevirerek etrafına baktı. Arkasındaki ormandan Arlo'nun ordusunun çıkmasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Ağaçların arasından kimse çıkmadı. O anda, birkaç metre yükseklikteki bir ağaç dalından gelen sesi duydu.

"Kaç, Lil! Kaç!"

Başını yukarı kaldırıp daldaki küçük, siyah kuşu gördüğünde, aklına Dr. Gaul'ün laboratuvarında kafeslerin üzerine tünediklerini gördüğü zevzek kuşları geldi. Orman bu kuşlarla dolu olmalıydı. Laboratuvarda Avox'ların inlemelerini taklit ettikleri gibi, burada da Arlo'nun haykırışını taklit ediyorlardı.

"Kaç, Lil! Kaç!" "Kaç, Lil! Kaç!" "Kaç, Lil! Kaç!" "Kaç, Lil! Kaç!"

Coriolanus yeniden esas duruşa geçtiğinde kuşların ar-

ka sıralardaki acemileri nasıl rahatsız ettiğini anladı ama diğer Barış Muhafızları bundan etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. *Alışmış olmalılar*, diye düşündü. Ama kendi adına, asılan birinin son haykırışının kuşlar tarafından tekrar edilmesine alışabileceğini sanmıyordu. Adamın haykırışı kuşların dilinde şimdiden neredeyse bir melodiye dönüşmeye başlamıştı. Arlo'nun ses tonundaki değişimleri yansıtan kuş sesleri, haykırdığı kelimelerden daha ürkütücüydü.

Kalabalığa dalan Barış Muhafızları Lil adındaki kadını yakalamışlardı. Kuşlar, muhafızlar tarafından karga tulumba alandan uzaklaştırılan kadının çaresizlik dolu son haykırışını da bir süre üzerinde çalıştıktan sonra aranjmanlarına kattılar. İnsan sesi yok olmuş, geriye Arlo'yla Lil'in karşılıklı haykırışlar korosu kalmıştı.

"Alaycı kuşlar," diye homurdandı Coriolanus'un önündeki muhafız. "Lanet olası muttalar."

Coriolanus röportaj gecesinde sahneye çıkmadan önce Lucy Gray'le yaptıkları konuşmayı hatırladı.

"Ne derler bilirsin. Alaycı kuş şarkısını söyleyene kadar gösteri sona ermez."

"Alaycı kuş mu? Gerçekten sürekli bir şeyler uydurduğunu düşünüyorum."

"Bunu uydurmadım. Alaycı kuş gerçek bir kuştur."

"Ve senin gösterinde şarkı mı söylüyor?"

"Benim gösterimde değil, tatlım. Senin gösterinde. Ya da Başkent'in gösterisinde diyelim."

O gece Lucy Gray'in kastettiği bu olmalıydı. Başkent'in buradaki gösterisi bu infazdı. Alaycı kuş da gerçek bir kuş türüydü. Zevzek kuşları gibi değildi. Bir şekilde farklılardı. Bunun bölgesel olduğunu tahmin etti. Ama önündeki muha-

fız, kuşlara “muttalar” demişti. Gözlerini kısıp yaprakların arasındaki kuşları saptamaya çalıştı. Artık ne aradığını bildiğinden, dallara konmuş birkaç zevzek kuşunu görmesi çok zaman almadı. Belki alaycı kuşlar da zevzek kuşlarına tıpatıp benziyorlardı. Ama... daha yukarıdaki bir dala konmuş zevzek kuşlarından birazcık daha büyük görünen siyah bir kuş şarkısını söylemek için gagasını kaldırıp kanatlarını açtığı anda, kanatların iç kısmındaki parlak beyaz tüyleri gördü. Coriolanus ilk alaycı kuşunu gördüğüne emindi ve gördüğü anda bundan hiç hoşlanmadığını hissetti.

Kuşların sonu gelmez şarkısı kalabalığın huzursuzluğunu artırıyordu. Barış Muhafızları Arlo’yu alana getirdikleri minibüse Lil’i sokarlarken, fısıltılar mırıldanmalara, mırıldanmalar da yüksek sesli itirazlara dönüştü. Coriolanus bu kalabalığın ifade ettiği potansiyel tehlikeden korkuyordu. Muhafızlara saldıracaklar mıydı? Emir verilmediği halde başparmağı silahının emniyetini açtı.

O anda ardı ardına sıkılan mermilerle yerinden sıçradı. Kan içinde bedenler göreceğini düşünerek etrafına baktığında, tek bir subayın silahını indirdiğini fark etti. Ağaçlara ateş ederek kuşları korkutup kaçırarak subay kahkaha attı ve komutanına dönüp başını salladı. Coriolanus havalandıran kuşlara baktığında, düzinelercesinin kanatlarında siyah-beyaz tüyler olduğunu gördü. Havaya ateş açılması kalabalığı hizaya getirmişti. Barış Muhafızları insanları dağıtmaya çalışıyordu. “İşinizin başına dönün!” “Göstერი bitti!” Alan boşalırken, ne kadar ürkek bir asker olduğunu kimsenin fark etmediğini uman Coriolanus esas duruşta beklemeye devam etti.

Üsse geri dönmek için kamyona bindiklerinde binbaşı, “Sizi kuşlar konusunda uyarmalıydım,” dedi.

“Onlar tam olarak nedir?” diye sordu Coriolanus.

Binbaşı homurtuyla güldü. “Bana sorarsan, onlar bir hata.”

“Muttasyonlar mı?”

“Muttasyonların bir türü denebilir. Daha doğrusu, muttasyonların devam eden soyu. Başkent savaşın ardından tüm mutta zevzek kuşlarını ölmeleri için serbest bıraktı. Hepsi erkek olduğundan türlerinin sona ermesi kaçınılmazdı. Ama bu zevzek kuşları çiftleşmek için yerel bir tür olan şakacı kuşlara göz koydular ve belli ki şakacı kuşlar da fazlasıyla istekliydiler. Senin anlayacağın, artık bu iki türün birleşmesinden çıkan hilkat garibesi alaycı kuşlarla uğraşmak zorundayız. Birkaç yıl içinde bütün zevzek kuşları ölecek ve yeni doğan alaycı kuşların birbirleriyle çiftleşip çiftleşemeyeceğini göreceğiz.”

Coriolanus önündeki yirmi yılı bu kuşların yerel infaz şarkılarını dinleyerek geçirmek istemiyordu. Belki de bir gün subay olursa, ormandaki bütün alaycı kuşları temizlemek için av partileri düzenlerdi. Aslında neden bekliyordu ki? Bunu neden acemilere bir tür atış talimi olarak teklif etmiyordu? Kimsenin bu kuşlardan hoşlandığını sanmıyordu. Bu fikir biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Planını anlatmak için Sejanus’a döndüğünde, çocuğun yüzünde Başkent’teki kadar karanlık bir ifade olduğunu gördü. “Ne oldu?”

Kamyon yola çıkarken Sejanus’un gözleri ağaçlardaydı. “Verdiğim karar etraflıca düşünmemişim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Coriolanus. Ama Sejanus başını iki yana sallamakla yetindi.

Üsse döndüklerinde silahlarını teslim ettiler ve hiç beklemedikleri bir şekilde, saat beşteki akşam yemeğine kadar boş olduklarını öğrendiler. Muhafız üniformalarını çı-

karıp kamuflajlarını giydikleri anda, Sejanus anacığına mektup yazacağını söyleyerek ortadan kayboldu. Coriolanus ranzasına gittiğinde yatağına bırakılmış zarfın üzerindeki Pluribus Bell'in güzel, süslü elyazısını hemen tanıdı. Yatağına çıkıp zarfı açtı. Pluribus'un yazdıklarının büyük kısmı Tigris'in mektubunda anlattıklarını doğruluyordu. Pluribus, Snow'ların hizmetindeydi. Hem eşyalarını satmaya yardım edecek hem de ev durumu çözülene kadar geçici olarak onlara odalarını verecekti. Ama bir paragraf dikkat kesilmesine neden oldu.

İşlerin senin için böyle bir noktaya gelmesine çok üzuldüm. Casca Highbottom sana aşırıya kaçan bir ceza vermiş gibi görünüyor. Bu olayı öğrendiğimde aklıma geldi; sanırım sana Casca'yla babanın üniversite zamanlarında sıkı dost olduklarını söylemiştim. Ama okul bitmek üzereyken bir gece kavga ettiklerini hatırlıyorum. Normalde aralarında hiç böyle bir şey olmazdı. Çok öfkeli olan Casca, sarhoş olduğunu, her şeyin şaka olduğunu söyleyip duruyordu. Baban ise Casca'nın kendisine şükretmesi gerektiğini, ona iyilik yaptığını söylüyordu. Baban çekip gitti ama Casca kapanışa kadar içmeye devam etti. Ona sorunun ne olduğunu sorduğumda, tek söylediği, "Alevlere çekilen pervaneler gibi," oldu. Çok sarhoştı. En sonunda barıştıklarını sanıyordum ama belki de böyle olmadı. Kısa süre sonra ikisi de çalışmaya başladılar ve onları çok sık görmemeye başladım. Ne yaparsın, hayat devam ediyor.

Neredeyse hiçbir şey anlatmayan bu kısa hikâye, Highbottom'ın ondan neden bu kadar nefret ettiğine dair duyduğu ilk açıklamaydı. Dekanla babası kavga etmişler-

di ve araları açılmıştı. Dekanın, babası hakkında konuşma şekline bakılacak olursa, bir daha da barışmamışlardı. Highbottom denilen bu adam nasıl da saplantılı bir insandı! Üniversite günlerinde yaşanan bir anlaşmazlığın kinini güdüyordu hâlâ! Belli ki hayallerinde ona eziyet eden düşmanının ölümünün üzerinden yıllar geçmesine rağmen, bugün bile sürüyordu nefreti.

Unut gitsin be adam, bunu yapamaz mısın? Bu senin için hâlâ nasıl önemli olabilir?

Coriolanus akşam yemeğinde, infazda neler olduğunu dinlemek isteyen Smiley, Bug ve Sırık'ı tatmin etmek için elinden geleni yaptı. Alaycı kuşları atış taliminde hedef olarak kullanma fikrini heyecanla karşılayan arkadaşları, bunu üstlerine açması için onu yüreklendirdiler. Sejanus ise yemek boyunca sessiz ve içine kapanıktı. Ağzına lokma koymadığından, eriştesini isteyen yemesi için masanın ortasına itti. Sejanus'un iştahını kaybettiği son sefer kendisi de aklını kaybettiği için, çocuğun bu hali Coriolanus'u biraz endişelendirmişti.

Yemeğin ardından yemekhaneyi paspaslarken, Coriolanus Sejanus'u bir köşeye çekti. "Sorun ne? Lütfen bana hiçbir şey olmadığını söyleme."

Sejanus paspasını gri suyla dolu kovaya daldırdı. "Bilmiyorum. Bugün insanlar muhafızlara saldırısalardı neler olabileceğini düşünüp duruyorum. Böyle bir şey olsaydı insanları vurmak zorunda mı kalırlardı?"

"Bilmem, herhalde öyle olmazdı." Coriolanus böyle dese de aslında o da aynısını düşünmüştü. "Herhalde havaya birkaç el ateş edilirdi."

"Mintikalarda insanların öldürülmesine yardımcı olacaksam, bunun Başkent'e getirilen mintikalı çocukların öl-

dürülmesine yardımcı olmamdan ne farkı kalır?”

Coriolanus'un içgüdüleri doğru çıkmıştı. Görünüşe göre, Sejanus bir başka ahlaki çıkmaza girmek üzereydi. “Sen nasıl olacağını sanıyordun? Demek istediğim, muhafızlığa yazılırken ne düşünüyordun?”

“Sağlıkla ilgili bir şeyler yapabileceğimi düşünmüştüm,” diye itiraf etti Sejanus.

“Sağlıkla ilgili mi? Doktor falan olmak gibi mi?”

“Hayır, hayır. Doktorluk üniversite eğitimi gerektirir. Başkent'te ya da mıntikalarda şiddet olayları yaşandığında yaralılara yardım edebilmek gibi daha basit bir şey vardı aklımda. Böylece, en azından kimseye zararım dokunmazdı. Birini öldürebileceğimden emin değilim, Coryo.”

Coriolanus birdenbire öfkelenmişti. Sejanus, Bobbin'i öldürmesine neden olan şeyin kendi umursamaz davranışları olduğunu unutmuş muydu? Belki o da hayatı boyunca kimseyi öldüremeyeceğini söylemek isterdi ama bu şansı elinden alan Sejanus değil miydi? Aklına Strabo Plinth geldiğinde gülmek için kendini zor tuttu. Mühimmat endüstrisinin devi olan bir babanın barışsever oğlu! Babasıyla Sejanus arasında geçen konuşmaları hayal edebiliyordu. *Ne yazık*, diye düşündü. *Babanın ölümüyle yok olacak bir hanedan.*

“Peki savaşta ne yapacaksın? Artık asker olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Farkındayım. Herhalde savaş durumu farklı olur,” dedi Sejanus. “Ama inandığım bir şey uğruna savaşmam gerekir diye düşünüyorum. Bu savaşın dünyayı daha iyi bir yer yapacağına inanmam gerekir. Gerçi savaşta da ilkyardım görevlisi gibi bir şey olmak isterdim ama görünüşe göre şu anda onlara çok fazla talep yok. Sanırım sıcak savaşta olmadığımızdan. Klinikte çalışmak için eğitim almak isteyen in-

sanların olduğu uzun bir bekleme listesi var. Ama listeye girmek için bile tavsiye mektubu gerekiyor ve maalesef talim çavuşumuz bana bu mektubu vermek istemiyor.”

“Neden? Senin için çok uygun görünüyor.”

“Çünkü silah kullanmakta çok iyiyim. Bu doğru. Ben çok iyi bir nişancıyım. Daha çocukken, babam bana silah kullanmayı öğretti. Her hafta zorunlu atış talimlerine girmek zorundaydım. Babam bunu aile işimizin bir parçası olarak görüyordu.”

Coriolanus, Sejanus’un söylediklerini anlamaya çabalandı. “O halde böyle bir yeteneğin olduğunu neden sakladın ki?”

“Sakladığımı sanıyordum. Aslında atış talimlerinde gösterdiğimden çok daha iyi bir nişancıyım. Göze batmamaya çalıştım ama manganın geri kalanı o kadar kötü ki...” Sejanus sustu. “Elbette senden bahsetmiyorum.”

“Dert etme, kötü olduğumu biliyorum,” dedi Coriolanus, gülerek. “Bak Sejanus, bence bu konuyu çok fazla büyütüyorsun. Her gün infaza gidecek değiliz. Ayrıca olur da silahını kullanman gerekirse, ıskalarsın.”

Coriolanus’un söyledikleri Sejanus’u daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramadı. “Peki böyle bir şey yapmam senin, Sırık’ın ya da Smiley’in ölmesine neden olursa? Sizi korumadığım için ölürseniz?”

“Ah, Sejanus!” Coriolanus çileden çıkmıştı. “Her şey üzerine bu kadar düşünmekten vazgeçmelisin! Her zaman en kötü senaryoyu hayal ediyorsun. Böyle bir şey olmayacak. Hepimiz burada öleceğiz. Ya yaşlılıktan ya da aşırı paspas-tan, artık hangisi önce bizi götürürse. Sen de bu arada hedefi vurmaktan vazgeç! Ya da gözlerinin bozulmaya başladığını söyle! Ya da elini kapıya sıkıştır!”

“Diğer bir ifadeyle, bu kadar rahatına düşkün olma diyorsun.”

“Eh, bu kadar abartmayabilirsin. Kendini arenada bulman da böyle oldu, unuttun mu yoksa?”

Sejanus’un yüzünde tokat yemiş gibi bir ifade belirdi. Biraz düşündükten sonra başını salladı. “Orada az kalsın ikimizin de ölümüne neden olacaktım. Haklısın, Coryo. Teşekkür ederim. Söylediklerini düşüneceğim.”

Cuma akşamüstü başlayıp cumartesi gününe kadar süren fırtına geride öyle derin bir çamur birikintisi ve öyle ağır bir hava bıraktı ki, Coriolanus havayı sünger gibi sıkıp suyunu çıkarabileceğini hissediyordu. Cookie’nin yaptığı tuzlu yemekleri canı çekmeye başladığından her öğünde tepsisini silip süpürüyordu. Her gün yaptıkları eğitimlerin vücudundaki canlandırıcı etkisiyle daha güçlü, daha esnek, daha güvenli hissediyordu. Hatta tüm zamanlarını madenlerde çalışarak geçirseler bile, yerli halkla boy ölçüşebilecek bir duruma geldiğini düşünüyordu. Gerçi halkla yumruk yumruğa dövüşe girecekleri bir olayın yaşanabileceğini sanmıyordu; Barış Muhafızları’nın silahları ve cephanesiyle bu pek olası değildi. Ama bu olduğu takdirde, Coriolanus hazırды.

Konuşmalarından sonraki ilk atış taliminde izlediği Sejanus’un nişancılığının biraz bozulduğunu gördü. Böylesi daha iyiydi. Nişan alma becerisini birdenbire kaybetmesi dikkat çekti. Onlar gibi bir çocuk olan talim çavuşunun Sejanus’un yeteneğine dair fikrine de şüpheyi yaklaşılabiliyordu elbette ama Coriolanus Sejanus’un herhangi bir konuda böbürlendiğini hiç duymamıştı. Çok iyi nişancı olduğunu söylüyorsa, öyle olmalıydı. Onu ikna etse, Sejanus alaycı kuş katliamında da çok işe ya-

rayabilirdi. Atış taliminin ardından bu fikrinden çavuşa bahsettiğinde memnuniyet verici bir cevap aldı: “Bu kötü bir fikir olmayabilir. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz.”

Coriolanus, “Umarım ikiden çok kuş vururuz, çavuşum!” diye espri yaptığında, çavuş onu bir homurtuyla ödüllendirdi.

Çamaşırhanede, acemilerin kamuflajlarını dev çamaşır makineleriyle kurutuculara sokup çıkararak, ayırarak ve katlayarak geçen aşırı sıcak bir öğleden sonranın ardından, Coriolanus akşam yemeğini hızla yiyip duşlara koştu. Ona mı öyle geliyordu yoksa sakalı daha gür mü çıkmaya başlamıştı? Jileti yüzünden geçirirken sakalına hayranlıkla baktı. Çocukluğu geride bırakmak üzere olduğunun işaretiydi bu. Havluyla saçlarını kurularken heyecanını kontrol altına almaya çalışıyordu.

Hob’da bir müzik grubunun sahneye çıkacak olması diğer çocukları da heyecanlandırmıştı. Görünüşe göre, buradaki acemilerden hiçbiri bu yılın Açlık Oyunları’nı izlememişti.

“Bir kız şarkı söyleyecekmiş.”

“Evet, Başkentliymiş.”

“Hayır, Başkentli değil. Açlık Oyunları için oraya gitmiş.”

“O halde kazanmış olmalı.”

Sıcaktan ve temizlenmekten parlayan yüzleriyle, Coriolanus’la yatakhane arkadaşları gece eğlencesi için üstten ayrılırlarken, nöbetçi muhafız çocuklara başlarını her zaman dik tutmalarını söyledi.

“Bence beşimiz birkaç madenciyi haklayabiliriz,” dedi Sırık, etrafına bakınarak.

“Yumruk yumruğa bir dövüşte, elbette,” dedi Smiley. “Ama ya silahları varsa?”

“Silah sahibi olma hakları var mı ki?” diye sordu Sırık.

“Yasal olarak yok. Ama savaştan sonra ortalıkta birkaç silah kalmış olmalı. Herhalde bu silahları döşeme tahtalarının altına, ağaçlara falan saklamışlardır. Cebinde paran varsa her şeyi alabilirsin,” dedi Smiley, bilmiş bir ifadeyle başını sallayarak.

“Burada kimsenin cebinde para olmadığı ortada,” dedi Sejanus.

Üsten yayan ayrılmak Coriolanus’u tedirgin etmişti ama bunu da diğer duygularının oluşturduğu karmaşaya katmaktan başka çaresi yoktu. Lucy Gray’i göreceği için heyecanlıydı, korkuyordu, kendine güveniyordu ve aşırı ölçüde güvensiz hissediyordu. Ona söylemek istediği o kadar çok şey, sormak istediği o kadar çok soru vardı ki, konuşmaya nereden başlayacağını bilemiyordu. Belki de uzun, yavaş bir öpüşmeyle...

Yirmi dakika sonra Hob’a ulaştılar. Daha iyi günlerde kömür deposu olan bu yer, kömür üretiminin azalmasıyla terk edilmişti. Depo, Başkent yönetimine değilse bile muhtemelen Başkentli bir zengine aitti ama uzun zamandır bakımsız bırakıldığı belliydi. Duvarların önüne kurulan birkaç derme çatma tezgâhta, dibine ulaşmış mumlardan ölü tavşanlara, ev yapımı örme sandaletlerden camları kırık gözlüklere kadar, çoğunluğu ikinci el olan bir sürü ıvır zıvır satılıyordu. Coriolanus infazın ardından düşmanca davranılacağından endişeleniyordu ama kimse onlara bakmıyordu, zaten içeride dolanan müşterilerin büyük kısmı da üsten gelmişti.

Memleketindeki karaborsada her türlü dalavereyi çevirmiş olan Smiley stratejik bir hamleyle yanlarındaki kurabiyelerden birini numune ilan edip bir düzine parçaya

böldü ve potansiyel alıcı gibi gördüğü insanlara tattırma-ya başladı. Anacığın sihirli lezzetlerinin değeri burada da anında anlaşıldığı için, içki kaçakçılarıyla takas yoluna giderek ve ürünleriyle ilgilenen diğer kişilerden para alarak, kısa süre içinde, sırf kokusuyla gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir içkiyle doldurulmuş litrelik bir şişenin sahibi oldular.

“Bu çok sağlam bir içkidir!” dedi Smiley. “Burada buna beyaz şeytan diyorlar ama aslında bildiğiniz ev üretimi kaçak içki.” Şişeden sırayla bir yudum aldıktan sonra öksürmeye başlayıp birbirlerinin sırtlarına vurdular ve içkinin geri kalanını konser için saklamaya karar verdiler.

Konser biletleri için ellerinde hâlâ yarım düzine patlamış mısır topu vardı ama Coriolanus’un biletleri nereden alabileceklerini sorduğu insanlar onu başlarından savdılar. “Konser bitene kadar para almazlar,” dedi bir adam. “Rahat izlemek istiyorsanız şimdiden kendinize yer bulsanız iyi olur. Kalabalık olacak gibi. Kız geri döndü.”

Yer bulmaktan kasıt, bir köşedeki yığının içinden eski bir sandık ya da plastik bir kova alıp, Hob’un bir ucunda ahşap paletlerle kurulmuş uyduruk sahneyi görebileceğiniz bir yere çökmekti. Coriolanus sahneye uzak, duvarın dibinde bir yer seçti. Deponun loş ortamında burada durursa, sahnedeki Lucy Gray onu kolay kolay göremezdi çünkü Coriolanus böyle olmasını istiyordu. Kıza nasıl yaklaşacağına karar vermesi için zamana ihtiyacı vardı. Lucy Gray onun burada olduğunu duymuş olabilir miydi? Muhtemelen duymamıştı. Bunu ona kim söyleyecekti ki? Muhafız üssünde ona yalnızca Beyefendi diyorlardı ve Oyunlar’daki başarılarından da burada kimsenin haberi yoktu.

Hava karardığında biri şalteri indirdi ve bir ana kablo-

la şüphe uyandıran birkaç uzatma kablosunun birbirine bağladığı bir sürü farklı ampul yandı. Coriolanus yangın çıkmasının kaçınılmaz olduğunu düşünerek en yakın çıkışın nerede olduğuna baktı. Her yerin kömür tozuyla kaplı olduğu, yıkık dökük, ahşap bir yapı olan bu depoda büyük bir felaket için tek kıvılcım yeterliydi. Hob, Barış Muhafızları ve yerli halkla dolmaya başlamıştı; gelenlerin çoğu erkekti ama kadın da vardı. Sahnenin önünde iki yüze yakın insan toplandığında, renkli tüylerle süslenmiş bir şapka takan, on bir on iki yaşlarında sıska bir oğlan sahneye kurduğu mikrofonun kablosunu yan tarafta duran siyah bir kutuya taktı. Ardından, tahta bir sandığı sürükleyerek mikrofonun arkasına getirdi ve eski püskü bir battaniyeyle kapatılmış sahne arkasına geçti. Çocuğun görünmesi kalabalığı hareketlendirmişti; insanlar bulaşıcı bir coşkuyla alkışa başladılar. Coriolanus bile istemdişi bir şekilde kalabalığa uydu. İnsanlar konserin başlaması için bağırıyordu. Aradan uzun zaman geçti. Coriolanus konserin asla başlamayacağını düşünürken, perdenin bir tarafı açıldı. Sahneye çıkan pembe elbiseli küçük bir kız reverans yaparak izleyicileri selamladı ve boynuna asılı davula vura vura, dans ederek mikrofona yaklaştı. “Yaşasın! Maude Ivory!” diye bağırdı Coriolanus’un yanındaki Barış Muhafızı. Maude Ivory, Lucy Gray’in kuzeniydi; duyduğu hiçbir şarkıyı unutmazdı. Sekiz-dokuz yaşından büyük göstermeyen bir kız için bu ciddi bir iddiaydı.

Kız mikrofonun arkasındaki sandığın üzerine sıçrayıp izleyicilere el salladı. “Bu gece buraya geldiginiz için teşekkürler, millet! Hava yeterince sıcak mı?” Kızın tatlı, tiz sesi kalabalığı güldürdü. “Burayı daha da ısıtmayı planlıyoruz. Benim adım Maude Ivory ve sizlere Covey’i takdim etmek-

ten memnuniyet duyuyorum!” Kız alkışlar eşliğinde birkaç kere reverans yaparak izleyicileri selamladıktan sonra müzisyenleri takdim etmek için ortalığın sessizleşmesini bekledi. “Mandolinde Tam Amber!” Perdenin arkasından tüylü şapkalı, uzun boylu, sıska bir delikanlı çıktı. Elinde gitara benzeyen ama gövdesi gözyaşı damlası şeklinde bir enstrüman vardı. Tellerin üzerinde kolayca hareket eden parmaklarıyla mandolinini çalarak, izleyicileri selamlamadan Maude Ivory’nin yanına geldi. Bu delikanlının ardından, az önce mikrofonu kuran oğlan sahneye çıktı. “Kemanda Clerk Carmine!” dedi Maude Ivory, çocuk kemanını çalarak yanlarına gelirken. “Kontrbasta Barb Azure!” Üzerinde ayak bileklerine kadar uzanan, mavi renkli ekose bir elbise olan, narin görünümlü genç bir kadın, büyük bir kemana benzeyen enstrümanı diğerlerinin yanına gelip utangaç bir şekilde elini sallayarak izleyicileri selamladı. “Ve Başkent’ten yeni dönen, biricik Lucy Gray Baird!”

Yüz hatları makyajla belirginleştirilmiş Lucy Gray yemyeşil elbisesinin firfırlarını savurarak, elinde gitarıyla sahneye çıktığında Coriolanus nefesini tuttu. İzleyiciler onu gördükleri anda ayağa fırladılar. Tam Amber, Maude Ivory’nin sandığını kenara çekerken, Lucy Gray yavaş adımlarla sahnenin ortasına gelip mikrofonun başına geçti. “Selam, 12. Mıntıka! Beni özlediniz mi?” İnsanlar haykırırken Lucy Gray sırtıyordu. “Eminim beni bir daha göremeyeceğinizi sanıyordunuz. Aslında ben de öyle sanıyordum. Ama geri döndüm!”

Arkadaşları tarafından yüreklendirilen bir Barış Muhafızı uysal bir havada sahneye yaklaşarak elindeki yarısı dolu içki şişesini Lucy Gray’e uzattı.

“Bu da ne? Benim için mi?” dedi Lucy Gray, şişeyi alır-

ken. Barış Muhafızı bu jesti grup olarak yaptıklarını anlatmak için arkadaşlarını gösterdi. "Ama içmeyi on iki yaşımdayken bıraktığımı hepiniz biliyorsunuz!" İzleyiciler kahkahalara boğuldu. "Ne? Bıraktım diyorsam bıraktım! Ama elbette tıbbi nedenlerle el altında biraz içki tutmaktan da zarar gelmez. Teşekkür ederim, çok nazıksınız." Şişeyi inceledikten sonra izleyicilere bilmiş bir bakış atıp içkiden bir yudum aldı. "Yalnızca boğazımı temizlemek için!" dedi masum bir ses tonuyla, bağırıp laf atan izleyicilere yanıt olarak. "Bana o kadar kötü davranıyorsunuz ki, neden sürekli buraya döndüğümü bilmiyorum. Ama dönüyorum. Bu aklıma eski bir şarkıyı getirdi."

Lucy Gray parmaklarını bir kez gitarının tellerinden geçirdikten sonra, mikrofonun etrafında yarım daire oluşturan diğer Covey'lere baktı. "Tamam, güzel kuşlar. Bir-ki-üç, bir-ki-üç..." Canlı, tempolu bir şarkıya başladılar. Lucy Gray daha dudaklarını mikrofona yaklaştırmadan, Coriolanus ayaklarıyla müziğe tempo tutmaya başladığını fark etti.

Kalbim bir budala, bu bir gerçek
Aşk tanrısını suçlayamam, o daha bir bebek
İster vur ister tekmele ister infaz et
Kalbim sürünerek gene sana gelecek

Kalbim delirdi, söz dinlemiyor elbet
Bal gibisin, çekiyorsun arıları er geç
İster sok ister ısır ister zehrini zerk et
Kalbim sürünerek gene sana gelecek

Keşke olsaydı önemi
Kalbimi parçalamayı seçmenin

Gene de seni seven bu kalbi
Nasıl parçalamaya karar verdin

Gururun okşandı mı
Kalbimi söküp atabildiğin için
Gene de seni seven bu kalbi
Mahvetmeyi seçtin

Lucy Gray, Clerk Carmine'in öne çıkması için geriye çekildi. Clerk ustalıkla çaldığı kemanyla melodiyi zenginleştirirken diğerleri de onu takip ediyorlardı. Coriolanus gözlerini, daha önce hiç bu kadar mutlu görmediği Lucy Gray'in yüzünden alamıyordu. *Demek ki mutlu olduğunda böyle görünüyor,* diye düşündü. *Ne kadar güzel!* Ama bu sırf onun değil, herkesin görebileceği bir güzellikti. Bu sorun olabilirdi. Coriolanus kıskanıyordu. Ama hayır! Lucy Gray onun kızıydı, değil mi? Röportaj gecesi, kalbini kıran çocuk hakkında söylediği şarkıyı unutmamıştı. Şüpheli belki sahnededir diye Covey'lere baktı ama tek olası aday mandolinli Tam Amber'dı ve bu çocukla Lucy Gray arasında bir çekim varmış gibi görünmüyordu. Yoksa eski sevgili yerli halktan biri miydi?

İzleyiciler Clerk Carmine'ı alkışlarken Lucy Gray yeniden mikrofona yaklaştı.

Kalbimi kaptırdım sana, o artık bir tutsak
İnsanlar gülüyor, ellerinde bir oyuncak
İster öldür ister süründür ister eziyet et
Kalbim sürünerek gene sana gelecek

Kalbim sıçrayıp duruyor bir tavşan gibi
Damarlarıma kan pompalıyor, bu tek bildiği

İster öldür ister süründür ister eziyet et
Kalbim sürünerek gene sana gelecek

İster yak ister söndür ister seyret
İster parçala ister toparla ister terk et
İster öldür ister süründür ister eziyet et
Kalbim sürünerek gene sana gelecek

Alkışların ve haykırıışların ardından, yeni şarkı için ortalık sessizleşti.

Coriolanus'un Başkent'te Lucy Gray'in röportaj gecesi için prova yapmasına yardımcı olurken öğrendiği gibi, Covey'lerin geniş bir repertuarı vardı ve enstrümantal parçalar da çalıyorlardı. Konser sırasında bazen grup üyelerinden bazıları, bir kişinin solo performansı ya da iki kişilik şarkılar için sahneyi terk edip perdenin arkasına çekiliyorlardı. Mandolinde çok iyi olan Tam Amber hızlı parmaklarıyla insanları kendinden geçirirken ifadesiz bir yüzle uzaklara bakıp durdu. Kalabalığın favorisi olan Maude Ivory ise bir madencinin boğularak ölen kızı hakkında karanlık ama komik bir şarkı söylerken nakarat kısmında izleyicileri de şarkıya katılmaya davet etti ve şaşırtıcı bir şekilde insanların çoğu eşlik ettiler. Gerçi izleyiciler artık sarhoş olduğundan belki bu o kadar da şaşırtıcı değildi.

Ah sevgilim, ah sevgilim
Ah sevgilim, Clementine
Sen artık yoksun, sonsuza dek kayboldun
Çok ama çok üzgünüm, Clementine

Coriolanus'un kavramakta zorlandığı, içinde bilmediği

kelimelerin geçtiği şarkılar da çalındı. Lucy Gray'in bu şarkıların başka bir zamana ait olduklarını söylediğini hatırladı. Özellikle böyle şarkılarda kendi içlerine kapanmış gibi görünen beş Covey, oldukları yerde sallanarak sesleriyle karmaşık armoniler yaratıyorlardı. Bu sesler Coriolanus'u rahatsız ediyordu. Böyle şarkılardan en azından üç tanesini dinledikten sonra, aklına alaycı kuşları getirdiği için bu şarkıların onu rahatsız ettiğini fark etti.

Neyse ki, çoğunlukla yeni şarkılar çalıyorlardı. Konserin kapanışını da Coriolanus'un hasat günü töreninden hatırladığı şarkıyla yaptılar.

Hayır efendim

Benden alabileceğin hiçbir şeyin değeri yok ki

Alabilirsin çünkü sana karşılıksız vereceğim

Benden alabileceğin hiçbir şey

elde tutmaya değer değildi!

İzleyiciler bu şarkının ironisini anlamışlardı. Başkent Lucy Gray'in her şeyini almaya çalışmış ve tam anlamıyla başarısız olmuştu.

Alkışlar sona erdiğinde, Lucy Gray, Maude Ivory'ye bakarak başını salladı. Kız koşarak perdenin arkasına geçti ve birkaç saniye sonra rengârenk kurdelelerle örülmüş bir sepetle geri döndü.

"Teşekkür ederiz," dedi Lucy Gray. "Hepiniz işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Bilet parası almıyoruz çünkü bazen müziğe en çok ihtiyaç duyanlar aç insanlar oluyor. Ama biz de acıkıyoruz. Bu yüzden bize destek olmak isterseniz, Maude Ivory sepetiyle aranızda dolaşacak. Teşekkürler!"

Daha önce de dinlemiş olabilirsiniz ama Başkent'te bu şarkı benim için yepyeni bir anlam kazandı. Sanırım bunun nedenini siz de anlayacaksınız."

Coriolanus son şarkıyı dinlemek ve artık yalnızca bir şarkı uzaklıkta olan kavuşmalarının tadını çıkarmak için yeri-
ne geri döndü (nasıl olsa Lucy Gray artık onu nerede bulacağını biliyordu). Lucy Gray hayvanat bahçesinde söylediği şarkıya başladığında Coriolanus'un gözleri doldu.

Vadinin içinde, vadinin en derinlerinde
Trenin düdüğünü duyuyorum gecenin kör saatinde
Trenin, aşkım, trenin düdüğünü duyuyorum
Trenin düdüğünü duyuyorum gecenin kör saatinde

Coriolanus birinin kaburgalarını dirseğiyle dürttüğünü hissedip başını çevirdiğinde, Sejanus'un sırtarak ona baktığını gördü. Yanında, bu şarkının önemini ve Başkent'te neler yaşadıklarını bilen birinin daha olması Coriolanus'u memnun etti.

Bana bir malikâne dik çok yükseklerde
Görebilirim gerçek aşkımın geçişini böylece
Görebilirim onun geçişini her istediğimde
Görebilirim gerçek aşkımın geçişini her gece

O benim, demek istiyordu Coriolanus, etrafındaki insanlara. Onun gerçek aşkı benim. Ve onun hayatını kurtardım.

Bana bir mektup yaz, gönder postayla
Yapıştır pulunu, gönder Başkent mapusuna

Başkent mapusu, aşkım, Başkent mapusuna
Yapıştır pulunu, gönder Başkent mapusuna
Önce merhaba mı demeliydi? Yoksa onu öpmeli miydi?

Güller kırmızı, menekşeler mavi
Cennetteki kuşlar biliyor seni sevdiğimi

Önce onu öpmeliydi. Evet, kesinlikle onu öpmeliydi.

Biliyorlar seni nasıl sevdiğimi
Cennetteki kuşlar biliyor seni sevdiğimi

“Herkes iyi geceler. Gelecek hafta görüşmek üzere. O güne kadar, kendi şarkınızı söylemeye devam edin,” dedi Lucy Gray. Covey’ler hep beraber eğilerek izleyicileri selamladılar. Alkışlar sürerken, Lucy Gray Coriolanus’a gülümsedi. Coriolanus, koltuk niyetine kullandıkları sandıklarla kovaları deponun köşesine yığmak için ayaklanan insanların arasından ona doğru ilerlemeye başladı. Lucy Gray, etrafını saran birkaç Barış Muhafızı’yla konuşuyordu ama Coriolanus kızın gözlerinin ona kaydığını görebiliyordu. Muhafızlardan kurtulması için ona zaman vermek için durdu ve aşkla bakarak, Lucy Gray’i doya doya izledi.

Barış Muhafızları Lucy Gray’e iyi geceler dileyip yanından ayrılırlarken, Coriolanus saçlarını düzelterip kıza doğru adım attı. Aralarında ancak birkaç metre kalmışken birdenbire Hob’da bir gerginlik oldu. Bir bardağın kırıldığı ve bir şeye itiraz eden insanların seslerini duyduğunda Coriolanus başını çevirdi. Onun yaşlarında görünen, siyah saçlı genç bir adam seyrekleşen kalabalığın içinde insanları iterek ilerlemeye çalışıyordu. Üzerinde kolsuz bir göm-

lekle dizleri yırtık bir pantolon vardı. Yüzü terle kaplı olduğundan parıldıyor ve hareketleri, bir süre önce içki sınırını aşmış olduğunu gösteriyordu. Omzunda, bir tarafında piyano klavyesi olan küçük bir enstrüman asılıydı. Arkasından da Hob'un müşterilerine değmemeye dikkat ederek ilerlemeye çalışan, küçümseyici bir ifadeyle ağzını sımsıkı kapatmış olan valinin kızı Mayfair geliyordu. Coriolanus sahneye baktığında, Lucy Gray'in yüzündeki heyecanın yerini soğuk bir ifadenin aldığını ve gözlerini genç adama diktiğini gördü. Grup üyeleri de koruyucu bir havada kızın etrafını sarmışlardı. Konser sırasındaki neşeli halleri yerini öfkeyle mutsuzluğa bırakmıştı.

Bu o, diye düşündü Coriolanus. Bundan o kadar emin-di ki, karnında rahatsız edici bir çalkalanma hissetti. Lucy Gray'in şarkısındaki eski sevgili.

Maude Ivory minnacık vücudunu Lucy Gray'e siper etmişti. Yüzü nefretle çarpılmış, yumruklarını sıkıyordu. "Defol git. Billy Taupe. Artık seni kimse istemiyor."

Billy Taupe ayakta sallanarak gruba baktı. "Belki istemiyorsunuz ama bana ihtiyacınız var, Maude Ivory."

"Sana ihtiyacımız yok. Çek git. Aşağılık kız arkadaşını da yanında götür," dedi Maude Ivory. Lucy Gray kızı sakinleştirmek ya da zapt etmek için kendine doğru çekip kolunu göğsüne bastırdı.

"Sahnedeki sesiniz çok zayıftı," diye geveledi Billy Taupe, tek eliyle enstrümanına vurarak.

"Sen olmadan da yapabiliriz, Billy Taupe. Tercihini yaptın. Şimdi bizi kendi halimize bırak," dedi Barb Azure, kararlı, alçak bir sesle. Tam Amber ise bir şey söylemese de diğerlerine katıldığını gösterir şekilde başını salladı.

Billy Taupe'un yüzünden acı dolu bir ifade geçti. "Sen de böyle mi hissediyorsun, CC?"

Clerk Carmine kemanını göğsüne bastırdı.

Covey'ler ten rengi, saçlar ve yüz hatları açısından bir-

birlerinden farklı tipler olsalar da Coriolanus, Billy Taupe ile Clerk Carmine arasında belirgin bir benzerlik olduğunu fark etti. Kardeş olabilirler miydi?

“Benimle gelebilirsin. Birlikte yapabiliriz,” dedi Billy Taupe. Ama Clerk Carmine da geri adım atmadı. “Öyle olsun. Size ihtiyacım yok. Zaten hiçbirinize asla ihtiyacım olmadı. Hiçbir zaman da olmayacak. Her zaman kendi başıma daha iyiydim.”

O anda iki Barış Muhafızı Billy Taupe’un yanına geldiler. Konserin başlangıcında Lucy Gray’e içki şişesini uzatan muhafız, elini Billy Taupe’un koluna koydu. “Hadi birader. Gösteri sona erdi.”

Bu temasla irkilen Billy Taupe sarhoş sarsaklığıyla muhafızı ittiği anda Hob’daki hava değişti. Coriolanus bıçak gibi keskin gerginliği hissedebiliyordu. O ana dek onu ve diğer muhafızları görmezden gelen ya da en fazla şişelerinin üzerinden hafifçe başlarını sallayarak selamlayan madenciler birdenbire kavgaya hazır bir tavra büründüler. Aynı sırada Barış Muhafızları da teyakkuza geçmişlerdi. Coriolanus da vücudunun esas duruşa geçtiğini fark etti. Beş-altı Barış Muhafızı Billy Taupe’un üzerine yürümeye başladığında, madenciler de ileri çıktılar. Coriolanus kendini başlaması an meselesi olan kavgaya hazırlarken biri ışıkları kapattı. Hob kapkaranlık olmuştu.

Her şey bir an için dondu. Sonrası kaostu. Ağzına bir yumruk yediği anda Coriolanus da yumruklarını kaldırıp kavgaya daldı. Yalnızca kendi etrafını güvenceye almayarak odaklanmış halde yumruklarını gelişigüzel savuruyordu. Arenada haraçlar peşine düştüğünde hissettiği hayvani vahşilik onu ele geçirmişti. Dr. Gaul’un sesi kulaklarında yankılanıyordu. *“İnsan türünün doğal hali bu işte. İn-*

sanlığın çıplak hali bu işte.” İşte, insanlık bir kez daha çı-
rılçılıktı ve Coriolanus da bir kez daha bunun bir parça-
sıydı. Karanlıkta dişlerini göstererek yumruklar, tekmeler
savuruyordu.

Dışarıda bir aracın kornasına basılmıştı. Çok geçme-
den, bir kamyonun farları deponun kapısını aydınlattı. Dü-
dükler çalınıyor, birileri kalabalığın dağılması için bağırı-
yordu. İnsanlar karanlıkta yalpalayarak çıkışa doğru iler-
lemeye çalışıyorlardı. Coriolanus etrafını saran vücutların
arasından çıkmaya çalışırken, bir yandan da Lucy Gray’e
bakıyordu. Ama dışarıda onu bulma olasılığının daha yük-
sek olduğunu anladı. Kendini çıkışa doğru akan insanla-
rın arasına bıraktı ve arada bir yumruklarını savurarak
en sonunda kapının önüne çıktı. Mıntıkacılar depodan dı-
şarı çıktıkları anda kaçıyorlardı. Yan yana durmaya çalı-
şan az sayıdaki Barış Muhafızı ise birilerini kovalayacak-
mış gibi yapsalar da böyle bir niyetlerinin olmadığı belliy-
di. Hob’un önündeki muhafızların çoğu görev başında bile
değildi ve bu spontane kavgaya müdahale edecek organi-
ze bir birim yoktu. Karanlıkta, kimse kiminle dövüştüğü-
nün farkında değildi. En iyisi ortalığın durulmasını bekle-
mekti. Ama Coriolanus için bu tedirgin ediciydi. İnfazda-
kinin aksine, burada madenciler karşı koyup kavgaya gir-
mişlerdi.

Coriolanus yarılan dudağını yalayarak kapıyı izleme-
ye başladı ama depodan son çıkanların arasında da Lucy
Gray’i, Covey’leri ya da Billy Taupe’u göremedi. Lucy
Gray’e bu kadar yaklaştığı halde onunla tek kelime ede-
mediği için çok sinirlenmişti. Hob’un başka bir çıkışı ola-
bilir miydi? Evet, sahnenin yan tarafında bir kapı gördü-
ğünü hatırlıyordu. O kapıdan çıkmış olmalıydılar. Mayfair

Lipp ise o kadar şanslı değildi. Etrafını saran Barış Muhafızları kızı tutuklamamışlardı ama gitmesine de izin vermiyorlardı.

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Beni tutmaya hakkınız yok,” diyordu kız, muhafızlara.

“Üzgünüm, hanımefendi,” dedi bir Barış Muhafızı. “Ama kendi güvenliğiniz için eve tek başınıza gitmenize izin veremeyiz. Size eşlik edeceğiz ya da talimat almak için babanızı aramak durumundayız.”

Babasından bahsedilmesi Mayfair’i sustursa da tavrını düzeltmeye yanaşmadı. Öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. Dudaklarını sımsıkı bastırmıştı. Yüzündeki ifade, birinin bunun bedelini ödeyeceğini söylüyordu.

Valinin kızını evine götürme görevi muhafızlar arasında büyük bir heyecana neden olmadığından, belki infazda iyi bir duruş sergiledikleri, belki de diğerlerine göre nispeten ayık göründükleri için, Coriolanus’la Sejanus’a iki subay ve üç muhafızdan oluşan kafileye katılmaları söylendi. “Bu saatte ve bu ortamda, en iyisi işi sağlamak almak,” dedi subaylardan biri. “Neyse ki gideceğimiz yer çok uzak değil.”

Botlarını ince çakıllara sürterek dolambaçlı sokaklarda ilerlerken, Coriolanus karanlıkta gözlerini kıstı. Sokakların lambalarla aydınlatıldığı Başkent’in aksine, burada tek ışık kaynağı arada bir evlerin penceresinden vuran aydınlıkla donuk ay ışığıydı. Silahı, hatta beyaz Barış Muhafızı üniforması bile olmadığı için kendini savunmasız hisseden Coriolanus kafileden kopmamaya dikkat ediyordu. Gerçi subayların silahlarının olması herhalde potansiyel saldırganları uzak tutabilirdi. Büyükhanım’ın dediklerini hatırladı. “*Baban bile oradaki insanların su içmele-*

*rinin tek nedeninin gökten kan yağmaması olduğunu soy-
lerdi. Bu gerçeği görmezden geleceksen, başına geleceklerin
sorumlusu da sen olacaksın, Coriolanus.” Şu anda yakın-
da bir yerlerde olabilirler miydi? Her hareketlerini izleyip,
kana susamışlıklarını dindirmek için fırsat kolluyor olabi-
lirler miydi? Coriolanus üssün güvenliğini özlemişti.*

Neyse ki, birkaç kısa bloğu geçtikten sonra dar sokak-
lardan boş bir meydana çıktılar. Coriolanus görür görmez
buranın her yıl hasat günü töreninin yapıldığı meydan ol-
duğunu anladı. Eşit olmayan aralıklarla dizilmiş birkaç
projektör en azından ayaklarının altındaki kaldırım taşla-
rını görmesini sağlamıştı.

“Buradan sonra tek başıma gidebilirim,” dedi Mayfair.

“Aceleimiz yok,” dedi subaylardan biri.

“Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz?”

“Sen neden o beş para etmez çocukla kaçmaktan vaz-
geçmiyorsun? İnan bana, bu işin sonu senin için hiç iyi ol-
mayacak.”

“Kendi işine baksana sen!”

Çaprazlamasına geçtikleri meydandan çıkıp yeni asfalt
kaplanmış bir ara yol üzerinden bir sonraki sokağa girdi-
ler. Kafile en sonunda, Başkent’te dikkat çekmeyecek ama
12 Mıntıka’da malikâne sayılabilecek büyük bir evin önün-
de durdu. Coriolanus ağustos sıcağında hepsi açık olan pen-
cerelerden içeri baktığında, vantilatörlerin perdeleri uçuş-
turduğu, iyi aydınlatılmış, mobilyalı odalar gördü. Burnu-
na akşam yemeği kokusu çarptığında (domuz eti olmalı diye
düşündü) ağzı sulandı. Patlayan dudağını yaladığında kan
tadı aldı. Belki de Lucy Gray’i kaçırmaması iyi olmuştu; bu du-
daklar öpüşecek durumda değildi.

Subaylardan biri elini bahçe kapısına koyduğunda,

Mayfair adama çarparak öne geçti ve bahçe yolunu hızlı adımlarla yürüyüp eve girdi.

“Olanları ailesine bildirmeli miyiz?” diye sordu diğer subay.

“Ne anlamı var ki? Valinin nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Ona olanları anlatırsak, kızının gecenin bu saatinde ortalıkta başıboş dolanması bir şekilde bizim suçumuz olur. Şimdi onun çekeceği nutuğu dinleyemem.”

Subay aynı fikirde olduğunu gösterircesine homurdandı ve kafile meydana yürümeye başladı. Muhafızların peşinden giderken kulağına çalınan yumuşak, mekanik bir sesin dikkatini çekmesiyle, Coriolanus evin yan tarafındaki gölgeler içinde kalmış çalılara doğru döndü. Karanlıkta, çalılarının arasında, sırtını duvara dayamış, kıpırdamadan duran biri vardı. O anda evin ikinci katında bir ışık açıldı ve Coriolanus bu kişinin Billy Taupe olduğunu anladı. Burnu kanayan çocuk çatık kaşlarla ona bakıyordu. Coriolanus’un az önce duyduğu sesin kaynağı olan enstrümanını göğsüne bastırmıştı.

Coriolanus diğerlerine haber vermek için ağzını açsa da bir şey onu durdurdu. Neydi bu? Korku mu? Kayıtsızlık mı? Lucy Gray’in buna nasıl tepki vereceğini bilememesi mi? Covey’ler Coriolanus’un rakibine karşı tavırlarını açıkça ortaya koysalar da Billy Taupe’u gammazlamasına (ve çocuğu hapse düşürmesine) nasıl tepki vereceklerini bilemiyordu. Onu Barış Muhafızları’na teslim etmesi, Billy Taupe’a yeniden sempati duymalarına, hatta onu affetmelerine neden olur muydu? Covey’lerde sadakat hissinin çok güçlü olduğunu tahmin ediyordu. Ama belki de çocuğun yakalanmasına sevinirlerdi? Özellikle de eski aşkın teselli bulmak için valinin kızının evine koştuğunu öğ-

renecek olan Lucy Gray. Billy Taupe denilen bu genç adam, Covey'lerin arasından, müzik grubundan ve evden atılmak için ne yapmış olabilirdi? Röportaj gecesi Lucy Gray'in söylediği baladın son sözlerini hatırladı.

Ne yazık. hasatta kaybettiğin bahis de ben
Şimdi mezarıma giderken, ne yapacaksın sen?

Cevabın bu sözlerde gizli olduğu belliydi.

O anda Mayfair odanın penceresini kapatıp perdeyi çekti. Herhalde bunu dışarı ışık yansımaması, yani Billy Taupe'u gizlemek için yapmıştı. Karanlıkta çalılardan arasından gelen hışırtıları duyduğunda Coriolanus fırsatın kaçtığını anladı.

"Coryo?" Sejanus Coriolanus'a bakmak için geri dönmüştü. "Geliyor musun?"

"Pardon, dalmışım da..."

Sejanus eve doğru başını salladı. "Bu ev bana Başkent'i hatırlatıyor."

"Evimi hatırlatıyor demedin."

"Benim evim her zaman 2. Mıntıka olacak. Aslında bunun da önemi yok. Muhtemelen Başkent'i de mıntıkamı da bir daha asla göremeyeceğim."

Yürümeye başladıklarında, Coriolanus kendi için Başkent'i bir daha görme olasılığını düşündü. Sejanus gelmeden önce Başkent'e bir daha asla dönemeyeceğini sanıyordu. Ama oraya bir subay, hatta bir savaş kahramanı olarak dönebilirse işler değişirdi. Elbette bunun için önce kahraman olacağı bir savaşın çıkması gerekiyordu. Sejanus'un sıhhiyecisi olabilmesi için bir savaşın gerektiği gibi.

Üsse dönüp kapılar üzerlerine kapandığında Coriola-

nus rahat bir nefes aldı. Elini yüzünü yıkadıktan sonra, sarhoşluktan horlayan Sırık'ın üzerindeki yatağına tırmandı ve nabzını zonklayan dudağında hissederken gece olanları aklından yeniden geçirmeye başladı. Billy Taupe ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar gece bir rüya gibi geçmişti. Lucy Gray'i yeniden görmek, şarkı söylemesini dinlemek, bakışları kesiştiği anda kızın yüzündeki mutlu ifade... Bu gece, Billy Taupe'tan nefret etmesi için ona bir neden daha vermişti. Covey'lerin o çocuktan nasıl nefret ettiklerini görmek de tatmin ediciydi. Covey'lerin tepkileri, Lucy Gray'in yalnızca kendisine ait olduğunu gösteriyordu.

Pazar kahvaltısında kötü haberi aldılar. Hob'daki kavga nedeniyle kimse üsten tek başına çıkamayacaktı. Söylenkilere göre, rütbeliler muhafızlara Hob'u yasaklamayı bile düşünüyorlardı. Akşamdan kalma olmalarına ve suratlarında kavganın yara beresini taşımalarına rağmen, cumartesi akşamları Hob'a gitme şansları ellerinden alınır- sa hafta boyunca bekleyecekleri hiçbir şey kalmayacağını düşünen Smiley, Bug ve Sırık bu durumdan şikâyetçilerdi. Sejanus'un bunu umursamasının tek nedeniyse Coriolanus için önemli olmasıydı. Hob yasaklanırsa Coriolanus'un Lucy Gray'i görebilmesinin önüne bir engel daha dikilmiş olacaktı.

"Belki o seni ziyaret etmek için buraya gelir," dedi Sejanus, yemek tepsilerini temizlerlerken.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu Coriolanus. Gerçi mümkün olsa bile kızın bunu yapmasını istemezdi. Üsteki tüm zamanı doluydu. Hem Lucy Gray gelse bile nerede konuşacaklardı ki? Üssü çevreleyen tellerin önünde mi? Böyle bir şey yapmaları diğerlerine nasıl görünürdü? Bir gece önce-

sinin romantizmiyle, Lucy Gray'i herkesin önünde öpmeyi planlıyordu ama şimdi düşündüğünde, böyle yapmasının yatakhane arkadaşlarının bir sürü soru sormalarına ve subayların da kuşkuya kapılmalarına neden olacağını fark etti. Bu durumda, zorunluluktan muhafız olması da dahil olmak üzere, Lucy Gray'le bütün hikâyeleri açığa çıkar ve Açlık Oyunları'nda nasıl hile yaptığı da öğrenilirdi. Ayrıca yerli halkla Barış Muhafızları arasındaki daimi gerginliği de hesaba kattığında, Lucy Gray'le ilişkilerini gizli tutmanın akıllıca olacağına karar verdi. Onunla üssün tellerinin önünde buluşmaları Coriolanus'un isyancılara sempati duyan biri, hatta daha da kötüsü, casus olduğuna yönelik söylentilerin çıkmasına neden olabilirdi. Görüşeceklerse, Coriolanus'un ona gitmesi ve bunu gizlice yapması gerekiyordu. Bu pazar günü, kızı bulmak için eline geçecek nadir fırsatlardan biriydi ama üstten ayrılırken yanında biri olmalıydı.

"Bence ilişkimizi gizli tutmalıyız. Buraya gelirse Lucy Gray'in başı belaya girebilir. Sejanus, bugün planın var mı? Benimle..."

"Lucy Gray, Damar diye bir yerde yaşıyor. Ormanın sınırında."

"Ne?"

"Dün gece Hob'da madencilerden birine sordum. Merak etme, havadan sudan konuşurken araya sıkıştırdım." Sejanus gülmüştü. "Zaten konuştuğum adam da hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoştü. Ve evet, seninle gelmekten memnuniyet duyarım."

Sejanus, Başkent'ten getirdikleri bir paket sakızı mektup kâğıdıyla takas etmeyi denemek için kasabaya gideceklerini söylese de kahvaltının ardından yorgun bedenle-

rini yataklarına taşımak dışında hiçbir şeyi umursamayan arkadaşlarına açıklama uydurmaları gereksizdi. Coriolanus Lucy Gray'e hediye almak için parasının olmasını isterdi ama cebinde beş kuruşu yoktu. Dışarı çıkarlarken yemekhanedeki buz makinesi gözüne takıldığında aklına bir fikir geldi. Bu sıcak havada muhafızların içeceklerine koymaları ya da serinlemeleri için istedikleri kadar buz almaları serbestti. Özellikle cehennem gibi sıcak olan mutfakta, buz küplerini vücutlarına sürmeleri biraz olsun rahatlamalarını sağlıyordu.

Bulaşık yıkarken çalışkanlığıyla sempatisini kazandığı Cookie, Coriolanus'a naylon bir poşet verdi. O kadar sıcak bir gündü ki, adam güneş çarpması ihtimaline karşı çocukların yanlarına biraz buz almalarını mantıklı bulmuştu. Coriolanus, Covey'lerin buzdolaplarının ya da dondurucularının olup olmadığını bilmiyordu ama infaza giderken önünden geçtiği evlerin halini düşündüğünde, bu türden makinelerin 12. Mıntıka'da çok az kişinin karşılayabileceği bir lüks olduğunu tahmin etti. Gene de buz bedavaydı ve o da eli boş gitmek istemiyordu.

Üssün kapısında deftere imza atarlarken nöbetçi muhafızın dikkatli olmaları için ikaz ettiği Coriolanus'la Sejanus, mintıkanın meydanına ulaşacaklarını tahmin ettikleri yonde yürümeye başladılar. Coriolanus biraz endişeli olsa da pazar günleri madenler kapalı olduğundan mintıkaya sessizlik hâkimdi ve yanlarından geçtikleri birkaç kişi de onları görmezden geldi. Meydandaki tek açık dükkân olan küçük fırının kapıları içeri biraz esinti girmesi için ardına kadar açılmıştı. Suratı pancar gibi kızarmış bir kadın olan fırın sahibi dükkândan bir şey satın almayanlara yol tarif etmekte isteksiz olduğundan, Sejanus değerli sa-

kızını bir somun ekmekle takas etti. Sakızı alınca yumuşayan kadın çocukları meydana çıkarıp, Damar'a ulaşmak için girmeleri gereken sokağı gösterdi.

Kasaba merkezinin biraz ilerisinden başlayan Damar kilometrelerce uzanan bir bölgeydi. Coriolanus'la Sejanus bir süre sonra normal sokakları geride bırakıp, birdenbire başlayan ve anlaşılabilir bir neden olmaksızın son bulan dar yolların oluşturduğu bir labirente girdiler. Bazı yolların iki yanında birbirinin aynısı olan yıkık dökük evler sıralanırken, bazılarındaki derme çatma yapılara gecekond demek bile iyimserlik olurdu. Evleri ayakta tutmak için o kadar çok payanda vurulmuş, o kadar çok tamirat yapılmış ya da bazıları öylesine yıkılmıştı ki, yapıların asıl iskeletleri bütünüyle mazide kalmıştı. Terk edildikten sonra diğer evleri ayakta tutacak parçalar için orası burası sökülmüş ev sayısı da hiç az değildi.

Belli bir sokak düzeni ya da kerteriz alınacak belirgin bir yapı olmadığından, Coriolanus çok geçmeden yön duygusunu kaybetti ve tedirginliği geri döndü. Arada sırada kapısının önündeki basamaklarda ya da evinin gölgesinde oturan biriyle karşılaşıyorlardı. Bu insanların hiçbiri cana yakın görünmüyordu. Etraftaki tek girişken yaratıklar, Coriolanus'un elini kolunu sallayarak kovmaya çalıştığı, yaralı dudağına üşüşen sineklerdi. Kavurucu güneşin altında, poşetteki buzlar hızla eridiğinden pantolonunun bacaklarından biri ıslanmıştı. Heyecanı da sönmeye başlamıştı. Bir gece önce Hob'da yaşadığı, özlem, arzu ve alkolün iç içe geçtiği sarhoşluk hali, artık yüksek ateşle görüldüğü bir rüyayı andırıyordu. "Belki de bu kötü bir fikirdi."

"Gerçekten mi?" dedi Sejanus. "Doğru yönde olduğuma za eminim. Şu ağaçları görüyor musun?"

li rüzgârlı yana eğilen bir ağaç gibi, tehlikeli bir açıyla yana yatmış, küçük, ahşap bir ev vardı. Ön bahçede kimse olmadığından, oraya buraya gelişigüzel ekilmiş gibi görünen, bazıları açan, bazıları da solup çürüyen yabancı çiçeklerin arasından geçerek evin arkasına dolandılar. Ona iki beden büyük gelen eski bir elbise giymiş küçük kız, eğreti bir veranda da oturmuş, söylediği şarkının temposuna uygun bir şekilde, elindeki taşla bir briketin üzerinde kabuklu yemiş kırıyordu.

“Ah sevgilim” – çat – “Ah sevgilim” – çat – “Ah sevgilim, Clementine!” – çat. Maude Ivory başını kaldırıp çocukları gördüğünde sırttı. “Sizi tanıyorum!” Ardından, elbisesinin önünde birikmiş yemiş kabuklarını yere atıp koşarak eve girdi.

Coriolanus kolunun tersiyle terli yüzünü sildi. Lucy Gray karşısına çıktığında dudağının çok kötü görünmeyeceğini umuyordu. Ama evden dışarı çıkan Lucy Gray değil, Maude Ivory’yle birlikte Barb Azure oldu. Uyku mahmuru görünen kız saçlarını alelacele topuz yapmıştı. Maude Ivory gibi, onun üzerinde de 12. Mıntıka’daki herkesin giydiği türden bir elbise vardı. “Günaydın,” dedi kız. “Lucy Gray’i mi arıyorsunuz?”

“Bu çocuk Lucy Gray’in Başkent’ten arkadaşı,” dedi Maude Ivory. “Televizyona birlikte çıkmışlardı. Ama şimdi neredeyse kel olmuş. Patlamış mısır toplarını bana o vermişti.”

“Ah, çok lezzetliydi. Lucy Gray için yaptığın her şeyi takdir ediyoruz,” dedi Barb Azure. “Sanırım onu Çayır’da bulabilirsiniz. Komşuları rahatsız etmek istemediğinden, sabahları çalışmak için oraya gider.”

“Ben size yolu gösteririm!” Maude Ivory verandadan atlayıp, eski arkadaşarmış gibi Coriolanus’un elini tuttu. “Bu taraftan.”

Kardeşleri ya da akrabaları olmadığından, Coriola-

nus'un çocuklarla çok az deneyimi vardı ama Maude Ivory'nin elini güvenle tutması kendini özel hissetmesini sağlamıştı. "Beni televizyonda gördün, öyle mi?"

"Sadece bir gece. O gece hava açıktı; Tam Amber da bir sürü folyo falan kullandı. Televizyonumuz hiç çekmez ki! Sırf karıncalar olur. Ama bir televizyonumuzun olması bile özel bir şey. Burada çoğu ailenin televizyonu yoktur. Ama zaten sıkıcı haberlerden başka izleyecek çok fazla şey de yok."

Dr. Gaul insanların Açlık Oyunları'nı izlemesi için yapılması gereken şeylerden dilediği kadar konuşabilirdi. Ama halkın büyük kısmının çalışan bir televizyonu bile yokken, Oyunlar'ın mintikalarda bir etkisinin olacağı yegâne gün, herkesin silah zoruyla meydanlarda toplandığı hasat günü olabilirdi.

Ormana doğru yürürlerken, Maude Ivory konserden ve sonrasında çıkan kavgadan konuşup durdu. "Yumruk yediğin için üzgünüm," dedi kız, Coriolanus'un dudağını işaret ederek. "Billy Taupe böyledir işte. Nereye giderse gitsin belâ da peşinden gelir."

"O senin abin mi?" diye sordu Sejanus.

"Ah, hayır. O bir Clade'dir. O ve Clerk Carmine kardeşler. Geri kalan bizler ise kuzen Baird'leriz. Yani kızlar. Tam Amber ise kayıp bir ruhtur."

Demek ki bu ailede tuhaf bir konuşma tarzı olan tek kişi Lucy Gray degildi. Herhalde Covey'lerle ilgili bir şeydi bu. "Kayıp ruh mu?"

"He ya! Covey'ler Tam Amber'ı daha bebeyken bulmuşlar. Biri onu karton bir kutunun içinde yolun kenarına bırakmış. Bu yüzden o da bizim oldu. Onların kaybı. Çünkü Tam dünyanın en iyi toplayıcısıdır. Ama çok konuşmaz. Bu buz mu?"

Coriolanus eriyen buz küplerinin olduğu poşeti salladı.
“Geriye ne kaldıysa artık.”

“Lucy Gray buna sevinecek. Buzdolabımız var ama buzluğu bozulalı çok oldu. Yazın buzun olması güzel bir şey. Kışın çiçeklerin olması gibi. Az bulunur.”

“Büyükanmem kışları gül yetiştirir. İnsanlar güllerini çok beğenir.”

“Lucy Gray senin gül koktuğunu söylemişti. Evin güllerle mi dolu?”

“Büyükanmem gülleri çatı katımızın terasında yetiştiriyor.”

“Çatıda mı?” Maude Ivory kıkırdadı. “Çiçek ekmek için saçma bir yermiş. Kayıp aşağı düşmüyorlar mı?”

“Çatı katı binanın en üstündeki kattır, çok güneş alır. Oradan bütün Başkent’i görebilirsin.”

“Lucy Gray Başkent’i sevmemiş. Onu öldürmeye çalışmışlar.”

“Evet. Onun için hoş olmamıştır.”

“Başkent’in tek iyi yanının sen olduğunu söylemişti. Sen de şimdi buraya geldin.” Kız Coriolanus’un elini çekti. “Kalacaksın, değil mi?”

“Plan bu.”

“Sevindim. Seni sevdim. Burada olman Lucy Gray’i de mutlu edecek.”

Ormanın sınırında bulunan açıklık bir alana ulaştılar. Darağacının önündeki, sararmış yabani otların bittiği arazinin aksine, burası taze, uzun otlarla ve kır çiçekleriyle kaplıydı. “İşte orada! Shamus’la birlikte!” Maude Ivory tek başına bir kayanın üzerinde oturan Lucy Gray’i gösterdi. Üzerinde adı gibi gri bir elbise ve elinde gitarı olan kızın sırtı onlara dönüktü.

Shamus mu? Shamus da kimdi? Covey'lerin bir başka üyesi mi? Yoksa Billy Taupe'un Lucy Gray'in hayatındaki rolünü yanlış mı değerlendirmişti? Asıl eski sevgili Shamus muydu? Coriolanus, parlak güneş ışığı yüzünden elini gözlerine siper etse de hâlâ tek bir kişi görüyordu. "Shamus?"

"Shamus bizim keçimiz. Erkek adı taşımasına kanma sakın, günde bir galon süt verebilir. Tereyağı için yeterince kaymak almaya çalışıyoruz ama bu sonsuza dek sürüyor."

"Ah, ben tereyağına bayılırım," dedi Sejanus. "Aklıma gelmişken, sana bu ekmeği vermeyi unuttum. Kahvaltı yapmış mıydın?"

"Biliyor musun, yapmamıştım!" dedi Maude Ivory, ekmeğin somununa ilgiyle bakarken.

Sejanus ekmeği kıza uzattı. "Ne dersin, eve dönüp ekmeği paylaşalım mı?"

Maude Ivory ekmeği kolunun altına sıkıştırdı. "Peki Lucy Gray'le bu ne olacak?" diye sordu, Coriolanus'a doğru başını sallayarak.

"Biraz konuştuktan sonra gelirler yanımıza."

"Peki." Maude Ivory, Coriolanus'un elini bırakıp Sejanus'un elini tuttu. "Onları beklerken Barb Azure'la zaman geçirebiliriz. İstersen önce yemişleri kırmama yardım edersin. Geçen yıldan kalmalar ama daha kimse hastalanmadı."

"Uzun zamandır aldığım en iyi teklif bu." Sejanus, Coriolanus'a baktı. "Görüşürüz."

Coriolanus kendi halinden başka bir şey düşünemiyordu. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika görünüyorsun. İnan bana, o dudağın işe yarayacak, asker." Sejanus, Maude Ivory'yle birlikte geri döndü.

Coriolanus saçlarını düzelttikten sonra Çayır'da yürü-

meye başladı. Daha önce hiç bu kadar uzun otların arasında yürümemişti; otların parmak uçlarında bıraktığı gıdıklayıcı his daha da gerilmesine neden oldu. Önlerinde koskoca bir gün varken, Lucy Gray'le kimsenin olmadığı, çiçeklerle kaplı bir çayırda buluşmayı hayal bile edemezdi. Hob'un pis ortamında yarım yamalak buluşmalarının tam tersiydi. Bu çok (daha iyi bir kelime bulamamıştı) romantikti. Mümkün olduğunca sessiz yürümeye çalışıyordu. Tanıştıklarından beri bir kural olarak, bu kız onu her zaman şaşırtmış, kafasını karıştırmıştı. Bu yüzden, gardını indirmiş olduğu şu anda onu izleme şansını bulduğu için çok mutluydu. Yaklaştıkça, kızın gitarını sessizce çalarak söylediği şarkıyı duydu.

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

Üç kişiyi öldürdü dedikleri adamın asıldığı

Tuhaf şeyler oldu orada

Daha tuhaf olmazdı aslında

Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Coriolanus şarkıyı bilmiyordu ama sözleri aklına iki gün önce asılan isyancıyı getirdi. İnfaz sırasında Lucy Gray de orada mıydı? Bu sözleri infazın ardından mı yazmıştı?

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

Ölü adamın, kaçması için haykırdığı aşık olduğu kadına

Tuhaf şeyler oldu orada

Daha tuhaf olmazdı aslında

Seninle gece yarısı buluşsaydık o daragacında

Evet, bu şarkı kesinlikle Arlo'nun asılması üzerine yazılmıştı. Ölü bir adamın kaçması için sevgilisine seslendiği yer o darağacından başka neresi olacaktı? *"Kaç, Lil! Kaç!"* Öldükten sonra sevgilinize seslenmek için o alaycı kuşlara ihtiyacınız vardı. Peki ama Lucy Gray'in darağacında buluşmak için davet ettiği kişi kimdi? Kendisi olabilir miydi? Belki de gelecek cumartesi gece yarısı darağacında buluşmaları için bu şarkıyı söylemeyi planlıyordu. Gerçi o saatte üssün dışında olamayacağı için Coriolanus'un bunu yapması imkânsızdı. Ama Lucy Gray muhtemelen bunu bilmiyordu.

Lucy Gray artık yalnızca mırıldanıyor, sessizce gitarını çalmaya devam ederken melodinin ardında farklı akortlar deniyordu. Coriolanus ise hayranlıkla kızın boynunun zarif kavisine, pürüzsüz cildine bakıyordu. Kayaya yaklaşırken yanlışlıkla üzerine bastığı ince bir dalı kırdığında, Lucy Gray irkilerek yerinden fırladı. Gözleri korkuyla açılan kız bir darbeyi engelleyecekmiş gibi gitarı kaldırıp önünde tuttu. Coriolanus bir an için kızın kaçacağını sandı ama Lucy Gray onu tanıdığı anda panik hissiyle çarpılan yüzü rahatladı. Başını iki yana sallayarak gitarını kayaya dayarken, Coriolanus onun utandığını fark etti. "Pardon. Arenadaki halimi üzerimden tam anlamıyla atamadım."

Coriolanus'un arenada geçirdiği birkaç dakika günlerce üzerinden atamadığı bir gerginliğe ve kâbuslara neden oluyorsa, Lucy Gray'in oradan ne kadar hasar alarak çıktığını tahmin bile edemezdi. Son bir ay ikisinin hayatını da altüst edip geri dönüşsüz bir şekilde değiştirmişti. İkisi de sıradışı insanlar olduklarından, dünyanın en korkunç yüzlerinden birine maruz kalmaları üzücüydü.

"Ve orada unutulmayacak bir iz bıraktın." Bir süre ol-

dukaları yerde durup birbirlerine baktıktan, birbirlerini içlerine çektikten sonra, aynı anda harekete geçtiler. Lucy Gray kollarını vücuduna doladığında, buz poşeti elinden kayıp yere düşerken Coriolanus da ona sarıldı. Onun için ve kendi için ne kadar korktuğunu düşündü. Gerçekleşmesi imkânsız görüldüğünden bu anın hayalini kurmaya bile cesaret edememişti. Ama artık güvendeydiler. Arenadan üç bin kilometre uzakta, cennet gibi bir çayırın ortasındaydılar. Gün ışııyla yıkanırken birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı.

“Beni buldun,” dedi Lucy Gray.

12. Mıntıka’da mı? Panem’de mi? Dünyada mı? Bunun önemi yoktu. “Bulacağımı biliyordun.”

“Umut ediyordum. Ama olup olmayacağını bilmiyordum. Bugüne kadar şans benden yana görünmedi.” Ellerinden birini kaldırabilecek kadar geri çekildi ve parmaklarını Coriolanus’un dudaklarına değdirdi. Lucy Gray bir gece önceki kavgada patlamış dudağını incelerken, Coriolanus kızın parmaklarındaki gitar çalmaktan oluşan nasırları ve nasırların etrafındaki teninin yumuşaklığını hissetti. Lucy Gray’in neredeyse utanarak onu öpmesi vücudundan şok dalgaları geçmesine neden oldu. Dudaklarındaki acıyı umursamayarak, meraklı ve aç bir halde o da karşılık verdi. Vücudundaki bütün sinirler uyanmıştı. Coriolanus dudağı kanamaya başlayana kadar onu öptü. Lucy Gray geri çekilmeseydi daha da devam ederdi.

“Gölgeye gel,” dedi kız.

Coriolanus, eriyen buz küplerinden geriye yalnızca birkaç ufak parçanın kaldığı poşetin üzerine bastığını fark ettiğinde, poşeti yerden alıp Lucy Gray’e uzattı. “Senin için.” “Teşekkür ederim.” Lucy Gray Coriolanus’u kayanın

gölgede kalan alt kısmına doğru çektikten sonra dibini ısıtarak minik bir delik açtığı poşeti havaya kaldırıp erimiş buz suyunu ağzına döktü. “Ah... Kasımdan önce bundan daha soğuk bir şey bulamam herhalde.” Eliyle poşeti sıkarak buzlu suyu yüzüne fişkırttı. “Harika. Arkana yaslan.” Coriolanus başını kayaya yaslayıp dudaklarına dökülen soğuk suyu hissetti. Dudaklarını yaladığı sırada gene öpüşmeye başladılar. Bu uzun öpüşmenin ardından kız geriye çekilip dizlerini göğsüne çekti. “Söyle bakalım Coriolanus Snow, burada ne yapıyorsun?”

Gerçekten burada ne yapıyordu? “Yalnızca kız arkadaşım ile zaman geçiriyorum.”

“Buna inanmam.” Lucy Gray gözleriyle Çayır’ı taradı. “Hasattan sonra hiçbir şey gerçek gibi değildi. Oyunlarsa kâbustu.”

“Benim için de öyleydi. Ama başına neler geldiğini senden dinlemek istiyorum. Yani kameraların göstermediklerini.”

Yan yanalardı. Omuzları, kaburgaları, kalçaları birbirine değiyordu. El ele tutuşmuşlardı. Buzlu suyu paylaşarak hikâyelerini anlattılar. Lucy Gray anlatmaya, kuduz olan ve durumu hızla kötüye giden Jessup’la birlikte arenada saklanmaya çalıştıkları Açlık Oyunları’nın ilk günlerinden başladı. “Tünellerde sürekli yer değiştiriyorduk. Orası labirentten farksızdı. Zavallı Jessup’ın durumu ağırlaşıyordu. Aklını kaybediyordu. Arenadaki ilk gece girişin yakınında bir yerde uyuduk. O sendin değil mi? Marcus’un cesedini taşıyan?”

“Sejanus da yanımdaydı. O gece Sejanus gizlice arena-ya girmişti. Hiç sorma, oraya neden girdiğini ben de tam olarak anlamış değilim. Sanırım Açlık Oyunları hakkında-

ki düşüncesini ortaya koymak için böyle bir şeye kalkıştı. Her neyse. Beni de onu çıkarmam için gönderdiler.”

“Bobbin’i sen mi öldürdün?” diye sordu Lucy Gray, alçak sesle.

Coriolanus başını salladı. “Başka seçeneğim yoktu. Sonra da üç haraç beni öldürmeye çalıştı.”

Kızın yüzüne karanlık bir ifade çöktü. “Biliyorum. Turnikelerden döndüklerinde böbürlenerek konuşmalarını duydum. Seni öldürmüş olabileceklerini düşündüm. Korktum... seni kaybetme düşüncesi beni çok korkuttu. Ancak sen bana su gönderdiğinde içim rahatladı.”

“O halde Oyunlar sırasında her anın benim için nasıl geçtiğini anlayabilirsin. Senden başka bir şey düşünemiyordum.”

“Ben de...” Lucy Gray parmaklarını açtı. “Bana verdiğin pudralığı o kadar sıkı tutuyordum ki, üzerindeki gül kartaartmasının izini avcumda görebilirsin.”

Coriolanus kızın elini tutup avcunu öptü. “Orada sana yardımcı olabilmek için çırpınsam da hiçbir işe yaramadığımı hissediyordum.”

Lucy Gray Coriolanus’un yanağını okşadı. “Ah, hayır. Benimle ilgilendiğini hissedebiliyordum. Su gönderiyordun. Yiyecek gönderiyordun. Hem... eminim senin için korkunç bir şeydi ama Bobbin’i aradan çıkarman da çok önemliydi.” Lucy Gray arenada üç kişiyi öldürdüğünü kabul etti. Önce, hedefi o olmadığı halde Wovey’i öldürmüştü. Bir şişenin dibinde kalan birkaç damla suya biraz fare zehri katmış ve tünellerden birine bıraktığı bu şişeyi Wovey bulmuştu. “Aslında Coral’ı haklamayı planlıyordum.” Su içtiği birikintiyi zehirlediği Reaper ise, zaten Jessup’ın gözünün içine tükürdüğü hayvanat bahçesinde kuduz kapmış-

tı. “Onu da acıdığım için öldürdüm. Jessup’ın yaşadıklarını yaşamasını istemedim. Yılanla Treech’i öldürmem ise nefsi müdafaaydı. O yılanların neden beni sevdiklerini anlayamadım. Bunun söylediğim şarkı yüzünden olduğuna inanmıyorum. Yılanlar iyi duyamaz ki!”

Coriolanus her şeyi anlattı. Laboratuvarı, Clemensia’yı, Dr. Gaul’ün yılanları arenaya salma planını ve kokusuna alışmaları için, babasından kalan eski mendili yılanların tankına gizlice nasıl bıraktığını anlattı. “Ama mendili buldular. Mendilde ikimizin de DNA’sı olduğu için yakalandık.”

“Burada olmanın nedeni bu mu? Pudralıktaki fare zehri değil mi?”

“Evet. Pudralık konusunda beni iyi korumuşsun.”

“Elimden geleni yaptım.” Lucy Gray bir süre düşündü. “Eh, ödeştik sanırım. Ben seni yanarak ölmekten kurtardım, sen de beni yılanlardan. Artık birbirimizin hayatından sorumluyuz.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Ben seninim, sen de benimsin. Bu yıldızlarda yazılı.”

“Demek ki bundan kaçış yok.” Coriolanus eğilip kızı öptü. Yüzü mutluluktan kızarmıştı. Kaderlerinin yıldızlarda yazılı olduğuna inanmasa da Lucy Gray buna inanıyordu ve onun sadakatini garantiye almak için bu yeterliydi. Gerçi kendi sadakatinden de kuşkusu yoktu. Hayatı boyunca Başkent’te hiç kimseye âşık olmadıysa, 12. Mıntıka’da aklını başından alabilecek başka bir kızın çıkabileceğini sanmıyordu.

Boynundaki tuhaf bir hisle düşüncelerinden sıyrıldığında, Shamus’un gömlek yakasının tadına bakmaya çalıştığını fark etti. “Selam. Size yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?”

Lucy Gray kahkaha attı. "Aslında olabilirsin. Sağılması gerekiyor."

"Sağmak mı? Nasıl yapacağımı bilemiyorum."

"Önce bir kova bulmalısın. Ama bunun için eve gitmemiz lazım." Lucy Gray, Shamus'un bulunduğu tarafa biraz su fişkırttığı anda keçi Coriolanus'un yakasını bıraktı. Ardından poşeti parçaladı ve içinde kalan son iki buz parçasından birini Coriolanus'un, diğerini de kendi ağzına attı. "Yılın bu zamanında buz olması çok güzel bir şey. Yazın lüks, kışın lanet."

"Zamanla alışmıyor musun?"

"Alışmak kolay değil. Ocak ayında borularımız donar. İçeceğimiz suyu ocakta buz parçalarını eriterek elde etmemiz gerekir. Altı insan ve bir keçi. Bunun ne kadar iş gerektirdiğine inanamazsın. Kar yağması ise iyidir, kar çabuk erir." Kız Shamus'un ipini tutup gitarı eline aldı.

"Ben taşırım." Coriolanus enstrümanı almak için elini uzattığında, kızın bu konuda ona güvenip güvenmeyeceğini merak etti.

Ama Lucy Gray hiç düşünmeden gitarı uzattı. "Pluribus'tan ödünç aldığımız gitar kadar iyi olmasa da, ekmeğimizi kazanmamızı sağlıyor. Tek sorun elimizdeki gitar tellerinin bitmek üzere olması. Ev yapımı teller işe yaramıyor. Sence Pluribus'a mektup yazsam, bana tel gönderir mi? Eminim elinde gece kulübünü çalıştırdığı zamanlardan kalma birkaç tel vardır. Parasını ödeyebilirim. Dekan Highbottom'ın verdiği paranın çoğu duruyor."

Coriolanus durdu. "Dekan Highbottom mı? Highbottom sana para mı verdi?"

"Evet ama gizlice. Önce yaşamak zorunda kaldığım şeyler yüzünden özür diledi, sonra da cebime bir tomar para

soktu. Bu iyi oldu. Ben yokken Covey'ler sahneye çıkmadı. Beni kaybettikleri için sarsılmışlardı. Her neyse. Pluribus yardımcı olmak isterse o tellerin parasını ödeyebilirim.”

Coriolanus Pluribus'a mektup yazıp bunu soracağına söz verdi ama Highbottom'ın gizli cömertliği aklına takılmıştı. Şeytanın vücut bulmuş hali olan bu adam neden kız arkadaşına yardımcı olmuştu? Saygısından mı? Acıdığından mı? Suçluluktan mı? Yoksa morfling kafasıyla birdenbire aklına mı gelmişti? Eve yürürlerken bu konuyu düşündü.

Lucy Gray Shamus'u bir direğe bağladıktan sonra, “Gel hadi, ailemle tanış,” dedi ve Coriolanus'u elinden tutup eve doğru çekti. “Tigris nasıl? Bana gönderdiği sabunla yedek elbise için ona teşekkür edebilmek isterdim. Artık evde olduğuma göre, ona mektup yazabileceğimi düşündüm. Hatta aklıma iyi bir fikir gelirse ona bir şarkı da gönderebilirim.”

“Buna bayılır. Ama evde işler pek yolunda değil.”

“Seni özlediklerine eminim. Yoksa bundan fazlası mı geçerli?”

Coriolanus cevap veremedi, geniş, açık bir oda ve uykusu alanı gibi görünen bir çatı arasından oluşan eve girdiler. Odanın arka tarafındaki mutfakta bir kömür ocağı, lavabo, tabak çanağın durduğu bir raf ve külüstür bir buzdolabı vardı. Sağ duvarda kostümleri, sol duvarda ise enstrümanları duruyordu. Bir sandığın üzerine yerleştirilmiş eski televizyonun tepesine, boynuz gibi dört bir yana uzanan, alüminyum folyoya sarılı kollarıyla aşırı büyük bir anten konmuştu. Birkaç sandalyeyle bir masa dışında hiç mobilya yoktu.

Sandalyelerin birinde oturan Tam Amber'ın mandolini kucagındaydı ama çalmıyordu. Çatı arasından başını uzat-

muş olan Clerk Carmine mutsuz bir ifadeyle Barb Azure'la Maude Ivory'ye bakıyordu. Maude Ivory onları gördüğü anda yanlarına geldi ve Lucy Gray'ı arka bahçeye bakan pencereye doğru çekti. "Lucy Gray, o gene sorun çıkarıyor!"

"Onu içeri mi aldınız?" diye sordu Lucy Gray. Küçük kızın kimden bahsettiğini anlamış gibi görünüyordu.

"Hayır. Yalnızca eşyalarının kalanını istediğini söyledi. Biz de nesi varsa arka bahçeye attık," dedi Barb Azure, bunu hiç tasvip etmiyormuş gibi bir ifadeyle kollarını kavuşturarak.

"Öyleyse sorun ne?" Lucy Gray sakın bir ses tonuyla konuşsa da Coriolanus kızın elini daha sıkı tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Sorun bu," dedi Barb Azure, başıyla arka pencereyi göstererek.

Lucy Gray elini bırakmadığı için, Coriolanus onunla arka bahçeye bakan pencereye yaklaştı. Maude Ivory de gelip aralarına sıkıştı. "Sejanus bana yemiş kırmakta yardımcı olacaktı."

Yere eğilmiş olan Billy Taupe'un etrafında bir kıyafet yığınıyla birkaç kitap vardı. Çocuk hızla konuşarak toprağa bir şeyler çiziyor ve arada bir çizimi üzerinde belli yönleri gösteriyordu. Karşısında tek dizinin üzerine çökmüş olan Sejanus ise dikkatle dinliyor, anladığını gösterir şekilde başını sallıyor ve bazen soru soruyordu. Artık kendi toprakları olarak kabul ettiği bu yerde Billy Taupe'u görmek onu sinirlendirse de Coriolanus kaygılanmak için bir nedenden göremedi. Gerçi Billy Taupe'la Sejanus'un ne hakkından konuşuklarını tahmin edemiyordu. Belki de ailelerinin onları nasıl anlamadığı gibi, karşılıklı yakınacak ortak bir nokta bulmuşlardı.

“Sejanus için endişelenmenize gerek yok. O herkesle konuşur.” Coriolanus, Billy Taupe’un yere ne çizdiğini anlamaya çalışsa da bunu başaramadı. “Ne çiziyor?”

“Yol tarif ediyor gibi,” dedi Barb Azure, Coriolanus’un elinden gitarı alırken. “Ve tahminim doğruysa, arkadaşının eve gitmesi gerekiyor.”

“Ben hallederim.” Lucy Gray dışarı çıkacakken Coriolanus onu durdurdu. “Sağ ol ama bütün dertlerimle uğraşmak zorunda değilsin.”

“Ama bu yıldızlarda yazıyor,” dedi Coriolanus gülümseyerek. Zaten Billy Taupe’un karşısına dikilip bazı kuralları belirlemenin zamanı da gelmişti. Billy Taupe, Lucy Gray’in artık ona değil, Coriolanus’a ait olduğunu ve bunun her zaman böyle olacağını kabullenmek zorundaydı.

Lucy Gray bir şey demese de elini kurtarmak için uğraşmayı bıraktı. Açık olan arka kapıdan sessizce dışarı çıktıklarında kavurucu ağustos güneşi Coriolanus’un gözlerini kamaştırdı. Dışarıdakiler kendilerini öyle kaptırmışlardı ki, Billy Taupe ancak Lucy Gray’le Coriolanus tepelerinde dikildiğinde onları fark etti. Ve hemen yerdeki çizimi eliyle sildi.

Barb Azure, Billy Taupe’un Sejanus’a yol tarif ediyor olabileceğini söylemeseydi, Coriolanus belki bunu fark etmeyebilirdi ama Billy Taupe’un sildiği çizimi son anda görmüştü. Bu, üssün planıydı.

Sejanus, Coriolanus'un suçluluk olduğunu hissettiği bir ifadeyle hemen ayağa kalkıp kamuflajındaki tozu silkelemeye başladı. Billy Taupe ise tembelce ve yavaşça kalkıp karşılıklarına dikildi.

"Bakın kim benimle konuşmaya karar vermiş," dedi Billy Taupe, sıkıntıyla Lucy Gray'e sırtarak. Açlık Oyunları'ndan bu yana ilk kez mi konuşuyorlardı?

"Sejanus, Maude Ivory ona yardım edeceğini söylediğin halde kaydardığın için çok kızgın," dedi Lucy Gray.

"Evet, haklı." Sejanus elini Billy Taupe'a uzattığında, çocuk hiç tereddüt etmeden onunla tokalaştı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi Billy Taupe. "Konuşmak istersen Hob'a gel."

"Aklımda tutacağım," dedi Sejanus eve girerken.

Lucy Gray, Coriolanus'un elini bırakıp Billy Taupe'un karşısına dikildi. "Git buradan, Billy Taupe. Bir daha da geri gelme."

"Yoksa? Barış Muhafızları'nı üzerime mi salarsın?" dedi Billy Taupe, gülerek.

"Gerekirse, evet," dedi Lucy Gray.

Billy Taupe, Coriolanus'a bir bakış attı. "Bu ikisi zararsız çocuklara benziyor."

"Anlamıyorsun. Geldiğimiz noktadan geri dönüş yok."

Billy Taupe öfkelen-di. "Seni öldürmeye çalışanın ben olmadığımı biliyorsun."

"Ama bunu yapan kızla hâlâ birlikte olduğunu da biliyorum. Valinin evinde çok rahat olduğunu da duydum."

"Her şeyin en başında beni oraya gönderen kimdi? Bu çocukları kandırman beni deli ediyor. Zavalhı Lucy Gray. Zavalhı saf kızcağız. Bırak bu ayakları!"

"Onlar aptal değil. Burada kimse seni istemiyor."

Billy Taupe, Lucy Gray'i bileğinden yakalayıp kendine çekti. "Peki nereye gideceğim?"

Coriolanus müdahale edemedi, Lucy Gray dişlerini Billy Taupe'un eline geçirdi. Çocuk acıyla bağırarak kızı bıraktıktan sonra, koruyucu bir havada Lucy Gray'in yanında duran Coriolanus'a gözlerini dikti. "Belli ki sen de çok yalnız değilsin tatlım. Bu kim? Başkent'teki süslü manitan mı? Yoksa 12. Mıntıka'ya kadar peşinden mi geldi? Ama burada onu bekleyen bazı sürprizler var."

"Senin kim olduğunu biliyorum." Coriolanus'un pek bir şey bildiği yoktu ama böyle söyleyerek elini güçlendirmek istemişti.

Billy Taupe duyduğuna inanmamış gibi kahkaha attı. "Benden mi bahsediyorsun? Ben bu bok çukurundaki gül goncasıyım be!"

"Neden Lucy Gray'in dediği gibi çekip gitmiyorsun?" dedi Coriolanus, buz gibi bir sesle.

"Pekâlâ. Öyle olsun. Öğreneceksin." Billy Taupe yerdeki eşyalarını topladı. "Çok yakında bu kızla ilgili her şeyi öğreneceksin." Ve başka bir şey söylemeden gitti.

Lucy Gray. Billy Taupe'un uzaklaşmasını izlerken bileğini ovuyordu. "Gitmek istiyorsan doğru zaman."

"Gitmek istemiyorum," dedi Coriolanus. Ama Billy Taupe'la konuşmaları rahatsız ediciydi.

"O yalancı, aşağılık herifin teki. Elbette herkesle flört ederim. Bu benim işimin bir parçası. Ama ima ettiği şey doğru değil." Lucy Gray dönüp pencereye baktı. "Peki ya doğru olsaydı? Yoksa Maude Ivory açlıktan ölecekse..." Duraksadı. "Ne pahasına olursa olsun, aramızdan kimse buna izin vermez. Ama Billy Taupe'un kıstasları benimkilerden farklı. Her zaman böyleydi. Onu kurban yapan şey, beni paçavra yapıyor."

Lucy Gray'in söyledikleri aklına Tigris'le yaptığı benzer konuşmayı getirdiği için rahatsız olan Coriolanus hemen konuyu değiştirdi. "O artık valinin kızıyla mı görüşüyor?"

"Öyle. Onu oraya kıza piyano dersi verip biraz para kazanması için göndermiştim. Sonra bir baktım, hasat günü kızın babası kurada benim adımı okuyor. Mayfair'in, babasına ne anlattığını bilemem. O adam kızının Billy Taupe'la takıldığını öğrense deliye döner. Başkent'te ne yapıp edip hayatta kalmayı başardım ama amacım burada aynı hayatta dönmek değildi."

Lucy Gray'in gerginliği, tavrındaki bir şey Coriolanus'u ikna etmişti. "O halde kendine yeni bir hayat kur."

Lucy Gray Coriolanus'un elini tuttu. "Yeni bir hayat. Seninle." Ama yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

Coriolanus onu dürttü. "Hey, bizim sağmamız gereken bir keçi yok muydu?"

Kızın yüzü yumuşadı. "Vardı." Ama eve girdiklerinde, Maude Ivory'nin Shamus'un nasıl sağılacağını göstermek için Sejanus'u dışarı çıkardığını gördüler.

"Düşmanımızla konuştuğu için başı dertte olduğundan, arkadaşın Maude Ivory'ye hayır diyemedi," diyen Barb Azure, eski buzdolabından bir tencere soğuk süt çıkarıp masaya koydu ve incelemeye başladı. Clerk Carmine da raftan, üzerinde bir tür düzenek olan cam bir kavanoz aldı. Kapağa takılı olan çevirme kolu, kavanozun içindeki minik paletleri hareket ettiriyormuş gibi görünüyordu.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Coriolanus.

"Saçma bir şey," dedi Barb Azure gülerek. "Tereyağı yapabilmek için yeterli kaymağı elde etmeye çalışıyoruz. Ama keçi sütünde kaymak tabakası inek sütünde olduğu gibi ayrılmıyor."

"Bir gün daha mı versek?" dedi Clerk Carmine.

"Olabilir." Barb Azure tencereyi buzdolabına geri koydu.

"Maude Ivory'ye deneyeceğimize söz verdik. Tereyağını çok seviyor. Şu kavanozdaki karıştırma düzeneğini Maude Ivory'nin doğum günü için Tam Amber yaptı. Bakalım, göreceğiz," dedi Lucy Gray.

Coriolanus kapağın üzerindeki çevirme koluyla kavanozun içindeki minik paletleri inceledi. "Yani siz..."

"Teorik olarak, yeterince kaymağımız olursa hepsini bu kavanoza koyacağız ve paletler de dönerek kaymağı tereyağına dönüştürecek," diye açıkladı Lucy Gray. "Biri bize bu işin ancak böyle olacağını anlattı."

"Çok zahmetliymiş." Coriolanus hasat günü açık büfe-den sıcak sandviç ekmekleriyle birlikte aldığı lezzetli tereyağı toplarını hatırladı. Tereyağının nereden geldiğini hiç düşünmemişti.

"Evet ama işe yararsa bu zahmete değer. Beni Oyunlar için alıp götürdüklerinden beri Maude Ivory doğru düzgün uyuyamıyor. Gündüzleri iyi görünüyor ama geceleri uy-

kusundan ıgıllklar atarak uyanıyor. Biz de kafasına biraz mutluluk atmaya çalışıyoruz.”

Barb Azure, Sejanus’la Maude Ivory’nin getirdiği yeni sağılmiş sütü fincanlara dökerken, Lucy Gray de ekmeği eşit parçalara böldü. Coriolanus hayatında hiç keçi sütü i-memişti ama Sejanus dudaklarını şapırdatıp, taze sütün aklına 2. Mıntıka’daki çocukluğunu getirdiğini söyledi.

“Ben hiç 2. Mıntıka’ya gittim mi?” diye sordu Maude Ivory.

“Hayır, bebeğim. 2. Mıntıka batıdadır. Covey’ler her zaman daha doğuda kalmıştır,” diye açıkladı Barb Azure.

“Kuzeye çıktığımız zamanlar da oldu,” dedi Tam Amber. Coriolanus, ocuğun ilk kez konuştuğunu duyuyordu. “Kuzeyde hangi mıntıkaya?” diye sordu.

“Bir mıntıkaya değil,” dedi Barb Azure. “Başkent’in umursamayacağı kadar kuzeye.”

Coriolanus onlar adına utandı. Söyledikleri gibi bir yer yoktu. En azından artık yoktu. Başkent, bilinen dünyanın tamamını kontrol ediyordu. Vahşi hayvan postlarına bürünmüş bir grup insanın bir mağarada hayatta kalmaya çalıştıklarını hayal etti. Bunu başarmak mümkün olabilirdi ama böyle bir hayat mıntıkalaradaki sefaletten bile daha düşük bir nokta demekti. Buna insan olmak bile denemezdi.

“Herhalde orada da bir araya toplanmışsızdır,” dedi Clerk Carmine.

Barb Azure’un yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Bunu hiçbir zaman öğrenebileceğimizi sanmıyorum.”

“Daha var mı? Karnım doymadı,” diye yakındı Maude Ivory. Ama ekmek bitmişti.

“Biraz da kırdığın yemişlerden ye,” dedi Barb Azure. “Düğünde karnımızı doyuracaklar.”

Covey'lerin öğleden sonra işlerinin olduğunu duymak Coriolanus'un canını sıktı. Kasabadaki bir düğünde çalacaklardı. Billy Taupe, bu çocukla geçmişleri ve neden toprağa üssün planını çizmiş olabileceği hakkında daha detaylı bir konuşma için Lucy Gray'le baş başa kalabileceklerini umuyordu. Ama bulaşıklar yıkandığı anda Covey'ler hazırlanmaya başladıkları için bu konuşma beklemek zorundaydı.

"Sizi bu kadar erken yollamak zorunda kaldığım için üzgünüm ama ne yapalım, ekmeğimizi böyle kazanıyoruz," dedi Lucy Gray, Coriolanus'la Sejanus'u kapıya geçirirken. "Bugün kasabın kızı evleniyor ve iyi bir izlenim bırakmalıyız. Orada, bizi başka işler için tutacak kadar parası olan insanlar olacak. Bekleyip kasabaya bizimle birlikte de yürüebilirsiniz ama sanırım bu..."

"Dedikoduya neden olur," diyerek Lucy Gray'in cümlesini tamamladı Coriolanus. Bu endişesini önce kızın dillendirmesine memnundu. "En iyisi durumumuzu gizli tutmak olacaktır. Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"İstediğin zaman. Senin programın benimkinden daha doludur."

"Gelecek cumartesi Hob'da çalacak mısınız?"

"Dün gece çıkan kavganın ardından izin verirlerse." Konserden önce değerli birkaç dakikayı paylaşabilmeleri için Coriolanus'un Hob'a mümkün olduğunca erken gelmesini kararlaştırdılar. "Hob'un arkasında kullandığımız bir baraka var. Hob'da konser yoksa da eve gelirsin."

Evden ayrılımlarının ardından, Coriolanus Sejanus'a Billy Taupe'la ne konuştuklarını sormadan önce üssün yakınındaki boş sokaklara girdikleri ana kadar bekledi. "Siz ikiniz ne konuşuyordunuz?"

“Hiç.” dedi Sejanus, tedirgin olmuştu. “Buradaki dedikodular falan.”

“Bu dedikodular üssün planını çizmenizi mi gerektiriyordu?”

Sejanus durdu. “Hiç ara vermiyorsun, değil mi? Okulda da böyleydin, hatırlıyorum. Senin insanları izlemeni izlerdim. Çaktırmamaya çalışırdın. Ama herkesi izlerdin. Dahil olacağın anları da çok dikkatli seçerdin.”

“O halde şimdi de dahil oluyorum, Sejanus. Neden o çocukla üssün planını çizip konuştunuz? Kim o? İsyancıların sempatizanı mı?” Sejanus’un gözlerini kaçırdığını fark eden Coriolanus devam etti. “Başkent’e ait bir üste o çocuğu ilgilendiren ne olabilir?”

Sejanus bir süre gözlerini yere diktikten sonra, “İnfazdaki kız,” dedi. “İnfazdan sonra onu tutukladılar. Adı Lil. Onu üsteki hapishaneye attılar.”

“İsyancılar da onu kurtarmak mı istiyor?”

“Hayır. Yalnızca iletişim kurmak, iyi olduğunu öğrenmek istiyorlar.”

Coriolanus öfkesini bastırmaya çalıştı. “Sen de iletişim kurmalarına yardımcı olacağına söz verdin.”

“Hayır, bunun için söz vermedim. Ama belki hapishaneye girip kızın durumunu öğrenebilirim. Kızın ailesi çok endişeliymiş.”

“Demek şimdi de isyancıların muhbiri oldun!” Coriolanus yürümeye başladı. “Bu isyancı merakından vazgeçmeye başladığını sanıyordum!”

Sejanus da Coriolanus’un peşine takıldı. “Bunu yapamıyorum, tamam mı? Bu benliğimin bir parçası. Hem arenadan çıkmam için beni ikna etmeye çalışırken, mıntıkadaki insanlara yardımcı olabileceğimi söyleyen sendin.”

“Haraçlar için savaşabileceğini söylediğimi hatırlıyorum. Onlar için daha insani şartların sağlanmasını başatabileceğini kastetmiştim.”

“Daha insani şartlarmış!..” dedi Sejanus öfkeyle. “Orada birbirlerini öldürmeye zorlanıyorlar! Hem haraçlar da mıntıkalarından geliyor, yani arada bir fark göremiyorum. Bu kızın ne halde olduğunu öğrenmek o kadar da büyütülecek bir şey değil, Coryo.”

“Belli ki büyütülecek bir şey. En azından Billy Taupe için çok önemli olduğu ortada. Yoksa ben geldiğimde çizdiği planı neden silmeye kalkışsın? Çünkü o senden ne istediğini çok iyi biliyor. Seni iş birlikçi yaptığını biliyor. Peki sen iş birlikçilerin başına ne geldiğini biliyor musun?”

“Ben yalnızca düşünmüştüm ki...”

“Hayır, Sejanus. Ashında düşünmüyorsun! Daha da kötüsü, düşünme yetisine sahip olmayan insanlarla içli dışlı oluyorsun. Billy Taupe mu? Sence onun bu işteki menfaati ne? Para mı? Çünkü Lucy Gray’dan öğrendiğim kadarıyla Covey’ler isyancı değiller. Başkentli de değiller. Bu insanlar kendi kimliklerine sahipler. Bu kimlik artık her neyse!”

“Bilmiyorum. O dedi ki... bunu bir arkadaşı için istediğini söyledi...”

“Arkadaşı için mi?” Coriolanus bağırdığını fark edip sesini alçalttı. “Madenlere patlayıcı döşeyen Arlo’nun arkadaşı yani? Planları da gerçekten çok iyiymiş! Arlo bu plandan nasıl bir sonuç elde etmeyi bekliyordu acaba? Hiç kaynakları yok. Yeniden bir savaş başlatabilmelerini sağlayacak hiçbir şeyleri yok. Bu planları yaparken, onları besleyen eli ısırmakta da sorun görmüyorlar. O madenler olmasa 12. Mıntika’daki bunca insanın karnı nasıl doyacak? Çok fazla seçeneğe sahip oldukları söylenemez, değil mi? Bu nasıl bir strateji?”

“Çaresizlik içinde kurulmuş bir strateji. Ama etrafına bakar mısın?” Sejanus, Coriolanus’u kolundan tutup durdurdu. “Bu şekilde daha ne kadar devam edebileceklerini sanıyorsun?”

Coriolanus savaş günlerini, isyancıların hayatını nasıl mahvettiğini hatırladığında içinde yükselen nefreti hissetti. Kolunu Sejanus’tan kurtardı. “Savaşı kaybettiler. Savaşı onlar çıkardı ve kaybettiler. Bu riski göze aldılar. Ödedikleri bedel de bu.”

Sejanus ne yöne gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi etrafına baktıktan sonra, yol kenarındaki yıkık bir duvarın üzerine çöküp kaldı. Coriolanus, Sejanus’un Başkent’e mi, yoksa mıntikalara mı sadık olması gerektiği üzerine bitmek bilmeyen tartışmalarında babası Strabo Plinth’in rolünü üstlendiğini hissediyor ve bu onu rahatsız ediyordu. Bu onun sorumluluğu değildi. Ama Sejanus yoldan çıkarsa, bu işin sonunun nereye varacağını bilmek de imkânsızdı.

Geri dönüp Sejanus’un yanına oturdu. “Bak, şartların zamanla iyileşeceğini düşünüyorum ama bu şekilde değil. Panem’in tamamında şartlar iyileşirken burada da hayat düzelecek. Ama madenleri patlatmaya devam ederlerse böyle bir şey olmaz. Buna devam ederlerse ellerine geçecek tek şey daha çok ölü olacak.”

Sejanus yalnızca başını salladı. Yırtık pırtık kıyafetli birkaç çocuk paslı bir teneke kutuyu tekmeleyerek önlerinden geçti. “Sence yaptığım şey vatan hainliği mi?”

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Coriolanus yarım bir gülümsemeyle.

Sejanus duvarda büyüyen otlardan bir tutam çekip kopardı. “Ama Dr. Gaul öyle düşünüyor. Dekan Highbottom ve

kurulun karşısına çıkmadan önce, babam onu görmeye gitti. Asıl patronun o kadın olduğunu herkes biliyor. Babam ona, sana verilen şansın bana da tanınmasını istemek için gitti. Yani Barış Muhafızları'na yazılabilmem için."

"Akademi'den atılanlara bu seçeneğin otomatikman sunulduğunu sanıyordum."

"Babam da öyle sanıyordu. Ama Dr. Gaul, 'Bu çocukların suçlarını aynı kefeye koyamazsın; Açlık Oyunları'nda hatalı bir stratejiyle, isyancıları desteklemek gibi bir vatan hainliği aynı şey değil,' demiş." Sejanus'un sesi kasvetli bir ton kazandı. "Bu yüzden babam da yeni bir mutta laboratuvarı için yüklü bir çek yazmış. Tarihte 12. Mıntıka'ya gelmek için alınan en pahalı bilet bu olmalı."

Coriolanus alçak sesle ıslık çaldı. "Spor salonunun üzerine *bir de* laboratuvar, ha?"

"Ne dersen de ama Başkent'in yeniden inşası için başkandan daha çok şey yaptığımı kimse inkâr edemez," diye yarım ağızla bir espri yaptı Sejanus. "Haklısın, Coriolanus. Aptallık ettim. Bir kez daha. Gelecekte daha dikkatli olacağım. Bu gelecek benim için ne saklıyor olursa olsun."

"Gelecek senin için muhtemelen kızarmış sosis saklıyor."

"O halde, hadi."

Üsse doğru yürümeye devam ettiler.

Yata Khaneye girdiklerinde, akşamdan kalma oldukları için bütün günü uyuyarak geçiren arkadaşları yataklarından yeni çıkıyorlardı. Sejanus, talimlerde zorlanan Sırık'ı çalıştırmak için dışarı çıkarırken, Smiley'le Bug da gazinoya gittiler. Coriolanus akşam yemeğinden önceki saatleri subay adaylığı testine çalışarak geçirmeyi planlıyordu ama Sejanus'la konuşmaları aklına bir fikrin tohumunu atmış ve bu tohum kısa sürede büyüyerek başka

hiçbir düşünceye yer bırakmamıştı. Dr. Gaul, onu savunmuştu. Pekâlâ, tam anlamıyla savunmamıştı belki ama Strabo Plinth'e, durumunun Sejanus'tan bütünüyle farklı olduğunu söylemişti. Dr. Gaul'e göre onun suçu yalnızca "hatalı bir stratejiydi." Bu da aslında kulağa suç gibi bile gelmiyordu. Belki de Dr. Gaul ondan bütünüyle vazgeçmemişti? Açlık Oyunları sırasında bu kadın onu eğitmek için çabalamış, onu diğer akıl hocalarından farklı bir yere koymuştu. Dr. Gaul'e bir mektup yazmalı mıydı? Gerçi bunu yaparak ne elde etmeyi umduğunu bilemiyordu. Ama kim bilir, belki bir gün subay olduğunda Dr. Gaul'le yolları yeniden kesişirdi. Bir mektup yazmaktan zarar gelmezdi. Sahip olduğu her şeyi zaten kaybetmişti. Başına gelebilecek en kötü şey kadının onu umursamaması olurdu.

Kaleminin ucunu kemirerek düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Özür dileyerek mi başlamalıydı? Hangi sebeple özür dileyecekti? Dr. Gaul, onun Oyunları kazanmaya çalıştığı için değil, yakalandığı için üzgün olduğunu anlardı. En iyisi özür kısmını tümden geçmekti. Üsteki hayatını anlatabilirdi ama bu da çok sıradan olurdu. Bu kadınla konuşmaları her zaman daha üst seviyelerde olmuştu. Hatta konuşmaları, onun kendini geliştirmesi için özel ders gibiydi. Bunları düşünürken ne yapması gerektiğini anladı. Yapılması gereken, derse devam etmektir. En son nerede kalmışlardı? Başkent'ten ayrılmadan önce Dr. Gaul için son olarak tek sayfalık bir makale yazmıştı. Kaos, kontrol... üçüncüsü neydi? Bunu hep unutuyordu. Ah, evet, kontrat! Yani uygulanması için Başkent'in gücünü gerektiren toplumsal sözleşme. Mektubuna başladı.

Sevgili Dr. Gaul,

Son konuşmamızın ardından çok fazla şey oldu ama burada her gün, sizinle yaptığımız konuşmaların faydasını görüyorum. 12. Mıntıka, kaos ve kontrol arasındaki mücadele için mükemmel bir sahne görevi görüyor ve bir Barış Muhafızı olarak koltuğumun en ön sırada olduğunu söyleyebiliriz.

12. Mıntıka'ya geldiğinden beri tanık olduğu şeyleri yazarak, mıntıka halkıyla Başkent'in kolluk kuvvetleri arasındaki aşikâr gerginlikten, infazda bu gerginliğin şiddete dönüşmek üzere olmasından, Hob'da madencilerle muhafızlar arasında çıkan kavgadan bahsetti.

Bu olaylar aklıma arenaya girdiğim geceyi getiriyor. Teorik olarak insanların doğası hakkında konuşmakla, bunu ağzınızın ortasına bir yumruk indirdiği sırada düşünmek arasında çok fark var. Ama bu defa daha hazırlıklı olduğumu hissettim. Sizin düşündüğünüz gibi doğuştan şiddete yatkın olduğumuza ikna olmuş değilim ama içimizdeki vahşinin dışarı çıkması için çok fazla şeyin gerekmediğini de kendi gözlerimle gördüm. En azından karanlıkta bu böyle. Hob'daki kavgada, Başkent yüzlerini görebiliyor olsaydı o madencilerin kaçının yumruk savurmaya cesaret edebileceğini merak ediyorum. Öğlen gerçekleştirilen infazda ise öfkeyle homurdansalar da hiç kimse şiddete başvurmaya cesaret edemedi. Dudağım iyileşirken, bu üzerine düşünmeye değer bir şey.

Son olarak mektubuna cevap vermesini beklemediğini ekleyip iyi dileklerde bulundu. İki sayfa. Kısa ve öz. Aşırı ilgi bekleyen bir yanı yoktu. Bir şey istemiyordu. Özür dilemiyordu. Kâğıdı katlayıp zarfın içine koydu ve üzerine

Hisar'ın adresini yazdı. Bu konuda kimseyle, özellikle de Sejanus'la konuşmak zorunda kalmamak için, hiç beklemeden zarfı posta kutusuna attı.

Kızarmış sosislerin yanında elma püresi ve yağlı patates kızartması verilen akşam yemeğinde tepsisindeki her şeyi iştahla yedi. Yemeğin ardından Sejanus'la birlikte subay adaylığı testine çalıştı. Sejanus kendi adına bu testle hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu test yılda yalnızca üç kere yapılıyor ve benim gireceğim de çarşamba günü. Bence sen de girmelisin. Hiç değilse, nasıl bir şey olduğunu görmüş olursun."

"Hayır," dedi Sejanus. "Askeri konularda henüz neredeyse hiç bilgi sahibi değilim. Ama senin testi geçeceğini düşünüyorum. Askeri sorularda bocalasan da testin geri kalanında iyi bir sonuç çıkarırsan genel puanın testi geçmeye yeterli olabilir. Akademi'de öğrendiğin matematiği unutmadan bu işi halletmelisin." Sejanus haklıydı. Coriolanus, geometriyi bile şimdiden unutmaya başladığını fark etmişti.

"Ama subay olursan doktorluk eğitimi almana izin verebilirler. Sen fende her zaman çok iyiydin." Üsse gelmeden önce yaptıkları konuşmanın ardından Coriolanus, Sejanus'un aklında neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Onun odaklanmak için bir şeye ihtiyacı vardı. "O zaman, dediğin gibi, insanlara yardımcı olabilirsin."

"Bu doğru." Sejanus biraz düşündü. "Belki oraya nasıl geldiklerini öğrenmek için klinikteki doktorlarla konuşurum."

Lucy Gray'le öpüştüğü ve Dr. Gaul'ün yavru yılanlarını beslediği karmakarışık rüyalarla geçen gecenin ardından, Coriolanus sabah teste girmek için adını listeye ekledi. Kayıtlardan sorumlu subay, çarşamba günü test sırasında ta-

lünden muaf olacağını ve hafta çok sıcak geçeceği için sırf bu sebepten bile teste girilebileceğini söyledi. Ama Coriolanus için bundan daha fazlası geçerliydi. Elbette sıcak hava da hafife alınmazdı ama günlük hayatının sıkıcılığı sinirlerini bozmaya başlamıştı. Subay olabilirse, ona daha zorlu görevler verebilirlerdi.

Pazartesi günü normal programlarında iki değişiklik oldu. Öncelikle, artık nöbet tutacaklarını öğrendiler. Tekdüzeligi ve sıkıcılığıyla bilinen bu görev acemiler arasında çok fazla heyecana neden olmadı. Gene de Coriolanus mutlakta tencereleri ovmaktansa nöbetçi kulübesindeki masanın başında oturmayı tercih ederdi. Hatta nöbet sırasında bir şeyler okuyup yazabilirdi.

Diğer değişiklik ise Coriolanus'un sinirini bozmuştu. Nişancılık eğitimine gittiklerinde, acemilere Coriolanus'un darağacının etrafındaki kuşları vurma önerisinin kabul edildiği söylendi. Ancak öncesinde, Hisar yetkilileri yüz kadar zevzek kuşunun ve alaycı kuşun yakalanıp laboratuvara gönderilmesini istemişti. Kuşların üzerinde çalışılacağı için, onları zarar vermeden yakalamak zorundaydılar. Coriolanus'un mangasına, o öğleden sonra kafeslerin ormana kurulması görevi verildi. Coriolanus, Dr. Gaul'un laboratuvarından gelen bilim insanlarıyla çalışacaktı. O sabah hoverkraftla Hisar'dan bir ekip 12. Mıntıka'ya gelmişti. Hisar'a girip çıktığı seferlerde çok az insan görmüştü ama laboratuvardaki herkesin, yılanlarla yaptığı hileyi ve nasıl birleriyle karşılaşacağını düşünmek onu kaygılandırıyordu. Bunları düşünürken aklına korkunç bir şey geldi. Kuşların yakalanması için Dr. Gaul de gelmiş olamazdı, değil mi? Bu kadına Panem'in bir ucundan mektup göndermenin

neredeyse muzipçe bir yanı vardı ama cezalandırılmasınlar ardından onunla ilk kez yüz yüze gelebilecek olması ihtimalini düşünmek bile ürpermesine yetmişti.

Acemi mangasını ormana götüren kamyonun arkasında, muhtemelen çok kısa süre içinde kim olduğunun anlaşılacağını düşünen Coriolanus'un hafta sonunda hissettiği iyimserlik silinip gitmişti. O sessizce yolun sonunu beklerken, geziye çıkmış gibi hisseden acemiler kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Ama Sejanus Coriolanus'un endişesini anlıyordu. "Dr. Gaul burada olmayacak," diye fısıldadı. "Bizi dahil ettiklerine göre bu tam bir ayak işi olmalı." Coriolanus başını sallasa da ikna olmamıştı.

Kamyon darağacının altında durduğunda manganın en arkasına saklanan Coriolanus, dışarıda onları bekleyen dört bilim insanına baktı. Buraya kırk derece sıcakta birkaç aptal kuşu yakalamak için değil de ölümsüzlüğün sırrını bulmaya gelmişler gibi, bu Başkentli insanların üzerinde bembeyaz laboratuvar önlükleri vardı. Yüzlerini dikkatle inceleyip hiçbirinin tanıdık gelmediğini anladığında biraz rahatladı. Hisar'daki devasa laboratuvarda yüzlerce bilim insanı çalışıyor olmalıydı; zaten bu gelenler de sü-rüngenler değil, kuşlar üzerinde çalışanlardı. Askerleri cana yakın bir şekilde karşılayan bilim insanları, kafese benzeyen tel örgülü tuzaklardan birer tane almalarını söylediler. Acemiler tuzaklarını alıp darağacının çevresinde yere oturduklarında, bilim insanları tuzakların nasıl kurulacağını anlattılar.

Ekibin başında Dr. Gaul olmadığı için Sejanus Coriolanus'a bakıp başparmağını kaldırdı. Coriolanus da ona karşılık verecekken ağaçların içindeki açıklık alanda duran birini fark etti. Sırtı onlara dönük olan laboratuvar önlük-

lı bir kadın, başını yana eğmiş, hiç kıpırdamadan kuşların yarattığı kakofoniye dinliyordu. Kadın ağaçların arasından çıkıp yanlarına gelene kadar diğer bilim insanları saygıyla beklediler. Kadın onlara yaklaşıırken Coriolanus yüzünü daha net görebildi. Burnunun üzerindeki pembe çerçeveli büyük gözlük dışında, kolaylıkla unutulabilecek bir yüzdü. Ama kadını tanıdı. Yılanların ısırıldığı Clemensia'nın yere yıkılışını izledikten sonra panik içinde laboratuvarından çıkmaya çalışırken, kuşlarını korkuttuğu için onu azarlayan kadındı bu. Ama asıl soru, kadının onu hatırlayıp hatırlamayacağıydı. Coriolanus Smiley'in arkasına saklanıp başını eğdi ve elindeki tuzakı büyülenmiş gibi incelemeye başladı.

Bilim insanlarından birinin Dr. Kay olarak tanıttığı gözlüklü kadın askerleri arkadaşça bir havada selamladıktan sonra görevlerini (elli tane zevzek, elli tane de alaycı kuş yakalamaları gerekiyordu) ve bu görevi başarmak için planlarını açıkladı. Acemiler, kuşların aklını çecek su ve yemlerin olduğu tuzakların ormana yerleştirilmesine yardımcı olacaklardı. Tuzaklar kuşların özgürce girip çıkmaları ve alışmaları için iki gün boyunca açık kalacaktı. Çarşamba günü de geri dönüp suyla yemleri tazeleyecek ve bu defa kuşları yakalamak için tuzakları kuracaklardı.

Acemiler, Başkent'ten gelen yetkilileri memnun etmeye hevesli bir halde, dörder kişiden oluşan beş gruba ayrıldılar. Her grup bilim insanlarından birinin peşinde ormanın farklı bir bölgesine gidecekti. Coriolanus, Dr. Kay'i askerlere takdim eden adamın grubuna girdi. Tuzakların yiyorlardı. Ormanda yüz metre kadar ilerledikten sonra gövdesinde kırmızı işaret olan bir ağaca ulaştılar. Burası onla-

rın sıfır noktasıydı. Başlarındaki bilim insanının talimatlarına uyarak, iki kişilik ekiplere ayrılıp bu ağacın çevresine yayılarak tuzakları ağaçlara kurmaya başladılar.

Coriolanus'un eşi olan Bug, çocukların bostanlarda çalışan ailelerine yardımcı olduğu 11. Mıntıka'da büyüdüğü için birinci sınıf bir tırmanışçıydı. Coriolanus tuzaklara yem koyuyor, Bug ise tuzakları ağaçların yüksek dallarına kuruyordu. Ter içinde kalsalar da verimli geçen iki saatin ardından işlerini tamamladılar. Herkes yeniden bir araya toplandığında, Coriolanus göze çarpmamak için başını eğdi; kamyonun arkasına tırmandıklarında da vücudundaki böcek ısırıklarını incelemeye başladı. Rahatlaması için kamyonun Dr. Kay'le aralarına belli bir mesafe koyması gerekti. Kadın ona hiç ilgi göstermemişti. *Paranoyak olma*, diye düşündü. *Kadının seni hatırlamadığı belli.*

Salı günü hayat normale döndü. Coriolanus yemeklerde ve akşam ışıkların kapanmasından önceki kısa aralıkta test için çalıştı. Lucy Gray'i yeniden görmek için sabırsızlansa da kızı kafasından atmaya çalışıyordu. Test geçtikten sonra kendini yeniden onunla ilgili hayallere bırakabilirdi. Çarşamba günü sabah taliminin ardından öğle yemeğinde tek başına oturup son bir kez test kitapçığını gözden geçirdi. Yemekten sonra taktik derslerine girdikleri sınıfa gitti. Coriolanus dışında teste girecek iki Barış Muhafızı daha vardı. Bunlardan biri, bu teste beş kere girdiğini iddia eden yirmilerinin sonundaki bir genç; diğeryse, hayatını değiştirmek için biraz geç kalmış gibi görünen kırklarının sonundaki bir adamdı.

Testler Coriolanus'un en yetenekli olduğu alanlardan biriydi. Test kitapçığını açarken Akademi'den aşına olduğu heyecanı hissetti. Problem çözmeyi seviyor; takıntılı miza-

cı, kendini girdiği zihinsel engel parkuruna tam anlamıyla kaptırmasını sağlıyordu. Üç saat sonra, tere batmış, yorgun ve kendinden memnun halde kitapçığı görevliye teslim edip biraz buz almak için yemekhaneye gitti. Ardından dışarı çıktı ve kışlanın çatısının sağladığı daracık gölgelik kısma oturup, buz küplerini vücuduna sürerken soruları aklından geçirmeye başladı. Üniversite şansını kaybetmesinin acısı bir an için yüzeye vursa da babası gibi efsanevi bir askeri lider olacağına dair düşüncelerle bunu bastırmaya çalıştı. Belki de onun kaderi başından beri buydu.

Mangası hâlâ Hisar'dan gelen bilim insanlarıyla birlikte tuzakları devreye sokmak için ormanda olduğundan, yatakhane arkadaşlarına gelen mektupları almak için posta odasına gitti. Anacık Plinth'in gönderdiği iki büyük kutu, Hob'da bir başka çılgın geceyi müjdeliyordu. Yatakhaneye taşıdığı kutuları açmak için diğerlerinin gelmesini bekleyecekti. Anacık, Sejanus için yaptığı her şey nedeniyle Coriolanus'a teşekkür ettiği ve oğluna göz kulak olmaya devam etmesini istediği bir mektup da yollamıştı.

Mektubu kenara koyup, Sejanus'un bakıcısı olma düşüncesiyle içini çekti. Başkent'ten kaçmak kısa bir süre için Sejanus'un acısını dindirmiş gibi görünse de şimdiden isyancılarla temas kurmaya başlamıştı. Billy Taupe'la birlikte planlar yapıyordu. Üsteki hapishanede tutulan genç bir kadın için endişeleniyordu. Gizlice arenaya girmek gibi esaslı bir numara çekmesine ne kadar zaman kalmıştı? Bu olduğu zaman, insanlar bir kez daha Sejanus'u kurtarması için ona geleceklerdi.

Sejanus'un değişebileceğine inanmıyordu. Belki değişmeyi başarması için gerekli yetilerden yoksundu. Ama Coriolanus'a göre, aslında değişmek istemiyordu. Şimdi-

den Barış Muhafızlığı'nın sunduğu hayatı reddediyordu iyi bir nişancı olduğunu gizliyor, subay adaylığı testine girmiyor, Başkent'in askeri olarak kendini geliştirmeye dair hiçbir isteği olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Onun yurdu her zaman 2. Mıntıka; ailesi de mintıka insanları olacaktı. Mıntıkalı isyancılar Başkent'e saldırmak için her zaman bir neden öne sürecek ve onlara yardım etmek de Sejanus'un ahlaki görevi olacaktı.

Coriolanus yeni bir tehlikenin tedirginliğinin zihnini ele geçirdiğini hissetti. Başkent'te Sejanus'un davranışlarını umursamamaya çalışıyordu ama burada durum farklıydı. Burada Sejanus yetişkin olarak görülüyordu ve eylemleri çok ciddi sonuçlara neden olabilirdi. İsyancılara yardımcı olursa kendini idam mangasının önünde bulabilirdi. Bu çocuğun aklından neler geçiyordu?

Coriolanus içgüdüyle Sejanus'un dolabını açıp özel eşyalarının olduğu kutuyu aldı ve içindekileri dikkatle, teker teker çıkarmaya başladı. Birkaç hatıra eşyası, bir paket sakız ve Başkent'teki bir doktor tarafından reçete edilmiş üç ilaç şişesi. Şişelerden ikisinde uyku hapları vardı. Kapağında bir damlalığın olduğu üçüncü şişeyse morflingle doluydu. Bu, Dekan Highbottom'ın kullandığı şişeye benziyordu. Coriolanus, zihinsel çöküş yaşadığı günlerde Sejanus'a ilaç verildiğini biliyordu, bunu ona anacık söylemişti. Ama bu ilaçları neden buraya getirmişti? Ne olur ne olmaz diye bunları anacığı mı çantasına koymuştu? Kutudan çıkan diğer şeylere göz attı. Bir kumaş parçası, mektup kâğıtlarıyla zarflar, kalemler, kabaca yontularak kalbe benzeyen bir şekil verilmiş küçük bir mermer parçası ve fotoğraflar. Plinth'ler her yıl ailecek fotoğraf çektirdikleri için, Sejanus'un çocukluk yıllarından geçen yılbaşına ka-

darki büyüme sürecini görebiliyordu. Hepsi aile fotoğraflamıydı. Biri dışında. Bu eski fotoğrafta bir grup öğrenci görülüyordu. Coriolanus bunun kendi okullarından bir sınıfın fotoğrafı olduğunu düşünse de ona tanıdık gelen kimse olmadığı gibi, çocukların çoğu üzerlerine tam olmayan, eski püskü kıyafetler giymişlerdi. Diğerlerinin aksine üzerinde düzgün bir takım olan, dalgın bakışlı Sejanus ikinci sıradaydı. Arkasında ise Sejanus'tan yaşça çok büyük görünen uzun boylu bir çocuk vardı. Fotoğrafa daha dikkatli baktığında parçalar yerlerine oturdu. Uzun boylu çocuk Marcus'tu ve bu da, Sejanus'un 2. Mıntıka'daki son yılında çekilmiş bir fotoğraftı. Kutuda Başkent'teki hiçbir arkadaşını, Coriolanus'u bile hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Aslında bu kutudan çıkanlar, Sejanus'un kime sadık olduğunu en açık göstergesiydi.

Kutunun en altında, Sejanus'un diplomasının olduğu kalın, gümüş bir çerçeve vardı. Deri klasöründen çıkarılan diploma sanki duvara asılacakmış gibi çerçevelenmişti. Ama neden? Bunu asacak bir duvarı olsaydı bile, Sejanus Akademi diplomasını asla asmazdı. Lekeli metal çerçeveyi ters çevirdi. Çerçevenin arka yüzeyi hafifçe eğri duruyordu ve bir köşesinden yeşil bir kâğıt parçasının ucu çıkmıştı. *Bu normal bir kâğıt değil*, diye düşündü Coriolanus ve çerçevenin arka yüzeyini çıkarmak için raptiyeleri söktü. Arka yüzey serbest kaldığı anda yere gıcır gıcır banknotlar düştü.

Para. Hem de çok fazla para. Sejanus, Barış Muhafızı olarak yeni bir hayata başlayacağı 12. Mıntıka'ya neden bu kadar para getirmişti? Bunu anacığı mı istemişti? Hayır, yaşadıkları ıstırabın kökeninde para olduğunu düşünen o kadın böyle bir şey istemiş olamazdı. O halde, bunu

Strabo mu istemişti? Oğlu neyle karşılaşırsa karşılaşsın, paranın onu koruyabileceğini mi düşünmüştü? Bu mümkündü ama Strabo, bir sorun çıktığında genellikle ödemeleri kendi yapmayı tercih eden bir adam gibi görünüyordu. Yoksa bu Sejanus'un fikri miydi? Belki ailesinin bundan haberi yoktu. Bu ihtimal daha endişe vericiydi. Çocukluktan beri cep harçlıklarından ayırıp zor günler için zulaladığı para mıydı bu? Belki Başkent'ten ayrılmadan önce bankadan parasını çekip bu çerçevenin içine saklamıştı. Sejanus her zaman babasının sorunları parayla çözme alışkanlığından yakındı ama belki de bu doğuştan taşıdıkları bir özellikti. Sorunları çözmenin Plinth yöntemi Babadan oğula geçen, zarif olmayan ama etkili bir yöntem.

Yerdeki banknotları bir araya topladı. Burada yüzlerce, binlerce dolar vardı. Ama satın alınacak (en azından bir Barış Muhafızı'nın maaşının yetmeyeceği) hiçbir şeyin olmadığı bir mıntıkada bu kadar para ne işe yarayacaktı? Kırtasiye malzemeleri ve Hob'daki kişisel harcamaları dışında ihtiyaç duydukları neredeyse her şey Başkent tarafından karşılandığından, acemilerin çoğu maaşlarının yarısını evlerine gönderiyordu. Hob'da bir karaborsa ortamı vardı ama içki dışında muhafızların aklını çelebilecek pek bir şey görmemişti. Aralarından kimsenin ölü tavşanlara, ayakkabı bağına ya da ev yapımı sabuna ihtiyacı yoktu. Böyle şeylere ihtiyaçları olsa bile, kolaylıkla satın alabilirlerdi. Ama elbette, bilgi, erişim ve sessizlik gibi satın alınabilecek başka şeyler de vardı. Rüşvet vardı. İktidar vardı.

Coriolanus duyduğu seslerden mangasının üsse döndüğünü anladığı anda, banknotlardan birinin ucunun köşeden görünmesine dikkat ederek parayı gümüş çerçevenin içine geri koydu ve Sejanus'un eşyalarını kutuya doldu-

rup dolabına kaldırdı. Arkadaşları yatakhaneye girdiğinde, kollarını iki yana açmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, anacığın gönderdiği paketlerin önünde duruyordu. “Cumartesi planı olan?”

Smiley, Bug ve Sırık hevesle kutuları boşaltırken, Sejanus da bir yatağın ucuna ilişip keyifle onları izlemeye başladı. Coriolanus, Sejanus’un oturduğu ranzaya yaslandı. “Anacığının elleri dert görmesin. Yoksa cebimizde beş kuruş olmadığından bu cumartesi dışarı çıkamazdık.”

“Evet,” dedi Sejanus. “Beş kuruşumuz yok.”

Tanıştıkları günden beri Coriolanus’un Sejanus’la ilgili sorgulamadığı tek şey dürüstlüğü olmuştu. Hatta biraz daha az dürüst olmasını tercih ederdi. Oysa Sejanus az önce doğal bir gerçekten bahsedermiş gibi, kolayca yalan söylemişti. Yani Coriolanus artık onun söylediği her şeyden kuşku duyabilirdi.

Sejanus alnına vurdu. “Ah, unuttum. Test nasıl geçti?”

“Bakalım,” dedi Coriolanus. “Değerlendirme için testleri Başkent’e gönderiyorlar. Sonuçların gelmesinin biraz zaman alacağını söylediler.”

“Geçeceksin. Bunu hak ediyorsun.”

Ne kadar destekleyiciydi. Ne kadar sahtekârdı. Ne kadar kendine zarar veriyordu. Alevlere çekilen bir pervane gibi. Coriolanus, Pluribus’un mektubunda yazanları hatırladığında biraz gerildi. Yıllar önce babasıyla kavga ettikten sonra Highbottom’ın mırıldanıp durduğu cümle bu değil miydi? Neredeyse. Highbottom bunu çoğul kullanmıştı. “*Alevlere çekilen pervaneler gibi.*” Bir pervane sürüsü cehennem ateşinin ortasına uçuyormuş gibi. Kendilerini yok etmeye kararlı koca bir sürü. Highbottom orada kimi kastetmişti? Ama bu kimin umurundaydı ki? Kafası her zaman kırık, nefret dolu Uçurtma Dekan’ın aklından geçenleri düşünmenin hiçbir anlamı yoktu.

Akşam yemeğinin ardından, Coriolanus üssün diğer ucundaki bir hangarda ilk nöbetine yollandı. Yanındaki

yaşlı muhafız ona gözlerini açık tutmasını söyler söylemez bir köşede uykuya dalmıştı. Aklında Lucy Gray vardı. Onu görmek, onunla konuşmak istiyordu. Belli ki hiçbir şeyin olmadığı nöbette zamanını ziyan etmek yerine, onu kollarının arasına almak istiyordu. Lucy Gray gece özgürce ortalıkta dolanırken, kendini üste kapana kısılmış gibi hissediyordu. Başkent'teyken kızın hayvanat bahçesinde ya da arenada tutsak olması bazı açılardan iyiydi; böylelikle onun ne yaptığına dair bir fikri oluyordu. Ama burada tek bildiği, Billy Taupe'un her an Lucy Gray'in kalbini geri kazanmaya çalışabileceğiydi. Neden kıskançlığa kapılmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu? Belki de o gece Billy Taupe'u tutuklatmalıydı.

Nöbetten sonra kışlaya geri döndüğünde anacığa kısa bir not yazıp gönderdiği paketler için teşekkür etti. Ardından Pluribus'a da bir not yazarak, ailesine yardımcı olduğu için teşekkür edip, Lucy Gray için gitar teli gönderip gönderemeyeceğini sordu. Test yüzünden zihni çok yorgun olduğundan deliksiz bir uykuya daldı ve sabah ağustos sıcakıyla bütün vücudu tere batmış halde uyandı. Bu sıcaklar ne zaman geçecekti? Eylülde mi? Yoksa ekimde mi? Öğle yemeginde buz makinesinin önündeki kuyruk yemekhanenin yarısını kaplayacak kadar uzamıştı. Yemeğin ardından mutfakta görevlendirilen Coriolanus kendisini en kötüsüne hazırlasa da bulaşıkçılıktan doğramacılığa terfi ettiğini gördü. Tayini soğanlara çıkmamış olsaydı bu değişikliğe sevinebilirdi. Gözyaşlarını çok dert etmiyordu ama ellerinden yükselen keskin koku onu gittikçe daha çok endişelendiriyordu. Paspas yaparak geçirdiği akşamlarda bile yatakhane arkadaşları etrafına yaydığı kokudan yakınıyor ve ellerini ne kadar yıkarsa yıkasın bu koku geçmiyor-

du. Lucy Gray'le buluştuğunda elleri buram buram mı kokacaktı?

Cuma sabahı sıcak havaya ve Hisar'dan gelen bilim insanlarının neden olduğu gerginliğe rağmen, öğleden sonra alaycı kuşları avlayacağını bilmek Coriolanus'a moral verdi. Çok sevimsiz olsalar da en azından bu kuşlar ellerini kokutmayacaktı. Sırık sabahki talimde yere yıkıldığında, çavuş yatakhane arkadaşlarından çocuğu kliniğe götürmelerini istedi. Coriolanus kliniğe kadar gitmişken, aşırı sıcak yüzünden göğsüne ve sağ kolunun altına yayılan ısı-lik kabartıları için metal bir kap içinde bir tür toz ilaç aldı. İlacı veren klinik görevlisi, "Vücudun kuruyken kullan," dediğinde, gözlerini devirmemek için kendini tutması gerekti. 12. Mıntıka'ya geldiğinden beri terden sıırılsıklam olmadığı tek bir an bile yoktu.

Acemiler soğuk etli sandviç yedikleri öğle yemeğinin ardından, bilim insanlarının onları beklediği ormana gitmek için kamyonun arkasına doluştular. Coriolanus, çarşamba günü teste girdiği için eşsiz kalan Bug'ın Dr. Kay'ın grubuna katıldığını öğrendi. Kadın, ağaçlara tırmanmaktaki ustalığından etkilendiği için Bug'ın bir kez daha kendi grubunda olmasını istemişti. Artık eş değiştirmek için çok geç olduğundan, Coriolanus da kadının grubunun peşine takılmak zorunda kaldı. Elinden geldiğince geride kalıp göze çarpmamaya çalışsa da bu işe yaramadı. Bug'ın taze yem konmuş yeni bir kafesle ilk ağaca tırmanıp, içinde bir zevzek kuşu olan eski kafesi indirmesini izlerken, Dr. Kay yanına geldi. "Mıntikalar hakkında ne düşünüyorsun, Bay Snow?"

Coriolanus avlamaya çıktıkları kuşlar gibi tuzığa yakalandığını hissetti. Aklına hayvanat bahçesine kapatılan haraçlar

geldi. Ormanın içlerine kaçmak gibi bir seçeneği yoktu. Kendini haraçlarla birlikte maymun kafesinde bulduğunda Lucy Gray'in söylediği şeyi hatırladı. *Kendine hâkim ol.*

Onu faka bastırıldığı için kadına hakkını teslim edecek kadar uysal ama bunu umursamadığını gösterecek kadar da rahat bir gülümsemeyle başını kaldırıp Dr. Kay'e baktı. "Barış Muhafızı olarak burada geçirdiğim tek bir günde, on üç yıldır okulda Panem hakkında öğrendiklerimden çok daha fazlasını öğreniyorum."

Dr. Kay güldü. "Evet, haklısın. Burada öğrenilecek çok şey var. Savaşta 12. Mıntıka'ya atanmıştım. Şu anda sizin olduğunuz üsteydim. Bu ormanda çalışıyordum."

"Zevzek kuşu projesinde miydiniz?" Demek ki kendisi gibi bu kadın da hayatında ciddi bir başarısızlık yaşamıştı.

"Projenin başındaydım," dedi Dr. Kay, kelimelerin üzerine basarak.

O halde, seninkisi esaslı bir başarısızlıkmuş, diye düşündü Coriolanus, biraz rahatlayarak. Hiç değilse, kendisi tüm ülkeye yayılan bir iç savaşta değil, yalnızca Açlık Oyunları'nda duvara çarpmıştı. Belki iyi bir izlenim bırakırsa, kadın anlayışlı davranıp Başkent'e döndüğünde Dr. Gaul'e onun hakkında olumlu bir rapor verebilirdi. Evet, Dr. Kay'le iletişim kurması menfaatineydi. Konuşmalarını devam ettirmek için, zevzek kuşlarının erkek olduğunu ve birbirleriyle çiftleşemediklerini hatırlayıp, "Duyduklarım doğru mu?" dedi. "Zevzek kuşları savaş sırasında istihbarat için kullanılıyormuş, öyle mi?"

"Doğru. Zevzek kuşları benim bebeklerim. Aslında onları bir daha göreceğimi sanmıyordum. Genel kanı, burada ilk kışı atlatamayacakları yönündeydi. Laboratuvarlarda genetik yapısı değiştirilen hayvanlar genellikle doğa şartla-

rında zorlanırlar. Ama benim kuşlarım güçlü çıktı ve doğanın da her zaman kendine ait bir gündemi vardır.”

Bu sırada tırmandığı ağacın en alçak dalına inen Bug, içinde zevzek kuşu olan eski kafesi aşağıya uzattı. “Şimdilik onları kafeslerde tutmalıyız.” Bu bir soru değil, görüştü.

“Evet, geçiş sürecinin yaratacağı stresi azaltabilir,” dedi Dr. Kay.

Bug başını sallayıp yere indi ve Coriolanus’un elinde tuttuğu kafesi alıp hiçbir şey söylemeden ikinci ağaca tırmanmaya koyuldu. Dr. Kay onu gülümseyerek izliyordu. “Bazı insanlar kuşlardan anlıyor.”

Coriolanus kendisinin asla bu insanlardan biri olmayacağını bilse de birkaç saat öyleymiş gibi davranabilirdi. Bug’ın ağaçtan indirdiği kafesin yanında diz çöküp içindeki kuşu inceledi. “Biliyor musunuz, bu hayvanların nasıl işe yaradıklarını bir türlü anlayamıyorum,” dedi, sanki bunu anlamak için bir an olsun çabalamış gibi. “Duydukları konuşmaları kaydettiklerini biliyorum ama bu kuşları nasıl kontrol ediyordunuz?”

“Sesli komutlara yanıt verecek şekilde eğitildiler. Şanslıysak, bunu sana gösterebilirim.” Dr. Kay cebinden dikdörtgen şeklinde, üzerinde birkaç renkli tuşun olduğu, küçük bir cihaz çıkardı. Tuşların üzerinde yazı ya da işaret yoktu. Belki de aşırı kullanılmaktan dolayı silinmişlerdi. Coriolanus, kafesin yanında yere eğilip kuşu inceleyen kadının yüzünde, kuşlar üzerine çalışan bir bilim insanı için normalden daha fazla sevgi olduğunu gördü. “Çok güzel değil mi?”

“Hem de çok,” dedi Coriolanus, inandırıcı olmasına çalıştığı bir sesle.

“Duyduğun sesler kuşun kendi konuşması. Diğer kuş-

ların seslerini ya da insanların söylediklerini taklit edebileceği gibi, canının istediği şeyi de söyleyebilir. Bu zevzek kuşu şu anda nötr durumda. Yani hoşta.”

“Boşta mı?”

“Boşta mı?” Zevzek kuşu Coriolanus’u taklit etmişti.
“Boşta mı?”

Kendi sesini duymak daha da ürkütücüymüş, diye düşünse de neşeli bir kahkaha attı. “Bu bendim!”

“Bu bendim!” Zevzek kuşu bunu dedikten sonra yakınlardaki bir başka kuşun sesini taklit etmeye başladı.

“Evet, sendin. Zevzek kuşları boştayken, taklit ettikleri ses kaynağını çok hızlı bir şekilde değiştirebilirler. Başka bir insanın sesi. Genellikle kısa bir cümle. Çevresindeki diğer kuşların ötüşü. Artık ilgilerini ne çekerse ona geçerler. Mıntikalardan istihbarat alabilmek için bu kuşları kayıt durumuna sokmamız gerekiyordu. Hadi bakalım.” Kadın cihazındaki tuşlardan birine bastı.

Coriolanus hiçbir şey duymadı. “Sanırım cihaz artık çalışmıyor.”

Ama Dr. Kay gülümsüyordu. “Hayır, çalışıyor. Bu cihazın verdiği sesli komutlar yalnızca kuşlar içindir, insanlar duyamaz. Ne kadar sessizleştiğini fark ettin mi?”

Gerçekten de zevzek kuşu sessizleşmişti. Kafesin içinde zıplayıp duruyor, kafasını eğiyor, bir şeyleri gagalıyordu. Aslına bakılacak olursa, ses çıkarmak dışında her şeyi yapıyordu.

“Şu anda kayıttı mı?”

“Göreceğiz.” Dr. Kay kumandasındaki bir başka tuşa bastığında kuş normal cıvıldamasına geri döndü. “Şimdi gene boşa geçti. Az önce neler kaydettiğine bakalım.” Bir başka tuşa bastı.

Kısa bir duraksamanın ardından kuş konuşmaya başladı.

"Sanırım cihaz artık çalışmıyor."

"Hayır, çalışıyor. Bu cihazın verdiği sesli komutlar yalnızca kuşlar içindir, insanlar duyamaz. Ne kadar sessizleştiğini fark ettin mi?"

"Şu anda kayıta mı?"

"Göreceğiz."

Son birkaç saniyenin bire bir kopyasıydı bu. Hayır. Ağaçların hışırtısı, böceklerin uğultusu, diğer kuşların sesleri kaydedilmemişti. Yalnızca insan sesleri.

"Hah." Coriolanus etkilenmişti. "Ne kadar süre kayıt yapabiliyor?"

"İdeal şartlarda bir saat kadar. Ağaçlık bölgelerde insan seslerine yaklaşımları için tasarlandılar. Bu kuşları kayıt durumuna alıp ormana salıyor ve ardından onları bir sinyalle üsse geri çağırıp kayıtları analiz ediyorduk. Sırf burada da değil. 11. Mıntıka'da. 9. Mıntıka'da. Aslına bakan olursan, işimize yarayacaklarını düşündüğümüz her yerde."

"Ağaçlara mikrofon koysanız olmaz mıydı?"

"Binaları ses dinleme cihazlarıyla donatabilirsin ama ormanlar çok geniş alanlar. Bizim aksimize, isyancılar araziye çok iyi tanıyorlardı. Sürekli hareket halindelerdi. Zevzek kuşlarını organik, mobil kayıt cihazları olarak düşünebilirsin. Onlardan kuşkulanılması imkânsızdı. İsyancılar bu kuşlardan birini tesadüfen yakalayabilir, öldürebilir, hatta yiyebilirdi. Ama her durumda ellerindeki sıradan bir kuş olacaktı. Teoride, mükemmellerdi."

"Ama uygulamada, isyancılar bu kuşların ne olduklarını anladılar. Bu nasıl oldu?"

“Bundan emin değiliz. Bazıları, isyancıların kuşları üsse dönerken gördükleri için durumu anladıklarını düşünüyor ama kuşlarımızı gecenin çok geç saatlerinde üsse geri çağırıyorduk. Karanlıkta görülmeleri imkânsızdı. Ayrıca bir seferde birkaç kuştan daha fazlasını da çağırmıyorduk. Bence daha muhtemel bir açıklama, aldığımız istihbaratlara göre düzenlediğimiz operasyonların şüphe çekmiş olması. Kuşlarımızdan elde ettiğimiz bir istihbaratla harekete geçtiğimizde ve bu istihbaratın ormanda kaydedilmiş konuşmalar dışında hiçbir kaynağı olmadığında, bu durum zaman içinde isyancılarda şüphe uyandırmış olabilir. Sonrasında kuşlarımızla deneyler yapmaya başladıklarını düşünüyorum. Bize yanlış bilgiler gönderip nasıl tepki verdiğimizizi gördüler.” Omzunu silkti. “Bilmem, belki de üste casusları vardı. Öyle ya da böyle, gerçeği asla öğrenebileceğimizi sanmıyorum.”

“Onları üsse çağırın sinyali şimdi neden kullanmıyorsunuz? Demek istediğim burada...” Coriolanus, yaptıklarını yorucu işten yakınıyormuş gibi görünmemek için sustu.

“Burada, bu sıcakta sivrisinekler sizi canlı canlı yerken ormanda koşturmanız yerine mi?” Kadın güldü. “Çünkü üsse dönüş sinyalini de içeren iletişim sistemi bütünüyle devre dışı bırakılıp yok edildi. Eskiden kuşlarımızı tuttuğumuz üsteki hangar da sanırım artık erzak deposu olarak kullanılıyor. Ayrıca bu kuşları kendi ellerimle yakalamak istedim. Onları korkutup, bir daha geri dönmemek üzere kaçmalarını istemezdik, değil mi?”

“Elbette istemezdik,” diye yalan söyledi Coriolanus. “Kaçarlar mıydı?”

“Artık bu bölgenin kuşlarına dönüştüklerinden, ne yapacaklarından emin değilim. Savaşın sonunda onları dış dün-

yaya salarken hepsini boşa almıştım. Başka türlü bir zulüm-
lik olurdu. Ses çıkaramayan bir kuş çok fazla zorlukla karış-
laşabilir. Benim zevzek kuşlarım ise hayatla kalmaktan faz-
lasını yaparak, şakacı kuşlarla başarılı bir şekilde çiftleşti-
ler. Şimdi de karşınızda yepyeni bir tür var.” Dr. Kay, ağaç
yapraklarının arasındaki bir alaycı kuşu gösterdi. “Buranın
halkının onlara verdiği adla alaycı kuşlar.”

“Peki bu alaycı kuşlar ne yapabiliyor?”

“Emin değilim. Son birkaç gündür onları izliyorum. Gö-
rünüşe göre konuşmaları taklit etme yetenekleri yok. Atna
annelerine kıyasla, müziği tekrar etme yetenekleri çok da-
ha iyi. Bir şarkı söyle.”

Coriolanus’un repertuvarında hazır bulunan tek bir
şarkı vardı.

Panem’in göz bebeği
Görkemli Başkentim
Çağlar boyu parıldıyorsun her daim

Alaycı kuş kafasını eğip bir süre dinledikten sonra mar-
şa başladı. Marşın sözlerini okuyamıyor ama yarı insan, ya-
rı kuş denebilecek bir sesle melodiyi bire bir taklit ediyordu.
Birkaç saniye içinde yakınlardaki diğer birkaç alaycı kuşun
da marşı kapmasıyla ahenkli bir koro oluştu. Kuşları dinler-
ken Coriolanus’un aklına bir kez daha Covey’lerin eski şar-
kıları geldi. “Hepsini öldürmeliyiz.” Bu iki kelimenin dudak-
larından dökülmesine engel olamamıştı.

“Hepsini öldürmeli miyiz? Neden?” dedi Dr. Kay, hay-
retle.

“Çünkü doğal değiller.” Coriolanus bu sert çıkışını, kuş-
ları seven birinden gelen bir yorum gibi görünecek şekilde

yumuşatmaya çalıştı. "Belki diğer türlere zarar verizler."

"Aksine, yaşadıkları ortamla çok uyumlu görünüyorlar. Ayrıca, zevzek kuşlarıyla şakacı kuşların birlikte yaşadığı her yerde, yani Panem'in dört bir yanında bu kuşlar var artık. Bu ormandan numune toplamamızın nedeni, alaycı kuşların kendi aralarında çiftleşip çiftleşemediklerini görmek. Bunu yapamıyorlarsa zaten birkaç yıl içinde türleri tükenecektir. Ama çiftleşebiliyorlarsa, yeni bir ötücü kuş türünden kimseye zarar geleceğini sanmıyorum."

Bu kuşların muhtemelen zararsız olduklarını kabul eden Coriolanus, acımasız önerisini unutturmak için öğleden sonrasını Dr. Kay'e sorular sorup kuşlara şefkatle davranarak geçirdi. Zevzek kuşlarını kafasına taktığı yoktu (hata askeri açıdan ilgi çekici bile olabilirlerdi) ama alaycı kuşlarla ilgili bir şey onu tiksindiriyordu. Kendiliğinden gelişen varoluş süreçleri, doğanın bu şekilde cinnet geçirmesi onda güvensizlik yaratıyordu. Bu kuşlar ölmeliydi ve bu bir an önce olmalıydı.

Günün sonunda ellerinde otuzun üzerinde zevzek kuşu olmasına rağmen, tek bir alaycı kuş bile tuzaklara yakalanmamıştı.

"Belki de tuzaklar onlara tanıdık geldiğinden, zevzek kuşları daha az kuşkuyla yaklaşmışlardır. Sonuçta kafeslerde yetiştirilmiş kuşlar bunlar," dedi Dr. Kay. "Birkaç gün daha verelim. Gerekirse, ağ kullanırız."

Ya da silah, diye düşündü Coriolanus.

Usse döndüklerinde, Coriolanus'la Bug kafeslerin kamyonundan alınıp kuşların geçici evi olacak eski bir hangara yerleştirilmesinde bilim insanlarına yardım etmek için seçildiler. Dr. Kay, "Başkent'e götüreceğimiz güne kadar bu kuşlarla ilgilenmemize yardımcı olmak ister misiniz?" di-

ye sorduğunda, Bug bu teklifi nadir görülen gülümsemelerinden biriyle kabul ederken, Coriolanus da hevesle başını salladı. Dr. Kay'ın üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istemesinin yanı sıra, sanayi tipi fanların olduğu hangar dışarıya kıyasla çok serindi. Ormandayken çok daha kötüye giden isiliği için hangarın serin ortamı iyi gelebilirdi. En azından değişiklik olurdu.

Akşam ışıkların söndürülmesinden önce, yatakhane arkadaşları anacığın gönderdiği lezzetli yiyeceklerle tatlıları önlerine dizip, kadının her hafta paket gönderemeyeceğini hesaba katarak, önlerindeki iki hafta sonu için plan yaptılar. Ticari becerileri nedeniyle yatakhane'nin hazinedarı seçilen Smiley, iki hafta sonu üst üste beyaz şeytan satın almalarına ve Covey sepetine katkıda bulunmalarına yetecek kadar yiyeceği dikkatle kenara ayırdı. Geriye kalan her şeyi beşe böldüler. Coriolanus, kendi payına düşen altı patlamış mısır topundan yalnızca birini yiyip, kalanını Covey'ler için sakladı.

Cumartesi sabahı kışlanın çatısını döven dolu fırtınasına uyandılar. Kahvaltıya giderlerken birbirlerine portakal büyüklüğünde buz topları atarak eğlenseler de öğleden önce güneş hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde yüzünü gösterdi. Coriolanus'la Bug'ın öğleden sonra hangardaki kuşlarla ilgilenmeleri gerekiyordu. Hisar'dan gelen bilim insanlarından ikisinin rehberliğinde, kafesleri temizledikten sonra kuşlara su ve yem verdiler. Tuzaklardan bazılarında iki, hatta üç kuş birlikte yakalanmış olmasına rağmen, artık her zevzek kuşunun kendine ait bir kafesi vardı. Mesai-lerinin ikinci kısmında kuşları dikkatle hangarın bir ucunda kurulmuş geçici laboratuvara taşıdılar. Zevzek kuşları numaralanıp etiketlendikten sonra, uzaktan kumandalar-

la iletilen sesli komutlara tepki verip vermediklerinin anlaşılması için basit testlerden geçirildiler. Kuşların tamamının insan sesini kaydedip tekrar etme yeteneğini koruduğu görüldü.

Coriolanus'u bilim insanlarının onları duyamayacağı bir köşeye çeken Bug başını iki yana sallayarak, "Yaptıkların şeyler bu kuşlar için iyi mi?" diye sordu.

"Bilemiyorum. Ama bu komutları yerine getirmek için yaratıldılar."

"Bence onları ormanda bıraksaydık daha mutlu olurlardı."

Coriolanus, Bug'ın bu konuda haklı olup olmadığından emin değildi. Tek bildiği, bu zevzek kuşlarının birkaç gün sonra Hisar'daki laboratuvarı uyanacaklarıydı. Belki 12. Mıntıka'da geçen on yıllık kâbusun sona ermesine sevinirlerdi. Belki doğal tehditlerin olmadığı, sürekli kontrol edilen suni bir ortamda daha mutlu olurlardı. "Bilim insanlarının onlara iyi bakacaklarına eminim."

Akşam yemeğinin ardından, yatakhane arkadaşları dışarı çıkmak için hazırlanırken Coriolanus sabırsızlığını belli etmemeye çalışıyordu. Lucy Gray'le ilişkisini gizli tutmak istediğinden, Hob'a girdikleri anda çocuklardan ayrılmayı planlıyordu. Geriye yalnızca Sejanus sorunu kalıyordu. Sejanus para konusunda yalan söylemişti ama belki de bunun nedeni, meteliksiz yatakhane arkadaşlarına ayak uydurmak istemesiydi. Billy Taupe'la üssün planı hakkında konuşmasının ardından gerçekten pişman görüldüğünden, Sejanus'un isyancılarla Lil arasında arabuluculuk yapmanın ne denli tehlikeli olduğunu anladığını umuyordu. Ama onlara yardım etmek için istekli olduğunu gösterdiğinden, Hob'da Billy Taupe ya da başka bir isyancı ona yaklaşmaya çalışırsa ne olacaktı? Sejanus onlar için kolay

bir hedefti. Bu durumda en doğrusu, diğerlerini almadan sonra, Covey'leri görmeye giderken Sejanus'u da yanına götürmesiydi.

Hob'a girdiklerinde alçak sesle, "Benimle sahne arkasına gelmek ister misin?" diye sordu Sejanus'a.

"Davetli miyim?"

"Elbette." dedi Coriolanus, aslında yalnızca kendisi davetli olmasına rağmen. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Sejanus Maude Ivory'yi meşgul ederse, Lucy Gray'le birkaç dakika baş başa kalabilirdi. "Ama tayfanın geri kalanından kurtulmamız lazım."

Önceki haftaya göre Hob daha kalabalık olduğundan ve yeni beyaz şeytan serisi epey sert çıktığından, yatakhane arkadaşlarından kurtulmaları zor olmadı. Smiley, Bug ve Sırık'ı içki pazarlığında bırakarak, sahnenin yanındaki kapıdan dar, boş bir arka sokağa çıktılar.

Lucy Gray'in baraka derken kastettiği sekiz araba alacak kadar büyük, eski bir garajdı. Araç girişi için kullanılan geniş kapılar zincirlenmiş ama binanın köşesindeki, sahne kapısının tam karşısında kalan küçük kapı bir briketle aralık tutulmuştu. Coriolanus konuşmaları ve akort edilen enstrümanları duyduğunda doğru yerde olduklarını anladı.

Garaja girdiklerinde, eski lastiklerle kırık dökük mobilyaların üzerine kurulmuş olan Covey'lerin burayı ele geçirdiklerini gördüler. Etrafları enstrüman çantaları ve diğer ekipmanlarla kaplıydı. Garajın arkasındaki ikinci kapı da açık olmasına rağmen içerisi fırın gibi sıcaktı. Birkaç kırık camdan içeri süzülen akşam ışığı ancak havadaki yoğun toz bulutunu aydınlatıyordu. Maude Ivory, Coriolanus'la Sejanus'u gördüğünde pembe elbisesiyle onlara doğru koştu. "Hey!"

"İyi akşamlar." Coriolanus küçük kızı başıyla selamlayıp patlamış mısır toplarının olduğu paketi uzattı. "Tatlı bir hanımefendiye tatlı bir hediye."

Maude Ivory paketin içine baktıktan sonra tek ayağının üzerinde hafifçe sıçradı ve ardından reveransını yaptı. "Teşekkür ederim. Bu gece senin için özel bir şarkı söyleyeceğim!"

"Gelirken tek isteğim buydu," dedi Coriolanus. Başkent sosyete ortamlarının konuşma tarzının Covey'lere doğal bir şekilde uyması komikti.

"Tamam ama adını söyleyemem! Çünkü sen bir sırsın!" dedi Maude Ivory, kıkırdayarak.

Maude Ivory, eski bir masanın üzerinde bağdaş kurmuş, gitarını akort eden Lucy Gray'e koştu. Lucy Gray kızın heyecanını gördüğünde gülümsese de, "Konserden sonraya sakla," dedi ciddi bir ifadeyle. Maude Ivory hazinesini göstermek için diğerlerinin yanına giderken, Sejanus da onlara katıldı. Coriolanus ise grubun geri kalanına el saldıktan sonra Lucy Gray'e yaklaştı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Onu şımartacaksın."

"Yalnızca kafasına biraz mutluluk atmaya çalışıyordum."

"Peki ya benim kafam?" diye takıldı Lucy Gray. Coriolanus eğilip onu öptü. "Buradan başlayabiliriz." Kız kenara kayıp yanına oturması için hafifçe masaya vurdu.

Coriolanus oturup etrafını inceledi. "Burası neresi?"

"Şu anda bizim kulisimiz. Konserin öncesinde ve sonrasında burada oluruz. Konser sırasında da sahnede olmadığımız aralarda buraya geliriz."

"Ama burası kime ait?" Coriolanus orayı izinsiz işgal etmediklerini umuyordu.

Lucy Gray bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. “Hiçbir fikrim yok. Birileri bizi kovana kadar buraya tı nedik işte.”

Covey’lerle kuşlar arasında bir bağlantı daha. Şakıdıkları şarkılar, bir yerlere tünemeleri, şapkalarındaki kuş tüyleri... Coriolanus, Hisar’dan gelen bilim insanlarıyla birlikte çalışmak için seçilmesinin kızı etkileyebileceğini düşünerek zevzek kuşlarıyla ilgili görevinden bahsetti. Ama Lucy Gray buna beklediği gibi bir tepki vermedi.

“Özgürlüğü tattıktan sonra yeniden kafeslere kapatılmalarına üzüldüm. O kuşları laboratuvarlarına götürüp ne bulmayı umuyorlar?”

“Bilmiyorum. Yıllar önce geliştirdikleri bu silahın hâlâ çalışıp çalışmadığını anlamak istiyor olabilirler.”

“Sesinin birileri tarafından bu şekilde kontrol edilmesi bana işkence gibi geliyor,” dedi Lucy Gray, elini boğazına götürerek.

Coriolanus bunun biraz abartılı olduğunu düşünse de kızı teskin etmeye çalıştı. “Bunun insanlara uygulanabileceğini sanmıyorum.”

“Gerçekten mi? Senin sesini kontrol etmiyorlar mı? Sen her zaman aklındakileri söylemekte özgür olduğunu mu hissediyorsun, Coriolanus Snow?” diye sordu Lucy Gray, sorgulayıcı bakışlarını üzerine dikerek.

Coriolanus elbette düşüncelerini ifade etmekte kendini özgür hissediyordu. Yani makul bir çerçevede. Etrafta dolaşarak her şey hakkında atıp tuttuğu yoktu. Bu kız ne demek istiyordu? Herhalde onun Başkent, Açlık Oyunları ve mıntıkalar hakkındaki düşüncelerini kastediyordu. Evet, Başkent’in yaptıklarının çoğunu destekliyor ve geriye kalanlar da nadiren aklına takılıyordu. Ama iş oraya gelirse,

aklındakileri söylerdi. Söylemez miydi? Başkent'in aleyhi-ne konuşmaz mıydı? Sejanus gibi? Bunun kendisi için ciddi sonuçları olacağını bile bile? Aslında bu durumda ne yapacağını bilemiyordu ama içgüdüsel olarak savunmaya geçti. "Evet, öyle hissediyorum. Bence ne düşünüyorsan söyleyebilmelisin."

"Babam da öyle düşünüyordu ve hayatı parmaklarımla sayamayacağım kadar kurşun deliğiyle son buldu."

Ne demek istiyordu? Bunu söylememiş olsa bile, Coriolanus Lucy Gray'in babasını öldüren kurşunların bir Barış Muhafızı'nın silahından çıktığına emindi. Belki de adam şu anda Coriolanus'un üzerindeki gibi kamuflaj giyen bir Barış Muhafızı tarafından öldürülmüştü. "Benim babam da isyancıların keskin nişancılarından biri tarafından öldürüldü."

Lucy Gray içini çekti. "Sinirlendin."

"Hayır," dese de sinirlenmişti. Öfkesini bastırmaya çalıştı. "Yalnızca yorgunum. Bütün hafta seni göreceğim bu anı bekledim. Baban için üzgünüm. Kendi babam için de üzgünüm. Ama Panem'i ben yönetmiyorum."

"Lucy Gray!" diye seslendi Maude Ivory. "Zaman geldi!" Covey'ler ellerinde enstrümanlarıyla kapının önünde toplanmaya başladılar.

"Ben de gideyim artık," dedi Coriolanus, masadan kalkarak. "İyi konserler."

"Konserden sonra seni görebilecek miyim?"

Coriolanus üzerindeki tozları silkeledi. "Yat borusundan önce üste olmalıyım."

Lucy Gray de ayağa kalkıp gitarının askısını boynundan geçirdi. "Anlıyorum. Yarın göle gitmeyi planlıyoruz. Eğer boşsan..."

“Göl mü?” Bu sefil yerde cidden göl gibi keyifli yerler var mıydı?

“Göl ormanın içlerinde. Biraz yürümek gerekiyor ama suda yüzülebiliyor. Senin de gelmeni isterim. Hatta Sejanus’u da getir. Bütün günü birlikte geçiririz.”

Coriolanus onlarla göle gitmek, bütün günü Lucy Gray’le geçirmek istiyordu. Az önceki konuşmaları yüzünden canı hâlâ sikkindi ama bunun aptalca olduğunun da farkındaydı. Aslında kız onu suçlamamıştı. Yalnızca konuşmaları bir anda raydan çıkmıştı. Her şey o aptal kuşlar yüzünden olmuştu. Lucy Gray ona ulaşmaya çalışırken, gerçekten onu itip kendinden uzaklaştırmak mı istiyordu? Onu o kadar az görebiliyordu ki, bu değerli anları huysuz davranarak heba edemezdi. “Kahvaltıdan sonra geliriz.”

“Tamamdır!” Kız Coriolanus’un yanağına bir öpücük kondurduktan sonra diğer Covey’lerle birlikte barakadan çıktı.

Hob’a döndüklerinde, Coriolanus’la Sejanus’un kalabalığı yarmaları gerekti. Hava ter ve alkol kokusuyla ağırlaşmıştı. Yatakhane arkadaşlarını önceki hafta konseri dinledikleri yerde buldular. Bug onlar için de sandık almıştı. Bug’in iki yanına oturup orta malı şişeden birer yudum aldılar.

Maude Ivory grubu takdim etmek için perdenin arkasından dışarı fırladı ve Covey’ler sahneye çıktıkları anda müzik başladı.

Coriolanus duvara yaslanıp beyaz şeytan şişesini kafasına dikerek arkadaşlarıyla arayı kapatmaya çalıştı. Konserin ardından Lucy Gray’i görmeyeceği için, neden biraz sarhoş olmayacaktı ki? Lucy Gray’i izlerken öfkesinin neden olduğu göğsündeki sıkışıklık yavaşça açıldı. Öyle-

sine gözalıcı, ilgi çekici ve canlıydı ki! Az önce öfkelenmişti için kötü hissetmeye başladı; kızın ne deyip de onu sınırlendirdiğini hatırlamakta zorlanıyordu. Belki de hiçbir şey dememişti. Subay adaylığı testi, ormandaki kuşlar ve Sejanus'un aptallıklarıyla, uzun, stresli bir hafta olmuştu. Biraz keyfine bakmayı hak ediyordu.

Şişeden birkaç yudum daha içtikten sonra dünyaya karşı daha sevecen hissetti kendini. Hem ona tanıdık gelen hem de yeni şarkılar üzerinden akıp geçiyordu. Birdenbire kalabalıkla birlikte şarkı söylediğini fark etti. Önce utanıp sussa da kimsenin umurunda olmadığını görüp devam etti. Zaten kendisi de artık çevresine dikkat edecek kadar ayık değildi.

Bir noktada, Barb Azure, Tam Amber ve Clerk Carmine sahneden ayrıldılar (herhalde garajda kısa bir mola vereceklerdi) ve geride, mikrofونun önündeki kutusunun üzerinde Maude Ivory ve yanında gitarını tıngırdatan Lucy Gray kaldı.

"Bu gece bir arkadaşşıma onun için özel bir şarkı söyleyeceğime söz verdim, işte şimdi sıra bu şarkıda," dedi Maude Ivory. "Biz Covey'ler adlarımızı balatlardan alırız. Söyleyeceğim şarkı da bu güzel hanımefendiye ait!" Elini uzattığı Lucy Gray, tek tük alkışlara reverans yaparak karşılık verdi. "Bu, Wordsworth adındaki bir adamın yazdığı çokook eski bir şarkı. Daha anlamlı olsun diye sözlerini biraz değiştirdik ama gene de dikkatle dinlemeniz lazım." Küçük kızın parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını işaret ettiği izleyiciler susup şarkıyı beklemeye başladılar.

Coriolanus başını iki yana sallayıp sahneye odaklanmaya çalıştı. Bu Lucy Gray'ın şarkısıysa, göle gittiklerinde hoş bir şeyler söyleyebilmek için dikkatle dinlemek is-

tiyordu. Maude Ivory, gitarla çalacağı giriş kısmı için Lucy Gray'e başını salladıktan sonra ağırbaşlı bir sesle şarkıyı söylemeye başladı.

Lucy Gray'in adını çok duydum
Yaban toprakları aştığımda
Görme şansına kavuştum
O yalnız çocuğu, bir günün şafağında
Lucy dost, yoldaş bilmezdi
Yaşardı kimsesiz topraklarda
Büyümüş en tatlı şeydi
Sarp dağların yamacında

Pekâlâ. Dağlarda yaşayan küçük bir kız vardı ve arkadaş edinmekte iyi değildi.

Yavru geyikleri oynarken görebilirsiniz
Kırlarda özgürce koşturan tavşanları
Ama bir daha asla göremeyeceksiniz
Lucy Gray'in tatlı suratını

Demek ki kız ölmüştü. Ama nasıl? Coriolanus bunu öğrenmek üzere olduğunu hissediyordu.

Bu gece fırtına çıkacak bilesin
Kasabaya koş çocuk, bir fenerle
Annenin yolunu aydınlatmak için
Dönerken karların içinde

Yapacağım bunu baba memnuniyetle
Öğleden sonra olmuş neredeyse

Köydeki saat vurmuş ikiyi az önce
Birazdan görünecek ay gökyüzünde

Baba kaldırdı baltasını havaya
Gece yanacak odunları kırmak için
Lucy de bir fenerle koyuldu yola
Kasabadan annesini almak için
Lucy dağ geyiği gibi gamsızdı
Girdi hiç yürümediği patikalara
Ayakları dağıtırken yeni yağan karları
Duman gibi tozlar yükseldi havaya

Vaktinden önce geldi fırtına
Lucy koştururken sağa sola
Ne kadar tepe inip çıksa da
Asla ulaşamadı kasabaya

Ardı ardına bir sürü anlamsız kelime. Ama sonuç olarak, kız karların içinde kaybolmuştu. Küçük bir kızı fırtınada dışarı yollarlarsa olacağı buydu. Herhalde donarak olmuştu.

Perişan ailesi başladı aramaya
Haykırdılar kızlarının adını uzaklara
Ama kılavuz olacak onlara
Yoktu hiçbir şey karların arasında

Gün ağarırken durdular bir tepede
Uçsuz bucaksız toprakları seyreden
Gördüler o tahta köprüyü ileride
Derin bir koyağın üzerinden geçen

Ağlayarak döneceklerdi evlerine
Dualar edip cennette buluşacağız diye
Annesi gördü birdenbire
Lucy'nin ayak izini karların içinde

Güzel. Kızın ayak izlerini bulmuşlardı. Mutlu son. Bu da Lucy Gray'in, donarak öldüğünü düşündükleri bir adam hakkında söylediği şarkı gibi saçma bir şarkıydı. Cesedini yakmak için fırına atacaklarken buzları çözülen adamın canlı olduğunu anlıyorlardı. Adı da Sam bir şeydi.

Dimdik tepenin yamacından aşağılara
Takip ettiler minicik ayak izlerini usulca
Akdiken çalılıklarından geçip
Devam ettiler uzun taş duvar boyunca

Çıktılar açıklık bir alana
Ayak izleri devam ediyordu hâlâ
Takip ederek izleri ardı ardına
Ulaştılar tahta köprüye sonunda

Karla kaplı kıydan ilerleyip
Ayak izlerini izlediler sabırla
Geldiklerinde köprünün ortasına
Gördüler ki yok ayak izi başka

Ne? Ayak izleri birdenbire kayıp mı olmuştu?

Bazıları inanıyor bugün dahi
O çocuğun hayatta olduğuna
Görebilirsiniz tatlı Lucy Gray'i
Kimsesiz yabani topraklarda

Yolu bazen düz, bazen engebeli olsa da
 O bakmıyor asla arkasına
 Söylüyor yalnızlık şarkısını dağlarda
 Sesi karışırken rüzgâra

Demek bir hayalet öyküsüydü bu. Çok saçmaydı. Sabah Covey'lerle buluştuğunda şarkıyı sevmiş gibi davranmaya çalışacaktı. Tamam ama kim çocuğuna hayalet bir kızın adını verirdi? Hem kız hayalet bile olsa, cesedi neredeydi? Belki de onu kar fırtınalarının içine yollayan umarsız ailesinden sıkılıp yabani topraklara kaçmıştı. Ama öyle bile olsa, neden büyümemiş, çocuk kalmıştı? Coriolanus bir türlü şarkının içinden çıkamıyor ve beyaz şeytan da hiç yardımcı olmuyordu. Aklına okudukları bir şiiri anlayamadığı ve Livia Cardew'ın herkesin önünde onu aşağıladığı retorik dersi geldi. Ne kadar kötü bir şarkıydı! Belki de bundan bahsetmezlerdi. Ama hayır, bahsedeceklerdi. Maude Ivory ondan bir yorum bekleyecekti. Neyse, sevdiğini söyleyip geçiştirirdi. Ama şarkı hakkında konuşmak isterse ne yapacaktı?

Retorik dersinde her zaman çok iyi olan Sejanus'a şarkı hakkında ne düşündüğünü sormaya karar verdi. Ama Bug yanındaki arkadaşını görmek için öne eğildiğinde, Sejanus'un sandığının boş olduğunu gördü.

Coriolanus endişesini belli etmemeye çalışarak etrafa bakındı. Sejanus neredeydi? Beyaz şeytan ve adrenalin beyninin kontrolünü ele geçirmek için savaşıyorlardı. Kendini içkiyle müziğe öyle kaptırmıştı ki, Sejanus'un ne zaman ortadan kaybolduğuna dair fikri yoktu. Lil'le isyancılar arasında arabuluculuk yapma konusunda fikrini mi değiştirmişti? Şu anda Hob'daki kalabalığın içinde isyancılarla planlar mı yapıyordu yoksa?

Coriolanus ayağa kalkmak için alkışın sona ermesini bekledi. Tam kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki loş ışıkta Sejanus'un yanlarına döndüğünü gördü.

"Neredeydin?"

"Dışarıda. Beyaz şeytanı işlemem gerekti." Sejanus sandığına oturup dikkatini sahneye verdi.

Coriolanus da yerine oturdu. O da sahneye bakıyordu ama aklı bambaşka bir yerdeydi. Beyaz şeytan çok sert bir içkiydi ve bu yüzden çok az içerlerdi; Sejanus'un işlemek için yerinden ayrıldığını sanmıyordu. Başka bir yalan. Bu ne anlama geliyordu? Artık bir an olsun gözlerini Sejanus'un üze-

rinden çekemeyecek miydi? Konserin geri kalanında, bir kez daha ortadan kaybolmaması için yandan bakışlarla çocuğu göz hapsinde tuttu. Maude Ivory kurdeleli sepetiyle para topladıktan sonra dışarı çıktıklarında da çocuğun dibinden ayrılmadı ama Sejanus, kafayı bulmuş Sırık'ı ayakta tutmaya çalışan Bug'a yardımcı olmaya çabalıyordu. Sejanus'la, nereye kaybolduğundan bahsedecek başka bir fırsatları olmadı. İsyancılarla konuşmak için ortadan kaybolduysa, Coriolanus'un Billy Taupe olayının ardından onunla yüzleşmesi ve ikazları işe yaramamış demektir. Görünüşe göre yeni bir strateji gerekiyordu.

Pazar sabahının güneşi Coriolanus'un zonklayan başı için çok parlaktı. Midesindeki beyaz şeytanı kustuktan sonra görüşü netlik kazanana kadar düşün altında dikildi. Kahvaltıda verilen yağlı yumurtaları yemesi imkânsız olduğundan kızarmış ekmeğini kemirmekle yetindi. Sejanus'un ise hem kendi hem Coriolanus'un kahvaltısını iştahla yemesi gece içki içmediğini gösteriyordu. En azından konserin ortasında işlemeye çıkmasını gerektirecek kadar içmediği belliydi. Yatakhane arkadaşları kahvaltı için kalkmayı bile becerememişlerdi. Coriolanus daha iyi bir yaklaşım belirleyene kadar Sejanus'u izlemeye karar verdi. Özellikle de üstten çıktıkları zamanlarda. Zaten bugün de Covey'lerle birlikte göle gitmek için üstten ayrılırken yanında birinin olması gerekiyordu.

Coriolanus'un bu geziyle ilgili heyecanı sönmüş olsa da Sejanus daveti neşeyle kabul etti. "Elbette gelirim! Kulağa tatile çıkmak gibi geliyor. Yanımıza buz da alalım!" Sejanus buzları koyacağı bir poşet almak için Cookie'ye giderken, Coriolanus da aspirin almak için kliniğe gitti. Nöbetçi kulübesinin önünde buluşup üstten ayrıldılar.

Damar'a giden kestirme bir yol bilmediklerinden, mıntıka meydanına çıkıp önceki hafta yürüdükleri yolu takip ettiler. Coriolanus Sejanus'la bir kez daha konuşmayı aklından geçirse de vatana ihanetten suçlu bulunmak onu korkutmadıysa neyin korkutabileceğini bilmiyordu. Ayrıca gece Hob'da ortalıktan kaybolduğu sırada isyancılarla görüşüp görüşmediğinden de emin değildi. Belki de gerçekten işemek için çıkmıştı. Bu durumda onu suçlamak Sejanus'un savunmaya çekilmesine neden olurdu. Sejanus'un yalancılığına dair elindeki tek gerçek kanıt diploma çerçevesine saklanmış paraydı. Belki bu parayı yanına alması için ısrar eden babasıydı ve Sejanus da parayı hiç kullanmama-ya kararlıydı. Paraya değer vermezdi; mühimmat satışından gelen para muhtemelen onun için sıkıntı yaratıyordu. Babasının parasına dokunmadan, kendi ayakları üzerinde durabilmek Sejanus için onur meselesi olabilirdi.

Geceki tatsızlıkla ilgili kırınsa bile bunu göstermeyen Lucy Gray, Coriolanus'u evlerinin arka kapısında bir öpücük ve bir bardak soğuk suyla karşıladı. "Dikenli çalıların bizi ne kadar yavaşlatacağına bağlı olarak, iki-üç saatlik yolumuz var ama buna degecek."

Covey'ler enstrümanlarını bıraktıkları için Barb Azure evde nöbet tutacaktı. Kız, içinde bir şişe su, bir somun ekmek ve battaniye olan sepeti uzatıp onları uğurladı. "Barb Azure bu civardan bir çocukla görüşmeye başladı," dedi Lucy Gray, sesi evden duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında. "Herhalde bütün gün ev ona kaldığı için çok mutludur."

Tam Amber'ın liderliğinde Çayır'dan geçip ormana girdiler. Clerk Carmine, Maude Ivory ve Sejanus, Tam Amber'ın arkasında tek sıra halinde yürürlerken, Lucy Gray'le Coriolanus da grubun en arkasındaydılar. Belli bir patika yok-

tu. Devrilmiş ağaçların üzerinden geçiyor, dalları kenara çekerek kendilerine yol açıp dikenli çalılara değmemeye çalışıyorlardı. On dakika sonra 12. Mıntıka'dan geriye, hâlâ havada asılı olan madenlerin keskin kokusundan başka bir şey kalmadı. Yirmi dakika sonra madenlerin kokusu bile bitki örtüsü tarafından bastırıldı. Sık ağaçlar güneşten korunmalarını sağlasa da sıcaktan kaçmanın yolu yoktu. Etrafları, varlıklarından rahatsız olmayan böceklerin, sincapların ve kuşların sesleriyle kaplanmıştı.

Ormanda iki gün boyunca kuşların peşinde koşturmasına rağmen, 12. Mıntıka'da medeniyetle kastedilen her neyse ondan uzaklaştıkça Coriolanus'un tedirginliği artıyordu. Ağaçların arasında nasıl yaratıkların (daha büyük, daha güçlü, daha keskin dişleri olan hayvanların) olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Üzerinde silah namına hiçbir şey yoktu. Bunu fark ettiğinde, daha rahat yürümek için bir değneğe ihtiyaç duymuş gibi, kendine sağlam, kalın bir dal parçası buldu.

"Yolu nereden biliyor?" diye sordu Lucy Gray'e, başıyla öndeki Tam Amber'ı göstererek.

"Hepimiz yolu biliyoruz. Burası bizim ikinci evimiz."

Kendinden başka kimse endişeli görünmediği için, Coriolanus da ona sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sesini çıkarmadan yürüdü. Nihayet durduklarında rahat bir nefes alsa da, liderleri Tam Amber yalnızca yolu yarılacaklarını söyledi. Buz poşetini elden ele geçirerek erimiş suyu içip küçülmüş buz parçalarını emdiler. Maude Ivory camının yanmasından yakınarak yırtık kahverengi ayakkabılarını çıkardığında ayaklarının su topladığını gördüler. "Bu ayakkabılar iyi yürüyemiyor."

"Clerk Carmine'in eski ayakkabıları. Bunların yazı çı-

karmasına çalışıyoruz," dedi Lucy Gray, kızın minik ayaklarını çatık kaşlarla incelerken.

"Çok sıkıldılar," dedi Maude Ivory. "Şarkıdaki gibi ringa balığı kutuları istiyorum."

Sejanus kızın yanında dizlerinin üzerine çöküp, "Beni taşımama ne dersin?" diye sordu.

Maude Ivory neşeyle çocuğun sırtına tırmandı. "Kafama dikkat et!"

Sejanus'un çözümü genel olarak kabul gördüğünde, kızı sırayla taşımaya başladılar. Maude Ivory de artık gücünü yürümek için kullanmak zorunda kalmadığından, şarkılar söylüyordu.

Mağaralarda, kanyonlarda
Maden çıkarmak için toprağı kazan
Bir madenci yaşıyor, 49'lulardan*
Ve kızı, Clementine

Bir peri gibi hafif olsa da
Ayakları kırk iki numara
Ringa kutuları kapakları olmayan
Onun sandaletleri, Clementine

Yakınlarındaki ağaca tünemiş bir alaycı kuşun Maude Ivory'nin şarkısının melodisini kaptığını fark edince Coriolanus'un canı sıkıldı. Ormanın bu kadar derinlerinde alaycı kuşlara rastlamayı beklemiyordu ama belli ki bu yaratıklar bütün ormana yayılmıştı. Maude Ivory kuşun kendisine katılmasına memnun, curcunayı sürdürdü. Kızı taş-

* 1849'da altına hücum döneminde California'ya göç eden madencilerin lakabı. (ç.n)

ma sırası en sonunda ona geldiğinde, Coriolanus şarkı söylemeyi kesmesi için kızın dikkatini dağıtmaya karar verdi. Gece Hob'da söylediği Lucy Gray şarkısı için ona teşekkür etti.

"Ne anladın şarkıdan?" diye sordu Maude Ivory.

Coriolanus soruyu geçiştirdi. "Çok sevdim. Sahnede harikaydın."

"Teşekkür ederim ama ben şarkıyı sormuştum. Sence insanlar Lucy Gray'i gerçekten görüyorlar mı? Yoksa onu hayal mi ediyorlar? Ben onu gerçekten gördüklerini düşünüyorum. Ama o artık kuş gibi uçuyor."

"Öyle mi?" Bu gizemli şarkının tartışmaya açık olduğunu fark etmek Coriolanus'un içini rahatlattı. Hiç değilse, yalnızca kendisinin anlayamadığı aşikâr bir anlamı yoktu.

"Yoksa bir yerden bir yere giderken nasıl ayak izi bırakmayacak ki?" dedi Maude Ivory. "Bence uçuyor ve insanlarla karşılaşmamaya çalışıyor. Çünkü farklı olduğu için insanlar onu öldürür."

"O bir hayalet, mankafa! Elbette diğer insanlardan farklı," dedi Clerk Carmine. "Hava gibi olduklarından hayaletler ayak izi bırakmaz."

"O halde kızın cesedi nerede?" diye sordu Coriolanus. En azından Maude Ivory'nin yorumunun biraz mantıklı olduğunu hissediyordu.

"Köprüden düşüp öldü. Yani çok aşağıda olduğundan kimse cesedini göremiyor. Belki de köprünün altından bir nehir akıyordur ve bu nehir cesedi alıp götürmüştür," dedi Clerk Carmine. "Her neyse, o ölü ve şarkıdaki kasabaya muallat olmuş. Hem kanatları olmadan nasıl uçacak?"

"O köprüden düşmedi! Durduğu yerde kar daha farklı görünüyor!" diye üsteledi Maude Ivory. "Lucy Gray, sen-ce hangisi doğru?"

"Bu bir gizem, tatlım. Tıpkı benim gibi. Zaten bu yüz-
den benim şarkım," dedi Lucy Gray.

Nihayet göle ulaştıklarında, Coriolanus soluk soluğa kalmıştı. Susuzluktan dili damağı kurumuştu. Vücudunu kaplayan terden isilik kabartıları da yanmaya başlamıştı. Covey'ler soyunup iç çamaşırlarıyla suya atladıklarında, Coriolanus da hiç zaman kaybetmeden kıyafetlerini çıkarıp peşlerine takıldı. Soğuk su onu sarmalayarak kafasındaki örümcek ağlarını temizleyip isiliğin verdiği rahatsızlığı azalttı. Okulda çok küçük yaşta yüzme öğrendiği için iyi yüzerdi ama hayatı boyunca havuz dışında bir yerde yüzmemişti. Gölün çamurlu zemini ayaklarının altında dağıldığından kendini derin sudaymış gibi hissediyordu. Gölün ortasına kadar yüzdükten sonra sırtüstü dönüp etrafını saran manzarayı seyretti. Dört bir yanda ağaçlar yükseliyordu. Buraya ulaşan bir yol görmediği halde göl kıyısına dağılmış yıkık dökük, küçük evler vardı. Bu evlerin çoğu tadilatla hayata döndürülemeyecek kadar kötü durumda olsa da, sağlam görünümlü, tepesinde çatısı olan beton bir yapı gözüne çarptı. Bu evin kapısı dışarıdaki yabani dünyaya sımsıkı kapatılmıştı. Birkaç metre ilerisinden geçen ördek ailesini ve ayaklarının etrafında süzülen balıkları gördüğünde, burada yüzen başka ne gibi yaratıklar olabileceğini düşünüp endişelenerek kıyıya döndü. Çoktan kıyıya çıkmış olan diğerleri, top niyetine kullandıkları büyük bir çam kozalağıyla ortada sıçanı andıran bir oyun oynamaya başlamışlardı ve ortadaki sıçan Sejanus'tu. Coriolanus uzun zamandır ilk defa yalnızca eğlenmek için bir şey yapmaktan mutlu, oyuna katıldı. Her gün yetişkin olmanın gerginliği insanı tüketiyordu.

Herkes bir süre dinlendikten sonra, Tam Amber ağaç

dallarını kesip ev yapımı kancalar ve ip takarak iki tane balık oltası yaptı. Clerk Carmine gölün dibinden solucan çıkarmak için suya dalarken, Maude Ivory de böğürtlen toplamaları için Sejanus'u ayağa kaldırdı.

"Kayaların dibinden uzak dur," diye uyardı Sejanus'u, Lucy Gray. "Yılanlar oraları sever."

"Lucy Gray yılanların nerede olduğunu bilir," dedi Maude Ivory, Sejanus'u çekiştirirken. "Onları elleriyle yakalayabilir. Ama ben yılanlardan korkuyorum."

Ateş için kuru dal ve çalı çırpı toplama işi de Coriolanus'la Lucy Gray'e kalmıştı. Vahşi yaratıkların arasında yarı çıplak yüzmek, açık havada ateş yakmak, Lucy Gray'le zaman sıkıntısı yaşamadan birlikte olmak Coriolanus'u heyecanlandırmıştı. Lucy Gray'in yanında bir kutu kibrit vardı ama bunlar çok değerli olduğundan, ateşi tek bir kibrit çöpüyle yakmak zorunda olduğunu söyledi. Kuru yapıların oluşturduğu yığın alev aldığı anda, yan yana oturup ateşe önce ince dalları, ardından daha büyük odunları atmaya başladılar. Coriolanus kendini haftalardır bu kadar iyi hissetmemişti.

Lucy Gray, ona sokuldu. "Dinle, dün gece için üzgünüm. Babamın ölümünün suçunu sana yıkmaya çalışmıyordum. Bunlar olduğunda ikimiz de çocuktuk."

"Biliyorum. Ben de aşırı tepki verdiğim için üzgünüm. Ben yalnızca... olmadığım biri gibi davranamam. Başkent'in yaptığı her şeyi kabul ediyordum değilim ama ben Başkentliyim. Ve genel olarak, bir düzen kurulmasını istediğimiz için haklı olduğumuzu düşünüyorum."

"Covey'ler insanların dünyaya mutsuzluğu çoğaltmak değil, azaltmak için geldiğine inanır. Sence Açlık Oyunları doğru bir şey mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, Oyunları neden düzenlediğimizden ben de emin değilim. Ama insanların savaşı, o günlerde birbirimize yaptıklarımızı çok çabuk unuttuklarını düşünüyorum. Hem Başkent'ten hem mıntikalardan bahsediyorum. Başkent'in mıntikalara karşı sert görüldüğünün farkındayım ama yalnızca olayları kontrol altında tutmaya çalışıyoruz. Yoksa kaos çıkar. Arenada olduğu gibi, insanlar birbirinin boğazına sarılır." Coriolanus ilk kez Dr. Gaul'den başka birine bu düşüncelerinden bahsediyordu. Yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi dengesiz olsa da, en sonunda kendi ayaklarının üzerine kalkmanın verdiği özgürlüğü hissetmişti.

Lucy Gray, Coriolanus'un dediklerini bir süre düşündü. "İnsanların birbirinin boğazına sarılacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Kanunlar ve bu kanunları uygulayacak bir düzen olmadığında, hayvanlardan farkımız kalmaz." dedi, az önce sine göre kendine daha çok güvenerek. "Hoşuna gitse de gitmese de, herkesi güvende tutan tek şey Başkent."

"Anladım. Beni güvende tutuyorlar. Peki bunun karşılığında ben nelerden vazgeçiyorum?"

Coriolanus bir sopayla ateşi karıştırdı. "Vazgeçmek mi? Hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda değilsin."

"Ama Covey'ler vazgeçmek zorunda kaldılar. Yolculuk edemiyoruz. Birilerinden izin almadan konser veremiyoruz. Ancak belli türlerdeki şarkıları söyleyebiliyoruz. Halkı korumak adına sesini yükseltirsen babam gibi vuruluyorsun. Aileni bir arada tutmaya çalışırsan annem gibi kafanı kırıyorlar. Başkent'in bizi güvende tutmak istediğini söylüyorsun ama ben de bunun karşılığında ödediğimiz bedelin çok yüksek olduğunu söylersem ne diyeceksin? Belki de özgürlüğüme sahip olmam bu riski almaya değer."

"Yani ailen isyancıydı." Coriolanus buna şaşırmamıştı.

"Hayır. Ailem yalnızca Covey'di. Mantıklı ya da Başkentli değiliz. İsyancı ya da Barış Muhafızı değiliz. Biz yalnızca kendimiziz. Sen de bizim gibisin. Kendi adına düşünmek istiyorsun. Karşı koyuyorsun. Oyunlar'da benim için neler yaptığını bildiğimden söylüyorum bunları."

Lucy Gray onu köşeye sıkıştırmıştı. Başkent Açlık Oyunları'nın gerekli olduğunu düşünüyorsa ve Coriolanus Oyunlar'da Başkent'e karşı koyduysa, Başkent'in otoritesini reddettiği anlamına gelmiyor muydu bu? Açıktan her şeyi reddeden Sejanus'un aksine, Lucy Gray'in dediği gibi, sessizce karşı koyarak bunu yapmamış mıydı? "Neye inanıyorum biliyor musun? Hâkimiyet Başkent'te olmasaydı, seninle bu konuşmayı bile yapamazdık çünkü şu ana kadar kendimizi yok etmiş olurduk."

"Başkent'ten önce bu dünyada insanlar vardı. Başkent'ten sonra da olacaklar," dedi Lucy Gray.

Coriolanus trenle 12. Mantika'ya gelirken geçtikleri ölü kentleri düşündü. Lucy Gray Covey'lerin sürekli yer değiştirdiğini söylüyordu; öyleyse o da görmüş olmalıydı. "Ne kadar insanın hayatta kalacağını bilemem. Panem eskiden mükemmel bir ülkeymiş. Bir de şimdiki haline bak."

Clerk Carmine, Lucy Gray'e gölün dibinden söktüğü, sivri uçlu yaprakları ve küçük, beyaz çiçekleri olan bir bitki getirdi. "Hey, suoku* bulmuşsun! Aferin, CC." Coriolanus, çocuğun bu çiçeği Büyükhanım'ın gülleri gibi süs olsun diye Lucy Gray'e verdiğini düşündü ama kız çiçeği alırmaz, üzerinde küçük yumruların olduğu köklerini incelemeye koyuldu. "Daha erken."

* Katniss. (ç.n.)

“Evet,” dedi Clerk Carmine.

“Ne için erken?” diye sordu Coriolanus.

“Yemek için. Birkaç hafta içinde bu yumrular patatese dönüşecek. O zaman bu patatesleri yiyebiliriz,” dedi Lucy Gray. “Bazıları bu bitkilere bataklık patatesi der ama ben suokunu daha çok seviyorum. Kulağa hoş geliyor.”

Tam Amber temizleyip parçalara ayırdığı birkaç balıkla geldi. Balık parçalarını bir otun filizleriyle birlikte yapraklara sardıktan sonra, Lucy Gray de bunları közlerin üzerine yerleştirdi. Maude Ivory’yle Sejanus bir sepet dolusu böğürtlenle döndükleri sırada balıklar da pişmişti. Uzun yürüyüş ve yüzmenin ardından Coriolanus’un iştahı açılmıştı. Payına düşen balığı, ekmeği ve böğürtlenleri silip süpürdü. Yemekleri biterken Sejanus sürpriz yapıp, anacığın lezzetli kurabiyelerinden yarım düzine çıkardı. Son gelen kutudan kendi payı olan kurabiyeleri bu gezi için saklamıştı.

Öğle yemeğinin ardından yanlarında getirdikleri eski battaniyeyi ağaçların altına yaydılar ve açık gökyüzündeki pamuk gibi bulutları izlediler.

“Gökyüzünü hiç bu renkte görmemiştim,” dedi Sejanus.

“Azur mavisidir bu renk,” dedi Maude Ivory. “Barb Azure gibi. Bu onun rengidir.”

“Onun rengi mi?” diye sordu Coriolanus.

“He ya! Biz ilk adlarımızı balatlardan, ikinci adlarımızı da renklerden alırız.” Küçük kız bunu açıklamak için doğruldu. “Barb’ın ilk adı ‘Barbara Allen’ şarkısından, ikinci adı azur mavisinden gelir. Benim ilk adım ‘Maude Clare’ şarkısından, ikinci adım piyano tuşlarının fildişi renginden gelir. Lucy Gray ise özel biridir. Onun iki adı da kendi baladından, yani ‘Lucy ve Gray’den gelir.”

"Bu doğru. Kış günü gibi gri," dedi Lucy Gray gülümseyerek.

Şu ana kadar bu bağlantının farkında olmayan Coriolanus, yalnızca Covey'lerin tuhaf adlarının olduğunu düşünmüştü. Fildişi ve kehribar rengi, aklına Büyükhanım'ın mücevher kutusunu getirmişti. Azur mavisi, boz kahverengi ve vişneçürüğü ise bildiği renkler değildi.* Adlarını aldıkları balatların kökenini ise kim bilebilirdi? Bir çocuğa ad vermek için tuhaf bir yoldu.

Maude Ivory, Coriolanus'un karnını dürttü. "Senin adın da Covey adı gibi."

"Nasıl yani?" dedi Coriolanus gülerek.

"Soyadın kar ya! Kar gibi beyaz," dedi Maude Ivory, kırdayarak. "Coriolanus'un adının geçtiği bir balat var mı?"

"Benim bildiğim bir balat yok. Neden benim için yazmıyorsun?" dedi Coriolanus, kızı geri dürterek. "Coriolanus Snow'un Baladı."

Maude Ivory yüzüstü uzandı. "Şarkıları Lucy Gray yazar. Neden ondan istemiyorsun?"

"Coriolanus'u rahatsız etmeyi bırak artık." Lucy Gray, Maude Ivory'yi yanına çekti. "Eve dönüş yoluna koyulmadan önce biraz kestirsen iyi olur."

"Beni taşırlar," dedi Maude Ivory, Lucy Gray'in ellerinden kurtulmak için debelenerek. "Ben de onlara şarkı söylerim!"

Ah sevgilim, ah sevgilim...

"Ah, kes şunu!" dedi Clerk Carmine.

"Hadi, biraz uzan şuraya," dedi Lucy Gray.

* (Lucy) Gray: Gri; (Maude) Ivory: Fildişi; (Tam) Amber: Kehribar; (Barb) Azure: Azur mavisi; (Billy) Taupe: Boz kahverengi; (Clerk) Carmine: Vişneçürüğü. (ç.n.)

“Bana şarkı söylersen yatarım. Hastalandığımda söylediğin şarkıyı söyle.” Küçük kız başını Lucy Gray’in kucağına yasladı.

“Tamam ama sessiz olursan.” Lucy Gray, Maude Ivory’nin saçlarını kulağının arkasına atıp kızın sakinleşmesini bekledi. Ve teskin edici bir sesle şarkısına başladı.

Çayırın derinliklerinde, söğüdün altında
Çimenlerden bir yatakta, yumuşacık yeşil bir yastığa
Yasla başını, uykulu gözlerini kapa
Güneş doğacak gözlerini yeniden açtığında

Burası güvenli, burası sıcak
Burada papatyalar seni her şeyden koruyacak
Burada gördüğün rüyalar yarın gerçek olacak
Burası seni sevdiğim yer olarak kalacak

Şarkı Maude Ivory’yi sessizleştirirken, Coriolanus bile endişelerinin yavaşça yok olduğunu hissetti. Ağaçların gölgesinde, tazelenmiş, Lucy Gray’in yumuşacık sesiyle söylediği şarkıyı dinlerken, etrafını saran tabiata hayran hayran bakmaya başladı. Burası gerçekten güzeldi. Hava tertemizdi. Renkler canlıydı. Kendini rahat ve özgür hissediyordu. Hayatının böyle olduğunu hayal etti. Canı istediği zaman uyandığı, günü çıkaracak kadar ekmeğini kazandığı ve gölün kenarında Lucy Gray’le birlikte olduğu bir hayatı düşündü. Aşka sahip olan biri zenginliği, başarıyı, gücü ne yapacaktı? Aşk her şeyin üzerinde değil miydi?

Çayırın derinliklerinde, uzaklarda gizli bir yerde
Yapraklardan bir pelerin ve ayın ışığı gökyüzünde

Unut dertlerini, akıp gitsin acıların
Sabah olduğunda kalmayacak hiçbir sıkıntın

Burası güvenli, burası sıcak
Burada papatyalar seni her şeyden koruyacak
Burada gördüğün rüyalar yarın gerçek olacak
Burası seni sevdiğim yer olarak kalacak

Coriolanus tam uykuya dalacakken, bir süredir saygıyla Lucy Gray'i dinleyen alaycı kuşlar kendi yorumlarına başladılar. Coriolanus kuşları duyduğu anda vücudunun gerildiğini hissetti. Uykusu kaçmıştı. Ama kuşlar şarkıyı söylerken Covey'lerin yüzlerinde gülücükler açıyordu.

"Kum taşlarıyla elmaslar arasındaki fark neyse, bizimle bu kuşlar arasındaki fark da bu," dedi Tam Amber.

"Çünkü bizden daha çok pratik yapıyorlar," dedi Clerk Carmine. Herkes kahkahalara boğuldu.

Coriolanus alaycı kuşları dinlerken çevrelerinde hiç zevzek kuşu olmadığını fark etti. Aklına gelen tek açıklama, alaycı kuşların (zevzek kuşları olmadan) birbirleriyle ya da yerel bir tür olan şakacı kuşlarla çiftleşip üremeye başlamış olmalarıydı. Başkent'in geliştirdiği türün denklemden elenmesi onu rahatsız etti. Varlıklarını Başkent'in teknolojisine borçlu olan bu kuşlar burada tavşanlar gibi çiftleşip kontrolsüz bir şekilde üüyorlardı. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

Lucy Gray'in kucığına sokulan Maude Ivory en sonunda uykuya dalmıştı. Diğerleri yüzmek için göle girerken, Coriolanus kızlarla kaldı. Bir süre sonra, Clerk Carmine göl kıyısında bulduğu parlak mavi renkte bir kuş tüyünü Maude Ivory için battaniyenin üzerine bıraktı. "Ona bu tü-

yün nereden geldiğini söylemeyin,” diye fısıldadı.

“Çok tatsın, CC. Buna bayılacak.” Clerk Carmine koşarak göle girdiğinde, Lucy Gray başını iki yana salladı. “Onun için endişeleniyorum. Billy Taupe’u özleyor.”

“Ya sen?” Coriolanus kızın yüzünü görmek için dirseğinin üzerinde doğruldu.

Lucy Gray tereddüt etmedi. “Hayır. Hasattan beri özlemiyorum.”

Hasat günü. Coriolanus, Lucy Gray’in röportaj gecesinde söylediği şarkıyı hatırladı. “*Hasatta kaybettiğin bahis de ben derken ne demek istiyordun?*”

“Çünkü Billy Taupe bahsini hem bana hem de Mayfair’e sahip olmak için oynadı. Bu bir kumardı. Ama sonra Mayfair beni, ben de Mayfair’i öğrendim. Mayfair babasının hasat kurasında benim adımı söylemesini sağladı. Babasına ne dediğini bilmiyorum. Ama Billy Taupe’a âşık olduğunu söylemediğine eminim. Herhalde başka bir şey demiştir. Covey’ler bu toplumun dışında olduğundan, bizim hakkımızda atıp tutmak kolaydır.”

“İkisinin birlikte olmalarına şaşırdım.”

“Billy Taupe her zaman tek başına ne kadar mutlu olduğunu falan söylese de aslında istediği ona bakacak, her şeyle ilgilenecek bir kızdır. Sanırım Mayfair de bu iş için çok uygun bir aday olarak görüldüğünden onun peşine düştü. Kimse Billy Taupe gibi cazibesini kullanamaz. O kızın hiç şansı yoktu. Ayrıca Mayfair çok yalnız bir kız olmalı. Kardeşi yok. Arkadaşı yok. Madenciler ailesinden nefret ediyor. İnfa ları izlemek için lüks arabalarıyla gelen bir aileden nefret edilmesi doğal.” Maude Ivory hafifçe titrediğinde, Lucy Gray kızın saçlarını okşadı. “Buranın halkı bize şüpheyile yaklaşıyor olabilir ama Mayfair’in ailesinden tiksiniyorlar.”

“Billy Taupe şimdi de sana geri dönmeye mi çalışıyor?”

Lucy Gray, Clerk Carmine’in getirdiği tüyü alıp başparmağıyla işaretparmağı arasında çevirmeye başladı. “Evet. Dün Çayır’a geldi. Her zamanki gibi çok büyük planları var. Onunla darağacında buluşmamı ve buradan kaçmamızı istiyor.”

“Darağacında mı?” Coriolanus, Arlo ipin ucunda sallanırken kuşların adamın son sözlerini nasıl tekrarladıklarını düşündü. “Neden orada?”

“Eskiden oraya giderdik. 12. Mıntıka’da biraz mahremiyet istiyorsan en garanti yer orasıdır. Billy Taupe kuzeye gitmemizi istiyor. Kuzeyde insanların olduğunu düşünüyor. Özgür insanlar. Onları bulduktan sonra, diğerlerini almak için buraya geri dönecekmişiz. Erzak falan stokluyormuş. Ama bundan emin değilim. Ne önemi var ki? Ona bir daha asla güvenemem.”

Coriolanus kıskançlığın boğazını sıkıldığını hissetti. Lucy Gray’in Billy Taupe’u aklından tam anlamıyla çıkardığını sanıyorken, kız Çayır’da konuştuklarını anlatıyordu. Ve bu karşılaşma tesadüfen olmamıştı. Billy Taupe onu nerede bulacağını biliyordu. Cazibesini kullanarak, birlikte kaçmaları için onun aklını çelmeye çalıştığı bu konuşma ne kadar sürmüştü? Lucy Gray neden onu dinlemişti? Akıldan bunlar geçmesine rağmen yalnızca, “Güven önemlidir,” dedi.

“Bence sevgiden daha önemli. Demek istediğim, güvenmediğim ama sevdiğim bir sürü şey var. Fırtınalar, beyaz şeytan, yılanlar... Hatta bazen bunları güvenemediğim için sevdiğimi düşünüyorum. Ne kadar saçma, değil mi?” Derin bir nefes aldı. “Ama sana güveniyorum.”

Coriolanus bunun Lucy Gray için çok zor bir itiraf oldu-

ğunu hissetti. Belki aşkını itiraf etmekten bile daha zordu. Ama Billy Taupe'un Çayır'da onu elde etmeye çalışmasını aklından çıkaramıyordu. "Neden?"

"Neden mi? Bunu biraz düşünmem gerekiyor." Lucy Gray onu öptüğünde Coriolanus da karşılık verdi ama aklı başka bir yerlerdeydi. Son gelişmeler canını sıkıyordu. Belki de Lucy Gray'e bu kadar bağlanmak hataydı. Kafasına takılan bir şey daha vardı. Çayır'da onu gördüğü ilk gün söylediği şarkıyı düşünüyordu. Şarkının Arlo'nun infazı hakkında olduğunu sanmıştı ama sözlerde darağacında buluşmak da vardı. Darağacı Billy Taupe'la eski buluşma yerleriyse, neden hâlâ orası hakkında şarkı söylüyordu? Belki de onu, Billy Taupe'a elde etmek için kullanıyordu. İkisini birbirine düşürmeye çalışıyordu.

Maude Ivory uyanıp Clerk Carmine'in getirdiği tüyü hayranlıkla incelerken, Lucy Gray de kızın dağılmış saçlarını düzeltti. Battaniyeyle su şişesini sepete atıp gitmek için hazırlandılar. Coriolanus dönüş yürüyüşünün ilk etabı için Maude Ivory'yi taşımaya gönüllü oldu. Gölden ayrıldıklarında, kızla konuşmak için grubun gerisine düştü. "Söylesene, bugünlerde Billy Taupe'u görüyor musun?"

"Hayır. O artık bizden değil." Bunu duymak Coriolanus'u memnun etse de Lucy Gray'in Billy Taupe'la görüşmesini Covey'lerden saklaması bir kez daha şüpheye kapılmasına neden oldu. Maude Ivory kulağına eğilip fısıldadı. "Sejanus'un Billy Taupe'a yaklaşmasına izin verme. Sejanus şeker gibi bir çocuk ve Billy Taupe da şekerle beslenir."

Coriolanus, Billy Taupe'un parayla beslendiğine de emindi. Kaçış planı için erzak parasını nereden bulacaktı?

Tam Amber dönüşte farklı bir rota seçerek yolda sepetlerini doldurabilmeleri için böğürtlen çalıhlarının daha sık

olduğu yerlerden geçti. Kasabaya yaklaşırlarken, Clerk Carmine dalları yeni olgunlaşmaya başlamış elmalarla dolu bir ağaç gördü. Tam Amber'la Sejanus, Maude Ivory ve böğürtlenle dolu sepeti alıp yola devam ederken, Clerk Carmine ağaca tırmandı. Coriolanus'la Lucy Gray de çocuğun attığı elmaları topladılar. Eve vardıklarında akşamüstü olmuştu. Coriolanus çok yorgundu ve bir an önce üsse dönmek istiyordu ama Sejanus'un ortalıkta olmadığını fark etti. Mutfak masasında tek başına oturan Barb Azure böğürtlenleri ayıklıyordu. "Tam Amber, biraz böğürtlen karşılığında iyi durumda bir ayakkabı bulmak için Maude Ivory'yle Hob'a gitti."

"Peki Sejanus?" diye sordu Coriolanus, arka bahçeye bakarken.

"O da bizimkilerden birkaç dakika sonra ayrıldı. Seninle Hob'da buluşacağını söyledi."

Demek Hob'a gitmişti. Coriolanus daha fazla zaman kaybetmeden vedalaştı. "Gitmem gerekiyor. Yanında başka bir Barış Muhafızı olmadan Sejanus'u orada görürlerse ceza alır. Bu durumda ben de ceza alırım. Yan yana olmamız gerekiyor. O da bunu biliyor. Ne düşündüğünü bilemiyorum." Ama Sejanus'un ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. Onu göz hapsinde tutacak bir Coriolanus yokken, Hob'a uğrayabilmek onun için mükemmel bir fırsattı. Lucy Gray'i öpmek için kenara çekti. "Çok güzel bir gündü. Teşekkür ederim. Gelecek cumartesi Hob'un arkasındaki barakada görüşürüz, değil mi?" Kız buna cevap veremeden evden çıktı.

Koşar adım Hob'a gidip deponun açık kapısından içeri baktı. Tezgâhlardaki malları inceleyen bir düzine kadar insan vardı. Maude Ivory bir fiçinin üzerinde oturuyor, Tam

Amber da kızın aygındaki botu bağlıyordu. Hob'un diğer ucundaki Sejanus ise tezgâhlardan birinin önünde bir kadınla konuşuyordu. Coriolanus onlara doğru yürürken kadının tezgâhında sattığı mullara baktı. Madenci lambaları. Kazmalar. Baltalar. Bıçaklar. O anda, Sejanus'un Bagkent'ten getirdiği parayla neler satın alabileceğini fark etti. Silah alabilirdi. Yalnızca önündeki tezgâhta olanları da değil. Ateşli silahlar alabilirdi. Coriolanus'un kuşaklarını güçlendirecek şekilde, kadın onu fark ettiği anda sustu. Sejanus da omzunun üzerinden bakıp Coriolanus'un geldiğini gördüğünde tezgâhı terk edip ona katıldı.

"Alışveriş mi yapıyorsun?" diye sordu Coriolanus.

"Kendime çakı almaya düşünüyordum. Ama kadının elinde şu anda hiç çakı yokmuş."

Mükemmel. Birçok muhafız çakı taşıyordu. Hatta boş zamanlarında çakılarıyla vurnekleri bir hedef belirleyip parasına oynadıkları bir oyun bile vardı. "Ben de çakı almaya düşünüyorum. Yani mangımızı aldığımızda."

"Elbette, mangımızı almadan nasıl alacağız zaten?" dedi Sejanus.

Sejanus'u saldırmamak için kendini zor tutan Coriolanus, Maude Ivory ve Tum Amber'la vedalaşmadan Hob'u terk etti. Stratejisini gözden geçirdiği için üsse yürürlerken neredeyse hiç konuşmadı. Sejanus'un neyin peşinde olduğunu öğrenmek zorundaydı. Güvenini kazanmak için mantıklı konuşmaların işe yaramadığı belliydi. Samimiyet işe yarayabilir miydi? Denemekten zarar gelmezdi. Üsse birkaç blok kala elini Sejanus'un omzuna koyup çocuğu durdurdu. "Ben senin arkadaşınım, Sejanus. Arkadaştan da fazlasıyım. Benim kardeşim gibisin. Ve aile içinde belli özel kurallar vardır. Yardıma ihtiyacın olduğunda... demek

atediğim, kendini buğa çıkamadığın bir çayın içinde bulur-
san, ben buradayım."

Sejanus'un gözleri dolmuştu. "Teşekkür ederim, Coryo. Söylediklerin benim için çok değerli. Bu dünyada gerçek-
ten güvendiğim tek insan sen olabilirsin."

Bugünün teması güven olmalıydı.

"Gel buraya." Sejanus'u kendine çekip çocuğa sarıl-
dı. "Aptalca bir şey yapmayacağına söz ver, olur mu?"
Sejanus'un başını salladığını hissetse de sözünü tutma ola-
alışının neredeyse sıfır olduğunun farkındaydı.

En azından yoğun programları Sejanus'un her zaman
göz önünde olmasını sağlıyordu ve bu, üssün dışında da ge-
çerliydi. Pazartesi öğleden sonra bir kez daha ağaçlardaki
tuzakları toplamak için ormana gittiklerinde, bir hafta bo-
yunca tuzaklara dokunulmamış olmasına rağmen, tek bir
alaycı kuş bile yakalayamadıklarını gördüler. Ama beklen-
tilerin aksine, Dr. Kay bu durumdan memnun görünüyor-
du. "Zevzek kuşlarından taklit yeteneğinden daha fazlası-
nı almış gibi görünüyorlar. Hayatta kalmaya yönelik be-
ceriler geliştirmişler. Kafesleri değiştirmemize gerek yok;
elimizde yeterince zevzek kuşu var. Yarın ağ kurmayı de-
neriz."

Salı öğleden sonra askerler kamyonlardan indiklerinde,
bilim insanları alaycı kuşların yoğun olarak görüldüğü
birkaç konum seçmişlerdi. Gruplara ayrılıp (Coriolanus'la
Bug gene Dr. Kay'ın grubundaydılar) direkleri dikmeye ko-
yuldular. Her iki direğin arasına, alaycı kuşları yakalamak
için özel olarak tasarlanan, neredeyse görünmez bir iple
sıkı bir şekilde örülmüş ağlar gerildi. Bu ağlar kısa süre-
de sonuç vermeye başladı. Yakalanan kuşlar ağ üzerinde-
ki ceplere düşüyorlardı. Kuşların ağlara çok fazla dolanıp

travma yaşamalarını istemeyen Dr. Kay, direklerin başında her zaman birilerinin beklemesini ve yakalanan kuşların hemen alınmasını emretmişti. Hatta ilk üç alaycı kuşu bizzat kendisi dikkatle ağlardan kurtardı. Acemilere işe başlayabilecekleri söylendiğinde, Bug doğal becerisiyle ilk alaycı kuşunu nazik bir şekilde ağdan kurtarıp bir kafese yerleştirdi. Ama Coriolanus ilk kez ağlardan bir kuşu almaya çalıştığında, hayvan işkence görüyormuş gibi sesler çıkarmaya başlayıp avcunu gagaladı. Refleksle bıraktığı kuş canhıraş çırpınışlarla kendini ağdan kurtarmayı başardı ve birkaç saniye içinde ağaçların arasında kayboldu. İğrenç yaratık. Dr. Kay avcundaki yarayı temizleyip bandajlarken, aklına Büyükhanım'ın gülünün dikenlerinden birinin elini çizdiği ve Tigris'in aynı şekilde eliyle ilgilendiği hasat günü geldi. Aradan iki ay bile geçmemişti. Büyük umutlarla başlayan o günden sonra ulaştığı yer burası olmuştu. Mintikalarda mutta yaratıkları yakalamaya çalışıyordu. Öğleden sonranın geri kalanını kafeslere konmuş alaycı kuşları kamyonu taşıyarak geçirdi. Elinin durumu çalışmasına engel teşkil etmediğinden, üsse döndüklerinde de de kafesleri temizlemeye başladı.

Alaycı kuşların aksine, zevzek kuşlarına ısınmaya başlamıştı. Bu yaratıklar çok etkileyici bir mühendisliğin eseri idi. Hangardaki geçici laboratuvarında birkaç uzaktan kumanda vardı ve hayvanların tamamını katalogladuktan sonra, bilim insanları Coriolanus'a kuşlarla oynaması için izin verdiler. "Bundan zarar geleceğini sanmam," dedi bilim insanlarından biri. "Etkileşim kurmaktan hoşlanıyormuş gibi görünüyorlar." Coriolanus zevzek kuşlarının tekrarlaması için saçma sapan cümleler söyleyip Başkent marşının farklı kıtalarını okumaya başladı. Tek bir

kumandayla kaç zevzek kuşunu kontrol edebildiğini test etti. Kafesleri yakınsa, kontrol edebildiği kuş sayısı dörde kadar çıkabiliyordu. Sesinin Hisar'daki laboratuvara gitmemesi için, sessiz kaldığı son bir kayıtla kuşlara söylediği şeyleri siliyordu. Alaycı kuşlar da zevzek kuşlarına katılmaya başladıklarında marşı okumaktan vazgeçti. Gerçi o iğrenç yaratıkların Başkent'e övgüler düzmesi ona tuhaf bir tatmin de hissettirmişti. Ama tek bir melodiyi sonsuza dek sürdürebilecek alaycı kuşları susturmasının imkânı yoktu.

Hayatına müziğin bu kadar karışmasından yorulmaya başlamıştı. Hatta hayatının müzik tarafından istila edildiğini bile söyleyebilirdi. Her yerde müzik vardı sanki. Kuşların şarkıları, Covey'lerin şarkıları, kuşlarla Covey'lerin iç içe geçtiği tuhaf şarkılar... Belki de iddia ettiği gibi annesinin müzik zevkini paylaşmıyordu. En azından onun kadar sevmediği belliydi. Her zaman açgözlülükle dikkatini talep eden ve dinlenilmek istenen müzik, Coriolanus için düşünmeyi zorlaştırmıyordu.

Çarşamba akşamüstüne doğru elli tane alaycı kuş yakalamışlardı. Bu rakam Dr. Kay için yeterliydi. Coriolanus'la Bug günün geri kalanını zevzek kuşlarıyla ilgilenerek ve hangara getirilen alaycı kuşları numaralandırılıp etiketlenmeleri için laboratuvar masasına taşıyarak geçirdiler. Akşam yemeğinden önce bu iş bitti. Yemeğin ardından, kuşları Başkent yolculuğuna hazırlamak için hangara geri döndüler. Bilim insanları Coriolanus'la Bug'a bez örtüleri kafeslerin üzerine nasıl geçireceklerini gösterdikten sonra çocukların bu işi halledebileceklerine güvenerek hoverkrafta bindiler. Coriolanus kafeslere örtü geçirme işini üstlendi. Bug da kuşları hoverkrafta taşıyıp yolculuklarının rahat geçme-

si için en iyi şekilde yerleştirilmeleriyle ilgilenenecekti.

Coriolanus işe alaycı kuşlarla başladı. Bu yaratıklardan kurtulduğuna memnundu. Kafeslere geçirdiği bez örtünün üzerine tebeşirle A ve kuşun numarasını yazıyor; Bug da hazır olan kafesleri hoverkraftta taşıyordu. Bug diğerlerine kıyasla çok daha yüksek sesle öten bir alaycı kuşun olduğu ellinci kafesi götürürken, hangarın kapısında Sejanus belirdi. "Müjdem i isterim! Anacığım dan yeni bir paket geldi!" dedi çocuk heyecanla.

Kuşlar Başkent'e götürüldüğü için morali bozuk olan Bug bu haberle biraz neşelendi. "Anacığının ellerinden öperim!"

"Mesajını ona ileticeğim." Sejanus Bug'ın kafesle hangardan çıkışını izledikten sonra, önüne 1 numaralı zevzek kuşu kafesini alan Coriolanus'a döndü. Hangardan çıkarılan son alaycı kuşu taklit eden zevzek kuşu kafesinin içinde ötüp duruyordu. Sejanus'un yüzündeki gülümsemenin yerini karanlık bir ifade aldı. Yalnız olduklarından emin olmak için gözleriyle hangarı taradıktan sonra alçak sesle konuşmaya başladı. "Dinle, yalnızca birkaç dakikamız var. Yapacağım şeyi onaylamayacağını biliyorum ama en azından beni anlamalısın. Geçen gün kardeş gibi olduğumuzu söylediğin için, sana bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum. Lütfen, yalnızca dinle."

Beklenen itiraf geliyordu. Dikkatli olması ve delilik yapmaması için Sejanus'a yalvarıp yakarması belli ki yeterli olmamıştı. Yanlış tutkuları mantığına baskın çıkmıştı. Şimdi de açıklama zamanıydı. Parayı. Silahları. Üs planını. İsyancıların hain planının açıklanacağı an gelmişti. Sejanus'u dinlediğinde Coriolanus da bir isyancı olacaktı. Başkent'e ihanet eden bir vatan haini olacaktı. Paniğe ka-

pılmalı, kaçmalı ya da en azından Sejanus'u susturmaya çalışmalıydı. Ama bunların hiçbirini yapmadı.

Ne yaptığıının çok da bilincinde olmadan yılanların tan-
kına mendili bıraktığı anda olduğu gibi, Coriolanus'un el-
leri kendiliğinden çalıştı. Sol eli zevzek kuşu kafesinin üze-
rindeki örtüyü düzeltirken, Sejanus'un göremediği sağ eli
bir uzaktan kumandanın durduğu tezgâhın altına kaydı.
KAYIT tuşuna bastı ve zevzek kuşu sessizleşti.

Coriolanus sırtını kafese dönüp elleriyle masaya yaslanarak Sejanus'a baktı.

“Durum şu,” diyerek anlatmaya başladı Sejanus. “Bazı isyancılar geri dönmemek üzere 12. Mıntıka'dan ayrılıyor. Panem'den uzakta yeni bir hayata başlamak için kuzeye gidiyorlar. Lil konusunda onlara yardımcı olursam beni de yanlarına alacaklarını söylediler.”

Bu vaadi sorgularmış gibi, Coriolanus'un kaşları kalktı.

Sejanus devam etti. “Biliyorum, biliyorum. Ama bana ihtiyaçları var. Lil'i buradan kurtarıp yanlarında götürmeye kararlılar. Bunu yapamazlarsa, tutuklanacak bir sonraki isyancı grubuyla birlikte o kız da asılacak. Plan aslında çok basit. Hapishanedeki gardiyanlar dört saatlik vardiyalarla çalışıyorlar. Anacığımın gönderdiği tatlılardan ikisine ilaç karıştırıp kapıdaki nöbetçilere vereceğim. Başkent'te bana verdikleri bu ilaç insanı...” Sejanus parmaklarını şıklatı. “Anladın işte, anında uykuya dalıyorsun. Uyuttuğum nöbetçilerden birinin silahını alacağım. Hapishanenin içindeki gardiyanlar silahsız olduklarından, silah zoruyla onları

sorgu odasına kapatacağım. Bu oda ses geçirmez olduğundan bağırıp çağırsalar da kimse onları duyamaz. Sonra Lil'i çıkaracağım. Lil'in erkek kardeşi üssün tellerinden geçip dışarı çıkmamızı sağlayacak. Hiç zaman kaybetmeden kuzeye doğru yola çıkacağız. Üste durum fark edilene kadar birkaç saatimiz olacaktır. Ama ana kapıdan çıkmadığımız için üssün bir yerlerinde saklanmış olduğumuzu düşünerek öncelikle burayı arayacaklardır. Üste olmadığımızı anladıklarında biz çoktan gitmiş olacağız. Kimsenin canı yanmayacak. Kimsenin ruhu duymayacak.”

Coriolanus düşüncelerini toparlamaya çalışıyormuş gibi başını eğip parmaklarının ucuyla alnını ovdu. Sejanus'un şüphelenmesinden önce ne kadar süre suskun kalabileceğinden emin değildi. Ama Sejanus hararetle konuşmaya devam etti. “Sana haber vermeden gidemezdim. Sen benim kardeşim gibisin. Arenada benim için yaptığını asla unutmayacağım. Ne yaptığımı, nasıl olduğumu bilmesi için ana-cığımı haberdar etmenin bir yolunu bulmaya çalışacağım. Sanırım babamı da haberdar ederim. Gizlice olsa da Plinth adının devam edeceğini bilmeli.”

Plinth adı açıkça söylenmişti işte. Bu kadarı yeterliydi. Coriolanus sol eliyle kumandayı bularak başparmağıyla NOTR tuşuna bastı ve zevzek kuşu kayıttan önce söylediği şarkıya devam etti.

Coriolanus'un gözü hangarın girişine takıldı. “Bug geliyor.”

“Bug geliyor,” diye tekrar etti zevzek kuşu.

“Kes sesini,” dedi Coriolanus, zevzek kuşunun boşta olduğu nötr durumuna dönmesine memnun bir halde. Sejanus'u kuşkulandıracak hiçbir şey yoktu. Hemen kafesin örtüsünü geçirip üzerine Z1 yazdı.

“Başka bir su şişesine ihtiyacımız var, diğeri kırıldı,” dedi Bug.

“*Diğeri kırıldı.*” dedi zevzek kuşu Bug’ın sesiyle. Sonra da dışarıdaki bir karganın sesini taklit etmeye başladı.

“Ben bulurum,” dedi Coriolanus, elindeki kafesi Bug’a vererek. Bug, Sejanus’un ses kaydının olduğu kuşla hangardan çıkarken, Coriolanus da malzeme kutusunu karıştırmaya başladı. Sejanus’la konuşmaları devam ederken diğerk zevzek kuşlarından uzak durmaları daha iyiydi. Kuşlar çok fazla şeyi taklit etmeye başlarsa Sejanus ilk kuşun neden o kadar sessiz olduğunu merak edebilirdi. Gerçi bu kuşları tanıdığı falan yoktu. Dr. Kay zevzek kuşlarının nasıl çalıştığını bütün mangaya anlatmamıştı.

“Bilmiyorum, Sejanus. Bütün bunlar kulağa delice geliyor. Bu planda yanlış gidebilecek çok fazla şey var.” Coriolanus aklına gelenleri söylemeye başladı. “Kapıdaki nöbetçiler anacığının tatlılarını almak istemezlerse? Ya da yalnızca biri yer ve diğerkinin gözlerinin önünde yere yıkılırsa? Onları sorgu odasına sokamadan, içerideki gardiyanlardan biri yardım istemeyi başarır mı? Lil’in hücresinin anahtarını bulamaz mı? Ayrıca kızın kardeşi üssün tellerinden geçmenize yardımcı olacak derken ne demek istiyorsun? Ne yani, bu çocuk telleri keserken bunu kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Hayır, hayır. Tellerin, jeneratörün arkasında kalan kısmında zayıf bir nokta varmış. Sanırım gevşemiş bir kısım. Bak, bu planın işlemesi için birçok şeyin yolunda gitmesi gerektiğinin farkındayım ama bence her şey yolunda gidecek.” Sejanus, Coriolanus’tan çok kendini ikna etmek istiyordu sanki. “Yolunda gitmek zorunda. Yolunda gitmezse de beni tutuklarlar, olur biter. Bu daha sonra olacağına

şimdi olur. Bu plandan vazgeçsem bile bir süre sonra daha kötüsünü yapmayacak mıyım?”

Coriolanus başını iki yana salladı. “Fikrini değiştiremez miyim?”

“Hayır, kararımı verdim. Burada kalamam. Bunu ikimiz de biliyoruz. Er ya da geç kafam atacak. Muhafızlık görevini gönül rahatlığıyla yerine getiremem. Seni de delice planlarımla daha fazla tehlikeye sokamam.”

“Ama kuzeyde nasıl hayatta kalacaksınız?” Coriolanus malzeme kutusunun içinde yeni bir su şişesi buldu.

“Biraz erzağımız var. Biliyorsun, ben de iyi bir nişancıyım.”

Sejanus isyancıların silahları olduğunu söylememişti ama belli ki silahlılardı. “Peki kurşununuz bittiğinde?”

“Bir yolunu buluruz. Balık tutarız, ağla kuş avlarız. Hem kuzeyde insanların olduğunu söylüyorlar.”

Coriolanus’un aklına, kuzeydeki yabani topraklarda yaşayan hayali insanların yanına gitmeleri için Lucy Gray’in aklını çelmeye çalışan Billy Taupe geldi. O çocuk bunu isyancılardan mı duymuştu? Yoksa isyancılar mı ondan duymuşlardı?

“Orada kimse yaşamıyorsa bile, en azından Başkent’ten kurtulmuş olacağız,” dedi Sejanus. “Benim için asıl önemli olan da bu, öyle değil mi? Şu ya da bu mntıkaya gitmek istemiyorum. Öğrenci ya da Barış Muhafızı olmak istemiyorum. Tek istediğim, hayatımı kontrol edemeyecekleri bir yerde yaşamak. Kaçmanın korkakça görüldüğünün farkındayım ama buralardan uzaklaşabilirsem kafamı toparlayıp mntıkalara gerçekten yardımcı olmanın bir yolunu bulabileceğimi umuyorum.”

Sanmıyorum, diye düşündü Coriolanus. Kışı atlatman

bile mucize olur. Su şişesini paketinden çıkardı. “O halde tek söyleyebileceğim seni özleyeceğim olacak. Bol şans.” Sejanus’un kucaklaşmak için harekete geçmek üzere olduğunu hissettiği anda Bug hangara girdi. Coriolanus şişeyi kaldırdı. “Bir tane buldum.”

“Seni bırakayım da işine bak.” Sejanus elini sallayarak Coriolanus’u selamlayıp hangardan çıktı.

Coriolanus mekanik hareketlerle kafesleri örtüp işaretlerken aklı hızla çalışıyordu. Ne yapmalıydı? İçinden bir ses hoverkrafta koşup 1 numaralı zevzek kuşundaki kaydı silmesi gerektiğini söylüyordu. Ardı ardına OYNAT, NÖTR, KAYIT ve tekrar NÖTR tuşlarına basarak kaydı silebilirdi. Böylelikle kuşun belleğinde uzaklardan gelen askerlerin seslerinden başka hiçbir şey kalmazdı. Ama bunu yaparsa seçenekleri neler olurdu? Sejanus’u planından vazgeçirmeye çalışmak mı? Bunu yapabileceğine inanmıyordu ve onu şimdi vazgeçirse bile, çok geçmeden yeni bir plan kuracağına emindi. Üs komutanına gidip onu ispiyonlamak mı? Bu durumda Sejanus her şeyi inkâr ederdi ve zevzek kuşundaki kaydı silmiş olduğundan onun da elinde suçlamasını destekleyecek hiçbir şey olmazdı. Bu planın tam olarak ne zaman hayata geçirileceğini bile bilmediğinden, bir tuzak da kuramazlardı. Ayrıca onu ele verirse Sejanus’un yüzüne nasıl bakardı? Ya da bu haber duyulursa, üsteki diğer askerlerin yüzüne? Herkes onu ispiyoncunun teki olarak mimlerdi.

Kendini açık etmek istemediğinden, zevzek kuşu kayıttayken hiç sesini çıkarmamıştı ama Dr. Gaul Sejanus’un arenadan bahsettiği kısmı duyduğunda çocuğun konuştuğu kişinin kendisi olduğunu ve bu kaydın da bilinçli olarak alındığını anlardı. Belleğindeki kaydı son anda silme-

den kuşun Hisar'a gitmesine izin verirse, bu konuyla ilgili ne yapılması gerektiğine Dr. Gaul karar verebilirdi. Muhtemelen Strabo Plinth'i arar ve o da yanlış bir şey yapmadan önce oğlunu açığa aldırıp Başkent'e dönmesini sağlardı. Evet, herkes için en iyisi bu olurdu. Elindeki kumandayı malzeme kutusuna attı. Her şey yolunda gittiği takdirde, birkaç gün içinde Başkent'e gönderilecek olan Sejanus Plinth'ten yakasını kurtarabilirdi.

Zihninin biraz olsun durulduğu bu aralık uzun sürmedi. Gece birkaç saat uyuduktan sonra korkunç bir kâbustan uyandı. Rüyasında arenanın tribünlerindeydi. Marcus'un işkenceden geçirilmiş cesedinin yanında yere çökmüş olan Sejanus'a bakıyordu. Cesedin üzerine ekmek kırıntıları serpen Sejanus, dört bir yandan gelen yılanların ona doğru yaklaştığının farkında değildi. Sejanus'un kalkıp kaçması için haykırsa da, çocuk onu duymuyordu. Yılanlar etrafını sardığında bu defa haykırma sırası Sejanus'taydı.

Ağır bir suçluluk duygusuyla ve terden sıırılsıklam halde, zevzek kuşunu Başkent'e göndermenin sonuçlarını etrafıca düşünmediğini fark etti. Sejanus'un başını çok ciddi bir belaya sokmuş olabilirdi. Ama ranzasında doğrulup karşı yatakta huzur içinde uyuyan Sejanus'a baktığında aşırı tepki verdiğini düşündü. Dr. Gaul'e ulaştırmaları bir kenara, bilim insanları bile muhtemelen kaydı asla duymayacaklardı. Neden zevzek kuşlarından birini dinlemeye kalkışacaklardı ki? Bunu yapmaları için hiçbir neden yoktu. Kuşlar zaten hangarda test edilmişlerdi. Sorgulanmaya açık bir şey yapmış olabilirdi ama Coriolanus, Sejanus'un ölümüne neden olmayacaktı.

Biraz sakinleşse de bu durumda isyancıların planını öğrendiği halde yetkililere haber vermediği için kendisinin bü-

yük bir tehlikede olduğu ilk kareye geri döndüğünü fark etti. Lil'in üsteki hapishaneden kaçırılacağını, isyancıların kuzeye gideceğini, hatta jeneratörün arkasındaki tellerde geçilebilecek zayıf bir nokta olduğunu bile biliyordu. Isyancıların üsse girmek için gizli bir yolları olduğunu öğrenmek onu hem korkutmuş hem de öfkelenmişti. Bu, kontratın bozulması demekti. Bu, kaos ve kaosla birlikte gelecek her şeye davetiye çıkarmak demekti. Bu insanlar Başkent'in kontrolü olmadığında bütün sistemin çökeceğini hâlâ anlamamışlar mıydı? Bu durumda hep birlikte kuzeye kaçıp hayvanlar gibi yaşayabilirlerdi. Çünkü sistem çöktüğünde zaten geriye yapacak başka bir şey kalmayacaktı.

Bütün bu gelgitlerin ardından, zevzek kuşunun mesajını ileteceğini umdu. Ama Başkent'tekiler Sejanus'un itirafını dinleyip plandan haberdar olurlarsa, ona ne yaparlardı? Barış Muhafızları'na karşı kullanmak üzere isyancılardan silah almak idam nedeni miydi? Ama kayıтта silahlarla ilgili hiçbir şey yoktu. Yalnızca Sejanus'un üsteki hapishanenin önünde bekleyen nöbetçilerden birinin silahını almayı planladığı kısım vardı. Gerçi bu da yeterince kötüydü.

Belki de Sejanus'a iyilik yapıyordu. Planını gerçekleştirmeden önce onu yakalayabilirlerse, daha ağır bir cezaya çarptırılmaktan kurtularak bir süre hapis cezasıyla yırtabilirdi. Hatta Strabo Plinth bir kez daha yazacağı çeklerle oğlunu hapisten bile kurtarabilirdi. Sejanus muhafızlıktan atılırdı ama zaten istediği de buydu. Babasının mühimmat atılırdı ama zaten istediği de buydu. Elbette bu onu mutlu etmezdi ama sefil bir hayat sürse de en azından hayatta olacaktı. Ve Coriolanus için en önemlisi, Sejanus bundan sonra onun değil, bir başkasının problemi olacaktı.

Gecenin geri kalanında gözüne uyku girmediğinden, düşünceleri Lucy Gray'e kaydı. Sejanus'a yaptığı şeyi bilseydi kız onun hakkında ne düşünürdü? Elbette ondan nefret ederdi. Alaycı kuşların, zevzek kuşlarının, Covey'lerin ve diğer herkesin özgür olmasını isteyen bu kız muhtemelen Sejanus'un kaçış planını da desteklerdi. Özellikle kendisi de arenaya kapatıldıktan sonra başka türlü düşünmesi beklenemezdi. Onu bir canavar olarak görecekti. Billy Taupe'a geri dönecekti. Coriolanus'un hayatındaki tek mutluluk kaynağı yok olacaktı.

Sabah yataktan kalktığında yorgun ve sinirliydi. Bilim insanları gece Başkent'e döndüklerinden, manga da normal rutinine dönmüştü. Sefil bir halde günü geçirirken, burada olmasaydı birkaç hafta içinde tam bursla üniversiteye başlayacağını düşünmemeye çalıştı. Bugünlerde derslerini seçecek, kampüsü gezecek, kitaplarını alacaktı. Sejanus ikilemi konusunda, kimsenin zevzek kuşunun belleğindeki kaydı dinlemeyeceğine karar verdi. Tek yapması gereken Sejanus'u köşeye sıkıştırıp aklını başına toplaması için baskı uygulamaktı. Onu üs komutanına ve babasına ispiyonlamakla tehdit edebilirdi. Aptallıkları sınırı aşmıştı. Ama gün içinde Sejanus'a ültimatom verecek fırsatı bulamadı.

Cuma günü Tigris'ten kötü haberlerle dolu bir mektup gelmesi her şeyi daha da zora soktu. Snow'ların dairesi potansiyel alıcılar ve meraklı insanların akınına uğramıştı. Şu ana dek ev için iki teklif almışlardı ama teklifler o kadar düşüktü ki, Tigris'in gezdiği en mütevazı dairelerden birine taşınmalarına bile yetmezdi. Her şeyi inkâr eden bir tavra bürünen Büyükhanım ise birileri evi gezmeye geldiğinde kendini güllerinin arasına atıyordu. Ama evi satın alırlarsa terastaki gul bahçesinin yerine süs havuzu koymaktan bah-

seden bir çiftin konuşmalarına kulak misafiri olmuş; Snow hanedanının simgesi olan güllerinin yok edileceğini duy-
mak yaşlı kadının endişelerini ve kafa karışıklığını iyice ar-
tırarak bunalıma girmesine neden olmuştu. Artık onu yal-
nız bırakmak imkânsızdı. Tigris ondan akıl istiyor, ne yapa-
cağını bilmiyordu ama Coriolanus ne diyebilirdi ki? Ailesini
yarı yolda bırakmıştı ve bu çaresiz durumdan kurtulmala-
rını sağlayacak bir yol düşünemiyordu. Öfke, acizlik, aşağı-
lanma... sadece bunları sunabilirdi.

Cumartesi, Sejanus'la konuşmayı sabırsızlıkla bekli-
yor, konuşmalarının kavgaya dönüşmesini umuyordu. Bi-
rinin Snow ailesinin yaşadığı aşağılanmanın bedelini öde-
mesi gerekiyordu ve bunun için bir Plinth'ten daha iyi bir
aday olamazdı.

Pazar günlerini akşamdan kalma bir halde geçirmekten
yorulsalar da Smiley, Bug ve Sırık her zaman olduğu gibi cu-
martesi akşamı Hob'a gitmek için sabırsızlanıyorlardı. Gi-
yinip hazırlanırlarken, bu defa beyaz şeytan yerine, hoş bir
sarhoşluk vermesine rağmen insanı yamultmayan bir içki
olan elma sırası almaya karar verdiler. Ama içki içmek gi-
bi bir niyeti olmayan Coriolanus için bu kararın önemi yok-
tu. Sejanus'la konuşurken kafasının açık olmasını istiyordu.

Kışladan çıkarken Cookie'ye yakalanıp sandıklarla dolu
bir hoverkraftı boşaltmak için yarım saatlerini harcadılar.
"Şimdi yakınıyorsunuz ama gelecek hafta sonu buna çok
mutlu olacaksınız; bunlar komutanın doğum günü partisi
için," diyen Cookie, iş bittiğinde çocukları, sandıkların bi-
rinden çıkardığı litrelik bir ucuz viski şişesiyle ödüllendir-
di. Hob'da satılan ev yapımı içkilere kıyasla bu ucuz viski
tam anlamıyla lükstü.

Hob'a geldiklerinde, Maude Ivory Covey'leri takdim et-

mek için sahneye çıkmış olduğundan ancak kendilerine birer sandık alıp arka duvarın önünde kalan bir boşluğa sıkışacak kadar zamanları oldu. Bu defa yerleri iyi değildi ama yanlarında Cookie'nin verdiği viski olduğundan ana-cığın tatlılarını takas etmeleri gerekmediği için kimsenin halinden yakındığı yoktu. Yalnızca Coriolanus konserden önce barakada Lucy Gray'le vakit geçiremediğine üzül-müştü. Gene ortalıktan kaybolmaya çalışırsa diye sandı-ğını Sejanus'un dibine koyan Coriolanus, konserin başla-masından yarım saat kadar sonra çocuğun yerinden kal-kıp Hob'un kapısına doğru yürümesini izledi. Dikkat çek-memek için ona kadar saydı ama çıkışa çok yakın oldukla-rından kimse onların farkına varmadı.

O sırada Lucy Gray, enstrümanlarını kederle çalan Co-vey'lerle birlikte ağır bir şarkıya başladı.

Eve geç gelip yatağına yıkılıyorsun
Paranın satın aldığı bir şey kokuyorsun
Paramız yok ya da sen öyle söylüyorsun
Öyleyse bunları neyle, nasıl ödüyorsun?

Güneş senin için doğup batmıyor
Öyle sanıyor ama yanıyorsun
Sadık kalamıyorum, bana yalanlar söylüyorsun
Seni bir şarkı için satacağımı biliyorum

Bir başka Billy Taupe şarkısı gibi görünen bu balat Coriolanus'un sinirlerini daha da bozdu. Lucy Gray neden bu beş para etmez herif değil de kendi hakkında bir şarkı yazmıyordu? Billy Taupe onu arenaya gönderirken, orada onun hayatını kurtaran kendisiydi.

Dışarı çıktığı anda Sejanus'un Hob'un köşesinden deni-
düğünü gördü. Binanın yamacından yürüyerek çocuğun
peşine takılırken, Lucy Gray'in sesi dışarı taşıyordu.

Geç kalkıp tek kelime etmiyorsun
Duyuyorum, gene koynundaymışsın onun
Senin sahibin olmadığımı söylüyorlar, susacakmışım
Ama geceler soğuduğunda ben ne yapacağım?

Ay senin için yükselip alçalmıyor
Öyle sanıyor ama yanıyorsun
Bana acı çektiriyorsun, hatalar yapıyorum
Seni bir şarkı için satacağımı biliyorum

Coriolanus Hob'un arkasındaki gölgelerin içinde durup,
Sejanus'un barakanın aralık kapısından içeri girişini izledi.
Covey'lerin tamamı sahnede olduklarından orada ne arıyor-
du? Bu, son kez planlarının üzerinden geçmek için önceden
ayarlanmış bir toplantı mıydı? İsyanlıların bir arada olduğu
o barakaya girmeye niyeti olmadığından dışarıda bekleme-
ye karar vermişti ki, Hob'da tezgâhı olan, Sejanus'un sözde
çakı almak için konuştuğu kadın cebine bir tomar para so-
karak dışarı çıktı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Demek bunun için buluşmuşlardı. Sejanus kadına pa-
ra vermek için gelmişti. Herhalde kuzeyin yabani toprak-
larında avlanmak için gereken silahları satın almıştı. Ka-
çak silahlarla suçüstü yakalanacağından, bu onunla yüz-
leşmek için en doğru andı. Hob'da süren müzik ayak ses-
lerini bastırmasına rağmen sessiz olmaya dikkat ederek
barakaya yaklaştı. Elinde silah olabileceğinden Sejanus'u
korkutmak istemiyordu.

Bir buradasın, bir değilsin sanki
Benden ve senden fazlası, daha çok bizim gibi
Onlar genç ve yumuşak, çok endişeleniyorlar
Geliyor musun gidiyor musun, bilmek istiyorlar

Yıldızlar senin için yanıp sönmüyor
Öyle sanıyor ama yanıyorsun
Benim olana uzanırsan canını yakacağım
Seni bir şarkı için satacağım

Şarkının ardından alkış başladığında Coriolanus barakanın aralık kapısından içeri baktı. Barakadaki tek ışık kaynağı, Arlo'nun infazında bazı kömür madencilerinin taşıdığını gördüğü türde küçük bir fenerdi. Arka taraftaki bir sandığın üzerine koydukları fenerin loş ışığında, Sejanus'la Billy Taupe içinden birkaç silahın çıkmış olduğu çuvalın etrafında yere eğilmişlerdi. Coriolanus tam içeri dalacakken donakaldı. Göğüs kafesinin yan tarafına bir tüfeğin namlusu dayanmıştı.

Nefesini içine çekip yavaşça ellerini kaldırırken, arkasından gelen ayak seslerini ve Lucy Gray'in kahkahasını duydu. Kız ellerini Coriolanus'un omzuna koydu. "Hey! Dışarı çıktığını gördüm. Barb Azure dedi ki..." Lucy Gray tüfekli adamı fark ettiği anda sustu.

"İçeri," dedi adam. Coriolanus, koluna sımsıkı tutunan Lucy Gray'le birlikte barakaya girdiğinde, kapıyı aralık tutan briketin beton zemine sürtünerek çekildiğini ve kapının kapandığını duydu.

Sejanus ayağa fırlamıştı. "Hayır! Her şey yolunda, Spruce. O benimle. İkisi de benimle."

Spruce fenerin ışığına doğru yürüdüğünde Coriolanus

onu tanıdı. İnfaz günü Lil'i sakinleştirmeye çalışan adam-
dı bu. Sejanus'un bahsettiği erkek kardos olmalıydı. Spruce
gözlerini Coriolanus'la Lucy Gray'e dikmişti. "Bu işin kondi-
aramızda kalması için anlaştığımızı sanıyordum."

"O benim kardeşim gibidir," dedi Sejanus. "Buradan ka-
çarken arkamı o kollayacak. Bize zaman kazandıracak."

Coriolanus böyle bir söz vermemişti ama başını salladı.

Spruce tüfeğinin namlusunu Lucy Gray'e doğrulttu. "Ya
bu?"

"Sana ondan bahsetmiştim," dedi Billy Taupe. "O da bi-
zimle kuzeye geliyor. Benim kız arkadaşım."

Coriolanus Lucy Gray'in kolunu önce sıktığını, ardından
bıraktığını hissetti. "Beni yanınıza alırsanız," dedi kız.

"Siz ikiniz birlikte değil misiniz?" diye sordu Spruce,
gözleri Coriolanus'la Lucy Gray arasında gidip gelirken.
Coriolanus da bu sorunun cevabını merak ediyordu. Lucy
Gray gerçekten Billy Taupe'la mı gidecekti? Şüphelendiği
gibi, onu kullanıyor muydu?

"Bu çocuk kuzenimin manitası. Barb Azure'un. Kuze-
nim beni, bu gece buluşacakları yeri ona söylemem için
göndermişti," dedi Lucy Gray.

Lucy Gray durumu kurtarmak için yalan mı söylüyor-
du? Olan bu muydu? Coriolanus hâlâ emin değildi ama ya-
lana uydu. "Bu doğru."

Spruce bir süre düşündükten sonra omzunu silkip tüfeği-
ni indirdi. "Sen de geliyorsan yolda Lil'le ahbaplık edersin."

Coriolanus'un gözleri kadından satın aldıkları silahlara
kaydı. Yerde iki av tüfeği, atış taliminde kullandıkları tür-
de standart bir Barış Muhafızı tüfeği, bomba atara benze-
yen ağır bir silah ve birkaç bıçak vardı. "Silah alışverişine
epey yüklü girmişsiniz."

"Boş kişi olduğumuzu düşünürsen belki o kadar çok değil," dedi Spruce. "Beni asıl endişelendiren konu cephanedir. Bize üstün biraz mermi getirebilseyiz çok iyi olur."

Sejanus başını salladı. "Olabilir. Cephaneye giriyiz izimiz yok ama bakarım."

"Elbette. Ne alabiliyorsanız alın."

Herkese sesin geldiği yöne döndü. Barakanın karşı ucundan gelen bir kız sesiydi bu. Kimse kullanmadığı için, Coriolanus barakanın arkasındaki ikinci kapıyı unutmuştu. Fenerin aydınlattığı dar alanın ötesindeki zifiri karanlıkta kaldığından, kapının açık mı kapalı mı olduğunu bile göremiyordu. Bu kız ne kadar zamandır karanlıkta bekliyor olabilirdi?

"Kim o?" diye seslendi Spruce.

"Silahlar, cephane..." dedi kız, alaycı bir sesle. "Fazla gözü çıkarmaz, değil mi? Kuzeye mi gidiyorsunuz?"

Coriolanus bu huysuz sesi Hob'da kavganın çıktığı geceden hatırladı. "Valinin kızı, Mayfair Lipp."

"Ava çıkmış tazi gibi Billy Taupe'un peşinde," diye mırıldandı Lucy Gray.

"Bence her zaman güvenli bir yerde son bir kurşun saklayın. Böylece sizi yakalamalarından önce kafanıza sıkabilirsiniz," dedi Mayfair.

"Evine dön," dedi Billy Taupe. "Ben sana sonra anlattırım. Görüldüğü gibi değil."

"Hayır, hayır. Gel de bize katıl, Mayfair," dedi Spruce. "Bizim kavgamız seninle değil. Bahanın kim olacağını seçemezsin."

"Canını yakmayacağız," dedi Sejanus.

Mayfair çirkin bir kahkaha attı. "Elbette yakmayacaksınız."

"Bu kız ne demek istiyor?" diye sordu Spruce, Billy Taupe'a.

"Hiçbir şey. Yalnızca konuşuyor. Bir şey yapacağı yok."

"Ben buyum işte. Laf var, icraat yok. Öyle değil mi, Lucy Gray? Bu arada Başkent'i sevdin mi?" Kapının gıcırdadığını duyduğunda, Coriolanus Mayfair'in gerilediğini ve kaçmak üzere olduğunu hissetti. Bu kız buradan çıkarsa, yanında Coriolanus'un geleceğini de götürecek. Hayır, bundan da fazlası geçerliydi. Canından olabilirdi. Duyduklarını yetkililere bildirirse, bu barakadaki herkesin işi biterdi.

Her şey bir anda oldu. Spruce Mayfair'i vurmak için tüfeğini kaldırdığı anda, Billy Taupe silaha vurup namlunun yere dönmesini sağladı. Coriolanus refleksiyle yerdeki Barış Muhafızı tüfeğini kaptı ve Mayfair'in sesinin geldiği yöne atış etti. Kızın haykırışını ve ardından yere yıkıldığını duydular.

"Mayfair!" Billy Taupe kızın yıkılıp kaldığı kapı eşiğine doğru koştu. Aydınlığa geri döndüğünde elleri kanla kaplıydı. Kuduz bir hayvan gibi Coriolanus'a yöneldi. "Sen ne yaptın?"

Hayvanat bahçesinde Arachne Crane'in boğazının kesildiği gün olduğu gibi, Lucy Gray titremeye başlamıştı. Coriolanus onu iterek kapıya yönlendirdi. "Git buradan! Sahneye çık! Sahnede olduğun için burada olan hiçbir şeyi görmedin! Git hadi!"

"Ah, hayır. Beni asacaklarsa o da benimle asılacak!" Billy Taupe Lucy Gray'e doğru hamle yaptı.

Spruce hiç tereddüt etmeden Billy Taupe'u göğsünden vurdu. Geriye savrulan çocuk kanlar içinde yere yıkıldı. Bir an sessizlik olduğunda, Coriolanus ilk kez Hob'da devam eden müziği fark etti. Maude Ivory'yle birlikte bütün izleyiciler şarkı söylüyorlardı.

Güneşli tarafta kal, her zaman güneşli tarafta kal

“Bu çocuğun dediğini yapsan iyi olur,” dedi Spruce, Lucy Gray’e. “Birileri sana bakmaya gelmeden git buradan.”

Hayatın güneşli tarafında kal

Ama Lucy Gray gözlerini Billy Taupe’un cesedinden almıyordu. Coriolanus onu omuzlarından yakalayıp kendine bakması için zorladı. “Git buradan. Ben ilgilenirim.” Bir kez daha kızı kapıya doğru itti.

Hayatın güneşli tarafında kalırsak

Bize her gün yardımcı olacak, yolumuzu aydınlatacak

Lucy Gray kapıyı açtığı anda kızla birlikte Coriolanus da dışarı baktı. Ara sokak boştu.

Evet efendim, hayatın güneşli tarafında kalacağız

Hob’dan sarhoş haykırıışların yükselmesi Maude Ivory’nin şarkısını bitirdiğini gösteriyordu. Lucy Gray tam zamanında sahneye dönüyordu. “Burada değildin,” diye fısıldadı Coriolanus kızın kulağına. Lucy Gray’in sendeleyerek Hob’a girişini izledikten sonra kapıyı kapatıp içeri döndü.

Sejanus, Billy Taupe’un nabzına bakıyordu.

Spruce silahları çuvala sokarken, “Hiç zahmet etme,” dedi. “İkisi de öldü. Ben burada olanlardan kimseye bahsetmeyi düşünmüyorum. Siz?”

“Sana katılıyorum,” dedi Coriolanus. Hâlâ şokta olan

Sejanus başını kaldırıp ona baktı. "Merak etme, Sejanus da böyle düşünüyor."

"Bizimle gelmeyi düşünebilirsin. Burada olanların bedelini birine ödetecekler," dedi Spruce. Ve feneri alıp arka kapıdan çıktı. Baraka artık zifiri karanlıktı.

Coriolanus önünü görmeden Sejanus'a gidip çocuğu ayağa kaldırdı ve Spruce'un ardından dışarı çıkardı. Sonra da Mayfair'in kapı eşiğindeki cesedini ayağının ucuyla iterek barakanın içine sokup cinayet mahallinin kapısını omzuyla kapattı. Herhangi bir şeye dokunmadan barakaya girip çıkmayı başarmıştı. Mayfair'i öldürdüğü, parmak izleriyle ve DNA'sıyla kaplı Barış Muhafızı tüfeği dışında. Ama Spruce 12. Mıntıka'dan ayrılırken diğer silahlarla birlikte bu tüfeği de yanında götürecekti ve bir daha buralara geri dönmeyecekti. Coriolanus'un ihtiyacı olan son şey mendil senaryosunun tekrarlanmasıydı. Highbottom'ın sesi hâlâ kulaklarındaydı...

"Duyuyor musun, Coriolanus? Kar tanelerinin düşüşünü duyabiliyor musun?"

Bir an durup gecenin havasını içine çekti. Hob'da çalan enstrümantal parçayı duyabiliyordu. Lucy Gray'in sahne de olduğunu ama henüz kendini şarkı söyleyebilecek gibi hissetmediğini sanıyordu. Sejanus'u dirseğinden tutup yürütmesine yardımcı oldu. Hob'la barakanın arasındaki sokak boştu. Hızlı adımlarla sokağı geçip köşeyi dönmeden önce Hob'un duvarına yaslandılar. "Tek kelime etmeyeceksin," dedi Coriolanus, alçak sesle. Gözbebekleri büyüyen Sejanus'un yakası terden sıırılsıklam olmuştu. "Tek kelime etmek yok," dedi bir kez daha.

Hob'a girip yerlerine oturdular. Sırtını duvara yaslamış olan Sırık sızmış gibi görünüyordu. Sırık'ın yanında-

ki Smiley bir kızla konuşuyordu. Bug işe vikiyi kafasına dikmekle meşguldü. Kimse onların yokluğunun farkında değildi.

Enstrümantal parça sona erdiğinde yeniden sesini kullanabilecek kadar toparlanmış olan Lucy Gray, bütün Covey'lerin sahnede olmasını gerektiren bir şarkı seçti. Akıllı kız. Baraka kulisleri olduğundan, cesetleri muhtemelen Covey'ler bulacaktı. Lucy Gray onları sahnede ne kadar uzun tutarsa mazeretleri de o kadar sağlam olurdu. Böylece Spruce cinayet silahlarını bölgeden uzaklaştırmak için zaman kazanacak, konser sürdükçe izleyicilerin neyin ne zaman olduğunu anlaması da zorlaşacaktı.

Kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atarken, Coriolanus hasar tespiti yapmaya çalıştı. Kimsenin Billy Taupe'un öldürülmesini umursayacağını sanmıyordu. Belki Clerk Carmine dışında. Ama Mayfair? Valinin tek kızı? Spruce haklıydı; bu kızın ölümünün bedelini biri ödeyecekti.

Lucy Gray istek şarkılarına geçerek konserin geri kalanı boyunca bütün Covey'leri sahnede tutmayı başardı. Maude Ivory konserin ardından her zamanki gibi sepetiyle izleyicilerin arasında dolaşıp para topladı, Lucy Gray herkese teşekkür etti, Covey'ler son bir kez eğilerek izleyicileri selamladılar ve kalabalık dağılmaya başladı.

Coriolanus Sejanus'a bakıp alçak sesle, "Hemen üsse dönmeliyiz," dedi. Sırık'ı aralarına alıp dışarı çıktılar. Bug'la Smiley de arkalarındaydı. Hob'dan en fazla yirmi metre uzaklaşmışlardı ki, Maude Ivory'nin geceyi yırtan histerik çığlıklarını duydular. Herkes dönüp arkaya baktı. Bir şey olmamış gibi yürümeye devam etmeleri şüphe uyandırabileceği için, Coriolanus'la Sejanus da Sırık'ı çevirip geri dönmeye yeltendiler. Ama o sırada, görev başın-

da olan Barış Muhafızları düdüklerini çalmaya başladı ve iki subay ellerini sallayarak askerlere gitmelerini söylediler. Kalabalığa karışıp üsse yürürlerken Coriolanus'la Sejanus hiç konuşmadı. En sonunda yatakhane arkadaşları sızıp horlamaya başladıklarında, sessizce banyoya girdiler.

"Hiçbir şey bilmiyoruz. Tamam mı?" diye fısıldadı Coriolanus. "Yalnızca işlemek için kısa bir an Hob'dan çıkmıştık. Gecenin geri kalanında konserdeydik."

"Tamam," dedi Sejanus. "Peki ya diğerleri?"

"Spruce çoktan buralardan gitmiştir. Lucy Gray de hiç kimseye, Covey'lere bile bundan bahsetmez. Onları tehlikeye sokmak istemeyecektir. Yarın ikimiz de fena halde akşamdan kalma olacağımız için bütün günü üste geçireceğiz."

"Evet, evet. Bütün günü üste geçireceğiz." Sejanus'un dikkati o kadar dağınıktı ki, hiçbir şeyi anlamıyormuş gibi görünüyordu.

Coriolanus çocuğun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sejanus, bu ölüm-kalım meselesi, anlıyor musun? Kendini toparlamak zorundasın." Sejanus başını sallasa da Coriolanus onun bütün gece gözünü kırpmayacağını biliyordu. Gece boyunca yatağında dönüp durduğunu duydu. Kendisiyse valinin kızını vurduğu anı düşünüyordu. Mayfair Lipp, öldürdüğü ikinci insandı. Bobbin'i öldürmesi nefsi müdafaysa, Mayfair'i öldürmesi neydi? Kasıtlı cinayet değildi. Aslında bu bir cinayet değildi. Nefsi müdafanın bir başka şekliydi. Kanunlar olaya böyle bakmayabilirdi ama ona göre böyleydi. Mayfair'in elinde belki bıçak yoktu ama onu darağacına götürebilecek güce sahipti. Lucy Gray'le diğerlerine neler yapacağını ise tahmin bile edemezdi. Belki kızın öldüğünü görmediği, hatta cesedine bile doğru düzgün

bakma şansı olmadığı için, Bobbin'i öldürdüğünde olduğu kadar sarsılmamıştı. Belki de insanın ikinci cinayeti ilkinden daha kolay oluyordu. Her halükârda, aynı şartlarda o kızı gene vuracağını biliyor ve bunu bilmek, doğru şeyi yaptığı hissini güçlendiriyordu.

Ertesi sabah akşamdan kalma yatakhane arkadaşları bile kahvaltı için yemekhaneye geldiler. Smiley, gece cesetlerin getirildiği klinikte nöbetçi olan hemşire arkadaşından haberleri almıştı. "Ölenlerin ikisi de mantıklı. Biri valinin kızıymış. Diğeri de müzisyen falanmış galiba ama tanıdığımız biri değil. Hob'un arkasındaki garajda vurularak öldürülmüşler. Hem de konser sırasında, biz oradayken! Müzik yüzünden silah seslerini duyamamışız."

"Kimin yaptığını bulmuşlar mı?" diye sordu Sırık.

"Henüz değil. Bu insanların silahlarının bile olmaması gerekiyor ama size daha önce de söylemiştim, bu muntika silah kaynıyor," dedi Smiley. "Ama işte, kendi silahlarıyla vuruldular."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Sejanus.

Kapa çenenî! diye düşündü Coriolanus. Sejanus'u tanıyordu. Şu anda, işlemediği bu cinayetleri itiraf etmenin eşiğinde duruyor olabilirdi.

"Kızın bir Barış Muhafızı tüfeğiyle vurulduğunu düşünüyorlar. Savaş sırasında çalınmış eski silahlardan biri olmalı. Müzisyen ise buranın halkının avlanırken kullandığı türde bir tüfekle vurulmuş. Herhalde iki ayrı katil var. Garajı ve çevreyi arasalar da silahları bulamamışlar. Bana soracak olursanız o katiller çoktan buradan uzamıştır."

Bu haberlerle sınırları biraz yatışan Coriolanus önündeki gözlemeden biraz yemeyi başardı. "Cesetleri kim bulmuş?"

"Şu şarkıcı küçük kız. Biliyorsunuz işte, pembe elbiseli."

"Maude Ivory," dedi Sejanus.

"Evet, o. Her neyse, kız çıldırmış. Müzisyenleri sorguya almışlar ama onlar bunu hangi arada yapmış olabilirler ki? Sahneyi neredeyse hiç terk etmediler ve zaten cinayet silahları da ortada değil. Ama bu olay onları fena sarsmış diye duydum. Öldürülen müzisyeni tanıyorlarmış."

Coriolanus çatalını tabağındaki sosise batırırken kendini çok daha iyi hissediyordu. En azından bu aşamada soruşturmadan bir şey çıkmayacağı belliydi. Ama Billy Taupe eski sevgilisi ve Mayfair de onu arenaya gönderen kız olduğundan, ikisini öldürmek için de nedeni olan Lucy Gray hâlâ riskli bir konumdaydı. Arenaya gönderilme olayı soruşturmaya dahil olduğu anda, kendi adı da bu işe karışır mıydı? Covey'ler dışında 12. Mıntıka'daki hiç kimse Lucy Gray'in yeni sevgilisinin kendisi olduğunu bilmiyordu ve Lucy Gray de Covey'lerin sessiz kalmasını sağlardı. Ayrıca Lucy Gray'in yeni bir sevgilisi varsa, zaten neden o ya da yeni sevgilisi Billy Taupe'u kafaya takacaktı ki? Diğer taraftan, kızdan intikam almak için Mayfair'i öldürmeye kalkmış ve Billy Taupe da kızı korumaya çalışmış olabilir. Aslında bu senaryo, gerçekte olandan çok uzak değildi. Ama Lucy Gray'in kısa bir aralık haricinde bütün gece sahne olduğu yemin edebilecek yüzlerce tanık vardı. Olay mahallinde silah bulunmamıştı. Suçlunun Lucy Gray olduğunu kanıtlamak hiç kolay değildi. Coriolanus'un yapması gereken sabretmek, ortalığın yatışması için biraz zaman vermektir. Ardından yeniden birlikte olabilirlerdi. Hatta aralarında oluşan bu yeni bağ, onları birbirine daha da yakınlaştırmıştı.

Gece olanlar nedeniyle üs komutanı pazar günü tüm per-

sonel için dışarı çıkışı yasaklamıştı. Gerçi Coriolanus'un üstten ayrılmak gibi planları yoktu; bir süre Covey'lerden uzak durmalıydı. Sejanus'la birlikte ortalıkta dolanıp normal görünmeye çalıştılar. Kâğıt oynadılar, mektup yazdılar, postallarını temizlediler. Postallarının tabanındaki çamuru kazırlarken Coriolanus fısıldayarak, "Kaçış planı ne olacak? Plan hâlâ geçerli mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sejanus. "Komutanın doğum günü gelecek cumartesi. Biz o gece gitmeyi planlıyorduk. Coryo, bu cinayetler için masum bir insanı tutuklarsa ne olacak?"

O zaman hiç derdimiz kalmaz, diye düşündü Coriolanus. "Ortada silah olmadığından bu pek mümkün değil. Ama böyle bir şey olursa, bunu o zaman düşünürüz."

Coriolanus pazar gecesi daha iyi uyudu. Pazartesi günü üsteki yasak sona ererken, cinayetlerin isyancıların kendi aralarındaki bir tartışmayla ilgili olduğuna dair söylentiler dönmeye başladı. Birbirlerini öldürmek istiyorlarsa, buna karışmak anlamsızdı. Vali üsse gelerek kızı öldürüldüğü için öfkesini komutandan çıkarmaya çalışmıştı ama ortalıkta başıboş dolanmasına göz yumduğu şımarık kızı bir isyancıyla düşüp kalkıyorsa, adamın kendinden başka kimseyi suçlayamayacağı düşünülüyordu.

Salı öğleden sonra cinayetlere yönelik ilgi öylesine azaldı ki, Coriolanus ertesi günün kahvaltısı için patates so-yarken gelecek planları yapmaya başladı. Yapması gereken ilk şey Sejanus'u kaçma planından vazgeçirmektir. Barakada yaşanan olayın Sejanus'un ateşle oynadığını anlamasını sağladığını umuyordu. Çarşamba akşamı birlikte paspas yapacaklarından, bu onunla konuşmak için uygun bir zaman olabilirdi. Sejanus planından vazgeçmezse, onu

komutana ispiyonlamaktan başka seçeneği kalmayacaktı. Bu kararı vermenin rahatlığıyla patatesleri öylesine hızlı soydu ki işini erken tamamladı ve Cookie vardiyasının bitiminden yarım saat önce mutfaktan ayrılmasına izin verdi. Posta odasına uğradığında Pluribus'un bir kutu gönderdiğini gördü. Farklı enstrümanlar için birçok tel olan kutuda, bunlar için para ödemelerinin gerekmediğini söyleyen nazik bir not da vardı. Onlarla görüşmek yeniden güvenli olduğunda, Covey'lerin bu tellere ne kadar sevineceklerini düşünmek Coriolanus'u memnun etti. Ortalık bu şekilde yatışmaya devam ederse, belki bir-iki hafta içinde onları görebileceğini düşünüyordu.

Yemekhaneye giderken kendini eskisi gibi hissetmeye başlamıştı. Sağ günü kıymalı patates demekti. Yemekten önce birkaç dakikası olduğundan, en sonunda iyileşmeye başlayan isilik kabartıları için bir kutu daha ilaç almaya gitti. Klinikten çıkarken üsse ait bir ambulans kapının önünde durdu ve sedyeyle bir adam çıkarıldı. Kanla kaplı gömleği ölmüş olabileceğini gösteriyordu ama onu içeri taşırlarken adam kafasını çevirip gri gözlerini Coriolanus'a dikti. Bu Spruce'du. Kliniğin kapıları kapandığı için başka bir şey göremedi.

Bu haberi Sejanus'a ancak saatler sonra verebildi ama ikisi de bundan nasıl bir anlam çıkarmaları gerektiğini bilemiyordu. Spruce'un Barış Muhafızları'yla çatışmaya girdiği belliydi ama neden? Cinayetlerle ilgili olarak sorgulamak için muhafızlar mı onu bulmuştu? Kaçış planından haberdarlar mıydı? Satın alınan silahlarla ilgili bilgileri var mıydı? Artık tutuklu olan Spruce Barış Muhafızları'na ne anlatacaktı?

Çarşamba kahvaltıda Smiley haberi getirdi. Klinikte-

ki istihbarat kaynağı olan hemşire, yaraları çok ağır olan Spruce'un gece öldüğünü söylemişti. Hemşire emin değildi ama bu adamın cinayetlerle alakasının olduğu düşünülüyordu. Sabahı dalgın bir halde geçiren Coriolanus artık bir sonraki kötü haberi beklemeye başlamıştı. Bunun için çok beklemesi de gerekmedi. Öğle yemeği sırasında yemekhaneye giren askeri polis biriminden iki memur masalarına gelerek Sejanus'u tutukladılar. Sejanus tek kelime etmeden giderken Coriolanus şok olmuş yatakhane arkadaşları gibi görünmeye çalıştı ve Sejanus götürüldükten sonra, ortada bir yanlışlık olması gerektiğini söyledi.

Smiley'in başını çektiği yatakhane arkadaşları atış taliminde çavuşun karşısına dikildiler: "Sejanus o cinayetleri işlemiş olamaz. Bütün gece bizim yanımızdaydı."

"Gece boyunca hiç ayrılmadık," diye ekledi Sırık. Geceyi sızmış bir halde duvarın dibinde geçirmiş olan Sırık sanki etrafında ne olup bittiğinden haberdardı. Diğer çocuklar da ona arka çıktılar.

"Sadakatinizi takdir ediyorum," dedi çavuş. "Ama sanırım başka bir durum söz konusu."

Coriolanus ürperdi. Başka durum mu? Çavuş kaçış planını kastediyor olabilir miydi? Spruce planı itiraf etmiş olamazdı çünkü bunu açık etmesi en başta üste tutuklu olan kız kardeşinin başını yakardı. Hayır. Zevzek kuşunun Dr. Gaul'e ulaştığından ve sonucun da bu olduğundan emindi. Önce Spruce, ardından Sejanus tutuklanmıştı.

Sonraki iki gün karmaşayla geçti. Coriolanus kendine bunun Sejanus için en iyisi olduğunu söyleyerek içini rahatlatmaya çalışırken, gözaltı süresi uzatıldığından yatakhane arkadaşlarının Sejanus'u görmek için tüm talepleri reddediliyordu. Coriolanus her an Strabo Plinth'in hoverkraftıyla üs-

se inmesini bekliyordu. Sejanus'un serbest bırakılması için Barış Muhafızları'nın hava filosunu ücretsiz olarak modernleştirmeyi kabul ettikten sonra serseri mayın oğlunu alıp eve götürebilirdi. Ama babası Sejanus'un düştüğü durumdan haberdar mıydı? Burası, başınızı belaya soktuğunuzda ailenizi aradıkları Akademi değildi.

Umursamaz bir tavır takınarak, yaşlı bir askere telefonla evlerini aramaya izinlerinin olup olmadığını sordu. Evet, yılda iki kez aileni arayabiliyordun ama bunun için öncelikle altı ayı doldurman gerekiyordu. Bu nedenle acemiler tüm haberleşmelerini posta yoluyla gerçekleştirmek zorundaydı. Sejanus'un ne kadar gözaltında tutulacağını bilmediğinden, anacığa, hiç detaya girmeden Sejanus'un başının belada olduğunu ve Strabo'nun birkaç telefon görüşmesi yapmak isteyebileceğini bildirdiği kısa bir not yazdı. Cuma sabahı uyanır uyanmaz posta odasına koşturdu ama nöbetçiler dışında üsteki tüm personelin derhal oditoryumda toplanmasını duyuran anons nedeniyle notu gönderemedi den yolunu değiştirmek zorunda kaldı.

Oditoryumda, üs komutanı o öğleden sonra aralarından birinin vatana ihanet suçuyla asılacağını duyurdu. Bu kişi Sejanus Plinth'ti.

Gerçek gibi değildi. Kâbustu. Sabah taliminde, Coriolanus kendini görünmeyen ipler tarafından sağa sola çekilen bir kukla gibi hissetti. Talim sona erdiğinde çavuş Coriolanus'a bir adım öne çıkmasını söyledi ve tüm manganın (ve yatakhane arkadaşlarının) önünde ona safları doldurmak için Sejanus'un infazına katılacağını bildirdi.

Kışlaya döndüklerinde Coriolanus'un parmakları öylesine uyuşmuştu ki, her birinin üzerinde Başkent'in mührü olan üniformasının gümüş düğmelerini iliklerken bile zor-

landı. Savaş günlerinde bomba zamanında olduğu gibi, bacaklarını da doğru düzgün kontrol edemiyordu ama tüfeğini almak için silah deposuna gitmeyi başardı. Hiçbirini tanımadığı diğer Barış Muhafızları kamyonunda ondan uzak durmaya çalıştılar. Az sonra asılacak vatan haininin dostu olmakla damgalandığının farkındaydı.

Arlo'nun infazında olduğu gibi darağacının yan tarafındaki mangada durması emredilen Coriolanus, alanda toplanan huzursuz kalabalığı gördüğünde bunu anlamlandıramadı. Sejanus 12. Mıntıka'da geçirdiği birkaç hafta içinde halkın desteğini alacak kadar tanınmış olamazdı. Ama Barış Muhafızları'nın minibüsü gelip de arkasından zincirlenmiş bir halde Sejanus'la birlikte Lil çıkarıldığında bunun nedenini anladı. Kızı gördükleri anda insanlar adını haykırmaya başladılar.

Madenlerde geçen zorlu yılların sertleştirdiği eski bir asker olan Arlo infazdan önce, en azından kalabalığın içinde Lil'in sesini duyana kadar soğukkanlılığını korumayı başarmıştı. Ama yaşadıkları dehşetle zayıf düşmüş olan Sejanus'la Lil oldukları yaştan çok daha genç görünüyorlardı. Sanki darağacına iki masum çocuk sürükleniyordu. Herhalde bu acıklı sahneyi zihinlerinden silmek için geceyi beyaz şeytan içerek geçirecek olan asık suratlı iki Barış Muhafızı, titreyen bacakları vücudunu taşıyamıyormuş gibi görünen Lil'i darağacına doğru itti.

Darağacının altındaki platforma çıkarken Sejanus'la göz göze geldiği kısacık anda, Coriolanus asılmaya götürülen genç bir adam değil, ellerinde sakız paketleriyle oyun alanında dikilen sekiz yaşında bir çocuk gördü. Ama bu çocuk çok, çok daha fazla korkuyordu. Dudaklarının hareketinden Coryo dediğini anladığı Sejanus'un yüzü acıyla çar-

pıldı. Ama Sejanus'un ondan yardım mı istediğinden, yoksa ihanetini yüzüne mi vurduğundan emin olamadı.

Muhafızlar hükümlüleri platformdaki kapakların üzerine getirdiler. Bir başka muhafız da suçlarını ekumaya başladı ama kalabalıktan yükselen öfke dolu sesler nedeniyle Coriolanus yalnızca *ihamet* kelimesini duyabildi. Muhafızlar ilnikleri çocukların boyunlarına geçirirken gözlerini kaçıran Coriolanus, kendini bir anda Lucy Gray'in kaskatı suratına bakarken buldu. Üzerinde eski, gri bir elbiseyle darağacına yakın bir yerden Sejanus'u izleyen kızın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Trampetler çalmaya başladığında gözlerini kapatan Coriolanus sesleri de kesebilmeyi isterdi. Ama her şeyi duydu. Sejanus'un haykırışını, platform kapaklarının açılışını ve Sejanus'un dudaklarından çıkan son kelimeyi tekrarlamaya başlayan zevzek kuşlarını...

"Ana! Ana! Ana! Ana! Ana!"

Coriolanus infazın ardından üsse dönerlerken kamyon-
da ifadesiz bir suratla, tek kelime etmeden oturdu. Silahı-
nı teslim edip kışlaya yürürken insanların ona baktığının
farkındaydı. Sejanus'un arkadaşı ya da en azından onunla
aynı mangadan olduğu biliniyordu. Belki de kendini kay-
betmesini, bağırıp çağırmasını bekliyorlardı ama onlara
bu tatmini yaşatmayacaktı. Yatakhaneye girip yalnız kal-
dığında Barış Muhafızı üniformasını yavaşça çıkardı, üni-
formanın her parçasını büyük bir dikkatle asıp kırıksıklık-
ları parmaklarıyla düzeltti. Artık insanların gözü üzerinde
olmadığından vücudunun sönmesine izin verdi, omuzları
bitkinlikle düştü. Sabahtan beri boğazından geçen tek şey
birkaç damla elma suyu olmuştu. Atış talimindeki manga-
sına katılabilecek, yatakhane arkadaşlarının karşısına çı-
kabilecek gücü yoktu. Zaten elleri de tüfek tutamayacağı
kadar titriyordu. Boğucu bir sıcaklığın hâkim olduğu yatak-
hanede iç çamaşırlarıyla Sırık'ın yatağına oturup olacak
bir sonraki şeyi beklemeye başladı.

Artık yalnızca zaman meselesiydi. Onu tutuklamalarını

beklemeden kendisi mi teslim olmalıydı? Belki Spruce ama daha büyük ihtimalle Sejanus, Hob'un arkasındaki barakada işlenen cinayetleri tüm detaylarıyla anlatmış olabirdi. Kimse konuşmamış olsa bile, bir yerlerde DNA'sıyla kaplı bir Barış Muhafızı tüfeği vardı. Spruce muhtemelen Lil'i üstten kurtarmak için, kaçmak yerine mıntıkada saklanmayı tercih etmişti. Yani cinayet silahları da 12. Mıntıka'daydı. Şu anda Mayfair'i öldürenin Spruce olduğunu kanıtlamak için tüfeği inceliyor olabilirlerdi ve katilin aslında kendi içlerinden biri, acemi Barış Muhafızı Coriolanus Snow olduğunu anlamaları an meselesiydi. En yakın arkadaşını ispiyonlayıp darağacına yollayan insan.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bobbin'le Mayfair'i nasıl öldürdüyse, Sejanus'u da öldürmüştü. Onu kardeşi olarak gören çocuğu öldürmüştü. Ama yaptığı alçaklık üzerine çöküp onu felç etmek üzereyken bile cılız bir ses duyuyordu. *Başka ne seçeneğin vardı ki?* Ne seçeneği? Seçeneği falan yoktu. Sejanus kendini yok etmeye kararlıydı ve Coriolanus da onunla çocuğun asıldığı ağacın altında görevlendirildiği ana kadar savrulmuştu.

Mantıklı düşünmeye çalıştı. Kendisi olmasaydı, Sejanus arenada ölecekti. Oradan kaçmaya çalışırlarken bile onları öldürmek için canlarını dişlerine takan haraçların kurbanı olacaktı. Teknik olarak, onu arenadan kurtararak Sejanus'a ikinci bir şans, kendini toparlaması için bir fırsat vermişti. Ama Sejanus bunu yapmamış, kendini toparlamamıştı. Yapamazdı. Yapmak istemiyordu. Sejanus, Sejanus'tu. Belki de gerçekten onun için en iyisi kuzeydeki yabani topraklar olurdu. Zavallı Sejanus. Zavallı, hassas, budala, ölü Sejanus.

Sejanus'un dolabına gidip kişisel eşyalarının olduğu ku-

tuyu çıkardı ve yere oturup içindekileri önüne dizdi. Kutuda daha önce gördüğü şeylere peçeteye sarılmış, ev yapımı iki kurabiye eklenmişti. Kurabiyelerden birini açıp bir ısı- rık aldı. Neden yapmasını ki? Şeker diline yayılırken bey- ninde görüntüler çıktı. Hayvanat bahçesinde elinde sand- viçle Sejanus. Dr. Gaul'e karşı çıkan Sejanus. Üsse yürür- lerken ona sarılan Sejanus. Darağacında sallanan...

"Ana! Ana! Ana! Ana! Ana!"

Birden öğürmeye başlayıp ağzındaki kurabiyeyle bir- likte midesindeki elma suyunu kustu. Üzeri kusmuğuyla kaplanırken ağlamaya başladı. Sırtını dolaplara dayayıp bacaklarını göğsüne çekti. Çirkin, şiddetli hıçkırıklarla bü- tün vücudu sarsılıyordu. Sejanus için, zavallı anacığı için, kendini ona adanmış tatlı Tigris için ve sanrılar âleminde yaşayan Büyükhanım için ağladı. Ve kendisi için ağladı. Çünkü her an o da ölebilirdi. Boynuna ilmik geçirilmiş gi- bi, dehşet içinde, hızlı nefesler almaya başladı. Ölmek is- temiyordu! Dudaklarından dökülecek son kelimeleri tek- rarlayacak o mutant kuşların olduğu arazide ölmek iste- miyordu! Öyle bir anda insan kim bilir nasıl delice şeyler söylerdi? Ölüp gidecek, zevzek kuşları son sözlerini tekrar edecek ve alaycı kuşlar bunu bir ölüm şarkısına dönüştü- recekti!

Beş dakika kadar sonra gözyaşları kesildi. Başparma- ğını Sejanus'un kutusundan çıkan mermer kalbin üzerine bastırarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ölümü bir er- kek gibi karşılamaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bir asker gibi. Bir Snow gibi. Kaderini kabul ettiğinden, ha- yatıyla ilgili son düzenlemeleri yapması gerektiğini his- setti. Sevdikleri için elinden gelen neyse yapabilmek isti- yordu. Sejanus'un gümüş diploma çerçevesini açıp kaçak

silahların satın alınmasından sonra kalan az miktardaki parayı aldı. Sejanus'un Başkent'ten getirdiği krem rengi zarif zarflardan birini alıp parayı içine koydu ve üzerine Snow'ların ev adresini yazdı. Ardından Sejanus'un eşyalarını düzenli bir şekilde kutuya koyup dolabına kaldırdı. Şimdi? Hayatının tek aşkı Lucy Gray'i düşünmeye başladı. Ona da kendini hatırlatacak bir şey bırakmak istiyordu. Kendi kutusunu karıştırıp içinden turuncu şalı çıkardı. Çünkü Covey'ler renkli şeyleri severlerdi ve en çok da Lucy Gray severdi. Bu şalı ona nasıl ulaştıracağını bilemiyordu ama pazar gününe kadar hayatta kalabilirse, belki de üstten çıkmanın bir yolunu bulup onu son kez görebilirdi. Düzgün bir şekilde katladığı şalı Pluribus'un gönderdiği tellerin olduğu kutuya koydu. Yüzündeki gözyaşlarıyla sümüşü sildikten sonra giyindi ve parayı Tigris'e göndermek için posta odasına gitti.

Akşam yemeğinde berbat haldeki yatakhane arkadaşlarına fısıltıyla, gördüklerini yumuşatmaya çalışarak infazı anlattı. "Hemen öldüğünü düşünüyorum. Hiç acı hissetmemiş olmalı."

"Böyle bir şey yaptığına hâlâ inanamıyorum," dedi Smiley.

Sırık'ın sesi titriyordu. "Umarım bizim de bu işin içinde olduğumuzu düşünmüyorlardır."

"Mıntıkali olduğumuz için yalnızca Bug'la beni isyancı sempatizanı olmakla suçlayabilirler," dedi Smiley. "Sen neden endişeleniyorsun ki? Siz Başkentlisiniz."

"Sejanus da Başkentliydi," dedi Sırık.

"Ama aslında değildi. Her zaman 2. Mıntika'dan nasıl konuştuğunu bilmiyor musunuz?" dedi Bug.

"Evet, Başkentli olduğu söylenemezdi," dedi Coriolanus.

Coriolanus akşamı boş hapisanede nöbette geçirdi. Nöbetin ardından ölü gibi uyudu. Ölülerin arasına katılmasına çok az kaldığından bu şaşırtıcı değildi. Sabah talimini otomatik hareketlerle geçirdikten sonra öğle yemeği biterken Hoff'un yaveri gelip onu takip etmesini söylediğinde neredeyse rahatladığını hissetti. Askeri polisin Sejanus'u tutuklayışı gibi dramatik bir sahne yaşanmadı. Askerlere her şeyin yeniden normale döndüğünü hissettirmek istediklerinden en doğru yol buydu. Herhalde komutanın odasından dosdoğru hapishaneye götürülecekti. Darağacını beklerken son saatlerinde tutunmak için annesinin gül kokulu tozunun yanında olmasını isterdi.

Gösterişli olmasa da komutanın odası üste gördüğü her yerden daha güzeldi. Hoff'un çalışma masasının karşısındaki deri sandalyeye oturması söylendiğinde, en azından ölüm cezasının kendisine haysiyetli bir şekilde bildirileceğine memnun oldu. *Bir Snow olduğunu unutma*, diye düşündü. *Haysiyetini kaybetmeden bitir bu hayatı.*

Komutanın çıkmasını söylediği yaver kapıyı arkasından kapatarak odayı terk etti. Hoff koltuğuna yaslanıp uzunca bir süre Coriolanus'a baktı. "Senin için yoğun bir hafta oldu."

"Evet, efendim." Adamın bir an önce sorguya geçmesini istiyordu. Kedi-fare oyunu oynayamayacak kadar yorgundu.

"Yoğun bir hafta," diye tekrar etti Hoff. "Başkent'teyken çok başarılı bir öğrenci olduğumu duydum."

Komutanın bunu kimden duymuş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Sejanus mu söyledi acaba diye düşünmeden edemedi. Gerçi bunun önemi yoktu. "Çok naziksiniz, efendim."

Komutan gülmüştü. "Aynı zamanda alçak gönüllüydü müşün."

Beni tutukla da bitsin bu işkence be adam! diye düşündü Coriolanus. Nasıl da büyük bir hayal kırıklığına dönüştüğünün uzun hikâyesini dinlemeye hiç ihtiyacı yoktu.

"Sejanus Plinth'le de yakın arkadaş olduğunu söylediler."

Başlıyoruz işte. Anlamsız inkârlarla bu süreci uzatmak yerine neden biraz hızlanmıyorlardı? "Arkadaştan da fazlasıydık. Kardeş gibiydik."

Hoff anlayışlı bir ifadeyle ona baktı. "O halde gösterdiğin fedakârlık için Başkent'in sana minnettar olduğunu söylemem gerekiyor."

Bir dakika! Ne? Coriolanus'un kafası karışmıştı. "Efendim?"

"Dr. Gaul zevzek kuşuyla gönderdiğin mesajı aldı," diye açıkladı Hoff. "Bana böyle bir mesajı Başkent'e göndermenin senin için hiç kolay bir karar olmadığını söyledi. Başkent'e sadakatini göstermek için kişisel olarak büyük bir bedel ödemişsin."

Demek ki cezası şimdilik ertelenecekti. DNA'sını taşıyan silah henüz bulunmamıştı. Onu şu anda yalnızca ciddi bir kişisel çatışma içine düşmüş Başkentli bir kahraman olarak görüyorlardı. Doğru yoldan çıkmasına engel olamadığı arkadaşının yasını tutan genç bir adam gibi yüzüne kederli bir ifade oturttu. "Sejanus kötü bir çocuk değildi. Yalnızca... kafası karışık."

"Sana katılıyorum. Ama korkarım düşmanla iş birliği yapmak göz ardı edemeyeceğimiz bir suç." Hoff düşünceli bir halde duraksadı. "Sejanus'un cinayetlere de karışmış olabileceğini düşünüyor musun?"

Böyle bir düşünce bir an olsun aklından geçmemiş gi-

bi, Coriolanus'un gözleri büyüdü. "Cinayetler mi, efendim? Hob'da işlenen cinayetlerden mi bahsediyorsunuz?"

"Valinin kızı ve..." Komutan bir an önündeki kâğıtları karıştırdıktan sonra vazgeçti. "Ve işte diğer çocuk."

"Sanmıyorum, efendim. Siz bu olayların bağlantılı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Coriolanus, duydukları onu çok şaşırtmış gibi.

"Bilemiyorum. Aslında umurumda da değil. Genç adam isyancılarla birlikte kaçacaktı ve valinin kızı da onunla birlikteydi. Onları her kim öldürdüyse beni bir sürü işten kurtardı."

"Sejanus'un böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum. O kimsenin canını yakmak istemezdi. Aslına bakacak olursanız, doktor olmak istiyordu."

"Evet, çavuşunuz bunu söyledi. Yani sana isyancılara silah temin edeceğinden hiç bahsetmedi, öyle mi?"

"Silah mı? Böyle bir şeyden haberim yok. Sejanus nereden silah bulacak ki?" Coriolanus neredeyse bu sorgudan keyif almaya başlamıştı.

"Karaborsadan? Duyduğum kadarıyla, zengin bir aileden geliyormuş. Her neyse. Silahlar bulunmadığı takdirde bu olay da çözümsüz kalacak. Barış Muhafızları önümüzdeki birkaç gün boyunca Damar'ı arayacaklar. Dr. Gaul'le kararlaştırdığımız üzere, bu sırada kendi güvenliğinin için Sejanus konusundaki yardımını gizli tutmamız gerekiyor. İsyancıların seni hedef olarak belirlemelerini istemeyiz, öyle değil mi?"

"Benim de tercihim bu yönde olurdu, efendim. Verdiğim kararlar kendi içimde yüzleşmek zaten yeterince zor."

"Anlıyorum," dedi komutan. "Ama ülken için çok önemli bir şey yaptığını sakın unutma. Ve bu olayı geride bırak-

maya çalış.” Ardından, o sırada aklına gelmiş gibi, ekledi. “Bugün benim doğum günüm.”

“Evet, efendim. Partiniz için getirilen viskilerin taşınmasına yardımcı olmuştuk.”

“Doğum günlerim genellikle güzel geçer. Sen de biraz eğlenmeye çalış.” Komutan Hoff ayağa kalkıp elini uzattı.

Coriolanus da kalkıp adamın elini sıktı. “Elimden geleceğini yapacağım. Ve mutlu yıllar, efendim.”

Arkadaşlarının yanına döndüğünde, çocuklar komutanın onu neden çağırdığını merak ettiklerinden Coriolanus’u soru yağmuruna tuttular. “Sejanus’la bir geçmişimiz olduğunı öğrenmiş ve iyi olduğumdan emin olmak istemiş,” dedi Coriolanus.

Bunu duymak arkadaşlarının içini rahatlatırken, öğleden sonra programındaki değişiklik de Coriolanus’a biraz moral verdi. Atış taliminde hedefleri vurmaya çalışmak yerine darağacının çevresindeki zevzek kuşlarıyla alaycı kuşları avlayacaklardı. Sejanus’un son haykırışını da müziğe dönüştürmeleri bardağı taşıran son damlaydı.

Coriolanus gözü kararmış bir halde dallardaki alaycı kuşlara ateş etmeye başlayıp kısa sürede üç kuşu öldürdü. *Artık o kadar akıllı değilsiniz, değil mi?* diye düşünüyordu. Ne yazık ki, kısa bir süre sonra kuşların çoğu kaçarak atış menzilinin dışına çıktılar. Ama geri döneceklerdi. Daha önce onu asmazlarsa, Coriolanus da dönecekti.

Komutanın doğum günü nedeniyle, yemekhaneye gitmeden önce duş alıp temiz kamuflajlarını giydiler. Cookie akşam yemeğinde biftek, patates püresi, sos ve (konserve değil) taze bezelyeden oluşan şaşırtıcı ölçüde zarif bir mönü sundu. Her askere koca bir bardak bira verilirken, Hoff da devasa pastasını kesmek için yemekhaneye teşrif etti. Ye-

meğin ardından flamalar ve bayraklarla süslenen spor salonunda toplandılar. Viskinin su gibi aktığı akşam boyunca komutanın şerefine defalarca kadeh kaldırıldı ve salona getirilen mikrofonun başına geçen subaylar kısa konuşmalar yaptılar. Ama askerler salona sandalye yerleştirmeye başladığında Coriolanus eğlencenin bitmediğini anladı.

"Elbette," dedi subaylardan biri. "Bu gece için Hob'da çalan grubu tuttuk. Komutan onların müziğinden keyif alıyor."

Lucy Gray. Onu bir kez daha görebilmek için bu tek şansı olabiliyordu. Kışlaya koşup Pluribus'un gönderdiği enstrüman telleriyle şalın olduğu kutuyu aldı. Salona döndüğünde, ortalarda bir yerde oturan arkadaşlarının ona da sandalye tuttuklarını görse de arka tarafta kalmayı tercih etti. Kızı görmek için fırsat yakalarsa, askerlerin arasından çıkmakla uğraşmak istemiyordu. Salondaki ışıkların çoğu kapatılıp yalnızca mikrofonun durduğu alan aydınlık kaldığında askerler sessizleştiler. Bütün gözler, Covey'lerin Hob'da kullandıkları eski battaniyeyle kapatılmış soyunma odasının kapısında idi.

Geniş bir eteği olan sarı bir elbiseyle soyunma odasından çıkan Maude Ivory mikrofonun önüne konan sandığın üzerine sıçradı. "Selam millet! Bu gece özel bir gece ve siz de bunun nedenini biliyorsunuz! Bugün birinin doğum günü!"

Barış Muhafızları gürültülü bir alkışa başladılar. Maude Ivory eski bir doğum günü şarkısı söylemeye başladığında salondaki herkes ona katıldı:

Bugün doğum günü komutanımızın
Yılda bir kez seni selamlıyoruz
Bugün doğum günü komutanımızın
Sana nice yıllar diliyoruz

Şarkı bundan ibaretti ama salondakiler sözleri üç kere tekrarlarlarken Covey'ler de teker teker sahneye çıktılar. Lucy Gray arenada giydiği fırırlı gökkuşağı elbisesiyle soyunma odasından çıktığında Coriolanus'un nefesi kesildi. Herkes bu elbiseyi komutanın doğum günü şerefine giydiğini düşünüyordu ama Coriolanus bunun kendisi için olduğundan emindi. Lucy Gray elbiseyi aralarında zorunlu olarak açılan mesafede onunla iletişim kurmak için giymişti. Ona bu trajedide yalnız olmadığını hatırlattığı için kıza duyduğu sevgi kabarıp taşacak noktaya geldi. Gene arenadaydılar. Hayatta kalmak için savaşıyorlardı. Dünyaya karşı yalnızca ikisi vardı. Lucy Gray'in gözlerinin önünde idam edileceğini düşünmek onu mahvetse de kız hayatta kalacağı için memnundu. Çünkü Lucy Gray'in cinayet mahallinde olduğunu bilen tek kişi kendisiydi. Kız silahlara dokunmamıştı. Kendi başına ne gelirse gelsin, Lucy Gray'in ikisinin yerine de yaşayacağını bilmek içini rahatlatıyordu.

Covey'lerin her zamanki şarkılarını çaldıkları konserin ilk yarım saati boyunca gözlerini Lucy Gray'den alamadı. Ardından grup soyunma odasına girdi ve mikrofonun önünde Lucy Gray tek başına kaldı. Yüksek bir tabureye oturan kız, arenada yaptığı gibi eliyle hafifçe elbisesinin cebine vurdu. Yoksa bunu hayal mi etmişti? Hayır, bu Lucy Gray'in kendisini düşündüğünü göstermek için kullandığı sinyaldi. Aralarına fiziksel olarak mesafe girse bile birlikteydiler. Lucy Gray bilmediği bir şarkıya başlarken Coriolanus'un neredeyse kalbi duracaktı.

Herkes tertemiz doğar
Papatyalar gibi taze
Böyle kalmak kolay değildir

Dikenli çalılardan geçmekten
Ateşte yürümekten beterdir

Burası karanlık bir dünya
Burası korkutucu her an
Bazı darbeler aldığımdan
Şaşırtıcı değil temkinli olmam
Sana ihtiyacım var sevgilim
Sen yeni yağmış kar gibi temizsin

Hayır. Hayal etmiyordu. Şarkıda karın geçmesi doğru düşündüğünü gösteriyordu. Lucy Gray bu şarkıyı onun için yazmıştı.

Herkes kahraman olmak
Herkes kremalı pastayı kapmak ister
Hayallere dalmak değil, eylemdir
Başarmak hiç kolay değildir
Değişmek için zaman gerekir
Keçi sütünün tereyağı
Buzların eriyip su olması için zaman

Dünya gözlerini kapatıyor
Çocuklar öldürülürken
Sense vazgeçmiyorsun denemekten
Ben toza dönüşürken
Bu yüzden benimsin sevgilim
Sen yeni yağmış kar gibi temizsin

Coriolanus'un gözleri doldu. Belki o darağacında sallanacaktı ama onun iyi bir insan olduğunu bilen Lucy Gray

de orada olacaktı. Coriolanus sahtekârlık yapan ya da ar-
kadaşına ihanet eden bir canavar değil, imkânınız şartlar-
da soylu kalmaya çalışan biriydi. Oyunlar'da onun hayat-
ta kalmasını sağlamak için her şeyini tehlikeye atan biri.
Onu Mayfair'den korumak için bir kez daha her şeyi riske
atan biri. Lucy Gray'in kahramanıydı o.

Soğuk ve tertemizsin, değiyorsun tenime
Örtüyorsun üzerimi, işliyorsun kalbime

Coriolanus onun kalbine işlemişti.

Beni tanıdıklarını sanıyorlar
Yaftalıyor, uyduruyorlar
Biliyorsun yalan söylediklerini
Sen gördün gerçek benliğimi

Bu dünya zalim, bela sarmış her yeri
Sense bir neden istedin benden
Etrafımı sarmışken yirmi üçü birden
Bu yüzden sana güveniyorum sevgilim
Sen yeni yağmış kar gibi temizsin

Coriolanus'un aklında biraz şüphe kalmışsa bile, artık
emindi. Yirmi üç neden. Oyunlar'da Lucy Gray'in hayatta
kalması için aşması gereken haraçların sayısı yirmi üçtü.
Bütün bunlar Coriolanus sayesinde olmuştu.

Bu yüzden sana güveniyorum sevgilim
Sen yeni yağmış kar gibi temizsin

Güven. İhtiyaçtan önce, sevgiden önce, güven geliyordu. Bu kızın en çok değer verdiği şeydi güven. Ve kendisi, Coriolanus Snow, Lucy Gray'in güvendiği kişiydi.

Askerler alkışa başladıklarında Coriolanus elindeki kutuyu sımsıkı tutarak olduğu yerde durmaya devam etti. Alkışa katılmayı akıl edemeyecek kadar duygulanmıştı. Covey'ler yeniden sahneye çıkarlarken Lucy Gray de perdenin ardında kayboldu. Maude Ivory sandığını mikrofonun önüne geri çekti ve grup yeni bir şarkıya başladı.

Hayatın karanlık ve belalı bir tarafı var
Ama aydınlık ve güneşli bir tarafı da

Coriolanus şarkıyı hatırlamıştı. O gece Hob'un arkasında cinayetler işlenirken Maude Ivory bu şarkıyı söylüyordu. Lucy Gray dışında tüm grup sahnede olduğundan bu onun için bir fırsattı. Dikkat çekmemeye çalışarak yandaki kapıdan dışarı çıktı ve salonun etrafından koşarak soyunma odasına gitti. Lucy Gray onu bekliyormuş gibi, tıklattığı anda kapı açıldı ve kız kendini Coriolanus'un kollarına attı. Bir an için birbirlerine sarılmış bir halde durdular. Ama zaman değerliydi.

"Sejanus için çok üzgünüm. Sen iyi misin?" diye sordu Lucy Gray, soluk soluğa.

Sejanus'un idamında Coriolanus'un rolünü bilmiyordu. "Hiç iyi değilim. Ama hâlâ buradayım. En azından şimdilik."

Lucy Gray, Coriolanus'un yüzüne bakmak için biraz geriye çekildi. "Ne oldu? Lil'i kaçırmak için Sejanus'un onlara yardım ettiğini nasıl öğrenmişler?"

"Bilmiyorum. Sanırım biri ona ihanet etti."

Lucy Gray hiç tereddüt etmeden, "Spruce," dedi.

“Olabilir.” Coriolanus kızın yanağına dokundu. “Sen nasılsın?”

“Berbat. Her şey kâbus gibi. Onun o şekilde öldüğünü görmek... o geceden sonra olan her şey... Mayfair'i beni korumak için öldürdüğünü biliyorum. Beni ve diğer Covey'leri.” Kız alnını Coriolanus'un göğsüne dayadı. “Bunun için sana asla teşekkür edemeyeceğim.”

Kızın saçlarını okşadı. “O artık yok. Sen de güvendesin.”

“Pek sayılmaz.” Lucy Gray gergin bir halde odada volta atmaya başladı. “Vali... beni rahat bırakmıyor. Kızını benim öldürdüğümü sanıyor. Hem kızını hem de Billy Taupe'u benim öldürdüğümden emin. Arabasını evimizin önüne çekip saatlerce orada oturuyor. Barış Muhafızları şu ana kadar üç kere bizi sorgudan geçirdiler. Muhafızlar, beni tutuklamaları için valinin onlara baskı yaptığını söylüyor. Kızının ölümünün bedelini bana muhafızlar ödetmezse, bunu kendisi yapacak.”

Bu çok kötüydü. “Muhafızlar sana ne yapmanı söylediler?”

“Ondan uzak durmamı. Ama evimin önünde beklerken ondan nasıl uzak durabilirim? Mayfair o adamın her şeyiydi. Ben ölene kadar huzur bulacağını sanmıyorum. Artık diğer Covey'leri de tehdit etmeye başladı. Ben... ben kaçacağım.”

“Ne? Nereye?”

“Sanırım kuzeye. Billy Taupe'la diğerlerinin konuştuğu gibi. Burada kalırsam o adamın beni öldürmenin bir yolunu bulacağına eminim. Yol için erzak toplamaya başladım. Kuzeye gidebilirimsem hayatta kalabilirim.” Kendini bir kez daha Coriolanus'un kollarına attı. “En azından sana veda edebildim.”

Kaçmak. Lucy Gray bunu gerçekten yapacaktı. Yabani topraklarda şansını deneyecekti. Ancak kesin bir ölüm teh-

likesinin bu kıza böyle bir şey yaptırabileceğini biliyordu. Günlerdir ilk defa, darağacından kurtulmanın bir yolunun olabileceğini gördü. “Vedalaşmıyoruz. Ben de seninle geliyorum.”

“Gelemezsin. Buna izin veremem. Hayatını tehlikeye atmış olursun.”

Coriolanus güldü. “Hayatımı tehlikeye atmak mı? Şu anda hayatım, ne zaman silahları bulup Mayfair’i benim öldürdüğümü anlayacaklarını düşünerek geçiyor. Bugünlerde Damar’ı karış karış arıyorlar. O silahlar her an bir yerlerden çıkabilir. Birlikte gideceğiz.”

Lucy Gray buna inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Sen ciddi misin?”

“Yarın gidiyoruz. Celladın bir adım önünde olmamız lazım.”

“Ve valinin,” diye ekledi kız. “En sonunda ondan, 12. Mıntıka’dan, Başkent’ten, her şeyden kurtulacağız. Yarın. Tan vaktinde.”

“Yarın tan vaktinde,” dedi Coriolanus. Enstrüman tellerinin olduğu kutuyu kızın ellerine tutuşturdu. “Pluribus’tan hediye. Şal da benden. Birileri ortalıkta olmadığımı fark edip şüphelenmeden gitsem iyi olur.” İhtirasla dolu son bir öpücük için kızı kendine çekti. “Gene yalnızca ikimiz olacağız.”

“Yalnızca ikimiz,” dedi Lucy Gray, mutlulukla ışıldayan bir yüzle.

Coriolanus soyunma odasından çıkıp koşarak salona döndü.

Her günü yeni bir umut şarkısıyla karşılayalım
Zorlu zamanları aşmak için

Coriolanus yaşamakla kalmayacaktı. Gölde geçirdikleri gün gibi, Lucy Gray'le birlikte yaşayacaktı. O pazar günü yedikleri taze balığın tadını, havanın güzelliğini, canının istediğini yapma özgürlüğünü düşündü. Doğanın istediği gibi. Kimseye hesap vermek zorunda değildi. Dünyanın baskıcı beklentilerinden sonsuza kadar kurtulabilirdi.

Güvenelim her zaman yarınlara
Tutması için bizi güvende ve bir arada

Spor salonuna girdi ve şarkının son kıtasında yerine geçti.

Güneşli tarafta kal, her zaman güneşli tarafta kal
Hayatın güneşli tarafında kal
Hayatın güneşli tarafında kalırsak
Bize her gün yardımcı olacak, yolumuzu aydınlatacak
Evet efendim, hayatın güneşli tarafında kalacağız

Coriolanus'un aklı hızla çalışıyordu. Lucy Gray anlaşıl-
maz sözleri olan şarkılardan biri için sahnede Covey'lere
katılırken, o da hayatın karşısına çıkardığı son fırsatı dü-
şünmeye başladı. Lucy Gray'le birlikte yabancı dünyaya ka-
çacaktı. Bu delilikti. Ama neden olmayacaktı ki? Hayat-
ta kalmak için tutunabileceği tek şey buydu ve buna bü-
tün gücüyle tutunmaya kararlıydı. Ertesi gün pazardı. Ya-
ni izin günüydü. Yemekhanenin açıldığı sabah altıda kah-
valtısını yapıp yola çıkmalıydı (bu kahvaltı medeniyetteki
son yemeği olacaktı). Bu gece içilen viskilerden sonra ya-
takhane arkadaşları derin uykuda olurlardı. Üsten çıkma-
nın bir yolunu bulması gerekiyordu. Tellerden geçebilirdi!

Spruce'un jeneratörün arkasındaki zayıf nokta konusunda doğruyu söylediğini umuyordu. Üsten çıktıktan sonra doğru Lucy Gray'e gidecek ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde muntikadan kaçacaklardı.

Ama Lucy Gray'i almak için evine gitmesi doğru muydu? Bütün Covey'ler oradayken? Hatta vali bile orada olabilirdi. Yoksa kız Çayır'da buluşacaklarını mı kastetmişti? Coriolanus bunları düşünürken şarkı bitti ve Lucy Gray bir kez daha gitarıyla tabureye oturdu.

"Az kalsın unuttuyordum. Aranızdan birine bu şarkıyı söyleyeceğime söz vermiştim." Lucy Gray bir kez daha, hiç düşünmeden, eliyle hafifçe elbisesinin cebine vurdu. Ve Coriolanus ilk kez Çayır'da ona doğru yürürken üzerinde çalıştığı şarkıyı söylemeye başladı.

Geliyor musun,
Geliyor musun o ağaca
Üç kişiyi öldürdü dedikleri adamın asıldığı
Tuhaf şeyler oldu orada
Daha tuhaf olmazdı ashında
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Darağacı Billy Taupe'la eski buluşma yeri. Lucy Gray onunla darağacında buluşmasını istiyordu.

Geliyor musun
Geliyor musun o ağaca
Ölü adamın, kaçması için haykırdığı âşık olduğu kadına
Tuhaf şeyler oldu orada
Daha tuhaf olmazdı ashında
Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Lucy Gray'le, kızın eski sevgilisiyle buluştuğu randevu noktasında buluşmayı tercih etmezdi ama bunun, onu evden almaktan çok daha güvenli olduğu da ortadaydı. Pazar günü darağacında hiç kimse olmazdı. Her neyse. Zaten artık Billy Taupe yüzünden endişelenmesine de gerek yoktu. Lucy Gray'in nefes alıp şarkıya devam ettiğini fark etti. Yeni sözler yazmış olmalıydı.

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

İkimizin de özgür olması için, kaçmanı söylediğim sana

Tuhaf şeyler oldu orada

Daha tuhaf olmazdı aslında

Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Bu kız kimden bahsediyordu? İkisinin de özgür olması için ona darağacına gelmesini söyleyen Billy Taupe muydu? Yoksa bu gece onunla kaçmayı konuşan kendinden mi bahsediyordu?

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

Boynunda ipten bir kolyeyle duracağın yanımda

Tuhaf şeyler oldu orada

Daha tuhaf olmazdı aslında

Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Şimdi anlamıştı. Şarkıda konuşan kişi Billy Taupe'tu ve şarkıyı Lucy Gray'e söylüyordu. Billy Taupe Arlo'nun asılmasına tanıklık etmiş, kuşların adamın son sözlerini tekrarladığını duymuş, birlikte kaçmaları için Lucy Gray'e

yalvarmış ve reddedildiğinde, kızın onsuz bir hayat yaşaması yerine onunla kendini asmasını istemişti. Coriolanus bunun son Billy Taupe şarkısı olduğunu umuyordu. Söylenecek başka ne kalmıştı? Gerçi artık bunun da önemi yoktu. Bu Billy Taupe'un şarkısı olabilirdi ama Lucy Gray şarkıyı Coriolanus'a söylüyordu. Kar tepeye düşerdi.

Covey'ler birkaç şarkı daha çaldıktan sonra Lucy Gray, "Babamın dediği gibi, tan vaktinde onlarla uyanmak istiyorsan akşam da kuşlarla birlikte yatacaksın," dedi. "Bu gece bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Komutan Hoff için bir kez daha iyi dileklerde bulunmaya ne dersiniz?" Spor salonunu dolduran sarhoş askerler komutanları için son bir kez haykırdılar. "Mutlu yıllar!"

Covey'ler izleyicileri selamlayıp sahneyi terk ederken, Coriolanus da Bug'la birlikte, ayakta duramayacak kadar sarhoş olan Sırık'ı kışlaya götürdü. Yatakhaneye adım attıkları sırada ışıklar söndürüldüğü için yataklarına karanlıkta girmek zorunda kaldılar. Arkadaşları kafalarını yastığa koyar koymaz uykuya dalarken, Coriolanus kaçış planının üzerinden geçmeye başladı. Aslında bu plan için çok fazla şey gerekmiyordu. Yalnızca kendisi, sırtındaki kıyafetleri, cebinde birkaç hatıra eşyası ve bolca şans.

Tan vaktinde uyanıp kamuflajını giydikten sonra ceplerine ikişer iç çamaşırıyla çorap sıkıştırdı. Annesinin gül kokulu tozunu, babasının pusulasını ve üç aile fotoğrafı alıp bunları da ceplerine yerleştirdi. Son olarak, yastığıyla battaniyesini hâlâ uyuyormuş gibi bir görüntü verecek şekilde ayarlayıp üzerine yatak örtüsünü örttü. Arkadaşları horlarken odaya son bir kez baktı. Acaba bu çocukları özelecek miydi?

Birkaç erkenciyle birlikte kahvaltıda verilen ekmek ka-

dayısını yerken, bu sabah Lucy Gray'in en sevdiği tatlının çıkmasını yolculukları için olumlu bir işaret olarak aldı. Kıza da biraz götürebilmek isterdi ama cepleri patlayacak kadar dolmuştu ve yemekhanede de peçeto kullanılmıyordu. Elma suyunu kafasına dikip elinin tersiyle ağzını sildikten sonra tepsisini bıraktı ve dosdoğru jeneratöre gitmeyi düşünerek dışarı çıktı.

Gün ışığına adım attığı anda iki muhafız yanına geldi. Yaver değil, silahlı muhafızlardı. "Coriolanus Snow, Komutanın odasına çağrılıyorsun."

Vücudundan bir adrenalin dalgası geçerken şakaklarının zonkladığını hissetti. Bu olamazdı. Tam özgürlüğüne kavuşacakken, Lucy Gray'le yeni bir hayatın eşiğinde dururken, onu tutuklamaya gelmiş olamazlardı. Gözleri yemekhaneden yüz metre ilerideki jeneratöre kaydı. Antrenmanlı olmasına rağmen oraya yakalanmadan ulaşamazdı. *Yalnızca beş dakikaya daha ihtiyacım var*, diye yalvardı evrene. *Hatta iki dakika bile yeter*. Evren Coriolanus'u duymazdan geldi.

Omuzlarını geriye atıp, yanında muhafızlarla komutanın odasına doğru yürüdü. Kaderiyle yüzleşmeye hazırды. Odaya girdiğinde Komutan Hoff ayağa kalkıp Coriolanus'a asker selamı verdi. "Coriolanus Snow, seni ilk kutlayan kişi olmak isterim. Subay okuluna gitmek için yarın buradan ayrılıyorsun."

Coriolanus donakalmıştı. Muhafızlar gülerek sırtına vururlarken ne diyeceğini bilemiyordu. “Ben... ben...”

“Bu testi geçen en genç kişi oldun,” dedi Hoff. “Normalde subaylık eğitimini burada alacaktın ama testte elde ettiğin yüksek puan nedeniyle 2. Mıntıka’daki seçkin bir subaylık programına katılmana karar verildi. Seni uğurlamak zorunda olduğumuz için üzgünüz.”

Oraya gidebilmeyi ne kadar isterdi! 2. Mıntıka Başkent’ten çok uzak değildi. Kendini gösterebileceği ve yeniden yaşamaya değer bir hayata ulaşabileceği *seçkin* bir subay okuluna gidebilirdi! Bu, güce ulaşmak için üniversitenin sunabileceğinden daha iyi bir yol bile olabilirdi. Ama üzerinde adının yazılı olduğu bir cinayet silahı vardı. Tıpkı mendilde olduğu gibi, bu silahın üzerindeki DNA’sı da suçlu bulunması için yeterliydi. Üzücü, hatta trajik bir şekilde, 12. Mıntıka’da bir saat bile kalması onun için çok tehlikeliydi. İçi yansa da her şey yolundaymış gibi davrandı.

“Ne zaman gitmem gerekiyor?”

“Yarın sabah erkenden buraya inecek bir hoverkraft-

la gideceksin. Bugün izinlisin. Yani, öyle olduğunu sanıyorum. Eşyalarını toplar, diğerleriyle vedalaşırsın." Komutan iki gün içinde ikinci kez Coriolanus'un elini sıktı. "Senden büyük başarılar bekliyoruz."

Komutana teşekkür edip dışarı çıktığında, bir an durup seçeneklerini düşündü. Ama seçeneği yoktu. Kendinden nefret ederek, Sejanus Plinth'ten ise daha da nefret ederek, jeneratöre doğru yürümeye başladı. Şu anda yakalanabilecek olmasını neredeyse hiç umursamıyordu. Parlak bir geleceğe uzanan ikinci bir şans elde etmek ve bu şansın ellerinden alınması nasıl da büyük bir hayal kırıklığıydı! Odaklanabilmek için kendine darağacını ve son sözlerini tekrarlayacak zevzek kuşlarını hatırlatmak zorunda kaldı. Barış Muhafızları'ndan kaçmak üzereydi. Buradan kurtulması gerekiyordu.

Jeneratör binasına ulaştığında omzunun üzerinden arkasına baktı ama üs hâlâ uykuda olduğundan ortalıkta kimse yoktu. Binanın arkasına dolanıp telleri incelediğinde geçebileceği bir aralık bulamadı. Parmaklarını tellere geçirip öfkeyle salladı. Bunu yaptığı anda tellerin altındaki bir kısmın destek direğinden kurtularak gevşediğini fark etti. Sıkışarak geçebileceği kadar bir aralık açılmıştı. Dışarı çıktığında yeniden temkinli bir ruh haline büründü. Üssün arkasından dolanıp ağaçlık bir alana girdi ve bir süre sonra darağacına giden yola çıkıp kamyonların kullandığı güzergâhı takip etmeye başladı. Hızlı yürüse de dikkat çekmemek için adımlarını kontrol etmeye çalışıyordu. Gerçi sıcak bir pazar sabahının bu kadar erken saatinde etrafta in cin top oynuyordu. Madencilerle muhafızların uyanmasına daha saatler vardı.

Birkaç kilometrelik yürüyüşün ardından kasvetli ara-

ziye ulaşır darağacına doğru koşmaya başladı. Ağaçların onu gizlemesi için bir an önce ormana girmek istiyordu. Lucy Gray ortalıkta değildi. Dalların altından geçerken kızın mesajını yanlış yorumlayıp yorumlamadığını düşündü. Yoksa Damar'a mı gitmesi gerekiyordu? Ama turuncu bir şey gözüne çarptığında o tarafa yöneldi ve ağaçların arasındaki açıklık bir alana çıktı. İşte oradaydı. Küçük bir yük arabasından bohçalarını indiriyordu. Şalı çekici bir şekilde başına sarmıştı. Lucy Gray de onu gördüğünde koşarak gelip sarıldı. Hava kucaklaşmak için çok sıcak olmasına rağmen, Coriolanus da buna karşılık verdi. Kızın onu öpmesi kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Eli kızın başındaki turuncu şala gitti. "Kaçak bir kız için bu çok canlı bir renk değil mi?"

Lucy Gray gülümsedi. "Beni gözden kaybetmeni istemedim. Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

"Başka seçeneğim yok." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark edip hemen ekledi. "Artık benim için önemli olan tek şey sensin."

"Sen de benim için. Artık benim hayatımsın. Burada oturmuş seni beklerken, sen olmasan bunu bir başıma yapabilecek kadar cesur olmadığımı fark ettim. Yalnızca zorlu bir yolculuk olacağı için de değil. Aynı zamanda çok yalnız da olacaktım. Sen olmasan herhalde birkaç gün yürüdükten sonra eve geri dönmek zorunda kalırdım."

"Anlıyorum. Sen planından bahsedene kadar kaçmak aklıma bile gelmemişti. Bu hiç kolay bir iş değil." Kızın bohçalarını gösterdi. "Uzgünüm, yanımda bir şey getirme riskine giremezdim."

"Ben de getirebileceğini sanmıyordum. Bunları son birkaç günde topladım; evden çıkmadan önce de depomuzda

ne varsa aldım. Ama sorun olmayacaktır. Elimdeki paranın geri kalanını Covey'lere bıraktım." Kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Onlara bir şey olmaz," diye ekledi. Sonra da bohçalardan birini kaldırıp omzuna aldı. Coriolanus da diğer taşınacakları düzenlemeye başladı. "Ne yapacaklar? Yani grup. Sensiz."

"Bir yolunu bulurlar. Hepsi şarkı söyleyebiliyor ve zaten Maude Ivory de birkaç yıl sonra grubun asıl vokalisti olabileceği yaşa gelecek. Hem başıma o kadar çok bela geliyor ki, artık 12. Mıntıka'da şansımı zorlamaya başlamıştım. Dün gece komutan konserden sonra 'Darağacı' şarkısını bir daha söylememem için beni uyardı. Çok karanlık bir şarkı olduğunu söyledi ama aslında isyanı teşvik ettiğini söylemek istiyordu. Bu şarkıyı bir daha asla benden duyamayacağına söz verdim."

"Tuhaf bir şarkı," dedi Coriolanus.

Lucy Gray güldü. "Maude Ivory bu şarkıyı çok seviyor. Şarkının çok otoriter bir havası olduğunu söylüyor."

"Başkent'te marşı okuduğum zaman benim sesimin de otoriter olduğunu söylemişlerdi.

"Aynen," dedi Lucy Gray. "Hazır mısın?"

Yüklerini bölüşürlerken Coriolanus neyin eksik olduğunu fark etti. "Gitarını almadın mı?"

"Gitarımla annemin elbiselerini Maude Ivory'ye bıraktım." Bunun önemi yokmuş gibi davranmaya çalışsa da öyle olmadığı anlaşılıyordu. "Onlara ne ihtiyacım olacak ki? Tam Amber kuzeyde hâlâ insanların olduğuna inanıyor ama ben bundan emin değilim. Bence ikimizden başka kimse olmayacak."

Coriolanus hayallerini geride bırakan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. "Oraya yeni hayaller götüreceğiz,"

dedi, hissettiğinden daha kararlı bir sesle. Cebinden babasının pusulasını çıkarıp kadrana baktı. “Kuzey bu yön.”

“Önce göle gideriz diye düşünmüştüm. Orası da az çok kuzeyde kalıyor. Gitmeden önce orayı son bir kez görmek istiyorum.”

Coriolanus için fark etmediğinden buna itiraz etmedi. Zaten kısa süre sonra geri dönmek üzere yabancı topraklara gireceklerdi. Öncesinde kızın gönlünü yapmaktan ne çıkardı? Şahın gevşeyen bir kısmını düzeltti. “Öyleyse göle gidiyoruz.”

Lucy Gray arkasına dönüp mıntıkanın olduğu yöne baktı. Coriolanus’un görebildiği tek şey darağacıydı. “Elveda, 12. Mıntıka. Elveda darağacı. Elveda Açlık Oyunları. Ve elveda Vali Lipp. Bir gün bir şey beni öldürecek ama bu sen olmayacaksın.” Bunları söyledikten sonra ormanın derinlerine doğru yürümeye başladı.

“Özleyecek çok şey yokmuş,” dedi Coriolanus.

“Müziği ve güzel kuşlarımı özleyeceğim,” dedi Lucy Gray çatlak bir sesle. “Umarım bir gün onlar da peşimden gelebilirler.”

“Neyi özlemeyeceğimi biliyor musun?” dedi Coriolanus. “İnsanları. Sayıları bir elin parmaklarını geçmeyecek birkaçı haricinde. Düşünürsen, insanların çoğunlukla korkunç olduklarını anlarsın.”

“Ashında insanlar o kadar kötü değil. Onları dünya bu hale getiriyor. Arenada bize olduğu gibi. Orada aklımızın ucundan bile geçmeyecek şeyler yaptık.”

“Bilmem. Mayfair’i öldürdüğümde arenada değildim.”

“Ama bunu beni korumak için yaptın.” Lucy Gray bir süre düşündü. “Bence insanların özünde doğal bir iyilik var. Ama hayatta çizginin doğru tarafında kalman gereken anlarla karşılaşıyorsun.”

“Bazen bu anlarda çok zor kararlar alman gerekebiliyor.” Coriolanus bütün yaz bu türden kararlar almak zorunda kalmıştı.

“Biliyorum. Elbette biliyorum. Unuttun mu, ben bir Açlık Oyunları galibiyim,” dedi Lucy Gray, pişmanlık dolu bir sesle. “Tek umudum, yeni hayatımda başka kimseyi öldürmek zorunda kalmamak.”

“Aynı fikirdeyim. Benim için de üç ölü yeterli. Tek bir yaz içinse hayli hayli yeterli.” Yakınlardan gelen vahşi bir hayvanın sesi Coriolanus’a silahı olmadığını hatırlattı. “Yürürken destek almak için kendime bir değnek bulacağım. Sen de ister misin?”

Lucy Gray de durdu. “Evet, isterim. Değnek çok işimize yarayabilir.”

Kalınca iki dal buldular. Lucy Gray dalları dik bir şekilde tutarken Coriolanus da çıkıntılarını temizlemeye başladı. “Üçüncüsü kim?” diye sordu kız.

“Ne?”

Lucy Gray Coriolanus’a tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Coriolanus’un eli kaydığı için tırnağının altına bir kıymık battı. “Ah!”

Kız Coriolanus’un canının yanmasını görmezden geldi. “Öldürdüğün üçüncü kişiden bahsediyorum. Bu yaz üç kişiyi öldürdüğünü söyledin.”

Coriolanus zaman kazanmak için dikkatini kıymığı çıkarmaya verdi. Kimdi gerçekten? Cevap elbette Sejanus’tu ama bunu itiraf edemezdi.

“Bunu çıkarabilir misin?” Lucy Gray’in dikkatini dağıtmak için kıymık batan parmağını kızın yüzüne doğru tuttu.

“Bakayım.” Kıymığı çıkarmaya girişti. “Bobbin, Mayfair... üçüncüsü kim?”

Coriolanus mantıklı bir açıklama bulmak için hızla düğünüyordu. Bir kaza? Üsteki eğitimlerde gerçekleşen bir olay? Belki tüfeğini temizlerken yanlışlıkla birini vurmuştu. En iyisinin bunu şakaya vurmak olduğuna karar verdi. “Kendimden bahsediyorum. Öldürdüğüm üçüncü kişi benim. Seninle gelebilmek için eski benliğimi öldürdüm.”

Lucy Gray kıymığı çıkardı. “Oldu işte. O halde umarım eski benliğin yeni benliğine musallat olmaz. İkimizin hayatında da yeterince hayalet var.”

Bu gergin an geçse de konuşmaları birden kesildi. Göle giden yolu yarılایana kadar tek kelime etmediler. En sonunda biraz soluklanmak için durduklarında, Lucy Gray yanındaki plastik su şişesinin kapağını açıp Coriolanus’a uzattı. “Yokluğunu fark etmişler midir?”

“Herhalde akşam yemeğine kadar fark etmezler. Ya seni?” Sudan sağlam bir yudum aldı.

“Evden çıkarken yalnızca Tam Amber uyanıktı. Ona yeni bir keçiye bakmaya gittiğimi söyledim. Bir keçi sürüsü kurmayı düşünüyorduk. Böylece süt de satabilirdik. Herhalde daha birkaç saat beni aramaya başlamazlar. Darağacına bakmayı düşünüp yük arabasını bulmaları ise ancak gece olur. O zaman durumu anlarlar.”

Coriolanus şişeyi uzattı. “Sence arkandan gelmeye kalırlar mı?”

“Olabilir. Ama bu arada biz çok uzaklaşmış olacağız.” Bir yudum su içip elinin tersiyle ağzını sildi. “Peki senin peşine düşerler mi?”

Coriolanus Barış Muhafızları’nın kısa süre içinde alarm durumuna geçeceklerini sanmıyordu. Seçkin subaylar okulu onu beklerken neden kaçacaktı ki? Ortalıkta olmadığını fark eden birileri olsa bile, muhtemelen yanında bir başka

muhafızla kasabaya gittiğini falan düşünürlerdi. Elbette bu arada cinayet silahı bulunursa iş değişirdi. Bu durum hâlâ canını yaktığından, şu anda Lucy Gray'e subay okulundan bahsetmek istemiyordu. "Bilmem. Kaçtığımı fark etseler bile beni nerede arayacaklarına dair hiçbir fikirleri olmayacak."

Kendi düşüncelerinde kaybolmuş halde göle doğru yürümeye devam ettiler. Coriolanus'a hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Sanki iki hafta önce olduğu gibi, keyif için pazar gezintisine çıkmışlardı. Sanki pikniğe gidiyorlardı ve kızarmış sosis çıkacak akşam yemeğinden önce üsse dönecekti. Ama hayır. Gölde bir süre durduktan sonra yola devam edip yabani topraklara girecek ve hayatta kalmanın en temel zorunluluklarını yerine getirmeleri gereken bir başka dünyaya ilerleyeceklerdi. Karınlarını nasıl doyuracaklardı? Nerede yaşayacaklardı? Yiyecek ve barınak meselesini hallettikten sonra kendileriyle ne yapacaklardı? Lucy Gray'in müziği olmayacaktı. Kendisini meşgul tutacak bir okul ya da askeri eğitim olmayacaktı. Aile mi kuracaklardı? Bu bir çocuğu mahkûm edemeyeceği kadar kasvetli bir hayattı. Hiçbir çocuğa böyle bir haksızlık yapılmamalıydı. Hayattan zenginlik, şöhret, güç elendikten sonra, geriye arzulayacak, peşinde koşacak ne kalırdı? Tek amaç hayatta kalmak mı olacaktı?

Zihni bu sorularla meşgul olduğundan yürüyüşlerinin ikinci kısmı çok çabuk geçti. Göle vardıklarında yüklerini kıyıya koydular ve Lucy Gray olta yapmak için dal bulmaya gitti. "Bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, o yüzden firmamız varken karnımızı burada doyuralım." Coriolanus'a ipi ve kancaları oltalara nasıl takacağını gösterdi. Yem olarak solucan bulmak için yumuşak çamuru karıştırma-

ya başladıklarında bundan tiksindi. Artık gündelik hayatı böyle mi olacaktı? Aç kalırlarsa, böyle olacaktı. Yemleri takıp kancalarını suya attılar ve kıyıda sessizce beklemeye başladılar. Kuşlar ötüşüyordu. Lucy Gray iki balık tutarken, Coriolanus hiç yakalayamadı.

Gökyüzünü kaplayan karanlık bulutlar yakıcı güneşten bir süre kurtulmalarını sağlasa da Coriolanus havanın kapanmasıyla birlikte kendini daha gergin hissetmeye başladı. Artık hayatı böyle olacaktı. Solucan bulmak için çamuru eşeleyecek, kendini havanın insafına bırakacaktı. Hayvanları gibi ilkel bir hayat. Bu kadar istisnai bir insan olmasa bunun kendisi için daha kolay olacağını biliyordu. Ama insanlığın en seçkin üyelerinden biriydi. Subay adaylığı testinden geçen en genç insandı. Aptalın teki olsaydı, medeniyetten uzaklaşmak onu bu şekilde altüst etmezdi. Normal karşılar, meseleye dönüştürmezdi. Bunları düşünürken soğuk yağmur damlaları kamuflajını ıslatmaya başladı.

“Hava böyleyken bu balıkları burada pişiremeyiz,” dedi Lucy Gray. “İçeri girsek iyi olur. Orada kullanabileceğimiz bir şömine var.”

Kız göl kıyısındaki yıkık barakalar arasında hâlâ üzerinde çatı olan tek evi kastediyor olmalıydı. Kendi bir çatı kurmadan önce herhalde başının üzerinde son kez çatı olacaktı. Çatı nasıl kurulurdu? Subay adaylığı testinde böyle bir soru yoktu.

Lucy Gray balıkları hızla temizleyip yapraklara sardıktan sonra, bohçalarını alıp çiseleyen yağmurun altında koşar adım eve gittiler. Gerçek hayatı olmasaydı, Coriolanus için bu eğlenceli bile olabilirdi. Yanında çekici bir kızla ve başka bir yerlerde onu beklediğini bildiği tatminkâr bir ge-

lecekler, birkaç saatlik bir macera olurdu. Lucy Gray kapıyı kalçasıyla vurarak açtı. Islanmış bir halde içeri girip yüklerini yere bıraktılar. Evin içi tek bir odadan oluşuyordu; duvarlar, zemin ve tavan betondur. Görünüşe göre elektrik yoktu ama dört duvardaki pencerelerle açık kapıdan yeterince ışık giriyordu. Eski küllerle dolu şöminenin yanında kuru odun yığılıydı. En azından odun toplamak zorunda değillerdi. Kız şömineye giderek odunlarla ince dalları ayarlayıp balıkları metal bir ızgaranın üzerine koydu. "Burada her zaman kuru odunumuzun olmasına çalışırız."

Coriolanus etrafını incelerken bu sağlam görünen küçük evde kalıp kalamayacaklarını düşündü. Orman yakacak odun, göl de balık kaynıyordu. Ama 12. Mıntıka'ya bu kadar yakın bir yerde kök salmaları aşırı ölçüde tehlikeliydi. Covey'ler burayı biliyorsa, kesinlikle bilen başka birileri de olmalıydı. Kendini koruyacak bu son imkândan da mahrum kalacaktı. Yoksa sonu bir mağara mı olacaktı? Mermer zemini ve kristal avizeleriyle, Snow'ların Başkent'teki dairesini düşündü. Evini. Hak sahibi olduğu yeri. Hâlâ kapı eşiğine yakın durduğu için, rüzgârla savrulan yağmur damlaları kamuflajını ıslattı. Kapıyı sert bir şekilde kapattığında donakaldı. Kapının arkasında bir çuval vardı. Çuvalın açık ağzından dışarı çıkmış olan tüfek namlusunu görebiliyordu.

Bu gerçek olamazdı. Nefesi kesilmiş halde, postayla çuvalı dürttüğünde av tüfeğiyle Barış Muhafızı tüfeğini gördü. Ayağının ucunu çuvalın ağzına geçirip kaldırdığında bomba atarın da orada olduğunu anladı. Bunların Sejanus'un barakada satın aldığı kaçak silahlar olduğuna şüphe yoktu. Cinayet silahları da aralarındaydı.

Bu sırada kız ateşi yakmıştı. "Közleri taşımamız gere-

kir diye yanımda eski metal bir kap getirdim. Elimde çok fazla kibrit yok; çakmaktaşıyla ateş yakmak da hiç kolay değil."

"Hi-hi. İyi düşünmüşsün." Silahlar buraya nasıl gelmişti? Aslında bu mantıklıydı. Billy Taupo, Spruce'u göle getirmiş olmalıydı. Belki de Spruce bu ovi zaten biliyordu. Savaşta isyancıların olinin altında saklanabilecekleri böyle bir ev olması önemli bir avantajdı. Görünüşe göre, Spruce kanıtları 12. Mıntıka'nın içinde saklamak gibi bir riske girmeyecek kadar akıllıydı.

"Hey, sen ne buldun orada?" Lucy Gray Coriolanus'un yanına gelip silahların olduğu çuvala baktı. "Bunlar barakadaki silahlar mı?"

"Öyle olmalı. Sence silahları yanımıza almalı mıyız?"

Lucy Gray uzunca bir süre düşündü. "Bence almamamız daha doğru. Silahlara güvenmiyorum. Ama bu işimize yarayabilir." Silahların arasındaki uzun bir bıçağı alıp elinde çevirdi. "Ateş yanmaya başladı; gidip biraz suoku toplayacağım. Gölde epey suoku var."

"Daha tam olmadıklarını sanıyordum."

"İki haftada çok şey değişebilir."

"Yağmur durmadı. Islanacaksın."

Lucy Gray güldü. "Şeker değilim ki eriyeyim."

Aslında Coriolanus düşünebilmek için biraz yalnız kalacağına sevinmişti. Lucy Gray gittikten sonra çuvalı dibinden tutup kaldırdı ve silahlar kayarak yere düştü. Silah yığınının yanında yere çöküp Mayfair'i öldürdüğü Barış Muhafızı tüfeğini aldı. Cinayet silahı ellerindeydi işte. Başkent'teki bir adli balistik laboratuvarında değil, hiçbir tehdit ifade etmediği bu ormanda, terk edilmiş bir evde, ellerindeydi. Darağacından kurtulmak için tek yapma-

şı gereken tüfeği yok etmektir. Bunu yaptığı anda üsse dönebilir. 2. Mıntıka'ya gidebilir. Korku duymadan insan ırkının arasına karışabilir. Öylesine rahatlamıştı ki gözleri doldu, mutluluktan gülmeye başladı. Nasıl yapacaktı? Silahı yakmalı mıydı? Parçalarına mı ayırmalıydı? Yoksa göle mi atmalıydı? Bu tüfek ortadan kalktığı anda onu cinayetlere bağlayabilecek hiçbir kanıt kalmıyordu. Hiçbir şey.

Hayır. Bir şey daha vardı. Lucy Gray.

Ama bunun önemi yoktu. Lucy Gray bundan kimseye bahsetmezdi. Elbette ona fikrini değiştirdiğini, Barış Muhafızları'na geri döneceğini ve sabah da 2. Mıntıka'ya gideceğini söylediğinde buna sevinmeyecekti. Onu kaderine terk ediyordu. Ama ne olursa olsun, Lucy Gray onu ele vermezdi. Bu onun tarzı değildi. Hem bunu yapması kendisinin de cinayetle bağlantılı olduğuna işaret ederdi. Bu durumda o da canından olabilirdi ve Açlık Oyunları'nın açıkça gösterdiği gibi, Lucy Gray kendini koruma konusunda olağanüstü yetenekliydi. Ayrıca kız onu seviyordu. Bunu bir gece önce şarkısıyla da söylemişti. Dahası, ona güveniyordu. Gerçi onu ormanın ortasında yapayalnız bırakıp kendi yoluna gittiğinde güveninin boşa çıktığını düşünmesi kaçınılmazdı. Lucy Gray'e bu haberi vermek için en doğru yolu bulmak zorundaydı. Ama nasıl? "Seni seviyorum ama subay okuluna gitmeyi daha çok istiyorum!" mu diyecekti? Bunun işe yarayacağını sanmıyordu.

Ve gerçekten Lucy Gray'i seviyordu! Seviyordu! Ama yabancı dünyada birkaç saat geçirmek bile bundan nasıl nefret ettiğini anlamasına yetmişti. Sıcak hava, solucanlar, susmayan kuşlar...

Lucy Gray gideli epey olmuştu.

Camdan dışarı baktı. Yağmur yavaşlayarak çiselemeye dönmüştü.

Lucy Gray yola yalnız çıkmak istemiyordu. Bunu tek başına yapmaya çalışmanın çok zor olacağını söylemişti. Şarkısında ona ihtiyaç duyduğunu, onu sevdiğini, ona güvendiğini söylüyordu ama onu affeder miydi? Onu bu şekilde yarı yolda bıraktığında bile affeder miydi? Billy Taupe Lucy Gray'e karşı koymuş ve sonunda ölmüştü. Billy Taupe'un Lucy Gray'e söylediği şeyi hatırladı.

"Bu çocukları kandırman beni deli ediyor. Zavallı Lucy Gray. Zavallı saf kızcağız."

Lucy Gray'in Billy Taupe'un elini nasıl ısırıldığını da hatırladı. Arenada haraçları nasıl soğukkanlılıkla öldürdüğünü. Önce o narin Wovey'in işini bitirmişti. Bu tam anlamıyla acımasız bir hamleydi. Sonra Treech'i nasıl öldüreceğini hesaplamış ve çocuğun ona saldırmasını sağlayıp cebinden yılanını çıkarmıştı. Reaper'ın da kuduz olduğunu söylemiş, sözde onu da acıdığından öldürmüştü. Ama gerçeği kim bilebilirdi ki?

Hayır, Lucy Gray saf falan değildi. Şekerden de yapılmamıştı. O bir Açlık Oyunları galibiydi.

Barış Muhafızı tüfeginin dolu olduğunu kontrol ettikten sonra evin kapısını ardına kadar açtı. Lucy Gray ortalıkta değildi. Göle doğru inip, suoku bitkisini onlara getiren Clerk Carmine'in nereyi kazdığını hatırlamaya çalıştı. Ama zaten gölün etrafındaki bataklık alanda kimse yoktu.

"Lucy Gray?" Tek cevap yakınlardaki bir dala konmuş yalnız bir alaycı kuştan geldi. Coriolanus'un sesini taklit etmeye çalışan kuş, kelimeler çok müzikal olmadığından bunu başaramadı. "Boş versene," diye mırıldandı Coriolanus. "Sen zevzek kuşu değilsin."

Lucy Gray'in saklandığını düşünmeye başlamıştı. Ama neden? Bunun tek bir cevabı olabilirdi. Çünkü kız anlamıştı. Her şeyi. Silahları yok etmenin Coriolanus'la cinayetler arasındaki tüm fiziksel kanıtları ortadan kaldıracağını. Coriolanus'un artık kuzeye kaçmak istemeyeceğini. Kendisinin Coriolanus'un suçlu olduğunu bilen son görgü tanığı olduğunu. Ama tanıştıkları günden beri birbirlerini kollamışlardı. Neden şimdi birdenbire ona zarar verebileceğini düşünmeye başlamıştı? Coriolanus daha bir gün öncesine kadar yeni yağmış kar kadar temiz değil miydi?

Cevap Sejanus'tu. Lucy Gray, öldürdüğü üçüncü kişinin Sejanus olduğunu anlamıştı. Bunu anlaması için zevzek kuşuyla kayıt yaptığını bilmesi gerekmiyordu. Sejanus'un sırdaşı olduğunu biliyordu. Sejanus bir isyancıyken, onun Başkent'in neferlerinden biri olduğunu biliyordu. Gene de Coriolanus'un onu da öldüreceğini düşünmesi biraz fazla değil miydi? Bunu düşünürken gözü ellerindeki dolu tüfeğe takıldı. Belki de tüfeği evde bırakmalıydı. Kızın peşine silahla takılması hoş olmamıştı. Onu avlamaya çıkmıştı sanki. Ama onu öldürmeyecekti ki... tek istediği onunla konuşmak, durumunu anlamasını sağlamaktı.

Tüfeği bırak, dedi kendine. Ama elleri bu komuta uymuyordu. *Kızın yalnızca bıçağı var*. Büyük bir bıçak. Elinden gelenin en iyisi tüfeği sırtına asmak oldu. "Lucy Gray! İyi misin? Beni korkutuyorsun! Neredesin?"

Lucy Gray'in tek söylemesi gereken şeydi: "Anlıyorum. Yola yalnız devam edeceğim. Zaten başlangıçtaki planım da buydu." Ama daha bu sabah bunu tek başına yapabileceğini düşünmediğini, muhtemelen birkaç gün sonra Covey'lerin yanına döneceğini söylememiş miydi? Coriolanus'un ona inanmayacağını biliyordu.

"Lucy Gray, lütfen! Yalnızca konuşmak istiyorum!" diye bağırdı. Kızın planı neydi? Coriolanus yorulup üsse geri dönene kadar saklanmak mı? Ne yapacaktı, sonra da bu göl evine mi gelecekti? Bunu kabul edemezdi. Cinayet silahı ortadan kalksa bile, Lucy Gray kendisi için tehlikeli olmaya devam edecekti. Şu anda mıntıkaya koşuyorsa ve oraya döndüğünde vali onu tutuklatmayı başarsa ne olacaktı? Onu sorgudan, hatta işkenceden geçirirse? O zaman gerçek ortaya çıkardı. Lucy Gray kimseyi öldürmemişti. Coriolanus öldürmüştü. Lucy Gray'in iddiasına karşı kendi iddiası. Kıza inanmasalar bile Coriolanus'un itibarı yok olurdu. Açlık Oyunları'nda yaptığı hilenin detaylarıyla birlikte, Lucy Gray'le aşkları ortaya çıkardı. Hatta Dekan Highbottom karakter tanığı olarak çağrılabilirdi. Coriolanus böyle bir riske giremezdi.

Kız hâlâ kayıptı. Coriolanus'a ormanda onu avlamaktan başka bir seçenek bırakmıyordu. Bir süre önce kesilen yağmurun ardından hava nemli, zemin ise çamurluydu. Eve dönüp kapının önüne dikkatle baktı ve kızın ayak izlerini gördü. Bu izleri takip ederek bir süre yürüdükten sonra ormanın sıklaştığı bir noktaya ulaştı ve sessizce ağaçların arasına girdi.

Öten kuşlar sesleri duymasını zorlaştırıyordu ve kapalı hava da görüş mesafesini iyice düşürmüştü. Zemini kaplayan bitki örtüsü yüzünden ayak izlerini artık göremese de doğru yönde olduğunu hissediyordu. Bir süre sonra kırılmış ince bir dal ve yosunlar üzerinde belli belirsiz bir iz gördü. Kızı bu şekilde korkuttuğu için biraz suçluluk hissediyordu. Şu anda ne yapıyordu? Hıçkırıklarını bastırma-ya çalışarak çalıların içine mi saklamıştı? Coriolanus'suz bir hayatı düşünmek kalbini çok kötü kırmış olmalıydı.

Gözüne turuncu bir şey takıldığında gülümsedi. "Beni kaybetmeni istemiyorum," demişti kız. Coriolanus da kaybetmemişti. Dallarını çekerek kendine yol açıp üzeri ağaç dallarıyla örtülmüş açıkık bir alana çıktı. Turuncu şal dikenli çalılardan üzerindeydi. Muhtemelen kız kaçarken çözüldü buraya düşmüştü. Demek ki doğru yönde idi. Şalı almak için çalılara doğru yöneldiğinde (belki şalı ona vermekten vazgeçiyordu), yaprakların arasından gelen hafif bir hissetti duyup durdu. Yılanı fark etmesiyle yılanın onu sokması bir oldu. Bir yay gibi fırlayan yılan dişlerini, Coriolanus'un şalı almak için çalılara doğru uzattığı koluna geçirmişti.

Acıyla haykıran Coriolanus saldırganına doğru düzgün bakamadan yılan çahıların arasına geri döndü. Kolunun ön kısmındaki kavisli ısırık izine bakarken telaşlandı. Paniğe kapılmıştı, inanamıyordu. Lucy Gray onu öldürmeye çalışmıştı! Bu tesadüf olamazdı. Şahın düştüğü yerle yılanın saldırdığı yer aynıydı. Maude Ivory Lucy Gray'in her zaman yılanları nerede bulacağını bildiğini söylemişti. Bu bir bubi tuzağıydı ve o da ayaklarıyla tuzağın içine yürümüş-tü! Gerçekten de çok saf bir kızdı bu Lucy Gray! Coriolanus Billy Taupe'a hak vermeye başlamıştı.

Billy Taupe'a hak vermeye başlamıştı. Arenadaki gokuşığı muttaları dışında, Coriolanus yılanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ayakları zemine yapışmıştı sanki. Kalbi çok hızlı atıyordu. Düşüp ölmeyi bekliyordu ama yılanın ısırığı nokta acısa da hâlâ ayaklarının üzerindeydi. Daha ne kadar ayakta kalabileceğini bil-mese de Lucy Gray'in bunun bedelini ödeyeceğini biliyor-du. Kanamayı durdurmak için kolunu sarmalı mıydı? Yok-sa zehri emip tükürmeye mi çalışmalıydı? Üsteki eğitim-lerde hayatta kalma derslerine daha gelmemişlerdi. İlk-

yardım namına yapacağı şeylerin zehrin vücuduna daha hızlı yayılmasına neden olacağından korktuğu için hiçbir şey yapmamaya karar verdi. Kamuflaj ceketinin kolunu bileğine kadar çekti, omzunda asılı olan tüfeği eline aldı ve kızın peşine takıldı. Kendini daha iyi hissediyor olsaydı, bu ironiye, Lucy Gray'le ilişkilerinin göz açıp kapayıncaya kadar değişerek kendi özel Açlık Oyunları'na dönüşmesine kahkahalarla gülebilirdi.

Artık kızı takip etmek daha da zorlaşmıştı. Coriolanus daha önceki ipuçlarının onu yılanı yönlendirmek için bırakıldığını fark etti. Ama kız çok fazla uzaklaşmış olamazdı. Yılanın Coriolanus'u öldürüp öldürmediğini anlaması; öldürmediyse yeni bir saldırı planı yapması gerekiyordu. Belki de bayılacağını ummuştu, böylelikle bıçağıyla boğazını kesebilirdi. Coriolanus soluk soluğa kaldığı için daha sessiz nefes alıp vermeye çalışıyordu. Tüfeğinin namlusuyla yaprakları sessizce çekerek ormanın derinlerine doğru ilerlemeye devam etti. Ama kızın hangi yönde gittiğini anlamak imkânsız bir hal almıştı.

Coriolanus durup kızın nereye gidebileceğini düşündü. Cevap bir ton tuğla gibi suratına çarptı. Coriolanus'ta tüfek, kendisinde bıçak varken, Lucy Gray onunla çarpışmaya girmek istemezdi. Kendine silah almak için göl evine dönerdi. Belki de Coriolanus'un etrafından dönerek şu anda oraya gidiyordu. Coriolanus kulaklarını ve gözlerini açtı. Evet! Sağ tarafında birinin hareket ettiğini duyduğunu sandı. Önce sese doğru koşmaya başlasa da birdenbire durdu. Kız onu kesinlikle duymuş olmalıydı çünkü o da yerini belli etmeyi umursamadan koşmaya başlamıştı. Hedefinin on metre kadar ileride olduğunu tahmin edip tüfeğini kaldırdı ve sesin geldiği yöne ardı ardına ateş etti. Tüfeğin se-

siyle korkan kuşlar cıyaklayarak havalanırken bu gürültü içinde acı dolu bir haykırış duyduğunu sandı. Ağaçların arasına dalıp, kamuflajına takılan, yüzünü çizen dallarla dikenleri umursamadan, kızın olduğunu tahmin ettiği yere doğru gitti. Ama kız yoktu. Fark etmezdi. Yeniden hareket etmesi gerekecekti ve hareket ettiğinde Coriolanus onu duyacaktı.

“Lucy Gray,” dedi normal sesiyle. “Lucy Gray. Konuşup anlaşmamız için çok geç değil.” Elbette her şey için çok geçti ama artık ona hiçbir şey borçlu değildi ve buna gerçekler de dahildi. “Benimle konuşmayacak mısın?”

Birdenbire olanca tatlılığıyla havaya karışan Lucy Gray’in sesini duymak Coriolanus’u şaşırttı.

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

Boynunda ipten bir kolyeyle duracağın yanımda

Tuhaf şeyler oldu orada

Daha tuhaf olmazdı aslında

Seninle gece yarısı buluşsaydık o darağacında

Evet, anlıyorum, diye düşündü Coriolanus. *Sejanus’a ne yaptığımı anladın. İpten kolyeler falan.*

Lucy Gray’in sesine doğru adım attığı sırada bir alaycı kuş kızın şarkısını kaptı. Ardından bir diğeri. Sonra bir diğeri. Kısa süre içinde onlarca alaycı kuşun katıldığı melodiyle orman canlandı. Coriolanus kızın sesinin geldiği yöne ateş açtı. Onu vurmuş muydu? Yönünü şaşırtmasına neden olan alaycı kuşların sesleri yüzünden hiçbir şey anlayamıyordu. Görüşünde küçük siyah lekeler süzölmeye ve kolu zonklamaya başlamıştı. “Lucy Gray!” diye haykırdı yılğın-

lıkla. Akıllı, sinsî, tehlikeli Lucy Gray. Alaycı kuşların onu koruyacaklarını biliyordu. Tüfeğini kaldırıp kuşları katletmek için yaylım ateşi açtı. Kuşlar korkarak havalansa da Lucy Gray'in şarkısı ormana yayılmaya devam ediyordu. "Lucy Gray! Lucy Gray!" Öfkeden kudurmuş bir halde sağa sola dönerek ateş etmeye devam etti. En sonunda kendi ek-seni etrafında tam bir tur dönerek son kurşunlarını da sıktı ve tükenmiş bir halde yere çöktü. Baş dönüyor, midesi bulanıyordu. Alaycı kuşlar "Darağacı" şarkısına devam ederken ormandaki tüm kuşlar ötmeye başlamıştı. Doğa çıldırmıştı. Genler sapıtmıştı. Kaos çıkmıştı.

Buradan kurtulması gerekiyordu. Kolu şişmeye başlamıştı. Bir an önce üsse dönmeliydi. Ayağa kalkmak için kendini zorladı ve güç bela ilerleyerek göle ulaşmayı başardı. Evdeki her şey bıraktığı gibi duruyordu. En azından Lucy Gray'in buraya gelmesini engelleyebilmişti. Ceplerindeki yedek çoraplardan birini eldiven gibi kullanarak cinayet silahını sildikten sonra tüm silahları çuvala geri koydu ve çuvalı sırtına alıp göle doğru koşmaya başladı. Dibe batması için taş bağlamasına gerek olmayacak kadar ağır olduğunu düşündüğü çuvala birlikte suya girip gölün ortasına kadar gitti ve çuvalı bırakıp karanlığa doğru inişini izledi.

Kolunda tedirgin edici bir karıncalanma başlamıştı. Beceriksiz bir şekilde köpekleme yüzmeye çalışarak kıyıya ulaştı ve sendeleyerek eve döndü. Yolculuk için yanlarına aldıkları erzak dolu bohçaları ne yapacaktı? Onları da göle atmalı mıydı? Ama bunun anlamı yoktu. Lucy Gray ölmüşse, bohçaları Covey'ler bulurdu. Lucy Gray hayattaysa, buralardan kaçmak için bu erzağı kullanacağını umuyordu. Yemedikleri balıkları ateşe attıktan sonra kapıyı arkasından sıkıca kapatıp evi terk etti.

Yeniden başlayan yağmur bu defa gerçek bir sağanağa dönmüştü. Geride bıraktığı bütün izleri yağmurun ortadan kaldıracağını umuyordu. Silahlar artık gölün dibindeydi. Erzaklar Lucy Gray'indi. Ayak izleri de silinip gidecekti. Gökyüzünü kaplayan kapkara bulutlar zihnine de çökmüştü sanki. Düşünmekte zorlanıyordu. *Geri dön. Üsse geri dönmek zorundasın.* Ama üs neredeydi? Cebinden babasının pusulasını çıkardığında, kıyafetleriyle göle girdikten sonra pusulanın hâlâ çalıştığına şaşırdı. Crassus Snow hâlâ bir yerlerdeydi. Hâlâ oğlunu koruyordu.

Fırtınada tutunduğu bir dal gibi bel bağladığı pusulaya bakarak güneye doğru yürümeye başladı. Ormanın içinde sendeleyerek, yapayalnız ilerlerken korkuyor ama babasının yanında olduğunu hissediyordu. Hiçbir zaman Crassus'un göz bebeği olmamıştı ama babası adının devam etmesini isterdi. Belki bugün kendini babasına affettirmiş de olabilirdi. Ama yılanın zehri onu öldürürse hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Kusmak için durduğunda su şişesini yanına almış olmayı diledi. Aklından o şişenin üzerinde de DNA'sının olabileceğine dair belli belirsiz bir düşünce geçse de bunu umursamadı. Su şişesi cinayet silahı değildi. Önemi yoktu. Güvenideydi. Lucy Gray öldüyse ve Covey'ler cesedini bulurlarsa bunu bildirmezlerdi. Dikkat çekmek istemezlerdi. Lucy Gray'in cesedi isyancılarla Covey'ler arasında bağlantı kurulmasına ya da gizli sığınaklarının yerinin anlaşılmasına neden olabilirdi. Elbette ortada bir ceset varsa. Kızı vurabilirdiğinden bile emin değildi.

Coriolanus geri dönmeyi başardı. Başlangıç noktası olan darağacına çıkamadı ama madenci barakalarının olduğu bir yere ulaşip bir şekilde yolu buldu. Meydana vardığında şiddetli gök gürültüleriyle zemin sarsılıyor, ardı ar-

dına çakan şimşekler gökyüzünü yırtıyordu. Yolda kimseyle karşılaşmadı. Jeneratörün arkasındaki tellerden geçip üsse girdiğinde dosdoğru kliniğe gitti. Spor salonuna giderken postalını bağlamak için yere eğildiği sırada bir anda ortaya çıkan bir yılanın onu soktuğunu söyledi.

Doktor başını salladı. "Onları yağmur dışarı çıkarmıştır."

"Öyle mi?" Uydurduğu hikâyeye inanmayacaklarını ya da şüpheyile yaklaşacaklarını sanmıştı. Ama doktorun hiç şüphelenmiş gibi bir hali yoktu. "Yılana bakabildin mi?"

"Hayır, yağmur yağıyordu ve yılan da çok hızlıydı. Ölecek miyim?"

"Sanmam," dedi doktor, gülerek. "Zehirli bile değilmiş. Diş izlerini görüyor musun? Bunlar zehirli yılan dişleri değil. Birkaç gün canın yanar, o kadar."

"Emin misiniz? Buraya gelirken kustum. Doğru düzgün düşünmekte de zorlanıyorum."

"Buna panik neden olmuştur." Kadın yarayı temizledi. "İz kalabilir."

Güzel, diye düşündü Coriolanus. Daha dikkatli olmamı hatırlatır.

Doktor birkaç iğne yapıp bir şişe de hap verdi. "Yarın gel de muayene edelim."

"Yarın 2. Mıntıka'ya sevk ediliyorum."

"Öyleyse oradaki üssün kliniğine git. Bol şans, asker."

Yatakhaneye girip hâlâ öğleden sonra saatleri olduğunu fark ettiğinde afalladı. Akşamdan kalma oldukları ve yağmur yağdığı için arkadaşları yataklarından çıkmamışlardı. Banyoya gidip ceplerini boşalttı. Göl suyu annesinin gül kokulu tozunu macuna dönüştürdüğünden kutuyu olduğu gibi çöpe attı. Birbirine yapışmış fotoğrafları ayırmaya çalıştığında yırtıldıkları için onların sonu da çöp kutusu

oldu. Bu yolculuğu yalnızca babasının pusulası atlatmıştı. Üzerindeki her şeyi çıkardı ve duşa girerek vücudunda kalan son izleri de yıkadı. Temiz bir kamuflaj giydikten sonra çantasını alıp toplanmaya başladı. Pusulayı kişisel eşyalarının olduğu kutuya koydu, kutuyu da çantanın en altına yerleştirdi. Biraz düşündükten sonra Sejanus'un dolabını açıp onun kutusunu da aldı. 2. Mıntıka'ya gittiğinde bu kutuyu bir taziye mesajıyla birlikte Plinth'lere gönderecekti. Sejanus'un en yakın arkadaşı olarak doğrusu buydu. Hem kim bilir, belki de anacığın kurabiyeleri 2. Mıntıka'ya da gelmeye devam ederdi.

Ertesi sabah yatakhane arkadaşlarıyla ağlamaklı bir vedalaşmanın ardından, onu 2. Mıntıka'ya götürecek hoverkrafta bindi. Her şey birdenbire değişmişti. Konforlu bir koltuk. Kendisiyle ilgilenen bir hostes. İçecek seçenekleri. Hiçbir şekilde lüks değildi ama acemi asker treniyle de kıyaslanamazdı. Rahat koltuğunda biraz kestirmeyi umarak başını cama yasladı. Yağmurun kışlanın çatısını dövdüğü gece boyunca Lucy Gray'in nerede olduğunu düşünmüştü. Ölmüş müydü? Cesedi yağmurun altında mıydı? Yoksa göl evinde ateşin önüne mi kıvrılmıştı? Hayattaysa, 12. Mıntıka'ya döneceğini sanmıyordu. Zihninde "Darağacı" şarkısının melodisi devam ederken uykuya daldı ve hoverkraft inerken uyandı.

"Başkent'e hoş geldin," dedi hostes.

Coriolanus gözlerini açtı. "Ne? Hayır! Durağımı mı kaçırdım? Benim 2. Mıntıka'ya gitmem gerekiyordu!"

"Bu hoverkraft 2. Mıntıka'ya gidiyor ama seni burada bırakmamız emredildi," dedi hostes, elindeki listeye göz atarak. "Korkarım bir an önce inmen gerekiyor. Uymamız gereken bir program var."

Coriolanus kendini tanımadığı küçük bir havaalanının pistinde buldu. Birkaç saniye sonra bir Bariş Muhafızı kamyonu önünde durdu ve binmesi emredildi. Sürücünden de hiçbir şey öğrenemediği için, warsılarak ilerleyen kamyonun arkasında tutunmaya çalışırken korkuya kapıldı. Bir hata olmalıydı. Yoksa öyle değil miydi? Onunla cinayetler arasındaki bağlantıyı bir şekilde ortaya çıkarmış olabilirler miydi? Belki Lucy Gray 12. Mıntıka'ya dönüp onu ihbar ettiği için sorgulanması gerekiyordu. Silahları bulmak için gölün dibini aramaya kalkışırılar mıydı? Kamyon Alimler Yolu'na girip, bu yaz gününde sessiz ve kıpırtısız görünen Akademi'nin önünden geçerken kalbi tekledi. Okuldan sonra takıldıkları parka, sevdiği küçük keklerden yapan fırına baktı. En azından memleketini son bir kez görmesine izin vermişlerdi. Keskin bir dönüş yapan kamyonun Hisar'a gittiğini anladığında yaşadığı nostalji hissi dağıldı.

Hisar'a girdiğinde muhafızlar ellerini sallayarak asansöre binmesini söylediler. "Seni laboratuvarda bekliyor."

Onu bekleyen kişinin Dr. Gaul değil, Dr. Kay olabileceğine dair cılız umuda tutunmaya çalışsa da asansör kapıları açıldığı anda Dr. Gaul'un ona el salladığını gördü. Neden buraya gelmişti? Sonu bu kadının kafeslerinden biri mi olacaktı? Ona doğru yürürken, kadının canlı bir yavru fareyi altın renkli yılanların olduğu tanka attığını gördü.

"Galibimiz Başkent'e dönmüş! Şunu tutsana." Coriolanus'un ellerine, kıvranan pembe kemirgenlerin olduğu metal bir kâse tutuşturdu.

Coriolanus öğürmesini zorlukla bastırdı. "Selam, Dr. Gaul."

"Mektubunu aldım. Zevzek kışunu da. Genç Plinth'in başına gelenler çok kötü. Ama... aslında öyle mi? Her ney-

se. 12. Mıntıka'dayken de görevlerini yerine getirmeye devam ettiğini görmek beni memnun etti. Orada dünya görüşünün geliştiğine eminim."

Hiçbir şey olmamış gibi, kendini yeniden Dr. Gaul'den ders dinlerken bulmuştu. "Gözlerimin açıldığını söyleyebilirim. Burada konuştuğumuz her şeyi düşünme şansına kavuştum. Kaos, kontrol, kontrat. Üç K."

"Açlık Oyunları hakkında düşündün mü? Tanıştığımız gün Casca sana Oyunlar'ın amacını sorduğunda mıntıkaları cezalandırmak diyerek ezbere bir cevap vermiştin. Cevabını değiştirmek ister misin?"

Coriolanus, üsse geldiği gün çantasını boşaltmasına yardım ederken Sejanus'la yaptığı konuşmayı hatırladı. "Cevabımı biraz açmak isterim. Açlık Oyunları yalnızca mıntıkaları cezalandırmak için değil. Oyunlar sonsuz savaşımızın cephelerinden biri. Her Açlık Oyunları ayrı bir muharebe. Kontrolümüzden çıkabilecek gerçek bir savaş yerine, avcumuzun içinde tutabileceğimiz bir savaş."

"Hımm." Dr. Gaul kuyruğundan tuttuğu bir fareyi ağzını sonuna kadar açmış bir yılanın üzerinde sallıyordu. "Hey sen! Ağgözlü olma!"

"Ayrıca, Açlık Oyunları geçmişte birbirimize yaptığımız ve gelecekte de yapma potansiyelini taşıdığımız şeyleri unutmamamızı sağlıyor. Çünkü bizler böyle insanlarız."

"Peki nasıl insanlar olduğumuzu düşünüyorsun?"

"Hayatta kalmak için Başkent'e ihtiyaç duyan yaratıklarız." Coriolanus bir diğer gözlemini eklemeden edemedi. "Diğer taraftan, Açlık Oyunları ülkede hiçbir anlam ifade etmiyor. 12. Mıntıka'daki kimse Oyunları izlemiyor. Hasat günü dışında. Üste, çalışan bir televizyonumuz bile yoktu."

"Bu durum gelecekte sorun teşkil edebilir ama bu yıl bi-

zim için bir lütuftu. Oyunlar öylesine sarpa sardı ki her şeyi silmem gerekti,” dedi Dr. Gaul. “Öğrencileri buna dahil etmek hataydı. Özellikle de patır patır ölmeye başladıklarında. Başkent’i çok savunmasız gösterdiler.”

“Bütün Oyunlar’ı sildiniz mi?”

“Tek bir kopyası bile kalmadı. Bir daha asla izlenemeyecek.” Dr. Gaul sırtıttı. “Elbette orijinal kayıt özel arşivimde. Ama onu yalnızca kendi keyfim için saklıyorum.”

Coriolanus Oyunlar’ın silindiğine memnundu. Lucy Gray’i dünyadan silmenin bir yoluydu bu. Başkent Lucy Gray’i unutacaktı. Mintikalar zaten onu tanımıyorlardı. 12. Mıntıka da onu asla kendi insanlarından biri olarak kabul etmemişti. Birkaç yıl içinde, arenada şarkı söyleyen bir kıza dair belli belirsiz bir hatıradan başka bir şey kalmayacaktı geriye. Zamanla bu da unutulacaktı. *Ve elveda, Lucy Gray. Seni tanımıyoruz.*

“Gerçi bu yılki Açlık Oyunları’nın tam anlamıyla ziyan olduğunu söyleyemem,” dedi Dr. Gaul. “Gelecek yıl da Oyunlar’ı Flickerman sunacak. Senin bahis fikrin de kalacak.”

“Açlık Oyunları’nın izlenmesini zorunlu hale getirmenin bir yolunu bulmalısınız,” dedi Coriolanus. “12. Mıntıka’daki hiçbir insan evladı bu kadar karanlık bir şeyi kendi isteğiyle açmaz. Bu insanlar kendilerine ait olan birkaç saatlik zamanı hayatlarını unutmak için içerek geçiriyor.”

Dr. Gaul kıkırdadı. “Yaz tatilinde çok fazla şey öğrenmiş gibi görünüyorsun, Bay Snow.”

“Yaz tatili mi?” dedi Coriolanus, kafası karışarak.

“Burada ne yapacaktın ki? Başkent’te tembellik edip saç buklelerini mi tarayacaktın? Barış Muhafızları’yla geçireceğin bir yazın çok daha eğitici olacağını düşünmüştüm.” Coriolanus’un yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etti. “Eğitimi-

ne bu kadar zaman harcadıktan sonra seni mintıklardaki o embesillere teslim edeceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Anlayamıyorum... bana dediler ki..."

Dr. Gaul sözünü kesti. "Bugünden itibaren geçerli olacak şekilde, Barış Muhafızları'ndan terhis edilmeni emrettim. Üniversitede benim altımda çalışacaksın."

"Üniversite mi? Burada... Başkent'te mi?"

Dr. Gaul son fareyi de yılan tankına attı. "Dersler perşembe günü başlıyor."

Sonsöz

Snow, sonbahar smestrinin ortasına denk gelen güzel bir ekim günü niversite Bilim Merkezi'nin mermer basamaklarını inerken dönüp ona bakanları alçak gönüllülükle görmezden geliyordu. Yeni takım elbisesiyle, özellikle uzayan saçlarıyla birlikte bukleleri de geri döndüğünden, çok yakışıklı görünüyordu. Dahası, Barış Muhafızı olarak geirdiğ dönem ona, rakiplerini deliye eviren bir prestij kazandırmıştı.

Oyun Kurucu stajı için Hisar'da bulunduğ sabah programının ardından, az önce Dr. Gaul'n verdiğ ve yalnızca seçkin öğrencilerin katılabildiğ askeri stratejiler dersinden çıkmıştı. Hisar'da stajyer olarak bulunsa da, Oyun Kurucular ona ekibin daimi bir yesi gibi davranıyorlardı. Şimdiden, gelecek yılın Oyunlar'ını Başkent'te olduğ kadar mntikalarda da ilgi çekici kılacak fikirler üzerinde çalışmaya başlamışlardı. Kendi mntikalarından giden iki haraç dışında (kaldı ki bu iki haracı tanımaları da düşük ihtimaldi), mntikalardaki insanların Oyunlar'la bağlantı kurmalarını sağlayacak hiçbir şey olmadığını ortaya koyan kişi de Snow olmuştu. Bir haracın Oyunlar'da elde edeceğ galibiyet, bütün mntikanın galibiyeti olmalıydı. Harala-

n Oyunlar'da galip geldiği takdirde o mintıkadaki tüm insanlara belli miktarda ekstra yiyecek verilmesi fikrini geliştirdiler. Snow daha kaliteli haraçların gönüllü olmasını sağlamak için, Oyunlar'ın galibine yaşadığı mintikanın özel bir bölgesinde (buraya şimdilik Galipler Köyü diyor-du) bulunan, barakalarda yaşayan insanların kıskanacağı güzellikte bir ev tahsis edilmesini de önerdi. Bu ev ve para ödülü, Oyunlar'a çok daha iyi performans gösterecek haraçların katılmasını sağlayabilirdi.

Parmakları, Plinth'lerin okula dönüş hediyesi olan yumuşacık deri çantayı okşadı. Onlara nasıl hitap edeceğini hâlâ bilemiyordu. Bayan Plinth'e "anacığım" diyebilirdi ama Strabo Plinth'e baba falan diyemeyeceği için ağzından çok fazla "efendim" çıkıyordu. Plinth'ler onu evlat edinmiş değillerdi; on sekiz yaşındaki Snow evlat edinilmek için çok yaşlıydı. Ama Plinth ailesinin vârisi olarak kabul edilmesi zaten onun daha çok işine geliyordu. Karşılığında bir mühimmat imparatorluğuna sahip olacağını bilse bile Snow soyadından asla vazgeçmezdi.

Her şey çok doğal gelişmişti. Snow'un Başkent'e dönüşü, Plinth ailesinin yası. Ailelerin birleşmesi. Sejanus'un ölümü Plinth'leri mahvetmişti. Strabo durumu çok yalın bir şekilde ortaya koymuştu: "Karımın ugruna yaşayacağı bir şeye ihtiyacı var. Bu açıdan benim de öyle. Sense annenle babanı küçükken kaybetmişsin. Biz de tek oğlumuza kaybettik. Belki bütün bunlara birlikte bir çözüm bulabileceğimizi düşünüyorum." Strabo taşınmak zorunda kalmanmaları için Snow'ların dairesini satın almıştı. Alt kat-taki Dolittle'ların dairesini de kendilerine almıştı. İki daireyi yenilemek, daireler arasında döner merdiven inşa etmek ve hatta belki özel bir asansör kurmak gibi fikir-

ler üzerinde konuşulsa da acele etmiyorlardı. Anacık zaten Büyükhanım'a yardımcı olmak için her gün onlara geliyor (Büyükhanım yeni bir "hizmetçisi" olduğunu düşünerek bunu kabul etmişti) ve 'Tigris'le de iyi anlaşıyorlardı. Snow'ların tüm giderlerini artık Plinth'ler karşılıyordu: dairenin vergilerini, Snow'un okul ücretini, mutfak masraflarını. Snow için de cömert bir harçlık belirlemişlerdi. Bu harçlık onun için iyi olmuştu çünkü (12. Mıntıka'dan Tigris'e gönderdiği Sejanus'un parasını Başkent'e gelince kendi cebine atmasına rağmen), üniversite hayatı pahalıydı. Strabo, Snow'un harcamalarını ya da gardırobuna eklediği yeni kıyafetleri asla sorgulamıyordu. Snow ona akıl danıştığında da buna memnun oluyormuş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde iyi anlaşıyorlardı. Hatta Snow'un yaşlı Plinth'in bir mıntikalı olduğunu neredeyse unuttuğu anlar bile oluyordu. Neredeyse.

Bu akşam Sejanus'un on dokuzuncu doğum günü olduğundan, onun anısına sessiz sakin bir yemek için bir araya geleceklerdi. Diğer sınıf arkadaşlarına kıyasla Sejanus'u daha çok sevdiklerinden ve sıra kendilerine geldiğinde hoş şeyler söyleyebileceklerine güvendiğinden, Snow yemeğe Festus'la Lysistrata'yı da çağırmıştı. Akşam Plinth'lere Sejanus'un üsteki dolabından aldığı, kişisel eşyalarının olduğu kutuyu hediye etmeyi planlıyordu ama öncesinde yapması gereken bir şey daha vardı.

Akademi'ye yürürken temiz hava zihnini iyice keskinleştirmişti. Beklemediği bir anda karşısına çıkmak istediği için randevu almamıştı. Dersler bir saat önce sona erdiğinden boş koridorlarda ayak sesleri yankılanıyordu. Highbottom'ın sekreter masasında kimse olmadığından dosdoğru dekanın odasına gidip kapıyı çaldı. Highbottom

girebileceğini söyleyip odaya adımını attığında, kilo kaybı ve titremeler yüzünden adamın hiç olmadığı kadar kötü göründüğünü fark etti.

“Bu onuru neye borçluyum acaba?” dedi Highbottom.

“Artık ihtiyacınız olmadığından, annemin pudralığını geri alabilmeyi umuyordum.”

Highbottom çekmecelerin birinden çıkardığı pudralığı masaya çarptı. “Bu kadar mı?”

“Hayır.” Snow çantasından Sejanus’un kutusunu çıkardı. “Bu akşam Sejanus’un kişisel eşyalarını ailesine vereceğim. Ama bununla ilgili ne yapmam gerektiğinden emin değilim.” Kutuyu adamın masasına boşaltıp en alttaki çerçeveli diplomayı aldı. “Bir vatan hainine verilmiş Akademi diplomasının ortalıkta dolaşmasını isteyeceğinizi sanmıyorum.”

“Çok vazifeshinassın,” dedi Highbottom.

“Barış Muhafızlığı eğitiminin bana kattığı bir nitelik.” Snow çerçeveyi gevşetip diplomayı çıkardı. Ardından, neredeyse içgüdüsel denecek bir hamleyle, kutudaki Plinth aile fotoğraflarından birini çerçeveye yerleştirdi. “Ailesinin de bunu tercih edeceğini sanıyorum.” Highbottom’la Snow bir süre sessizce Sejanus’un hayatından geri kalanlara baktılar. Snow üç ilaç şişesini Highbottom’ın çöpüne attıktan sonra, “Kötü hatıralar ne kadar azsa o kadar iyi,” dedi.

Highbottom gözlerini üzerine dikti. “Mıntikalarda vicdan sahibi mi oldun?”

“Mıntikalarda değil. Açlık Oyunları’nda. Bu yüzden size teşekkür etmeliyim. Sonuçta Oyunlar’ı siz yarattınız.”

“Ama takdirin yarısını baban hak ediyor.”

Snow kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsunuz? Açlık Oyunları’nın sizin fikriniz olduğunu sanıyordum. Üniversitede geliştirdiğiniz bir fikir değil miydi?”

"Dr. Gaul'un dersi içindi. Bu derste başarısızdım çünkü o kadından nefret ediyordum olmam derse katılım göstermemi imkânsız bir hale getiriyordu. Final projesi için ikili gruplara ayrıldık. Ben de elbette en yakın arkadaşım Crassus'la aynı gruptaydım. Proje, bir düşmanın için size yaptıkları yanlışı asla unutmamalarını sağlayacak kadar ağır bir ceza geliştirmekti. Bu bir bulmaca gibiydi. Bulmacalarda çok iyi idim. Ve tüm iyi fikirlerde olduğu gibi, fikrimin özü de şaşırtıcı ölçüde basitti. Açlık Oyunları. Düşünülebilecek en şeytani fikri akıllıca bir şekilde bir spor müsabakası, bir eğlence etkinliği kılıfına sokmuştum. Bu fikri bulduğumda çok sarhoştum. Baban da beni daha çok sarhoş edip kibirliliğimin üzerine oynayarak fikri geliştirmem için yüreklendirdi. Bunun yalnızca ikimizin arasında bir şaka olduğunu söyleyip duruyordu. Ertesi sabah uyandığımda yaptığım şeyden, final projesi olarak böyle bir fikir geliştirmekten dehşete düştüm ve dosyayı parçalayıp ortadan kaldırmak istedim. Ama geç kalmıştım. Baban benden izin almadan dosyayı Dr. Gaul'e vermişti bile. Çünkü finalden iyi bir not almak istiyordu. Onu asla affetmedim."

"O öldü!"

"Ama Gaul ölmedi! Her şeye rağmen, Açlık Oyunları'nın asla teorik bir fikirden daha fazlası olacağını düşünmemiştim. Böyle bir fikri hangi canavar hayata geçirirdi? Ama savaşın ardından Gaul teklifimi önüne aldı ve beni de Panem'e Açlık Oyunları'nın mimarı olarak sundu. Hayatımda ilk kez morflingi o gece kullandım. Gene de bu korkunç fikrin devam edemeyeceğini sanıyordum. Ama öyle olmadı. Gaul bu fikri hayata geçirdi ve son on yıldır Oyunlar'la birlikte beni de peşinde sürükledi."

"Oyunlar'ın, Dr. Gaul'un insanlığa dair düşüncelerini

yansıttığına şüphe yok.” dedi Snow. “Özellikle de çocukları kullanmak konusunda.”

“Peki sence bunun nedeni ne?”

“Çünkü çocukların masum olduklarını düşünürüz. Aramızdaki en masumlar bile Açlık Oyunları’nda katillere dönüşebiliyorsa, bu nasıl bir mesaj verir? Şiddetin doğamızda olduğu mesajını.”

“Kendimize zarar verici olduğumuzu,” diye mırıldandı Highbottom.

Pluribus’un mektubunda babasıyla Highbottom’ın kavgasını nasıl anlattığını hatırlayarak mektuptan alıntı yaptı. “Alevlere çekilen pervaneler gibi.” Highbottom bunu duyduğunda gözlerini kıstı. Snow ise gülümseyerek, “Ama elbette şu anda beni test ettiğinizin farkındayım,” dedi. “Dr. Gaul’ü benden çok daha iyi tanıyor, Oyunlar hakkında ne düşündüğünü de çok iyi biliyorsunuz.”

“Ben bundan o kadar emin değilim.” Highbottom parmağının ucuyla pudralığın üzerindeki gümüş gül kabartmasının üzerinden geçti. “Gideceğini söylediğinde o ne dedi?”

“Dr. Gaul mü?”

“Hayır, küçük kuşundan bahsediyorum. 12. Mıntıka’yı terk ederken gitmene üzüldü mü?”

“Bunun ikimizi de biraz üzdüğünü söyleyebilirim.” Snow annesinin pudralığını cebine atıp Sejanus’un eşyalarını topladı. “Gitmeliyim. Bugün yeni salon takımımız geliyor ve kuzenime taşımacıların başında duracağıma söz verdim.”

“Git bakalım o güzelim çatı katına,” dedi Highbottom.

Snow kimseyle Lucy Gray hakkında konuşmak istemiyordu. Hele ki Highbottom’la. Smiley ona yazdığı ve Plinth’lerin eski adresine gönderdiği bir mektupta Lucy

Gray'in ortalıktan kaybolduğunu söylemişti. Herkes onu valinin öldürdüğünü düşünse de bu kanıtlanamamıştı. Covey'lere gelince, Hoffun yerine göreve gelen yeni komutanın ilk işi Hob'daki konserleri yasa dışı ilan etmek olmuştu. Çünkü müzik belaya neden oluyordu.

Evet, diye düşünmüştü Snow mektubu okurken. Kesinlikle öyle.

O can sıkıcı şarkıdaki adaşı gibi, Lucy Gray'in kaderi de bir gizem olarak kalmıştı. Hayatta mıydı? Ölmüş müydü? Yabani topraklarda gezinen bir hayalet miydi? Bunun cevabını kimse bilemeyecekti. Ne yazık ki iki Lucy Gray'i de yok eden şey kar olmuştu. Zavallı Lucy Gray. Kuşlarıyla şarkılar söyleyen zavallı hayalet kız.

Geliyor musun

Geliyor musun o ağaca

İkimizin de özgür olması için, kaçmanı söylediğim sana

Lucy Gray 12. Mıntıka'da gönlünce uçabilirdi. Ama ne o, ne de alaycı kuşları bir daha asla ona zarar veremeyceklerdi.

Bazen birlikte oldukları tatlı bir anı hatırlıyor ve neredeyse her şeyin daha farklı bitmesini dileyeceği bir hisse kapılıyordu. Ama orada kalsaydı asla ilişkilerini sürdüremezlerdi. Birbirlerinden çok farklıydılar. Ayrıca aşk denilen şeyi de sevmemişti. Onu aptallaştırmasından, savunmasız bırakmasından hoşlanmamıştı. Bir gün evlenmeye karar verirse kalbini çalamayacak birini seçecekti. Hatta nefret ettiği birini. Böylelikle, bu kadın onu Lucy Gray'in etkilediği gibi etkileyemezdi. Asla kıskançlığa kapılmasına neden olamazdı. Ya da kendini zayıf hissetmesine. Me-

sele Livia Cardew mükemmel bir eş adayı olabilirdi. Başkan ve karısı olarak kendisiyle Livia'yı Açlık Oyunları'nı açarken hayal etti. Panem'in başına geçtiğinde elbette Açlık Oyunları'nı devam ettirecekti. İnsanlar onun tiran olduğunu söyleyeceklerdi. Diktatör. Zalim. Ama en azından, onları hayatta kalmak için savaşmak zorunda bırakarak bu insanlara evrilmeleri için bir şans verecekti. İnsanlık hayattan daha başka ne bekleyebilirdi? Cidden. İnsanlık ona müteşekkir olmalıydı.

Pluribus'un kulübünün önünden geçerken Snow'un dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. İnsan fare zehrini birçok yerden bulabilirdi ama geçen hafta gizlice bu ara sokakta az miktarda zehir alıp eve götürmüştü. Zehri morfling şişesine koymak (özellikle ellerinde eldiven varken) kolay olmamıştı ama en sonunda ona yeterli görünen bir dozu morflinge katmayı başarmıştı. Üzerinde hiç iz kalmaması için şişeyi de dikkatle temizlemişti. Highbottom'ın çöpten çıkarıp cebine atacağına emin olduğu şişeden kuş-kullanması için hiç neden yoktu. Damlalığı çıkarıp morflingi gönül rahathlığıyla diline damlatacaktı. Dekan son nefesini verirken, Snow'a karşı koyan herkesin anladığı yalın gerçeği o da anlayacaktı. Bir gün bütün Panem bunu anlayacaktı. Bu kaçınılmazdı.

Kar tepeye düşer.

-SON-

Teşekkür

Sevgileri ve her zaman yazmamı destekledikleri için aileme teşekkür etmek istiyorum. Bana küçüklüğümde Aydınlanma Çağı düşünürlerini ve doğa hakkındaki tartışmalarını öğreten babama; beni iyi bir okuyucu yapan ve piyanonun etrafında mutlu saatler geçirmemi sağlayan aneme teşekkür ediyorum.

Uzun yıllardır yazdıklarımı ilk okuyan kişiler kocam Cap Pryor ve temsilcim Rosemary Stimola olmuştur. Bu romanın da ilk taslaklarını okuyarak genç Coriolanus Snow'u ve onun savaş sonrası dünyasını geliştirme sürecime paha biçilemez katkılarda bulundular. Hiç şüphe yok ki, böylelikle editörlerimi de bir sürü sıkıntıdan kurtardılar. Editörlerden bahsetmişken, hiçbir yazarın bu kadar yetenekli bir editör ekibi olmamıştır. Yazdığım on kitapta bana ustalıkla rehberlik eden Kate Egan'a ve bu kitabın başlığını bulmaktan karmakarışık, uzun paragrafları kısaltmaya ve bir Shakespeare in the Park prodüksiyonu olan *Coriolanus*'ta (başka nerede olacaktı?) gizlice gerçekleştirilen müsvedde teslimatlarına kadar, aynı anda her yerde olabilen mükemmel yayın yönetmenim David Levithan'a nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Elbette yetenekli editörlerim Jen Rees ve Emily Seife ile metni di-

dik didik gözden geçiren keskin gözlü redaktörlerim Rachel Stark ve Joy Simpkins. Beyinleriniz ve kalplerinizle bu hikâyeyi şekillendirmeme yardımcı olduğunuz için hepini-ze minnettarım.

Scholastic Press'teki harikulade ekiple de bir kez daha çalışmak benim için zevkti. Rachel Coun, Lizette Serrano, Tracy van Straaten, Ellie Berger, Dick Robinson, Mark Seidenfeld, Leslie Garych, Josh Berlowitz, Erin O'Connor, Maeva Norton, Stephanie Jones, JoAnne Mojica, Andrea Davis Pinkney, Billy DiMichele ve Scholastic satış ekibi. Çok teşekkür ederim.

Hem *Açlık Oyunları* üçlemesindeki vizyonlarıyla uyumlu, hem de bu yeni kitaba özgü olan enfes kapak çalışmalarıyla bir kez daha beni kendilerine hayran bırakan Elizabeth B. Parisi ve Tim O'Brien'a özellikle teşekkür ederim.

Panem dünyasında yer alan tüm şarkıların yaratıcılarını da minnetle anıyorum. Bu şarkılardan üçü kamuya açık olan klasikler: "Down in the Valley", "Oh, My Darling, Clementine" ve "Keep on the Sunny Side", Ada Blenkhorn ve J. Howard Entwistle tarafından yazıldı. 1799'da William Wordsworth tarafından yazılan "Lucy Gray" şiiri *Lyrical Ballads* kitabında yayımlandı. Yukarıdaki şarkıların sözlerinde ve Wordsworth'ün şiirinde Covey'lere uyması için küçük değişiklikler yapıldı. Diğer şarkıların sözleri ise orijinaldir. "The Ballad of Lucy Gray Baird", hovardaların, ozanların, askerlerin, kovboyların ve benzerlerinin acı sonlarını anlatan geleneksel balatlar gibi söylenecek şekilde yazıldı. Diğer iki şarkı ise *Açlık Oyunları* üçlemesinde yer almıştı. Film uyarlamasında "Deep in the Meadow", T. Bone Burnett ve Simone Burnett tarafından bestelendi. "The Hanging Tree" ise The Lumineers grubundan Jeremi-

ah Caleb Fraites ve Wesley Keith Schultz tarafından beste-
lenip James Newton Howard tarafından düzenlendi.

Yayıncılık ve sinema dünyasında bana rehberlik eden
temsilcilerim Rosemary Stimola ve Jason Dravis'in yanı sı-
ra, hukuki konulardaki yardımları nedeniyle Janis C. Nel-
son, Eleanor Lackman ve Diane Golden'a teşekkür ederim.

Arkadaşlarıma ve aileme sevgilerimi sunuyorum. Özellikle
de her zaman bir mesaj uzağımda olan Richard Register'a
ve bakış açıları, sabırları ve mizahlarıyla bu yolculukta her
zaman yanımda olan Cap, Charlie ve Izzy'ye.

Son olarak, önce Katniss'in, şimdi de Coriolanus'un
hikâyelerine zamanını ayıran tüm okuyucularım... bu yo-
la benimle çıktığınız için hepinize tüm içtenliğimle teşekkür
ediyorum.

AÇLIK OYUNLARI

SUZANNE COLLINS

New York Times Bestselling

DE
X

ATEŞİ YAKALAMAK

SUZANNE COLLINS

New York Times Bestselling

DE
X

ALAYCI KUŞ

SUZANNE COLLINS

New York Times Bestselling

